VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty

O prirodzenom, no „zabudnutom“ spôsobe
chápania človekom Pravdy Života

(Spresnená verzia r. 2003)

Petrohrad

r. 2003

© Publikované materiály sú dedičstvom Ruskej kultúry, a preto nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade ak si právnická alebo fyzická osoba *prisvojí autorské práva na osnove zákonom stanoveného poriadku*, stretne sa s odplatou za krádež vo forme nepríjemnej „mystiky“, prekračujúcej rámec jurisdikcie. Napriek tomu má každý záujemca plné právo, vychádzajúc z jemu vlastného chápania *spoločenského prospechu*, kopírovať a publikovať *(aj na komerčné účely)* tu prítomné materiály v plnom objeme alebo po častiach jemu dostupnými prostriedkami. Každý kto používa tieto materiály pri svojej činnosti, pri ich neúplnom citovaní alebo pri odkazoch na nich, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia zmyslového kontextu prekrúcajúceho zmysel *týchto materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickou“, mimoprávnou odplatou[1].

[1]Uvedený © Copyright pri publikácii knihy neodstraňovať, lebo by to protirečilo jeho zmyslu. V prípade potreby možno za neho umiestniť ešte jeden © Copyright vydavateľa. TÚTO POZNÁMKU PRI PUBLIKÁCII ODSTRÁNIŤ.

OBSAH

Vzhľadom na to, že rôzne operačné systémy stránkujú ten istý súbor rôznym spôsobom, je potrebné aktualizovať obsah. Pre aktualizovanie obsahu treba v režime prezerania strany vložiť kurzor do obsahu a potom stlačiť klávesu „F9“. V ponuke zvoľte «Aktualizovať iba čísla stránok». V prípade, ak váš systém pracuje nekorektne a automaticky budú zadané chybné čísla stránok, treba v režime prezerania strany nastaviť správne čísla strán v obsahu ručne. Tento odsek odstrániť pred aktualizovaním strán obsahu a odoslaním knihy do tlače.

Predslov ***3***

Časť I. (Pomocná)
Revízia a závery

1. Z histórie otázky ***5***

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu ***10***
Materské znamienko Biblickej doktríny *15*

3. Kríza ruskej vedeckej filozofie v 19. storočí ***20***

4. Dialektickosť Života a úloha «vedeckej filozofie» v spoločnosti ***25***

5. Dialektickosť Života a subjektívna racionalita ľudí ***29***

6. Dialektická metóda v praxi ***39***

6.1. Proti filozofii „dialektického“ materializmu a jej vlastníkom 42

6.2. Proti materialistickému ateizmu 60
Viera a rozum *69*

6.3. Proti idealistickému ateizmu 73
Čo je to Božie dopustenie *86*

Časť II. (Hlavná)
K pravdovernosti v Živote

7. «Subjektívna dialektika» ako prirodzený, no „zabudnutý“ spôsob objektívneho poznávania človekom Pravdy Života ***98***

7.1. Základná otázka psychológie ako vedy 98

7.2. Životný algoritmus formovania osobnosti 107
Rozlíšenie *107*
Štruktúra osobnostnej psychiky, dostupná všeobecnému chápaniu *110*
Mravnosť v algoritmike psychiky *112*
Normálny emočno-zmyslový režim psychickej činnosti *117*
Objektívno-subjektívna prednastavenosť počiatočných podmienok osobnostného rozvoja *125*
Obeh informácie v kanáloch priamych a spätných väzieb v živote človeka *134*
Odbočenie: O inštinkte sebazáchovy, stádovito-svorkovitom správaní a Ľudskosti 151

7.3. «Subjektívna dialektika» ako metóda objektívneho poznania 180
Prekonanie poznávacích obmedzení konečných jazykových systémov: teoréma Gödela a «subjektívna dialektika» *181*
Mravná podmienenosť kritérií pravdivosti *189*
Princípy organizovania sebakontroly v procese samoriadenia *198*
Tandemový princíp činnosti *207*
Tri druhy «mystiky» — viditeľné «mystérium» Života *217*

Záver ***219***

Predslov

Dialektika a postoj k nej sú pomerne významnou témou, nakoľko história celého 20. storočia bola predovšetkým odzrkadlením pokusov vyriešiť životné problémy národných spoločenstiev i celého ľudstva na základe filozofie, ktorá dostala názov «dialektický materializmus». A kým nebude táto skúsenosť prehodnotená adekvátne vzhľadom na svoju pravdivú podstatu a úlohu v dejinách ľudstva, tak zdedené chyby filozofickej vedy z minulosti, a tiež chyba pohŕdania nutnosťou pestovať v ľuďoch zručnosť pravdoverného[1] analyzovania Života — budú zárodkom nevyhnutných nešťastí, pretože podľa toho ako analyzujeme Život, tak sa v ňom aj správame, pričom mnohonásobne žneme plody činov jak našich vlastných, tak aj činov našich predkov, odovzdávajúc takto nevyhnutnosť žatvy plodov našej sejby — potomkom.

[1] Pravdoverný — objektívne spravodlivý, zladený so Zámerom a Pravdou Božou. Pravdovernosť nemožno nájsť v nejakých globálnych pravidlách, ale poznávaním skrze svedomie a osobné vnútorné spojenie s Bohom. Takto možno poznať čo je spravodlivé v každej konkrétnej situácii, ktorú Život prináša, a je špecifická vnútornou štruktúrou súvislostí, svojimi vnútornými parametrami. – pozn. prekl.

ČASŤ I

(Pomocná)

Revízia a závery

1. Z histórie otázky

Dnes je väčšina staršej generácie vychovaná tak, aby (nie *že*, ale *aby*) pri slove «dialektika» pocítili v duši odpor, a snažili sa presmerovať rozhovor na inú tému, „zapchať ústa“ hovoriacemu alebo opustiť miesto rozhovoru; a ak sa im to nepodarí, tak tíško si podriemať do konca „politickej besedy“.

Avšak predstavitelia staršej generácie, ak si dajú tú «námahu», predsa len si dokážu spomenúť na formulácie troch zákonov dialektiky, hoci: či sú tie formulácie dobré alebo *zlé*? ako a za akým účelom by ich mal používať takzvaný «bežný človek» v každodennom živote? alebo *treba radšej používať iné, lepšie formulácie?* — na to väčšina z nich neodpovie, ani keby ich mučili.

Vzhľadom na túto skúsenosť *akoby* zbytočnosti dialektiky, sformovanú staršími generáciami, mládež, ktorá vyrástla v epoche krachu marxistického systému v ZSSR, je vychovaná „ešte lepšie“: drvivá väčšina z nich ani povrchne nepozná zmysel slova «dialektika».

Možno by na takýto druh neznalosti mali aj právo, ak by tu nebola jedna okolnosť: príliš veľa dnes žijúcich sa nezamýšľa nad svojou osobnou kultúrou pochopenia Života, následkom čoho sa v podstate každý snaží osamote prejsť *celú cestu «od opice k Človeku»*. No už na samom začiatku cesty sú chytení do pavučiny zmätkov, ktorú sami vytvárajú, a následne hynú, pretože ignorovaním minulej skúsenosti ľudstva automaticky vo svojom živote reprodukujú omyly a chyby minulých generácií, čím iba sťažujú životnú situáciu jak pre seba, tak aj pre ďalšie generácie.

Hoci je to smutné, no aj keď ľudí navštívi smrť vo vysokom veku, väčšinu z nich zastihne na úplnom začiatku tejto cesty: buď spiacich, alebo blúdiacich «vo vlastnom dvore»...

Takéto sú priebežné závery pokusu prebudovania života spoločnosti na základe filozofie tzv. «dialektického materializmu», ktorého zakladateľom bol K. Marx (1818 — 1883), ktorého meno dalo názov istej, svojho času novej – ako sa mnohým zdá, doktríne prebudovania života spoločnosti. A hoci slová «marxizmus», «marxisti» sa začali používať ešte za jeho života, napriek tomu Marx hovoril, že on sám «marxistom» nie je.

Odmietanie ním samým svojej osobnej príslušnosti k «marxizmu» možno chápať rôzne:

- aj ako priame poukázanie zakladateľa na to, že väčšina marxistov si neosvojila tie metódy odhalenia vedeckej pravdy a «konšpiračných metód»[1], ktoré ovládal samotný K.Marx *(a tým skôr, že ho neprevýšili v ich ovládaní)*, a preto sa nestali hodnými životných ideálov spoločnosti bez parazitizmu menšiny na živote väčšiny *(v marxizme sa takáto spoločnosť nazýva komunizmom)*, prvý raz postavených akoby «na vedeckom základe ich veľkým a geniálnym učiteľom»;
- aj ako priame poukázanie na to, že samotnému K.Marxovi boli cudzie ideály vykorenenia vykorisťovania človeka človekom, vyhlásené v marxistickej doktríne, ktorá v skutočnosti sledovala a stále sleduje presne opačné ciele, v dôsledku čoho sú jej verní «marxisti» hodní aj samotného «marxizmu», aj pohŕdavého postoja k nim zo strany ich inštruktora na cestu sebaklamu.

V realite dejín bolo pravdivé, t.j. potvrdené dejinami, jedno aj druhé.

* * *

V prácach VP ZSSR bolo už neraz poukazované na dve okolnosti, neoddeliteľne vlastné marxizmu:

PRVÁ. Neužitočnosť pre každodenný život takej filozofie, v ktorej «základná otázka filozofie» je postavená ako «otázka ohľadom vzťahu vedomia k bytiu, myslenia k matérii, prírode, ktorú možno skúmať dvojako: po prvé, čo je prvotné — duch alebo príroda[2], matéria alebo vedomie — a po druhé, aký vzťah majú vedomosti o svete k samotnému svetu, alebo ináč, či zodpovedá vedomie bytiu, či dokáže verne odrážať svet» („Filozofický slovník“ pod redakciou akademika I.T.Frolova, Moskva, «Politizdat», r. 1981, str. 266).

---

[1] T.j. metód utajovania pravdy a jej predkladania ako vyložený nezmysel.

[2] Ináč povedané, existuje Boh — Tvorca Prírody, Vesmíru? alebo neexistuje, a existujú len výmysly o Ňom?

Skutočne, bez akýchkoľvek intelektuálnych úskokov a logických dôkazov je väčšine ľudí na intuitívnej úrovni jasné nasledovné:

- nezávisle od odpovede na prvú časť otázky: či «prvotný je duch (t.j. Boh) a príroda (výtvor ducha) je druhotná»; alebo «prvotná je príroda a ľudské vedomie je druhotné» — tak nie je v silách človeka zmeniť objektívnu danosť. A odpoveď na otázku: ktorý z dvoch názorov zodpovedá objektívnej realite? — leží mimo oblasť dokazovania prostriedkami akejkoľvek logiky, o čom svedčí aj tisícročný nekončiaci spor logických filozofických škôl „vedeckého“ materializmu a okultizmu („vedeckého“ idealizmu).
- V druhej časti «základnej otázky» marxisticko-leninskej filozofie je tiež väčšine ľudí bez akýchkoľvek logických úskokov intuitívne jasné, že *vedomosti o Svete* môžu samotnému Svetu zodpovedať, ale aj mu zodpovedať nemusia. V tých prípadoch, keď ľudia konajú na základe vedomostí, ktoré Svetu zodpovedajú, je ich činnosť úspešná; a ak konajú na základe vedomostí alebo pseudovedomostí (iluzórnych predstáv), ktoré nezodpovedajú životným okolnostiam, tak ich činnosť dosahuje výsledky, ktoré sú horšie než sa očakávalo pred jej začiatkom, až po úplné stroskotanie činnosti, čo môžu sprevádzať aj veľké ľudské obete a prírodné kataklizmy.

A preto iba filozofia je schopná dávať odpovede na otázky v reálnom živote: či budú výsledky činnosti horšie, než sa žiadalo pred jej začiatkom? alebo nebudú horšie *(t.j. budú presne takými ako sa čaká, alebo dokonca lepšie)*, než sa žiadalo pred jej začiatkom? — čo má naozaj reálny praktický význam v každodennom živote väčšiny.

Inými slovami, *základnou otázkou* praktickej užitočnej múdrosti je otázka predvídania následkov (našej činnosti) s detailnosťou dostatočnou pre riadenie ľudskej činnosti (vrátane riadenia okolností) jak osamote, tak aj kolektívne v reálne sa formujúcich životných okolnostiach[1].

Analogické názory na základnú otázku životu užitočnej filozofie — ako otázky predvídateľnosti následkov ľudskej činnosti — boli vyslovené aj počas života zakladateľov marxizmu. Takto napríklad anglický etnograf 19. storočia E.B.Tylor (súčasník K.Marxa a F.Engelsa (1820 — 1895)) sa vyjadril o *«filozofií histórie v obšírnom zmysle, ako o vysvetlení minulých a predpovedaní budúcich javov vo svete ľudského života na základe všeobecných zákonov*[2]. Existuje aj oveľa skoršie, zmyslom analogické vyjadrenie Napoleona Bonaparte: *«Predvídať znamená riadiť»*.

A toto je aj jediné skutočne rozumné zadanie *základnej otázky filozofie*, ktoré možno badať v priebehu celej histórie dnešnej civilizácie, minimálne vo forme nehynúceho praktického záujmu o možnosť predvídať budúcnosť na osobnej úrovni až po úroveň celého ľudstva, s cieľom zvolenia najlepšieho možného správania v súčasnosti a dohľadnej perspektíve. A adekvátne tomu:

Metodológia poznania Objektívnej reality, ktorá umožňuje prerobiť množstvo roztrieštených čiastkových faktov do jednoty názorov *(potvrdzovanej Životom)* o priebehu *a perspektívach* ľubovoľného procesu vo Vesmíre, vrátane rozvoja ľudskej spoločnosti — je jediná skutočne užitočná filozofia, vzhľadom na unikátnosť Objektívnej reality a mnohorozmernosť[3] jednej a tej istej Pravdy, spoločnej pre všetkých obyvateľov Vesmíru.

No filozofia dialektického materializmu marxizmu-leninizmu nepatrí do kategórie takýchto filozofií, prakticky prospešných pre tvorenie životnej harmónie.

---

[1] A takéto zadanie základnej otázky prakticky užitočnej filozofie nachádza svoj prejav v široko známom aforizme: *«Ak by som poznal talón, už by som žil v Soči»*. A hoci je v ňom prekrútená vypočítavo-parazitickými sklonmi milovníkov tohto aforizmu a zbavená vedeckej formy, má však oveľa bližšie k praktickým potrebám väčšiny ľudí a je čestnejšia vo všetkých ohľadoch, než zadanie «základnej otázky» marxistickej filozofie, prikrývajúcej snahu o parazitizmus oveľa väčšieho rozsahu, než je pustošenie peňaženiek dovolenkárov na pláži v Soči.

[2] Viď jeho knihu „Primitívna kultúra“ (Moskva, r. 1989 — Reedícia ruského vydania z r. 1897 s vyňatím jednej kapitoly, zasvätenej matematickým názorom v primitívnych spoločenstvách).

[3] Niekedy, keď sa dva čiastkové obrazy pravdy odlišujú, dôvodom môže byť, že u každého ide len o čiastkovú projekciu toho istého objektu na menejrozmerné „plátno“. Rôzne druhy stratovej komprimácie informácie. Napr. ako je to zjednodušene na tomto obrázku: http://s017.radikal.ru/i441/1601/d3/4650c93e8cbd.jpg - pozn. prekl.

DRUHÁ okolnosť. Ona nesporne potvrdzuje tú prvú. Politická ekonómia marxizmu je metrologicky nekonzistentná, t.j. nevedecká: operuje takými abstrakciami, ako je «nevyhnutný produkt» a «nadprodukt», «nevyhnutný pracovný čas» a «nadčas». Problém tých, ktorí jej dôverujú nespočíva v tom, že sú to akoby ťažko pochopiteľné abstrakcie. Problém marxistov dôverujúcich marxistickej politekonómii spočíva v tom, že jej *vymyslené abstrakcie* nemožno jednoznačne spojiť so životom, s riešením praktických úloh[1] makro- a mikroekonomického riadenia a regulácie: ak zájdeme na sklad hotovej produkcie ľubovoľnej výrobne alebo pristúpime k dopravníku, tak nemožno vymedziť, kde sa končí «nevyhnutný» produkt a začína sa «nadprodukt»; ani jedny hodiny neukážu, kedy sa skončil «nevyhnutný» pracovný čas a začína sa «nadčas».

To znamená, že reálna účtovná evidencia a kontrola vedenia hospodárstva nemôžu byť spojené s marxistickou politickou ekonómiou ani na mikro-, ani na makro- úrovniach hospodárstva spoločnosti.

V dôsledku toho je marxistická politická ekonómia *(a náležite aj samotný marxizmus)* prakticky k ničomu, a v podstate škodlivá vo veci vybudovania skutočného socializmu a komunizmu *(«socializmus, to je evidencia a kontrola» — jedna z aforistických definícií vyslovených V.I.Leninom)*, pretože plodí a kultivuje u ľudí nezmyselné predstavy o riadení národného hospodárstva.

Tieto dve neoddeliteľné osobitosti marxizmu priviedli k tomu, že na jeho osnove sa stal nerealizovateľným prechod spoločnosti k takému zriadeniu, v ktorom nemá miesto parazitizmus menšiny na práci a živote väčšiny, a parazitizmus ich všetkých spolu na biosfére Zeme. Tento ideál ešte v časoch pred Marxom dostal názov «komunizmus», «Kráľovstvo Boha na Zemi».

V marxizme je «komunizmus» iba vábivou návnadou, určenou k tomu, aby bolo možné v spoločnosti vytvoriť davy spomedzi zástancov vysokých ideálov, ktoré by komandovali «marxisti»-ezoteristi[2]. Medzi takýchto «ezoteristov» patrili ak nie aj samotný K.Marx a F.Engels, tak ich kurátori a majitelia, ktorí reálne jednali na základe inej filozofie a inej politickej ekonómii, oveľa spôsobilejšej než filozofia a politická ekonómia verejného marxizmu pre všetkých, no formalizovaná inak[3].

* *
*

Hoci tieto hodnotenia boli vyjadrené v prácach VP ZSSR už skôr, je ich však nutné uviesť aj v aktuálnej knihe, pretože pramenia ani nie tak z nami postavenej základnej otázky filozofie *(t.j. mnohovariantnej predvídateľnosti následkov činnosti, s cieľom riadenej realizácie najlepšieho zvoleného variantu, spomedzi všetkých odhalených a možných variantov budúcnosti)*, ako samotné

[1] Aj teória miery a integrálu (matematikov H.L.Lebesgue a T.J.Stieltjes) nie sú ľahko pochopiteľné abstrakcie, napriek tomu sú funkčné a použiteľné pri riešení mnohých praktických úloh, pretože nejde o neopodstatnené výmysly.

[2] «Ezoterizmus», «ezoterický» a slová s rovnakým koreňom pochádzajú z gréčtiny a majú význam «vnútorný/interný». V súčasnom sociologickom lexikóne «ezoterický» označuje «tajný», «skrytý», «určený výlučne pre zasvätených» *(ohľadom náboženských obradov, mystických učení, politických doktrín a pod.)*.

Opakom «e**z**oterimu» je «e**x**oterizmus». Slovo «exoterizmus», «exoterický» a iné slová s rovnakým koreňom pochádzajú z gréčtiny a majú význam «vonkajší». V súčasnom sociologickom lexikóne sa slovo «exoterický» používa oveľa zriedkavejšie a označuje «neobsahujúci tajnosti», «určený pre nezasvätených» *(ohľadom náboženských obradov, mystických učení, politických doktrín a pod.)*, pre všetok dav. Objasnenie termínov je dané na základe príslušných článkov vo „Výkladovom slovníku cudzích slov“ pod redakciou L.P.Krysina (Moskva, «Ruský jazyk», r. 1998, str. 811, 814).

Inými slovami, dvojica «ezoterizmus — exoterizmus» predpokladá, že musí existovať učenie (doktrína), určené za účelom širokej propagandy v spoločnosti (to je exoterizmus), a učenie (doktrína) pre «najlepších», «vyvolených» (to je ezoterizmus), utajované pred spoločnosťou pod rôznymi zámienkami. A obe tieto učenia (doktríny) musia byť navzájom zladené tak, aby táto dvojica ako celok zabezpečovala samoriadenie spoločnosti v duchu jednej a tej istej koncepcie, ktorej podstatu však nepoznajú ani «exoteristi», ani «ezoteristi», ale majitelia oboch učení aj ich nositeľov (a tiež tí, ktorí sú svojim videním a chápaním sveta vyššie od «exoterizmu», «ezoterizmu» a ich majiteľov).

[3] Viac na túto tému v prácach VP ZSSR „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“ (SPb, r. 1999), „Príď na pomoc mojej neviere... (O podstate scientológie a dianetiky)“ (SPb, r. 1998).

Menované a aj ďalšie práce VP ZSSR, spomínané v ďalšom texte a poznámkach, sú predstavené na internete na stránke http://www.vodaspb.ru, a sú tiež šírené na CD v zostave Informačnej bázy ohľadom sociológie VP ZSSR. (V SK/CZ verziách ich možno nájsť na stránke http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/knihy/).

toto zadanie základnej otázky filozofie pramení z celkovo iného vnímania Života, z iných subjektívno-obrazných predstáv o tom, čo je nazvané «dialektikou Prírody»; z iného chápania «subjektívnej dialektiky», než všetko to, čo je vložené do základov dialektického materializmu marxizmu.

Pritom do analýzy *dialektickosti Života ako takého* a analýzy prekrútení subjektívno-obrazných predstáv o nej, ako aj chápania dialektiky na základe marxizmu — sme sa v minulosti osobito nepúšťali, priznávajúc tak marxistickému dialektickému materializmu úlohu prvej (v dejinách dnešnej globálnej civilizácie) všetkým dostupnej metodologickej filozofie[1], obsahujúcej v sebe v zmiešanej forme s rôznymi hlúposťami aj *verziu dialektiky — hoci chybnú a prekrútenú, no predsa len verziu plne funkčnej metódy poznávania objektívnej pravdy a analýzy Života; verziu, ktorá samotná môže byť prehodnotená a ktorú ľudia môžu rozvíjať v potrebnej miere.*

Práve v dôsledku tejto opory o metódu poznávania pravdy a analýzy Života dokázal marxizmus vytesniť z kultúry vzdelaných vrstiev *(do oblasti prevažne seminárskeho a akademického vzdelávania nových pokolení cirkevných hierarchov)* citátovo-dogmatické cirkevné *filozofie*, *vyhýbajúce* sa živému mentorstvu Ducha Svätého ohľadom každej pravdy.

Jednako však, zámerne absurdné zadanie hlavnej otázky filozofie v marxizme, neužitočné pre praktickú činnosť, sa stalo prostriedkom, ktorý viac než storočie odvracal väčšinu tých, ktorí sa stretli s marxizmom, od osvojenia si metodológie poznania, bez čoho nemožno zdokonaľovať ani celkovú kultúru zmysluplného života, ani kultúru a metodológiu poznávania pravdy ľuďmi ako základu pre zmysluplný život.

Okrem toho formulácie zákonov dialektiky sú v ňom vytvorené tak, že všetci, ktorí pristupujú k analýze Života cez marxizmus, neanalyzujúc pritom aj samotný marxizmus ako jednu zo zložiek Života *(a takí tvorili väčšinu spomedzi tých, ktorí získali vzdelanie v ZSSR)*, si formujú vo svojej psychike algoritmiku[2] autodeštrukcie každej ich činnosti, čo predurčuje k neúspechu *všetky (bez výnimky)* pokusy spoločnosti tvoriť na základe marxizmu takzvanú «svetlú budúcnosť». V tomto sa prejavila imitačno-provokačná podstata marxizmu.

Zároveň, imitačno-provokačný charakter marxizmu odkrýva možnosť pouvažovať nad tým, ako by sa sformovala história filozofie ak by marxizmus nebol vznikol: inými slovami, či neprekážal tomu, aby sa dostatočne prepracovaná metodologická filozofia stala vlastníctvom spoločnosti skôr, než sa to reálne deje dnes; alebo naopak, či príchod marxizmu urýchlil proces zverejnenia metodologickej filozofie *(t.j. že sa stala dostupnou pre všetkých)*, vyvíjajúcej sa «od opaku», t.j. odhaľujúc a prekonávajúc škodlivosť a zvrátenosť marxizmu celkovo a hlavne jeho filozofie.

Ak uznáme, že Všedržiteľ sa nikdy nemýli, v dôsledku čoho **dejiny vždy a všade prebiehajú najlepším možným** — *vzhľadom na reálnu mravnosť a etiku*[3] *ľudí tvoriacich spoločnosť* — **spôsobom**, tak nám zostáva len urobiť záver: marxizmus, *pri tej mravnosti a etike, ktorá bola vlastná všetkým ľuďom (bez výnimky) v epoche jeho vzniku*, urýchlil proces nadobudnutia ľudstvom všeobecne

[1] Všetky filozofické systémy a filozofické kultúry možno zaradiť do jeden z dvoch skupín (ktoré však nemajú nič spoločné s rozdelením na «idealizmus» a «materializmus», kultivovaný „dialektikmi“):

- Citátovo-dogmatické (v terminológii marxizmu — metafyzické, nedialektické), fungujúce podľa princípu: *«vznikol problém? — hľadaj citáty vhodné pre tento prípad u zakladateľov a legitímnych klasikov-pokračovateľov».* Takéto sú všetky cirkevné filozofie. A najrozvitejší a najefektívnejší vo vzťahu ku konkrétnym cieľom, spomedzi všetkých citátno-dogmatických filozofií obopínajúcich určitú spoločenskú skupinu vcelku, je starozákonný talmudický systém judaizmu, pod mocou ktorého vedie svoju existenciu rabinát a jeho ovečky. Rovnakou citátnovo-dogmatickou filozofiou sa stal aj marxizmus ako taký, ku koncu svojej existencie v ZSSR.
- Metodologické, fungujúce na inom princípe: «vznikol problém? — osvojuj si a zdokonaľuj metódy, ktoré umožnia tebe samému dať si odpoveď na túto aj iné otázky, v miere vzniku potreby odpovedí počas Života»

[2] Algoritmus — skomolené Al-Chorezmí — meno perzského matematika zo stredoveku. Jeho menom sa nazýva kontinuálna postupnosť činov, ktorých vyplnenie umožní dosiahnuť určitý cieľ. Algoritmom sa nazýva aj opis takejto postupnosti činov. Samotný algoritmus predstavuje:

- súbor informácií, ktoré opisujú charakter premeny vstupného toku informácie v každom bloku algoritmu, a
- súbor mier (kritérií), ktoré riadia prenos tokov informácie (spracovanej v algoritme) od každého bloku k ďalším.

Pod algoritmikou sa rozumie celý súhrn jednotlivých funkčne špecializovaných algoritmov. Spomedzi pojmov patriacich do subkultúry na základe humanitného vzdelania, je termínom «algoritmus», «algoritmika» významovo najbližší termín «scenár», pričom scenár — mnohovariantný.

[3] Etika je vonkajším odrazom vnútornej mravnosti človeka. – pozn. prekl.

dostupnej metodologickej filozofie metódou «od opaku»[1]: t.j. pod tlakom okolností, a nie cestou slobodnej tvorivosti, vyjadrujúcej Ľúbosť k Životu, k ľuďom, prameniacu z hlbín duše samotných ľudí. A tak majiteľom marxizmu, ktorí rozbehli tento imitačno-provokačný projekt s cieľom, aby pridali novú *svetskú* formu Biblickej doktríne zotročenia všetkých, zostáva len si spomenúť vo vzťahu k sebe na slová Mefistofela z „Fausta“ od J.W.Goethe, ktoré sa stali epigrafom k románu M.A.Bulgakova „Majster a Margaréta“.

«Som časťou tej sily, ktorá chce ustavične zlo, no vždy dobro vykoná»... — *pretože sa jej nepodriaďujú kľúčové okolnosti Života.*

A teraz môžeme prejsť k samotnej otázke dialektiky a preskúmať jej deformácie vo filozofii dialektického materializmu marxizmu-leninizmu.

[1] Alebo aj «od núdze až k cnosti». Jedna vec je oduševnená tvorba, kde sa tiež môžu vyskytnúť chyby a ich riešenie tiež môže predstavovať metódu pokus omyl. To je aktívny prístup. Druhá vec je pasívny prístup, kde človek prehodnotí svoje doterajšie myslenie, správanie, stereotypy až pod nepríjemným tlakom okolností. Avšak bez adekvátnych mravno-etických kritérií nemôže byť ani prvý ani druhý spôsob bez chýb. – pozn. prekl.

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

Vyššie spomenutý „Filozofický slovník“ pod redakciou akademika I.T.Frolova pojem «dialektika» charakterizuje takto:

«DIALEKTIKA (gréc. dialegomal — vediem diskusiu, uvažujem) — veda o najvšeobecnejších zákonoch rozvoja prírody, spoločnosti a myslenia. Vedeckému chápaniu dialektiky predchádzala dlhá história a samotný pojem dialektika vznikol v priebehu spracovania a dokonca prekonania prvotného zmyslu termínu. (...) Spočiatku sa týmto termínom (dialektike techne — umenie dialektiky) označovali: 1) schopnosť viesť spor prostredníctvom otázok a odpovedí; 2) umenie klasifikácie pojmov, rozdelenia vecí na rody a druhy. (...) Vrcholom v rozvoji domarxistickej dialektiky bola idealistická dialektika Hegela. Hegel «ako prvý predstavil celý prírodný, historický a duchovný svet ako proces (t.j. ako neustály pohyb, zmenu, premenu a vývoj) a pokúsil sa odhaliť vnútornú spojitosť tohto pohybu a rozvoja» (Marx K., Engels F., zväzok 20, str. 23)[1]. Na rozdiel od abstraktných definícií rozumu, Hegelová dialektika je analogicky prechodom jednej definície do druhej, v ktorom možno badať, že tieto definície sú jednostranné a ohraničené, t.j. obsahujú negovanie samých seba. Preto dialektika je podľa Hegela «hybnou dušou každého vedeckého rozvíjania myšlienky a sama osebe predstavuje jedinečný princíp, ktorý vnáša do obsahu vedy *imanentné spojenie*[2] *a nevyhnutnosť*[3]...». (...)» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 93, 94).

V ďalšom slovníku čítame:

«DIALEKTIKA *[z gréc. dialektike (techne) — umenie viesť diskusiu, polemiku]* je filozofické učenie o vzniku a rozvoji bytia, poznania, a na tomto učení založená metóda myslenia. V dejinách filozofie boli vynášané rôzne interpretácie dialektiky, ako: učenie o večnom formovaní a nestálosti bytia (Hérakleitos); umenie dialógu, dosiahnutie pravdy cestou konfrontácie názorov (Sokrates); metóda členenia a spájania pojmov s cieľom dosiahnutia nadzmyslovej (ideálnej) podstaty vecí (Platón); učenie o zhode (jednote) protikladov (Mikuláš Kuzánsky, G.Bruno); spôsob zbúrania ilúzií ľudského umu, ktorý vo svojej snahe o celistvé a absolútne poznanie sa nevyhnutne zamotáva do protirečení (I.Kant); všeobecná metóda dosiahnutia antagonizmov (vnútorných impulzov) rozvoja bytia, ducha a histórie (G.W.F.Hegel); učenie a metóda, tvoriaca základ poznania skutočnosti a jej revolučnej premeny (K.Marx, F.Engels, V.I.Lenin). Dialektická tradícia v ruskej filozofii 19. — 20. storočia našla svoje uplatnenie v učení V.S.Solovjova, P.A.Florenskogo, S.N.Bulgakova, N.A.Berdjajeva a L.Šestova. V západnej filozofii 20. st. sa dialektika rozvíjala prevažne v duchu neohegelizmu, existencializmu a rôznych prúdov náboženskej filozofie» („Veľký encyklopedický slovník“, počítačová verzia na kompaktnom disku, r. 1999 — 2000).

---

[1] Odkaz na druhé vydanie diel K.Marxa a F.Engelsa.

[2] «IMANENTNÝ — týkajúci sa vnútornej vlastnosti (zákonitosti) toho-ktorého predmetu, javu alebo procesu…» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníku“, str. 126). *(*“imanentné spojenie“ – možno chápať, ako spojenie so samotnou podstatou veci…*)*

[3] «NEVYHNUTNOSŤ A NÁHODA — filozofické kategórie vyjadrujúce postoj k základu (podstate) procesu a jeho jednotlivých foriem (prejavov). Rôzne javy — súc realizáciou a rozvojom podstaty — sú nevyhnutné, no svojou jedinečnosťou, neopakovateľnosťou sa prejavujú ako náhodné. Inými slovami, nevyhnutnosť je to, čo sa nutne musí udiať v daných podmienkach, avšak náhoda nemá svoj základ v podstate javu, ale v pôsobení naň iných javov — je to to, čo môže byť i nemusí, môže sa udiať tak, alebo onak. (…)» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 243).

«PODSTATA — zmysel danej veci [tu sa „dialektici“-materialisti preriekli — sami si to nevšimnúc — v tom, že zmysel Života je objektívny: naša poznámka v citáte], to čím sama osebe je — na rozdiel od všetkých ostatných vecí a ich premenlivých stavov pod vplyvom rôznych okolností. Pojem «podstata» je veľmi dôležitý pre každý filozofický systém, pre rozlíšenie týchto systémov z pohľadu riešenia otázok o tom, aký vzťah má podstata k bytiu a ako sa podstata vecí vzťahuje k vedomiu, mysleniu. (...)

PODSTATA A JAV — filozofické kategórie, odrážajúce všeobecné nevyhnutné aspekty všetkých objektov a procesov na svete. Podstata — to je súbor hĺbkových prepojení, vzťahov a vnútorných zákonov, definujúcich základné črty a rozvoj materiálneho systému. Jav — to sú konkrétne udalosti, vlastnosti alebo procesy vyjadrujúce vonkajšie aspekty reality, a predstavujúce formu prejavu a odhalenia nejakej podstaty. Kategórie ako podstata a jav sú vždy nerozlučne medzi sebou spojené. (…)» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 361, 362).

Prirodzene, že z pohľadu «mraksistov» dosiahla dialektika a učenie o nej svoj rozkvet až v dialektickom materializme:

«DIALEKTICKÝ MATERIALIZMUS, filozofia marxizmu-leninizmu; veda o najvšeobecnejších zákonoch rozvoja prírody, spoločnosti a myslenia; vedecký filozofický pohľad na svet a všeobecná metodológia poznávania objektívneho sveta a revolučného deja. (...) Dialektický materializmus predstavuje organickú jednotu materializmu a dialektiky. Vychádza z toho, že matéria predstavuje jediný základ sveta, a vedomie (vlastnosť matérie) rozpoznáva všeobecné vzájomné súvislosti medzi predmetmi a javmi, pohybom a rozvojom sveta ako výsledok jeho vnútorných antagonizmov. Centrálnou kategóriou dialektického materializmu je *matéria*. Spôsob jej existencie je *pohyb*. Základné formy existencie sú *priestor a čas*. Podstatu dialektického chápania pohybu a rozvoja objektívneho sveta a poznávania vyjadrujú zákony dialektického materializmu, medzi ktorými sú najhlavnejšie: jednota a boj protikladov, prechod kvantitatívnych zmien na kvalitatívne, zákon negovania negácie» („Sovietsky encyklopedický slovník”, Moskva, r. 1986, str. 388).

«KVALITA A KVANTITA[1] — filozofické kategórie.

Kvalita — je vnútorná určenosť vecí a javov. Charakterizuje vec alebo jav ako taký. Je to súbor vlastností, stránok a rysov, vnútornej štruktúry a momentov, ktoré spôsobujú, že vec nazývame tak a nie inak. Je to jej podstatná odlišnosť od iných vecí alebo javov. Môžeme ju vymedziť iba vo vzťahu k iným kvalitám. Pritom sa riadime podľa ich podstatných stránok, ktoré vystupujú ako jej vlastnosti. Kvalita vyjadruje samostatnosť, ohraničenosť, určitosť a relatívnu stálosť. Úzko súvisí s podstatou vecí a javov, spoznávame ju iba rozumom. V nekonečnej štruktúrovanosti sveta nemajú veci a javy iba jedinú kvalitu, sú vždy súčasne viac kvalitami.

Kvantita — je určenie hromadných a časopriestorových aspektov, ich intenzity, stupňa, frekvencie, kapacity, rýchlosti a pod. Nie je to len ich počet. Veci a javy rovnakej kvality sa odlišujú kvantitou. Tá charakterizuje stupeň ich vývoja. Kvantita je pozorovateľná navonok, je merateľná, vystupuje ako jav, je poznateľná zmyslami. Zmeny kvantity sú relatívne pomalé, nepretržité, nedochádza pri nich k zmene podstaty a kvality. Pretože sa jednotlivé kvantitatívne stránky nevyvíjajú rovnomerne, dochádza postupne k narastajúcemu rozporu medzi nimi. Sú dôležitým prvkom vývoja, ale nemožno ich preceňovať. Samy o sebe vývoj nevysvetľujú.» (zdroj: http://marxismus.cz/diamat/zakony.htm)

«JEDNOTA A BOJ PROTIKLADOV, jeden zo základných zákonov dialektiky, odhaľujúci zdroj spontánneho pohybu, rozvoja objektívneho sveta a poznania. Základ každého vývoja tvorí antagonizmus — boj (súčinnosť) protichodných, vzájomne sa vylučujúcich strán a tendencií, nachádzajúcich sa súčasne vo vnútornej jednote a prelínaní. Jednota protikladov je relatívna, ich boj je absolútny; jednota fixuje počiatočné štádium rozvoja antagonizmu (bezprostredná jednota protikladov, ich izolácia), boj otvára najvyššiu etapu jeho rozvoja — hraničnú vyostrenosť protikladov, vyriešenie antagonizmu – vedúce ku kvalitatívnej premene objektu a vzniku nového antagonizmu» („Sovietsky encyklopedický slovník”, Moskva, r. 1986, str. 427).

«PRECHOD KVANTITATÍVNYCH ZMIEN NA KVALITATÍVNE, jeden zo základných zákonov dialektiky, podľa ktorého zmena kvality objektu prebehne vtedy, keď nahromadenie kvantitatívnych zmien dosiahne určitú hranicu. Zákon má objektívny a všeobecný charakter; odhaľuje najvšeobecnejší mechanizmus rozvoja. Po dosiahnutí

[1] Nakoľko sa v knihe tieto termíny vyskytujú často a ich chápanie vo filozofickej terminológii marxizmu je iné, než chápanie pojmov kvality a kvantity v bežnej reči, tak v rámci prekladu sem vkladáme túto vysvetlivku. Veľmi stručne možno zhrnúť, že **kvalita** je vo filozofii tým, čo robí vec alebo proces tým čím je vo svojej podstate, je to súbor vlastností a procesov vďaka čomu môžeme objekt nazvať špecifickým pojmom: napr. Jablko, strom, kvet, človek. Napriek tomu, že každá vec obsahuje aj doplnkové vlastnosti ktoré ju robia jedinečnou, ale neberú jej dôvod byť tým čím sú: napr. psy sú dlhosrsté, aj krátkosrsté, majú rôzne vlastnosti – každý z nich je však pes; nie každý kvet vonia, má rôzny tvar a farbu – ale každý z nich je aj tak kvet. **Kvantita** je ten súbor vlastností kvalitatívne rovnakých objektov (napr. jabĺk), ktoré možno nejakým spôsobom merať (počet, váha, farebný odtieň, intenzita vône, atď.) – dopl. prekl.

určitej prahovej hodnoty (tzv. hraničnej *miery*[1]), vedú kvantitatívne zmeny k prestavbe štruktúry objektu, vo výsledku čoho sa vytvára kvalitatívne nový systém so svojimi vlastnými zákonitosťami rozvoja a štruktúrou. Kvantitatívne aj kvalitatívne zmeny sa navzájom podmieňujú; zákon určuje aj spätnú závislosť: kvalitatívne zmeny vedú ku kvantitatívnym zmenám. Proces prechodu je súčasne nespojitý aj spojitý: nespojitosť figuruje vo forme kvalitatívneho skoku, spojitosť zase vo forme kvantitatívnej zmeny» („Sovietsky encyklopedický slovník", Moskva, r. 1986, str. 988).

«NEGÁCIA NEGÁCIE, jeden zo základných zákonov dialektiky, ktorý charakterizuje smer, formu a výsledok procesu vývoja; jednotu v postupnosti a nadväznosti vývoja; vznik „nového" a relatívnosť opakovateľnosti niektorých okamihov „starého". Podľa zákona negovania negácie sa rozvoj uskutočňuje v cykloch, pričom každý cyklus má tri štádiá: východiskový stav objektu; jeho premena na svoj protiklad (negácia); premena tohto protikladu na jeho protiklad (negácia negácie). Forma procesu vývoja má podobu špirály: každý cyklus predstavuje jeden závit vo vývoji, a samotná špirála je reťazcom cyklov. Účinok zákona sa naplno prejavuje len v celostnom, relatívne zavŕšenom procese rozvoja; v každom jednotlivom štádiu zákon zvyčajne figuruje ako tendencia (pozri tiež *Negácia a Zrušenie*[2])» („Sovietsky encyklopedický slovník", Moskva, r. 1986, str. 951).

«(...) Dialektický materializmus — rozhodný a nezmieriteľný nepriateľ rôznych predstáv o nadprirodzených entitách, nech by ich náboženstvo a idealistická filozofia obliekali do akýchkoľvek šiat. Príroda sa vyvíja, dosahuje pritom svoje najvyššie formy, vrátane života a mysliacej matérie, nie však vďaka nadpozemskej sile, ale kvôli príčinám uloženým[3] v nej samej, v jej zákonoch. (...) **Dialektický materializmus — to je filozofický základ programu, stratégie a taktiky, všetkej činnosti komunistickej strany»** (Zvýraznené nami hrubým písmom v citáte, pretože to vysvetľuje mnohé z dejín krachu ruskej štátnosti v r. 1917, a štátneho krachu ZSSR v r. 1991; „Filozofický slovník", str. 97, 98).

Hoci uvedené citáty zo slovníkov z 1980-tych rokov sú druhotné vo vzťahu k textom klasikov dialektického materializmu, no analogické formulácie s obšírnymi vysvetlivkami k nim a tiež s kritikou názorov *filozofov ne-dialektikov a filozofov ne-materialistov* (v marxistickom zmysle slov) sa nachádzajú aj v prácach klasikov marxizmu: *„Anti-Duhring", „Dialektika prírody"* F.Engelsa, *„Materializmus a empiriokriticizmus", „K otázke dialektiky"* V.I.Lenina.

Tu je treba obrátiť pozornosť na to, že interpretácia filozofie dialektického materializmu samotným K.Marxom je útržkovito roztrúsená v celom súbore jeho prác, ktoré boli publikované v priebehu asi štyridsať rokov, v ktorých sú vyjadrené jeho názory na riešenie, a tiež na spôsoby utajenia akýchkoľvek problémov života spoločnosti a ľudí v nej. A zatiaľ čo tu menované knihy F.Engelsa a V.I.Lenina možno brať ako súborné učebnice-encyklopédie *samotnej* filozofie dialektického materializmu, tak knihu samotného K.Marxa možno zaradiť do tejto skupiny len ťažko.

No ako vidno aj z uvedených citátov, otázka dialektickosti Života bola počas celej známej histórie v zornom poli európskej vedeckej filozofie. Jednotlivé jej aspekty sa stávali predmetom skúmania filozofov, a niektorí filozofi dávali viac či menej zrozumiteľné formulácie zákonov dialektiky, a oddávna v podstate používali dialektické procedúry pri hľadaní vedeckej pravdy. A to hlavné:

Keď sa spočiatku termínom «dialektika» (dialektike techne — umenie dialektiky) označovali: *1) schopnosť viesť spor prostredníctvom otázok a odpovedí; 2) umenie klasifikácie pojmov,*

[1] «Miera — filozofická kategória vyjadrujúca dialektickú jednotu kvality a kvantity objektu: uvádza hranicu, za ktorou zmena kvantity spôsobuje zmenu kvality objektu a naopak» („Sovietsky encyklopedický slovník", Moskva, r. 1986, str. 791).

[2] «Zrušenie (nem. Aufheben) — filozofická kategória zavedená G.Hegelom, ktorá označuje zničenie formy objektu, zmenu jeho obsahu a zachovanie životaschopných prvkov pri prechode na vyšší vývojový stupeň» („Sovietsky encyklopedický slovník", Moskva, r. 1986, str. 1231).
(* spresnenie – „aufheben" nemá úplne jednoznačný preklad, znamená totiž aj „zdvihnúť" aj „zrušiť". Podľa uvedeného opisu znamená oboje, t.j. zrušenie starej formy „smrť" a pozdvihnutie na novú úroveň „zrod novej formy". Marx uprednostnil do ruštiny i angličtiny preklad slova „aufheben" ako zrušenie, správnejšie by ale mal termín znieť "vývojová transformácia" *).

[3] Gramatika jazyka si žiada spresnenie: Kým? — Ak už tak uviazli vedomím v ateizme, mohli to napísať presnejšie, napríklad: «...príčinám jej vnútorne vlastným».

rozdelenia vecí na rody a druhy, tak **„starovekí“ boli bližšie k plnosti dialektickosti myslenia, než marxisti** (bude to preukázané v nasledujúcich kapitolách aktuálnej knihy).

Okrem toho tu treba obrátiť pozornosť na tú okolnosť, že európske národy, v ktorých kultúrnom prostredí sa zrodil dialektický materializmus, používajú počas celej svojej písomnej histórie fonetické písomníctvo.

Fonetické písomníctvo zachytáva znenie ľudskej reči, a nie prúd obrazného myslenia človeka, prejavujúceho sa alebo skrývajúceho[1] v tejto reči. No v kultúre celého ľudstva existujú aj iné druhy písomníctva, priamo zachytávajúce prúd obrazných predstáv, na základe ktorých prebieha obrazné myslenie človeka, ktoré sa v ústnej alebo písomnej reči iba odráža.

Preto, ak je dialektickosť Života objektívnou danosťou, tak je nevyhnutné, aby sa v kultúre národov s rozvitou obrazovo-symbolickou písomnosťou objavil symbol-hieroglyf — poukazujúci na dialektickosť Života a určitým spôsobom vyjadrujúci túto ideu. A taký symbol skutočne existuje: Je to takmer každému známy symbol «Jing-Jang»:

Je v ňom stvárnené všetko, čo našlo svoje vyjadrenie vo formuláciách troch *zákonov dialektiky* dialektického materializmu, a tiež to, čo presahuje hranice týchto formulácií a vôbec sa v nich neprejavilo — kvôli čomu sa aj formulácie zákonov dialektiky v marxisticko-leninskej filozofii javia ako chybné, so všetkými z tohto faktu vyplývajúcimi následkami pre praktickú činnosť na jej osnove.

Teraz si skúste predstaviť, že nepoznáte takýto súzvuk ako «jing-jang» a jeho dve zložky («jing» a «jang»), a prečítajte si nasledujúci text, v ktorom sa používa symbol ☯, s ktorým je tento súzvuk spojený.

V ☯ existujú protiklady vo vzájomne sa prelínajúcej jednote, tvoriacej kruhovú štruktúru ☯. Ak si predstavíme, že «červíček» «Jing» žije tým, že «obhrýza» chvostík «červíčka» «Jang», a ten zasa žije tým, že obhrýza chvostík «červíčka» «Jing», pričom sa obaja posúvajú na miesto, ktoré sa uvoľní v kruhovej štruktúre ☯ v dôsledku «obhrýzania susedovho chvosta» každým z nich, tak obraz ☯ sa stane pohyblivým, a v jeho plastike sa prejavia všetky tri zákony marxistickej dialektiky. V druhom variante, ak zvíjame dvojžilové lano z prameňov (tenších lán) odlišnej farby, bude sa jednať o špirálový proces, pričom v priereze bude toto lano predstavovať obraz «Jing-Jang», najmä, ak doprostred každej žily vložíme jadro (stredový prameň) vo farbe jeho párovej žily.

Pritom treba spomenúť, že ☯ je symbolom celovesmírnych mikro- a makro- princípov bytia, ktoré existujú a prejavujú sa vo všetkom, t.j. vo všetkých jednotlivostiach bytia. A je nepredstaviteľné, že by aspoň niektorí predstavitelia z celkového počtu mnohých generácií ľudí, ktorí sa narodili a vyrástli v kultúre, kde tento symbol existuje už storočia, sa vo svojich predstavách «nehrali» s ☯ rôzne «hry», vnímajúc tieto «hry» ako symbolické analógy reálnych javov, s ktorými dennodenne prichádzajú do styku jak v živote prírody, tak v živote spoločnosti.

A dialektický materializmus (minimálne v súčasnosti) naozaj priznáva v učení o ☯ vyjadrenie dialektiky v starovekej čínskej filozofii[2]. No dialektická obraznosť ☯ má oveľa väčšiu životnú hĺbku, než akékoľvek slovné formulky najvšeobecnejších zákonov bytia a komentárov k nim, pretože:

- ☯ patrí k zriedkavej skupine symbolov, hranične zovšeobecňujúcich všetko v systéme obrazných predstáv človeka o svete *(minimálne v prípade, ak si človek uvedomuje, že ☯ nesie nejaký zmysel, a nevníma ho ako dômyselnú, no nezmyselnú čmáraninu)*;

[1] Podľa známeho aforizmu: jazyk (v zmysle reči) existuje preto, aby bolo možné skryť svoje myšlienky, ako aj absenciu myšlienok.

[2] «JING A JANG — základné pojmy starej čínskej filozofie. V “Knihe premien“ (I-ťing) slúžia jang a jing na vyjadrenie svetlého a tmavého, tvrdého a mäkkého, mužského a ženského princípu v prírode. V procese rozvoja čínskej filozofie jang a jing čoraz viac symbolizovali vzájomné pôsobenie hraničných protikladov: svetla a tmy, dňa a noci, slnka a mesiaca, neba a zeme, horúčavy a chladu, kladného a záporného atď. (...) Koncepcia vzájomného pôsobenia protichodných síl Jang a Jing — ktoré sa považujú za základné vesmírne sily pohybu, prvopríčiny ustavičnej premenlivosti v prírode — tvorí základ väčšiny dialektických schém čínskych mysliteľov. Učenie o dualizme síl Jang a Jing, je bezpodmienečným prvkom dialektických teórií v čínskej filozofii. (...)» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 134).

- keďže je prepojený s jazykovými spôsobmi vyjadrenia obrazného myslenia, ☯ v skrytej forme obsahuje aj ohlásené, aj zamlčané informácie;
- a hranica medzi **ohlásenými a zamlčanými informáciami** *pri odhalení zmyslu obraznosti symbolu aplikovanom pri praktickom riešení životnej smoly*[1] (t.j. neurčitosti, problému) **sa určuje** každý raz jak samotnou smolou, tak aj chápaním sveta toho, kto sa s týmto problémom-smolou stretáva.

Ak sa Vám podarilo predstaviť si, že nepoznáte slová «jing-jang», «jing» a «jang», tak sami ste mohli pocítiť, že analógy k vlastnostiam takýchto symbolov-obrazov — *v kultúrach, ktoré sa reprodukujú a rozvíjajú z pokolenia na pokolenie na základe drvivej prevahy fonetického písomníctva, ktoré prakticky vykorenilo symboliku a obraznosť zo všetkých oblastí života spoločnosti* — prakticky nie sú, pretože:

Akékoľvek slovné formulky, vrátane formulácie zákonov dialektiky v marxizme, sami osebe predstavujú vyjadrenie chápania sveta autorov týchto formuliek.

Takže všetky slovné formulácie, keď sa s nimi človek stretá, potrebujú zakaždým rozumné prehodnotenie, pretože:

- nutne sa v nich prejavujú subjektívne defekty pohľadu na svet *(subjektívno-obrazných predstáv o Živote)* a defekty kultúry reči *(presnosti a vhodnosti používania slov)* autorov týchto slovných formulácií. *Vo výsledku sa tak otvára možnosť k tomu, že sa môžeme stať obeťou omylov, a tiež úmyselných lží autorov týchto formulácií. Práve na túto okolnosť poukazuje mnohým známy aforizmus «vyslovená myšlienka je lož».*
- Pri pokuse ľudí využiť cudzie hotové formulácie na vyriešenie svojich vlastných životných problémov nemusí hranica medzi «ohlásenou a zamlčanou informáciou» *(ktorú formulácie, ako konštrukcie určitého jazyka, objektívne a štatisticky obsahujú)* zodpovedať požiadavkám *(na minimálnu potrebnú úroveň chápania sveta, objektívne nutnú na vyriešenie problému)*, v dôsledku čoho objektívne vzniká potreba iných slovných formulácií, ktorá v mnohých prípadoch dospeje až do nutnosti osvojenia si a zavedenia do kultúry danej spoločnosti nových jazykových prostriedkov[2].

Napríklad, jedno z takých zamlčaní, ktoré chápanie symbolu ☯ vynáša za hranice formulácií zákonov dialektiky v marxizme, pramení z interpretácie čierno-bieleho zobrazenia ☯ — ako naukladania na seba rôznofarebných zobrazení, vo výsledku čoho biela farba v ☯ predstavuje syntézu siedmych základných farieb spektra (siedmych farieb dúhy). Avšak formulácia zákona dialektického materializmu o «jednote a boji protikladov» zodpovedá výlučne čierno-bielej verzii zobrazenia ☯, a nezapadá do nej sedem farieb dúhy, ktoré spolu tvoria bielu farbu – navzájom sa doplňujúc[3], pretože všetky základné farby spektra nie sú vo vzájomnom protiklade, a každá z nich je len pomyselne, nie absolútne v protiklade k absolútnej čiernej[4].

Táto okolnosť vyplýva z defektnosti formulácie zákona «jednoty a boja protikladov» v dialektickom materializme s jeho «relatívnosťou» jednoty protikladov a «absolútnosťou» ich boja, pretože

[1] Pre lepšie pochopenie tohto menej frekventovaného slova (v RJ „nezadača“*) v aktuálnom kontexte treba si spomenúť na zvolanie «Aká smola!» (RJ: „Eka nezadača“) — t.j. neurčitosť, prekážajúca žiť. Latinský analóg pre ruské slovo „nezadača“ je „problém“. Zadanie úlohy (RJ: „zadači“) — je prvou etapou pri odstraňovaní problému (RJ: „nezadači“), predstavuje vnesenie určitosti, t.j. odhalenia podstaty problému („nezadači“) a jeho vzájomných prepojení s objemnejšími procesmi; druhou etapou je riešenie úlohy („zadači“). Tým samým sa rieši problém („nezadača“), odstraňuje sa neurčitosť, prekážajúca žitiu. *(Etymológia tu poukazuje na slovné hračky RJ, ktoré odhaľujú logické väzby rôznych slov*)*

[2] V najširšom zmysle termínu: «jazyk» ako prostriedok výmeny informácií v spoločnosti.

[3] Spomeňte si na pokus zo školského kurzu fyziky: na osku elektromotorčeka nasadíte disk, rozdelený rovnomerne na sedem sektorov, ktoré sú vyfarbené siedmimi farbami dúhy; disk sa začne otáčať, a pri dostatočne vysokej rýchlosti otáčania naše oko prestane rozlišovať hranice sektorov, a disk sa z rôznofarebného „mení“ na biely.

[4] Aby sme vyjasnili otázku ohľadom «absolútne čiernej» farby, pripomenieme definíciu (hypotetického*) absolútne čierneho telesa v súčasnej fyzike: absolútne čierne teleso úplne pohlcuje všetko naň dopadajúce žiarenie, neodráža ani najmenšiu jeho časť.

Ak teleso v nejakej časti spektra odráža hoc len malú časť naň dopadajúceho žiarenia, tak získava farbu, ktorá zodpovedá tejto časti spektra.

protiklady vždy tvoria pár. Ak atribút párovosti takzvaných «protikladov» v systéme nie je zistený, t.j. sú viac než dva, a systém nie je redukovaný na hierarchiu duálnych vzťahov v každej dvojici *(čo je aj prípad interpretácie ☯ na základe siedmych základných farieb dúhy a absolútne čiernej farby)*, tak možno hovoriť iba o jednote a vzájomnom pôsobení «rozdielností»[1], objektívne sa navzájom odlišujúcich a, možno, subjektívne človekom rozoznateľných – priamo alebo pomocou nejakých prostriedkov. No jednota odhalených v systéme rozdielností pritom nemusí byť nutne relatívna, a ich súčinnosť nemusí byť nutne bojom, o to viac — absolútnym bojom, ak pod absolútnosťou boja chápeme boj na víťazstvo jedného z protikladov, ktorý vo výsledku boja načisto odstráni druhý protiklad.

Množina možných vzťahov medzi *objektívnymi* rozdielnosťami je rozsiahlejšia, než základná duálna sada marxizmu (jednota a boj), v dôsledku čoho ambície sluhov dialektického marxizmu vyriešiť všetky problémy spoločenského rozvoja na jeho základe sú nielenže neopodstatnené, ale vlečú za sebou aj lavínu nových a prehlbovanie starých problémov.

Okrem toho, boj sa môže skončiť aj nevratným zničením východiskového systému bez postúpenia na nový závit špirály vývoja, na ktorom sa prejavia jeho nové kvality. Pritom v marxizme sa <u>nič zrozumiteľné nehovorí</u> o riadení ako o procese, o vzájomnom prelínaní riadiacich procesov, podporovaných rôznymi subjektmi. A účelovo riadené podnecovanie rozporov (antagonizmov) v systéme, starostlivo určenom pre úlohu protivníka, a jeho akoby „samodeštrukcia“, vo výsledku riadeného vyvolania ich boja, povzneseného do absolútna, až do «víťazného konca» — to všetko sa v marxizme pripisuje (podľa toho čo hlása – explicitne) «objektívnemu chodu vecí», «nevyhnutnosti», «úlohe osobnosti v dejinách», uskutočňujúcej túto smutne slávnu (akoby jedinú možnú) nevyhnutnosť, napriek tomu že jej uskutočneniu predchádzala potenciálne riadená mnohovariantnosť možností, z ktorých bolo možné si vybrať ten najvýhodnejší variant a riadiť prúd udalostí v súlade s ním.

Formulácia zákona o prechode kvantitatívnych zmien na kvalitatívne a kvalitatívnych na kvantitatívne — je tiež povrchná a hmlistá. V skutočnosti:

Existuje vzájomná podmienenosť kvality — kvantitou a usporiadaním. Takže zmeny v kvantite a usporiadaní spôsobujú kvalitatívne zmeny, rovnako ako zmeny v kvalite sa odrážajú v zmenách kvantity a usporiadania[2].

* * *

Materské znamienko Biblickej doktríny

Rovnako škodlivo sa má aj vec s formuláciou zákona negovania negácie. Názov «zákon negovania negácie» možno vybaviť obšírnymi komentármi na tému, že pod negovaním *prvej negácie* <u>druhou negáciou</u> sa rozumie výstup na kvalitatívne novú úroveň vývoja a pod., ako je to interpretované v citovanej vysvetlivke zo slovníka.

Avšak negácia — jak prvá, tak aj druhá, a tiež ktorákoľvek ďalšia — sa môže prejaviť aj vo forme krachu. A toto tiež zapadá do formulácie zákona; pričom i bez dlhých rečí je jasné, že krach — to je negácia (odmietnutie*) doterajšieho stavu, ktorému predchádzal nejaký iný stav.

Okrem toho, ako vyplýva z komentárov uvedených filozofmi „dialektikmi“-materialistami, *«účinok zákona sa naplno prejavuje len v celostnom, relatívne završenom procese vývoja; v každom jednotlivom štádiu zákon zvyčajne figuruje ako tendencia»*. To znamená, že formulácia zákona

[1] Tu bol pôvodne použitý termín „raznokačestvennostej“, t.j. rôznokvalitatívností = vecí a procesov rôznych kvalít, pričom pojem kvalita je tu chápaný čisto vo filozofickom zmysle, pod čím si možno predstaviť rôzne vlastnosti, objekty a procesy, ktoré možno rozdeľovať do skupín a kategorizovať (jablko, strom, tráva, biela farba, spievanie). Aj v ďalšom texte knihy bude termín **„rôznokvalitatívnosti“** vyjadrený termínom **„rozdielnosti“**.– pozn. prekl.

[2] Oplatí sa obrátiť pozornosť (bude sa to hodiť neskôr) na fakt, že v poznámke pod čiarou na začiatku tejto kapitoly pri formulácii zákona «prechodu kvantitatívnych zmien na kvalitatívne», v ktorej sa opisuje definícia pojmu «miera» podľa „dialektického“ materializmu, tak nič sa v nej nehovorí o usporiadaní, hoci jedno a to isté množstvo (kvantita) môže byť usporiadané rôzne, a kvalitu bude určovať nielen množstvo, ale aj usporiadanie.

«negovania negácie» vlastne vyčleňuje útržok procesu, ktorý sa nazýva «postupnosť premien», a následne týmto útržkom zacláňa celý proces, *potenciálne mnohovariantný.*

V podstate formulácia zákona «negovania negácie» zamieňa celok za časť, odkrývajúc tak možnosť prekrúteného a obmedzeného chápania objektívnych možností plynutia procesu a možností jeho riadenia.

Takto sa za druhou negáciou rozumie aj tretia, za ňou ešte jedna atď., v postupnosti negácií. Čo je to vlastne postupnosť negácií? — beznádejná otročina a márnosť, chodenie v kruhu, čo sa koniec koncov stáva peklom, pretože *vývoj — to je reálne postupnosť premien na základe vnútornej i vonkajšej algoritmiky vo vzájomnom pôsobení objektov a procesov rôznych kvalít*, a nie postupnosť negovaní negácií, hoci negovanie niečoho môže byť časťou, základom alebo predpokladom jeho premeny.

Avšak formulácia zákona «negovania negácie» plodí v psychike algoritmiku negovania všetkého, odvádzajúc tak od ciest vedúcich k premene, pretože na pozadí množstva samodeštruktívnych negácií sa stráca nemálo ciest k skutočnej premene do lepšej kvality:

Vo svojej podstate zákon «negovanie negácie» je programovaním individuálnej i kolektívnej psychiky ľudí na potlačenie ich tvorivého potenciálu a tvorenia: načo tvoriť, keď za tým bude nasledovať negácia (ako zbytočnosti) všetkého toho, čo sa dnes navrhuje tvoriť a budovať, vkladajúc do toho veľké úsilie?

Jednako, zákon marxistickej dialektiky «negovanie negácie» nie je vynálezom 19. storočia, ani výsledkom rozvoja európskej filozofie tej doby, ale iba pseudovedecky vyjadrené zovšeobecnenie starozákonnej sugescie:

«5. čas rozhadzovať kamene, i čas zbierať kamene; čas objímať, i čas vyhýbať sa objatiam; 6. čas hľadať, i čas strácať; čas uschovávať, i čas vyhadzovať; 7. čas trhať, i čas zošívať; čas mlčať, i čas hovoriť; 8. čas milovať, i čas nenávidieť; čas vojny, i čas mieru. 9. Aký úžitok zostane pracujúcemu z toho, na čom tak drel? 10. Videl som tieto starosti, ktoré dal Boh ľudským synom, aby sa v tom cvičili» (Kazateľ, kap. 3)

«14. Videl som všetky činy, aké sa robia pod slnkom, a hľa, všetko je márnosť a trýznenie ducha!» (Kazateľ, kap. 1).

Inými slovami, zákon «negovania negácie» v marxizme je materským znamienkom Biblickej doktríny zotročenia všetkých. A je určený na používanie výlučne pre členov zotročovanej spoločnosti, pretože medzi všetkými negáciami je i takáto:

Načo bojovať za šťastie národa a dennodenne víťaziť nad zotročiteľmi? — veď aj tak nastane negácia víťazstva. A v súlade s touto algoritmikou, navievanou marxizmom, padol Sovietsky Zväz, nevyplniac pritom odkaz J.V.Stalina: zbaviť sa marxizmu[1] a, zameniac ho iným svetonázorovým systémom, oslobodiť sa tak (na základe nového chápania sveta) *od moci jeho majiteľov a pohlavárov* nad životom spoločnosti a štátu.

No samodeštruktívna algoritmika negovania negácie pracovala v dejinách Ruska v priebehu celého posledného tisícročia od krstenia Rusi: zozačiatku na základe biblickej „múdrosti“ tohto sveta, vrátane k veci i od veci citovaného Kazateľa[2] — do r. 1917; po r. 1917 — na základe filozofie „dialektického“ materializmu. A ak sa pozrieme do minulosti, tak dejiny Ruska sú dejinami radu katastrofických negovaní negácií, čo je priamym potvrdením zákernosti filozofického zákona negovania negácie, či už je do psychiky vštepený vo forme poučných rád Kazateľa alebo vo forme zákona «vedeckej filozofie». A ak niekto nesúhlasí s týmto tvrdením, bez toho aby sa obťažoval pouvažovať nad zmyslom

[1] Pozri jeho „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“, hoci na to, aby bolo možné v tejto práci uvidieť odmietnutie marxizmu, je nutné poznať marxizmus a chápať Život na základe inej kultúry vnímania a chápania sveta. Lepšie je to objasnené v knihách „Krátky kurz...“, „Nastal čas o Stalinovi pohovořit...“, „Voda Mŕtva“ (v redakcií od roku 1998, zv. 2), „Ford a Stalin: O tom, jak žít lidsky“.

[2] «Čas rozhadzovať kamene, i čas zbierať kamene» — jeden z najznámejších a často opakovaných veršov Starého Zákona, ako aj «všetko sa vracia do svojich kruhov (koľají*)» (hoci posledná veta nie je citát, ale zovšeobecnením viacerých výrokov Kazateľa, kap. 1:4-7).

formulácie «zákona negovania negácie»; nad tým ako tento zákon formuje správanie ľudí; ako ľudia budujú pod jeho vplyvom svoj život — tak jedna z príčin toho bude spočívať v tom, že on sám je — *otrokom a nevoľníkom nanúteného mu zákona postupnosti katastrofických negácií, ktoré bránia tvorivej premene.*

Ak ale optimistická filozofia — múdrosť Života — učí, že *vývoj je postupnosť premien na základe vnútornej i vonkajšej algoritmiky vo vzájomnom pôsobení objektov a procesov rôznych kvalít*, tak v spoločnosti bude panovať iný vzťah k Životu a iná algoritmika správania.

A ak sa v tejto filozofii navrhuje tvoriť za účelom uskutočnenia premeny do vyššej kvality, to je už iná činnosť, a nie márnosť nad márnosť a trýznenie ducha v zúfalstve agresívneho alebo pesimistického nihilizmu, ktorý sám predstavuje negovanie všetkého a všetkých, okrem *vlastnej momentálnej vypočítavosti.* Na to, aby sa uskutočnila premena, je možné a aj nutné pracovať s radosťou.

A len pri mravno-psychologickej orientácii na realizáciu postupnosti premien sa práca stane slobodnou tvorbou a bude *prvou životnou potrebou ako prostriedok osobnostného rozvoja každého z nich.*

Poslednú vetu treba objasniť. V komunistickej spoločnosti sa práca nestane prvoradou životnou potrebou, ako to tvrdila marxistická propaganda, čím sa myslelo, že práca je vždy podriadená úlohe uspokojenia ľudských potrieb v jedle, ošatení a v ostatnej produkcii a službách. Prvoradou potrebou sa stane osobnostný a spoločenský rozvoj a činnosť v duchu Božieho Zámeru, pričom nevyhnutná práca v tomto procese zaujme svoje ohraničené miesto.

A na realizáciu postupnosti negácií — túžba pracovať nevzniká, a ani by sa nemalo na ňu pracovať.

Podobne ani široko známa marxistická poučka o tom, že «spoločenské bytie určuje spoločenské vedomie» nezodpovedá realite. Áno, spoločenské bytie skutočne vkladá svoj odtlačok do vedomia každého človeka z množiny ľudí tvoriacich spoločnosť. Súbor ich vedomí možno nazvať «spoločenským vedomím». Avšak to, čo západná psychológia koncom 19. storočia nazvala termínom «podvedomie», existovalo ešte pred týmto vedeckým „objavom“, hoci nieslo iné názvy: «hlbiny duše», «vnútornejšie vedomie, ktoré je oveľa širšie než to logické» atď.

No v marxizme sa o psychológii človeka a kolektívov, vrátane toho, čo je podmienené nevedomými úrovňami psychiky (hlbinami duše), v podstate nič nehovorí, čo svedčí minimálne o nevšímavosti zakladateľov k sebe samým[1], to predovšetkým. Zároveň v marxistických zamlčaniach zostáva aj to, že spoločenské bytie budúcich pokolení sa formuje pod vplyvom vedomej (ako aj nevedomej[2]) činnosti, hnanej vlastnou alebo cudzou vôľou. Činnosti, ktorá je podmienená mravnosťou každého z ľudí tvoriacich živé pokolenia, ktorých «spoločenské vedomie» bolo rovnako sčasti sformované činnosťou predchádzajúcich pokolení. Pritom samotný marxistický termín «spoločenské vedomie» nie je jednoznačne pochopiteľný: možno ho chápať aj ako súhrn poznaného všetkými členmi spoločnosti, ale umožňuje aj iné interpretácie.

A marxistická neurčitosť «spoločenského vedomia» ako termínu, spojeného s nejakým životným javom, a neurčitosť vzájomného vzťahu osobnej psychiky *(v ktorej prebiehajú jak vedomé, tak aj nevedomé rôznorodé javy)* s týmto neurčito chápaným «spoločenským vedomím» vedie prevažne k tomu, že človek sa zrieka určitých preňho objektívne dostupných možností osobne vplývať na život spoločnosti.

Škodlivý je aj marxistický termín «spoločenská deľba práce». V spoločnosti, v jeho výrobno-distribučnej činnosti, prebieha zjednocovanie (združovanie) práce množstva jednotlivcov, no určite nie *deľba práce medzi nimi*. Proces zjednocovania práce má naozaj zložku, ktorú možno nazvať profesionálnou špecializáciou a vyčlenením profesií *(rozdelením a vyčlenením remesiel)*, podmienenú

[1] Druhému do srdca — nevidíš. Táto okolnosť je mimoriadne nepríjemná pre vyšších svetských i náboženských hierarchov v davo-„elitárnych“ spoločnostiach: «Ó, ak by som tak mohol čítať v ľudských srdciach, ako v nich číta Boh...» — citát (možno nie doslovne presný) z árie Filipa II v opere G.Verdi „Don Carlos“ (r. 1867).

Do svojho srdca ale — vidíš, takže oklamať seba priamo, rovnako ako oklamať Boha, to je dielo nemožné, hoci dlho možno seba opájať ilúziou akoby vydareného sebaklamu.

[2] V nevedomej činnosti nikdy neoperuje vlastná vôľa, no môže operovať cudzia.

rozdelením jednotného technologického procesu výroby čohokoľvek na vzájomne izolované zložky, z ktorých každá sa realizuje rôznymi ľuďmi alebo ktoré sú rozdelené do časových intervalov. Pritom pod profesionalizmom sa rozumie systematické, a nie sporadické, vyplnenie určitých druhov práce v miere kvality, ktorá je akceptovaná ako dostatočná priamymi spotrebiteľmi — inými účastníkmi spoločenského zjednocovania práce i spotrebiteľmi konečného produktu.

Tak je to, ak nazývame veci svojimi menami. Ak ale súhlasíme s termínom «spoločenská deľba práce», spôsobí to v spoločnosti separovanie ľudí.

A práve v dôsledku takéhoto typu programovania psychiky veľkého množstva ľudí, v štýle «človek sám nič nezmôže», **MILIÓNY** ľudí v predvečer blížiacej sa spoločenskej pohromy div nie jednohlasne zabedákajú:

*„A čo už ja — **sám** — s tým narobím?"*

— nezmyselne očakávajúc, že príde niekto «veľký, múdry a mocný» a **sám** urobí za nich všetkých to, čo *oni všetci spolu môžu a sú aj povinní urobiť sami, ak sú Ľuďmi, a nie len človeku podobnými tvormi.*

Ty sám aj hocikto ďalší, kto bude chcieť — môžete *zjednotiť svoje cielené úsilie a prácu* pre blaho všetkých **s** *úsilím a prácou ďalších* ľudí, ktorých je na Zemi už viac než šesť miliárd.

Tvrdenie marxizmu o prítomnosti «spoločenskej deľbe práce» je druh prístupu k riadeniu života zotročovanej spoločnosti, známy ako «rozdeľuj a panuj».

* *
*

Tým všetkým dohromady — obmedzenými a prekrútenými formuláciami zákonov marxistickej „dialektiky", vyjadrenými názormi a sprevádzajúcimi ich zamlčaniami ohľadom otázok ľudskej biológie a dejín spoločnosti:

«historický materializmus» marxizmu bráni ľuďom uvedomiť si riadený charakter dôkladne pestovaných sociálnych katastrof, prebiehajúcich v priebehu celej histórie súčasnej globálnej civilizácie.

V súlade s utajením vedomostí o riadení sedí aj fakt, že storočie potom, čo sa objavil „Manifest komunistickej strany", sa marxisti všade spriahli proti kybernetike, ktorá sa pokúsila opísať *procesy riadenia ako také*. O ďalších päťdesiat rokov to boli práve vedúci marxistických strán, ktorí sa prejavili ako odporcovia prác VP ZSSR, odmietajúci dostatočne všeobecnú teóriu riadenia[1] a *vysvetlenie globálneho historického procesu z jej pozície ako riadeného procesu*, pričom riadeného konfliktne, pretože to protirečí doktríne «historického materializmu» o nutnosti vzájomnej výmeny spoločensko-ekonomických formácií podľa miery zmeny výrobných vzťahov ľudí v spoločnosti.

Nezrozumiteľnosť marxizmu v otázke procesov riadenia, umožňuje brániť v spoločnosti uvedomeniu si riadeného charakteru globálneho historického procesu, riadeného charakteru väčšiny vojen a sociálnych katastrof, čo v spojení s formuláciami marxistických zákonov dialektiky, vnášajúcimi deštrukciu do každej činnosti, a nezmyselnosťou jeho politekonómie **vylučuje na základe marxizmu možnosť tvorby.**

Toto nezvratne odhaľuje deštruktívny agresívno-parazitický charakter marxizmu a zameranosť jeho majiteľov a pohlavárov na zotročenie celého ľudstva v sofistikovaných formách pod heslami boja za oslobodenie práce a života väčšiny od vykorisťovania menšinou.

A ak by bol marxizmus výplodom šialeného nadšenca, ktorý rád uvažuje vo voľnom čase nad životom, a profesionálne sa venuje nejakej spoločensky užitočnej práci, a po práci píše filozofické traktáty — tak tieto a mnohé ďalšie pochabosti marxizmu by boli sčasti ospravedlniteľné: nuž, človek sa samovzdeláva ako vie...

[1] Spočiatku bola opísaná v rovnomennej kapitole knihy VP ZSSR „Voda Mŕtva" vo vydaní r. 1991, a je súčasťou aj neskorších vydaní „Vody Mŕtvej". Okrem toho, osnovné materiály kurzu Petrohradskej štátnej univerzity „Dostatočne všeobecná teória riadenia" boli publikované v samostatnom vydaní v rokoch 2000 a 2003.

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

V kultúre davo-„elitárnych“ spoločností človek má právo spraviť chybu, keďže prevládajúca kultúra od útleho detstva deformuje a obmedzuje jeho vývin. A neúmyselné chyby môžu byť veľmi závažné a ničivé svojimi následkami.

Ničmenej, ku K.Marxovi treba vznášať prísne požiadavky: K.Marx bol profesionálnym „filozofom“[1], t.j. profesionálnym analytikom Života a učiteľom iných ľudí — po skončení univerzity mal v úmysle stať sa profesorom na univerzite v Bonne, avšak zriekol sa toho z politických dôvodov[2]. No aj keď sa zriekol tohto úmyslu, v priebehu celého svojho života sa tváril, že sa zaoberá riešením problémov spoločenského rozvoja celého ľudstva, a jeho diela (aj diela F.Engelsa) sa ešte za ich života stali učebnými pomôckami v histórii, sociológii a ekonomike spoločnosti pre mnohých a mnohých ľudí v rôznych krajinách.

K.Marx sa len «tváril», a nevenoval sa riešeniu problémov celého ľudstva, pretože v opačnom prípade by si nedovolil ohraničiť sa rozvojom toho učenia, ktoré je dnes nazvané «marxizmus», výlučne na základe verejnej filozofie Európskej regionálnej civilizácie, *vytrvale pritom ignorujúc nutnosť analýzy verejných filozofických názorov moslimského, védického i budhistického Východu a ezoterických filozofických tradícií jak Východu, tak aj Západu.*

Takto sa počas desaťročí mohol správať buď posadnutý grafoman *(ktorý patrí do ústavu pre choromyseľných, ktorého ale «rozpropagovali» a povýšili na titul «génia všetkých dôb a národov» zlomyseľní „chytráci“-provokátori)*, alebo jeden zo samotných zlomyseľných „chytrákov“.

Filozofia marxizmu — tzv. «dialektický materializmus» — bola cvičením sa jej zakladateľov v logike bez axióm a pravidiel, vybudovanej na zamlčaniach, ktorých zmysel nezodpovedá Objektívnej realite. V dôsledku toho mrzačí intelekt tých, ktorí sa k nej správajú ako k celistvému, vedeckému pohľadu na svet, a slúži ako ochrana pred odhalením (pomocou slobodného chápania) nezmyslov, ktoré marxizmus obsahuje, napr. mimoriadne „praktického“ nezmyslu jeho politekonómie. I keď sú v nej aj pravdivé postoje, avšak v celkovom systéme marxizmu plnia len úlohu vábničky, a nie základu pre ďalší rozvoj.

V 19. storočí už bolo v Európe dostatočne veľa preloženej literatúry, ktorá umožňovala pochopiť ak nie všetko, tak veľmi veľa z podstaty neeurópskych kultúrnych tradícií, a ohlasujúc svoje ambície vyriešiť problémy rozvoja celého ľudstva, zakladatelia marxizmu nemali pravo obmedziť sa len na dedičstvo európskej, prevažne germánskej, verejnej filozofickej tradície, ktorá v podstate upadla do hlbokej krízy *(v dôsledku „vývoja“ smerom do slepej uličky)* ešte skôr, ako K.Marx v r. 1841 zakončil univerzitu: t.j. európska filozofia zašla do slepej uličky ešte v dobe G.Hegela (1770 — 1831), ktorého práce v oblasti dialektiky marxizmus hodnotí ako najlepšie vyjadrenie dialektiky v epoche pred Marxom.

[1] Dané do úvodzoviek, pretože charakter jeho činnosti nezodpovedá zmyslu slova filozofia v gréckom jazyku — láska k múdrosti.

[2] Ešte predtým, v r. 1832 bol zbavený vedenia katedry filozofie Ludwig Feuerbach (po zverejnení svojich ateistických názorov*), v r. 1836 ho nepustili do univerzity, v r. 1841 zakázali prednášať mladému profesorovi B.Bauerovi (K.Marx, pod zámienkou polemiky s ním, v článku „K židovskej otázke“ postavil mimo predmet skúmania, a teda aj mimo kritiku, starozákonno-talmudickú ideológiu a doktrínu skúpenia Sveta na základe nadštátneho mafiózneho monopolu judejov (židovskej elity*) na úžeru, predstavujúcu osebe základ Biblickej sociológie).

3. Kríza ruskej vedeckej filozofie v 19. storočí

Hoci samotní filozofovia Západu, majúci na svojom konte mnohé nesporné úspechy v rozvoji kultúry chápania sveta, si neuvedomovali bezvýchodiskovosť ciest rozvoja filozofickej tradície biblickej kultúry vcelku, no tento fakt bol vidno z iného uhlu ešte v epoche pred sformovaním marxizmu.

V 19. storočí žil v Rusku Alexej Stepanovič Chomjakov (1804 — 1860), jeden z ideológov takzvaných «slavianofilov», básnik, a okrem toho aj profesionálny filozof (člen-korešpondent Imperátorskej akadémie vied), no skutočný Rus[1], a nie imitátor-«západník». Ničmenej, vyššie citovaný „Filozofický slovník“ spomínajúc «západníka» P.J.Čaadajeva (1794 — 1856), nespomenul medzi filozofmi aj A.S.Chomjakova, ponechávajúc tak jeho meno a práce upadnúť do zabudnutia. Dôvodom prečo nechali A.S.Chomjakova a jeho práce upadnúť do zabudnutia bol jednak strach marxistov pred skutočnou Ruskou filozofiou, ale aj ignorantstvo a nafúkanosť, v dôsledku čoho — z ich pohľadu — vo filozofickej tradícii Ruska, a konkrétne tej ruskej, nie je nič vlastného a významného[2].

No napriek takýmto názorom je užitočné obrátiť sa k prácam A.S.Chomjakova v súvislosti s problematikou, ktorú skúmame. Svoj pohľad na západnú filozofiu a, konkrétne, na filozofiu G.Hegela on vyjadril takto:

«V samotnej idei komunizmu *(podľa kontextu sa majú na mysli západné učenia tých rokov: — naše spresnenie v citáte)* sa prejavuje jednostrannosť[3], ktorá leží ani nie natoľko v rozume mysliteľov, ako v jednostrannosti pojmov, zdedených z doterajšej histórie západných národov. Veda sa len snaží dať odpoveď na otázku zadanú Životom, a odpoveď nachádza jednostrannú a neuspokojivú, pretože jednostrannosť ležala už v otázke zadanej pred 13 storočiami germánskou družinou, ktorá dobila rímsky svet. Myslitelia západu sa točia v nekonečnom kruhu <*negovaní negácií: naše spresnenie v citáte*> iba preto, že je im nedostupná idea občiny. Nevedia zájsť ďalej a vytvoriť viac než len asociáciu (družinu). Taký je konečný výsledok, nimi viac či menej vyjadrený, a možno najjasnejšie vyjadrený anglickým spisovateľom, ktorý nazýva terajší stav spoločnosti stádovitosť (gregariousness) a hľadí na družinu (assotiation) ako na zlatý, ťažko dosiahnuteľný cieľ ľudstva[4]. Nakoniec, v tej vede, ktorá najmenej *(myslia sa, nie presné vedy)* závisí od života, v tom národe, ktorý má najmenej čo do činenia so životom — vo filozofii aj nemeckom filozofovi je zaujímavé skúmať jav životného návyku. Hegel vo svojej geniálnej «Fenomenológii» prišiel až na samotnú hranicu, ktorú mohla dosiahnuť filozofia na tej ceste ktorú si vybrala: ON DOSPEL DO JEJ SAMOZNIČENIA (zvýraznené nami v citáte: t.j. negácie seba samej, ako počiatočnej fázy «negovania negácie», ak použijeme terminológiu „dialektického“ materializmu). Záver z toho plynul prostý a jasný, zásluha večná. A napriek tomu všetkému jeho prísny logický um nepochopil svoj vlastný záver <*Pretože tento záver leží mimo ciest rozvíjania logických procedúr: naše spresnenie v citáte*>.

Žiť bez filozofie! zrieknuť sa odkazu toľkých storočí! zanechať svoj, t.j. novonemecký, život bez akéhokoľvek obsahu! To bolo neznesiteľné. Hegel v mimovoľnom sebaklame vytvoril kolosálny prízrak svojej Logiky[5], dokazujúc veľkosť svojej geniality veľkosťou svojho omylu»

---

[1] Ruských ruskojazyčných filozofov-západníkov a «všeľudí» (svetoobčanov*) prozápadného smeru – nezaraďujeme k ruskej tradícii rozvoja filozofickej vedy.

[2] Táto selekcia: spomenúť «západníka» Čaadajeva, a zamlčať «slavjanofila» Chomjakova — je jedným z mnohých praktických prejavov judejského rasizmu v marxizme, krytého v ignorantskej spoločnosti, ktorá zabudla na svoje dejiny a svojich hrdinov, nezáväznými táraninami o «internacionalizme»:

- propagovanom pre všetkých ako náuka o rovnosti ľudskej dôstojnosti každého, bez ohľadu od národnej a rodovej príslušnosti;
- no v internom kruhu marxistov-«ezoteristov» chápaný ako medzinárodný-internacizmus, t.j. **NE**-príslušnosť skutočných internacistov ani k jednému národu Zeme, čo je základ pre cielený mafiózny i štátmi organizovaný parazitizmus na ich živote.

[3] Subjektivita, predpojatosť, obmedzenosť. – pozn. prekl.

[4] K tomuto bola v citovanom vydaní pridaná poznámka, v ktorej sa píše, že reč ide o utopickom socialistovi Robertovi Owenovi (1771 — 1856). Bol organizátorom pracovných komún (najhlavnejšie — „New Harmony“ v USA 1825-1829 a „Harmony Hall“ vo Veľkej Británii 1839-1845), ktoré stroskotali.

[5] V citovanej publikácii je slovo «Logiky» uvedené bez úvodzoviek. Jedna z prác G.Hegela má názov „Veda o logike“ (1812 — 1816). Možnože v publikácii je chyba a A.S.Chomjakov mal na mysli túto prácu, a nie logiku ako

(„Názor Rusov o cudzincoch", citované zo zborníka: A.S.Chomjakov, „O starom i novom", Články a eseje, Moskva, r. 1988, str. 119, 120, komentáre v citáte sú naše).

Tento článok bol prvý raz publikovaný v r. 1846. „Manifest komunistickej strany" K.Marxa a F.Engelsa — «prvý programový dokument vedeckého komunizmu» — bol publikovaný o dva roky neskôr v r. 1848. To znamená, že hodnotenie marxizmu a tým aj hodnotenie následkov jeho použitia bolo v Rusku dané skôr, než marxizmus získal svojráz, odlišujúci ho od ostatných filozofických systémov a vieroúk.

Táto okolnosť ale vedie k otázke, prečo teda nebola v Rusku vypracovaná alternatíva, ktorá by dokázala zamedziť vtrhnutiu marxizmu do Ruska a tým samotným aj ochrániť ľudstvo pred marxizmom a hitlerizmom?

Aby sme to správne pochopili a pochopili názor A.S.Chomjakova o «komunizme», treba obrátiť pozornosť na to, že *A.S.Chomjakov chápal* pod «družinou», «asociáciou» vynútené zjednotenie jednotlivcov do kolektívu vôľou vodcu a jeho pomocníkov (prinajmenšom dobrovoľne-nasilu, pretože nebolo kam ujsť), a *pod občinou — dobrovoľné zjednotenie ľudí, ktorí cítia a chápu, že zjednotením svojich vedomostí, zručností a možností, môžu vytvoriť celkovo pre občinu a každého jej člena inú kvalitu života, ktorú by nikto z nich osamote nedosiahol, ani všetci spolu pod diktátom vodcu so železnou vôľou.*

V tejto súvislosti je nutné tiež spomenúť, že A.S.Chomjakov nevidel zmysel ľudského života, a teda aj občiny mimo relígie a zaviedol do ruskej filozofie i bohoslovia ruskej pravoslávnej cirkvi termín «súbornosť», hierarchicky objímajúci pojem «občina».

«SÚBORNOSŤ (katolíckosť) (gréc. katholikos — všeobecný), jeden z hlavných príznakov kresťanskej cirkvi, fixujúci jej automatické chápanie ako všeobecnej, univerzálnej *(«jedna, svätá, súborná a apoštolská cirkev» — Nicejsko-Konštantínopolský symbol viery, 4 st.)*. Skúmajúc súbornosť ako špecifické dedičstvo pravoslávnej tradície *(súbornosť ako súhrnný intelekt «cirkevného národa» na rozdiel od náboženského individualizmu protestantstva a autoritárstva pápeža v rímsko-katolíckej cirkvi)* A.S.Chomjakov interpretoval súbornosť ako všeobecný princíp usporiadania bytia, ktorý charakterizuje množinu zhromaždenú silou lásky do «slobodnej a organickej jednoty» *(v sociálnej filozofii bolo najväčšie priblíženie k tomuto javu pozorované v kresťanskej občine)*. Pojem súbornosť bol ruskou náboženskou filozofiou osvojený koncom 19. — 20. st.» („Veľký encyklopedický slovník", elektronická verzia na kompaktnom disku, r. 2000)

A ako ukázala následná história, marxistický «komunizmus» vo všetkých krajinách, ktoré sa ho pokúsili vybudovať, ležal v duchu A.S.Chomjakovom karhanej filozofickej tradície a jej praktického použitia na riešenie problémov spoločnosti. Rozdiel medzi všetkými krajinami, kde marxizmus prišiel k moci, bol iba v charaktere, čase trvania a závažnosti spoločenskej pohromy, ktorú si museli ich národy pretrpieť v dôsledku nasmerovanosti filozofie marxizmu proti Životu.

A.S.Chomjakov, okrem toho objasnil aj príčiny krízy celej západnej filozofickej vedy, ktorá sa najvýraznejšie prejavila v prácach G.Hegela[1]. V rovnakom článku „Názor Rusov o cudzincoch" A.S.Chomjakov hovoriac v mene ruskej „elity", odchovávanej od čias Petra I. na západnej kultúre, s horkosťou poznamenal:

«To VNÚTORNÉ VEDOMIE, KTORÉ JE OVEĽA ŠIRŠIE, NEŽ TO LOGICKÉ (zvýraznené nami v citáte: «logické vedomie» v preklade do ruštiny znamená — slovne sa vyjadrujúce vedomé myslenie, vnútorný monológ človeka na úrovni vedomia v jeho psychike) a ktoré vytvára osobnosť každého človeka, tak isto ako každého národa — to sme stratili. Ale aj úzke logické vedomie nášho národného života nám nie je dostupné z mnohých príčin: pre naše hrdé opovrhnutie k tomuto životu, pre neschopnosť čisto racionálnej vzdelanosti chápať živé javy a dokonca aj pre absenciu údajov ktoré by mohli byť podrobené analýze. Nehovorím, že takéto údaje nie sú... ale všetky sú také, že nemôžu byť pochopené umom, vychovaným

súčasť algoritmiky psychiky samotného G.Hegela, nakoľko slovo je uvedené s veľkým začiatočným písmenom.

[1] «Žiadna ľudská sila nezviaže fenomenológiu Hegela s jeho logikou» (A.S.Chomjakov, „Názor cudzincov o Rusoch", citovaný zborník, str. 91): „Fenomenológia" a „Logika" — skrátené názvy dvoch prác G.Hegela.

cudzozemskou mysľou a vkuté do cudzozemských systémov, ktoré nemajú nič spoločné so základmi nášho prastarého duchovného života a nášho prastarého osvietenstva <na ktoré sa v období po krstení Rusi navrstvili (zdeformujúc ho) staroegyptsko-biblická duchovnosť a spôsob chápania Života: naše spresnenie v citáte>» (citovaný zborník, str. 121).

To, že A.S.Chomjakov mal pravdu vo svojom konštatovaní, že vzdelaná vládnuca „elita“ Ruska stratila kultúru obrazného myslenia, ktorej rozvoj je nevyhnutný na prekonanie krízy slovnej abstraktno-logickej filozofie a pre jej návrat do reality Života, to sme konkrétne preukázali na príklade symbolicko-obraznej predstavy v obraze ☯ dialektickosti Života ako takého.

To isté vyjadrenie A.S.Chomjakova o vnútornom nelexikálnom (neverbálnom) vedomí v mnohom vysvetľuje fakt, prečo sa v Rusku skôr než marxizmus nemohla objaviť spôsobilejšia a tvorivá kultúra pravdoverného chápania sveta. Neplodnosť filozofickej vedy ruskej „elity“, ktorá za viac ako 50 rokov[1] nedokázala ani odraziť, ani prekonať vpád marxizmu do Ruska, boli len čiastočne spôsobené príčinami, ktoré vymenoval A.S.Chomjakov. Okrem nich existovali aj ďalšie:

> Keďže biblické a marxistické texty — sú dve tváre tej istej doktríny zotročenia všetkých majiteľmi judejského[2] rasizmu, tak aby bolo možné vystúpiť nad marxizmus, bolo nevyhnutné prehodnotiť aj Bibliu (čo nedokázal urobiť ani sám A.S.Chomjakov): nie je možné sa ochrániť a oslobodiť od marxizmu, a pritom sa nechrániť pred Bibliou a neoslobodiť sa od jej konceptuálnej moci[3].

Táto jednota marxizmu a Biblickej doktríny bola preukázaná na vzájomnom súlade starozákonných textov Kazateľa a «zákone negovania negácie» „dialektického“ materializmu, a tiež v iných prácach VP ZSSR, v ktorých bolo preukázané, že na základe „vedomostí“, ktoré predkladá marxistická filozofia a politekonómia, nemožno zavládnuť mocou nad procesmi organizácie samoriadenia spoločnosti.

V období nadvlády marxizmu v ZSSR marxizmus starostlivo chránil aj nadvládu Biblie. A predstavitelia biblických kultov podliehali represiám nie pre podstatu vierouky, ktorú kultivovali, ale pre časovú nenáležitosť ich snáh.

> A sociologická doktrína Biblie a v nej vyjadrená filozofia boli v ZSSR mimo kritiku pre ich podstatu: boli zamlčované *(práce teológov boli zamknuté v špeciálnych schránkach svetských knižníc, a cirkevnej hierarchii nebolo dovolené ich široko propagovať v spoločnosti)* alebo naprázdno vysmievané[4].

A to čo je vysmievané, nemôže byť predmetom seriózneho rozboru, posúdenia a kritiky, a zostáva nedotknuteľné do „lepších“ časov. Okrem toho «zakázané ovocie najviac chutí», a preto k momentu oficiálneho pádu ideologickej moci marxizmu v r. 1991, mnohí straníci-marxisti sami dozreli do stavu, aby sa vrátili do lona biblických cirkví: podaktorí ako ovečky, a podaktorí aj ako pastieri.

---

[1] „Manifest komunistickej strany“ vyšiel v Európe na svetlo sveta v r. 1848. „Kapitál“ (1. zväzok, pripravený samotným Marxom) vyšiel v Európe na svetlo sveta v r. 1867, a jeho prvé ruské vydanie vyšlo v Petrohrade v r. 1872 vo vydavateľstve N.P.Poljakova.

[2] Kým v slovenskom jazyku sa paušálne používa slovo „žid“ pre každého človeka, ktorý má niečo spoločné s židovskou kultúrou alebo rodovou príslušnosťou, tak v ruskom jazyku existujú tri odlišné výrazy: 1. slovo „žid“ stelesňuje tie najhoršie ľudské vlastnosti, ktoré boli kedy židom vyčítané (najmä chamtivosť a špekulantstvo), 2. slovo „jevrej“ predstavuje tú časť židov, ktorí sa hlásia k judaizmu, ale nedržia sa tradície a žijú svetsky, 3. slovo „judej“ predstavuje židov, ktorý žijú podľa ich náboženského zákona a tradícii. Keďže biblická civilizátorská misia je zverená práve tretej skupine – *judejom, budeme aj v nasledujúcom texte používať práve tento ekvivalent slova.* Skutočnými „dôstojníkmi na bojovom poli“ sú práve judeji a ich „predstavení“, preto tí, ktorí sa v ruskom jazyku označujú ako jevreji a židia (príliš asimilovaní s nežidmi, „otupené“ náradie), sa v dejinách často stávajú obeťami rôznych represií a pogromov, ktoré sa zvyknú v dejinách periodicky opakovať. – pozn. prekl.

[3] Do polovice 20. storočia spomedzi všetkých, čo zanechali písomnú stopu v dejinách a spomedzi široko známych spisovateľov — vo svojom pohľade na svet sa nad Bibliou povzniesli len A.S.Puškin a M.A.Bulgakov (L.N.Tolstoj bol k tomu blízko, ale nedokázal to). Vo svojej podstate oni už nepatria do biblickej kultúry, či už je v cirkevno-kultovej alebo svetskej forme marxizmom totalitno-ideologizovanej spoločnosti, alebo vo forme „de-ideologizovanej“, takzvanej «občianskej spoločnosti».

[4] Čomu boli príkladom opakované reedície „protináboženských“ prác L.Taksilja „Zábavná Biblia“, „Zábavné Evanjelium“, J.Jaroslavskogo (Gubeľmana) „Biblia pre veriacich i neveriacich“, rad diel Marka Twaina.

Po roku 1991 — z uhla pohľadu spoločných majiteľov Biblie a marxizmu — nastali na území ZSSR „lepšie“ časy, a lídri KSRF[5] ak aj nestoja v chrámoch ako «svietniky» na všetkých dvanásť cirkevných sviatkov, tak hovoria o svojej pripravenosti k spolupráci s biblickou cirkvou[6] vo veci obrodenia Ruska, a zo straníckych dokumentov odstránili požiadavku ateistického presvedčenia u svojich prívržencov, čím napomohli spolupráci cirkví materialistického a idealistického ateizmu[7] v rámci spoločnej stratégie zotročenia všetkých majiteľmi a pohlavármi Biblicko-marxistického projektu.

Ale prekonanie krízy vedeckej filozofie si žiadalo podmienky, v ktorej sa pustí do filozofie a bude sa ňou dennodenne a neprestajne zaoberať *(t.j.* ***obľúbi si múdrosť Života****, ak nepoužijeme grécke slovo «filozofia» a nebudeme pod «filozofiou» rozumieť dnes existujúce pseudovedecké táraniny, od ktorých vädne duša a deformuje sa rozum ľudí)* **samotný národ regionálnej civilizácie Ruska**, príslušníci prostého ľudu, a nie samostatní myslitelia (spriaznení so samozvanou „elitou“) cudzí a nepochopiteľní pre prostý ľud. Takéto podmienky nastali v ZSSR až behom stalinskej a ďalších epoch, a jedným z výsledkov je aj táto práca.

No A.S.Chomjakov ešte napísal:

«Veda u nás postupuje pomerne ďaleko. Začína sa oslobodzovať od miestnych cudzozemských prameňov[4], s ktorými bola zmiešaná vo svojom počiatočnom veku. Ako dospieva a pevnie, musí sa snažiť o zjednotenie s ruským osvietenstvom, ktorého priezračná hlbina (vytvorenie čistého a ranného kresťanstva[5]) sama môže zahojiť hlbokú ranu nášho vnútorného rozpoltenia. Už je nám dovolené spoliehať sa na vlastnú živú vedu, na vlastné slobodné umenie, na vlastné pevné osvietenstvo, zjednocujúce do jedného život i vedomosti; a presne tak isto sa rodné osvietenstvo prejaví aj v obrazoch i, takpovediac, v odeve ruského života. Videné — je vždy len obalom vnútornej mysle. (...)

Potom bude u nás to životne dôležité vedomie, ktoré je nevyhnutné pre každý národ a ktoré je obšírnejšie a mocnejšie od formálneho a logického vedomia. (...)» (A.S.Chomjakov, „Názor cudzincov o Rusku”, z vyššie citovaného zborníku, str. 103).

---

[5] Komunistická strana Ruskej Federácie.

[6] Týždenník „Ekonomika a život“, № 29, r. 2001 opublikoval článok „Z protivníkov spojenci“. V ňom A.G.Kuzmin, «ekonóm-marxista» (jeho vlastná charakteristika svojho presvedčenia) z Južného Sachalinu, píše nasledovné:

«Komunizmus a pravoslávie sú vo svojej postate príbuznými duchovnými spojkami Ruska. Úloha RPC v zjednocovaní krajiny, hájení jej celostnosti, slobody a nezávislosti je neoceniteľná. Teraz pravoslávne a moslimské náboženstvo v mnohom zbližuje ich typický duch kolektivizmu (občiny), nesúhlas s obohacovaním sa ľubovoľnými prostriedkami, snaha o spravodlivosť, rovnosť a vzájomnú úctu ľudí.

Komunistická ideológia a pravoslávie má jeden spoločný cieľ, konečný výsledok — a to je humánny (t.j. slobodný), úplne a všestranne rozvitý človek. Rozdiel je len v tom, že klasický (humanizmus*) vidí jeho dosiahnutie z pozície dialektického materializmu cez formuláciu „človek — výroba — humánny človek“, a cirkevný humanizmus zasa cez formuláciu „človek — Boh — humánny človek“. Pravda, úlohu prostredníkov Boha v materiálnom stelesnení na seba prijímajú služobníci cirkvi. Z pozície ateizmu nie je celkom jasné, prečo to, čo sa chápe ako Boh, nemôže silou svojej všemocnosti vkladať humanistické direktívy (prikázania) do človeka už pri jeho počatí. Je nespravodlivé robiť z pozemského života cvičisko na testovanie a zvádzanie ľudského ducha. Život smrteľníka môže byť krásny aj na zemi. To je už ale cieľ komunizmu.

Avšak jednotný cieľ robí z komunistickej a pravoslávnej ideológie objekty nezmieriteľnej vojny zo strany ideológie imperialistickej nadvlády. Veď imperializmus a jeho formulácia „peniaze — trh — peniaze“ nemajú v sebe miesto pre humánneho človeka»

Tí, čo s tým súhlasia by si mali prečítať aj Bibliu, aj práce klasikov marxizmu a porozmýšľať nad tým, ako tieto dva systémy zombírovania môžu zabezpečiť pre človeka slobodný rozvoj a dosiahnutie jeho dokonalosti (za života, nie po smrti! *)

[7] Materialistický ateizmus hlása priamo: «Boh neexistuje!». Idealistický ateizmus ten hlása: «Boh existuje!» — no zmysel vierouky, ktorú v ľuďoch kultivuje je taký, že *skutočného Boha, toho ktorý je*, očierňuje, čím zamieňa v srdciach veriacich pravdivé predstavy o Bohu a na základe klebety plodí kolektívnu duchovnosť — t.j. egregor, pod mocou ktorého aj veriaci existujú, v odpadlíctve od Boha.

V reálnych dejinách idealistický a materialistický ateizmus, súc dvoma druhmi nepravdy, sa medzi sebou úporne a nemilosrdne bijú, bez možnosti zdolať svojho protivníka v dôsledku ateizmu na oboch stranách. Otvorená spolupráca medzi nimi býva zriedkavá, vždy býva len vynútená a orientovaná na dosiahnutie nejakých blízkych a strategicky nevýznamných cieľov. Sú to dva umelo a cielene pestované «dialektické» protiklady, riadené treťou silou.

[4] T.j. od tých foriem, ktoré boli vlastné jej výdobytkom na mieste ich vzniku.

[5] T.j. pre A.S.Chomjakova nebolo historicky sformované kresťanstvo čistým kresťanstvom, hoci konkrétne rozdiely medzi čistým a cirkevným kresťanstvom neodhalil a preto nechápal, a následne ani nevyjadril svoje chápanie čistého Kresťanstva.

4. Dialektickosť Života a úloha «vedeckej filozofie» v spoločnosti

Vďaka tejto exkurzii do niektorých nemarxistických tradícií chápania sveta sa môžeme ináč pozrieť aj na samotnú dialektickosť Života, aj na to, ako je vyjadrená jednak vo «vedeckej filozofii», tak aj v životnej múdrosti. Po tom, ako bola preukázaná chybnosť marxistického «zákona jednoty a *boja protikladov» niekým, nejako a kvôli čomusi dosadených do týchto úloh (čo pri dosadzovaní zostáva zamlčané);* po tom, ako bolo preukázané, že *«zákon negovania negácie» je v podstate zákonom, diktujúcim, programujúcim rad katastrof*, tak potrebných pre majiteľov tohto zákona, aby sa vyhli premene zotročujúcej kultúry aj samotných zotročovaných ľudí — vzniká otázka lepšej formulácie, než tá, ktorá bola kultivovaná viac ako pol druha storočia materialistami-"dialektikmi" s vytrvalosťou, ktorá by si zaslúžila lepšie uplatnenie. Čo možno o tom povedať?

* * *

Naozaj:

V Živote[1] dochádza k vzájomnému pôsobeniu *objektívnych* rozdielností, ktorých spoločnou vlastnosťou je ich príslušnosť k Objektívnej realite[2]. Takéto vzájomné pôsobenie rozdielností sa prejavuje v procesoch vývoja jednotlivých štruktúr Vesmíru (Stavby sveta), a tiež v procesoch ich degradácie a rozkladu. V tomto vzájomnom pôsobení rozdielností platí vzájomná podmienenosť kvality[3] — množstvom (kvantitou) **a** usporiadaním: zmeny v množstve **a** usporiadaní spôsobujú zmeny kvality; a zmeny kvality sa prejavujú v zmenách množstva **a** usporiadania v postupnosti premien[4], ktoré prebiehajú na základe vnútornej a vonkajšej algoritmiky vo vzájomnom pôsobení rozdielností. Vo vzájomnom pôsobení rozdielností[5] vždy môže byť odhalené riadenie[6]: buď vo forme samoriadenia, v realizácii procesu ktorého sa nezúčastňuje nikto z odhalených subjektov; alebo vo forme bezprostredného riadenia zo strany niektorého z odhalených subjektov (jedného z množiny); alebo sa riadenie a samoriadenie nejako navzájom dopĺňajú[7].

* *
*

A to je v hrubom aj všetko, čo možno povedať o najvšeobecnejších zákonitostiach bytia, *nezachádzajúc do detailov samotného bytia a charakteru každej z množstva objektívnych rozdielností, ktoré vo vzájomnej súčinnosti vytvárajú v Živote súbor priebežných udalostí.*

Charakteristiku, ktorá je od základného textu oddelená na začiatku a konci hviezdičkami, by bolo možné skúsiť[8] nazvať «znamenitým úspechom filozofickej vedy» — «integrálnym zákonom dialektiky» a začať rozdúchavať jeho kult v spoločnosti, za účelom zotročenia spoločnosti ďalšou v poradí umŕtvujúcou dogmou; ďalej by bolo možné ju nenazvať nijako a povedať, že všetko je to viac-menej očividné, chápe sa to «samo sebou», a pre vedu — a tým skôr pre vysokú filozofiu — nemá žiaden význam, ponechajúc tak všetkých a každého ich «chápaniu samo sebou»[9], alebo «živelne»

---

[1] Nazývanom v marxizme-leninizme ako «objektívna realita».

[2] Nemusia sa navzájom prelínať, alebo byť nejako ináč «jednotné» okrem toho, že majú spoločný základ v príslušnosti k Objektívnej realite.

[3] Kvality – vo filozofickom zmysle, vysvetlenom v prechádzajúcich kapitolách. – pozn. prekl.

[4] Ako už bolo povedané skôr, postupnosť premien je oveľa všeobecnejší termín než «dialekticko-materialistický» beznádejno-pekelný cyklus «negovania negácie negovania negácie...», reálne sa prejavujúci v rade katastrof, hoci to, čo je v „dialektickom" materializme nazvané «negovaním negácie», môže byť jednou z udalostí v hierarchicky objemnejšom procese postupnosti premien.

[5] Pričom počet týchto vzájomne na seba pôsobiacich rozdielností môže byť aj väčší než dva (t.j. nejde o protiklady), a ich vzájomné pôsobenie nemusí byť bojom.

[6] Ako už bolo povedané skôr, otázky riadenia marxizmus neobjasňuje zrozumiteľne.

[7] Text predchádzajúcich komentárov pod čiarou, týkajúcich sa tohto odseku bol potrebný len ako pripomenutie obmedzenosti a nepresnosti výrokov a škodlivosti zamlčaní vo formulácii zákonov dialektiky v marxizme.

[8] «Mučenie» (**pyt**ka*), «skúsenosť» (o**pyt***) a «pokúsiť sa» (po**pyt**áťsja) — sú slová s rovnakým koreňom, na čo netreba zabúdať, a nestať sa tak ľahostajnými pri ich používaní.

[9] Subjektívnemu chápaniu. – pozn. prekl.

sformovanému chápaniu, alebo chápaniu — *cielene opečiatkovanému* — pod tlakom panujúcej kultúry alebo autority jednej z tradičných škôl «vedeckej» či «cirkevnej» filozofie.

No nezávisle od týchto dvoch extrémov či nejakých iných variantov postoja k tomuto alebo inému «hierarchicky všeobjímajúcemu zákonu bytia» — Životu je objektívne vlastné čosi, čo v súčasnej európskej filozofii, ktorá používa grécko-latinskú terminológiu, je vyjadrené v samotnom pojme «dialektika». No ako **ešte v staroveku učil zen-budhistický mudrc**, treba mať na zreteli, že:

> Samotné slovo «luna» je iba «prst», ktorý ukazuje na lunu: takže beda tomu, kto príjme «prst» za lunu[1].

To znamená, že samotné slovo «dialektika» ešte nie je dialektikou, ale iba ukazovadlom na niečo, čo sa vyskytuje v Objektívnej realite, *vrátane vnútorného sveta subjektov, ktoré sami tvoria časť tejto všetkými zdieľanej Objektívnej reality.*

No akonáhle sa k človeku dostáva hoc aj nie zreteľná formulácia, ale len nejaké jeho vlastné (intuitívne*) vnímanie «všeobjímajúceho zákona bytia», tak v prípade, ak je interpretom filozofie *(t.j. potencionálnym «zakladateľom» filozofickej školy alebo pokračovateľom-«klasikom» niektorej z jestvujúcich škôl),* tak sa ocitá na rozcestí, za ktorým ležia dve navzájom sa vylučujúce cesty, po prejdení ktorých sa na konci každej z nich ukazuje vo vedomí interpretov filozofie:

- buď knižnično-kabinetné strašidlo — ohromné **monštrum** — prízrak filozofie, zložený *z množstva špecifických termínov a konštrukcií logických procedúr zjednocujúcich tieto termíny (ktoré vyčleňujú filozofov-filológov od zvyšku spoločnosti[2]),* avšak **pomocou ktorého nemôžu riešiť reálne životne problémy** ani samotní filozofi-zakladatelia, ani pokračovatelia nimi začatej filozofickej tradície[3];
- alebo nástroj, s NEPRIAMOU pomocou ktorého možno objektívne riešiť malé aj veľké problémy, ktoré ľuďom Život postaví do cesty,
  - a tento nástroj môže byť odovzdaný ďalším ľuďom,
  - a osvojiť si ho môže každý viac-menej fyzicky a psychicky zdravý človek,
    ak sa mu to bude zdať preň užitočné.

«Filozofické» tradície prvého typu — ak neodumrú ihneď «v tichosti kabinetov» (alebo na oddeleniach psychiatrie) spolu s tými čo ich stvorili, občas dosť znalými a všestranne sčítanými grafomanmi, a stanú sa v spoločnosti kultovými, tak — vytvoria množstvo problémov, ktoré bude treba riešiť na základe inej múdrosti, skutočne milujúcej Život.

Z tvorby takéhoto knižnično-kabinetného monštra, od Života odtrhnutej logiky (abstraktnej filológie) a jalového formalizmu, obvinil A.S.Chomjakov v osobe G.Hegela celú západnú (biblickú) filozofickú tradíciu: grandiózne, intelektuálne na úrovni; vytvoriť niečo také — vhodné len pre veľké umy, umy izolované od problémov okolitej spoločnosti... čo ale v reálnom živote nemôže byť nikým použité *tvorivým spôsobom,* a preto je to k ničomu, ba dokonca škodlivé kvôli svojej zvodnosti.

A nielen A.S.Chomjakov spozoroval túto neschopnosť riešiť problémy v reálnom živote, charakteristickú pre víťaznú tradíciu «vedeckej filozofie» na Západe:

«Filozof ľahko víťazí nad zármutkom budúcim a minulým, ale ľahko býva porazený tým súčasným[4]» (K.Prutkov, „Plody rozmýšľania. Myšlienky a aforizmy“, № 112).

---

[1] D.T.Suzuki. „Základy Zen-Budhizmu“, MP «Odyseus», Hlavná redakcia Kirgizskej Encyklopédie, Biškek, r. 1993.

[2] Jeden z takých príkladov v marxizme a filozofickej tradícii smerujúcej k G.Hegelovi — je pridanie slovu «zrušenie» (nem. „Aufheben“*) a slovám s rovnakým koreňom takého zmyslu, ktorý má len málo čo spoločné s tým, čo pod ním rozumie zvyšok spoločnosti.

[3] Hoci história pozná príklady, keď po vytvorení takéhoto abstraktno-logického monštra dosahovali niektorí ľudia úspechy v sebauznaní, predávajúc toto strašidlo nepremýšľajúcej spoločnosti. No takýto druh úspechov nemôžeme považovať za riešenie reálnych životných problémov: je to len druh parazitizmu.

[4] Tu je dobré priamo obrátiť pozornosť na kľúč k pochopeniu tohto aforizmu — spočíva v dvojitosti zmyslu ruského slova «nastojáščeje»: znamená aj «súčasnosť» (t.j. terajší moment) a znamená aj «skutočnosť» (t.j. reálnu a nie vymyslenú udalosť). «Minulý» aj «budúci» zármutok v tomto aforizme patria do kategórie subjektívnych (t.j. vymyslených) predstáv filozofov o minulej odohranej alebo možnej budúcej realite, ktoré môžu byť na míle vzdialené tým skutočným, reálne odohraným, alebo objektívne možným udalostiam.

A.S.Chomjakov sa v jednej veci zmýlil: myslel a dúfal, že v Hegelovej filozofii dosiahlo monštrum od Života odtrhnutej logiky a jalového formalizmu maximum svojho rozvoja[5], no K.Marx a F.Engels napriek jeho mienke veľmi rýchlo dokázali, že «hegelizmus» ešte nie je vrchol. No na rozdiel od mnohých iných filozofov, zakladatelia marxizmu vypustili toto monštrum z ticha univerzitných knižníc spolu z úzkym kruhom profesionálnych filozofov «na pašu», a tomu zachutila «mysliaca trstina», ktorou bola a je «inteligencia» všetkých davo-„elitárnych“ spoločností. Vo výsledku tak monštrum zvodného «vedeckého filozofického» intelektualizmu, odtrhnutého od reálneho života a neschopného tvoriť, zanechal po sebe množstvo nešťastí a problémov.

Avšak každá vedecká **filozofia**, bez ohľadu na to, či patrí k prvému alebo druhému typu, či už je citátovo-dogmatická alebo metodologická, v každom prípade predstavuje nástroj. Predsa len, skôr ako budeme hovoriť o vedeckej filozofii druhého typu, s ktorej NEPRIAMOU pomocou možno objektívne odhaľovať a riešiť osobné aj spoločenské, malé aj veľké problémy v každodennom prítomnom živote, je nutné správne zadefinovať funkčné predurčenie tohto nástroja, a tiež hranice jeho činnej oblasti, za ktorými je už jeho použitie neadekvátne.

Tento *nástroj sa vo svete ľudskej psychiky tvorí každým interpretom filozofie*. No ak k nemu hľadáme analóg **medzi predmetmi zhmotnenej kultúry**, tak **je to ladička**.

Štandardná ladička v historicky sformovanej kultúre ľudstva dáva základ pre naladenie správnej výšky tónov hudobných nástrojov, a tiež nastavuje spoločné ladenie všetkých pri speve: toto je nota «la» prvej oktávy[2].

Ladičku ale nepotrebujú tí, ktorí majú absolútny hudobný sluch. To isté sa týka aj «vedeckej filozofie»: nepotrebujú ju tí, ktorí majú vyvinutý **`zmysel pre mieru`** a iné zmysly, majú vyvinutú osobnú kultúru myslenia a zručnosť zmysluplného používania rôznorodých jazykov spoločnosti.

Ladičku potrebujú tí, ktorých hudobný sluch je «relatívny»: t.j. noty navzájom rozlišovať vedia v zmysle «vyššia — nižšia — rovnaká», no schopnosť zaradiť ich v súlade s absolútnou škálou zvukov, tá im chýba. Túto schopnosť zastupuje štandardná ladička, ktorá zadáva etalónovú výšku zvuku «la» prvej oktávy, čo umožňuje naladiť pre spoločnú skladbu rôzne hudobné nástroje, a členom chóru, disponujúcim relatívnym sluchom, tiež umožňuje zladene spievať viacerými hlasmi, vrátane «a cappella»[3].

Napriek tomu, ladička nedokáže sama osebe nahradiť ani jeden nástroj, hoci namiesto ladičky niekedy používajú klavír alebo iné nástroje, ktoré ak sú správne naladené, dokážu si udržať naladenie dlhý čas aj v meniacich sa podmienkach prostredia.

No **ten, kto zhotovuje ladičku a nemá pritom po ruke etalónový exemplár — je povinný niesť v sebe samom etalónový tón čistého «la».**

Rovnako aj každá vedecká filozofia — bez ohľadu od úmyslov jej zakladateľov a bez ohľadu od uvedomenia si tohto objektívneho faktu profesionálnymi filozofmi a amatérskymi prívržencami — *berie na seba úlohu ladičky (presnejšie systému ladičiek)*, do súzvuku s ktorou môžu jej prívrženci naladiť algoritmiku svojej psychiky (alebo môžu len deklarovať naladenie, nerobiac tak pretože nevedia alebo nechcú).

Vo výsledku takéhoto naladenia, ktoré je *podmienené kvalitou filozofie*, sa algoritmika psychiky jednotlivcov i spoločností, v ktorých je príslušná filozofia dostatočne rozšírená, prejaví: buď ako spôsobilá, alebo nespôsobilá odhaľovať a riešiť rôzne problémy života, prípadne vytvárať nové

[5] On vyhodnotil G.Hegela ako človeka, «ktorý zboril celú „budovu“ západnej filozofie, položiac na ňu posledný kameň» („Názor Rusov o cudzincoch“, citovaný zborník, str. 108).

[2] Ak u niekoho vznikla otázka, prečo je ladička práve tónom «la» prvej oktávy, tak odpoveď znie takto: frekvencia tónu «la» je 440 Hz, čo zodpovedá zvukovej vlne, ktorej priemerne ¼ dĺžky zapadá medzi sluchové receptory pravého a ľavého ucha človeka. Cez lineárne rozmery, ktoré sú násobkami vlnovej dĺžky a jej celočíselné frakcie (½, ¼ atď.), sa prejavujú rôzne rezonančné efekty a autooscilačné procesy.

[3] Termín, ktorý označuje spev bez inštrumentálneho sprievodu.

a prehlbovať staré. **A samotná filozofia, akonáhle splní úlohu naladenia algoritmiky psychiky na riešenie problémov každodenného života, po tomto následne preteká do ľudskej činnosti, strácajúc svoje špecifické formy.** Predovšetkým, preteká do aplikovanej vedy a odzrkadľuje sa v nej, vo výsledku čoho mizne hranica medzi aplikovanou vedou a „čistou“[1] «vedeckou filozofiou». A celkovo, pretekajúc do každodennej životnej činnosti ľudí, filozofia sa odráža vo všetkom, čím maže hranicu medzi čistou «vedeckou filozofiou» a životom spoločnosti a jednotlivcov.

Preto prvá otázka *skutočnej životnej múdrosti* spočíva v tom, či človek zameraný na budúcnosť vôbec cíti sám v sebe pravdivú **mieru** bytia? ...aby tak mohol poukázať na falošvšetkých vedecko-filozofických «ladičiek», **vrátane tej jeho vlastnej «ladičky»**, *ktorú v minulosti zdedil z kultúry spoločnosti.*

O to legitímnejšie smeruje táto otázka k interpretom filozofií, ktorí vytvorili každý na základe svojho vlastného *zmyslu pre* **mieru** «ladičky» pre iných ľudí, a maximálne — pre celé ľudstvo.

No *«zmysel pre* **mieru***»* — tu sú v marxizme len prázdne slová, slovný obrat, za ktorým sa nič neskrýva... snáď okrem *abstraktnej „miery“* v úlohe «filozofickej kategórie», ktorá akože «vyjadruje dialektickú jednotu kvality a kvantity objektu», ktorá «ukazuje hranicu, za ktorou zmena kvantity zapríčiňuje zmenu kvality objektu a naopak».

A pretože predstavy o dialektike sú v marxizme chybné a prekrútené, čo už bolo preukázané skôr, dialektický materializmus nemá čo hovoriť o **miere**, o «dialektickej» jednote kvality a kvantity, o forme a obsahu: ani ako o objektívnych danostiach v živote, ani ako o filozofických kategóriách, ktoré tieto objektívne danosti vyjadrujú a *zavádzajú do chápania sveta ľudí*.

[1] A v podstate — odtrhnutej od Života. O takejto „čistej“ filozofii sa možno vyjadriť slovami A.K.Tolstého, zakončujúcimi jeho báseň „V čase mája veselom...“:

«38. Nie, plný iného zmyslu,/ Ja verím realistom: / Umenie pre umenie/ Prirovnám vtáčím svistom; //39. Ja náuke novej/ Bezhranične oddaný,/ Chcem, aby vždy miere/ Vynikalo v umení.// 40. Slúžte že miere struny!/ Zanechajte reptu prázdnu!/ Ľudové občiny,/ Prijmite skúsenosť moju prvú!»

5. Dialektickosť Života a subjektívna racionalita ľudí

Pre chápanie mnohých osobitostí psychopatológie marxizmu je nutné si spomenúť aj na definíciu pojmu «život» v „dialektickom“ materializme:

«ŽIVOT — forma pohybu matérie, kvalitatívne vyššia než fyzikálna a chemická forma, ktorá ich však obsahuje v «zrušenej» podobe. Realizuje sa v individuálnych biologických organizmoch a ich súboroch (populáciách, druhoch a pod.). Každý organizmus je otvoreným samoorganizujúcim[1] sa systémom, ktorý charakterizujú procesy látkovej výmeny, riadenia rastu[2], vývinu a rozmnožovania. (...) Pre odpoveď na otázku, či je existujúci život na Zemi unikátnym javom, je potrebný experimentálny výskum, a teda nemožno na ňu odpovedať cestou špekulácií» (vyššie citovaný „Filozofický slovník”, str. 113).

«ŽIVOT, jedna z foriem existencie matérie, zákonite vzniká pri určitých podmienkach v procese svojho vývinu. Organizmy sa líšia od neživých objektov látkovou výmenou, dráždivosťou, reprodukčnou schopnosťou, rastom, vývinom, aktívnou reguláciou svojho zloženia a funkcií, rôznymi formami pohybu, schopnosťou prispôsobiť sa prostrediu a pod. Predpokladá sa, že život vznikol cestou *abiogenézy*» („Sovietsky encyklopedický slovník“, r. 1986, str. 438).

«ABIOGENÉZA (z „*a*“—záporná častica[3], „*bio*[4]„... a ...“*genéza*[5]„), tvorba organických zlúčenín rozšírených v živej prírode, mimo organizmu, bez účasti enzýmov. V širokom zmysle je abiogenéza vznikom života z neživých vecí, t.j. východisková hypotéza súčasnej teórie o vzniku života. V polovici 20. storočia bola experimentálne zrealizovaná abiogénna syntéza bielkovinovitých a iných organických látok v podmienkach rekonštruujúcich prapôvodnú Zem» („Sovietsky encyklopedický slovník”, r. 1986, str. 9).

No tieto úryvky zo slovníkov vyjadrujú postoje „dialektických“ materialistov patriacich k pokoleniam, ktoré boli oddelené dlhým časom od pokolenia zakladateľov. K tomu navyše *v zamlčaniach skrývajú skazenú úzkobokosť tých postojov*, ktoré propagovali samotní zakladatelia „dialektického“ materializmu v otázke, čo je to <u>život v maximálne širokom zmysle tohto slova</u>.

A táto úzkobokosť postojov zakladateľov je v dnešných časoch rozoblačujúco[6] neprístojná pre ich označenie ako «géniov, ukazujúcich ľudstvu cestu do svetlej budúcnosti».

Vymenovanie vlastností «živých organizmov», ktoré odlišujú «živé» objekty od «neživých», v danom prípade ani natoľko neodhaľuje podstatu témy, ako nanucuje scenár jej skúmania na základe princípu, aby «pre stromy nebolo vidno les»[7]. Vo výsledku preskúmania otázky v beznádejne temnom tunely tohto scenára sa kvalita chápania podstaty objektívneho javu menom Život stráca.

Takýto prístup filozofie „dialektického“ materializmu k chápaniu Života núti pripomenúť si jednu anekdotu z dejín filozofie. Jeden zo starogréckych filozofov dal definíciu človeka ako *«tvora,*

---

[1] «Samoorganizujúcim sa» na základe čoho? Konkrétne, čo objektívne riadi jeho «samoorganizáciu» alebo čo mu dodalo schopnosť «samoorganizovať sa»?

[2] Podľa všetkého je vo „Filozofickom slovníku“ preklep: malo tam byť «riadenia, rastu». To je ešte jeden príznak toho, že s *riadením* marxizmus nie je zadobre ani v slovách, ani v činoch.

[3] Presnejšie: častica, vyjadrujúca zápor. A ak už mali potrebu použiť gramatickú formu «podstatné meno + prívlastok», tak je to častica *negujúca*, a nie negatívna (záporná), pretože demonštruje «dej» negovania čohosi vonkajšieho vo vzťahu k nej, a necharakterizuje samú seba v porovnaní s niečím vonkajším, definovaným ako pozitívne.

[4] Život.

[5] Zrod, vznik, pôvod.

[6] Demaskujúc, odhaľujúc pravdu pod povrchom. – pozn.prekl.

[7] Veľmi dialektické príslovie o vzájomnej podmienenosti kvantitatívnych a kvalitatívnych ukazovateľov.

chodiaceho na dvoch nohách». Na budúci deň oponent pred ním z vreca vypustil živého kohúta... No do prvého filozofa hĺbka pointy neverbálnej námietky nevošla, a on, neporušiac svoju prvotnú definíciu, pridal k nej iba spresnenie: *«a bez peria»*. Na ďalší deň pred ním oponent vypustil z vreca toho istého kohúta, no už ošklbaného...[1] A tak obaja «milovníci múdrosti» sú hodní pokarhania: jeden za šikanovanie kohúta, a druhý, že svojho oponenta k tomu dohnal.

A hoci táto anekdota prežila nejedno pokolenie filozofov filológov-abstrakcionistov[2], žiaľ, stále je aktuálna, pretože neodnaučila filozofickú vedu *od abstrakcionizmu* prázdnej formálnej logiky, vytrhávajúceho časti z celostnosti Života, a zamieňajúceho týmito útržkami (občas aj formálne logicky bezchybnými) Život v plnosti a ucelenosti jeho rozmanitosti.

A konajúc v duchu skazenej tradície, predvedenej v tejto anekdote, „dialektickí“ materialisti reagovali na vedecko-technický pokrok, realizujúci sa v priebehu celej epochy po vydaní diel zakladateľov, a k úspechom pokroku dolaďovali definície svojich filozofických kategórií, ktoré kládli do dizertácií, učebníc, slovníkov i encyklopédií — *dávali však pritom dobrý pozor aby nerozbili samotný «diamat»[3], ktorý bol ich zdrojom obživy[4], preto mali strach a neprekračovali hranice dogiem, zdedených od zakladateľov a legitímnych klasikov.*

V rokoch 1980 — 1986, keď boli citované slovníky vydané, tak samorozmnožujúce sa počítačové vírusy boli len ojedinelou kuriozitou; pružné automatizované prevádzky na osnove priemyselných robotov ešte netvorili sebestačný systém, schopný reprodukovať svoje elementy automaticky bez účasti človeka, iba na základe počítačových programov napísaných ľuďmi a umelým intelektom strojov; génové inžinierstvo a priemyselné «biotechnológie» vtedy ešte neboli atď.

Technosféra, ktorej ľudia dali zrod, ktorá by ale bola schopná svojej ďalšej samoreprodukcie a rozvoja (na základe umelého intelektu) bez účasti človeka, existovala iba vo fantastickej literatúre.

Profesionálni filozofovia „dialektici“-materialisti, ak aj čítali takýto druh fantastiky *(napríklad, rozprávky poľského spisovateľa-fantastu Stanislawa Lema zo série „Kyberiáda“[5])*, tak nikdy neporovnávali prečítané múdrosti spisovateľov so svojou vedou. Možno preto nespozorovali, že do nimi vymýšľaných definícií pojmu «život», zapadá aj technosféra svetov vymyslených spisovateľmi-fantastami. V dnešných dňoch (r. 2001) už možno očakávať, že reálna technosféra globálnej civilizácie sa čoskoro[6] vpíše do definícií pojmu «život», ktoré boli vytvorené „dialektikmi“-materialistami v rokoch 1960 až 1980, tým skôr, že génové inžinierstvo a biotechnológie sa tiež vyvíjajú.

A v krajnom prípade — v prípade zničenia dnešnej vysoko organizovanej biosféry Zeme ľuďmi — budú vôbec filozofovia-stroje uvažovať *o «abiogenéze»*[7] = *«atechnogenéze»*[8] a o zrode prvých mikročipov z piesku pláží oceánov silou samotnej prírody «v podmienkach prapôvodnej zeme» v dôsledku platnosti zákonov dialektického materializmu bez účasti v tomto procese akéhokoľvek nestrojového intelektu? A potom, po uplynutí nejakého času, budú sa filozofovia-stroje hádať

---

[1] Túto anekdotu neuvádzame ako reálny historický fakt, ale iba ako podobenstvo, preto mená reálnych filozofov-prototypov vynechávame.

A tomuto sporu filozofov čelí, tiež oddávna, legenda o gréckom filozofovi Diogenovi (približne 400 — približne 325 pred n.l.), ktorý, ako zvestuje legenda, žil v sude a cez deň chodil po meste (dnes Sinope v Turecku) s lampášom, a na otázku: «Načo ti je cez deň lampáš?» — odpovedal: «Hľadám človeka...» Z toho možno pochopiť, že svojim spoluobčanom nepriznával dôstojnosť človeka, a dával im takým spôsobom najavo, že je čas pustiť sa do práce nad sebou, aby sa stali Ľuďmi, a nie len človeku sa podobajúcimi rozprávajúcimi opicami, vydrezúrovanými civilizáciou. — Je to veľmi aktuálne aj dnes...

[2] To nie je preklep, ale «slovná hra», narážajúca na jednu štatisticky vyjadrenú osobitosť filozofickej vedy biblickej kultúry v priebehu niekoľkých storočí.

[3] **Dia**lektický **mat**erializmus. – pozn. prekl.

[4] Ak z neho aj neboli veľmi sýty, tak sa ani nemuseli obťažovať namáhavou každodennou výrobnou alebo riadiacou prácou.

[5] Koho by to zaujímalo, tak ľahko to môže nájsť na internete.

[6] Začiatkom marca 2001 v „Rádiu Ruska“ odznelo, že podľa názoru Japoncov, ktorí prežívajú nový rozmach v rozpracovaní a predvádzaní humanoidných robotov, sa asi v polovici 21. storočia stane «umelý intelekt porovnateľný s tým ľudským v schopnosti chápať».

[7] «Po ich» — v reči strojov.

[8] «Po našom» — v ľudskej reči.

o možnostiach existencie vysoko organizovaných inteligentných bielkovinových foriem života, dokazujúc ich nemožnosť odkazmi na prírodné podmienky Zeme, Mesiaca a pod.?...

Ináč povedané, podstata anekdoty *o ošklbanom kohútovi — predstaviteľovi ľudstva* je «dialekticko-materialisticky» reprodukovaná filozofickou vedou v novej etape dejín, v nových «zrušených» (ak sa vyjadríme jej terminológiou) formách.

Ale samotná klasická literatúra marxistickej filozofie obsahuje oveľa významnejšie vyjadrenia ohľadom otázky, čo je to život, než tie, ktoré sa dnes vkladajú do slovníkov:

«Život a smrť. Dnes už nepovažujú za vedeckú takú filozofiu, ktorá smrť nepokladá za podstatný moment života (poznámka: Hegel, „Encyklopédia“, č. I, str. 152 — 153)[1], ktorá nechápe, že *negácia* života[2] je vlastne obsiahnutá v samotnom živote, takže život sa vždy chápe v spojení so svojim nevyhnutným výsledkom — nachádzajúcim sa neustále v zárodku — so smrťou. Dialektické chápanie života práve k tomu aj speje. No kto to raz pochopil, pre toho končia akékoľvek rozhovory o nesmrteľnosti duše. Smrť je buď rozloženie organického tela, ktoré po sebe nič nezanechá, okrem chemických zložiek tvoriacich jeho substanciu, alebo mŕtve telo po sebe zanecháva nejaký životný princíp, niečo čo je viac alebo menej zhodné s dušou, princíp, ktorý prežíva *všetky* živé organizmy, a nie len človeka. Takto tu máme dostatočne jednoducho ujasnené, za pomoci dialektiky, charakteru života a smrti, aby sme sa zbavili prastarých povier. Žiť znamená zomierať» (F.Engels „Dialektika prírody“[3], samostatné vydanie, Moskva, «Politizdat», r. 1987, str. 258; oddiel [Biológia], odsek 2).

Tento samotný odsek aj s jeho záverečnou vetou: ***«žiť znamená zomierať»***, *v zmysle rozplynúť sa v nezvratnom nebytí* (a presne takto chápe podstatu smrti „dialektický“ materializmus) — úplne postačuje k tomu, aby bolo možné „dialektický“ materializmus charakterizovať ako programovanie kolektívnej samovraždy ľudstva[4] v časovom intervale «smrti-života» niekoľkých pokolení, ktorej formou realizácie je prekrútenie kultúry, a ako následok — deformácia charakteru (podstaty) človeka i spoločnosti a ich vzájomných vzťahov so Životom — Objektívnou realitou.

No F.Engelsovi boli známe aj iné názory na otázku života a smrti:
«Názor Liebiga[5], vyjadrený Wagnerovi[6] v posledných rokoch svojho života (v r. 1868):
«Treba už len aby sme pripustili, že život je rovnako starý, rovnako večný ako samotná matéria, a celý spor o pôvode života sa mi zdá pri tomto jednoduchom predpoklade vyriešený. Vážne, prečo si nemožno predstaviť, že organický život je tak isto prvotný, ako

[1] Hegel, „Encyklopédia filozofických vied“, § 81, 1. dodatok: «Život ako taký, nesie v sebe zárodok smrti».

[2] Vo všeobecnosti, negáciou života nie je smrť (ako prechod na iný spôsob bytia duše), ale nebytie, úplná likvidácia, vylučujúca možnosť reprodukcie v budúcnosti.

[3] Ako sa píše v predslove Inštitútu marxizmu-leninizmu pri ÚV KSSZ k citovanému vydaniu, «za života Engelsa materiály vzťahujúce sa k „Dialektike prírody“ neboli publikované. Po jeho smrti ležal rukopis po dobu 30 rokov v zásuvke v archívoch germánskej sociálnej demokracie, opublikované boli len dva články, ním zaradené do zostavy „Dialektiky prírody“ (...) Úplne bola „Dialektika prírody“ opublikovaná až v ZSSR v r. 1925 v nemeckom jazyku paralelne s ruským prekladom („Archív Marxa a Engelsa“, kniha druhá)».

To je jedna verzia. Druhá verzia spočíva v tom, že rukopisy F.Engelsa, tvoriace „Dialektiku prírody“, nikdy neexistovali, a dielo vydané v Moskve v r. 1925 s jeho menom bol len falzifikát, podvrh. No podľa nášho názoru to tak nebolo: pracovné materiály *(výpisky z rôznych publikácií, komentáre k nim, hrubé koncepty atď.)* na základe ktorých boli napísané „Anti-Duhring“ a ďalšie práca F.Engelsa museli existovať. Mohli existovať v podobe rozrobenej knihy, ktorá ním bola písaná počas mnohých rokov jeho života, no aj tak zakončená nebola pretože *objektívne ani zakončená nemohla byť, pretože jej zakončenie počas života F.Engelsa by bolo možné len ako jeho koniec v úlohe človeka, ktorý analyzuje a prehodnocuje Život a svoje predstavy o ňom*. Inými slovami, v ňom sa odrážali jeho priebežné predstavy o Živote, a len nástup marazmu alebo smrť mohli prerušiť ich priebeh a zhrnúť ich.

No nezávisle od toho, ako v skutočnosti vznikla „Dialektika prírody“ — ona sama osebe predstavuje výklad filozofie „dialektického“ materializmu, preto v nej vyslovené názory považujeme za plne legitímne v hraniciach tohto filozofického systému.

[4] Ak použijeme terminológiu 19. storočia, tak dialektický materializmus a marxizmus celkovo treba charakterizovať ako sugesciu (hypnózu), postrkujúcu ku kolektívnej samovražde celé ľudstvo.

[5] «Justus Liebig (1803 — 1873), nemecký chemik, zakladateľ vedeckej školy, jeden z autorov agrochémie, zahraničný člen-korešpondent Petrohradskej AV (1830). V r. 1830 objavil izomériu. Získal celý rad organických zlúčenín. Jeden z autorov teórie radikálov. Autor chemickej teórie fermentácie a zahnívania, teórie minerálnej výživy rastlín» („Sovietsky encyklopedický slovník”, r. 1986, str. 708).

[6] Moritz Friedrich Wagner (1813 — 1887), nemecký biológ darwinista, geograf a cestovateľ (Index mien v citovanom vydaní „Dialektiky prírody“, str. 309).

uhlík a jeho zlúčeniny[1]» (!) «alebo celkovo ako všetka nestvoriteľná a nezničiteľná matéria a ako sily naveky spojené s pohybom hmoty vo svetovom priestore[2]?»

Ďalej Liebig povedal (Wagner sa domnieva, že v novembri 1868):

a on tiež považuje za «prijateľnú» hypotézu, že organický život mohol byť «zanesený» na našu planétu zo svetového priestoru» (F.Engels, „Dialektika prírody", citované vydanie, str. 260).

Po celom rade úryvkov z prác biológov 19. storočia ešte v „Dialektike prírody" nasleduje časť, ktorá sa začína takto:

«*Kritické pripomienky*. Vyššie uvedená hypotéza o «večnosti života» a o zanesení jej zárodkov zvonka predpokladá:

1) večnosť bielkoviny,

2) večnosť prvotných foriem, z ktorých sa môžu vyvinúť organické. Jedno i druhé je neprípustné[3].

K bodu 1. — Tvrdenie Liebiga, že uhlíkové zlúčeniny sú rovnako večné ako aj sám uhlík, je sporné, ak nie lživé.

a) Je azda uhlík čímsi prostým? Ak nie, potom sám osebe ani nemôže byť večný[4].

b) Uhlíkové zlúčeniny sú večné v tom zmysle, že pri totožných podmienkach zmiešania, teploty, tlaku, elektrického napätia atď. sa neustále reprodukujú. No dodnes ešte nikomu nenapadlo tvrdiť, že by, napríklad, hoc aj tie najjednoduchšie uhlíkové zlúčeniny, CO_2 alebo CH_4, boli večné v tom zmysle, že by existovali ustavične a viac-menej všade, a že by neboli neustále tvorené zo svojich elementov a nerozpadávali sa stále na rovnaké elementy. Ak je živá bielkovina večná v tom zmysle, v akom sú večné ostatné zlúčeniny uhlíka, potom nielenže sa musí rozpadávať na svoje elementy (čo sa aj fakticky deje, ako je známe), ale musí byť aj nanovo z týchto elementov vytváraná, a to aj bez pomoci už hotovej bielkoviny, čo je v priamom protiklade so záverom, ku ktorému dospel Liebig» (F.Engels, „Dialektika prírody", citované vydanie, str. 262).

«Život je spôsobom existencie bielkovinových tiel, ktorých podstatnou stránkou je *neustála látková výmena s okolitou vonkajšou prírodou*, pričom s ukončením tejto látkovej výmeny sa ukončuje aj život, čo privádza k rozkladu bielkoviny»[5] („Dialektika prírody", citované vydanie, str. 263, 264).

F.Engels ihneď dáva poznámku:

«Aj v neorganickej hmote môže prebiehať podobná výmena látok, ktorá aj prebieha postupne všade, rovnako ako všade prebiehajú, hoci veľmi pomaly, chemické reakcie. Rozdiel ale spočíva v tom, že výmena látok neorganickú hmotu rozkladá, a u organickej je zase nevyhnutnou podmienkou jej existencie.» („Dialektika prírody", citované vydanie, str. 264).

Prakticky doslovne zhodná definícia pojmu «život» sa v „dialektickom" materializme uvádza aj v „Anti-Duhringovi", u ktorého autorstvo F.Engelsa nikdy nebolo spochybnené:

«*Život je spôsobom existencie bielkovinových tiel,* a tento spôsob existencie spočíva vo svojej podstate v neustálej samoobnove chemických zložiek týchto tiel» („Anti-Duhring", samostatné vydanie, Moskva, «Politizdat», r. 1988, str. 78).

A tejto definícii v „Anti-Duhringovi" predchádzajú úvahy o odlišnostiach výmeny látok v živom bielkovinovom organizme od výmeny látok vo zvyšnej prírode, zmyslom analogické poznámke v „Dialektike prírody", uvedenej nami o dva odseky vyššie.

---

[1] Podčiarknuté Engelsom.

[2] Vesmíre. – pozn. prekl.

[3] Ak by povedal: to presahuje hranice mojich predstáv — bolo by to korektnejšie (naša poznámka k citátu). Ale formulácia: «jedno i druhé je neprípustné» — je hodná subjektívneho idealistu, ktorý v svojom ume rieši otázku, čo vo svete ktorý si sám vymýšľa je prípustné, a čo nie.

[4] V súvislosti s touto frázou môžu „dialektici"-materialisti kričať, že to práve F.Engels «geniálne predvídal» jadrové technológie.

[5] A ako sa k tomu majú postaviť tí, ktorým sa od detstva z hlbín duše vynára zmyslom čosi analogické tejto vete: «Smrť v informačnom zmysle neexistuje. Informácia, určujúca svojráz každého človeka, sa v prírode nestráca smrťou tela» — ?

Iný druh vyjadrení, ktoré by definovali pojem «život», v dielach zakladateľov „dialektického“ materializmu niet. To znamená, že práve tieto názory od začiatku charakterizujú „dialektický“ materializmus v jeho chápaní Života v maximálne širokom zmysle tohto slova a procesov života a smrti organizmov a ich spoločenstiev. Pritom ešte raz obrátime pozornosť na to, že chápanie smrti v dialektickom materializme pramení z *odmietnutia (negovania) premeny* a v súlade s jeho «zákonom negovania negácie» znamená likvidáciu vedomia, duše[1], je totožné s nebytím, nastupuje s ukončením výmeny látok v tele.

No a úryvky zo slovníkov, ktorých citovaním sme začali aktuálnu kapitolu — sú len neskoršie navrstvenia. Sami osebe predstavujú odstúpenie pozícií „dialektickým“ materializmom pod tlakom vonkajších faktorov, ktoré nezapadli do prvotných definícií jeho «filozofických kategórií», a preto nie sú tvorivým rozvojom „dialekticko“-materialistickej filozofie, zhodujúcim sa s procesmi Života.

Ak porovnáme „Dialektiku prírody“, „Anti-Duhringa“ (napísaný F.Engelsom v rokoch 1876 až 78) s článkami vo filozofických slovníkov 1980-tych rokov, tak:

- **Pre F.Engelsa Život** sú len chemické reakcie, prebiehajúce vo «vysoko organizovanej matérii», a procesy výmeny látok tejto «vysoko organizovanej matérie» s vonkajším prostredím, ktoré predstavuje zväčša nie až natoľko «vysoko organizovanú» matériu. A tým pádom: **Život neprináša objektívny zmysel a cieľ nikomu — čosi «odrazené» do vedomia «vysoko organizovanej mysliacej matérii» sa mihoce, obsluhujúc pritom (výlučne) fyziológiu látkovej výmeny — a to je všetko. Tým hlavným je ale fyziológia, látková výmena.** Pritom z pohľadu aspoň trocha zdravo mysliaceho človeka je fyziológia len jedným z prostriedkov nutných pre život, a nie život sám; okrem toho fyziológia nie je len látková výmena, ale aj poľové procesy, ktoré túto látkovú výmenu sprevádzajú.
- Autormi slovníkových článkov, sto rokov po F.Engelsovi, je život už charakterizovaný určitým súborom príznakov-vlastností, nositeľmi (*životaschopného* súhrnu) ktorých nemusia byť nutne len bielkovinové štruktúry, ale môžu to byť aj štruktúry vytvárané ľuďmi v priebehu vývoja vedecko-technickej bázy civilizácie.

Tento výsledok je vyjadrením pokusov prispôsobiť prvotnú neživotaschopnú rozumovo-logickú schému „dialektického“ materializmu k zmeneným životným okolnostiam, a nie výsledkom analytického riešenia vnútorných rozporov a nelogickostí v prvotnom chápaní Života[2] interpretmi „dialekticko“-materialistickej filozofie cestou použitia dialektickej metódy chápania pravdy.

Avšak toto porovnanie definícií pojmu «život» v „dialektickom“ materializme, na počiatku jeho historickej cesty a na pokraji jeho vykorenenia, zároveň stavia každého človeka, ktorý nie je slepý voči tomuto kvalitatívnemu rozdielu, pred voľbu:

- treba uznať maximálne širokú definíciu pojmu «život», ktorá zahrňuje súbor takých vlastností ako metabolické procesy živých objektov s okolitým prostredím, rozmnožovanie, vývin, racionalita a ňou podmienená zmysluplnosť bytia na vyšších vývojových stupňoch, schopnosť splodiť iný život v nejakých iných «materiálnych formách», t.j. na základe iných materiálnych nosičov atď.?
- alebo odmietnuť takýto prístup, prekračujúci hranice tradície „dialektického“ materializmu, po čom:
  - zapierajúc sa rohami, zdokonaľujúc svoje myšlienkové a slovné kľučky, nástojiť na nevädnúcej dokonalosti F.Engelsovej definície pojmu «život»?

[1] Predpoklad, že «mŕtve telo po sebe zanecháva nejaký životný princíp, niečo čo je viac alebo menej zhodné s dušou, princíp ktorý prežíva všetky živé organizmy, a nie len človeka» — je F.Engelsovi známy, ako ukazuje tento citát. No on hodnotí takúto možnosť ako neprirodzenú, t.j. vymyslenú a v skutočnosti nereálnu, neexistujúcu.

Nanucuje tento názor, bez toho aby sa zamyslel, ako zákony zachovania a prechodu matérie z jednej formy do druhej, v tom čase už fyzike známe, sa prejavujú v zachovaní a premene toho, čo aj sám F.Engels nazýva odrazom reálneho sveta do vedomia ľudí. A tí čo súhlasia s materializmom, tiež súhlasia bez toho, aby sa zamysleli, kam a ako prechádza informácia vlastná duši človeka v okamihu ukončenia *fyziológie látkovej výmeny v jeho tele.*

[2] T.j. odhaleného v nej (v schéme «diamatu»*) navzájom sa vylučujúceho zmyslu textu a podtextu, navzájom sa vylučujúceho zmyslu rôznych vyjadrení, priamo alebo nepriamo sa dotýkajúcich nejakých konkrétnych otázok (reálneho Života*).

- alebo, nezriekajúc sa čistoty dogiem «diamatu» a neponúkajúc žiadne nové alternatívy, začať hystericky zúriť kvôli očividnému, antidialektickému povýšeniu F.Engelom *unikátneho* — hoc aj významného («rozsiahleho») — javu (bielkovinového variantu života, rozšíreného po celej Zemi) na úroveň *všeobecného pojmu* (Života všeobecne) a jeho neschopnosti uviesť nejakú inú definíciu pre pojem «život»?

«UNIKÁTNE, ŠPECIFICKÉ A VŠEOBECNÉ — filozofické kategórie, vyjadrujúce objektívne súvislosti sveta, ako aj stupne ich poznania. Formujú sa počas vývoja prakticko-poznávacej činnosti. Každý objekt sa pred človekom vynára najprv ako niečo unikátne. Lenže už elementárna prax odhaľuje opakujúce sa znaky viacerých objektov a umožňuje ich spájať do určitých tried. Spoločné črty niektorých objektov, ktoré patria do určitej triedy, vystupujú ako špecifické. Iné črty, ktoré majú všetky objekty tejto triedy bez výnimky, sa pokladajú za všeobecné. Riešenie otázky vzájomného vzťahu unikátneho, špecifického a všeobecného vo vedomí i v objektívnom svete, najmä problém vzájomného vzťahu medzi všeobecnými pojmami a jednotlivými reálnymi objektmi, ktoré tieto pojmy označujú, vyvolalo v dejinách filozofie veľké ťažkosti» (vyššie citovaný „Filozofický slovník", str. 109)[1].

Ak sa vrátime k F.Engelsom uvádzanému vyjadreniu J.Liebiga, tak z neho stačí len čosi vyčiarknuť a čosi spresniť, aby sme dostali definíciu pojmu «Život» v zmysle slova blízkom k tomu maximálne všeobecnému:

«Treba už len aby sme pripustili, že život je rovnako starý, rovnako večný ako samotná matéria <t.j. Vesmír>, a celý spor o pôvode života sa mi zdá pri tomto jednoduchom predpoklade vyriešený. Vážne, prečo si nemožno predstaviť, že [~~organický~~] život je tak isto prvotný, [~~ako uhlík a jeho zlúčeniny alebo celkovo~~] ako všetka [~~nestvoriteľná a nezničiteľná~~] matéria a ako sily naveky spojené s pohybom [~~hmoty~~] <matérie> vo [~~svetovom priestore~~] Vesmíre?»

V uvedenom citáte niektoré vyčiarknutia[2] predstavujú odstránenie «unikátneho» a «špecifického», a iné vyjadrujú nesúhlas s ateistickosťou J.Liebigovho predpokladu, ktorý sa nestal definíciou pojmu «život». Do <lomených zátvoriek> sú vložené naše doplňujúce spresnenia.

Povedané jednoduchšie a k veci:

Vesmír — je živý organizmus, avšak stvorený. Boh — je Živý, nestvorený a nezrodený, večný, sám je tvorcom života Vesmíru. Oboje spolu — Boh i stvorený Vesmír — zároveň definujú pojem «Život» v maximálne všeobecnom zmysle, t.j. v kategórii «všeobecné». Pritom pravdivosť tohto pojmu je potvrdzovaná samotným Životom prakticky, a nie kabinetnou logikou alebo nejako ináč intelektuálne-rozumovo.

No vo výsledku vyškrtnutí a niektorých spresnení, dokonca na základe J.Liebigovho vyjadrenia – známeho F.Engelsovi, dostávame ak aj nie «všeobecnú» definíciu javu života, tak definíciu bezprostredne hraničiacu s definíciou v kategórii «všeobecné», prechod ku ktorej si žiada len vyriešenie nejasností v otázkach: *Existuje Boh, Tvorca a Všedržiteľ? a v akom je vzťahu — ak existuje — k Vesmíru a subjektom, ktoré sa vo Vesmíre nachádzajú a ktoré predstavujú časti tohto Vesmíru?*

Po tom už zostáva si len spomenúť na slová znamenitého marxistu L.D.Bronsteina (Trockého): «Dialektika nemá so súdruhom Leninom nič dočinenia»[3], ale v tomto prípade už vo vzťahu k F.Engelsovi a k celej filozofii „dialektického" materializmu a jej prívržencom, vrátane aj samotného L.D.Bronsteina.

V spojitosti s poslednými otázkami o existencii Boha, ktoré vznikli pri definovaní javu života na úrovni «všeobecného» pojmu, uvedieme úryvok z mnohým známeho umeleckého diela:

[1] V slovenskom preklade tohto slovníka (r. 1988, nakl. „Pravda", str. 218) sú termíny preložené ako „Jednotlivé, zvláštne a všeobecné" (jediníčnoje, osóbennoje i vseóbščeje), kvôli lepšej pochopiteľnosti zmyslu textu sme sa rozhodli pre presnejší a jednoznačnejší preklad uvedených termínov. – pozn. prekl.

[2] Preškrtnutý text sme vložili do hranatých zátvoriek pre ten prípad, ak by pri exporte súboru do iných textových editorov došlo k strate preškrtnutia textu, čím by sa stratil zmysel úpravy a sťažilo by to pochopenie opisovaného.

[3] L.D.Trockij „K dejinám ruskej revolúcie" — zborník prác L.D.Bronsteina pod redakciou N.A.Vaseckogo, Moskva, «Politizdat», r. 1990, str. 77.

«— No, dovoľte aby som sa spýtal, – prehovoril zahraničný hosť po nepokojnom zamyslení, – a čo spravíme s dôkazmi bytia Boha, ktorých, ako je známe, existuje rovno päť?

— Žiaľ! — s poľutovaním odvetil Berlioz, – ani jeden z týchto dôkazov za nič nestojí, a ľudstvo ich dávno odložilo do archívu. Veď uznajte, že na úrovni rozumu žiaden dôkaz existencie Boha byť nemôže.

— Bravo! — vykríkol cudzinec, — bravo! Presne ste zopakovali myšlienku nepokojného starčeka Immanuela Kanta v tejto veci. Je tu ale zvláštnosť: on úplne rozbil všetkých päť dôkazov, a potom, akoby zo žartu sám zo seba, vytvoril vlastný šiesty dôkaz!

— Kantov dôkaz, — jemne sa pousmejúc, namietol vzdelaný redaktor, — tiež nie je presvedčivý. A Schiller nie nadarmo hovoril, že kantovské úvahy v tejto otázke môžu uspokojiť len otrokov, a Strauss sa iba smial nad týmto dôkazom» (M.A.Bulgakov, „Majster a Margaréta“).

Väčšina našich súčasníkov ani Kanta, ani Schillera nečítali, tým skôr v pôvodnom jazyku, a v dôsledku neznalosti dejín filozofie si môžu myslieť, že v románe M.A.Bulgakova sa má na mysli Strauss — hudobný skladateľ (jeden z dvoch), a nie David Friedrich Strauss (1808 — 1874), nemecký teológ[1] a filozof-mladohegelovec. No F.Engels a K.Marx ich diela čítali a poznali názor I.Kanta, že *všetky intelektuálno-rozumové dôkazy existencie Boha sú nezmyselné.*

No rovnako nezmyselné sú aj všetky intelektuálno-rozumové popretia Božej existencie, patriace do rovnakej oblasti, ako aj tieto dôkazy o Jeho existencii.

A toto sa zakladatelia boli povinní dovtípiť sami, ak u filozofov-predchodcov nenašli tento druh hotových názorov. Napriek tomu si zakladatelia „dialektického“ materializmu dovolili hlásať ateizmus ako objektívnu pravdu bez akéhokoľvek objektívneho opodstatnenia. Dôsledkom ich ateizmu bol aj materializmus, ktorého stanoviská mali vo svojej podstate málo čo spoločné s reálnym bytím takzvanej «matérie».

No najnepríjemnejšie pre filozofov-materialistov je v danom prípade to, že objektívny jav života *(v hociktorom užšom zmysle, než vyššie uvedená definícia Života ako takého)* charakterizovaný nejakým konkrétnym súborom vlastností *(uvedeným v slovníkoch, alebo našim — oveľa širším, alebo nejakým iným)* sa vykresľuje ako nemateriálny jav, vzhľadom na ktorý *matéria (fragmentárne)* vystupuje len ako nosič života, ak je úroveň organizácie matérie dostatočne vysoká, a jej množstvo pri existujúcej úrovni organizácie sa javí byť dostatočným k tomu, aby dokázala do seba pojať celostný proces života[2] a niesť ho v okolitom prostredí; alebo matéria Vesmíru sa vykreslí ako čosi, čo demonštruje Život Boha — Tvorcu a Všedržiteľa; pritom sama je súčasťou Života ako takého. A fyziológia materiálneho nosiča (vo fragmentoch Vesmíru), nech by sa prejavovala v akýchkoľvek procesoch — je stále iba prostriedkom realizácie života, a nie samotným životom.

V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť aj názory zakladateľov „dialektického“ materializmu na otázku toho, čo je to matéria. Leninská definícia „matérie“:

«Matéria je filozofická kategória na označenie objektívnej reality, ktorá je podávaná človeku v jeho vnemoch, ktorá sa kopíruje, fotografuje, odráža našimi vnemami, existujúc nezávisle od nich» („Materializmus a empiriokriticizmus“[3], samostatné vydanie, Moskva, «Politizdat», r. 1986, str. 140).

Táto „definícia“ je ekvivalentná nasledovnej zhode: *«matéria» ≡ «Objektívna realita»,* t.j. matéria v leninskom chápaní — je samotný <u>Život v maximálne širokom zmysle slova,</u> s ohľadom na nutnosť korekcie ateizmu V.I.Lenina.

[1] V diele „Život Ježiša“ (zv. 1, 2, roky 1835 až 36) popieral hodnovernosť novozákonných kanonických evanjelií, Ježiša považoval za historickú osobnosť. Neskôr sa prikláňal ku panteizmu (t.j. zbožstvovaniu Vesmíru) („Sovietsky encyklopedický slovník“, r. 1986, str. 1531).

[2] Tu je zaujímavé si uvedomiť, že jedným z najvýraznejších prejavov akéhokoľvek života je prejav riadenia, teda prítomnosť vôle, ktorá je zdrojom každého riadenia. Druhá vec je zistiť, kde je skutočný zdroj vôle, pretože prejav riadenej zmysluplnej činnosti u priemyselného robota ešte nie je prejavom jeho vlastnej vôle, ale vôle jeho programátora. No každý živý organizmus vykazuje určitú mieru organizácie, čo je prejavom riadenej činnosti vo vzťahu k sebe a okoliu, za čím možno hľadať vôľu a teda aj život. – pozn. prekl.

[3] Prvé vydanie vyšlo na svetlo sveta v r. 1909.

Leninova „definícia“ je v podstate zámenou jednej jazykovej konštrukcie inou, a nie definíciou *zovšeobecňujúceho všeobecného pojmu na základe syntézy určitého množstva unikátnych a špecifických pojmov*. Pritom Leninova „definícia“ len nadväzuje na tradíciu jalových pokusov definovania pojmu «matéria» v „dialektickom“ materializme:

«Matéria ako taká je čistý výtvor mysle a abstrakcia. Ak veci, ktoré skúmame ako fyzicky existujúce, zjednotíme pod pojem matéria, odvádzame tak pozornosť od všetkých kvalitatívnych rozdielov v nich. Preto matéria ako taká, na rozdiel od konkrétnych existujúcich matérií, nie je čímsi citeľne existujúcim. Prírodoveda, ktorá sa snaží vypátrať jednotnú matériu ako takú, zredukovať kvalitatívne rozdiely na čisto kvantitatívne rozdiely v zostave najmenších totožných častíc, postupuje tak, ako by konala, ak by miesto višní, hrušiek, jablk hľadala plod ako taký, miesto mačiek, psov, oviec a pod. by hľadala cicavce ako také, plyn ako taký, kov ako taký, kameň ako taký, chemickú zlúčeninu ako takú, pohyb ako taký. (...) Ako už dokázal G.Hegel („Encyklopédia“, č. I, str. 199), tento názor, tento «jednostranne matematický uhol pohľadu», podľa ktorého možno matériu určovať len kvantitatívnym spôsobom, a kvalitatívne je oddávna rovnaká, je «vyložene názorom» francúzskeho materializmu 18. storočia. Je dokonca návratom k Pytagorovi, ktorý chápal už číslo, určenie kvantity (množstva)[1], ako podstatu vecí» („Anti-Duhring“, vyššie citované vydanie, str. 400, 401).

Po tomto nám zostáva pripomenúť si aspoň formuláciu *zákona marxistickej dialektiky o prechode kvantitatívnych zmien na kvalitatívne a kvalitatívnych na kvantitatívne* a položiť si otázku: kde boli predstavy F.Engelsa o tomto zákone, keď písal a neraz čítal práve uvedený odsek zo svojho „Anti-Duhringa“? — Aj keď nepoznal jadrovú fyziku, t.j. kvantitatívne vzájomné vzťahy «elementárnych častíc» pri reakciách štiepenia a syntézy atómových jadier, avšak chémia (minerálna aj organická) už bola dostatočne rozvinutá v jeho dobe a dávala viac než dostatok príkladov toho, že kvalita každého konkrétneho druhu matérie (odlišujúca ho od iných konkrétnych druhov matérie) je vyjadrením vnútorných vzťahov množstiev a poradí v organizácii každej z najrôznejších konkrétnych druhov matérie (z ktorých sa skladá daný celok*): atmosférický kyslík O_2 a ozón O_3 sa správajú chemicky odlišne, oxid uhoľnatý CO sa nechová rovnako ako oxid uhličitý CO_2, a voda H_2O inak ako peroxid vodíka H_2O_2. A J.Liebig, ktorého sme už spomínali, pritom už objavil jav izomérie[2]: rôzne chemické zlúčeniny disponujú rovnakou množstevnou chemickou zostavou, no v dôsledku rozdielnej usporiadanosti atómov v ich molekulách prejavujú rôzne chemické vlastnosti, čo súvisí v Živote nielen s úlohou «čísel všeobecne», ale aj s kvalitatívnym rozdielom *v objektívnych základoch* množstevných (základných) a radových čísloviek, vektorov (matríc) a skalárov.

To isté vyjadrenie kvality cez vnútorné kvantitatívne vzťahy a určitý poriadok funguje aj vo vlnových procesoch, t.j. v matérii vo forme prírodných polí: svetlo — elektromagnetické pole, vibrácie fyzického vákua[3]. Rozdiel kvalít medzi modrým svetlom a zeleným, červeným a infračerveným nespočíva v kvalite vibrácii ako takých, ale vo frekvencii vibrácii, t.j. v kvantitatívnych vzťahoch v rámci nejakého nadradeného (voči tomuto druhu kvalít) poriadku.

To isté sa týka aj V.I.Lenina: jeho definícia «matérie všeobecne», «matérie ako takej» — stotožňujúca matériu s objektívnou realitou, ktorá má okrem «materiálnosti» ešte celý rad kvalít — formálne logicky predstavuje nahradenie jedným slovom množstva slov, a vo svojej podstate stavia na úroveň *všeobecného pojmu* (akým je «objektívna realita») jednu z vlastností súčasti tejto «objektívnej reality» — matériu Vesmíru; a zároveň znižuje úroveň pojmu «objektívna realita», stotožňujúc celok so svojou časťou.

---

[1] Tu je dobré si spomenúť, že okrem čísloviek určujúcich množstvo (základné), existujú aj číslovky, ktoré určujú poradie (radové). To znamená, že «určenie kvantity» nestačí na predurčenie a charakteristiku podstaty vecí.

[2] J.Liebig preukázal, že fulminát striebra Ag—O—N=C a izokyanát striebra Ag—N=C=O majú, čo do počtu, rovnakú zostavu atómov, ale rozdielne chemické vlastnosti. Termín «izoméria» bol navrhnutý v r. 1830 J.Berzeliusom („Sovietsky encyklopedický slovník“, r. 1986, čl. «Izoméria», str. 480).

[3] Vákuum — nie je nič, ale niečo. Tam kde nie je nič, tam nemá čo vibrovať/kmitať; ale tam kde je materiálne prostredie, tam štruktúra matérie pripúšťa možnosť vibrovania elementov, tvoriacich toto prostredie. Šírenie vibrovania medzi elementmi pri ich vzájomnej interakcii je sprevádzané vznikom a šírením vĺn, ktorých charakter zodpovedá organizácii tohto materiálneho prostredia.

Bez ohľadu na to, leninská definícia je predsa len životaschopnejšia, než *protirečiaci* jej výrok F.Engelsa: «Matéria ako taká je čistý výtvor mysle a abstrakcia». Tu F.Engels, potom čo *neuspel zadefinovať istý maximálne zovšeobecňujúci pojem, ktorý nazval «matéria ako taká»* (pojem úrovne «všeobecné», ak použijeme terminológiu „dialektického" materializmu), upadol do toho druhu filozofie, ktorý sám nazýval idealizmom[1].

Tieto príklady ukazujú, že človek (Engels*) je schopný uvidieť a uvedomiť si, že:

«Takzvaná *objektívna* dialektika panuje v celej prírode, a takzvaná subjektívna dialektika, dialektické myslenie, je iba odrazom (v celej prírode panujúceho) pohybu cestou protikladov, ktoré aj podmieňujú život prírody svojim neustálym bojom a svojim záverečným prechodom do seba navzájom, resp. do vyšších foriem» („Dialektika prírody", citované vydanie, str. 180).

Je predsa schopný sformulovať zákony dialektiky *(hoc aj nie v ich najlepšom vyjadrení)*. Uvidieť nedialektickosť v myslení, nezhodujúcu sa s objektívnou dialektickosťou Života, keď sa vyjadruje k názorom druhých. Sám však pritom *(nenachádzajúc sa vždy v súlade s formálnou logikou, nieto ešte s dialektikou Života — «dialektikou Prírody», ak použijeme jeho terminológiu)* za pravé dialektické myslenie vydáva svoj vlastný subjektivizmus, protirečiaci jednak zákonom dialektiky ktoré sám vyjadril, ale aj oveľa širšej rozmanitej objektívnej dialektickosti Života.

Vyhlásenia typu — že v tej dobe on nemohol poznať všetko to, čo je známe z jadrovej fyziky a molekulárnej biológie našich dní — v danom prípade nie sú ospravedlnením, pretože ak by v dialektickosti myslenia F.Engelsa bolo všetko v poriadku, tak do jeho formulácií definície pojmu «život» by ľahko zapadli neskoršie objavy vedy, ako tomu bolo v prípade jadrových technológií, ktoré zapadli do jeho predpokladu (na úrovni «unikátne») o tom, že uhlík nie je čímsi prostým.

No všetky preukázané (i tie nepreskúmané) chyby „dialektického" materializmu nie sú prejavom nemožnosti dialektiky (ako metódy) porozumieť objektívnej pravde, ale dôsledkom toho, že všetko

[1] «Avenarius hovorí ohľadne matérie:

«Vo vnútri očistenej «úplnej skúsenosti» niet nič «fyzického» — «matérie» v metafyzickom absolútnom pojatí, lebo «matéria» v tomto pojatí je len abstrakciou: bola by komplexom protičlenov pri abstrahovaní z každého centrálneho člena. Tak ako v principiálnej koordinácii (t.j. v «úplnej skúsenosti») je protičlen bez centrálneho člena nemysliteľným, tak aj «matéria» v metafyzickom absolútnom pojatí je totálnym nezmyslom» /.../ („Materializmus a empiriokriticizmus", samostatné vydanie, Moskva, «Politizdat», r. 1986, str. 157; tu aj ďalej budeme vynechané odkazy autorov na nimi citované publikácie označovať trojbodkou medzi lomítkami: /.../).

Richard Avenarius (1843 — 1896) — profesor filozofie na univerzite v Zürichu, jeden zo zakladateľov filozofie «empiriokriticizmu». «Empiriokriticizmus» v preklade znamená — «kritika skúsenosti». Uvedený V.I.Leninom citát od R.Avenariusa je ukážkovým exemplárom profesionálneho žargónu profesionálnych filozofov, „vďaka" ktorému, z jednej strany, oni sami nechápu Život, *a z druhej strany, zvyšok spoločnosti ostáva v rade prípadov bezradným (v snahe preniesť do života blúznenia profesionálnych filozofov) v dôsledku toho, že* ***zažíva averziu k takejto kultúre reči****, a radšej nečíta filozofické traktáty.*

V.I.Lenin, po uvedení citátu dáva hodnotenie tomuto druhu názorov:

«Z tohto galimatiášu vidno jedno: Avenarius nazýva fyzično alebo matériu — absolútnom a metafyzikou, pretože v jeho teórii principiálnej koordinácie (alebo ešte po novom: «úplnej skúsenosti») je protičlen neoddeliteľný od centrálneho člena, prostredie je neoddeliteľné od JA, ne-JA je neoddeliteľné od JA *(ako hovorieval I.G.Fichte)*. O tom, že táto teória je prezlečeným subjektívnym idealizmom, o tom sme už hovorili na inom mieste, a charakter avenariusovských útokov na «matériu» je absolútne jasný: idealista popiera existenciu fyzického (sveta*) nezávisle od psychiky a preto odmieta pojem vypracovaný filozofiou na označenie takejto existencie. To, že matéria je «fyzično» *(t.j. to najznámejšie a človeku priamo dané, o existencii čoho nikto nepochybuje, okrem obyvateľov „žltých domov" (blázincov*))* — to Avenarius nepopiera, vyžaduje si len prijať jeho teóriu o nerozlučnom spojení prostredia a JA» („Materializmus a empíriokriticizmus", citované vydanie, str. 157, 158).

Nehľadiac na svojráznosť filozofií R.Avenariusa a F.Engelsa vcelku, názor o «matérii všeobecne» ako o abstrakcii ich zjednocuje. A to je naše tvrdenie — nie švindľovanie ani žonglovanie citátmi: citované fragmenty sú uvedené tak, ako naozaj sú, nie sú vytrhnuté z kontextu, ale predstavujú ukončenie myšlienky jedného aj druhého, a umožňujú jednoznačné pochopenie.

Rozdiel medzi výrokmi R.Avenariusa a F.Engelsa je len v tom, že R.Avenarius sa dotýka «matérie všeobecne» obracajúc pritom pozornosť na nemateriálny charakter toho, čo on sám nazýva «čistou skúsenosťou», a F.Engels charakterizuje «matériu všeobecne» ako abstrakciu mimo «teórie odrážania», kde sa hovorí o rovnakých javoch, ktoré R.Avenarius zhrnul pod pojmy «skúsenosť» a «čistá skúsenosť». S tým druhým si R.Avenarius neporadil rovnako, ako F.Engels s «matériou všeobecne», a «čistá skúsenosť» sa ukázala byť v jeho filozofii definovaná cez samú seba:

«Čo je to čistá skúsenosť, — píše A.Riehl, — zostáva u Avenariusa nedefinovaným, a jeho výrok: «čistá skúsenosť, ku ktorej nie je primiešané nič, čo by samo nebolo skúsenosťou» sa očividne otáča v kruhu /.../. („Materializmus a empiriokriticizmus", citované vydanie, str. 161).

čo sa v „dialektickom“ materializme nazýva «odrazom objektívneho sveta do vedomia človeka» — t.j. «subjektívne rozdielnosti»[1], na základe ktorých prebieha proces myslenia človeka — nie vždy zodpovedá objektívnym rozdielnostiam[2], vzájomne na seba pôsobiacim v Živote a predstavujúcim zdroje toho, čo sa v procese «odrážania» ocitá v psychike človeka.

Práve v dôsledku tohto «subjektívna dialektika» (ak použijeme terminológiu F.Engelsa) nie vždy a nie úplne zodpovedá «objektívnej dialektike». No otázka o objektívnych príčinách vytvárajúcich chyby «subjektívnej dialektiky» sa v „dialektickom“ materializme neskúma. A zákaz jej skúmania je jedným z hlavných zákazov ukladaných v zamlčaniach v kultúre marxizmu.

Otázka ohľadom príčin chýb v «subjektívnej dialektike» privádza k radu ďalších otázok: čo sa v procese «odrážania» z objektívneho sveta dostáva do subjektívnej psychiky, do vedomia človeka? je to svojou povahou subjektívne *(to, čo sa ocitá v psychike subjektu)*, alebo objektívne? alebo prebieha v procese «odrážania» premena niečoho objektívneho na niečo subjektívne? A ako je to — *čo vchádza do vedomia v procese «odrážania»* — prepojené s matériou vo všeobecnosti i s matériou v jej konkrétnych formách?

No takéto otázky sa v dialektickom materializme tiež neskúmajú. A zabezpečenie funkčnosti «dialektickej metódy chápania objektívnej pravdy»[3] si žiada jednoznačne pochopiteľné a konkrétne odpovede na tieto i sprievodné otázky.

Tieto odpovede musia byť také, aby *subjektívne rozdielnosti* (vnútorný systém pojmov*), na základe ktorých prebieha všetka psychická činnosť človeka, vrátane myslenia, boli zhodné (obrazom i mierou) *objektívnym rozdielnostiam* (vo vonkajšom svete*) jak tým prítomným, tak aj objektívne v Živote možným.

---

[1] Vnútorný systém pojmov, kde každá predstava (obraz, súzvuk, špecifický vnem) nejakej veci alebo procesu v Živote má priradený názov (termín), a tie by mali byť správne a systematicky roztriedené do skupín a podskupín, aby všetky väzby medzi nimi zodpovedali realite. No najväčšie chyby vznikajú, ak sa k veci (javu) priradí neadekvátny termín, zle vystihujúci daný jav, navyše ak navodzuje asociácie s úplne iným nesúvisiacim javom. To isté platí aj keď človek pochopí jav iba veľmi povrchne, a celý ho zhrnie pod termín, ktorý opisuje len jeho časť, alebo jednu z mnohých vlastností. Rovnako aj homonymá sú sabotérmi v logike ľudskej reči. – pozn. prekl.

[2] T.j. objektívnej realite. – pozn. prekl.

[3] Ešte raz pripomenieme: *slovo «luna» je iba «prst» ukazujúci na lunu. Beda tomu, kto príjme «prst» za lunu.* Alebo ináč: Život je dialektický, a subjektívna dialektickosť normálnej psychickej činnosti človeka je prirodzeným dôsledkom dialektickosti Života a jedným z jeho objektívnych prejavov.

6. Dialektická metóda v praxi

Začneme tým, že jasne sa vyhraníme vo svojom názore:

Objektívna realita — to je vlastne Život v maximálne všeobecnom zmysle tohto slova. *Život, to je Boh a Bohom stvorený Vesmír, predstavujúci sám osebe živý organizmus.* Život vo svojich vyšších prejavoch je rozumný, nesie v sebe objektívny zmysel, ktorý môže byť osvojený hociktorým subjektívnym rozumom, pretože Život v sebe obsahuje Jazyk (ako prostriedok na odovzdávanie zmyslu od jedného subjektu k druhému) a prúd udalostí v Živote predstavuje rozprávanie.

Materializmus tento stvorený Vesmír nazýva «matériou»; a panteizmus[1], narážajúc na prejavy činnosti vyššieho rozumu *(než ľudského)*, tento Vesmír *(tzv. «matériu»)* — zbožstvuje *(Podľa panteizmu vyšším rozumom nie je Boh, Tvorca a Všedržiteľ, ale je ním jedna z vlastností samotného nestvoreného Vesmíru)*.

Žiaden rozum sám osebe nemôže vyprodukovať nijaký intelektuálno-rozumový dôkaz existencie Boha (vrátane, ani na nejakom «experimentálnom základe»), rovnako ako nemôže na rovnakých princípoch vyprodukovať dôkazy neexistencie Boha.

No Život medzi iným do seba zahrňuje aj etiku (vzájomné vzťahy *slobodne rozumných*[2] subjektov), vyjadrujúcu mravy živých slobodne rozumných subjektov a ich množín (a tiež rozumných množín, ktorých elementy individuálne rozumné nie sú).

A v Živote dôkazy Svojej existencie dáva Boh — Tvorca a Všedržiteľ — Sám osobne každému, kto sa vedome zaoberá touto otázkou: a spočívajú v tom, že životné okolnosti subjektu sa menia v súlade so zmyslom jeho modlitieb tým zjavnejšie a viditeľnejšie, čím viac je on sám vnímavý k reči Boha, keď sa Boh sám obracia k subjektu cez jeho vnútorný svet, cez iné subjekty alebo v Jazyku Života, plodiac súhry životných okolností jak vôkol, tak aj vo vnútri subjektu. A tieto dôkazy majú mravno-etický charakter, pretože súhry okolností majú mravne a eticky podmienený zmysel a účel vo vzťahu k životu subjektu, ktorý prejavil záujem o otázku existencie Boha.

Bohom dávané dôkazy Svojej existencie sú objektívne v tom zmysle, že sú dávané subjektu, ktorý nad nimi nemá moc, no z druhej strany — ich charakter je podmienený aj subjektom v tom zmysle, že ony zodpovedajú *presne jeho* osobnostnému rozvoju, osobitostiam jeho vnímania a chápania sveta.

A v dôsledku takejto dvojakej podmienenosti sú tieto dôkazy jedinečné a svojim spôsobom neopakovateľné pre každého. Prichádzajú v skutočnom a skrytom (pred druhými) dialógu s Bohom, ktorý si človek uvedomuje. Práve z dôvodu tohto mravno-eticky podmieneného a jedinečného (pre každého) dôkazu Božej existencie — žiadne intelektuálno-rozumové, logické dôkazy Božej existencie a ako ani dôkazy Jeho neexistencie nie sú.

Čo sa týka «experimentálnych dôkazov», tak etika (vzájomné vzťahy subjektov) nemôže byť založená na základe «experimentálneho» postranného testovania otázkami typu: *„Ako sa zachová druhý človek, keď sa ja zachovám takto, alebo vytvorím okolo neho takéto podmienky?“* Každý, kto pripravuje test alebo navrhuje nejaký test druhému kvôli tomu, aby potom na základe výsledkov testu s ním budoval nejaké vzťahy, *objektívne (t.j. nezávisle od chápania tohto faktu a svojej vôle)* takto generuje *protitest* vo vzťahu k nemu samému, v ktorom sa odkrýva najmä jeho osobná nedôvera k

---

[1] «Panteizmus» — z gréckeho: «pan» = všetko a «theos» = boh — zbožstvenie Prírody, t.j. ateizmus vo forme povýšenia na úroveň samotného Boha (Tvorcu a Všedržiteľa) Jeho vlastného výtvoru.

[2] Bez rozumu, slobodného v tvorbe línie svojho správania voči druhým subjektom, slobodného v určení si pre seba možného a nemožného (vrátane toho predpokladaného), prípustného a neprípustného, nemožno hovoriť o etike: možno hovoriť len o genetikou alebo kultúrou naprogramovaných automatizmoch (možno aj mnohovariantných) reagovania na okolie a ich činy.

testovanej strane, ktorá vo väčšine prípadov nie je ničím motivovaná, okrem vlastných strachov, vypočítavosti alebo nejakej zaujatosti testujúcej strany. V dôsledku toho, strana pokúšajúca sa testovať druhú stranu dostáva vo väčšine prípadov veľmi nízke hodnotenie v tomto protiteste, ktorý sama vyvolala, pretože testovaná strana vycíti neprirodzenú umelosť tohto testovania, čosi ako úmyselnú falošnosť a neúprimnosť v správaní sa testujúcej strany voči svojej osobe.

Vzájomné vzťahy osoby a Boha sa v Živote na základe takéhoto prístupu netvoria. Boh varoval ľudí pred «experimentmi» vo vzťahu k Sebe, tie oddávna dostávali názov «pokúšať Boha»[1].

No subjektívnu zložku tejto podmienenosti (Bohom predkladaných dôkazov Svojej existencie) mnohí chybne označujú puncom *plnej a dostatočnej odpovede na skúmanú otázku*[2]. Vôbec pritom nevnímajú objektívnu zložku problematiky, a hodnotia presvedčenie druhých ľudí o existencii Boha ako ich čistý subjektivizmus, ktorý nemá pod sebou žiadny objektívny základ, pretože toto presvedčenie druhých o Božej existencii je akoby len ich vlastným výmyslom a dôsledkom halucinácií, a tiež výsledkom ich dôvery cudzím podvodníkom[3].

No lepšie na tom nie je ani ten, kto prišiel k «viere v jediného Boha» (ako aj k viere v nejakých iných bohov) a je v nej natoľko «pevný» a «zaťatý», že akoby ani nemal potrebu v živých dôkazoch Božej existencie. Hoci takýto „veriaci“ hodnotí presvedčenie ateistov o Božej neexistencii ako ich vlastný neopodstatnený subjektivizmus, predsa len aj on sám tiež zotrváva v zajatí subjektivizmu, avšak iného typu — v zajatí subjektivizmu autorov dogiem tej vierouky, ktorú nasleduje.

Boh nepotrebuje dokazovať Svoju existenciu, a ani človek nepotrebuje aby mu Boh opakovane každý deň dokazoval *jeden a ten istý objektívny fakt* Svojej existencie.

No život človeka v súlade s Bohom — predstavuje vedomý dialóg s Bohom skrze životné udalosti človeka a okolnosti, pred ktoré Boh človeka postaví.

A hoci sa Boh v Živote tak či onak neprestajne prihovára každému človeku, no už prvé a jednorazové uvedomenie si človekom tohto faktu, na základe nejakých javov v jeho vnútornom i všetkými zdieľanom vonkajšom svete, sa stáva pre človeka dôkazom Božej existencie.

Preto odmietanie ľuďmi «pevnými» a «zaťatými» vo viere — *Božích dôkazov svojej existencie, adresovaných každému z nich osobne*, v skutočnosti v mnohých prípadoch predstavuje ich principiálne odmietnutie nadviazania (život harmonizujúceho) dialógu s Bohom. Vo výsledku títo «pevne» a «zaťato» veriaci «v Boha», nevnímaví k osloveniam Boha v ich živote, sa sami menia na biorobotov-

---

[1] Nový Zákon, Matúš kap. 4 rozpráva o takomto testovaní: «1. Vtedy Duch Ježiša zaviedol do púšte, aby ho diabol pokúšal, 2. a postil sa štyridsať dní a štyridsať nocí, až nakoniec vyhladol. 3. A pristúpil k nemu pokušiteľ a povedal: ak si Syn Boží, povedz, aby sa tieto kamene zmenili na chleba. 4. On mu ale odpovedal: je napísané: nie len chlebom bude žiť Človek, ale každým slovom, vychádzajúcim z Božích úst. 5. Potom Ho diabol vedie do svätého mesta a stavia Ho na krídlo chrámu, 6. a hovorí Mu: ak si Syn Boží, hoď sa dole, veď je napísané: Anjelom svojim dá prikázanie o Tebe, a ponesú Ťa na rukách, aby si si nezranil nohu o kameň. 7. Ježiš mu povedal: je tiež napísané: nepokúšaj Hospodina Boha tvojho. 8. Znova Ho diabol vedie na dosť vysokú horu a ukazuje mu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu, 9. a hovorí Mu: toto všetko Ti dám, ak, padnúc na zem, sa mi pokloníš. 10. Vtedy mu Ježiš povedal: odíď odo mňa, satan, lebo je napísané: Hospodinovi Bohu tvojmu sa klaňaj a Jemu jedinému slúž. 11. Vtedy ho diabol zanechal, a hľa, pristúpili Anjeli a posluhovali Mu».

Avšak, ako sa vyjasnilo, synodálny preklad Biblie do súčasného ruského jazyka na tomto miesto obsahuje podvod. V originálnych gréckych textoch Ježiš hovorí: «Nasleduj ma, satan...». Zmyslom analogický text je aj v Ostrožskej Biblii (prvotlačiara Ivana Fjodorova): «Poď za mnou, satan...» (Matúš, 4:10). Z toho možno pochopiť, že Ježiš sa k satanovmu návrhu postavil ako k prázdnej blafu podvodníka, a nie ako k reálnej ponuke „kniežaťa tohto sveta“; navyše, skrze Krista bolo Zhora satanovi ponúknuté pokánie (priznanie si chýb*) a poslušnosť, ktoré on odmietol.

Tú istú epizódu v kap. 4 opisuje Lukáš analogicky Matúšovi, iba s tým rozdielom, že u Lukáša je iné poradie návrhov, zvádzajúcich Krista.

[2] Tu sa má na mysli prístup niektorých ľudí: „Nemožno to logicky dokázať vlastným rozumom, tak to vlastne neexistuje. Načo veriť v niečo, čoho existenciu neviem dokázať?“. Z toho ale zároveň vyplýva fakt, že presvedčiť sa o Božej existencii možno len v spolupráci s Bohom, spojením vlastného úprimného záujmu, iniciatívy a Jeho vôle. Musí vzniknúť vzájomný, úprimný dialóg. – pozn. prekl.

[3] Jedna z prác B.Spinozu (1632 — 1677), ktorého radia medzi panteistov, sa tak aj volá: „Traja veľkí podvodníci“, a v nej sú vyjadrené jeho názory na činnosť Mojžiša, Ježiša a Mohameda. Ohovoriac a krivo obviniac menovaných, B.Spinoza, ako aj mnohí ďalší ateisti, neodhalil biblické «svetové zákulisie», následkom čoho ono prispôsobilo jeho výtvory k svojim potrebám: existujú „Traja veľkí podvodníci“, no neexistuje luhajúce «svetové zákulisie», ktorého moc je založená na šírení lži a utvrdení ľudí v tom, že práve lož je pravda, a samotné «svetové zákulisie» existuje len v chorých predstavách psychopatov.

zombi, ktorí s vytrvalosťou, hodnej lepšieho využitia, sa snažia do dogiem svojich vieroúk tvrdošijne napasovať Život, vrátane diktovania Bohu, čo a ako má byť uskutočnené v Jeho Zámere.

Takéto odmietnutie život harmonizujúceho dialógu s Bohom, hoci ich motivácie sú rozdielne, je to čo spája aj bezducho veriacich v to, že Boh existuje, aj tých, čo sú presvedčení, že Boh neexistuje. Jedno aj druhé je však život disharmonizujúcim ateizmom.

Preto to, čo je napísané o dôkazoch Božej existencie — samo osebe nie je dôkazom Božej existencie, ale len informáciou pre každého o možnosti takýto dôkaz[1] získať.

Avšak žijeme v spoločnosti, v ktorej by získanie takéhoto skrytého i Zjaveného dôkazu znamenalo pre veľmi veľa ľudí obrovský problém, pretože by ich postavilo pred voľbu:

- buď pokračovať vo vedení tej existencie, akú viedli doteraz, nazývajúc to raz životnou radosťou, inokedy nezmyselným a bezcieľnym trápením;
- alebo zmeniť svoje mravy, etiku a začať, napokon, žiť v zmysluplnom súlade s Bohom v duchu Jeho Zámeru.

A pre mnohých je výhodnejšie nevedieť o možnosti takejto voľby, pretože sa už zžili s prvou možnosťou, a desí ich samotná možnosť, že Boh v Živote nie je taký, ako o Ňom učia služobníci príslušného kultu. A začať žiť v súlade s Ním — znamená zrieknuť sa svojho aktuálneho «automatického» životného štýlu, vzdať sa spoločnosti uviaznutej v nerestiach, a «osamote» (ako sa im zdá, čo mnohých desí) sa povzniesť nad jej historicky sformované tradície, kulty, celkovú kultúru a *nasmerovanie ich zmien pod vplyvom vášní a bezduchej inercie;* avšak povzniesť sa nad spoločnosťou kvôli návratu do spoločnosti a kvôli zmene orientácie jej života.

Ďalší by uprednostnili prvú možnosť, no radi by túto voľbu urobili vo Svete, nad ktorým niet neobmedzenej moci Boha, ktorý Seba obmedzuje len Ním samotným zvolenou etikou — byť milostivý.

Okrem toho sú aj takí, ktorí si kladú požiadavky na dôkazy Božej existencie, čo v zamlčaní predpokladá «bezcitnosť» a pomätenosť Boha, kvôli čomu hľadajú dôkazy mimo rozumného dialógu s Ním, a samozrejme nič nenachádzajú; a niektorí vychádzajú z túžby «chmatnúť Boha za bradu» a aby Boh «im robil poslíčka», nevšímajúc si toho, že sa stávajú podobnými starene z „Rozprávky o zlatej rybke“ A.S.Puškina. Mnohí však skrátka zotrvávajú v omyle alebo sa stávajú nevnímavými.

A nerozumní zasa chybne stotožňujú prejavy Všedržiteľnosti, adresované osobne rôznym ľuďom, aj Božie dopustenie vo vzťahu k rôznym ľuďom osobne, s bezdôvodnou, bezcieľnou, mravne a eticky nemotivovanou náhodou (mal šťastie alebo smolu — v závislosti od ich mravne podmieneného vzťahu k «náhodám»). Tí čo sa stali nevnímavými — bez preskúmania a pochopenia prehliadajú mnohé z toho, pred čo ich stavia Život, čím si sami pre seba kopú nepriechodnú priepasť medzi sebou a Životom.

[1] Navyše dôkaz, ktorý zodpovedá kritériám praktického overenia, čo je v „dialektickom“ materializme hodnotené ako kritérium pravdivosti ľudských predstáv o objektívnom svete. To znamená, že ak materialista po prečítaní tohto bude čestný sám pred sebou a pred „dialektickým“ materializmom, tak sa nevyhnutne stane človekom dôverujúcim Bohu a prestane byť „dialektickým“ materialistom. No a ak sa zachová nečestne, to je iná vec: učenie Marxa je samovražedné pre tých, čo sa mu podriaďujú, pretože je nepravdivé...

6.1. Proti filozofii „dialektického“ materializmu a jej vlastníkom

Zakladatelia „dialektického“ materializmu sa neopodstatnene domnievali že Boh neexistuje. F.Engels zotrvával v moci názoru:

«...každá relígia[1] nie je ničím iným, než fantastickým odrazom v hlavách ľudí tých vonkajších síl, ktoré nad nimi panujú v každodennom živote — odrazom, v ktorom pozemské sily dostávajú formu nadpozemskú. (...) V ďalšom štádiu rozvoja sa celý súbor prírodných a spoločenských atribútov množstva bohov prenáša na *jedného* boha, ktorý je zase len odrazom abstraktného človeka. (...) V tejto forme, pohodlnej pre použitie a ku všetkému prispôsobenej, môže relígia pokračovať vo svojej existencii ako priama, t.j. emocionálna forma vzťahov ľudí k nad nimi panujúcimi cudzími silami, prírodnými aj spoločenskými, do tých čias, kým sa ľudia fakticky nachádzajú v moci týchto síl. (...) keď spoločnosť, získaním vlastníctva celého súboru výrobných prostriedkov a jeho plánovitým riadením oslobodí, takýmto spôsobom, seba aj svojich členov od tohto otroctva, v ktorom ich dnes držia nimi samými vyrobené, no vzdorujúce im ako neprekonateľná cudzia sila, výrobné prostriedky, teda, keď človek bude nielen mieniť, ale aj meniť — až potom zmizne posledná cudzia sila, ktorá sa dodnes ešte odráža v relígii, a spolu s ňou zmizne aj samotný religiózny odraz, z toho jednoduchého dôvodu, lebo už nebude čo odrážať» („Anti-Duhring”, citované vydanie, str. 321 — 323).

Či už bol tento názor následkom jeho omylu alebo nevnímavosti — bohvie. Avšak zakladatelia[2] poznali aj „dialektické“ zákony «negovania negácie», «prechodu kvantitatívnych zmien na kvalitatívne a kvalitatívnych na kvantitatívne» a na ich základe *(dokonca aj pri škodlivosti nimi vypravovaných formulácií zákonov dialektiky)* by plne mohli predložiť hypotézu (avšak pri inej mravnosti), že ak na nesenie *rozumu ako javu* je potrebné určité množstvo určitým spôsobom organizovanej matérie, zoskupenej do ľudského organizmu, tak potom na nesenie *podstatou analogického rozumu* bude možno potrebné väčšie alebo menšie množstvo nebielkovinovej, inak organizovanej matérie, a teda: to čo sa im javí ako «neživé» a «nerozumné» — môže byť časťou iného druhu organizmu, ktorý ako systémový celok nesie v sebe aj život, aj rozum, avšak na základe iného druhu fyziológie.

No vzájomné vzťahy nositeľov rozumu sú podmienené mravmi a (z mravov plynúcej) etiky, a nie fyziológiou[3]. Vzájomne sa vylučujúce mravy a etika (vrátane absencie mravov a etiky u jednej zo

---

[1] V.S.Solovjov definoval podstatu relígie správne: Relígiou, v nepochybne všeobecnom zmysle, nezávisle od pochybnej etymológie, my nazývame to, čo, po prvé, spája človeka s Bohom, a po druhé, v dôsledku tohto prvého spojenia zjednocuje ľudí medzi sebou» („Mohamed. Jeho život a religiózne učenie”, SPb, «Budovateľ», r. 1992, str. 15; prvé vydanie r. 1886 v sérii «Život pozoruhodných ľudí»).

To, čo mal na mysli F.Engels, sa rusky nazýva «vierouka». Ináč povedané: viera, vierouka a relígia — to sú rozdielne javy v živote spoločnosti.

No hatlavosť, nepresné používanie slov, principiálna neurčitosť a prekrútenie zmyslu používaných slov, vykonávanie zjavnej i skrytej zámeny jedných pojmov druhými počas úvah, utopenie pojmov v prázdnych rečiach, tautológia (definovanie pojmu samotným pojmom) — je vo «vedeckej filozofii», vrátane „dialekticko“-materialistickej, **normou**.

[2] A to, že hoci pracovali vo dvojici celé desaťročia, no nedokázali realizovať tandemový princíp, ktorý čistí psychiku každého od klamlivého a zavádzajúceho subjektivizmu — je nesporným prejavom démonického režimu psychiky ich oboch. Ich činnosť bola kooperáciou agresívno-bojovného démonizmu.

O tandemovom režime práce viď kapitolu 7.3 aktuálnej knihy. O typoch režimu psychiky viď knihy VP ZSSR Voda Mŕtva“ v redakcii r. 1998 aj neskoršie, „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, „O imitačno-provokačnej činnosti“, samostatné vydania „Dostatočne všeobecnej teórie riadenia“ a tiež v aktuálnej knihe neskôr v kapitole 7.2.

[3] Mnohé mravno-etické systémy pokladajú za vhodné skúmať fyziológiu len v rámci kruhu profesionálov — biológov a medikov, a mimo tohto profesionálneho kruhu — len v rámci poskytnutia medicínskej pomoci pri poruchách fyziológie.

No zakladatelia „dialektického“ materializmu, zaradením mravnosti a etiky do kategórií, ktoré sa vyskytujú výlučne vo vnútri spoločnosti, vytýčili fyziológiu bielkovinovej formy života za hlavnú charakteristiku *života ako takého*. Ak sa vyjadríme bez vedeckej terminológie («látková výmena», «termodynamická rovnováha s prostredím» atď.) a povieme to prostoducho, tak «žijeme a to znamená: jeme a kadíme, inokedy sa bezstarostne rozmnožujeme a páči sa nám, keď nás teplo, svetlo a muchy príliš neotravujú, a nech už by sme stvárali čokoľvek, nech by sme robili akékoľvek zvrhlosti — tak aby to všetko prebiehalo bez nepríjemných následkov voči nám».

No vynára sa otázka: čím sa my — ľudia — pri takejto definícii života odlišujeme od zvierat, ktoré neriešia problém mravno-etickej voľby? A treba sa vôbec diviť hýreniu zlostnej zhovädilosti a bezohľadno-parazitického koristníctva v našej spoločnosti po štátnom krachu totalitne ideologizovaného ZSSR marxizmom-leninizmom?

strán) — sú dôvodom k tomu, aby prinajmenšom neprebiehala ani komunikácia, ani výmena názorov.

Ak by túto hypotézu predložili (čo je plne v moci logického rozumu — *o ohraničenosti ktorého hovoril A.S.Chomjakov*), bolo ďalej možné pohľadať v dejinách ľudstva dôkazy a stopy komunikácie ľudského rozumu s rozumom neľudským, pohľadať praktické dôkazy k vyslovenej hypotetickej domnienke, ako si to žiada dialektika. A v takom prípade by nasledujúce dejiny nepoznali žiaden „dialektický“ materializmus.

Mýty a legendy všetkých národov by dali množstvo informácií tohto druhu. Napokon, za predpokladu, že Boh, Tvorca a Všedržiteľ — ak existuje — a je rozumný, a milosrdný, bolo by možné sa k Nemu obrátiť priamo. Bolo by možné urobiť jedno aj druhé. A ak by bol hľadaný naozaj pravdivý objektívny zmysel Života a nebola by odháňaná určitá *mravne neprípustná informácia* z predpojatosti že sa jedná **výlučne** o «fantastický a prekrútený odraz objektívnej reality», tak by sa «subjektívna dialektika» — dialektickosť myslenia — skutočne stala účinným spôsobom chápania objektívnej pravdy ľuďmi v ich vedome zmysluplnom a srdečnom dialógu s Bohom i medzi sebou navzájom.

No „dialektikovia“-materialisti sa tejto sfére činnosti vždy vyhýbali. Alebo zamotaní do problémov každodenného zhonu a pod jeho tlakom, akonáhle sa vzdali „dialektického“ materializmu, *upadli do idealistického ateizmu: t.j. do moci «všemohúceho boha, ktorý je na oplátku len odrazom abstraktného človeka».*

Kým koncom 19. a začiatkom 20. storočia sa študenti a absolventi seminárov *(vyčerpaní idealistickým ateizmom, kaličiacim osud ľudí a ohovárajúcim Boha, ktorý existuje, ktorá bola pre samotných ľudí vo všednom živote príťažou)* hádzali do náruče „dialektického“ materializmu a materialistického ateizmu, tak počiatkom spoločenskej krízy *(organizovanej na základe filozofie „dialektického“ materializmu)* sa „dialektickí“ marxisti zástupmi valili do náruče idealistického ateizmu, nepremýšľajúc nad tým, že ľudia počas celej histórie vymýšľali na Boha klebety úplne

A v súvislosti s týmto dedičstvom kultu marxizmu-leninizmu uvedieme úryvok z básne A.K.Tolstého (jedna z autorských postáv K.Prutkova) „Posolstvo M.N.Longinovovi o darwinizme“:

«(…) Nihilistov prápor vari /Vidíš v jeho (Darwinovom: naše spresnenie v citáte) systéme? /Bože chráň! /Čo má Darwin s nimi? //Od skotov nás Darwin chce /zaviesť do ľudského prostredia — /*No nihilisti sa pilne snažia /aby sme sa skotmi stali (zvýraznené nami v citáte) //*Niet v nich prápor, ale priame /potvrdenie darwinizmu, /Z ich divokého stroja vanú /všetky príznaky atavizmu: //Špinaví, nevzdelaní, drzí, /Domýšľaví a uštipační, /Títo ľudia očividne, /Mieria k svojim predkom//A že do Darwinových ideí /vyzdobili obe polovice *(pohlavia*)* — /To si regálie episkopa /odeli rovnaké opice. // (…)» (datované koncom roka 1872, «nihilistami» vtedy v Rusku volali tých, ktorý sa vtedy a aj neskôr označovali za «socialistov».

(*Pri preklade básne sa nie vždy dajú skĺbiť 1.pôvodné výrazy 2.poetickosť, rým 3. zachovanie jadra, pointy — preto kvôli lepšiemu chápaniu básne je text preložený doslova, so zachovaním jadra, na úkor rýmu, rytmu a umeleckého dojmu*)

Čiže takzvaní «slavianofilovia» odhalili ich podstatu veľmi presne: len na takejto poškodenej a zvrátenej mravnosti — diktujúcej negovanie všetkého a všetkých, a nezaväzujúcu k tvoreniu a tvorivému riešeniu rozporov spoločenského rozvoja — sa mohla uchytiť marxistická dialektika s jej zákonmi «boja protikladov» a «negovania negácie», odsudzujúca k ďalšej katastrofe spoločnosť, ktorá nebola schopná predložiť alternatívu bezmedznému nihilizmu.

Po smrti Charlesa Darwina (1809 — 1882) povedala jeho vdova nasledovné: «On neveril v Boha, ale Boh veril v neho». Tento výrok blízkeho človeka, celoživotného partnera, si žiada komentár.

Ch.Darwin začínal ako profesionálny, diplomovaný biblický teológ anglikánskej cirkvi. Na základe materiálov, ktoré zozbieral počas plavby okolo sveta (1831 — 1836) na lodi „Beagle“, Ch.Darwin rozpracoval teóriu o evolučnom pôvode biologických druhov, vyloženú v jeho práci „Pôvod druhov cestou prirodzeného výberu“ (r.1859). S publikáciou tejto knihy otáľal dlhé roky, pretože si bol vedomí toho, že obraz života prírody Zeme, odhalený mu Bohom počas jeho plavby, rozbije aj v spoločnosti biblický pohľad na svet, presne rovnako, ako ho rozbil aj v ňom samom. Pre samotného Ch.Darwina bolo rozbitie biblického pohľadu na svet ťažkým životným otrasom a zážitkom, pretože vzďaľujúc sa od úprimnej viery v biblického boha, s ktorou vyrástol on sám a s ktorou žila naďalej jeho manželka, nedokázal vyjadriť teológiu, alternatívnu k tej biblickej, hoc len pre seba samého a svojich blízkych.

Hypotéza — t.j. predpoklad o možnosti — ľudského pôvodu od predka podobného opici, bola vyjadrená Ch.Darwinom v práci „Pôvod človeka a pohlavný výber“ (r.1871), ktorá spôsobila škandál v biblicky mysliacej spoločnosti. Väčšina tých, čo dnes nesúhlasia s Ch.Darwinom, jeho práce vôbec nečítali, a preto nepoznajúc jeho názory, oni v podstate nie sú v rozpore s Ch.Darwinom, ale s «vedecko-populárnym» výkladom jeho prác cudzími ľuďmi.

V spojitosti s témou rodových egregorov, ktorej niektoré aspekty sú objasnené v práci VP ZSSR „Rasové doktríny: neuplatniteľné, no pravdepodobné“ a ktorá bude spomenutá v aktuálnej knihe neskôr, je potrebné zmieniť fakt, že Ch.Darwin nadviazal na dielo svojho deda Erasma Darwina (1731 — 1802) — lekára, prírodovedca a básnika, ktorý vyjadroval názor o evolúcii živočíchov pod vplyvom vonkajšieho prostredia.

rovnako, ako na svojich blízkych aj cudzích ľudí, a preto mal F.Engels sčasti pravdu, keď hovoril, že «všemohúci boh je len odrazom abstraktného človeka»; no ak máme byť presnejší, — tak je odrazením nie «abstraktného», *ale, jemne povedané, vôbec nie dobrého človeka. Tá posledná okolnosť sa aj stala tou mravnou osnovou, na ktorej sa adaptovali motivované „vedecky“ podložené ateistické názory.*

No o fakte, že táto *fikcia boha (ktorý neexistuje) podľa obrazu a podoby (jemne povedané) vôbec nie dobrého človeka* prekrýva v ľudskom vedomí obraz pravého Boha, ktorý existuje — o tom sa ani „dialektickí“ materialisti, ani služobníci kultov vymyslených „bohov“ nezamýšľajú a nehovoria o tom. A v tomto odmietaní pravého Boha, ktorý existuje, sú materialistický aj idealistický ateizmus jednotní, hoci ostávajú v nezmieriteľnom nepriateľstve medzi sebou i so Životom, a verbujú prebehlíkov jeden u druhého.

No takýto druh hypotetického predpokladu predložený nebol, hoci si to žiadali formulácie zákonov dialektiky, aj «teória odrážania» objektívneho sveta do ľudskej psychiky, rozvinutá v „dialektickom“ materializme. A pretože nebol predložený, nebol ani preverený, a dialektická metóda chápania objektívnej pravdy sa ukázala byť v psychike početného davu „dialektikov“ materialistov nepredvídateľne nefunkčná.

Pri analýze „dialektického“ materializmu a pokusov využiť v ňom dialektickú metódu chápania objektívnej pravdy subjektmi — «dialektikmi-materialistami» — pričom *nie tými najslabšími v intelektuálnom ohľade, ale skutočne dobre a všestranne informovanými vo svojej dobe*, sme odhalili rad principiálne vážnych okolností, bezprostredne spojených s funkčnosťou subjektívnej dialektiky:

- F.Engels a V.I.Lenin, hoci každý po svojom, no obaja sa «rozbili» pri pokuse povýšiť definíciu pojmu «matéria» na úroveň «všeobecné», a nevšimli si zlyhanie činnosti svojho intelektu v snahe vytvoriť definíciu na úrovni «všeobecné»;
- *funkčnosť* dialektickej metódy poznania objektívnej pravdy *je podmienená zhodou* subjektívnych rozdielností v psychike človeka analyzujúceho život s objektívnymi rozdielnosťami, a jej nefunkčnosť zasa ich nezhodou[1];
- samotní «dialektici-materialisti» nevidia, kedy a ako strácajú súlad medzi subjektívnymi rozdielnosťami a objektívnymi rozdielnosťami a — odtrhávajúc sa pritom od Života — trúfalo pokračujú v úvahách o veciach, ktoré im ich pojmy neumožňujú pochopiť[2];
- a rovnako, veľké množstvo ľudí (medzi ktorými vedú najmä profesionálni filozofovia) už jeden a pol storočia číta diela zakladateľov, učia sa ich slovné obraty, ale tak isto nevidia, že sú antidialektické, nezmyselné a v mnohom aj životu nebezpečné.

A ak máme vyvodiť záver z týchto faktov, tak vznikajú dve otázky:

1. Ako sa objektívne rozdielnosti (vlastné Životu) premieňajú v psychike subjektu na subjektívne rozdielnosti[3].

---

[1] (Hraničnými) rozdielnosťami (kategorizácie všetkého, čo možno zmyslami a rozumom „uchopiť“), t.j. kvalitami vo filozofickej terminológii „dialektického“ materializmu (nie akosť!) Inými slovami ide o zhodu vnútorných obrazov v psychike človeka s obrazmi štruktúry objektívnej reality. Proces poznania, ak vychádza z korektných objektívnych základov, je len zvyšovaním rozlíšenia a detailizáciou vlastného videnia a chápania sveta, mozaiky. No ak je v základe od ktorého odvíjame poznanie deformácia, celý proces sa bude deformovať. Preto platí: „V krivom oku všetko vyzerá krivo“... – pozn. prekl.

[2] «Uvažuj len nad tým, čo ti tvoje pojmy umožňujú pochopiť. Takto: bez poznania zákonov jazyka Irokézkeho, vari si môžeš o ňom spraviť taký názor, ktorý by nebol nepodložený a hlúpy?» (K.Prutkov, „Plody rozmýšľania. Myšlienky a aforizmy”, № 55).

(Pravdivé, ale treba doplniť, že ak obmedzená množina pojmov človeku očividne nepostačuje na korektný opis javov reality, je nutné hľadať cestu adekvátneho rozšírenia pôvodnej nedostačujúcej množiny pojmov na dostatočnú. To je zároveň v súlade s iným výrokom K.Prutkova: „Mnohé veci sú pre nás nepochopiteľné nie preto, že je naše chápanie slabé, ale preto, že dané veci nespadajú do skupiny našich pojmov“. A tandemový dialektický proces tieto veci účinne rieši. O tom viac v ďalších kapitolách tejto knihy *)*

[3] T.j. ako sa rozpoznané objektívne veci a procesy premieňajú v psychike jedinca na jeho vlastný systém obrazov a pojmov, ktorý by mal byť identický (aspoň v redukovanej forme) s vnímanou časťou objektívnej reality? Kde dochádza k deformáciám, a ako im predísť? – pozn. prekl.

2. Druhá otázka pramení z prvej a týka sa *hranične zovšeobecňujúcich pojmov*, bezprostredne predchádzajúcich pojmu *«absolútne Všetko»* (v „dialektickom“ materializme je to pojem «objektívna realita») v hierarchickej postupnosti zovšeobecnení, rovnako ako i otázka *prvotných rozdielov,* bezprostredne nasledujúcich za pojmom «absolútne Všetko» («objektívna realita») pri myšlienkovom pochode od neho k nejakej časti z množiny udalostí[1] v Objektívnej realite.

Problém dosiahnutia objektívnej funkčnosti «subjektívnej dialektiky» je riešiteľný, ak *objektívne (t.j. nezávislé od vôle a priania subjektov)* odpovede na tieto dve otázky skutočne existujú.

V opačnom prípade vedecká filozofia, ktorá by bola schopná poskytnúť odpoveď na ZÁKLADNÚ OTÁZKU *o jasnej predvídateľnosti následkov, ako základu pre výber najlepšieho variantu riadenia priebehu udalostí* — nie je objektívne možná, v dôsledku čoho treba profesionálnych filozofov zaradiť na zoznam profesionálnych parazitov a zamestnať ich v spoločensko-prospešných oblastiach činnosti, a zároveň začať hľadať a pestovať «zaklínačov živlov», predvídajúcich budúcnosť a riadiacich život spoločnosti a sociálnych skupín na základe teoreticky neformalizovaných zručností, ako to bývalo kedysi v primitívnych kultúrach[2].

A odpovede na tieto otázky, *predstavujúce kľúč k fungovaniu subjektívnej dialektiky ako metódy chápania objektívnej pravdy cestou kladenia otázok a klasifikácie pojmov, cestou rozdelenia množiny javov na rody a druhy,* boli dané v OTVORENEJ PODOBE v náboženstve ešte v 7. storočí nášho letopočtu, v Zvestovaní Mohamedovi, ktoré zapadlo do osnovy historicky sformovaného islamu, hoci *väčšina tých, čo si hovoria moslimovia, aj tak tieto kľúče nepoužili.*

Jednako, analýzu týchto otázok nezačneme citovaním a komentovaním Koránu. My, *zladení v skrytosti* s našim chápaním koranického Zvestovania, *ukážeme otvorene a na intelektuálno-rozumovej báze* vnútorný nesúlad „dialektického“ materializmu používajúc pritom dialektiku *(ako metódu chápania objektívnej pravdy cestou kladenia konkrétnych otázok a získavania na ne konkrétnych odpovedí)* adekvátne klasifikácii pojmov a rozdeleniu vecí na rody a druhy — čo spočiatku aj tvorilo obsah pojmu «umenie dialektiky», ktorá ho vyjadrovala v živote spoločenskej praxe dialektického myslenia jak individuálneho, tak aj kolektívneho.

Obrátime sa k „Materializmu a empiriokriticizmu“ V.I.Lenina a uvedieme nielen leninskú definíciu termínu «matéria», ale aj ten text, v ktorom sa definícia nachádza:

«...je absolútne neprípustné miešať, ako to robia machisti[3], učenie o tom-ktorom zložení matérie s gnozeologickou kategóriou, — miešať otázku o nových vlastnostiach nových druhov matérie (napríklad, elektrónov) so starou otázkou teórie poznania, s otázkou o zdrojoch nášho poznania, o existencii objektívnej pravdy atď. Hovoria nám, že Mach «odhalil elementy sveta»: červené, zelené, tvrdé, mäkké, hlasné, dlhé a pod. My sa pýtame: keď človek vidí červené, cíti tvrdé atď. je mu dávaná objektívna realita alebo nie? Táto prastará filozofická otázka je Machom dopletená[4]. Ak mu dávaná nie je, potom spolu s Machom nevyhnutne skĺzavate do subjektivizmu a agnosticizmu[5], do vami zaslúženého

[1] *(* Udalosť: v r.j. „sobytie“=„spoluexistencia“=„súbytie“*)* V ruskom jazyku je zmyslový obsah jednotlivých častí slova „udalosť“ taký, že slovo nevyjadruje nehybný fakt, ale jeden z čiastkových procesov bytia v množine sú-bytí.

[2] Príklady tohto druhu spoločenských praktík, plne funkčných, uvádza E.B.Tylor v už spomínanej knihe „Primitívna kultúra“. Jednako, indiáni Severnej Ameriky, ktorých praktiky opisuje, prenechali životný priestor prišelcom spoza oceána, čo svedčí o tom, že tento prístup k organizácii samoriadenia spoločnosti nebol dosť efektívny.

[3] Podľa mena rakúskeho fyzika a filozofa Ernsta Macha (1836 — 1916), zaraďovaného materialistami-“dialektikmi“ medzi «subjektívnych idealistov». E.Mach bol jedným zo zakladateľov «empiriokriticizmu». «Machovo číslo», jedno z kritérií podobnosti používané v aerodynamike ($M = v/a$, kde v — rýchlosť prúdenia plynu v bode; a — rýchlosť šírenia zvuku) dostalo názov po ňom na jeho počesť.

Macha treba spomenúť aj v súvislosti s vyššie spomenutým prirovnaním vedeckej filozofie k ladičke. On dlhý čas pracoval v oblasti akustiky, a jeho sluch sa natoľko zostril, že nejaký čas nemohol navštevovať symfonické koncerty, pretože nesúlad v naladení nástrojov a v hre orchestra i sólistov-virtuózov, *ktorý počul iba on*, vyvolával uňho nepríjemné pocity.

No ako filozof sa ukázal byť menej vnímavým k nesúladu svojej vlastnej filozofie a európskej filozofie v celku, než mnohí nevnímaví materialisti.

[4] Ak máme byť presnejší, tak v tejto otázke sa zamotal nielen E.Mach, ale aj V.I.Lenin, hoci každý z nich sa zamotal inak, zamotajúc pri tom aj mnohých iných.

objatia imanentizmu[1], t.j. filozofických Meňšikovcov[2]. Ak mu dávaná je, potom je potrebný filozofický pojem pre túto objektívnu realitu, a tento pojem je dávno vypracovaný, týmto pojmom je práve *matéria*. Matéria je filozofická kategória na označenie objektívnej reality, ktorá je podávaná človeku v jeho vnemoch, ktorá sa kopíruje, fotografuje, odráža našimi vnemami, existujúc nezávisle od nich. Preto hovoriť, že takýto pojem môže «zostarnúť», je len *detské bľabotanie*, nezmyselné opakovanie argumentov módnej *reakcionárskej* filozofie. Mohol vari zostarnúť za dve tisícky rokov boj idealizmu a materializmu? Tendencií alebo línií Platóna a Demokrita vo filozofii? Boj náboženstva a vedy? Popierania objektívnej pravdy a jej prijímania? **Boj prívržencov mimozmyslových vedomostí s ich protivníkmi?**

Otázka, či prijať alebo odmietnuť pojem matérie, je otázkou dôvery človeka k svedectvu jeho zmyslových orgánov.[3] Otázka o zdroji nášho poznania, je otázkou, ktorá sa kládla a skúmala od samého počiatku filozofie, je otázkou, ktorá môže byť prestrojená na tisícky spôsobov profesormi-klaunami, ktorá ale nemôže zostarnúť, tak ako nemôže zostarnúť otázka, či je zdrojom ľudského poznania zrak, hmat, sluch a čuch[4]. Pokladať naše vnemy za obrazy vonkajšieho sveta – priznávať objektívnu pravdu – zastávať hľadisko materialistickej teórie poznania – je jedno a to isté („Materializmus a empiriokriticizmus“, citované vydanie, str. 140, 141).

Vyššie sme preukázali, že definícia pojmu „matéria“ V.I.Leninom nezodpovedá pojmu na úrovni «všeobecné», majúc tým na mysli, že táto definícia je len zúžením, obrezaním pojmu «objektívna realita» na úroveň pojmu nižšej kategórie. Uvedený odsek ukazuje, že V.I.Lenin neprikladal význam, ani si nevšimol nasledujúce otázky:

- je rozdiel medzi červenou a zelenou objektívnym rozdielom, existujúcim pomimo našich zmyslových orgánov, vnemov a pomimo vedomia ľudí?
- existoval aj v dobe, keď ľudstva na Zemi ešte nebolo a uvažovať nad touto témou nemal kto?
- čím je podmienený?

Z pohľadu farboslepého človeka alebo koňa, ktorý nevidí svet farebne, objektívny rozdiel medzi červenou a zelenou farbou skutočne nie je, väčšina ľudí však nie je farboslepá; dokonca aj farboslepý, ak je vyzbrojený spektroskopom, tak sa preň rozoznanie tohto rozdielu, hoc aj nepriamo, no predsa len

---

[5] Agnosticizmus — termín «vedeckej filozofie», ktorým nazývajú náuky o principiálnej nemožnosti poznania objektívnej pravdy.

[1] Jeden zo subjektívno-idealistických smerov vo filozofii na konci 19. storočia.

[2] «O.M.Meňšikov (1859 — 1919), reakcionársky publicista, zamestnanec novín „Nový čas“ (Novoe vremja*). Po Veľkej októbrovej socialistickej revolúcii viedol aktívny boj proti Sovietskej moci. Bol zastrelený v r. 1919» (Index mien v citovanom vydaní).

[3] Dve posledné vety boli hrubým písmom zvýraznené nami. Jednako, navzdory zmyslu druhej z nich, „dialektický“ materializmus odmieta praktickú skúsenosť veľkého množstva ľudí rôznych pokolení a rôznych národov ľudstva iba na tom základe, že zakladatelia „dialektického“ materializmu takúto osobnú praktickú skúsenosť zmysluplnej komunikácie s Bohom nemali; alebo ju mali, no im sa „podarilo“ ju nejako prehliadnuť alebo si ju nejako prekrútene vysvetliť.

A čo majú robiť nositelia praktickej skúsenosti takzvaných «mimozmyslových vedomostí»? — *pretvarovať sa v rozpore so svedomím* a tvárit sa, že oni sú tak isto a v rovnakej miere nevnímaví, ako aj tí, ktorí sú presvedčení o principiálnej fyzickej nemožnosti «mimozmyslového» vnímania rôznorodých prejavov Života?

Boj proti nositeľom a prívržencom «mimozmyslových vedomostí» by bol opodstatneným, a nepredstavoval by očividnú hlúposť, ak by normálny zdravý človek svojimi zmyslovými orgánmi dokázal vnímať *všetky (bez výnimky)* druhy matérie a tiež všetky nimi nesené prúdy informácií. Ale normálny človek nevidí a nepočuje v rozsahu rádiových vĺn bez pomoci technických prostriedkov, a ešte pred niečo vyše 100 rokmi nikto nemal ani prístroje k tomu, aby mohol technicky vidieť a počuť v rozsahu rádiových vĺn. Ale sú aj takí, ktorí počujú vysielanie rádia bez reproduktoru v byte.

A ak niekto vidí a počuje to, čo nevidia a nepočujú iní, pričom technické prostriedky na prácu s týmito druhmi prírodných žiarení ešte vypracované neboli, tak potom neexistuje ani toto žiarenie? a komu má veriť filozof — sám slepý a hluchý: vede a technike, ktoré tvrdia, že také niečo neexistuje? alebo tým, ktorí tvrdia, že vnímajú to, čo nevnímajú iní ľudia a prístrojová báza vedy? Ak to máme povedať v termínoch „dialektického“ materializmu, tak zažívajú interakciu s tými druhmi matérie, ktoré väčšina ich okolia a ani prístrojová báza vedy príslušnej epochy nevníma.

[4] Bežne sa hovorí o piatich zmysloch: V.I.Lenin nespomenul chuť. Okrem toho, šiestym zmyslom človeka je `zmysel miery`, ako zmysel priameho vnímania objektívnej matrice možných stavov matérie a jej prechodov z jedného stavu do druhého, t.j. zmysel priameho vnímania Božieho predurčenia bytia.

stáva *objektívne dostupným* — pomocou prístrojovej bázy vedy, a nie priamo vnemovo. No ak sme vidiaci a vidíme rozdiel medzi «červenou» a «zelenou» bezprostredne vnemovo alebo nepriamo pomocou nástrojov technosféry; ak *uznáme, že objektívny Svet (matéria) existuje pomimo nášho vedomia, a naše vnemy nám prinášajú obrazy, «súzvuky» a «melódie» vonkajšieho sveta* — potom máme právo položiť si otázku:

A obrazy vonkajšieho sveta, napríklad, rozdiel medzi červenou a zelenou farbou sú objektívne? alebo sú len výplodom nášho subjektivizmu?

A odpoveď na nami položenú otázku, potvrdzovaná Životom, je len jedna:

Obraz je objektívny, hoci sám osebe nie je materiálny: do matérie sa len zobrazuje/zaznamenáva. No schopnosť subjektu (ako aj jeho neschopnosť) vnímať objektívny obraz, ako aj samotné subjektívne vnímanie objektívneho obrazu sú podmienené osobitosťami organizácie (usporiadanosti) matérie tvoriacej subjekt, ako aj matérie nesúcej obraz[1].

Takto napríklad nevidíme ultrafialovú časť spektra, v dôsledku všeobecných vlastností zdravého ľudského tela. A pri chybných odchýlkach od zdravotnej normy sú možné aj hluchota, slepota (plná alebo čiastočná, čoho príkladom je aj farbosleposť). Čiže aj norma, aj odchýlky od nej sú podmienené osobitosťami v organizácii špecifického druhu matérie, z ktorej je sformovaný subjekt: porucha v poradí (v štruktúre) usporiadania chromozómov a... červená je zrazu „zelená“ alebo je vidno ultrafialovú či infračervenú.

A toto bolo zjavné aj v časoch zakladateľov „dialektického“ materializmu. Takto, F.Engels nejedenkrát videl svoj obraz v zrkadle, videl svoj obraz na fotografiách. Videl K.Marxa aj naživo, aj na fotografiách. Vedel, že obraz jeho a K.Marxa sú dva objektívne odlišné obrazy. Vedel, že každý z obrazov ostane sám sebou nezávisle od jeho materiálneho nosiča: živého «bielkovinového tela», optického vyobrazenia tohto tela v zrkadle alebo jeho zobrazenia na fotografii, t.j. obraz je objektívny. Vedel, že obraz sám osebe nie je materiálny (v zmysle, že nie je charakterizovaný hmotou alebo iným druhom matérie nesúcej obraz), a neexistuje ani jednoznačná podmienenosť obrazu materiálnym nosičom, pretože na fotografickej doske môže byť zaznamenaný obraz hociktorého materiálneho objektu, ktorý sa ocitne v zornom poli objektívu fotoaparátu, opatreného spočiatku čistou fotografickou doskou.

To isté sa týka aj V.I.Lenina, tým skôr, že pri svojej kritike Machistov, on o tomto nemateriálnom a objektívne existujúcom píše: *kopíruje sa, fotografuje sa*, a nakoniec sa objektívna pravda o vonkajšom svete stáva vlastníctvom človeka, avšak o objektivite tohto nemateriálneho ani slovka: veď (spomínaná matéria*) sa «kopíruje» nie v zmysle, že by vytvorila totožný materiálny duplikát objektu zmyslovými orgánmi; oni len vytvoria viac či menej detailný duplikát pôvodného obrazu, za pomoci materiálnych procesov vlastných ľudskému organizmu alebo tých, ktoré sa mu podriaďujú vo vonkajšom svete, a tento nemateriálny duplikát nazývajú „dialektici“-materialisti «odrazom», «poznaním», a idealisti, ako možno pochopiť z „Materializmu a empiriokriticizmu“, «skúsenosťou», «čistou skúsenosťou», pridávajúc jej subjektívny alebo objektívny charakter v závislosti od okolností a charakteru idealizmu (subjektívny alebo objektívny).

Otázka, či každý obraz predstavuje sám osebe čosi nemateriálne, no objektívne, čo je neoddeliteľnou súčasťou objektívnej reality? — patrí podľa nášho chápania do rovnakej kategórie «gnozeologických otázok»[2], posúdenia ktorých je v literatúre „dialektického“ materializmu mnoho, vrátane samotného „Materializmu a empiriokriticizmu“:

«Veci existujú nezávisle od nášho vedomia, nezávisle od našich vnemov, mimo nás, lebo je isté, že alizarín existoval včera v uhoľnom dechte, a je tiež isté, že včera sme nevedeli nič

[1] Matéria nesúca obraz — nejedná sa výlučne iba o pozorovaný objekt, ale aj o matériu-médium (vlnenia), ktoré obraz prenáša z pozorovaného objektu do pozorujúceho subjektu. Lebo materiálny objekt môže vysielať/odrážať rôzne formy/fragmenty svojho obrazu-informácie, no to ako bude obraz zobrazený v našich vnemoch a či vôbec, to závisí jak od našich vnemov, tak aj od matérie-prenášača, ktorá nesie odraz objektu do subjektu (akú škálu kódovania informácii vôbec podporujú, a do akej miery je kompatibilná s vnemovými receptormi prijímajúceho subjektu). – pozn. prekl.

[2] Na presných odpovediach ktorých sa buduje teória poznania.

o tejto existencii, žiadne vnemy sme od tohto alizarínu neprijímali („Materializmus a empiriokriticizmus”, citované vydanie, str. 113).

— Odpovedzte: «Áno» alebo «Nie».

Jednako, dialektický materializmus si sám «gnozeologické otázky» o objektívnosti nemateriálneho nekladie. Zameňte v tomto citáte slovo «veci» za slovo «obrazy»: otázka tak získa nový zmysel, odpoveď na ktorú si vyžaduje jedno — opustiť košiar materializmu, a predovšetkým „dialektického“ materializmu.

A teraz porovnáme nejaké fakty.

V kompletnej zbierke diel V.I.Lenina (piate vydanie) sa „Slovník živého jazyka veľkoruského“ od V.I.Daľja spomína trikrát. Pričom, ako možno pochopiť z príslušných miest zbierky, kde sa spomína „Slovník“, V.I.Lenin sa s ním oboznámil až po roku 1917, t.j. na sklonku svojho života. A v „Slovníku“ V.I.Daľja sa uvádza ľudové porekadlo «Niet veci bez obrazu»[1]. Ak ho porovnáme s práve uvedeným «gnozeologickým» citátom z „Materializmu a empiriokriticizmu“, tak toto porekadlo odkrýva oveľa hlbší pohľad na veci (v konkrétnosti), a na objektívnosť matérie (všeobecne); pohľad, ktorý je odlišný od pohľadov európskych filozofických škôl.

Je to jeden z mnohých indikátorov toho, že ľudová životná múdrosť v súhrne ruskojazyčných prísloví a porekadiel národov Ruska v 19. storočí v mnohom prevyšovala «vedeckú filozofiu» vládnucej „elity“ v Európe, vrátane ruskej európskej vzdelanej „elity“. A ak by „elitárna“ «vedecká filozofia» systematicky nepohŕdala ľudovou múdrosťou[2] a nestavala sa jej na odpor, vyhla by sa[3] tak mnohým vážnym chybám.

No pri širšom zadaní je otázka o objektívnosti vyložene nemateriálneho obrazu, nezávislého od konkrétneho druhu matérie, ktorá ho nesie — otázkou *o objektívnej pravde* (alebo inými slovami, o objektívnosti zmyslu Života, o objektívnosti informácie, o objektívnosti ideí) ***ako nemateriálnej súčasti bytia,* ktorá sa zaznamenáva Životom v matérii vo všetkých** (človeku známych aj neznámych v každej dobe) **podobách, a na označenie ktorých sú potrebné náležité «filozofické» kategórie.**

Avšak objektívnosť nemateriálnych obrazov vecí (v nich stvárnenej informácie), to ešte nie je všetka objektívna nemateriálnosť v Živote. Obraz zostáva sám sebou, nezávisle od jeho prenosu z jedného druhu nosnej matérie do iného druhu matérie; zostáva sám sebou v každej z množstva svojich kópií, umelo alebo prirodzene zaznamenávaných do toho-ktorého druhu matérie. A to nás privádza ešte k jednej «gnozeologickej otázke»:

Čo objektívne a zároveň nemateriálne dáva matérii objektívny obraz?

Matérii vždy dáva osobitosť usporiadanosť jej fragmentov, presnejšie povedané, *obraz sa v matérii formuje určitým systémom organizácie matérie; a konkrétny obraz nesený matériou sa ničí zmenením tohto systému organizácie v štruktúrach matérie ktoré ho nesú*. Toto je jedna zo súčastí vzájomnej podmienenosti kvality (v danom prípade — obrazu) kvantitou a usporiadaním[4].

---

[1] Zväzok 2, článok „Zobrazovať“ („ОБРАЖАТЬ”), str. 614, vo vydaní z r. 1881 i jeho reedíciách.

[2] O problematickom dostupe k nej, v dôsledku pohŕdania a európskeho vzdelania, vyjadril ľútosť A.S.Chomjakov: viď 3. kapitolu aktuálnej knihy.

[3] To sa týka aj osoby V.I.Lenina: čo urobil, okrem napísania „Rozvoja kapitalizmu v Rusku“, v Šušenskom od mája 1897 do januára 1900?

— Stratil čas, hoci mal možnosť sa oboznámiť so svetonázorom, teóriou a praxou chápania sveta tamojších znacharok a ľudí, ktorých si miestni dedinčania ctili, ak už sa nedostal k šamanom okolitých severských národov, aby spoznal aj ich názory — podložené praxou mnohých storočí — ohľadom otázok, ktoré «vedecká filozofia» radí do takzvanej «gnozeológie».

[4] Ak je reč o systéme organizácie matérie, a o usporiadaní matérie, myslím že autor naráža na ten istý jav. Pretože *usporiadanie* evokuje čosi statické, podobne ako rovnica bez premenných, vyjadrená len číslami a reprezentujúca nemenné pravidlo (napr. 2x2=4). No vzhľadom na to, že vo Vesmíre nie je nič statické, presnejšie bude pod pojmom *usporiadanosť matérie* vnímať *systém organizácie matérie*, kde matéria vyjadruje jednak nejakú zákonitosť, ale zároveň jej interakciu s prostredím podľa svojich vnútorných zákonitostí (algoritmu), podobne ako funkcia, do ktorej vstupných argumentov možno zadať rôzne čísla, a ona na ne reaguje rôznym spôsobom. A až pri zásahu do tela funkcie dochádza k jej narušeniu/zničeniu. – pozn. prekl.

Usporiadanosť (systém organizácie*) je tiež nemateriálna, hoci neoddeliteľne spojená s matériou a vyjadrená v nej, pretože vo Vesmíre niet neusporiadanej matérie: dokonca jeden druh «chaosu» je odlíšiteľný od iného podľa preň typických matematicko-štatistických charakteristík, pretože je usporiadaný[1] inak. Skutočne, usporiadanie rozmiestnenia molekúl chemických zlúčenín v emulzii na fotografickej platni (filme) je jedno, a pri stvárnení obrazu akvarelom (vodomaľbou) je prítomné iné usporiadanie *(sú tam iné atómové štruktúry-zlúčeniny a aj iná usporiadanosť molekúl),* pričom objektívny obraz zaznamenaný na fotoplatni a na akvareli môže byť jeden a ten istý, bez ohľadu na to, že na fotoplatni bol získaný pomocou techniky, a akvarel je výtvorom umeleckej tvorivosti človeka.

No termín «usporiadanosť» *(systém organizácie*)*, jeho definícia, tu nevystihuje presne podstatu. Ak chceme vyjadriť podstatu, tak:

Každá usporiadanosť je prejavom **miery** — v zmysle *určitosti a predurčenosti*[2]*:*

1. číselná určitosť[3], t.j. určitosť množstva a poradia, ktoré súhrnne vytvárajú vektorovo-matričnú určitosť, vrátane určitosti rozdielov pravého a ľavého systému súradníc[4];
2. predurčenie — t.j. určitosť, ktorá predchádza aktu tvorenia.

Predurčenosť: v jednej zo svojich najjednoduchších vyjadrení sa môže prejaviť ako — zákonitý vznik rovnakých chemických zlúčenín pri totožných fyzikálnych podmienkach pre molekuly atómov; a vo svojom vysoko organizovanom vyjadrení, no v hraniciach spoločnosti, sa môže prejaviť ako — zákonitosť (opakovanie) historických javov, ktorá je nepriamo úmerná ich *duchovnosti*[5]*, t.j. miere chápania samotnými ľuďmi — činiteľmi dejín — svojej minulosti a svojej orientácie do budúcnosti.*

Vyššie uvedená postupnosť kladenia otázok a dávanie na ne všeobecne známych odpovedí zo života — predstavuje objektívny príklad toho, ako «subjektívna dialektika» láme zvnútra „dialektický“ materializmus, obnažujúc nedialektickosť „dialektického“ materializmu, *strateného vo sne*[6]*,* v troch hranične zovšeobecňujúcich kategóriách — v trojjednote objektívnych rozdielnych kvalít — t.j. **matérie-informácie-miery** — z ktorých každá v poradí zovšeobecňovania[7] predchádza kategórii «Vesmír». A pojem trojjednoty **matérie-informácie-miery** je pojmom na úrovni «všeobecné» v rozsahu Vesmíru. F.Engels a V.I.Lenin sa «rozbili» pri pokuse povýšiť na túto úroveň «matériu ako takú». Pojem trojjednoty **matérie-informácie-miery** v poradí zovšeobecňovania bezprostredne predchádza pojmu *«Život»=«Objektívna realita»=«Všetko čo je»* — pojmu na úrovni «všeobecné», bez akýchkoľvek lokálnych ohraničení.

Takto pri budovaní filozofie „dialektického“ materializmu zafungoval algoritmus skúmania otázok vychádzajúci z princípu, aby «pre stromy nebolo vidno les», *od počiatku zapracovaný do Biblického projektu zotročenia všetkých jeho majiteľmi a pohlavármi.*

Všetci zakladatelia „dialektického“ materializmu[8] aj ich ideoví protivníci (filozofovia iných smerov), ako to vidno dokonca z relatívne neveľkého objemu nami uvedených citátov, píšu tak či onak presne o týchto troch vo Vesmíre neoddeliteľne prepojených kategóriách, nazývajúc ich rôznymi menami, no nevedia ich zlúčiť v jedno *(pomocou dialektickej metódy*[9] *alebo nejako ináč)* a syntetizovať na ich základe zovšeobecňujúci pojem, v ktorom by sa vyriešilo a stalo jasným NEDOrozumenie konfliktu

[1] Alebo «chaotizovaný»: komu sa ako viac páči.

[2] Spomeňte si na úvahu F.Engelsa o večnosti zlúčenín uhlíka v tom zmysle, že «pri totožných podmienkach zmiešania, teploty, tlaku, elektrického napätia a pod. sa neustále reprodukujú».

[3] Niečo, čo možno vyjadriť vzorcom, číslami... – pozn. prekl.

[4] Podrobnosti o vektoroch a matriciach, tvorbe priestorov, súradnicových systémoch viď v kurze lineárnej algebry. Tu len dodáme, že rozdiel orientácie vpravo a vľavo je objektívna konkrétna (nie «abstraktná») danosť, pojmovo nevyjadriteľná pomocou iných kategórií.

A toto vysvetlenie zmyslu pojmu **miera** sa podstatne odlišuje od chápania **miery** v „dialektickom“ materializme, ktoré bolo uvedené v poznámke pod čiarou na začiatku 2. kapitoly pri formulácií zákona o «prechode kvantitatívnych zmien na kvalitatívne».

[5] Aforizmus V.O.Ključevského: «zákonitosť» historických javov je nepriamo úmerná ich duchovnosti».

[6] Ako je známe, rozum v stave snívania plodí preludy. A jeden z takýchto preludov splodených snívajúcim rozumom je „dialektický“ materializmus.

[7] V poradí od detailov k celku. – pozn. prekl.

[8] A tiež idealisti, vrátane subjektívnych, agnostici a solipsisti, čo vidno vo všetkej filozofickej literatúre.

medzi materializmom, idealizmom a *«numerologickou filozofiou», bľabotajúcou o tom, že čísla vládnu svetom*, ktorej ale idealizmus neprikladal patričný význam, a materializmus ju považoval za druh idealizmu.

Jedno z miest, ukazujúcich ako dialektický materializmus «zblízka nevidí» trojjednotu objektívne rozdielnych kvalít — **matérie-informácie-miery** a nechápe jej dôležitosť ako pojmu na úrovni «všeobecné» v rámci Vesmíru, hoci v podstate o nej hovorí, možno nájsť u F.Engelsa:

«Nägeli[1] najprv hovorí, že nie sme v stave rozpoznať skutočnosť rozdielov medzi kvalitami, a hneď nato hovorí, že podobné «absolútne rozdiely» sa v prírode nevyskytujú! /.../.

Po prvé, každá kvalita má nekonečne veľa kvantitatívnych gradácií, napríklad odtieňov farieb, stupňov tvrdosti a mäkkosti, trvanlivosti a pod. a hoci sú tieto (atribúty*) rozdielnej kvality, sú merateľné a poznateľné.

Po druhé, neexistujú kvality, ale len veci *disponujúce* kvalitami, a to nekonečným množstvom kvalít. Dve rozdielne veci majú vždy niektoré kvality spoločné (minimálne vlastnosť — telesnosti), ďalšie kvality sa odlišujú mierou, a nakoniec, ešte ďalšie kvality môžu niektorej z týchto vecí úplne chýbať» („Dialektika prírody“, kapitola „Poznámky a fragmenty“ – „Dialektika“, citované vydanie, str. 200).

V uvedenom citáte, ak použijeme terminológiu R.Avenariusa, tak F.Engels, a za ním aj celý „dialektický“ materializmus povyšuje matériu na úroveň «centrálneho člena»[2], znižujúc všetko ostatné na nižšiu hierarchickú úroveň *zostavou nedefinovanej množiny* «protičlenov», stojacich proti «centrálnemu členu», robí to však v zamlčaní (implicitne). Je to ďalší príklad, v ktorom „dialektický“ materializmus nemôže byť oddelený od subjektívneho idealizmu (v danom prípade «empiriokriticizmu»), následkom toho, že odtrhnutím sa od Života padá do číreho, *do seba uzavretého* subjektivizmu.

Fakt, že historicky reálni filozofovia-idealisti *(vrátane formálneho logika-dialektika G.Hegela)* nedospeli k pojmu trojjednoty objektívne rozdielnych (kvalít) **matérie-informácie-miery**, napriek tomu, že *takmer všetci velikáni európskej filozofie krúžili okolo neho, zakopávajúc oň*[3], — hovorí jednoznačne o tom, že ani všetky druhy idealizmu, rozvinuté koncom 19. storočia v biblickej kultúre (na Západe), neboli o nič lepšie od hociktorého z druhov materializmu tej doby.

No všetko v poriadku nie je ani vo filozofických tradíciách prameniacich zo znacharských kultúr národov Východu. Konkrétne, symbol ☯ možno chápať v zmysle dialektickej duality, o čom sme hovorili skôr: dva protiklady zlievajúce sa do jedného celku, z ktorých každý v sebe nesie kvalitu svojho náprotivku (čo je symbolicky vyjadrené bodkou opačnej farby, umiestnenou „na hlave“ každého «červíčka-žubrienky»).

Chápanie ☯ je však možné aj v zmysle trojjednoty: okrem týchto dvoch protikladov existuje ešte jedna — bezfarebná, priezračná a prázdna forma-matrica, ktorá sa prejavuje, t.j. stáva sa viditeľnou,

---

[9] Toto je ďalšie miesto, kde «zajajkala» formulácia zákona európskej „dialektiky“ o jednote a boji protikladov: protiklady musia byť dva, a tu sú hneď tri rozdielne kvality (t.j. nie protiklady, ale odlišujúce sa kategórie*); absolútna (v zmysle nerozdeliteľná) jednota medzi nimi **je**, a vzájomný boj medzi nimi (dokonca «relatívny») **nie je**. Nakoniec formulácia zákonu funguje, ale svojrázne: deformuje myslenie, a subjektu nedáva možnosť sformovať vernú predstavu o Živote.

I keď ešte F.Engels napísal:

«Všetky idey sú získané zo skúsenosti, sú odrazom reality, presné alebo prekrútené» (…)

Dva druhy skúsenosti: **vonkajšia, materiálna, a vnútorná** *(zvýraznené nami v citáte: vnútorný svet sa F.Engelsom v zamlčaní charakterizuje nie ako materiálny svet, ale ako nemateriálny svet, vzhľadom ku ktorému je telo len jeho nosičom)* — zákony myslenia a formy myslenia. Formy myslenia sú čiastočne zdedené vývojom (matematické axiómy sú, napríklad, samozrejmé pre Európanov, ale určite nie pre krovákov alebo austrálskych černochov) (…)

Jediným obsahom myslenia je svet a zákony myslenia» („Anti-Duhring“, citované vydanie, str. 344, 345, z prípravných prác k „Anti-Duhringovi“).

«Fakticky každé myšlienkové zobrazenie svetového systému zostáva ohraničené: objektívne — okolnosťami dejín; subjektívne — fyzickými a psychickými osobitosťami jeho autorov» („Anti-Duhring“, citované vydanie, str. 32).

[1] Karl Wilhelm von Nägeli (1817 — 1891), švajčiarsky botanik, antidarwinista, agnostik, metafyzik.

[2] Spomeňte si na citát zo „Sovietskeho encyklopedického slovníka“, uvedený v 2. kapitole: «Centrálnou kategóriou dialektického materializmu je matéria» — dokonca aj terminológia je blízka Avenariusovej.

[3] Viď knihu VP ZSSR „Láska k múdrosti: od minulosti k budúcnosti...“ (SPb, r. 1998).

pričom nerozlučne v sebe spája oba protiklady všetkým známeho ☯. Bez tejto prázdnej, priezračnej a bezfarebnej formy, odlišnej od «jing» a «jang», by ostala z ☯ len neforemná machuľa «neurčitej farby a vzoru». Jednako, v široko známej literatúre zasvätenej východným filozofickým tradíciám sa nám nepodarilo naraziť na výklad ☯ v zmysle trojjednoty **matérie-informácie-miery**.

Pritom dobré je si všimnúť, že do interpretácie ☯ ako symbolu trojjednoty **matérie-informácie-miery v tvorenom Vesmíre** spadajú maximálne zovšeobecňujúce kategórie vnímané človekom v živote priamo, čo ju odlišuje od tradičnej interpretácie ☯, o ktorej sme hovorili predtým, a v ktorej je priame vnímanie vesmírnych zložiek ☯ «jing» a «jang» pre väčšinu problematické.

A táto chybnosť, nepochopenie a prekrútenosť chápania Života *ako všezahŕňajúceho Božieho bytia a trojjednoty matérie-informácie-miery v tvorenom Vesmíre* idealizmom a materializmom vo všetkých jeho podobách sa vo VEREJNÝCH FILOZOFIÁCH SPOLOČNOSTI zachováva dodnes. Je *zapríčinená zlobou, nemravnosťou a neetickosťou filozofov vo vzťahu k skutočnému Bohu ktorý existuje*, a nie k tým „bohom“:

- ktorých si idealistickí ateisti vymysleli celú hromadu, a ktorých obrazmi vo svojich srdciach zamenili obraz skutočného Boha — služobníci rôznych historicky sformovaných egregoriálno-magických kultov aj im dôverujúci občania;
- ktorých materialistickí ateisti odmietajú v podstate správne, no nezamýšľajú sa pritom o skutočnom Bohu, ktorý existuje, ani o VZÁJOMNÝCH vzťahoch s Ním každého človeka osobne, spoločenstiev a ľudstva vcelku.

A pritom všetkom európska *verejná* filozofia PRAMENIACA Z BIBLIE oddávna stavia všetkých čo sa s ňou stretajú pred voľbu:

Idealizmus alebo materializmus? Tretie[1] netreba! Vyberte si! — *No pri výbere z dvoch umelo a zlomyseľne vykonštruovaných druhov lži si nemožno vybrať pravdu.*

A v tom istom čase *aplikovaná* filozofia *(t.j. nie abstraktno-kabinetná)* na základe trojjednoty prvotných odlišujúcich sa kvalít — t.j. **matérie-informácie-miery** — existovala celý ten čas v tej istej biblickej kultúre, no nebola určená pre systém verejného filozofického vzdelávania, ale pre internú potrebu judejských «ezoteristov».

Obrátime sa k časopisu „MOST“, № 25, r. 1999. V ňom je zverejnený článok vedúceho Centra pre tvorbu komplexných ekonomických programov „Modernizácia“ – Jevgenija Giľbo s názvom „Technokracia by mala menovať kompetentných národných lídrov“. Článok predchádza preambula:

«Existujú dva systémy poznatkov o svete, to znamená, že aj dva systémy vzdelávania. Prvý systém poznatkov je určený pre široké masy. Druhý pre úzky kruh, ktorého poslaním je riadiť.

Historicky toto rozlíšenie badať vo všetkých typoch kultúr, ktorých systémy vzdelávania poznáme. Už v Starom Egypte *(odkiaľ aj vytryskol Biblický projekt zriadenia neobmedzenej svetovej nadvlády na rasovom „elitárno“-nevoľníckom základe a monopole judejov na medzinárodné úžerníctvo: - naše spresnenie v citáte)* sa vzdelanie pre úradníkov a nižšie žrečeské kasty výrazne odlišovalo od toho, do čoho zasväcovali úzky kruh vyvolených, tvoriacich špičku žrečeskej kasty a okolie faraónov. V starej Mezopotámii vidíme tiež podobné rozlíšenie. V starej Judei sa vedomosti pre národ (Tóra, Talmud a kroniky) tiež

[1] V zamlčaní: **A žiadna «numerológia»** — teda v podstate učenie o **miere**:

- aj ako o matrici možných stavov matérie a spôsoboch prechodu matérie z jedného stavu do druhého;
- aj ako o tom, čo v materiálnych nosičoch zaznamenáva obrazy, idei atď., a je objektívne celovesmírnym systémom kódovania informácie, ak to povieme jazykom súčasnej vedy.

V tejto súvislosti si spomeňte na vyššie uvedený výrok F.Engelsa o «matérii ako takej», kde sa „krokom dozadu“ označoval návrat k názorom Pytagora, «ktorý už chápal číslo, určenie množstva, ako podstatu vecí». A v tejto súvislosti vzniká otázka, čo v skutočnosti zapríčinilo vyňatie z reedície knihy E.B.Tylora „Primitívna kultúra“ v r.1989 práve tej kapitoly, ktorá bola zasvätená matematickým názorom v primitívnych kultúrach?

(*Ešte čo sa týka trojjednoty matérie-informácie-miery, biblická kultúra akoby sa snažila tieto tri zložky izolovať a zdeformovať v procese dejín, lebo vidno materializmus, ktorý si ukradol názov od **matérie**; vidno idealizmus, ktorý si ukradol názov od idei – čo je iný termín pre obraz, alebo **informáciu**; a vidno numerológiu, respektíve matematiku, ktoré sa zaoberajú významom čísel, číselnými zákonitosťami a ich uplatnením, v podstate **mierou**. Takto ale existujú každá izolovane, akoby spolu nesúviseli, ba dokonca si odporovali, navyše sú aj neskutočne skomolené, snáď len s výnimkou matematiky, ktorá však zatiaľ neodpovedá na všetko čo predstavuje pojem „miera“, iba na časť.*)

výrazne odlišovali od znalostí nadobudnutých levítami. A napokon, kresťanská cirkev v priebehu svojho panovania nad umami stredovekej Európy mala tiež jednu pravdu pre národ a radový klérus, a celkom inú pre zasvätených».

A ak si položíme otázku, čo také vedeli a chápali levíti – *pokračovatelia vyššieho „žrečestva“ starovekého Egypta vo vedomostiach a kultúre,* čo nechápali ostatní, *napriek tomu, že to možno aj poznali?* — tak odpoveď na ňu možno nájsť v okultnej literatúre[1]:

«Tridsiatimi dvoma cestami — nádhernými, múdrymi, načrtol JH, JHVH, Sabaoth (Boh zástupov*), Boh Izraela, Boh Živý a Kráľ Večný, Všemohúci, Milosrdný a Odpúšťajúci, Vznešený a Prebývajúci vo večnosti, — vznešené a sväté je Jeho Meno, — vytvoril svet Svoj troma seferim: sefar, sipur a sefer.» (Epigraf k jednej z kapitol knihy V.Šmakova „Svätá kniha Thovta. Veľké arkany Taro“, r. 1916, reedícia r. 1993).

A vysvetlené je to v poznámke pod čiarou:

«Prvý z týchto termínov (Sefar) má označovať čísla, ktoré jediné nám dávajú možnosť zistiť nevyhnutné funkcie a vzťahy každého (podľa kontextu, možno: človeka) aj veci kvôli tomu, aby bolo možné pochopiť cieľ, pre ktorý bola vytvorená; aj MIERA dĺžky, aj MIERA objemu, aj MIERA váhy, pohyb i harmónia — VŠETKY TIETO VECI SÚ RIADENÉ ČÍSLAMI. Druhý termín (Sipur) vyjadruje slovo a hlas; pretože je to Božské slovo a hlas, a pretože je to Božské Slovo, je to Hlas Boha Živého, Ktorý zrodil bytosti v ich rozličných FORMÁCH, či už sú vonkajšie, alebo vnútorné; to jeho (tento termín*) treba chápať v týchto slovách: „Boh povedal: „Buď svetlo“ a „nastalo Svetlo“. Nakoniec, tretí termín (Sefer) označuje písmo. Písmo Boha je PLOD TVORENIA. Slová Boha sú Jeho Písmom. Myšlienka Boha je Slovom. Tak myšlienka, slovo i písmo je v Bohu iba jedno, kým v človeku sú tromi.» („Cuzary“, 4, § 25, cit. z knihy V. Šmakova „Svätá kniha Thovta“, str. 245; zvýraznenie niektorých fragmentov v texte veľkými písmenami — je naše).

V podstate, ako písal Aristoteles Alexandrovi Macedónskemu, «aj keď sú tieto učenia zverejnené, zároveň akoby ani zverejnené neboli»: *vyumelkované, rozvláčne aj bez slovných komentárov, ktoré dokážu dať len „znalí ľudia“, t.j. znachari (**ako sa môže mnohým zdať**) — ťažko pochopiteľné, čo vylučuje možnosť jednoznačného chápania napísaného väčšinou svojvoľných hľadačov pravdy mimo systémov zasvätení.*

A práve toto *(nemožnosť chápania v dôsledku úmyselného vyjadrenia nejednoznačnosti navzájom sa vylučujúcich zmyslov)* tvorí hlavnú osobitosť vzdelania «pre úzky kruh, ktorého poslaním je *riadiť*», a presnejšie povedané: pre úzky kruh, ktorý má ambície *neobmedzene a nezodpovedne vládnuť*[2].

Avšak, napriek tomu možno v «Písme Božom» (plodoch Božej tvorby) rozpoznať **matériu** vo všetkých jej podobách, v Myšlienke Božej možno rozpoznať objektívnu **informáciu**, zmysel života, a v Slove Božom možno rozpoznať **mieru**. A to všetko vytvára trojjednotu matérie-informácie-miery v stvorenom Vesmíre. To znamená, že filozofia na základe trojjednoty objektívnych rozdielností **matérie-informácie-miery** existovala historicky dlhodobo, a zákulisní pohlavári Biblického projektu zotročenia všetkých, opierajúc sa o ňu, rozhojdávali spoločenské vedomie ako kyvadlo od «idealizmu» k «materializmu» a opačne, a nedovolili mu zastaviť sa, ukončiť ten zhon a spamätať sa, aby bolo možné dospieť k pravde — trojjednote **matérie-informácie-miery.**

K.Marx, ako vnuk dvoch rabínov, mohol byť od detstva oboznámený s touto «ezoterickou» *aplikovanou filozofiou* pohlavárov biblického projektu v jej neskrývanej podobe: všetko citované z knihy V.Šmakova patrí k judejskej, rabínskej tradícií «misticizmu». No ak by aj K.Marx v živote takéto posvätenie odmalička svojimi staršími príbuznými nedostal, tak algoritmika jeho psychiky bola

[1] Opäť príklad dialektiky, ako umenia kladenia presných otázok a nájdenia na ne presných odpovedí.

[2] Text, od odkazu na časopis „Most“, № 25, r. 1999 do aktuálnej poznámky, je prebratý z knihy VP ZSSR „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“ (SPb, 1999). Je aj súčasťou Príloh osnovných materiálov kurzu „Dostatočne všeobecná teória riadenia“ v redakcii r. 2000. Tam sa tiež vysvetľuje filozofia, prameniaca z nášho chápania koranického Zvestovania *o trojjednote* ***matérie-informácie-miery*** *a Rozlíšení.*

nastavená podľa ladičky filozofie na základe trojjednoty objektívnych rozdielností **matérie-informácie-miery** pre jeho automatickú príslušnosť k určitým rodovým egregorom[1]. Napriek tomu, táto filozofická ladička sa v «dialektickom materializme» neprejavila, pretože judejský egregor bol vo vzťahu k zvyšnej spoločnosti agresívny a „nechcel[2]„ jej dať zbraň na ochranu pre sebou samým. Preto pri analýze otázky na úrovni súčinnosti judejského egregoru a ďalších egregorov ľudstva v dnešnej globálnej civilizácii:

> Celý «dialektický materializmus», vytvorený pod vedením a za priamej účasti K.Marxa je vyložený podfuk obzvlášť veľkých rozmerov, tvorený pod egregoriálnym vedením s cieľom uviesť ľudí do omylu a na tomto základe ich vykorisťovať. A samotný K.Marx naozaj nebol ani «marxistom», ani pravým komunistom, ale imitačným provokatérom, zúčastňujúc sa tejto úlohy v mnohom vedome *(a ak úplne nevedomky, potom bol očividne slaboduchý).*

V prospech tohto tvrdenia hovorí najmä to, že v článku „K židovskej otázke“ *(umiestnenom v 1. zväzku 2. vydania diel K.Marxa a F.Engelsa)* K.Marx odviedol pozornosť čitateľa od skúmania starozákonno-talmudickej ideológie, sústreďujúc sa na vášeň k peniazom, čo je typické nielen pre židov, ako nástroj riadenia Biblického projektu zotročenia ľudstva, ale tak či onak je to vlastné veľmi mnohým aj v nežidovskej spoločnosti. A keďže Západná regionálna civilizácia Zeme vedie svoju existenciu pod konceptuálnou mocou Biblie a Talmudu už nejedno tisícročie, tak téma na skúmanie by tu určite bola. A stále je aktuálna pre všetkých, ktorí túžia po zosobnení pravdovernosti v živote spoločnosti a odstránení nespravodlivostí. Inými slovami, ak by bol K.Marx úprimným komunistom — *odporcom parazitovania menšiny na živote väčšiny a všetkých spolu na biosfére Zeme* — tak by pozornosť čitateľov pútal k starozákonno-talmudickej ideológii a jej úlohe v globálnych dejinách, a neodvádzal od nej.

A hoci «ezoteristi» aj mali k dispozícii filozofiu na základe prvotných kategórií (maximálnych zovšeobecnení a prvotných rozdielov v hraniciach Vesmíru) trojjednoty **matérie-informácie-miery**, no jej funkčnosť bola obmedzená faktorom, ktorý nikto z nich nevedel ovplyvniť: faktorom *nesebestačnosti jednotlivca vo výbere informácií z prúdu udalostí Života*, o čom budeme hovoriť v kapitolách 7.1 a 7.2. A práve ilúzia sebestačnosti človeka vo výbere informácií z prúdu udalostí Života je jednou z príčin nesúladu subjektívnych rozdielností (v psychike*) klasikov „dialektického“ materializmu s objektívnymi rozdielnosťami (vo vonkajšej realite*) samotného Života.

Všeobecnejšie povedané, «subjektívna dialektika» nepredvídateľne stráca funkčnosť v psychike ateistu. V tejto súvislosti zacitujeme zo Šalamúnovej Múdrosti 1. kap[3].:

«Milujte spravodlivosť, súdiaci[4] zeme, pravdivo uvažujte o Hospodinovi, a v úprimnosti srdca Ho hľadajte, 2. *On je nachádzaný tými, čo Ho neskúšajú a nezjavuje sa tým čo Mu neveria*[5]. 3. Bo nepravdivé mudrovanie vzďaľuje od Boha a skúšanie Jeho sily odhaľuje bláznov. 4. Do zákernej duše nevojde múdrosť a nebude bývať v tele podrobenom hriechu, 5. Svätý Duch múdrosti sa vzdiali od zákernosti, vyhne sa pochybnému mudrovaniu a zahanbí blížiacu sa nepravdu. 6. Duch múdrosti má ľudí rád, no neospravedlní zloprajného pre jeho ústa, lebo Boh je svedkom jeho vnútorných zmyslov[6] a pravdivým divákom jeho srdca, a poslucháčom jeho jazyka. 7. Duch Hospodina napĺňa vesmír, a spája *všetko* poznanie

[1] O automatickom dedení subjektom prístupu k informácii zaznamenanej v rodových egregoroch viď knihu VP ZSSR „O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné“ (SPb, r. 2000).

[2] Egregor — naprogramovaný automat, ktorý sám chcieť nič nemôže. Preto je slovo vložené do úvodzoviek.

(*Zaujímavé, že tak ako sú inštinkty naprogramované skrze genetiku, tak negenetická informácia sa programuje skrze kultúru a stáva sa nadčasovou (prežíva pokolenia) tým že sa ukladá do egregoru, ktorý potom ovláda masy a dlhodobo formuje dejiny. Prvé stimuluje režim psychiky „zviera“, druhé „zombi“. Rozum a vôľa prekonávajú automatické programy až pri type psychiky „démon“ a “Človek“*)

[3] Text, miestami skorigovaný podľa gréckej verzie septuaginty, nakoľko synodálny preklad do ruštiny obsahuje skreslenia. Zdroj: http://manuscript-bible.ru/OT/Sap1.htm - pozn. prekl.

[4] Gr. „krinontes“, myslené v oveľa širšom zmysle než len „sudcovia“, t.j. „všetci čo skúmajú a súdia o veciach života“, podobne ako v slovenčine „súdiš správne = uvažuješ správne“, dosť to v tomto kontexte sedí aj na filozofov. A keďže filozofia je ladička, jej vplyv na život celej spoločnosti je zásadný, prioritný. – pozn. prekl.

[5] Nami zvýraznené kurzívou v citáte: Hovorí sa tu o mravno-etickej podmienenosti dôkazov Božieho bytia pre každého – priamo a v úplnom súlade s princípom «dialektického materializmu» «prax je kritériom pravdy».

Okrem toho, stojí za to všimnúť si tiež, že Šalamún píše otvorene o viere Bohu a nie o *viere v Boha*.

[6] Vrátane tých zmyslov, čo sa dnes radia k «mimozmyslovému vnímaniu».

majúce svoj hlas. 8. Preto žiadna neprávosť sa neskryje, a neunikne usvedčeniu. 9. Preverené budú myšlienky nečestného[1], a jeho slová dôjdu k Hospodinovi na usvedčenie jeho neprávostí; 10. pretože horlivé ucho počuje všetko, a krik frflošov sa neschová. 11. Preto sa chráňte pred zbytočným frflaním a zdržte sa osočovania, lebo ani skryté slovo neprejde naprázdno, a klebetiace ústa ničia dušu. 12. Nezáviďte smrti chybami Vášho života a nepriťahujte si zánik činmi svojich rúk. 13. Boh nestvoril smrť a neraduje sa z hynutia žijúcich, 14 On stvoril všetko kvôli bytiu[2], a spásny je zrod sveta, niet v ňom jedu záhuby, a niet kráľovstva pekelného[3] na zemi. 15. Pravdovernosť je nesmrteľná. 16. Nečestní však prizvali (smrť*) *rukami* aj *slovami*, nadšene ju nazvali priateľkou, uzavreli s ňou dohodu, pretože sú hodní zdieľať s ňou osud».

Tiež treba vedieť, že všetko citované zo „Svätej knihy Thovta“ sú len druhotné výklady a interpretácie, a nie základ toho svetonázoru trojjednoty **matérie-informácie-miery**, ktorý nie je v Biblickej civilizácii určený k tomu, aby bol vyjadrený vo verejnej filozofii. V Koráne sa píše o tom, ako svetonázor trojjednoty (maximálnych zovšeobecnení a prvotných rozdielov) **matérie-informácie-miery** zapadol do osnovy filozofie, ktorú si uzurpovali biblickí «ezoteristi»: *«A hľa, My sme dali Mojžišovi Písmo a Rozlíšenie: možnože pôjdete priamou cestou»* (súra 2:50).

Z citovaného (Korán, 2:50) možno pochopiť, že Mojžišovi boli odovzdané nejaké vedomosti, informácie, zhromaždené do Písma *(pravá Tóra, následne vyradená z používania a zamenená verziou, prekrútenou kurátormi Biblického projektu zotročenia všetkých),* a k Písmu mu bolo dané ešte niečo navyše, čo dostalo názov — Rozlíšenie.

To, čo je v Koráne nazvané «Rozlíšením», bolo po odstránení Mojžiša jednoducho skryté pred davom a uzurpované vyššími hierarchami biblických «ezoteristov» pre internú potrebu.

Čo je vlastne to «Rozlíšenie» možno pochopiť z Koránu, kde sa táto téma otvára pomerne často: napr. súry 2:50, 3:2, 8:29, 21:49, 25:2. Ak sa pozrieme na fragmenty *koranického posolstva ľudstvu*, v ktorých je prítomné arabské slovo «Furkan», ktoré možno do ruského jazyka preložiť dvojako «Rozlíšenie» a «Spása», odhaľujú sa dve zmyslové vrstvy, na ktoré slovo v kontexte Koránu poukazuje:

- je to otázka toho, čo presne sa v Koráne dáva k Rozlíšeniu ako <u>východisková určitosť</u>, od ktorej by človek mal odvíjať svoj proces analyzovania a prehodnocovania Života;
- otázka schopnosti jednotlivca Rozlišovať «toto»/«nie toto», «jedno» od «druhého» v prúde udalostí Života, čo v podstate predstavuje otázku výberu informácií z prúdu udalostí v Živote, ktorej sa budeme venovať, ako sme už povedali, v kapitolách 7.1 a 7.2.

Aby sme pochopili, o čom sa v citovanom fragmente snažili viesť reč biblickí «ezoteristi», netreba hľadať vstupy do systémov zasvätení v biblickej kultúre tým skôr, že vyššie z nich sú pred väčšinou aj tak uzavreté na základe príznaku, akým je nevyhovujúci pôvod podľa krvi[4], preto lepšie bude sa obrátiť na iné zdroje, obsahujúce prvotný základ tohto svetonázoru.

Jedným z takých zdrojov, dostupných väčšine ľudí v hmotnej podobe, je Korán. V ňom je súra 25 nazvaná rovnako — „Rozlíšenie“ (Al-Furkan*), a poskytuje sa v nej systém prvotných rozdielov trojjednoty **matérie-informácie-miery** vo Vesmíre, ktorý je súčasťou maximálne zovšeobecnenej významovej kategórie «úplne všetko». Pozrieme sa teda na súru (kapitolu*) 25:

1. Požehnaný ten, kto zoslal «al-Furkan» («Rozlíšenie»)[5] Svojmu otrokovi, aby sa on (t.j. Mohamed) stal dohováračom obyvateľov svetov; 2. [požehnaný] ten, ktorému patrí *moc*

[1] Tak isto v plnom súlade s princípom «prax je kritérium pravdy» filozofie «dialektického materializmu».

[2] Stojí za zmienku, akú pochabosť potom predstavujú všetky tie starozákonné krvavé obety, nemajúce pre Boha žiadnu cenu, lebo Boh stvoril všetko pre život, existenciu. Smrť, ako premena na niečo nové, je síce nutnosť, ale urobiť zo smrti cnosť, a ponúkať túto „cnosť“ Bohu je hlúpa pochabosť zo strany tých čo to robia, a zákernosť zo strany tých, čo tomu druhých učia... – pozn. prekl.

[3] Ďalšie potvrdenie, že takzvané „knieža tohto sveta“ nie je kniežaťom a nemá na zemi moc. – pozn. prekl.

[4] Dokonca nestačí byť rodeným židom, ale pochádzať výlučne z rabínskeho rodu, a v niektorých prípadoch iba z rodu levítov, pričom účastných v systéme tajných zasvätení v nadväznosti pokolení. Takto vyzerá systém nízkofrekvenčných filtrov, chrániacich vyššie úrovne hierarchie riadenia Biblického projektu od prevzatia riadenia vyslanými agentmi svojich nepriateľov.

<presnejšie *úplná moc:* — naše spresnenie pri citovaní> nad nebesami a zemou, ktorý pre Seba nesplodil dieťa[1] a ktorý sa s nikým nedelil o *moc* <presnejšie *úplnú moc:* — naše spresnenie pri citovaní>. **On stvoril všetko čo je a dal tomu [náležitú] mieru.** 3. [Neverní] začali miesto Neho uctievať iných bohov, ktorí nič netvoria, ale sami sú stvorení, dokonca sami sebe nemôžu ani uškodiť, ani prospieť, nepodriaďuje sa im ani smrť, ani život, ani vzkriesenie» — (v preklade Osmanova).

Tie isté verše v preklade G.S. Sablukova:

«1. Požehnaný Ten, kto zoslal Furkan[2] otrokovi svojmu na to, aby on bol učiteľom svetov, 2. — Ten, komu patrí kraľovanie na nebesiach i na zemi; kto nikdy nemal deti, kto nemal spoločníka v kraľovaní; **kto stvoril všetky bytosti a predurčujúc predurčil ich bytie.** 3. A oni si vybrali za bohov, zaprúc Ho, tých, ktorí nič nestvorili, ale sami sú stvorení; 4. Ktorí nemajú silu nič spraviť, ani škodlivé, ani užitočné pre seba, nemajú silu ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením.»

To isté v preklade I.J. Kračkovského:

1(1). Požehnaný ten, ktorý zoslal rozlíšenie Svojmu otrokovi, aby sa stal pre svety kazateľom, — 2(2). Ktorý má moc nad nebesami a zemou, a nezaobstaral si On dieťa, i nemal On spoločníka v moci. **On vytvoril každú vec a rozmeral ju mierou.** 3.(3). A obstarali si oni miesto Neho bohov, ktorí nič netvoria, ale sami sú stvorení. 4. Nemajú moc sami sebe ani uškodiť, ani prospieť, a nemajú moc ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením.

Rôzne preklady vyjadrujú rôzne významové odtiene zahrnuté v slovách primárneho jazyka (arabčiny), preto sme uviedli niekoľko vydaní prekladov. Ako z nich vidno, jedni prekladatelia dali prednosť tomu, aby po rusky vyjadrili zmysel **predurčenosti bytia**, druhí dali prednosť tomu. aby vyjadrili zmysel **miery, rozMeranosti a úMernosti**[3] **v prúde udalostí v Živote**. Nami hrubým zvýraznený text – to sú kľúče k vstupu do systému **nemenne prvotných rozdielov,** v maximálne zovšeobecňujúcej kategórii «všetko», zodpovedajúcich koránickým názorom na stvorený Vesmír, nad ktorým plná moc (celkovo i fragmentárne) neobmedzene patrí iba Bohu[4], a samovláda kohokoľvek je len iluzórna a funguje iba vo vymedzených preň hraniciach Božieho dopustenia.

Ak navzájom porovnáme rôzne varianty prekladu veršov súry 25 do ruského jazyka, ich zovšeobecnený mnohorozmerný význam možno vyjadriť v našom jazyku aj nasledujúcou *súhrnnou frázou*:

Boh stvoril vo Vesmíre všetko čo je, *tvoriac* všetko podľa Ním predurčenej množstevno-radovo-matričnej `miery`[5].

---

[5] Osmanov (Magomed-Nuri Osmanovič) — preložiac «al-Furkan» do ruštiny ako «Rozlíšenie», dáva k tejto zátvorke ešte komentár: «Má sa na mysli Korán».

[1] Toto k otázke nicejskej dogmy o «Bohu Synovi» (tzv. druhej božskej osobe*).

[2] V preklade G.S. Sablukova je k tomuto slovu pridaná poznámka: «T.j. Korán.»

[3] «Nevidíš v tvorení Milosrdného žiadnu disproporciu. Obráť svoj pohľad: či vidíš rozvrat?» — Korán, súra 67:3.

(* ad: rozmeranosť a úmernosť bytia, inými slovami algoritmická presnosť a proporcionalita, teda všetko stvorené sa dá vyjadriť číslami a zmysluplnými číselnými definíciami. Bytie môže byť aj zložité, no práve pozorovanie zákonitostí a podobnosti tvarov a procesov, vedie myseľ k hľadaniu matematiky v základoch stvorenia, k hľadaniu miery, ktorú do stvorenia vložil jej Tvorca. Druhá vec je, nakoľko je nám dané rozpoznať všetky relevantné parametre, ktoré sú súčasťou skúmanej miery *)

[4] «… Boh daruje Svoju moc, komu si Sám zaželá» (Korán, súra 2:248)

[5] «Rozmeral (každú vec*) mierou» (preklad I.J.Kračkovského) je analogické tomu, že všetkému dal určitý obraz.

Na vytvorenie číselnej určitosti priestorovej proporcionality na úrovni makrosveta je potrebný bod, tri navzájom odlišné usporiadané (t.j. očíslované) smery a etalón jednotkovej dĺžky — to je `miera`, vytvárajúca priestor. V tomto súradnicovom systéme tri čísla — stojace na prvom, druhom a treťom mieste v určitom poradí (formáte), udávajú polohu bodu vzhľadom na začiatok súradníc. Ak sú v priestorovej proporcionalite vymerané súradnice množstva bodiek, tak v priestore vytvárajú obraz, či už ide o množstvo izolovaných bodiek, plochu alebo objem.

Je to priestorová forma, rozmeraná v matérii (t.j. priestore) nachádzajúcej sa v nejakom agregátnom stave (a nie v prázdnom priestore-úložisku). Ak úlohu pridania číselnej určitosti riešime vo vzťahu k agregátnemu stavu matérie-priestoru, tak to znamená, že číselné charakteristiky musíme pridať kvantám matérie (jej štruktúrnym jednotkám), následkom čoho sa agregátny stav matérie vnútri a mimo priestorovej numericky zadefinovanej formy môže začať

T.j. v Koráne je zreteľne vyjadrené učenie o trojjednote objektívnych rozdielností **matérie-informácie-miery** — maximálnych zovšeobecnení a prvotných rozdielov vo Vesmíre a toto učenie je predurčené pre všetkých, a nie výlučne pre „elitu“ «ezoteristov». A tento názor, dostupný spoločnosti na skúmanie za posledných viac ako 1300 rokov, je spoľahlivým základom na odvíjanie od neho filozofie. Avšak verejná filozofia stále ešte prezentuje videnie sveta na základe objektívnych rozdielností, ktoré však nie sú prvotnými rozdielnosťami v hraniciach Vesmíru, rovnako, ako to bolo aj za čias faraónov.

Teraz sa pozrieme na „Knihu pre počiatočné čítanie“ V.Vodovozova (SPb, r. 1878), koncom 19. storočia predurčenej k samovzdelávaniu obyvateľov Ruska, v ktorej sa píše o názoroch starovekých Egypťanov na Objektívnu realitu.

«Najhlavnejšia kasta, riadiaca všetko *(t.j. nesúca plnú vnútrospoločenskú moc, vrátane konceptuálnej moci v oboch významoch tohto termínu – naša vysvetlivka)*, bola kasta duchovných alebo žrecov. Oni aj kráľovi *(t.j. faraónovi — naša vsuvka)* predpisovali, ako žiť a čo robiť... Najvyšším božstvom Egypťanov bol AMUN. V jeho osobe sa zjednocovali štyri božstvá: hmota, z ktorej pozostáva všetko na svete — bohyňa NET; duch, oživujúci hmotu, alebo sila, ktorá ju núti vyvíjať sa, meniť sa, fungovať — boh NEF; nekonečné priestranstvo, zaplnené hmotou – bohyňa PAŠT; nekonečný čas, ktorý sa nám predstavuje pri neustálych zmenách hmoty — boh SEBEK. Podľa učenia Egypťanov, všetko čo na svete jestvuje pochádza z hmoty, pôsobením neviditeľnej sily sa mení v čase a zaberá priestor, a toto všetko sa tajomne spája v štvorjedinej bytosti AMUN.»

Ak si v uvedenom úryvku odmyslíme mená staroegyptských bohov, tak hmota zodpovedá dnešnej «hmote»; duch — väčšinou «silovým poliam»; a «priestor» i «čas» zostali stále nezmenenými kategóriami videnia sveta z tých čias. To čo pripomenul V.Vodovozov o starom Egypte potvrdzuje, že prvotnými rozdielmi a zovšeobecňujúcimi kategóriami *(v zmysle základných pojmov pre pochopenie objektívneho Vesmíru)* súčasnej civilizácie už tisícročia nemenne zostávajú:

1) “matéria“ (hmota); **2)** “duch“, chápaný aj ako „energia“, „sila“ *(silové pole, pripisované „matérii“ dialektickým materializmom)*, aj ako *riadiaca podstata, t.j. «informácia» i «miera»;*

---

odlišovať a na základe rozdielov agregátnych stavov matérie vo vnútri a mimo predtým metricky zadanej priestorovej formy sa v matérii-priestore objaví nejaký nový objekt.

Ak je agregátny stav matérie-priestoru vo vnútri aj mimo priestorovej formy rovnaký, tak sa potom dostaneme k aforizmu, pripisovaného v rôznych dobách rôznym vynikajúcim sochárom. Na otázku, ako robí svoje majstrovské diela, sochár odvetil: *„Zoberiem balvan mramoru a osekám z neho všetko nadbytočné“*, — veru, lepšie sa to povedať nedá.

Tento proces osekávania nadbytočných častí z balvanu, obsahujúceho v sebe priestorovú formu, môže byť zapísaný aj číselne (digitálne) ako program pre prácu obrábacieho stroja s digitálnym programovým riadením. Sochár ale pracuje na základe svojho *očného meradla* a myslí v obrazoch, následkom čoho proces číselného porovnávania matérie-priestoru v procese tvorby sochy na úroveň jeho vedomia nevystupuje, hoci obrazy jeho vnútorného sveta v sebe takisto obsahujú číselné zákonitosti (miery), ako aj všetko ostatné. V procese sochárstva, realizovaného či už obrábacím strojom s digitálnym programovým riadením, alebo tvorivým úsilím človeka, obraz — objektívne už jestvujúci ako informácia zapísaná vo forme nejakého kódu — prechádza na iný materiálny nosič. Rozdiel je len v tom, že v obrábacom stroji s digitálnym programovým riadením, funguje jeden z kódov vytvorený ľudskou kultúrou, a človek-sochár tvorí na základe Zhora mu danej podmnožiny celovesmírneho hierarchicky mnohoúrovňového kódu-**miery**. Inými slovami, kód obrábacieho stroja začal pracovať až potom, ako kultúra dosiahla určitú úroveň rozvoja, a kód-**miera** človeka pracuje oddávna, od momentu objavenia sa druhu Človek rozumný.

No potom, ako dostaneme obraz v podobe sochy, zostáva ešte spomenúť si na starogrécku legendu o sochárovi Pygmalionovi a Galatei, ktorá ilustruje proces zmeny číselnej určitosti (množstevnej i radovej), podmieňujúcej agregátny stav matérie vo vnútri priestorovej formy, v dôsledku čoho sa chladný mramor premenil na telo a socha sa zmenila na devu, ktorá sa stala sochárovou manželkou. A ako sa v dejinách už neraz hovorilo, tak každý človek je vo vzťahu k sebe samému aj «neotesaným mramorom» (alebo «hlinou»), aj «Pygmaliónom», aj «Galateou».

Pohyb priestorovej formy vzhľadom na zvolený systém súradníc premieňa formu na «vibrácie» — melódiu a hudobný sprievod, a zápis melódie v priestore vytvára priestorovú formu: tento vzťah sa v kultúre civilizácie najlepšie prejavil na gramofónových platniach s mechanickým zápisom zvuku v podobe reliéfnej drážky. Preto aforizmus — «architektúra – to je stuhnutá hudba» — je v podstate správny.

Tieto príklady ukazujú, že číselná určitosť (v množstve a poradí) a obraznosť sveta (samozrejme že materiálneho) sú navzájom prepojené. Možno uviesť aj ďalšie príklady, ktoré preukážu, že rovnako je navzájom prepojená aj číselná určitosť s «melódiou a hudobným sprievodom» jak v prírode, tak v spoločnosti. Preukázať absenciu tohto vzájomného prepojenia sa nepodarí. A Vesmír sa nám prezentuje ako trojjednota **matérie-informácie-miery**.

3) "priestor"; **4)** "čas"... Niekedy nejednotné, a niekedy zjednotené — raz v štvorjedinom bohu-vesmíre Amunovi, a raz v „dvojjedinom" bezmennom a nepersonifikovanom «časopriestorovom kontinuu», obsahujúcom «matériu» vo všetkých jej agregátnych stavoch i všetko ostatné.

Hoci slová označujúce tieto prvotné rozdiely a výklady pojmov s nimi spätými sa pri ich detailnejšom opise behom dejín Západnej regionálnej civilizácie neraz menili, tak nemenným ostávalo jedno: **informácia** («obraz», «idea», «usporiadanosť stavov a premien hmoty i matérie dohromady») bola pojmovo utajená a ***nevyčlenená v skupine prvotných rozdielov*** *(a im prislúchajúcich pojmov)* od «ducha» = «energie» = «sily».

«Matéria» = «hmota» sa pri ďalšej detailizácii vzťahovala na štyri živly (agregátne stavy hmoty: «zem» — pevné skupenstvo; «voda» — tekuté skupenstvo; «vzduch» — plynné skupenstvo; «oheň» — plazma)[1]. A *pre väčšinu ľudí neviditeľné* prírodné silové polia, nosiče usporiadanej energie, neoddeliteľne zlepili aj s informáciou do „nemateriálneho" «ducha»; prírodné vákuum, ktoré objektívne fyzicky vôbec nie je prázdnotou, ale jednou z podôb (agregátnych stavov) matérie, sa stalo «priestorom-úložiskom», a «čas» sa stal symbolom pre označenie nehmatateľnej, fiktívnej nepochopiteľnosti.

Kvôli pochopeniu toho, prečo je v znacharskej démonickej kultúre pre dav určené videnie sveta „štvorjedinosti" Vesmíru *(hmota, energia, priestor, čas)*, a pre zasvätencov do tajomstiev riadenia davu je určené videnie sveta trojjednoty, je treba odpovedať na otázku:

V čom je podstata prevahy myslenia jedinca na základe objektívnych prvotných rozdielností v trojjednote **`matérie-informácie-miery`**, nad myslením jedinca na základe objektívnych rozdielností, zlúčených do štvorhypostázy hmoty-ducha-priestoru-času?

Všeobecnú odpoveď na ňu dáva príslovie:

«V krivom oku aj rovné vyzerá krivo».

Ide o to, že ak objektívny Vesmír existuje ako trojjednota **`matérie-informácie-miery`**, tak v myslení na základe kategórií štvorhypostáznosti hmoty-ducha-priestoru-času možno odlíšiť čosi ako «užitočný signál» a «vlastné šumy» myšlienkového procesu, vyvolané mnohonásobným «navrstvením» na seba druhotných kategórií «priestoru» a «času» a nedeliteľnosťou hmoty-ducha-informácie, ktoré deformujú a potláčajú «užitočný signál»; a neurčitosť **`miery`** predurčuje stavbu «myšlienkového stromu», počínajúc od vlastného «Ja» *(ako od centra priestoru a času, naplnených hmotou-energiou),* k strate stability v dôsledku zmeny okolností obklopujúcich toto «Ja» a vplývajúcich na neho, a k posunu subjektívnych pojmov voči objektívnym rozdielnostiam vlastných Životu[2].

Ak pripustíme, že reálnemu usporiadaniu Vesmíru objektívne zodpovedá videnie sveta štvorhypostáznosti hmoty-ducha-priestoru-času, tak analogicky v myslení na osnove trojjednoty matérie-informácie-miery bude prítomný nejaký «užitočný signál» i «vlastné šumy» procesu, deformujúce a potláčajúce «užitočný signál».

Štatistika bude svedkom toho, že tí čo vo svojom myslení robia viacej chýb, budú znášať škodu, a v snahe vyhnúť sa škodám v budúcnosti budú vedome alebo podvedome hľadať alternatívu k svojmu doterajšiemu pohľadu na svet.

Ako ukazujú dejiny, videnie sveta štvorhypostáznosti Vesmíru zostávalo v priebehu dejín postegyptských regionálnych civilizácií v podstate rovnaké, menilo len formy, v ktorých sa ukazovalo spoločnosti, a prešlo cestou od teologickej doktríny Egypťanov o najvyššom božstve štvorhypostáznom Amonovi, až po časopriestorové kontinuum materialistov 20. storočia a systém «Θ

[1] Treba ešte dodať, že tento zoznam prírodných živlov nie je uznávaný všade. Napríklad v čínskej kultúre je zoznam prírodných živlov-elementov iný: ...drevo < zem < voda < oheň < kov < drevo… (A.Devjatov, M.Martirosjan „Čínsky prienik a úlohy pre Rusko", Moskva, «Veče», 2002, str. 51) čo v mnohom aj určuje osobitosť chápania sveta Číňanov. Znaky « < » poukazujú na poradie prekonávania elementmi jeden druhého a ostrá hrana (šípka) ukazuje na „silnejší" element: drevo zdoláva zem, voda zdoláva oheň atď.

[2] Podrobnejšie je táto téma preskúmaná v knihe VP ZSSR „Príď na pomoc mojej neviere. O podstate dianetiky a scientológie: pohľad zboku".

— MEST» scientológie[1]. A regionálna civilizácia, v ktorej toto videnie sveta panovalo nad rozumom väčšiny populácie, doviedla planétu do globálnej biosférno-ekologickej krízy, v ktorej sa prejavila kríza vnútrospoločenská, a do otvorenej možnosti vojnového sebazničenia následkom poruchy práce čímkoľvek zabezpečeného počítača.

No celý ten dlhý čas zostávalo rovnaké aj videnie sveta trojjednoty — ale na rozdiel od videnia sveta „štvorhypostáznosti“ Vesmíru — zostávalo v nemennej jednote formy a obsahu, i keď zorné pole, obzor jeho nositeľov sa zväčšoval mierou rozvoja kultúry. No nie tá regionálna civilizácia, ktorej sväté písmo — Korán — uchovávalo kľúče k videniu sveta trojjednoty, zrodila globálne problémy našich dní. V tom je aj životne dôležitá odpoveď na otázku, ktorý z dvoch pohľadov na svet je efektívnejší a bezpečnejší.

A preto, aby dav bol závislý od „elitárnej“ hierarchie jeho pastierov, musia sa pastieri opierať o taký svetonázorový systém, v základných kategóriách ktorého je myslenie sprevádzané nižšou mierou «vlastných šumov», deformujúcich a potláčajúcich «užitočný signál». Táto osobitosť sa prejavuje aj v rozdielnom adresovaní svetonázorových systémov:

- trojjednota **matérie-informácie-miery** — pastierom, zasväteným do «veľkých tajomstiev»;
- štvorhypostáznosť Vesmíru (hmoty-ducha-priestoru-času) — všetkému davu: jak prostému ľudu, tak aj tým, čo sa pokladajú za „elitu“.

Ak človek uvažuje v kategóriách trojjednoty, môže si uvedomovať ten istý jav, udalosť jak v kategóriách trojjednoty, tak aj v kategóriách štvorhypostáznosti Vesmíru. Pritom sa vyjasní, že niektoré veci, ktoré sú vo videní sveta trojjednoty očividné a jasné, tak v kategóriách štvorhypostáznosti Vesmíru sú skryté vnímaniu a nedajú sa pochopiť ani opísať «jazykovými» prostriedkami, rozvinutými v kultúre.

To jest naša odpoveď na položenú otázku je objektívne a prakticky potvrdená dejinami. A ako je známe: «v krivom oku, aj rovné vyzerá krivo…»

Inými slovami, videnie sveta štvorhypostáznosti Vesmíru vo všetkých jeho vonkajších formách je chybným videním sveta. Následkom toho intelekt fungujúci na jeho základe (individuálny i kolektívny) nemôže byť bezchybným prostriedkom spracovania a premeny informácie kvôli vysokej miere «vlastných šumov» v procese myslenia.

[1] «Princíp rozpracovaný Hubbardom, teória **Théta — MEST**, pričom Théta (Θ) (...) predstavuje kvalitu či potenciál.

MEST je nové slovo, pozostávajúce z počiatočných písmen anglických slov Matter (hmota), Energy (energia), Space (priestor) a Time (čas), ktoré sú základnými komponentmi fyzického vesmíru.

Toto je úryvok z knihy „Šach planéte Zem“ (Moskva, vydavateľstvo „Nová planéta“, 1997, str. 441) od Berndta von Wittenburga (scientológ-odpadlík: karhá činnosť scientologickej cirkvi, no zároveň propaguje scientológiu ako všetkým dostupné učenie o zveľaďovaní ľudskej psychiky).

«Théta (Θ) je jednotkou vedomia, jej schopnosť je tvoriť.» Théta je definovaná ako: «Energia života, ktorá pôsobí na matériu vo fyzickom vesmíre, oživuje ju, uvádza ju do pohybu a mení ju.» („Šach planéte Zem“, str. 433 s odkazom na „Technický slovník dianetických a scientologických termínov“).

Takže scientologická Théta (Θ) je vyčlenená z toho istého staroegyptského «boha NEFA», «ducha» Amonovej hypostázy, ako nedeliteľný «kvant duchovnosti» vlastný človeku, ležiaci v základe jeho prirodzenosti. Toto porovnanie potvrdzuje, že ak je vo videní sveta ležiacom v základoch scientológie skutočne aj niečo nové, tak sú to len nové slová a nové významy starých slov. A samotný «Ja-centrický» myšlienkový strom vyrastá z rovnakého koreňa maximálnych zovšeobecnení a prvotných rozdielov, ako aj všetky ostatné variácie západnej kultúry myslenia.

6.2. Proti materialistickému ateizmu

Použitím dialektickej metódy *(t.j. účelovo zmysluplnej postupnosti kladenia otázok, uvažovania a vyjadrenia jednoznačne pochopiteľných odpovedí na tieto otázky),* za účelom odhalenia vnútornej konfliktnosti „dialektického“ materializmu, sme dospeli k odpovedi na otázku o hranične zovšeobecňujúcich pojmoch a prvotných rozdieloch vrátane:

Život — to je Boh a stvorený Vesmír. Z toho Vesmír sám osebe predstavuje objektívnu danosť trojjednoty **`matérie-informácie-miery`**. Preto videnie sveta trojjednoty **`matérie-informácie-miery`** (a tiež chápanie sveta, ktoré ho vyjadruje pojmovo) — možno nazvať **Bohocentrickým**, pretože v ňom sa myšlienkový strom vždy buduje v poradí: ***obraz Boží****, ako subjektívne, mravne podmienené predstavy jednotlivca o Bohu,* ⇒ ***Vesmír****, ako trojjednota* `matérie-informácie-miery` ⇒ *postupnosť viac či menej detailných prechodov po sieti (systéme) svetonázorových a pojmových súvislostí od Vesmíru ako celku ku konkrétnej skúmanej otázke.*

Jeho opakom je **«Ja-centrické»** videnie sveta (a tiež chápanie sveta, ktoré ho vyjadruje pojmovo), v ktorom sa myšlienkový strom vždy buduje v poradí: *«Ja — ako stred súradníc, centrum Života, pupok Sveta a pod.»* ⇒ *okolnosti, s ktorými je «Ja-centrum» priamo v kontakte,* ⇒ *informácia, týkajúca sa tej-ktorej konkrétnej otázky.*

Keďže okolnosti, s ktorými je «Ja-centrum» v priamom kontakte, sa neustále menia, tak jeho myšlienkový strom sa pravidelne rozpadáva, v dôsledku čoho môže byť postoj k jednej otázke v rôznych časových momentoch (objektívne neúmyselne) vo vzájomnom rozpore, a k rôznym otázkam — navzájom nekoordinovaný. Odtiaľto, z «Ja-centrického» videnia sveta teda pramenia ak nie aj všetky, tak veľmi mnohé poruchy pri pokusoch jednotlivca použiť dialektickú metódu — «subjektívnu dialektiku» — na riešenie rôznych problémov vo svojom živote a živote spoločnosti.

Taká je odpoveď na druhú z dvoch otázok zadaných v kapitole 6.1 ohľadom toho, čo konkrétne dáva dialektickej metóde schopnosť byť pre subjekt *objektívnym* prostriedkom na pochopenie objektívnej pravdy.

No skôr, než sa pustíme do analýzy prvej otázky — *ohľadne premeny* ***nemateriálnych*** *objektívnych rozdielností na subjektívne rozdielnosti, na základe ktorých prebieha myslenie subjektu*, znova bude potrebné sa názorovo vyhraniť. Začneme od chronologicky staršieho názoru, vyjadrujúceho uhol pohľadu vedomého materialistického ateizmu, hluchého k námietkam a *sebaisto* utvrdeného vo svojej pravde:

«Tmárstvom nazývajú učenie, ktoré odmieta pevne stanovené fakty a pravdy. Ak sa pozrieme na túto vec z druhej strany, tak tmárstvo je učenie, ktoré nie je založené na chápaní, ale na **viere v niečo, čo pravdou alebo faktom nie je**[1]. Keďže z pozície ateizmu náboženské učenia nie sú založené na faktoch, ale na viere, tak náboženstvo je tým tmárstvom. Ale...

Na akých faktoch je založený samotný ateizmus? Kde sú fakty, dokazujúce napríklad, že človek nemá nesmrteľnú dušu?[2] Chirurgovia ju počas pitvy človeka ani raz nezbadali? A to má byť všetko?!

Veď nikto nevidel ani gravitačné, magnetické, elektrické pole. Znamená to, že ani tie neexistujú? Isteže — dnes nám prístroje ukazujú prítomnosť týchto polí. Ale pred 200 rokmi takéto prístroje neboli, a o poliach nikto nemal ani potuchy. Takže, čo tu ešte dnes stále chýba — nesmrteľná duša, alebo prístroje na jej odhalenie?

---

[1] Zvýraznené nami v citáte. Tu J.I.Muchin dodal dosť významnú výhradu: ...je založené nie na viere všeobecne, ale *na viere v niečo, «čo pravdou alebo faktom nie je»*. A ako vo viere odlíšiť to, čo predstavuje objektívne pravdivý fakt, pravdu od toho, čo pravdou alebo faktom nie je, keďže možnosti intelektuálno-rozumovej a experimentálnej činnosti sú ohraničené?

[2] Hoci striktne vzaté, otázka o *Božom bytí* a otázka o *nesmrteľnosti duše* nie sú dve strany jednej otázky, ale sú to podstatou dve rozdielne otázky, čo vidno aj z názvu druhej knihy J.I.Muchina „Boha niet, duša je nesmrteľná“. No dejiny poznajú aj svetonázorové systémy, podľa ktorých Boh existuje, duša existuje, no nesmrteľnosť duše sa nekoná.

6.2. Proti materialistickému ateizmu

Dnes sme my, ateisti, horší tmári než veriaci. Veriaci neprestajne hľadajú fakty potvrdzujúce ich vieru, a my sme sa šikovne zariadili — nech by už našli čokoľvek, my veríme, že toho niet. Oni veria v prítomnosť nesmrteľnej duše, a my veríme v jej absenciu; oni veria v raj a peklo, a my veríme v ich absenciu atď. **My, ateisti, sme tiež veriaci a tiež tmári, ibaže viacej ambiciózni** *(zvýraznené nami v citáte: sebakritické, niet čo dodať)*» (J.I.Muchin, „Je duša človeka nesmrteľná?“, noviny „Duel“, № 33 (80), r. 1998).

No hovoriť, že «o poliach nikto nemal potuchy» — to znamená šíriť nepravdivé chýry o minulosti. Väčšina ľudí skutočne netušila... až na výnimku tých zriedkavých ľudí, ktorých dnes nazývajú «senzibilmi»[1], ktorí vnímali fyzikálne polia organolepticky *(ak použijeme modernú a často bezcennú vedeckú terminológiu)*, t.j. svojimi telesnými a duchovnými (biopoľovými)[2] zmyslovými orgánmi. Práve na nich hľadela zvyšná väčšina spoločnosti ako na nenormálnych: v horšom prípade sa ich bála a utláčala ich; v lepšom prípade nimi verejne pohŕdala, ale tajne za nimi chodievala po pomoc v riešení svojich problémov «netradičnými» prostriedkami v prípadoch, keď «tradičné» a vedecky podložené prostriedky boli zjavne nepoužiteľné.

«Senzibili» *z čias «pred dialektickým materializmom»*[3] nazývali poľové útvary, dostupné vnímaniu zmyslových orgánov každého z nich: «duchmi» — slovom, ktoré od senzibilov prebrali a ďalej používali aj ostatní členovia spoločnosti. «Ezoterické» filozofické školy, ktoré uprostred všemožných rádov a bratstiev učili istej múdrosti a praktikám rozvoja vnímavosti do takej úrovne, že subjekt nadobúdal schopnosť počuť a vidieť duchov — ich volali «jemnou matériou»; a «jemné matérie», rovnako ako aj hrubé (telesné), niesli v sebe zaznamenané obrazy.

A filozofi-materialisti rôznych verejných filozofických škôl[4] počas celých svojich dejín trvali na tom, že «duchovia neexistujú», že svedectvá o ich výjavoch sú buď rýdzim výmyslom, alebo skreslenou predstavou nejakých reálne existujúcich udalostí, alebo výsledkom zatemnenia rozumu svedkov nejakou chorobou alebo oblbujúcimi látkami.

Európsky[5] vzdelaná spoločnosť sa prijatím materializmu, ktorý sa začiatkom 18. storočia začal výrazne šíriť, zároveň takto vzdala svojej minulosti a praxe poznávania Života svojimi národmi,

---

[1] Ako sa píše vo vyššie spomenutej knihe E.B.Tylora „Primitívna kultúra“, takýchto ľudí v rôznych regiónoch sveta ich súkmeňovci nazývali v podstate vo všetkých jazykoch rovnako: «duchovidci», hoci v každom jazyku na vyjadrenie tohto zmyslu existuje vlastný súzvuk a vlastná gramatika a morfológia.

[2] Pod biopoľom sa rozumie celý súbor prírodných (fyzikálnych) polí, vylučovaných živým organizmom.

[3] Vzťah k dialektike je natoľko seriózna a spoločensky dôležitá téma, že v románe „Dvanásť stoličiek“ (I.Ilf a J.Petrov) sa v jednom z rozhovorov epocha do r. 1917 charakterizuje ako epocha «do historického materializmu», a nie ako epocha «do dialektického materializmu», aby nevzbudzovali záujem o túto otázku.

[4] Úprimne presvedčených materialistov-«ezoteristov» dejiny asi len sotva poznajú. Ezoterizmus si vyžaduje utajenie svojej činnosti pred spoločnosťou.

Jedným zo spôsobov utajenia je utvrdiť ostatných, t.j. ne-ezoteristov v tom, že «duch» neexistuje. Prevaha takéhoto druhu presvedčenia v spoločnosti vedie k tomu, že udalosti, javy, fakty, medzi ktorými nie sú vidno žiadne zhmotnené kontakty alebo sa takéto zhmotnené kontakty nepodarí odhaliť *(napríklad v podobe hierarchicky organizovanej siete agentov-konšpirátorov používajúcich šifry, heslá atď.)*, spoločnosť vníma ako objektívne spolu nesúvisiace. V skutočnosti sú však medzi sebou objektívne prepojené, ale tieto prepojenia nie sú zhmotnené, a sú udržované v «duchu», ktorý *(o čom sú materialisti presvedčení)* «neexistuje». Tieto nezhmotnené prepojenia nesú dráhy informačných okruhov, tok informácií v duchu riadia subjekty pomocou osvojených «duchovných praktík», duch je v súčinnosti s hmotnými útvarmi, a proces beží v zadanom kurze v hraniciach možností vyťaženia Božieho dopustenia vo svojich záujmoch. Ale keďže duchovia podľa „zdravo mysliacej“ spoločnosti „realistov“ neexistujú, a aj duchovné praktiky sa radia medzi šarlatánstvo, tak skrze oblasť ducha riadené súhry okolností sú vnímané ako bezdôvodné, náhodné zhody, akoby nezapríčinené cieľmi, ktoré sa snažia zrealizovať príslušné riadiace zložky: skrátka, niekto mal šťastie, iný zas nie.

V súvislosti s takýmto druhom systematického zdaru a nezdaru sa oplatí spomenúť si na anekdotu o podvodníkovi, ktorý hral s jedným džentlmenom «očko». Keď mu vysvetlili, že v kruhu džentlmenov si všetci navzájom veria jeden druhému na slovo, a ak niekto povedal, že má «očko», tak skutočne padlo «očko» a jeho karty nepreverujú, tak podvodníkovi sa zrazu začalo dariť, ako nikdy predtým!!!...

Takýmto spôsobom, vyhlásením ducha za neexistujúceho, materializmus súčasne prekrútil predstavy spoločnosti aj o náhodách, aj o *praxi uskutočňovania pravdepodobností v Živote*, zlúčiac všetko do «teórie pravdepodobnosti», ktorá začína svoj výklad *matematickej teórie* ***mier neurčitostí*** od vrhania kostí alebo kariet *(medzi ktorými nie sú žiadne zhmotnené mechanické prepojenia)* na rozklad ktorých akoby poľový vplyv subjektov *(ktoré sa zúčastňujú hry)* nebol objektívne možný.

Tieto okolnosti umožňujú tvrdiť, že úprimných presvedčených materialistov-«ezoteristov» dejiny asi len sotva poznajú, hoci presvedčení «ezoteristi», falošne sa vydávajúci za materialistov, mohli a aj neodbytne hlásali materializmus v spoločnosti.

[5] A podstatou — biblický vzdelaná.

pretože oddávna sa všetka matéria *(vrátane toho zmyslu, ktorý vyjadril V.I.Lenin v „Materializme a empiriokriticizme“)* v ľudskom chápaní Objektívnej reality delila na dva druhy podľa atribútu «viditeľnosti — neviditeľnosti»[1]:

- viditeľná — hmota («telo» — «hrubá matéria»), alebo detailnejšie: štyri živly — zem, voda, vzduch, oheň, ako symbolické názvy štyroch agregátnych stavov hmoty — pevné, kvapalné, plynné, plazma;
- neviditeľná — duch (ako opak «tela» — «jemná matéria»), ktorý zodpovedá súhrnu všetkých fyzikálnych polí súčasnej materialistickej vedy.

Práve neviditeľný duch — disponujúci 1) schopnosťou vzájomného silového pôsobenia s matériou v jej viditeľných *(hrubých)* agregátnych stavoch a 2) schopnosťou prenikať cez tieto agregátne stavy — bol vnímaný ako sila, vnášajúca život dovnútra hmotných *(hrubých)* útvarov, ktoré sami osebe *(bez vtelenia ducha – fyzikálnych polí)* sú schopné len mechanického pôsobenia medzi sebou a neprejavujú navonok viditeľné príznaky života.

Materializmus vznikol z odmietania existencie neviditeľného a nevnímateľného pre väčšinu ľudí, na základe nedôvery voči *nikomu* *(bez výnimky)* z tých, pre ktorých boli jemnohmotné — duchovné — poľové javy viditeľné alebo citeľné iným spôsobom. To jest materializmus bol od svojho počiatku mravne a eticky chybný, nakoľko vyjadroval nedôveru jedných ľudí k druhým[2] na základe *objektívne bezdôvodnej* predpojatosti; a v základe nedôvery bola i je určitá mravná skazenosť samotných materialistov *(možno, ich mravne podmienená pripravenosť zaklamať)*, kvôli čomu sú pre nich pravda a lož, bľabotané inými ľuďmi, nerozlíšiteľné.

Pri trvalej neschopnosti rozoznať lož od pravdy a pri vlastnom cynizme, vždy pripravenom skryť svoj osobný alebo korporatívny egoizmus za všeobecné mravné normy hodiace sa pre danú situáciu — sa najosvedčenejšou stratégiou ukazuje «neveriť nikomu». A tá bola po chuti mnohým v sovietskej spoločnosti: jak uprostred „elity“, tak aj medzi bežnými ľuďmi. Spomeňte si na film „Sedemnásť zastavení jari“, na šarmantného gestapáka Müllera (hral ho L.Bronevoj) a populárnosť *Müllerovho výroku z tohto filmu:* **„Nikomu nemôžete veriť. Dokonca ani sebe... Mne môžete“**.

Táto veta sa v spoločnosti stala «okrídlenou», a mnohí ju bezmyšlienkovite opakovali vo vhodných situáciách, bez toho aby si ju dali do súvisu s vlastnými mravnými normami. Takto L.Bronevoj-Müller, nie bez organizačnej snahy zo strany scenáristov a režisérov filmu, obohral V.Tichonova-Isajeva-Štirlica. Obohral ho s ľahkosťou? — t.j. nechal prejaviť sa cynickému internacistovi-židovi mnohých generácií v jeho vnútri, ktorému stačilo iba zmeniť civilný odev na uniformu SS a znázorniť na plátne rovnako cynickú démonicko-“elitárnu“ podstatu, ale už v postave bábkového nemeckého nacistu?

A materializmus, vychádzajúc z takéhoto druhu mravnosti: — *«Nikomu nemôžete veriť. Dokonca ani sebe... (túto radu dáva démonizmus podriadenému «dobytku»). Mne môžete (a to je adresované sebe, «milovanému» až do bezvedomia, pripraveného zameniť Boží Zámer za svoju ignorantskú svojvôľu)»* — povedal: **„Duch, duchovia neexistujú, existuje len mechanika vzájomného pôsobenia hmotných útvarov“.**

Neskôr k tejto mechanike vzájomného pôsobenia materialistická veda doplnila aj mechaniku «éteru», napĺňajúceho svetový priestor. O nejaký čas neskôr materialistická veda objavila «fyzikálne polia», ktoré boli zaradené k matérii, a upustili od koncepcie «éteru», a duchovia sa stále vyhlasovali za neexistujúcich.

---

[1] Zrozumiteľné rozdelenie objektov a subjektov stvoreného Vesmíru podľa atribútu «viditeľnosti — neviditeľnosti» je zafixované dokonca aj v symbole viery biblických cirkví Kristovho mena: «Verím v jediného Boha, Otca Všemohúceho, Stvoriteľa neba i zeme, sveta viditeľného i neviditeľného...»

(Aj podľa príznaku hmatateľnosti: slovo hmota má základ v slove hmat – **hmotný** vyjadruje všetko hmatateľné, a **nehmotný** všetko nehmatateľné... Aj preto je pojem „matéria“ nadradený pojmu „hmota“, lebo matéria zahŕňa do seba všetky druhy a formy hmoty.*)

[2] Tento typ nedôvery k okolitým ľuďom je jedným zo základov individualizmu. Preto aj materializmus je jedným z vyjadrení individualizmu, ako postavenia proti sebe osobnosti v konečnom dôsledku proti celému ľudstvu. Takýto individualizmus, avšak vo vzťahu k Bohu, predstavuje démonizmus.

No okrem toho, že duch *(majúci schopnosť silovej interakcie s hmotnými útvarmi)*[1] sa oddávna pokladal za silu, dávajúcu týmto útvarom život, tak bol to práve duch, ktorý bol vnímaný:

- aj ako nositeľ každého *osobnostne-individuálneho* princípu subjektu, neodmysliteľne disponujúceho vlastným svojrázom, zahŕňajúcim v sebe aj taký či onaký zmysel života, ktorý odlišuje jednu subjektovú individualitu od iných;
- aj ako nositeľ schopnosti prehodnocovať svoj dovtedajší zmysel života, t.j. nositeľ rozumu.

A tento vzájomný vzťah ducha a hmoty vo všetkých jej agregátnych stavoch bol súčasťou chápania ľuďmi jak svojho života (ako života ľudského ducha), tak aj (života) všetkých ostatných duchov, počínajúc od Božieho Ducha, duchov prírodných živlov, biosférnych duchov, a končiac všemožnými nečistými duchmi. Toto chápanie sveta je jasne vyjadrené aj v citáte zo Šalamúnovej Múdrosti («Milujte spravodlivosť súdiaci Zeme...»), uvedený na konci kapitoly 6.1.

Rovnako aj duša človeka sa v ľudských predstavách oddávna spájala predovšetkým s duchom — biopoľovým útvarom, ktorý sa počas smrti oddeľuje od tela, a až na základe prepojenia ducha a tela sa duša spája s hmotným telom. Práve o tom písal samotný F.Engels v „Dialektike prírody“: «mŕtve telo po sebe zanecháva nejaký životný princíp, niečo, čo je viac alebo menej zhodné s dušou, princíp, ktorý prežíva *všetky* živé organizmy, a nie len človeka» — avšak hodnotiac tento fakt ako neprirodzený výmysel. Príčinou, pre ktorú nechápal zmysel slova «duch» bolo zhrnutie celej množiny rozličných agregátnych stavov matérie výlučne do hmoty a do jej, v tom čase známych, štruktúrnych elementov: molekúl, atómov.

Vyhlásením o neexistencii ducha, materializmus súčasne odstránil z ľudského chápania sveta *(možno bez toho, aby si to sám všimol)* celú množinu subjektových princípov v Objektívnej realite, ako aj objektívny zmysel života. Po nejakom čase, prijatím fyzikálnych polí do lona pojmu «matéria», aj tieto zbavil života, pretože subjektový princíp a zmysel Života zanechal v nepokojných zamlčaniach, na vyjadrenie zmyslu ktorých «nebolo slov»[2].

Spolu s tým a v dôsledku toho boli z vedy vykázané mravná určitosť a etika, presahujúca hranice ľudskej spoločnosti: všetko sa tak stalo «objektom výskumu», zbavené subjektového princípu, kvôli čomu bolo možné s tým robiť akoby všetko, čo nenarúša v rámci spoločnosti aktuálne platnú legislatívu a ani nevedie k takýmto narušeniam.

A za tento *synonymný*[3] *prevrat*[4] *v terminológii biblickej kultúry* — ***«duch» ⇒ «fyzikálne polia»***[5], — *uskutočnený európskou vedou približne v období od začiatku 17. a do konca 20. storočia,* ktorý

[1] Napríklad v ruskom jazyku slová «vzduch» a «duch» („vozduch“ a „duch“) — patria do jednej pojmovej skupiny v dôsledku toho, že prejavy polí — *dynamická nerovnorodosť prírodných polí — prejavy ducha* — spôsobujú vzruchy v atmosfére: veje vánok, mení sa teplota, objavujú sa arómy (typické zvolania v rozprávkach: „Tu je Ruský duch, tu to Rusou vonia“) atď. Vo vzduchu nie sú tak pevné prepojenia medzi molekulami ako v tekutinách, a preto vzduch lepšie reaguje na silové pôsobenia polí-duchov.

[2] Popieranie týchto názorov sa nebralo do úvahy; tým viac, ak nebolo vyjadrené v «stroho vedeckej, filozofickej» forme, ale poetickej, ako napríklad u Tjutčeva (* preložené doslova, bez poetiky *):

«Nie tak, ako vy myslíte, príroda – /Nie odliatok je, nie bezduchý tvar. /V nej je duša, v nej sloboda, /V nej je láska, je jazyk a tvár. //*(Na mieste týchto zátvoriek boli riadky, odstránené cenzúrou ešte v tých časoch a dnes stratené)* //Pozrite list a kvet na dreve, /Azda ich záhradník prilepil? /Azda zrie plod v matkinom tele /Hrou vonkajších, cudzích síl?.. //*(Na mieste týchto zátvoriek boli riadky, odstránené cenzúrou ešte v tých časoch a dnes stratené)* //Oni nečujú a nevidia, /Žijú vo svete tom, sťa v tmách, /Pre nich slnko, ani myšlienka nedýcha, /A života niet vo vlnách. //Lúče do duše ku nim nevchodili, /Jar v hrudi ich nekvitla, /Pri nich lesy nespievali /A noc vo hviezdach nič neriekla! //I jazykmi nadzemskými /Čeriac rieky a lesy, /V noci nezveroval sa im /V besede družnej vetrík pomocný. //Nie ich vina: pochop, či môže, /Nástroja život hluchonemý! /Ach, dušu v ňom neprebudí /Ani hlas vlastnej materi.»

Stopy cenzúry v tejto básni hovoria o tom, že biblická cirkev aj na konci 19. storočia (ako aj koncom 10. storočia) bola netolerantná k Jazyčníctvu Božiemu Ruskej kultúry.

[3] Synonymá — rozdielne znejúce slová, majúce ak aj nie rovnaký, tak veľmi podobný význam (minimálne v rámci určitej životnej situácie).

[4] V novej terminológii boli fyzikálne polia síce správne zaradené pod matériu *(matéria = hmota + polia)*, ale bola vynulovaná podstata týchto polí, pojmu duch a pojmu informácia (duch = polia + informácia)=0. Preto tento terminologický prevrat, sprevádzajúci pokrok vo vede posledných dvoch storočí, nemožno nazvať úspešným. Materialistická veda, nanútením novej „nezduchovnej“ kultúry, zničila tú dovtedajšiu — kultúru vnímania a chápania sveta — ktorá nepochybne mala svoje nedostatky a deformácie, ale nahradila ju ešte chybnejšou duchovnou kultúrou, neschopnou opísať poľovú stránku života a nemajúcou predstavu o informačných procesoch v spoločnosti a Vesmíre.

počas celého svojho života zakladatelia „dialektického“ materializmu nevideli, no sami sa ho aktívne zúčastňovali — ľudstvo zaplatilo vysokú, a najmä, životu neadekvátnu cenu:

> Ľudstvo prišlo o chápanie objektívneho charakteru toho, čo sa dnes nazýva «informácia» a spoločne so stratou chápania objektívnosti informácie stratilo aj cestu k získaniu objektívneho zmyslu života.

Zámena pojmov *«duch» za «fyzikálne polia»* to je presne ten spôsob vnímania a chápania sveta, pred ktorým varovala stará zen-budhistická múdrosť: „Samotné slovo «luna» je iba «prst», ktorý ukazuje na lunu: takže beda tomu, kto príjme «prst» za lunu“. *No lepšie to nie je ani u tých, ktorí, zatvoriac oči, aby lunu nevideli, ale počujúc slovo «luna», povedia, že luna vôbec neexistuje, že je to výmysel, a samotné slovo «luna» je len prázdne slovo*; a tiež u tých čo im uveria.

Písma zakladateľov „dialektického“ materializmu sú toho jasným svedectvom, a ako vidno z uvedeného fragmentu článku J.I.Muchina, on si tiež nevšimol zámenu pojmov «duch» za «fyzikálne polia», sprevádzanú stratou objektívneho zmyslu Života a uskutočnenú formou synonymnej zámeny; a preto ani nezbadal a neprehodnotil jej následky na kultúru spoločnosti a každého človeka v nej.

A ďalej vo vyššie uvedenom fragmente sa J.I.Muchin pokúša povzniesť z tretej (faktologickej) priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia[1] na prioritu prvú (svetonázorovú, metodologickú):

---

[5] Cirkevný termín «duch» sa z povedomia spoločnosti vytláčal, pritom na inom mieste veda zaviedla nový pojem «fyzikálne polia». Spoločnosť si ale vôbec nemusela uvedomiť, že ide vlastne o totožné javy. No kým cirkevná kultúra mala predstavu o podstate ducha, materialistická kultúra sa k podstate polí nepripracovala, lebo ak by áno, rozbilo by to samotný materializmus. – pozn. prekl.

[1] Pri pohľade z pozície *dostatočne všeobecnej teórie riadenia* na život spoločenstiev v historicky dlhých časových obdobiach (stovky rokov a viac), **prostriedkami vplyvu na spoločnosť**, ktorých premyslené použitie umožňuje riadiť ich život a *smrť*, **sú nasledovné**:

1. Informácia *svetonázorového* charakteru, metodológia, ktorej osvojením si ľudia (individuálne aj celospoločensky) vytvárajú svoje „štandardné automatizmy“ rozpoznávania jednotlivých procesov v plnosti a celistvosti Života a *vo svojom vnímaní a chápaní* si stanovujú ich hierarchické poradie v ich vzájomnej vloženosti. Je základom *kultúry myslenia* a úplnosti riadiacej činnosti, vrátane *vnútrospoločenskej plnej moci*.
2. Informácia kronikárskeho, *chronologického* charakteru všetkých odvetví Kultúry a všetkých odvetví Poznania. Ona umožňuje vidieť smer priebehu procesov a dávať do súvislostí jednotlivé odvetvia *Kultúry vcelku* a odvetvia Poznania. Pri ovládaní *svetonázoru* totožného so Životom, umožňuje táto informácia na základe *zmyslu pre Mieru* vyčleniť jednotlivé procesy zo vstupného „chaotického“ prúdu faktov a javov cez *svetonázorové „sito“ — subjektívnu ľudskú mieru rozlišovania*.
3. Informácia *faktografického* charakteru: <u>opis jednotlivých procesov a ich vzájomných súvislostí je podstatou informácie tretej priority</u>, ku ktorej sa radia vierouky náboženských kultov, svetské ideológie, technológie a faktológia (-grafia) *všetkých odvetví* vedy.
4. Ekonomické procesy, ako prostriedok vplyvu podriadený čisto informačných prostriedkom vplývania cez financie (peniaze), ktoré sú medzne zovšeobecneným druhom informácie ekonomického charakteru.
5. Prostriedky genocídy, ničiace nielen aktuálne žijúcich ľudí, ale aj budúce generácie. Ničia *geneticky podmienený potenciál* osvojenia a rozvíjania ľuďmi kultúrneho dedičstva predkov: nukleárne vydieranie (hrozba použitia); alkoholová genocída, tabaková a ďalšie narkotiká, potravinové prísady, všetky druhy ekologického znečistenia, niektoré lieky, kozmetika a parfuméria — reálne použitie; „génové inžinierstvo“ a „biotechnológie“ — potencionálna hrozba.
6. Ďalšie prostriedky vplyvu, predovšetkým silové — *zbrane* v tradičnom chápaní tohto slova, vraždiace a mrzačiace ľudí, poškodzujúce a ničiace materiálno-technické objekty civilizácie, hmotné kultúrne pamiatky a nositeľov ich ducha.

Hoci úplne jednoznačné hranice medzi prostriedkami vplyvu neexistujú, pretože mnohé z nich disponujú kvalitami, ktoré ich umožňujú zaradiť k rôznym prioritám, avšak ich uvedená *hierarchicky usporiadaná* klasifikácia umožňuje vyčleniť dominantné faktory vplyvu, ktoré môžu byť použité ako riadiace prostriedky, alebo tiež, ako prostriedky na potlačenie a likvidáciu konceptuálne-manažérsky neprijateľných javov v živote spoločnosti.

Pri použití tohto súboru prostriedkov v rámci jedného sociálneho systému — ide o <u>zovšeobecnené prostriedky jej riadenia</u>. A pri použití týchto prostriedkov jedným sociálnym systémom (sociálnou skupinou) voči inému, pri nezhode koncepcií riadenia — ide o *zovšeobecnené zbrane*, t.j. <u>nástroje vedenia *vojny*</u>, v najširšom chápaní tohto slova; prípadne môže ísť o <u>nástroje podpory samoriadenia v inom sociálnom systéme</u>, ak sú koncepcie riadenia v oboch systémoch kompatibilné.

Uvedené poradie určuje prioritnosť vymenovaných kategórií prostriedkov riadenia na spoločnosť *(1 – najvyššia priorita; 6 – najnižšia priorita)*, pretože zmena stavu spoločnosti pod vplyvom prostriedkov vyšších priorít má oveľa závažnejšie následky, než pod vplyvom nižších, napriek tomu že prebieha celkovo pomalšie bez „hlučných efektov“. To znamená, že v *historicky dlhých* časových obdobiach <u>rýchlosť procesov narastá od prvej k šiestej priorite</u>, a <u>nezvratnosť</u> výsledkov ich použitia, v mnohom predurčujúca aj <u>efektívnosť</u> riešenia problémov v živote spoločnosti v zmysle raz a navždy — <u>klesá</u>.

«Existujú dve protichodné metódy poznávania pravdy. Jedna, nazvime ju vedeckou — to je keď pravdu presne určujú — skúmajú, merajú, alebo v krajnom prípade ju zmerajú prístrojmi a na základe získaných údajov vykonajú závery, ak aj nie o celej pravde, tak aspoň o prítomnosti čohosi, čo môže byť pravdou.

Opačná metóda — v prítomnosť pravdy jednoducho veria. Je to smiešne[1], ale väčšina ľudí používa druhú metódu, čo-to si zapamätajú ako pravdy, a potom v to veria.

Nám druhá metóda absolútne nevyhovuje, pretože ide o sebaklam, viera celkovo nie je o poznávaní pravdy. Len chápanie je poznávaním pravdy. A chápať možno len na základe pravdivých faktov, kvôli čomu ich treba najprv uvidieť a zmerať, a uvidieť a zmerať fakty v otázke náboženstva zatiaľ nie je čím. V reálnom živote si v takýchto prípadoch zvyčajne zjednodušujeme úlohu: hodnotíme fakt na základe životnej skúsenosti a umenia logicky myslieť[2]. (...)

V otázke náboženstiev a ateizmu sú presné merania pre nás nedostupné, vedeckú metódu tu použiť nemôžeme[3]. Preto poďme vyskúšať predloženú metódu — metódu ohodnotenia rôznych zložiek našej náuky z pozície našich skúseností a logiky. Veď presnosť tu až tak nepotrebujeme, postačí ak si vyjasníme smer nášho pohybu» (J.I.Muchin, „Je duša človeka nesmrteľná“, noviny „Duel, № 33 (80), r. 1998).

Priznajúc takto nepoužiteľnosť experimentálnych metód materialistickej (pozitivistickej) prírodovedy a jej technických aplikácií pri riešení základných náboženských otázok, J.I.Muchin robí aj napriek tomu racionálno-“logicky“ podmienený záver:

«Boha niet.

Niet ho preto, lebo nie je potrebný, dokonca ani veriacim. Oni potrebujú raj v posmrtnom živote, a Boh je ten, bez koho si raj nevedia predstaviť[4].

Boha vymysleli dávno, a vtedy On aj Jeho raj mali nejaký zmysel. Ale dnes Boh vyzerá ako Čikatilo[5] — bezduchý sadista. Veď zamyslite sa nad tým, čo (On) robí. Rozmnožil ľudí a po okamihu pozemského života spúšťa večné šikanovanie ich duší. Jedných smaží v pekle, druhých naveky väzní v raji. Mohamed, pravda, začlenil do raja bujaré okaté devy, veď nech

---

Podrobnejšie o danej téme v spojitosti s dejinami viď knihy VP ZSSR „Mŕtva voda“, „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“, a tiež v prílohe v samostatnom vydaní osnovného kurzu „Dostatočne všeobecná teória riadenia“ (r. 2000, 2003).

[1] Nie je to smiešne: otázka **viery** a pravdy má mnoho hrán, a preto netreba jednou jej hranou nahrádzať všetky ostatné, pretože takto sa stráca prístup k určitým hranám pravdy. Obeťou tohto sa stal aj samotný J.I.Muchin.

[2] LOGIKA — veda o metódach dokazovania a popierania. Všetky funkčne špecializované druhy logiky odpovedajú svojim spôsobom na otázku: ako sa z pravdivých úsudkov-premís (východiskových údajov) dopracovať k pravdivým úsudkom-záverom (výsledkom, odpovediam na otázky). T.j. logika, podobne ako matematika, je jednou z odnoží vedy o **miere**.

Takže, *umenie logicky myslieť* predpokladá aj samokontrolu, ktorej cieľom je odhalenie chýb: vo východiskových údajoch, v samotných použitých logických procedúrach, v aplikácii logických procedúr, v získaných výsledkoch a pod. — na základe porovnania tohto všetkého so Životom, čo v mnohých prípadoch presahuje hranice možností akejkoľvek logiky.

[3] Pretože «vedecké metódy» súčasnej civilizácie nerátajú so žiadnou etikou vo vzťahu ku skúmaným objektom. Trebárs, vo vzťahu k živým „objektom“ je základným princípom — *uloviť, preparovať, urobiť vypchaninu a vystaviť ako exponát doplnený „vedeckým“ komentárom.*

No pri skúmaní otázok týkajúcich sa náboženského života sa takýto prístup ukazuje byť naozaj nefunkčným. A v mnohých prípadoch nadmieru snaživý výskumník, ktorý už vyčerpal mieru Božieho dopustenia voči sebe, má veľkú šancu stať sa sám v niekoho démonickej vede «objektom výskumu» a nakoniec aj vypchaninou:

«Standartenführer bol preparátor. Cristobal Josévič tiež, no Cristobal Josévič bol rýchlejší» (bratia A. a B. Strugacký, „Pondelok začína v sobotu”).

Vysvetlenie pre tých, ktorí nečítali túto «rozprávku pre mladších vedeckých spolupracovníkov»: v kabinete jedného zo šarmantných hrdinov tejto rozprávky — mága Cristobala Joséviča Juntu — stála vypchanina standartenführera SS v kompletnej slávnostnej uniforme. Uvedená veta objasňovala pôvod vypchaniny a vzťah Cristobala Joséviča k surovine, z ktorej bola vyrobená (počas svetovej vojny bol Cristobal Josévič nejaký čas väzňom v koncentračnom tábore, v ktorom standartenführer niečo riadil).

Eticky analogická situácia vzájomných vzťahov zemskej a mimozemskej kultúry bola zobrazená aj v americkej filmovej sérii „Predátor“, v námete ktorej bola Zem poľovným revírom, a ľudia objektmi poľovačky a zároveň surovinou na výrobu poľovníckych trofejí-suvenírov mimozemskej civilizácie.

[4] V podstate je to obvinenie veriacich v neetickosti vo vzťahu k Bohu, ktorá predstavuje druh ateizmu.
(* Tu, konkrétne, autor poznámky nehovorí o historicky sformovaných náboženstvách, ich ovečkách a pseudobohu, ale o tých jedincoch, ktorí uverili reálnemu Bohu, a vnímajú jeho reč cez udalosti Života *)

[5] Kto nevie alebo zabudol: Čikatilo — skutočné priezvisko sériového maniaka-vraha.

muži majú nejakú zábavu. No v čom sa kresťanský raj líši od väzenia[1]? Vo väzení tiež iba sedia a nič nerobia, okrem toho, že jedia a spamätávajú sa na účet štátu. Čím sa líši od raja? Pritom, rok väzenia sa svojou záťažou na človeka hodnotí ako dva roky v nápravnom-pracovnom tábore, kde väzni predsa len pracujú.

Jednoducho, keď vznikali náboženstvá, ľudia tak ťažko fyzicky pracovali, že fyzický oddych a jedlo v dostatočnom množstve sa im zdalo byť nadpozemským šťastím. V tých časoch bol takýto raj adekvátny, a toho, kto by takýto raj zabezpečil, bolo možné považovať za boha. Ale ako sa na takýto raj pozerať dnes?

Veru, a z druhej strany: predpokladajme, že Boh existuje, potom ale načo má On nás? Je predsa všemohúci, či si ešte nenašiel lepšiu zábavu[2], než utrácať deficitné energetické zdroje na vykurovanie kotlov v pekle a vyváranie nebeskej manny pre hordu flákačov v raji? Radšej by si mal zahrať domino — nakoniec, ani to nie je žiadna zábava, ale nie je to ani smrteľná nuda.

Takže ak sa pozrieme na Boha z praktického uhla pohľadu, tak On ani pre nás ľudí nemá žiaden zmysel, pretože my nepotrebujeme Jeho, ale raj, a my sme preňho len nezmyselné a nepochopiteľné bremeno. Podľa môjho názoru je tu príliš veľa nezmyselností, aby existovala aspoň akási pravdepodobnosť existencie Boha. Preto som ateista» (J.I.Muchin, „Je duša človeka nesmrteľná?", noviny „Duel", № 33 (80), r. 1998).

Ak sa na povedané pozrieme z pozície etiky a *religióznej praxe* ľudského života vo viere Bohu, tak takého *Boha, akým ho vykreslil J.I.Muchin*, skutočne niet. No ak vieru v takéhoto vymysleného «boha» — akého predložil čitateľom „Duelu"[3] J.I.Muchin, *aby dokázal neexistenciu Boha Pravého, ktorý je, a tým samotným udržal v ateizme všetkých očarených jeho „logikou"* — predsa len rozšírime do spoločnosti, znásilňujúc takto jej zdravý rozum, tak vznikne egregor *(kolektívna duchovnosť, kolektívna psychika na základe biopolí[4] množiny ľudí, disponujúca svojou špecifickou informačnou bázou a algoritmikou súčinnosti s okolitým prostredím na jej základe)*, do ktorého budú uctievači kultu takéhoto „boha" ukladať svoje znalosti a duševnú silu; egregor bude schopný používať nahromadené v ňom zásoby duchovnosti na realizáciu mágie; bude potláčať a skresľovať zmysly, vôľu a rozum ľudí ktorí ho podporujú, obdivujú alebo sú ním posadnutí; a „nadprirodzené" zázraky budú zase podporovať vieru v *boha, ktorého niet*, na základe egregoriálneho brzdenia a skresľovania zmyslov a myslenia ľudí. Vo výsledku sa život spoločnosti zmení na stádovitosť (gregariousness[5]), čo si všimli ako poznávaciu črtu európskeho života R.Owen a A.S.Chomjakov.

No ten Boh, ktorý existuje, neodpovie tým, ktorí, ohovárajúc Ho[6], v podstate svojou prosbou *neoslovujú Jeho*[7], pretože On disponuje úplne inými osobnými mravno-etickými kvalitami a zámermi v porovnaní s tými, ktoré Mu pripísal J.I.Muchin. Preto takýto „hľadači boha" nenájdu

[1] Ohľadom tejto otázky viď diela Marka Twaina: „Návšteva kapitána Stormfielda v nebi", „Listy zo Zeme".

[2] Toto je v prípade Jurija Ignatieviča výplod sebaistoty materialistického ateizmu a neznalosti. Človek je, podľa Koránu (súra 2:28, 27:62, 35:37) — predurčený stať sa Božím zástupcom na Zemi:

Súra 46 «2. My sme stvorili nebesia a zem i to, čo je medzi nimi, nie ináč ako pravdivo a na určitý čas. A tí, ktorí neveria, bočia od toho, čo im dohovárajú».

Súra 21 «16. My sme nestvorili Nebesia a Zem i to, čo je medzi nimi, zo zábavy. 17. Ak by sme si (My) želali nájsť zábavu, urobili by sme si ju od Seba, ak by sme tak začali konať. 18. Áno, My pravdou prekonávame lož a ona ju drví, i hľa – tá mizne, a vám beda za to, čo (Bohu*) pripisujete.»

Ako sa v Koráne píše, tak v jeho základoch je Zvestovanie Zhora. Napriek tomu, experimentálnymi metódami nemravno-neetickej materialistickej vedy, ani jej logikou — nemožno toto tvrdenie potvrdiť ani vyvrátiť.

[3] Oplatí si všimnúť: v názve novín „Duel" je vyjadrená presne tá «jednota a boj» *dvoch protikladov do úplného odstránenia jedného z nich*. A kto riadi tento boj? — zjavne nie J.I.Muchin: «na riadenie treba mať, koniec koncov, presný plán na nejakú aspoň ako-tak slušnú lehotu» (M.A.Bulgakov, „Majster a Margaréta", z výkladov o živote a smrti Wollanda Berliozovi), a noviny „Duel" sú riadené konceptuálne nevyhranenou redakciou.

[4] Pod biopoľom sa rozumie celý súhrn fyzikálnych polí, vylučovaných živým organizmom.

[5] Slovo majúce spoločný koreň s «agregor».

[6] Všetci kazatelia a veriaci, ktorí mu prisvojili neexistujúce vlastnosti, a predovšetkým vlastnosti nie veľmi etického abstraktného človeka. – pozn. prekl.

[7] Vo filme „P.K." (Rajkumar Hirani Films, r. 2014) zaznela fráza: „Majú zlé tel. číslo" – týkalo sa ľudí, ktorí sa obracali na neexistujúcich bohov. Ak by reálny Boh odpovedal na „zlé telefónne číslo", tým by ho vlastne legitimoval, t.j. legitimoval by ľudský podvod s „bohom". Takto ide prosba smerom do egregoru, vytvoreného ľuďmi príslušnej mravnosti a emočného naladenia, schopného „svojim" sem tam pomôcť, sem tam uškodiť, z toho aj vzniklo úslovie „som raz hore, raz dolu". – pozn. prekl.

Boha, ktorý existuje do tých čias, kým sa sami nespamätajú a nezmenia svoj názor na Neho *pod vplyvom životných okolností*, likvidujúcich nevieru Bohu a vieru v jeden z množstva kultových egregorov, nazývaných „bohom“, obsluhujúcich potreby sociálnej mágie.

Mnohým príde vyššie povedané o nevšímavosti Boha k osloveniam, ktoré podstatou nevedú k Nemu, ako čudné, pretože naše mená väčšine z nás neprezrádzajú svoj hlbší zmysel – vnútornú významovú podstatu, a sú len viac-menej melodickým súzvukom, ktorého podstatu nepoznáme. No v pôvodných jazykoch, kde vznikli a odkiaľ prišli do našej kultúry, majú svoj konkrétny zmysel, t.j. vnútornú významovú podstatu. Napr. Anna — v preklade do nášho jazyka znamená „Milosť“, je tu teda otázka: prečo by dievčatko, dievča, žena, pomenovaná týmto meno, mala reagovať na oslovenie «ničomnica»? Prečo by sa BohuSlav mal ozývať na oslovenie «darebák»? A preto:

Dokonca ak sa aj Boh, *ktorý má podstatou zmysluplné mená, vrátane takých ako Milostivý, Milosrdný, Všedržiteľ, Darca života*, ozve (pre svoju milosť) na oslovenia k Nemu tých, ktorí si myslia, že On je podstatou «sadista» a «milovník domina znudený na smrť»[1] — zväčša nerozumejú tomu, čo im bolo povedané.[2]

A tým skôr Boh, prečo by mal reagovať na ich myšlienkové a fyzikálne experimenty na tému «existuje Boh?» tak, ako to čakajú oni, aby mohli fakt Božej existencie alebo neexistencie považovať za «čisto vedecky» stanovený? A ako by sa sám J.I.Muchin zachoval k listu čitateľa „Duelu“, ktorý by sa neoblomne dožadoval «čisto vedeckých» — t.j. nemravných a neetických — dôkazov faktu existencie samotného Jurija Ignatjeviča? — Najskôr by počkal, kým čitateľ zmúdrie (a Boh má nielen možnosť čakať, ale aj napomáhať procesu «zmúdrenia», nepriamym pôsobením na subjekt, ktorý Mu neverí).

A ak sa toto stalo jasným, potom je tu otázka: kde je aspoň premyslená formálna logika v „dôkazoch“ neexistencie Boha u J.I.Muchina? Pri analýze jeho „dôkazov“, presahujúcej hranice ním prezentovaného *tunelového scenára*[3] *myslenia*, sa tieto „dôkazy“ javia byť len potvrdením výroku, neraz vyslovovaného v dejinách súčasnej civilizácie: *na úrovni rozumu nemôže byť o žiadnych dôkazoch existencie, ako ani neexistencie Boha žiadna reč*, v dôsledku čoho sú spory na túto tému neplodné a nerozvážne.

Pritom treba obrátiť pozornosť aj na to, že plne v súlade s vyššie povedaným o úlohe mravnosti a etiky pri riešení otázok spadajúcich do oblasti relígie — na zdôvodnenie neexistencie „bohov“ *(patriacich prevládajúcim historicky sformovaným egregoriálno-magickým kultom, ktorých obrazy boli vymodelované na obraz a podobu, jemne povedané, vôbec nie dobrého človeka)* J.I.Muchin siaha po mravno-etických kritériách hľadania dôkazov a zdôvodnenia predpokladov. Jednako, napriek prirodzeným požiadavkám *logiky (t.j. zabezpečiť plnosť skúmaných možností a systému logických dôkazov*[4]*)*, po dokázaní (ako sa mu zazdalo) *absolútnej* neexistencie vymysleného „boha“-«sadistu»,

---

[1] Je tu ešte jedna okolnosť, ktorá spočíva v tom, že znudenosť, a tým skôr znudenosť na smrť — sú dôsledkom straty zmyslu života, čo nie je vlastné Všedržiteľovi, takáto znudenosť je však zákonitým výsledkom, ku ktorému speje každý démonizmus.

[2] Odsek bol zmenený. V prvej redakcii jeho text znel takto:

Boh, ktorý má podstatou zmysluplné mená, vrátane takých ako Milostivý, Milosrdný, Všedržiteľ, Darca života, sa neozýva na oslovenie k Nemu tých, ktorí si myslia, že On je podstatou «sadista» a «milovník domina znudený na smrť», tým skôr, že znudenosť, a o to viac znudenosť na smrť je dôsledkom straty zmyslu života, čo nie je vlastné Všedržiteľovi, ale je zákonitým výsledkom, ku ktorému speje každý démonizmus.

Podobne bol zmenený aj text ďalšieho odseku: bola pridaná aktuálna koncová fráza s textom v zátvorke.

[3] V tom zmysle, že: po prvé, všetko čo sa nachádza mimo tunela a jeho odbočiek s umelým osvetlením, zostáva nepreskúmané alebo sa považuje za akoby neexistujúce; po druhé, pohyb v tunely si nevyžaduje až také úsilie, ako si to vyžaduje práca na vytvorení východu z tunela, s ktorým jeho projektanti a nimi vycvičení „sprievodcovia“ vôbec nerátali.

Druhá vec je, že «tunelový scenár» nie je materiálny objekt, rukami ho nenahmatáš, prístrojom nezmeriaš; koniec, a tým skôr «svetlo na konci tunela» vôbec nemusí mať; a ak svetlo aj vidno, môžu to byť svetlá vlaku rútiaceho sa na subjekt, alebo žiarivé oči príšery bývajúcej v tunely...

[4] Napríklad v matematike — ako si to každý môže pamätať zo školy — platnosť priamej teorémy nie je dôkazom obrátenej: obrátenú teorému tiež treba dokazovať *(* napr. priama: ak A je deliteľné 4, je deliteľné aj 2 = pravda; obrátená: ak B je deliteľné 2, je deliteľné aj 4 = lož, t.j. nemusí vždy platiť *)*; čo sa týka formulácie «je nutné a stačí» dokazuje sa aj nutnosť aj dostatočnosť. U J.I.Muchina je situácia podobná, no on sa obmedzuje len na preskúmanie

J.I.Muchin prechádza k ďalším otázkam namiesto toho, aby *siahol po ďalších mravno-etických kritériách pri hľadaní ciest komunikácie s iným Bohom, ktorý disponuje inými mravno-etickými kvalitami*. Len v tomto prípade by mal etické právo a formálne logický dôvod tvrdiť čosi konkrétne v otázke existencie Boha.

Jednako, J.I.Muchin sebavedome pokračujúc v intelektuálnej úvahe F.Engelsa, nedokázal ani len fakt *absolútnej* neexistencie zlého „boha", vymysleného samotnými ľuďmi na obraz a podobu vôbec nie dobrého človeka, pretože egregory nesúce obraz takýchto „bohov" objektívne existujú, nakoľko sú prikrmované celými spoločenstvami ľudí počas celých známych dejín, a veľa ľudí sa nachádzalo a nachádza v moci týchto egregorov, dávajúc im svoju energiu, rozum, informáciu, zachádzajúc v tom až do úplnej straty sebakontroly a osobnostného svojrázu. Pritom egregory maskujú svoju existenciu pod menom pravého Boha. Inými slovami, zlý „boh" *(každý historicky reálny egregoriálno-magický kult má toho svojho)* určitým spôsobom objektívne predsa len existuje *(hoci jeho existencia je podmienená množinou subjektov)*, a určité množstvo ľudí v priebehu mnohých storočí vedie neľahkú existenciu pod ich nadvládou.

Avšak dôkazy neexistencie iného Boha — Boha pravého — J.I.Muchin nepredložil ani pred začiatkom jeho *mravno-eticky podloženej*[1] „logickej" procedúry *(v priebehu ktorej navyše v zamlčaní zamieňa jeden zmysel logických konštrukcií iným navzdory logickým normám)*, tak ani po jej zavŕšení.

A *pre neho osobne (ako aj pre mnohých ďalších) niet dôkazov bytia* <u>*Boha, ktorý existuje*</u> *iba preto*, lebo tieto dôkazy nie sú podmienené logikou, ale reálnou mravnosťou hľadača boha a **etikou, ktorá ju vyjadruje, a ktorá v sebe prirodzene zahŕňa vieru a dôveru jednej slušnej osoby k inej**. Ako bolo spomenuté vyššie, z absencie takéhoto druhu viery vznikol materializmus a individualizmus.

Ateizmus však môže, nedbajúc pritom na nikoho a nič, potlačujúc svoje zmysly a blokujúc rozum, jednoducho nepodložene tvrdiť: *«Ja neverím v žiadneho Boha: ani v zlého, ani v dobrého»* — bez toho, aby sa obťažoval zdôvodniť alebo vyvrátiť tento názor, čo ho akoby zbavuje povinnosti preskúmania mravno-etických základov vzájomnej dôvery a viery dvoch osôb: človeka a Boha, a mravno-etická podmienenosť ateizmu ostáva takto skrytá.

V prípade J.I.Muchina sa mravno-etická podmienenosť ním získaného záveru jednoducho odkryla práve v dôsledku toho, že vstúpil na cestu úvah ohľadne existencie a neexistencie Boha. No v oboch variantoch *(nezdôvodnený ateizmus, alebo ateizmus zdôvodnený sám sebou)* je ateizmus mravno-eticky podmienený tým, že človeku chýba viera a dôvera k iným ľuďom, majúcim mravno-etickú religióznu skúsenosť komunikácie s Bohom, a tiež — a to je hlavné — že človeku chýba viera a dôvera k samotnému Bohu, pred ktorým *sa človek tvári akože hľadá*, alebo sa pokúša skryť v iluzórnom domčeku klamania samého seba vlastnou nevierou.

Tak ako výsledok (úvah) je mravno-eticky podmienený, tak aj chýbajú dôkazy Božej existencie, čo na úrovni rozumu, logiky býva mnohými často stotožňované s dôkazom Božej neexistencie, napriek potrebe plnosti systému skúmaných možností a logických dôkazov.

A to nás vedie k otázke o vzájomnom vzťahu viery a rozumu.

* * *

Viera a rozum

Rozum každého človeka je ohraničený, ohraničené sú aj vedomosti. V dôsledku toho vždy existuje to, čomu zostáva len **veriť**. Odmietnutie **viery, ako súčasti** videnia a chápania sveta, prináša so sebou ich narušenosť, t.j. neúplnosť, ohraničenosť[2].

---

jednej veci.

[1] I keď možno že sa to stalo pomimo jeho vôle a uvedomenia si ním tohto faktu.

[2] Keď už hovoríme o intelektuálno-rozumových dôkazoch jak bytia, tak i nebytia Boha, a tiež celkovo o úsilí mnohých vybudovať ľudské videnie a chápanie sveta tak, aby nebolo nutné čomukoľvek veriť, je dobré si pripomenúť nasledujúci fakt.

V r. 1931 Kurt Gödel *(pôvodom rakúsky matematik a logik, narodil sa v r. 1906, od r. 1940 až do svojej smrti (v r. 1978) žil a pracoval v USA)* dokázal teorému, ktorá dostala meno po ňom. Podľa teorémy Gödela platí, že v každom dostatočne rozvitom formálnom systéme možno sformulovať výrok, ktorý v tomto systéme nemožno ani dokázať, ani vyvrátiť. Navyše, bolo preukázané, že v základoch každého názorového systému ležia minimálne dva postuláty (axiómy *), ktoré v hraniciach tohto systému nemožno ani dokázať, ani vyvrátiť.

6.2. Proti materialistickému ateizmu

Bolo by hlúpe snažiť sa vyhnať vieru z psychiky človeka. Znamenalo by to pokus vybudovať videnie a chápanie sveta výlučne na tom, čím disponuje psychika človeka zásluhou jeho vlastných zmyslových orgánov. V tomto prípade by bolo treba odmietnuť všetku informáciu, o ktorej sa daný človek dozvedel od ostatných vrstovníkov, a tiež všetku informáciu prichádzajúcu z minulosti. Pri úspešnom vyhnaní viery zo svojej psychiky by sa subjekt uzavrel do «informačnej ulity» pomerne malého objemu, a úrovňou organizácie svojho správania by klesol na úroveň dnešných elektronických hračiek-robotov, akých v súčasnosti majstrujú kybernetici. Viera umožňuje prijať do ľudskej psychiky *neohraničenosť*, keď pomocou viery prijíma pravdivú informáciu od iných ľudí a Boha. Preto riešenie problému nespočíva vo vyhnaní viery z psychiky podľa princípu «ja neverím nikomu» (vrátane Boha), ale v tom, aby sa človek (v dialógu s Bohom) naučil rozlišovať pravdu od lži, a rozlišujúc ich, nevpúšťal v dobrej viere do svojej psychiky lož, vydávajúcu sa za pravdu.

Viera umožňuje rozšíriť videnie a chápanie sveta do hraníc Objektívnej reality, je schopná obsiahnuť v nej všetko. Jednako, viera v čokoľvek má svoje špecifikum: dôvera, rovnako ako odmietnutie veriť nejakej konkrétnej informácii, konkrétnemu zmyslu sú v psychike jedinca podmienené jeho *Skutočnou mravnosťou (t.j. matricou-**mierou** celkovej jeho psychickej činnosti)*, ktorá tiež určuje algoritmiku jeho vedomej aj nevedomej, zmyslovej aj intelektuálno-rozumovej činnosti.

Znamená to, že objektívne chybná mravnosť umožňuje uveriť na slovo chybnej a vyložene nepravdivej informácii, a pravdoverná mravnosť vylučuje uveriť lži a chybám tváriacim sa ako pravda.

Boh dáva človeku dôkaz Svojho bytia cez vieru *(v to, že odpoveď je od Boha)*, a nie cez um-rozum.

Ako už bolo povedané, tento dôkaz má mravno-etický charakter vo svojej podstate a spočíva v tom, že Najvyšší odpovedá na modlitbu toho, kto Mu verí, tým, že životné okolnosti okolo veriaceho sa menia v zmysle jeho modlitieb o to viac a tým výraznejšie, čím je jeho mravnosť pravdovernejšia a čím je sám vnímavejší voči Bohu, keď sa Ten k nemu osobne obracia cez jeho svedomie, jeho vnútorný svet, cez druhých ľudí, cez pamätníky kultúry alebo nejako ináč v *jazyku životných okolností* (JŽO)[1]. Boh vždy odpovedá na úprimnú a zmysluplnú modlitbu: a dokonca aj keď neprebehne zmena životných okolností v súlade so zmyslom modlitby, tak určitým spôsobom bude daná odpoveď na otázku «prečo?».

Rozum jednotlivca v tomto dialógu iba analyzuje to, čo mu je Zhora dávané, vkladaním tohto dávaného do jeho systému videnia a chápania sveta, a menením jeho mravnosti a svetonázoru smerom k objektívnej pravdovernosti, alebo v smere ďalšieho vzďaľovania sa od nej.

Zmysel ľudského života v dnešnej historickej epoche spočíva v privedení mravnosti k objektívnej pravdovernosti, a vo viere pravde (v tom je aj zmysel relígie), čo je vzájomne podmienené a dosiahnuteľné v ľudskom živote len s Božou pomocou v procese prehodnotenia názorov a udalostí, ktorých svedkom sa človek stal, pretože Boh je všemohúci a vševediaci.

* *
*

J.Muchin — urobiac *subjektívne*[2] *logicky bezchybný*, no objektívne logicky a mravno-eticky chybný záver o tom, že Boha niet — dospel až k panteizmu, v ktorom človeku udelil post Boha, pričom

Inými slovami, bezchybne logicky a rozumovo možno dokázať všetko, čo len bude objednané, pravdivým však bude iba to, čo skutočne preukázateľne pramení z objektívne pravdivého, ktoré musí byť získané mimo formalizmus skúmaného systému: t.j. intuitívne, vierou, pretože ak to získame z formálneho systému, hoc aj objemnejšieho a mohutnejšieho v určitom zmysle, tak aj tento systém sa bude stále nachádzať v hraniciach teorémy Gödela. Oveľa podrobnejšie o tom budeme hovoriť v kapitole 7.3 aktuálnej knihy.

[1] «A keď sa ťa pýtajú <Mohameda> Moji otroci na Mňa, veď Ja som blízko, odpovedám na volanie volajúceho, keď na Mňa zavolá. Tak nech Mi odpovedajú a nech Mi uveria, snáď pôjdu priamo!» — súra 2: 182 (186).

[2] «Subjektívne logicky bezchybný» (t.j. z jeho pohľadu logicky bezchybný) — pretože nebola dodržaná požiadavka plnosti systému logických dôkazov. T.j. J.I.Muchin si nevšimol logickú chybu vo svojich úvahách, a to znamená zlyhanie dokonca ani nie «dialektického», ale formálne logického myslenia.

Prírode nadelil osobnostné kvality (podstatou mravno-etické), a v zamlčaní aj intelekt; a to všetko navzdory svojim vyhláseniam:

«Aby sme pochopili Prírodu, je treba postaviť sa na jej miesto[1]. Veď ona nás nemôže silou donútiť slúžiť svojmu cieľu *(predtým tvrdil, že cieľom Prírody je jej večná existencia, ktorú by jej mal zabezpečiť rozum človeka, ktorý jediný dokáže riešiť takéto úlohy)*[2] — nemá na nás svoj bič[3]. A ona potrebuje, aby sme vložili všetko svoje úsilie pre večný život ľudstva[4], pretože len v takomto prípade automaticky zabezpečíme večný život aj jej. Vychádzajúc z tohto cieľa, každý z nás je povinný mať absolútny zmysel pre povinnosť pred rodom, pred spoločnosťou, pred ľuďmi. A tento náš zmysel pre povinnosť má pre Prírodu ešte väčší význam, než náš rozum. Veď bez tohto zmyslu pre povinnosť nenasmerujeme svoj rozum a tvorivosť v prospech Prírody: žijeme asi tak 70 rokov — čo nás po večnosti, «po nás nech je aj potopa»[5]!

Pokračujme v úvahe o sebe. Náš rozum je tiež dvojaký. Po prvé, je to počítač, t.j. pamäť[6]. Dokáže si pamätať fakty aj osvojené spôsoby spájania faktov. Povedzme, rozsvietila sa zelená žiarovka (fakt) — bež (spájanie faktov) ku kŕmidlu (druhý fakt), červená — uteč.

Druhé, čo dokáže náš rozum — to je tvorenie, t.j. dokáže spájať fakty úplne novými riešeniami, ktoré v pamäti tohto človeka ešte neboli. No a túto schopnosť zvieratá nemajú, to možno povedať isto[7]. Na Zemi sa nachádza dosť veľa zvierat, ktoré žijú dlhšie ako človek. No

---

[1] Lepšie by bolo povedať: Aby sme skutočne pochopili konanie kohokoľvek, a tým skôr Boha, je nutné si v sebe **zreprodukovať ich mravnosť**. Mravnosť **ako dostatočne plný a detailný, hierarchicky usporiadaný súbor mravných kritérií** (presne takto treba chápať termín) inej osobnosti.

Mravnosť subjektu, konanie ktorého sa človek snaží pochopiť, sa nemusí nutne stať jeho mravnosťou, o to skôr ak sa jedná o objektívne chybnú mravnosť. No mravnosť druhého subjektu musí byť zreprodukovaná v psychike prvého kvôli tomu, aby ten mohol vo svojom vnútri zreprodukovať aj etiku a myšlienkový obraz druhého subjektu, algoritmiku jeho psychiky a emócií, a mohol ich porovnať so svojimi. Bez tohto nebude dosiahnuté chápanie pohnútok a konania druhého človeka: príde buď k odmietnutiu druhého, alebo budeme interpretovať svoju pravú mravnosť cez slová a činy druhého človeka *(«ja na jeho mieste...» — vzaté na posúdenie jeho činov vedome alebo automaticky)*, alebo vznikne nejaká kombinácia odmietnutia a interpretácie.

A veta J.I.Muchina: «Aby sme pochopili prírodu, je treba postaviť sa na jej miesto» — je ukážková: o pochopenie Prírody sa vôbec nesnaží. Otvorene hovorí, že si želá zaujať jej miesto, t.j. zameniť jej objektívnosť za svoj subjektivizmus. V opačnom prípade (ak si skutočne želá pochopiť Prírodu), treba skonštatovať, že nevie vyjadriť svoje myšlienky v ruskom jazyku tak, aby bol jednoznačne pochopený: pochopiť ju — je jedna vec; postaviť sa na jej miesto — druhá; pozrieť sa z jej uhlu pohľadu — tretia.

[2] Ako sme pochopili z predošlého textu článku, tak J.I.Muchin hovorí o tom, že **nerozumná** Príroda, aby vyriešila svoje problémy, ktoré sama riešiť nedokáže pre svoj nerozum, **vytvorila** dokonalý ľudský **rozum** a núti ho rôznymi okolnosťami k tomu, aby riešil úlohu jej vlastného prežitia, a zároveň zaistenia jej nesmrteľnej existencie.

[3] Existujú:

- choroby — ľudstvo je najchorľavejším druhom v biosfére Zeme;
- živelné pohromy — aparát matematickej štatistiky umožňuje odhaliť prepojenie medzi mravne podmienenou sociálnou aktivitou a „vyčíňaním“ živlu;
- globálna biosférno-ekologická kríza.

Toto všetko — je pripájanie spätných väzieb (v správaní tých, čo sa chovajú nepravdoverne) na seba samých. V minulosti takéto javy volali priamo a bez akýchkoľvek narážok: «Boží bič», t.j. Božie dopustenie.

[4] Múdrosť Šalamúnova, neuznávaná cirkvami Kristovho mena a synagógou ako Bohom inšpirovaná posvätná kniha, 2. kapitola: «23.Boh stvoril človeka nie aby sa na prach zmenil, ale urobil ho obrazom Svojho večného bytia; 24. No závisťou diabla prišla na svet smrť a zakúšajú ju tí, čo zdieľajú jeho osud».

[5] Mimochodom, tento princíp bol prvý krát ohlásený nositeľom „nezabudnuteľnej kráľovskej charizmy“ (pravdaže, katolíckej), ale aj mnohí pravoslávni monarchovia žili v plnom súlade s týmto princípom, ibaže v tichosti (nehovoriac to nahlas), čo je ešte pokryteckejšie; alebo ako dobytok, v prípade že nechápali čo tvoria.

[6] Vo všeobecnosti, počítač — to nie je len „pamäť“, ale minimálne aj procesor — t.j. menič informácie.

[7] Nie je to pravda. Zvieratá sú rozumné, a ich rozum dokáže riešiť mnohé pred nimi stojace úlohy, program riešenia ktorých nie je vložený do ich inštinktov a podmienených reflexov. S tým bude iste súhlasiť každý, kto doma choval alebo chová mačku či psa, a doma ich netýral, ale umožnil im byť samými sebou. Takto mačka dokáže samostatne vyriešiť úlohu: Ako vyjsť von z izby, ktorej dvere sa otvárajú pomocou kľučky? — Treba vyskočiť, zavesiť sa prednými labami na kľučku dverí, pritom odovzdať svoj impulz (súčin hmotnosti a rýchlosti letu) dverám: západka oslobodí dvere, a tie sa pootvoria na pántoch zárubne. Overené: mačku tomu učiť netreba.

Principiálny rozdiel medzi rozumom zvierat a rozumom človeka nespočíva v schopnosti alebo neschopnosti riešiť úlohy: veď riešiť úlohy, to predsa je úlohou rozumu. Rozum zvieraťa vo všetkých prípadoch koná *v hraniciach možného*, **stanovených nie ním**, ale sformovaných vôkol neho. A otázka tvorivosti spočíva v odpovedí na otázku, či je samotnému rozumu dovolené určovať a nastavovať *nové hranice možného pre seba*. **Ľudskému rozumu to je dovolené Zhora**.

aj opice, aj delfíny sú dodnes zvieratami, avšak človek za niekoľko tisíc rokov riešil toľko tvorivých úloh, že prakticky zmenil obraz celej planéty.

Ak by som bol veriacim[1], tak by som povedal — Boh do nás vdýchol dve veci: schopnosť cítiť povinnosť a schopnosť tvoriť. Pričom, opakujem, prvá schopnosť je pre Prírodu oveľa dôležitejšia, než tá druhá, pretože schopnosť tvoriť možno ľahko rozvinúť, najmä ak máme v zálohe večnosť, a citom pre povinnosť sa premáhajú inštinkty.

No ak by to bol Boh, tak ten by do nás vložil tieto vlastnosti v hotovej podobe, ale Príroda, ako vždy, vložila do každého človeka iba zárodok, ktorý navyše spoločne s telom nerastie v každom človeku» (J.I.Muchin, „Je duša človeka nesmrteľná?", noviny „Duel", № 33 (80), r. 1998).

Avšak ľudské schopnosti, menované J.I.Muchinom, sú vlastnosťami vloženými do človeka Zhora v podobe hotovej na použitie (alebo aj zneužitie). A človeku je poskytnutá sloboda v ich používaní. Ak by človeku nebola daná Zhora táto sloboda, tak Život by sa zmenil na „hraciu skrinku", a ľudia by sa zmenili na bezduché automaty bez vôle a morálky ako súčasť jej „mechanického" aparátu, alebo na divákov, nemajúcich možnosť zmeniť priebeh námetu predstavenia, v ktorom účinkujú ako postavy, bez vlastnej vôle.

Sloboda voľby, schopná oslobodiť Láskou k Životu aj ľudskú vôľu[2], je človeku daná Zhora, a to, kto s ňou ako zaobchádza, závisí už od neho samého: a v tomto mravne podmienenom dialógu človeka so Životom prebieha proces formovania mravnosti a etiky každého človeka a kultúry budúcej Ľudskosti. **V opačnom prípade by nemohol bežať proces *(obopínajúci životy mnohých pokolení)* kolektívnej tvorby (budúcej) kultúry Ľudskosti, realizovaný Ľuďmi prítomnými v každej dobe.**

T.j. J.I.Muchin znova nie je zadobre s logikou: ak by dokonalosť bola do človeka vložená v hotovej podobe, tak ľudská tvorivosť by v danej oblasti neprebiehala, a schopnosť tvoriť (minimálne v tejto oblasti) by bola pre Život nadbytočná a nepotrebná. Boh si ale prial, aby sa ľudská tvorivosť prejavila

---

Po tom, ako bolo toto vyjadrené, je dobré si všimnúť aj to, že J.I.Muchin, začínajúc reč o *ľudskom* rozume príkladom s červenou a zelenou žiarovkou a kŕmidlom, obmedzuje možnosti *ľudského* rozumu možnosťami rozumu laboratórnej krysy. A až po vstupe do týchto obmedzení začínajú úvahy o tvorivosti a zmysle pre povinnosť. A toto obmedzenie možností ľudského rozumu možnosťami rozumu laboratórnej krysy nás núti ešte raz uviesť verše A.K.Tolstého: «Od skotov nás Darwin chce /zaviesť do ľudského prostredia — /No nihilisti sa pilne snažia /aby sme sa skotmi stali» (datované r. 1872).

Inými slovami, nihilizmus minulých viac než sto rokov dosiahol určitý úspech, a názory J.I.Muchina v otázke ľudského rozumu sú kultúrne zapríčineným následkom nihilizmu ruskej inteligencie 19. storočia, pred nebezpečenstvom ktorého neraz varoval A.K.Tolstoj vo svojich dielach, napríklad: „Bojím sa ľudí moderných...“; „V čase mája veselom...“; „Potok-bohatier“. Avšak aj on, rovnako ako A.S.Chomjakov, nedokázal predložiť tvorivú alternatívu voči nihilizmu, o príčinách čoho sám rozprával v básňach „Bože, chystajú ma k boju...“ a „Nie som bojovníkom dvoch táborov...“. *(A.K.Tolstoj, Zbierka diel v 4 zväzkoch, Moskva, vydavateľstvo «Pravda», r. 1969, zv. 1)*

Ľudia sú časťou biosfére Zeme, na to mnohí zabúdajú. Preto životarečenie (sociológia) nemá právo vyraďovať z analýzy účasť ľudí v biosférnych procesoch. Reálne v súčasnosti existuje ešte jedno nešťastie: psychologicky (na úrovni biopolí) každé dostatočne veľké mesto (vrátane Moskvy) je symbiózou krysy a človeka. A **krysa, ak aj nepanuje, tak predsa len v tejto symbióze vedie**, pretože krysa (krysí kolektívny duch - egregor) vie, čo od človeka chce, a psychika mnohých ľudí je potlačená egregorom krysy (a čiastočne aj švába). *Je to priamym následkom osobného ateizmu každého z takýchto ľudí: ich mravné štandardy majú bližšie k inštinktom mestskej krysy než k pravdovernosti vlastnej Bohu*. V tejto symbióze, podmienenej mravnosťou ľudí, krysí egregor nielenže dokáže využívať ľudí ako súčasť svojho biotopu, ale dokáže tiež v určitých veciach prinútiť ľudí *(morálne ľahostajných, neizolujúcich sa od tohto egregoru a psychologicky ním potlačených)* slúžiť svojim potrebám, vrátane využívania ich rozumu a tvorivého potenciálu. A človek *(prevažná väčšina davu tvoriaca obyvateľstvo miest)* nevníma, prípadne je nepozorný a preto si neuvedomuje, kedy sa jeho psychika zjednocuje s krysou psychikou v egregoriálnej symbióze; nepremýšľa o *biosférnej kvalite* spôsobu života veľkých miest, spôsobenej ľuďmi; a nehodnotí tento stav mestskej spoločnosti ako žalostný.

A v spojitosti s týmto problémom sú odkazy J.I.Muchina v otázke rozumu vzhľadom na skúsenosti laboratórnych krýs, ktoré sa stretli s dvoma žiarovkami rozdielnej farby, kŕmidlom a elektrickou bleskoistkou — následkom a vyjadrením jeho osobného ateizmu. Tie odkazy *sú charakteristické práve v medziach kryso-ľudskej mestskej symbiózy*, no mimo týchto ohraničení, naviatych sformovanou kryso-ľudskou symbiózou, nemajú žiaden zmysel: je to chybný, nenázorný príklad pre objasnenie možností ľudského rozumu ako takého.

[1] Viere (dôvere) Bohu nestojí v ceste nič — okrem reálnej mravnosti samotného subjektu (jej úpadok a defekty), *ktorú tvrdohlavo sám odmieta prehodnotiť a zmeniť.*

[2] V tom zmysle, že po získaní slobody vôle odpadá nutnosť robiť čokoľvek s vypätím vlastnej vôle.

aj v tejto oblasti. Prečo si to prial práve tak? — to už je iná otázka, na ktorú každý dostáva odpoveď *celým* svojim životom.

Ale túto otázku J.I.Muchin nevidí preto, lebo Boh preňho neexistuje, no:

Ak niet otázky — tak niet ani ciest k odpovedi na ňu, a subjektívne — niet ani odpovede.

V tejto súvislosti treba spomenúť smutné slová kráľa Dávida (prorok Daud v Islame): «Povedal si *blázon* v srdci svojom: „Niet Boha“» (Kniha žalmov, 14:1).

Pre Dávida *(ako aj pre mnohých veriacich na základe svedomia, a nie písem alebo rituálov)* bola existencia *Živého Boha* reálnym, eticky dokázaným, nevyvrátiteľným, všedným faktom svojho vlastného života, a nie predmetom úvah či viery v rozumové a experimentálne nedokázateľné predpoklady. No a pravdivosť Dávidových slov *o bláznovstve každého ateistu* potvrdil J.I.Muchin sám „logikou“ svojich úvah na tému «Boh neexistuje, duša je nesmrteľná».

O takýchto ateistických názoroch a spôsobe chápania Života, akých súčasný príklad nám poskytol J.I.Muchin v citovanom článku, sa pred mnohými storočiami vyjadril aj jeden zo zakladateľov historicky sformovaného kresťanstva — apoštol Pavol:

«Ak si niekto z vás myslí, že je múdry v tomto veku, nech sa stane bláznom, aby sa stal múdrym. Lebo múdrosť tohto sveta je pred Bohom bláznovstvom» (1. list Korinťanom apoštola Pavla, 3:18, 19).

A toto nie je jediné miesto v listoch apoštola Pavla, kde obracia pozornosť na to, že takzvaní «normálni ľudia» sú v drvivej väčšine objektívne pred Bohom bláznami:

«Tak ako had svojou prefíkanosťou zviedol Evu, tak aj ja sa bojím, aby ste neprišli o rozum odklonením sa od jednoduchosti v Kristovi» (2. list Korinťanom apoštola Pavla, 11:3).

No vyjadrenie apoštola Pavla nie je paradoxom, t.j. Pavol v danom prípade neprotirečí sám sebe: jasne si uvedomoval, že **démonická múdrosť «normálnych» ľudí (a tým skôr «znamenitých intelektuálov») tohto sveta je zjavným, nesporným bláznovstvom pred Bohom**, a snažil sa, znížiac sa k úzkemu a ohraničenému vnímaniu a chápaniu sveta svojich «normálnych» súčasníkov, *vysvetliť im v ich jazyku*, ako — **podľa jeho názoru** — to, čo oni považujú za múdrosť zhruba-približne vyzerá v porovnaní s pravou Bohom inšpirovanou múdrosťou, ktorú oni považujú za jeden z prejavov čistého bláznovstva.

6.3. Proti idealistickému ateizmu[1]

Avšak skutočný paradox v živote a činnosti Pavla spočíva v tom, že hoci si uvedomoval rozdiel medzi „múdrosťou“ tohto sveta a pravdivou Bohom inšpirovanou múdrosťou, neraz o tom aj hovoriac — on sám systematicky pripisoval nariadenia „múdrostí“ tohto sveta na vrub Bohu, Jeho Zámeru a *odhodlane (bojovne a bezcitne)* hlásal takúto vierouku ako Bohom inšpirovanú miesto toho, aby sa pred hlásaním vynasnažil *s Božou pomocou* oddeliť vo svojej psychike (*aby tak v jeho vieroučení druhých predišiel zmiešaniu oboch múdrostí do jednej)*:

- „múdrosť“ tohto sveta, v ktorom sa sformoval ako osobnosť, ktorého dedičstvo niesol a neprekonal, a
- múdrosť inšpirovanú Bohom, možnosť pochopenia ktorej je dostupná každému, kto sa o ňu usiluje, na základe mravnej pripravenosti zmeniť sám seba, a predovšetkým — pripravenosti zmeniť svoju reálnu mravnosť[2], analyzujúc a prehodnocujúc Život, čo určuje charakter viery a relígie, a celej algoritmiky individuálnej psychiky každého človeka, vrátane jeho účasti v kolektívnej psychike (egregoroch) spoločnosti.

Ako vieme z Biblie, Pavol sa spočiatku volal Šavol, a Ježiš sa počas svojho života fyzicky so Šavlom nestretol. V tom čase bol Šavol presvedčeným prívržencom farizejskej[3] vetvy vtedajšieho judaizmu, usvedčovanej Ježišom z odpadlíctva od Boha, a ako následok — Šavol sa stal protivníkom Ježiša a vierouky ktorú šíril. Avšak napokon, ako na tom trvá tradícia kresťanských cirkví, sa Ježiš po svojom nanebovstúpení *akože* zjavil Šavlovi na jeho ceste do Damašku, kam mal namierené s poslaním vykonať tam represie voči tamojším židom, ktorí tam prijímali kresťanstvo skrze učenie druhých apoštolov, ktorých Ježiš k tomu počas svojho telesného života medzi ľuďmi povolal.

Kánon Nového zákona o tom rozpráva takto:

«A Šavol, ešte dýchajúc hrozbami a vraždami žiakov Pána, prišiel k veľkňazovi 2. a vydrankal si od neho listy pre synagógy v Damasku, aby mohol, ak tam nájde stúpencov tohto učenia, aj mužov, aj ženy, zviazaných priviesť do Jeruzalemu. 3. A keď už šiel a približoval sa k Damasku, náhle ho ožiarilo svetlo z neba. 4. Padol na zem a začul hlas, ktorý mu hovoril: Šavol, Šavol! prečo Ma prenasleduješ? 5. On odpovedal: kto si, Pane? A Pán povedal: Som Ježiš, ktorého prenasleduješ. Ťažko sa ti pôjde proti ostriu. 6. Trasúc sa a v hrôze povedal: Pane! Čo mi prikážeš urobiť? a Pán mu povedal: vstaň a choď do mesta; a bude ti povedané, čo máš robiť. 7. A ľudia, ktorí s ním šli, stáli ako zmeravení, lebo počuli hlas ale nikoho nevideli. 8. Šavol vstal zo zeme, otvoril oči a nikoho nevidel. A vzali ho za ruky a priviedli do Damasku. 9. A tri dni nič nevidel, nejedol a nepil. 10. V Damasku bol jeden učeník, menom Ananiáš; a Pán mu vo videní povedal: Ananiáš! On odpovedal: tu som, Pane. 11. A Pán mu povedal: vstaň a choď na ulicu, takzvanú Rovnú, a vyhľadaj v Júdovom dome Tarzénčana, menom Šavla; on sa teraz modlí, 12. a videl vo videní muža menom Ananiáš, ktorý prišiel k nemu a položil naňho ruky, aby znova videl. 13. Ananiáš odpovedal: Pane! počul som od mnohých o tomto človeku, koľko vykonal zla Tvojim svätým v Jeruzaleme; 14. aj tu má od veľkňazov moc zviazať všetkých, ktorí vzývajú Tvoje meno. 15. Ale Pán mu povedal: choď, lebo on je Mojou vyvolenou nádobou, aby hlásal Moje meno pred národmi a kráľmi aj synmi Izraela. 16. A Ja mu ukážem, koľko si musí vytrpieť pre Moje meno. 17. Ananiáš šiel a vošiel do domu a, kladúc na neho ruky, povedal: brat Šavol! Pán Ježiš, ktorý sa ti zjavil na ceste, po ktorej si šiel, ma poslal, aby si znova videl a bol naplnený Svätým Duchom. 18. A vtom akoby šupina spadla z jeho očí, odrazu videl; a, vstávajúc, nechal sa pokrstiť, 19. a ako prijal pokrm, zmocnel. A zostal Šavol niekoľko dní s učeníkmi v Damasku. 20. A hneď začal v synagógach hlásať o Ježišovi, že On je syn Boží. 21. A všetci, čo to počuli, sa čudovali a vraveli: či to nie je ten, čo prenasledoval v Jeruzaleme tých, čo volali toto meno? určite aj sem prišiel na to, aby ich zviazal a priviedol k veľkňazom.

---

[1] 15. apríl 2001 — veľkonočná nedeľa aj v pravoslávnych cirkvách, majúcich liturgiu podľa juliánskeho kalendára; aj v katolíckych a ďalších cirkvách, majúcich liturgiu podľa gregoriánskeho kalendára — pripadlo na interval písania tejto kapitoly, začatej 9. apríla 2001.

[2] Mravné zmeny sa odrážajú najviac zo všetkého v zmene etiky (mravne sa meniaceho) subjektu — t.j. v jeho vzťahu k iným subjektom, objektom a Životu celkovo.

[3] „Skutky apoštolov“, 23:6.

22. A Šavol čoraz viac silnel a miatol Židov žijúcich v Damasku, dokazujúc, že Ten je Kristus[1]» (Skutky apoštolov, 9. kapitola).

Tak sa Šavol stal apoštolom Pavlom. A jeho podiel na vzniku a formovaní historicky reálneho kresťanstva sa ukázal byť tak veľkým, že mnohí bádatelia tejto otázky dospievali k názoru, že by sa historicky reálne kresťanstvo malo nazývať *pauliánstvom* (od latinského «Paul» — Pavol). A zďaleka nie všetci hodnotili vklad Pavla na formovaní reálneho kresťanstva ako pozitívny, čoho príkladom je aj názor L.N.Tolstého:

«Ja viem, že to, čo sa chystám teraz povedať — konkrétne to, že tá cirkevná viera, ktorú už stáročia vyznávajú milióny ľudí pod názvom kresťanstvo, nie je ničím iným ako veľmi hrubou židovskou sektou, ktorá nemá nič spoločné s pravdivým kresťanstvom — sa bude zdať ľuďom, slovne vyznávajúcim učenie tejto sekty, nielenže nepravdepodobným, ale aj vrcholom strašného rúhania.

Ale ja to nemôžem nepovedať. Nemôžem to nepovedať preto, lebo kvôli tomu, aby ľudia mohli využívať veľké dobro, ktoré nám poskytuje pravdivé kresťanské učenie, sa musíme predovšetkým oslobodiť od tej útržkovitej, lživej a, hlavne, hlboko amorálnej náuky, ktorá pred nami skryla pravdivé kresťanské učenie. Táto náuka, ktorá pred nami ukryla učenie Krista, je tou Pavlovou náukou, opísanou v jeho posolstvách a vloženou do základov cirkevnej náuky. Táto náuka nielenže nie je učením Krista, ale je náukou, ktorá je s ním v priamom protiklade» (L.N.Tolstoj, „Prečo kresťanské národy celkovo, a najmä ruský, sa teraz nachádzajú v žalostnom postavení“[2]).

Aj keď oficiálne cirkvi s názorom L.N.Tolstého v tejto otázke nesúhlasia, vyhýbajúc sa behom celého 20. storočia preskúmaniu mravno-etickej podstaty Kristovho učenia a mravno-etickej podstaty kresťanských cirkevných náuk (a tá je skutočne odlišná[3]) — predsa len, hodnotenie L.N.Tolstojom historicky reálneho kresťanstva a úlohy apoštola Pavla v jeho formovaní bola pravdivá, pretože *Šavla na jeho ceste do Damašku k službe nepovolal Ježiš Kristus*.

Danú udalosť radíme medzi sugestívne preludy[4], pretože odmietame fakt zjavenia sa Šavlovi pravdivého Krista na základe toho, že:

Epizódy vzťahov takzvaného «Krista» a Šavla-Pavla, o ktorých je reč, sa odlišujú od množstva situácií uvedených v kánonických textoch Nového Zákona tým, že *takzvaný «Kristus» sa chová úplne odlišne, než sa choval Kristus vo všetkých ostatných, nami nespochybňovaných, novozákonných svedectvách o jeho činnosti*.

Takzvaný «Kristus» sa v epizóde so Šavlom na ceste do Damasku správa nekresťansky:

- Pravdivý Kristus liečil nemocných a mrzákov — a tu, Šavol bol zbavený zraku, i keď len dočasne *(Boh a Jeho poslovia jednajú bez sprievodných „doplnkových“ efektov tohto druhu).*
- Pravdivý Kristus nikdy a nikoho nenútil nasledovať ho silou, ani strachom, ani vydieraním — Ale Šavol sa chvel a bol vydesený, keď sa podriadil[5] tomu, kto ho povolal do služby.

[1] Kristus, t.j. «Christos» znamená v gréckom jazyku «pomazaný» (Hlavy sa v tých časoch mazali kráľom*). Termín analogický starožidovskému «Mesiáš».

[2] Úplný text menovaného článku bol vložený do Prílohy č.2 v knihe VP ZSSR „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“, kde je článok L.N.Tolstoho citovaný podľa vydania časopisu „Slovo“, № 9, r. 1991, str. 6 — 10.

[3] Zdôvodnenie tohto presvedčenia viď v knihách VP ZSSR „Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi“, „K Božiemu kráľovstvu...“, „**Viera a Miera**“, „Nastal čas o Stalinovi pohovořit...“, „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“.

[4] Druh matrično-egregoriálnej mágie, teda ovládnutie v prvom rade zmyslov človeka (zrak, sluch, čuch...) a vytváranie nepriameho tlaku na emócie a vôľu, skrze sugestívny vplyv egregoru (autonómnej duchovnej entity tvorenej kolektívnym podvedomím ľudí) a ľudského subjektu, ktorý ho riadi. V náboženskej terminológií do tejto kategórie spadajú aj rôzne javy ako: mámenia, pokušenia, vidiny, vytrženia (väčšina z nich) a tiež niektoré nesprávne vyhodnotené psychiatrické diagnózy. – pozn. prekl.

[5] Nerozhodol sa nasledovať Krista na základe zmysluplného rozhodnutia, čo je ešte ďalším potvrdením toho, že Šavol sa stal obeťou sugestívneho preludu.

- Dokonca aj keď sa pozrieme na epizódu vyhnania obchodníkov z chrámu, keď Kristus mal akoby použil hrubú silu[1], tak aj v tomto prípade nebol nikto zmrzačený, nikto nebol zachvátený hrôzou, vôľa nikoho nebola v jeho psychike zamenená cudzou vôľou.

  Pravdivý Kristus nikdy a nikomu nenaháňal strach, nikdy a nikoho nespravil mrzákom (ani dočasne), nikdy a nikoho nevydieral (tým skôr rafinovane v zamlčaniach, a nie otvorene slovami), nepotláčal a neprekrucoval vôľu nikoho[2], *nevytváral dvojzmyselné situácie umožňujúce obviniť jeho i Boha v čomkoľvek podobnom*.

V činnosti pravdivého Krista a v činnosti toho, čo sa v duchu zjavil Šavlovi na ceste do Damasku, sa prejavili dve rozdielne a navzájom nezlučiteľné mravnosti.

A takéto obrátenie ku «kresťanstvu», aké podstúpil Šavol, nemohlo nastať, ak by bol povolaný do služby pravým Kristom. Pravý Kristus odkrýval pred každým (koho oslovoval) pravdu, a vykladal ju buď priamo a jasne, aby ho jednoznačne chápali; alebo, ako pravý dialektik, kládol jednoznačne pochopiteľné **pomocné otázky**, na ktoré ak respondent odpovedal *úprimne podľa svojho svedomia*[3], tak sa *svojim umom* začal vzďaľovať „múdrosti“ tohto sveta, ktorá je pred Bohom bláznovstvom, a približoval sa chápaniu pravdy. A každý mohol Kristom mu odhalenú pravdu slobodne odmietnuť, alebo ju prijať do základov svojho života.

No Šavol sa stal «kresťanom» a apoštolom Pavlom nie zo svojej vedomej dobrej vôle, *nachádzajúc sa pritom **v pokojnom a optimistickom rozpoložení**, prehodnocujúc svoje dovtedajšie presvedčenia-omyly*, načerpané „múdrosťami“ tohto sveta behom svojho dovtedajšieho života, a ich podmienenosť jeho reálnou mravnosťou — ale urobil to trasúc sa a v zdesení, podriaďujúc sa pritom duchovi ktorý ho vyzval, pričom si zachoval svoju dovtedajšiu *mravnosť (ako hierarchicky usporiadaný súbor mravných kritérií)*[4] a nezmenil v sebe nič, okrem *rozumového* postoja k faktom, ktoré mu boli už dávno známe:

---

[1] Sme toho názoru, že táto epizóda bola vymyslená dodatočne, po prvé, s cieľom nahradenia relígie človeka a **Boha, ktorý existuje**, chrámovou obradnosťou vytvorenia egregoru zatemňujúceho *prejavy a obraz Boha* v dušiach ľudí praktikovaním kultu egregoriálnej mágie; po druhé, s cieľom stotožnenia v ľudskom vedomí démonického všetko-si-dovoľovania a Božieho Zámeru *(* v duchu pravidla: cieľ svätí prostriedky *)*. Začítajte sa do epizódy:

«13. Blížila sa židovská Veľká noc, a Ježiš prišiel do Jeruzalemu 14. a zistil, že v chráme predávajú voly, ovce, holuby, a sedia tam peňazomenci. *15. A urobil si z povrázkov bič, a všetkých vyhnal z chrámu, aj ovce a voly; peňazomencom rozhádzal peniaze a poprevracal stoly* 16. A predavačom *holubov* povedal <podľa nášho názoru, «holubov» — očividne dopísané: reč bola adresovaná všetkým predavačom a peňazomencom>: vezmite to odtiaľto preč a z domu Môjho Otca nerobte dom obchodu. 17. Pritom si Jeho učeníci spomenuli, že je písané: horlivosť za Tvoj dom Ma zožiera. 18. Na to Židia povedali: akým znamením nám dokážeš, že máš moc takto konať?» (ev. p. Jána, 2:13 — 18).

Nuž, to, čo sa píše vo verši 15, «nezapadá» do rozvoja situácie. Ak by sa také niečo prihodilo, *ihneď by pribehla chrámová stráž*. Kto o tom pochybuje — zoberte si povrázky, upleťte si bič a skúste vyhnať predavačov na hociktorom trhu; alebo skúste týmto spôsobom vyhnať z kresťanského kostola tých, čo *uprostred jeho múrov predávajú (napriek uvedeným slovám Krista)* kultové rekvizity (obetné zvieratá v Jeruzalemskom chráme tých čias boli kultovými rekvizitami) a «potvrdenky» o uhradení cirkevného poplatku za obrad: — budete mať čo robiť s davom, aj s políciou.

A tu po údajnom Ježišovom výtržníctve na chrámovom dvore (veď obchodovanie s volmi neprebiehalo v budove) pokračuje pokojný rozhovor s obchodníkmi, vrátane predavačov holubov *(tí vidiac pogrom, z nejakého dôvodu ich nenapadlo rozutekať sa, aby zachránili seba a svoj tovar pred údermi biča)*, i ostatnými židmi.

Tvrdenie, že Prozreteľnosť je nevyspytateľná, že stráž nepribehla, lebo bola psychologicky brzdená, a dav z rovnakej príčiny bol naladený na pokojnú debatu a kladenie otázok ohľadom znamení — je len prázdnou výhovorkou na ochranu kánonického písma a cirkevnej tradície. Navyše takáto výhovorka robí z Krista lacného trhového iluzionistu: vyháňať obchodníkov bičom, *vyvolávajúc v nich zlosť a urazenosť*, a psychologicky paralyzovať stráž a dav? — to je démonické všetko-si-dovolovanie a pozérstvo.

V skutočnosti obchodníci, *sadajúci si kam netreba ako hlúpe muchy*, opustili svoje «predajne» sami, pocítiac nepochopiteľný «diskomfort»: vypudila ich matrica (**miera**), podporovaná Ježišom, v ktorej nenašli svoje miesto.

[2] Ľudská vôľa vždy pôsobí z úrovne vedomia, vôľa je vždy vedome cielená.

[3] Oklamať sám seba, ako ani oklamať Boha, nie je možné, hoci dlho sa možno tešiť z ilúzie akoby vydareného sebaklamu. Úprimnou odpoveďou na Ježišom položené *pomocné otázky* ľudia získavali skutočné pochopenie rôznych stránok Života.

[4] Ešte raz obrátime pozornosť: toto je definícia pojmu «**mravnosť**» v prácach VP ZSSR. Takže **nemravnosť**, to sú rôzne druhy neurčitostí (vrátane principiálneho odmietania čohokoľvek) v mravných kritériách a v ich hierarchickej usporiadanosti.

- predtým horlivo odmietal, že Ježiš je Kristus *(Mesiáš, Boží pomazaný — Jeho vyvolenec pre uskutočnenie určitej misie v rámci Zámeru),*
- potom začal horlivo hlásať, že *práve Ježiš je Kristom*.

A špeciálna otázka:

Potrebuje pravý Kristus či pravý Boh, aby ľudia pravé kresťanstvo prijímali v stave chvenia a hrôzy, neschopní čokoľvek pochopiť; aby ho prijali tak, ako prijal „čosi“ Šavol-Pavol?

Ak človeka zachváti trasenie a hrôza, treba *požiadať* priamo Boha o ochranu a pomoc[1].

A Šavol si na Boha ani nespomenul, pretože stratil sebakontrolu.

No ešte predtým, ako *mu nahnali hrôzu a triašku, využívajúc Božie dopustenie vo vzťahu k nemu*, Šavol bol od Boha vzdialený a tvrdohlavo zotrvával v tomto samoodcudzení od Neho. Obeťou sugestívneho preludu sa Šavol v Božom dopustení stal preto, lebo aj pred odchodom do Damasku, aj počas samotnej cesty *bol posadnutý* zlobou, a v takomto naladení (emočno-zmyslovom režime duše) nemal chuť myslieť na Boha; na svoj osobný VZÁJOMNÝ vzťah s Ním; na to, čo *a ako* učil Ježiš, a či je to pravda.

T.j. slepo a bezmyšlienkovito veriac farizejskej tradícii vyznávania judaizmu, žil mimo relígiu pravého Boha, sám sa od Neho separujúc bezmyšlienkovitou vierou v „múdrosť“ tohto sveta, zlostne a nezmyselne odmietajúc všetko, čo k nemu aspoň okľukami prichádzalo z Božích napomenutí, ktoré ľuďom odovzdával Ježiš, kým medzi nimi fyzicky žil. A bolo to tak, hoci Šavol mal otvorenú možnosť pouvažovať na tým, čo sa k nemu okľukami dostávalo z Ježišovho hlásania; mal možnosť *predbežne sa pomodliť k Bohu aby ho ochránil od pokušení a preludov, ak už nedôveroval tomuto človeku — fyzickému Ježišovi*, a príduc za ním mohol si s ním pohovoriť, v presvedčení že Boh vypočul jeho modlitbu a je tak samotným Bohom ochránený od pokušení a preludov, ako o to prosil v modlitbe. No Šavol to osobne pre seba nepovažoval za nevyhnutné; za nevyhnutné považoval realizovať represie voči inak veriacim a inak mysliacim. Takto vyzerala mravnosť Šavla pred epizódou na ceste do Damasku.

A v súlade s jeho mravmi, akonáhle niekto prejavil voči nemu silu a predstavil sa ako Ježiš, Šavol ihneď pristal na to, že ten niekto je skutočným Ježišom Kristom, nezamýšľajúc sa nad tým, že voči nemu bol použitý eticky rovnaký prístup, aký bol predtým použitý synedriónom (veľradou*) voči Ježišovi Kristovi, kým fyzicky žil medzi ľuďmi; že v tomto prístupe sa v oboch prípadoch odzrkadlila tá istá mravnosť:

«Naša sila bude zákonom pravdy, lebo slabosť je nanič»[2] (Šalamúnova múdrosť, 2:11, opis mravno-etickej pozície nespravodlivo zmýšľajúcich, pokúšajúcich Boha plánovaním popravy spravodlivého, ktorý ich usvedčoval z neprávostí. T.j. zmýšľanie synedriónu v podaní Šalamúnových veršov) ≈ **«Ťažko sa ti pôjde proti ostriu**[3]**»** (Skutky apoštolov, 9:5, slová toho, čo sa zjavil Šavlovi v duchu).

Rozdiel je len v tom, že:

- v prípade Ježiša Krista bol tento prístup zhmotnený v podobe členov synedriónu, jeho stráží, rímskej moci, davu zloprajníkov a zvedavcov v ich personálnej zostave;
- v Šavlovom prípade sa tento prístup odrazil výlučne v duchu a fyzicky nezranil nikoho, snáď len samotného Šavla, ktorý náhle stratil zrak.

Boh nikoho Svojou vôľou neuvádza do činnosti v medziach Božieho dopustenia.

---

[1] «A ak na teba zostupuje hocaké mámenie od satana, tak pros o ochranu u Boha — veď On — je počujúci, múdry!» (Korán, 41:36). (mámenie – prelud, pokušenie, vidina, hlasy*)

[2] «Nie v sile je Boh, ale v Pravde!» — slová na Rusi pripisované Alexandrovi Nevskému.

[3] V ruskom preklade je na mieste slova „ostrie“ použité slovo „rožón“ (Рожóн), čo bola palica alebo kôl s ostrým špicom na konci (z toho možno vznikol aj slovenský výraz „ražeň“). V ruštine je príslovie „liezť na «rožón»„, s významom vrhať sa do problémov. V danom kontexte novozákonného veršu možno túto vetu „ducha“ k Šavlovi chápať ako vyhrážku, ktorú pripisovať Kristovi, by znamenalo ohovárať ho. – pozn. prekl.

Do činnosti v medziach Božieho dopustenia vo vzťahu k sebe sa púšťa každý sám *svojou vôľou* (vyhýbajúc sa Životu vlastnej pravdovernosti (* priťahujúc na seba efekt „opičej labky“ *)), **pod vplyvom svojich už prekrútených alebo chybných mravov, vytrvalo ignorujúc** *(pre svoju nevšímavosť a tvrdohlavosť)* všetky výstražné znamenia a smerovania na správnu cestu, dávané Zhora tak či onak každému predtým, než sa ocitne v medziach Božieho dopustenia vo vzťahu k sebe.

To sa týka aj Šavla na jeho ceste do Damasku.

Okrem toho, pravdivý Kristus, ako vyplýva zo svedectiev o ňom (dokonca v kánonických textoch Nového Zákona), *neodmietol nikoho prosbu o oslobodenie od zlého ducha, o vyliečenie zo zármutkov a chorôb*[1]*; tým skôr neodmietol nikoho z veriacich, a tiež nikoho z tých, čo boli predtým neveriaci a uverili.* No Pavol, už ako uznávaný apoštol-učiteľ, svedčí o opaku:

«7. A aby som sa nepovyšoval neobyčajnosťou zjavení, bol mi daný do tela osteň, satanov anjel, ktorý ma skľučuje, aby som sa nepovyšoval. 8. Trikrát som prosil Pána, aby ma od neho zbavil. 9. No Pán mi povedal: „Stačí ti Moja priazeň, lebo Moja sila sa prejavuje v bezmocnosti“. A preto sa oveľa radšej budem chváliť svojimi slabosťami, aby prebývala vo mne Kristova sila» (2. list Korinťanom, kapitola 12).

A vzniká otázka:

- platí «Moja sila sa prejavuje v bezmocnosti», ako to „niekto“ oznámil Šavlovi?
- alebo platí *Božia Sila sa prejavuje v pravdovernosti* nezávisle od «slabosti» a od «sily/moci» človeka?

A tieto dve možnosti nie sú zďaleka vždy jedno a to isté Božie dielo.

Tiež treba obrátiť pozornosť na to, že pravý Kristus vždy ľudí vyvádzal z oblastí Božieho dopustenia vo vzťahu k nim, a Pavla ponechal *s ostňom v tele — s anjelom satana*, doplniac to elegantným „zdôvodnením“: «aby sa nepovyšoval»?

— **Tak to nebolo.** Skutočný Kristus by Pavlovi pomohol prehodnotiť a zmeniť jeho mravy, a tým samotným by bol problém povyšovania sa vyriešený: Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokým ľudia nezmenia sami seba[2], *vrátane s pomocou iných ľudí v danej veci*[3]. No ak problém Pavlovho povyšovania sa existoval tak ako predtým, aj počas jeho apoštolskej služby, znamená to, že Pavol v sebe stále niesol démonický režim psychiky[4] a mravnosť zodpovedajúcu tomuto režimu, stále

[1] Podrobný výklad epizódy s Kanaánčankou (ev. p. Matúša, 15:21-28), v ktorom Kristus spočiatku akoby odmietal vyliečenie jej syna, viď v knihe „Prečo Vnútorný Prediktor, vyzývajúc k Božiemu Kráľovstvu, neprijme Posledný Zákon“ (Súbor 990612-O_Последнем_Завете.doc v Informačnej báze VP ZSSR). Tu to objasníme len stručne.

Reálna epizóda nachádzajúca sa v kánone Nového Zákona je roztrhnutá na dve témy a tým aj prekrútená. Ježiš Kanaánčanke neodmietol pomoc, a sám sa vrátil nazad — jej v ústrety, nechajúc apoštolov vzdialiť sa na ceste vpred. Po tom ako sa porozprával s Kanaánčankou a vrátil sa k apoštolom, našiel ich polemizovať: Práve im — hádajúcim sa — patria tieto človeko-nenávistné slová v Matúšovom evanjeliu, ktoré pripísali Kristovi (15:26), o dôstojnosti Kanaánčanky rovnej dôstojnosti psa a akoby ňou vyjadrený súhlas s týmto ponížením (15:27). Ježiš teda zastihol apoštolov pri spore o práve židov na rasistickú etiku voči nežidom a o práve Mesiáša *(podľa ich názoru „prvého hierarchu“, stojaceho mimo kritiku)* na odpadlíctvo od starozákonných pravidiel a politiky rozsievania rasizmu (v určitých jemu známych prípadoch) — a aby ich priviedol k rozumu a oslobodil od rasistických táranín, porozprával im podobenstvo „o blížnom“, ktoré je v kánone Nového Zákona uvedené u Lukáša (10:30 — 37).

„Svätí“ otcovia-zakladatelia kresťanských cirkví, aby prekrútili pravdu a zablokovali rozum ľudí slepou vierou, roztrhli námet na dve časti a postavili dva útržky námetu proti sebe, prerobiac ich primerane svojim cieľom. Je to príkladom toho, ako zlomyseľne a zámerne sa umelo vytvára «jednota a boj protikladov» tam, kde ich reálne niet.

Je to *implicitné použitie dialektiky* na riešenie úlohy riadenia procesu vzniku a formovania novej vierouky a egregoriálno-magického kultu, ktoré sa odohralo dávno predtým, ako G.Hegel a K.Marx niečo napísali.

[2] Korán, 13:12 (11).

[3] T.j. novozákonná téza o tom, že na slamku v cudzom oku nehľaď, kým nevyberieš brvno zo svojho oka (Matúš, 7:4-5; Lukáš, 6:41-42) — je lživá, pretože znepriateľuje ľudí pri riešení podstatou spoločných problémov; tým skôr, že samotný človek si zďaleka nie vždy dokáže poradiť so „slamkou“ alebo „brvnom“ v oku.

[4] O typoch režimu psychiky si možno oveľa podrobnejšie prečítať v knihách „Voda Mŕtva“ v redakcii r. 1998, „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, „Príď na pomoc mojej neviere...“, „Princípy kádrovej politiky“ a ďalej v aktuálnej knihe v 7. kapitole. Tu len v krátkosti a stručne.

Informačné zabezpečenie správania človeka možno rozdeliť do nasledujúcich kategórii:

- vrodené inštinkty a nepodmienené reflexy, a tiež kultúrne obaly týchto inštinktov;
- kultúrne tradície, stojace nad inštinktmi;

zotrvávajúc v odvrátení od pravdivého Boha, a *väčšinou svojich skutkov neslúžil Bohu, pri pokračovaní v tom, čo začal Ježiš*, hoci bol úprimne presvedčený o presnom opaku toho, čo sme tu povedali.

Ako mohol satanov anjel Pavla zdržiavať v jeho «chválení sa neobyčajnosťou zjavení»[1] je pre nás nepochopiteľné, tým viac, že sám Pavol hneď nato píše: «budem sa chváliť...». Alternatívna odpoveď na otázku: *„Čo robil satanov anjel?“* — spočíva v tom, že tento posol, ktorý neprestajne sprevádzal Pavla, prinášal hlásenia o jeho zámeroch a činnosti svojmu — *nie vševediacemu* — šéfovi, čo bolo nevyhnutné na podporu udržateľnosti procesu riadenia situácie okolo Pavla prostriedkami egregoriálnej mágie v medziach Božieho dopustenia.

A takéto „zdôvodnenie“ — akože Kristovo — ktoré tlmočil Pavol, ohľadom odmietnutia zbaviť ho satanovho anjela-besa, ktorý plnil funkciu sprevádzania, objasňovania situácie a navádzania, navyše deptajúci svojho zverenca, no nebrzdiaci jeho náklonnosť chváliť sa — popierajú prisľúbenia Krista dané v kázni na vrchu:

«7. Proste, a bude vám dané; hľadajte, a nájdete; klopte, a otvoria vám; 8. lebo každý prosiaci dostáva, a hľadajúci nachádza, a klopúcemu otvoria. 9. Je medzi vami taký človek, ktorý, ak ho syn poprosí o chleba, podal by mu kameň? a ak ho poprosí o rybu, podal by mu hada? 11. A tak, ako vy dokážete dávať dobré dary vašim deťom, i keď sú zlé, o to skôr váš Otec Nebeský dá dobré veci tým, čo prosia u Neho» (ev. p. Matúša, 7. kapitola).

No Pavol neprosil o zbavenie od satanovho anjela u Neho — u Najvyššieho Boha. On prosil u toho, koho považoval za skutočného Krista. Odmietnutím vyliečiť Pavla, Ježiš sám sa postavil proti tomu, čo *(v kresťanstve nazývaný «Boh Otec»)* Najvyšší Boh prikázal Ježišovi zvestovať ľuďom a čo je všetkým známe z Ježišovej reči na vrchu?

— Tak to nebolo.

Pravý Kristus by sa tak nemohol zachovať k Šavlovi, ako to Kristovi pripisuje *novozákonná klebeta* v príbehu o obrátení Šavla v Pavla a tak, ako o tom svedčí samotný apoštol Pavol v druhom liste Korinťanom (12:7-9), pretože pravému Kristovi, pravému kresťanstvu nielenže nie je vlastné využívať Božie dopustenie na dosiahnutie svojich cieľov, nech by bolo v akejkoľvek

---

- vlastné ohraničené chápanie, vlastný rozum;
- «intuícia celkovo» — to čo sa vynára z nevedomých úrovní psychiky jednotlivca:
  - ✓ informácia prichádzajúca z kolektívnej psychiky;
  - ✓ sugestívne preludy prichádzajúce zvonka a posadnutosť v inkvizítorskom zmysle slova;
  - ✓ vedenie Božím Zámerom.

V psychike každého jednotlivca je možné alebo sa naozaj deje toto všetko. No jedno z nich môže prevládať nad všetkými ostatnými komponentmi správania jedinca.

Ak prevládajú inštinkty — jedinec je človeku-podobným (antropoidným) zvieraťom (štatisticky najrozšírenejší typ minulej aj dnešnej spoločnosti, t.j. prevláda konzum a pôžitok);

Ak prevláda kultúra — jedná sa o biorobota-zombi, naprogramovaného kultúrou (takáto je väčšina židov, a k tejto úrovni je dnes tlačená väčšina obyvateľov Západu; problém možného preľudnenia planéty sa snažia riešiť pomocou programov plánovania rodiny, legalizáciou pohlavných zvrhlostí (podpora LGBTI atď. + juvenálna justícia*) a nasadením kultúry „bezpečného sexu“);

Ak prevláda rozum a z intuície je vytláčaná zložka, ktorú tvorí Božie vedenie — ide o démonické osoby (to je takzvané «svetové zákulisie»: vlastníci biblických kultov, lídri mondializmu, eurázijstva, vyšší hierarchovia scientológov, praví satanisti atď.).

A až keď hierarchicky nad všetkým ostatným prevláda vedenie Božím Zámerom (ako súčasť intuície) — možno hovoriť o Človeku a ono je aj ľudskou normou (na uchytenie tejto normy v ľudskej spoločnosti pracovali Mojžiš, Ježiš, Mohamed, Stalin). Tu život jednotlivca už prestáva byť nezmyselnou hrou alebo hrou na získanie uspokojenia, a získava zmysel v realizácií Vyššieho Zámeru, zachovávajúc si pritom kvalitu ľahkosti detstva, žijúceho v radostnej hre.

Takže v ideálnom prípade by človek mal byť slobodný od preludov a posadnutosti *(čo je priamy vpád do cudzej psychiky zvonku, proti vôli jej nositeľa)*, a všetko ostatné – inštinkty, zvyky, rozum a intuícia *(vzostupne podľa dôležitosti — inštinkty počúvajú rozum; rozum počúva intuíciu)* – má byť v jeho psychike vo vzájomnom súlade a jedno druhému pomáhať v organizovaní ľudského správania v živote tak, aby nebolo konfliktov s Vyšším Zámerom.

[1] Tieto veci sa dajú pochopiť, iba ak sa človek naladí na mentalitu a “mravnosť“ ducha (egregoru) historicky sformovaného kresťanstva, ktorého je Pavol „krstným otcom“, a ktorá je diametrálne odlišná od morálky človeka, ktorý hovorí o skutočnom Bohu, ktoré existuje. Inými slovami, rádový kresťan tie slová bežne chápe v duchu učenia a morálky ktorú s náboženstvom prijal, no Človek zotrvávajúci v relígii s Bohom vycíti v týchto slovách disharmóniu, neadekvátnu filozofiu a morálku. – pozn. prekl.

forme a voči komukoľvek, ale je im vlastné *neústupne* privádzať ľudí na slobodu *z oblasti dopustenia, ak sa v nej nachádzajú*.

A zatiaľ čo my, hriešni ľudia, dokonca aj keď to všetko chápeme, predsa len dokážeme zlyhať *(pre slabú vôľu alebo pre chybnosť svojich mravných kritérií, alebo nesprávnosť ich hierarchického usporiadania[1])* a využiť Božie dopustenie vo vzťahu k iným ľuďom z vypočítavosti alebo v záujmoch tretích síl, vyjadrujúc tým určitú mieru vlastného démonizmu a zombírovanosť — tak samotný Kristus nie je schopný takéhoto odpadlíctva pre svoju podstatu, inak by prestal byť Kristom: prišlo by k pádu Krista.

Tak, ako o tom hovorí Nový Zákon v epizódach spojených s Pavlom, sa mohol správať len pseudo-Kristus — Antikrist alebo niekto iný od Zlého.

A tak sa v činnosti Pavla prejavilo to, pred čím varoval samotný Ježiš:

«5. A keď niektorí hovorili o chráme, že je zdobený drahými kameňmi a darmi, On <Ježiš: naše spresnenie v citáte> povedal: 6. prídu dni, v ktorých z toho, čo tu vidíte, nezostane kameň na kameni; všetko bude zničené. 7. A spýtali sa Ho: Učiteľ! a kedy to bude? a aké bude znamenie, keď sa to bude diať? 8. On povedal: Dajte si pozor, aby vás nepriviedli do omylu, lebo mnohí prídu v Mojom mene, hovoriac, že to Ja; a ten čas je blízko: nenasledujte ich» (ev. p. Lukáša, 21. kapitola).

K tomu, ktorého v „Skutkoch apoštolov“ nazvali «Kristom» pri opise Šavlovej príhody na jeho ceste do Damasku — sa vzťahujú Kristove slová, dvakrát nami zvýraznené, v nasledujúcom citáte:

«15. Dajte si pozor na falošných prorokov, ktorí k vám prichádzajú v ovčom rúchu, a vo vnútri sú to draví vlci. 16. **Spoznáte ich podľa plodov** (zvýraznené nami v citáte). Vari oberajú z trnky hrozno, alebo z lopúchu figy? A tak každý dobrý strom prináša dobré plody, a zlý strom prináša zlé plody. Dobrý strom nemôže prinášať zlé plody, tak ako zlý strom nemôže prinášať dobré plody. 19. (...) 20. **Spoznáte ich teda podľa plodov** (zvýraznené nami v citáte)» (ev. p. Matúša, 7. kapitola).

A pri podávaní svedectva učeníkom Jána Krstiteľa o sebe samom, Ježiš tak isto neobracal ich pozornosť na svoje osobnostné špecifiká ako také, ale na plody svojich činov, ktorých očitými svedkami boli Jánom vyslaní učeníci, pritom sa zdržal slovného vyjadrenia o tom, že on sám je Kristus[2]:

«19. Ján[3] si zavolal dvoch zo svojich učeníkov a poslal ich k Ježišovi s otázkou: Ty si Ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného? 20. Oni, príduc k Ježišovi, povedali: Ján Krstiteľ nás poslal za Tebou spýtať sa: Ty si Ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného? 21. A, On, práve v tom čase mnohých vyliečil z chorôb a neduhov aj od zlých duchov, a mnohým slepým daroval zrak. 22. A takto im Ježiš odpovedal: choďte, oznámte Jánovi, čo ste videli a počuli: slepým sa vracia zrak, chromí chodia, malomocní sa čistia, hluchí počujú, mŕtvi sú

[1] V ich hierarchickom usporiadaní sa prejavuje režim psychiky. Viď práce VP ZSSR „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“, „Dostatočne všeobecná teória riadenia“ (vydanie r. 2000 a ďalšie), „O imitačno-propagačnej činnosti“.

[2] A o tomto postoji Ježiša svedčia činy: píše o tom aj Ján, v časti keď bol Ježiš u veľkňaza:

«19. A veľkňaz sa pýtal Ježiša na Jeho učeníkov a na Jeho učenie. 20 Ježiš mu odpovedal: Ja som verejne hovoril svetu; vždy som učil v synagóge a v chráme, kde sa zakaždým zhromažďujú Židia, a tajne som nehovoril nič. 21. Prečo sa pýtaš Mňa? spýtaj sa tých, čo počuli, čo som im hovoril; hľa, oni vedia, čo som im hovoril. 22. Keď to dopovedal, jeden zo sluhov, čo stál blízko, dal Ježišovi facku, hovoriac: takto odpovedáš veľkňazovi? 23. Ježiš mu povedal: ak som povedal zle, ukáž, čo bolo zlé; a ak dobre, prečo Ma biješ?» (Ján, 18. kapitola).

Pre „múdrosť“ tohto sveta je dôležité «kto, komu a ako?», no nie je dôležité «čo?» (obsah*) — a v tom je aj principiálny rozdiel medzi „múdrosťou“ tohto sveta a múdrosťou Bohom inšpirovanou.

[3] V tom čase sa nachádzal vo väzení z vôle Herodiady — Filipovej manželky. Herodiada bola milenkou jedného zo spoluvládcov Judey tetrarchu Herodesa-Antipasa (brata svojho zákonitého manžela) a «omotávala si ho okolo prsta». Verejná kritika tohto cudzoložstva sa stala podnetom k tomu, aby Ján, ktorý sa nachádzal v oblasti Božieho dopustenia pre svoje kázanie o pravdivosti „proroctiev“ Izaiáša a budúcej poprave Krista, za to zaplatil životom, keď Herodiada cez svoju dcéru chytila Herodesa za slovo, a žiadala si priniesť Jánovu hlavu na tácke (ev. p. Matúša, 14:1-11). Podrobnejšie je táto téma objasnená v knihe VP ZSSR „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“.

kriesení, chudobným sa hlása dobrá zvesť; a blažený, kto sa na Mne nepohorší!» (ev. p. Lukáša, 7. kapitola).

Nebolo však povedané:

„Naháňam hrôzu a triašku tým, ktorí odporujú mne i tomu čo učím. A aby sa mi podrobili, úplne odovzdali — dočasne ich mrzačím a nechávam ich takto mrzákmi dovtedy, až pristanú žiť podľa môjho učenia a slúžiť mi — potom ich uzdravím a oni mi slúžia... zo strachu, nie zo svedomia, a preto spod mojej vôle niet kam ujsť."

Nebolo to povedané preto, lebo *nič z takejto démonicky všetko-si-dovoľujúcej aktivity v rámci Božieho dopustenia* v skutkoch skutočného Krista *(ktorý nezištne a úprimne plnil dobrý Boží Zámer)* nebolo. A na ceste do Damašku nebolo všetko v poriadku: „niekto", kto sa v duchu zjavil Šavlovi, bol *podľa slov Kristus,* ale *podľa skutkov antikrist.*

Zato Pavol sám konal presne tak, ako vo vzťahu k nemu konal antikrist, a ako nikdy medzi ľuďmi nekonal skutočný Kristus. Prerušiac propagandu svojho oponenta, Pavol vyriekol:

«8. A Elimas volchv (to v preklade znamenalo jeho meno) im odporoval, snažiac sa odhovoriť prokonzula od viery. 9. No Šavol, ktorý sa volal aj Pavol, naplniac sa Duchom Svätým uprel naňho zrak 10. a povedal: ó, ty preplnený všelijakou ľsťou a zločinom, syn diablov, nepriateľ každej pravdy! prestaneš ty zvádzať z priamych ciest Pánových? 11. A teraz hľa, ruka Pánova padne na teba: budeš slepý a neuvidíš slnka do času. A zrazu padlo naňho temno a tma, a on, obracajúc sa sem a tam, hľadal sprievodcu. 12. Vtedy prokonzul, keď uvidel čo sa stalo, uveril a žasol nad učením Pána» (Skutky apoštolov, 13. kapitola).

Slová, ktoré by Elima usvedčili z nepravdy, sa pochopiteľne nenašli, a udialo sa: «naša sila nech je zákonom pravdy!» — s odvolaním sa na Ducha Svätého, hoci Duch Svätý je mentorom ku každej Pravde, a ak by bol s Pavlom — slová by sa našli presne tak isto, ako sa vždy nachádzali u skutočného Krista. Takže znova len treba pripomenúť Kristové slová: «Spoznáte ich podľa plodov».

Takže mravnosť apoštola Pavla sa nezmenila a zostávala rovnako fanaticko-policajtskou, represívnou, akou bola u Šavla — prenasledovateľa prvotných kresťanov. Rozdiel bol len v tom, že akonáhle sa stal apoštolom, Šavol-Pavol už nekonal v mene veľkňazov starozákonného judaizmu, ale v mene Ježiša Krista.

Isteže, Šavol na ceste do Damasku nemusel vedieť všetko toto, čo sme uviedli z kánonu Nového Zákona, usvedčujúceho subjekt, ktorý sa Šavlovi v duchu zjavil, minimálne, ako drobného antikrista, ak nie toho Antikrista, všetkými cirkvami najviac očakávaného. No po tejto udalosti Pavol prežil ešte veľa rokov, pričom sa stretával aj s inými apoštolmi, ktorí sa rozprávali so skutočným Ježišom kým ešte fyzicky žil medzi ľuďmi.

Nie je možné, aby sa Pavol s nimi i ostatnými prvými kresťanmi nerozprával o mnohých veciach a oni mu nemohli neporozprávať o tom, čo sami vedeli zo spoločných rozhovorov s Ježišom, a čoho boli svedkami počas jeho života pri rozhovoroch s ostatnými ľuďmi. A ako ukazujú texty „Skutkov apoštolov" i apoštolských listov, vrátane listov samotného Pavla[1], tak Pavol bol kazateľom, ktorý mal veľa znalostí jak zo starozákonných tradícií, tak aj z tej vierouky, ktorá vyjadrovala subjektívne mravne podmienené chápanie apoštolmi toho, čomu oni hovorili učenie Krista a čo vložili do základov historicky sformovaného kresťanstva.

Napriek tomu, Pavol, ktorý sa v priebehu svojho nasledovného života dozvedel mnohé o spôsobe života a činnosti skutočného Ježiša Krista, ani potom nezapochyboval, že na svojej ceste do Damasku nebol povolaný Ježišom, hoci sám napísal: «...sám Satan berie na seba podobu Anjela Svetla» (2. list Korinťanom, 11:14). **A nezapochybovali o tom a uznali Pavla za Ježišovho vyvolenca aj apoštoli,**

[1] Napríklad Pavlovo poučenie o Láske v 13. kapitole Prvého listu Korinťanom je textovo zhodné s príslušným fragmentom textu apokryfu „Evanjelium sveta Ježiša Krista od učeníka Jána" a predstavuje jeho skrátenú (a v podstate scenzurovanú) verziu.

Text tohto apokryfu je uvedený v Informačnej báze VP ZSSR, šírenej na kompakt diskoch, a jeho fragmenty sú uvedené v knihách VP ZSSR: „Príď na pomoc mojej neviere...", „Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi", „K Božiemu kráľovstvu...", „Obzri sa v hneve...", „Voda Mŕtva" (2. časť, vydanie od r. 1998), „**Viera a Miera**".

ktorí predtým sprevádzali skutočného Ježiša Krista počas jeho fyzického života a boli súčasťou jeho systematickej výučby, hoci určite presne vedeli všetko to, čo je nám známe z kánonu Nového Zákona, ba oveľa viac.

To ale charakterizuje aj reálnu mravnosť apoštolov, a znamená to, že oni všetci sa k učeniu zanechanému Kristom stavali dosť nerozumne, ako k učeniu, ktoré nie je určené pre zmravnenie každého z nich osobne, viac než druhých — ale ako k učeniu, ktoré je určené výlučne pre iných, pretože oni sami boli predsa vyvolení, a svojim pobytom okolo Krista, akoby už zároveň načerpali aj všetko potrebné z jeho ducha (spoločne s informáciou), a takto akoby si už *osvojili* a niesli v sebe rovnakú pravdu, akú niesol Ježiš, fyzicky žijúci medzi ľuďmi.

A to nás privádza k otázke o tej mravnosti, ktorú oni pripisovali Bohu v ich vierouke, vytvárajúc takto ďalšieho vymysleného boha-egregor, a o rozdieloch medzi touto mravnosťou od skutočnej mravnosti Boha Najvyššieho, ktorý existuje.

Pričom špeciálne poznamenáme, že teraz nejde reč o karhaní apoštolov a Pavla, ani o pripísaní im všetkej zodpovednosti za tie nešťastia, ktoré spôsobil zväzok historicky sformovaného kresťanstva so starozákonno-talmudickým judaizmom v ľudských dejinách v epoche po prvom príchode Krista. Tieto nešťastia by naozaj neboli možné, ak by triumfovalo to vieroučenie, ktoré v sebe niesol a šíril samotný Ježiš, a nie vierouka apoštolov, ktorá sebou zamenila skutočné Kristovo učenie.

Keď ľudia prijímali vierouku a vieru od apoštolov, boli povinní uvažovať samostatne, mohli sa obrátiť priamo k Bohu, ako tomu učil Ježiš (zanechaná modlitba „Otče náš“ je o tom), mali otvorenú možnosť vybrať si inú vieru, a ukázať apoštolom ich omyly a chyby. Boh — nepochybne — by ich v tom podporil.

Ale dejiny treba brať také, aké sú: všetko sa odohralo najlepším možným spôsobom — pri tej mravnosti, ktorá bola vlastná každému jednému z ľudí; ak by čo len jediný človek zmenil svoju reálnu mravnosť a vyjadril by ju v svojich plánoch, túžbach, v správaní navonok, tak dejiny by sa odohrali ináč[1]; bolo by v nich menej trápenia, ak by ľudia sami, aktom svojej vôle, hľadali pravdovernosť a súlad s Bohom. **No ak sa pozrieme na reálne mravy ľudí, tak možno vysloviť záver, že všetko sa realizuje o niečo lepšie, než sa mohlo diať, ak by Boh netlmil zlobu ľudí cez okolnosti, ktoré ani jeden z nich, ani všetci spolu, nemajú pevne v rukách.** A apoštoli urobili čo mohli. Oni, tak ako ostatní ľudia — vychovaní a žijúci v davo-„elitárnej“ kultúre — nemohli nespraviť chybu.

Vznik kresťanstva v tej podobe, v akej sa historicky reálne sformovalo, zmeniac sa na jeden z mnohých druhov idealistického ateizmu, sa stal možným v dôsledku mravne podmieneného princípu, ktorý bol vlastný takmer všetkým prvým kresťanom[2]. A hoci bol tak či onak vlastný takmer všetkým prvým kresťanom, no výrazne ho vyjadril sám apoštol Pavol:

«Ak si niekto z vás myslí, že je múdry v tomto veku, nech sa stane bláznom, aby sa stal múdrym. Lebo múdrosť tohto sveta je pred Bohom bláznovstvom» (1. list Korinťanom apoštola Pavla, 3:18, 19).

No rozum jednotlivca žijúci v «tomto svete» — pri reálnom dialógu s Bohom — iba analyzuje a prehodnocuje dávané Zhora, vkladajúc to do jedincovho systému chápania sveta, odhaľujúc pred jeho vedomím možnosti zmeniť svoju mravnosť a pohľad na svet buď v smere objektívnej pravdovernosti, alebo v smere ďalšieho vzďaľovania sa od nej. A každý jeden, dokonca aj keď tento proces nevníma a nerozumie mu, vnáša svoj podiel buď do toho, aby si pochabá (pred Bohom) „múdrosť“ tohto sveta aj naďalej upevňovala svoje miesto v spoločnosti, čoraz rafinovanejšie zotročujúc ľudí; alebo do toho, aby sa múdrosť Najvyššieho stala dedičstvom tohto sveta, aby sa

[1] Toľko k odpovedi na otázku, ktorú si kladú mnohí: „A čo ja sám môžem zmeniť?“ — v prvom rade, každý môže identifikovať, prehodnotiť a zmeniť svoju mravnosť.

A v rámci skúmanej tematiky formovania historicky reálneho kresťanstva – vplyv jedného obyčajného človeka na následnú históriu ľudstva v rozsahu mnohých storočí jasnejšie než všetko ostatné ukazuje epizóda, v ktorej Kristus nabáda apoštolov k modlitbe v Getsemanskej záhrade: ak by čo len jeden z vyzvaných apoštolov zostal aspoň bdieť, a ešte lepšie, ak by sa modlil spolu s Kristom, tak celá budúcnosť by pred nimi stála inak; historicky reálne kresťanstvo sa mohlo stať skutočnou relígiou ľudí a Boha, a nie egregoriálno-magickým kultom, akým sa reálne v dejinách stalo.

[2] Možno až na ojedinelé výnimky, ktoré boli následne ľuďmi zabudnuté alebo zaradené k heretikom.

stvárňovala v každom jeho obyvateľovi, v jeho plánoch a činoch, upevňovala harmóniu v spoločnosti, v biosfére Zeme, vo Vesmíre.

A ak naozaj zavrhneme svoj rozum, z túžby nasledovať Pavlovu radu a stať sa bláznom, *čo Pavol sám aj verne realizoval počas svojho života*, potom tento reálny dialóg človeka a Boha (volaný aj «relígia») bude zrušený samotným človekom, ktorému zostane len *slepá, pochabá, fanatická viera v „čosi", egregoriálno-magický rituál a tomu podobné «ópium» pre národ*[1].

Dialóg bude zrušený preto, lebo práve rozum porovnáva „múdrosť" tohto sveta s múdrosťou Bohom inšpirovanou, no a mravné kritériá — také, akými aktuálne disponujeme — určujú, čo z každej z nich vybrať a prijať ako subjektívnu pravdu, po čom následne Boh, privedúc človeka (alebo národ, ľudstvo) do konkrétnych životných okolností, mu umožní presvedčiť sa o správnosti alebo nesprávnosti tejto jeho voľby, a zároveň o pravdovernosti alebo skazenosti jeho mravnosti.

Veď súhlasiť s Pavlom znamená (minimálne v zamlčaní) nástojiť na principiálnej pochabosti a nepoznateľnosti Života, a tiež na absolútnej nepochopiteľnosti Božieho Zámeru. V terminológii «vedeckej filozofie» to znamená upadnúť do *agnosticizmu — do omylu, generujúceho nové a prehlbujúceho staré omyly*. Je to tak, pretože dokonca aj pravda, ak sa z nej stane slepá a pochabá viera, tak privedie do sebaklamu a omylu. **No ani rozum takýchto ľudí nezostane opustený, ale bude zatiahnutý do egregoru, ktorého riadenie nie je v ich rukách**.

Žiaľ, mnohí v historicky sformovanom kresťanstve nasledovali a aj dnes nasledujú Pavlovú radu doslovne a absolútne:

«Treba skrátka veriť v to, čomu učí apoštolská cirkev» = «Ak si niekto z vás myslí, že je múdry v tomto veku, nech sa stane bláznom, aby sa stal múdrym».

Takáto mravne podmienená pozícia akoby ich zbavovala nutnosti zamýšľať sa nad tým, že Ježiš (počas fyzického života medzi ľuďmi) učil absolútne inému Kresťanstvu. A tým sa zároveň takýto nasledovníci Pavla separujú od Života i od Boha múrom pochabosti: či už agresívno-parazitickým alebo zo Života vydeseným a historicko-nihilistickým — na tom nezáleží. Táto pochabosť a jej vlastné dva menované extrémy prejavov aj určili podstatu historicky sformovaného kresťanstva vo všetkých jeho modifikáciách, vybudovaných na uznaní faktu popravy, pochovania a zmŕtvychvstania Ježiša Krista.

Takto, historicky sformované kresťanstvo svojou vieroukou o vykúpení ľudstva[2] skrze samoobetovanie sa Krista, akoby vyvoleného Bohom pre účel «obete zmierenia» so Sebou — zatieňuje učenie o Božom Kráľovstve na Zemi, do ktorého každý človek vchádza svojim úsilím pod Božím vedením, čo aj bolo obsahom Ježišovej dobrej zvesti pre všetkých ľudí bez výnimky.

Porovnajte:

Ježiš: «Zákon a proroci[3] do Jána; od tohto času Kráľovstvo Božie dobrozvestuje-sa[4] a každý doň (vlastným*) úsilím vchádza (Lukáš, 16:16). *Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie i Pravdy Jeho, a toto všetko* (z kontextu: pozemské dobrodenia pre všetkých ľudí) *sa vám pridá* (Matúš, 6:33). *Lebo hovorím vám, ak vaša spravodlivosť neprevýši spravodlivosť zákonníkov a farizejov, tak nevojdete do Kráľovstva Nebeského* (Matúš, 5:20).

Hospodin Boh náš je Pánom jediným (Marek, 12:29). Miluj Hospodina Boha tvojho celým svojím srdcom i celou svojou dušou, i celou svojou mysľou: toto je prvé a najväčšie prikázanie; druhé je mu podobné: miluj blížneho svojho, ako seba samého (Matúš, 22:37,

[1] V.I.Lenin, popieraním existencie ducha a ním neseného zmyslu života, sa zmýlil aj v tom, čo je *«ópiom» (t.j. drogou) národa*. Jeho aforizmus: «náboženstvo, to je «ópium» národa» je tiež smutným následkom nedialektickosti materializmu.

Napriek tomu, ten istý aforizmus bude správny s jedným spresnením:

EGREGORIÁLNE náboženstvo, to je «ópium» národa.

V egregoriálnych náboženstvách dialóg neprebieha s Bohom, ale s egregorom, vytvoreným samotnými ľuďmi. Je to podobné ako sa učiť múdrosť a čerpať silu z ozveny vlastného hlasu — činnosť vhodná pre bláznov a nezmyselná strata času a síl. Okrem toho je to uctievanie modiel, nie však v zhmotnenej forme, ale v duchu.

[2] Vykúpení od koho? kto má silu pýtať výkupné od milujúceho Všemohúceho Boha, Všedržiteľa?

[3] V Kristovej dobe «Zákon a proroci» tvorili to, čo sa dnes nazýva „Starý Zákon".

[4] Archaické sloveso, ktorým sa vyjadroval pojem „oznamovať dobré správy". – pozn. prekl.

38). Nie každý, kto Mi hovorí „Pane! Pane!" vojde do Kráľovstva Nebeského, ale ten, kto plní vôľu Môjho Otca Nebeského (Matúš, 7:21). Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klopte a otvoria vám; lebo každý prosiaci dostáva, hľadajúci nachádza a klopúcemu otvoria (...) A tak, ak vy viete dávať dobré veci vašim deťom, hoc boli zlé, tým skôr dá Nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo Ho prosia (Lukáš, 11:9, 10, 13). A keď príde On, Duch pravdy, naučí vás každej pravde... (Ján, 16:13)

Majte vieru Božiu, lebo pravdivo hovorím vám, ak niekto povie tejto hore: zdvihni sa a vrhni sa do mora, a nezapochybuje vo svojom srdci, ale uverí, že sa stane podľa jeho slov – bude mať, čokoľvek povie. Preto hovorím vám: všetko, o čokoľvek budete prosiť v modlitbe, verte, že dostanete, – a budete mať. (Marek, 11:23, 24). A modlite sa takto:

„Otče náš, ktorý si na nebesiach! Nech sa svätí meno Tvoje; nech príde Kráľovstvo Tvoje; nech je vôľa Tvoja aj na zemi, ako je na nebi; chlieb náš nevyhnutný daj nám na tento deň; a odpusť nám naše dlhy, ako aj my odpúšťame svojim dlžníkom; a neuveď nás do pokušenia[1], ale zbav nás zlého. Lebo Tvoje je Kráľovstvo i moc, i sláva na veky!" (Matúš, 6:9 - 13). Kráľovstvo Božie nepríde vo viditeľnej podobe (...) lebo, hľa, Kráľovstvo Božie je vo vašom vnútri (Lukáš, 17:20, 21)».

Pavol: «5. Otroci, podriaďujte sa svojim fyzickým pánom so strachom a chvením, v úprimnosti srdca svojho, ako Kristovi, 6. nie len naoko ochotne, ako pätolizači, ale ako Kristovi otroci, plniaci z duše Božiu vôľu, 7.slúžiaci horlivo ako Pánovi, nie ako ľuďom, 8. vediac, že každý dostane od Pána tú mieru dobra, ktoré vykonal, či je otrok, alebo slobodný»[2] (list Efezanom, 6. kapitola).

Ale keďže toto všetko nemá v Božom Kráľovstve žiadne miesto, tak treba dať ľuďom «čosi», v čo ak uveria, tak vojdú do zóny Božieho dopustenia. A toto «čosi» našlo tiež svoj prejav v Pavlovom učení:

«13. Veď ak krv teliat a kozlov a popol jalovice, skrz pokropenie, posväcuje znesvätených, aby telo bolo čisté, 14. tak o čo viac Krv Krista, ktorý Duchom Svätým priniesol Seba nepoškvrnenému Bohu, očistí naše svedomie od mŕtvych skutkov, aby sme slúžili Bohu živému a pravému! 15. A preto On je orodovníkom nového závetu[3], aby v dôsledku Jeho smrti, súcej na vykúpenie zo zločinov spáchaných v prvom závete, dostali sľúbené večné dedičstvo tí, ktorí sú prizvaní. 16. Lebo, kde je závet, tam je treba, aby nasledovala smrť zostaviteľa závetu, 17. pretože závet je platný po mŕtvych: nemá silu, kým je zostaviteľ závetu živý» (Židom, 9. kapitola).

Toto je *učenie o mágii krvi* v typickej ukážkovej podobe, ktorá sa v tradícii historicky sformovaného kresťanstva *od úvah primitívneho mága (ohľadom úlohy a sily obete)* odlišuje len názorom, že Boh musí sám sebe obetovať, ak nie samého seba, tak aspoň svoju «hypostázu»[4].

---

[1] Veta: *„a odpusť nám naše dlhy, ako aj my odpúšťame svojim dlžníkom; a neuveď nás do pokušenia"* — vyzerá byť minimálne sporná. Človek viac ako Božie odpustenie (ktoré aj tak má pre Jeho Milosť) potrebuje stimul naučiť sa žiť pravdoverne a to sa dá, ak človek pravdovernosti otvára svoje srdce a Boh mu následne dáva v Rozlíšení potrebnú informáciu, pomocou ktorej môže po jej analýze meniť seba, svoju mravnosť. Náprava je konštruktívnejší prístup, než ustavičné ospravedlňovanie sa, a prosenie o odpustenie. A po druhé, Boh zaručene nikoho do pokušenia neuvádza. Pokušenie prichádza v dôsledku nepravdoverného života, ako dôsledok života v oblasti Božieho dopustenia, kde má každý tvor právo žiť v rozpore so Zámerom, avšak s následkami, ktoré pocíti on sám i všetci ktorých svojim konaním zasiahne. – pozn. prekl.

[2] Tu sa odzrkadlila mentalita a morálka, ktorá ho priviedla k podriadeniu sa tej „sile", ktorá naň zaútočila na ceste do Damasku a naverbovala do služby, napriek tomu, že dovtedy slúžil horlivo iným „pánom". Teraz to radí aj ostatným, úprimne slúžiť tým čo si ľudí podriaďujú silou – pozn. prekl.

[3] Nový Zákon, alias Nový Testament/Závet (v ruštine „Новый Завет", foneticky „Novyj Zavjet"). – pozn. prekl.

[4] Ježiš Kristus je v Nicejsko-Konštantínopolskom symbole viery charakterizovaný ako: «pravého Boha z pravého Boha, zrodeného, nie stvoreného, jednej podstaty s Otcom». Hoci v dobe, keď žil Pavol, tento SYMBOL viery a dogma o Trojici ešte neexistovali (na ich vymyslenie a vštepenie do vedomia veriaceho davu bolo treba asi 300 rokov) a hovorilo sa len o tom že Boh si na obetu zmierenia predurčil smrť spravodlivého.

Hypostáza – v náboženskej terminológií, jedna z božských osôb.

* Starodávne obete, akoby mali svoju kultúrnu obálku v "dueloch cti", kde sa urazená česť jedného z adeptov riešila rituálnou vraždou protivníka. Nehovoriac už o tom, že česť, na rozdiel od svedomia, nemá s pravdovernosťou nič spoločné. A pohlavári cirkví sa nás snažia presvedčiť o tom, že Boh stavia otázku pochybnej cti, nad spravodlivosť, nad pravdovernosť objektívnej reality — t.j. že Tvorca/Architekt by sa mal smrteľne uraziť na svoj výtvor, Otec na dieťa – čo je hodné morálky abstraktného skazeného človeka — a ako satisfakciu požadovať vražedný rituál (volaný aj „krvavá obeť"), keďže sám sa zabiť nemôže, zabije aspoň telo v svojej božskej inkarnácií. A

A hoci apoštoli hlásali «Krista ukrižovaného»[1], t.j. vierouku o vykúpení ľudstva Bohom „od kohosi“ obeťou spravodlivého, no v kánone Nového zákonu je pamätne zachovaný ten fakt, že oni sa mohli oslobodiť nad vládou tejto lži nad sebou, ak by porozmýšľali a dali si bez strachu odpoveď na pomocné otázky, ku ktorým ich priviedol Boh. Napríklad, Pavol vo svojich listoch nevynechal ani úvahu o modlitbe Krista v Getsemanskej záhrade:

«On, v dňoch Svojho fyzického života, so silným nárekom a slzami priniesol modlitby a prosby Tomu, ktorý Ho mohol zachrániť od smrti; a bol vypočutý pre Svoju zbožnosť» (Židom, 5:7)[2].

Pavol si uvedomuje, že Boh mohol Ježiša zachrániť od mučivej popravy. Avšak slová «bol vypočutý pre Svoju zbožnosť» predsa len Pavol chápe ako vzkriesenie Krista po Jeho poprave a pochovaní:

«1. Bratia, pripomínam vám Evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom ste sa utvrdili, 2. ktorým sa zachraňujete, ak ho zachovávate tak, ako som vám ho zvestoval, aby ste len neuverili zbytočne. 3. Lebo pôvodne som vám dal to, čo som aj sám prijal, teda že Kristus zomrel za naše hriechy, podľa Písma, 4. a že bol pochovaný, a že na tretí deň ožil, podľa Písma, 5. a že sa zjavil Kéfasovi, potom dvanástim; potom sa zjavil viac ako päťsto bratom naraz, z ktorých väčšia časť žije doteraz, ale niektorí už zomreli; 7. potom sa zjavil Jakubovi a tiež všetkým Apoštolom; 8. a po všetkých sa zjavil aj mne, ako nejakému potratu[3]. 9. Lebo ja som najmenší z Apoštolov, a nie som hoden nazývať sa Apoštolom, pretože som prenasledoval Božiu cirkev. 10. No Božou priazňou som to, čo som; a Jeho priazeň vo mne nebola márna, najviac z nich som sa namáhal: vlastne nie ja, ale Božia priazeň, ktorá je so mnou. 11. A tak, či ja alebo oni, my tak hlásame, a vy ste tak uverili.

12. Ak sa teda o Kristovi hlása, že On vstal z mŕtvych, ako to, že niektorí z vás hovoria, že vzkriesenia mŕtvych niet? 13. Ak niet vzkriesenia mŕtvych, tak ani Kristus neožil; 14. a ak Kristus neožil, tak aj naše hlásanie je márne, márna je i vaša viera. 15. Pritom, my by sme sa stali falošnými svedkami o Bohu, pretože by sme svedčili o Bohu, že On vzkriesil Krista, ktorého On nekriesil, ak teda mŕtvi neožívajú; 16. lebo ak mŕtvi neožívajú, tak ani Kristus neožil. 17. A ak Kristus neožil, tak vaša viera je márna: stále ste ešte vo svojich hriechoch 18. Preto aj zosnulí v Kristovi zahynuli» (1. list Korinťanom, 15. kapitola).

Tu Pavol jasne vysvetľuje, že pre neho je viera v písmo a *(dô)*viera Bohu — jedno a to isté. No tu je ním ohlásená aj mravno-etická hranica, oddeľujúca tieto dve viery: «**my** by **sme sa stali falošnými svedkami o Bohu, pretože** by **sme svedčili o Bohu, že On vzkriesil Krista, ktorého On nekriesil**, ak teda mŕtvi neožívajú; 16. lebo ak mŕtvi neožívajú, tak ani Kristus neožil. 17. A **ak Kristus neožil, tak vaša viera[4] je márna: stále ste ešte vo svojich hriechoch**» (zvýraznené nami hrubým písmom v citáte, s výnimkou častíc «by» určujúce podmieňovací spôsob: to je hranica mravného rozhraničenia

nevydarené „deti“ vraj bude večne týrať v pekle, a tých, čo mali účasť na jeho smrteľnom rituáli, po smrti ponechá vo večnom „tripe“ (drogovom opojení) z ktorých „niet úniku“. Tu asi ťažko vravieť o logike a vysokej morálke „boha“, svedčí to skôr o morálke ľudských tvorcov tejto ohavnosti, ktorá s mravnosťou Boha nemá nič spoločné. Nehovoriac o tom, že rituál eucharistie symbolicky ilustruje aj akt kanibalizmu – pojedanie tela a krvi toho, čo sa nechal zabiť. Žiadne vraždenia ani obete nie sú spravodlivé a nikomu česť nevrátia. Česť, to je diablova lesť. (pozn. prekl.)*

[1] «A my hlásame Krista ukrižovaného, pre Židov pohoršenie, a pre Grékov bláznovstvo» (1. list apoštola Pavla Korinťanom, 1:23). A v listoch druhých apoštolov je tá istá doktrína: spása cez smrť na kríži, pochovanie a vzkriesenie Krista, ako o tom dopredu informoval starý zákon.

[2] Na tomto mieste v oficiálnom cirkevnom texte Nového Zákona sú priamo dané odkazy k evanjeliám od Matúša 26:39; od Marka 14:35-36; od Lukáša 22:44 — kde sa hovorí o modlitbe v Getsemanskej záhrade. Posledný odkaz vedúci k Jánovi 12:27 — k tomuto vzťah nemá, pretože Ján udalosti v Getsemanskej záhrade rafinovane obchádza mlčaním.

[3] Tu očividne zapracovala kolektívna psychika, a oficiálni slovenskí biblickí prekladatelia mali problém s doslovným prekladom slova „εκτρωματι“ zo starogréčtiny, ktoré znamená „potratený/nedonosený plod“. V ruskej verzii znel preklad „vyvrheľ“, a v 5-tich slovenských prekladoch jednotne „nedochôdča“: http://www.biblia.sk/index.php?akc=biblia_sk&hl_kniha=1co&cislo_2=8&cislo_1=15&hl_druh=0&hl_druh_x=2&id=0#ts1 – pozn. prekl.

[4] Jeho viera tiež. Tu je charakteristické vyčlenenie seba z veriaceho davu, hoci k tomu, zdá sa, nie je dôvod v ním ohlasovanej viere.

idealistického ateizmu: na ktorú bol Pavol privedený Bohom v Jeho Zámere[1]). A tieto dve viery možno rozlíšiť práve rozumom (opierajúcim sa o aktuálny systém vlastných mravných kritérií*), no Pavol si zaželal byť bláznom, aby sa vyvýšil „v Kristovi“ a bol múdrym. To sa mu podarilo, no táto múdrosť sa ukázala byť stále tou istou starozákonnou „múdrosťou“ tohto sveta.

Obrátime sa teraz k opisu udalostí, ktoré sa odohrali v Getsemanskej záhrade, v kánone Nového Zákona:

«36. Potom Ježiš s nimi prišiel na miesto, ktoré sa volá Getsemani, a hovorí učeníkom: poseďte si tu, kým odídem tam, a pomodlím sa. 37. A vzal so Sebou Petra a oboch synov Zebedejových[2], a začal žialiť a smútiť. 38. Vtedy im Ježiš vraví: duša Moja žiali na smrť; zostaňte tu a bdejte so Mnou. 39. A kúsok poodišiel, padol na tvár, modlil sa a hovoril: Otče Môj! ak je to možné, nech ma minie tento kalich; ale nie ako Ja chcem, no ako Ty. 40. A vrátil sa k učeníkom a našiel ich spať, a hovorí Petrovi: vari ste nemohli jednu hodinu bdieť so Mnou? 41. bdejte a modlite sa, aby ste nepadli *do pokušenia: duch je horlivý, no telo slabé*. 42. Znova, poodišiel druhý raz, modlil sa hovoriac: Otče môj! ak Ma nemôže minúť tento kalich, aby som ho nemusel piť, nech sa stane Tvoja vôľa. 43. A keď prišiel, našiel ich znova spať, lebo im oťaželi oči. 44. Nechal ich tak, znova poodišiel a pomodlil sa tretí raz tými istými slovami. 45. Potom prišiel k Svojim učeníkom a hovorí im: stále ešte spíte a odpočívate? hľa, priblížila sa hodina, a Syn Človeka je predávaný do rúk hriešnikov; 46. vstaňte, ideme: priblížil sa Môj zradca.

47. A kým On ešte hovoril, Judáš, jeden z dvanástich, prišiel, a s ním množstvo národa s mečmi a kolmi, od veľkňazov i starších ľudu» (ev. p. Matúša, 26. kapitola).

Tým čo veria písmam a hierarchii pozemských teológov, no nie Bohu prostredníctvom Života, sa v tomto fragmente priamo hovorí, ako sa uvádzali do života starozákonné proroctvá o predaní Krista na popravu počas prvého príchodu.

No ak veríme Bohu prostredníctvom Života, tak v tomto istom texte sa priamo hovorí, že s otázkami o ďalšom osude Krista sa treba obracať priamo k Bohu, pretože ani jednému svedectvu apoštolov ohľadom Krista po jeho odvedení strážami už nemožno veriť[3].

A posledné tvrdenie nemožno poprieť, pretože samotný **Ježiš, nabádajúc apoštolov k modlitbe v Getsemanskej záhrade** — pričom sám bol skutočne mravne pripravený pretrpieť aj popravu, nie však využiť (ani ako formu nutnej sebaobrany) Božie dopustenie voči nepriateľom misie, ktorú na seba prijal a aj neochvejne plnil — **vystríhal apoštolov pred pokušením**. Apoštoli však podľahli spánku a snom miesto toho, aby bdeli a modlili sa, a preto ich svedectvá o poprave, pochovaní, vzkriesení a nasledujúcich zjaveniach sa im Ježiša *predstavujú len úprimné svedectvá o ich sugestívnych preludoch — prejavoch presne toho pokušenia, pred ktorým boli vystríhaní Bohom cez Ježiša keď ich vyzýval k modlitbe, na čo však nedbali.*

Tým, že podľahli spánku a snom, sa na svojej životnej ceste odtrhli od Krista a stratili ho, zostanúc tak časťou tohto sveta, neveriaceho Bohu prostredníctvom Života. Neprekročili spoločne s Kristom istú hranicu, k prekročeniu ktorej boli pozvaní, a ktorú Ježiš — *sám ako prst* — prekročil, modliac sa v nezištnej a úprimnej pripravenosti obetovať sám seba.

Tu bude treba priamo objasniť jednu otázku, ktorej sme sa dotkli už skôr, no rátalo sa s tým, že intuitívne je chápaná.

* * *

[1] No očividne ani pohľad z tejto hranice na danú vec mu nepomohol k prehodnoteniu svojho postoja, a tak pokračoval v slepej viere. – pozn. prekl.

[2] Apoštoli Ján a Jakub (ev. p. Matúša, 4:21; ev. p. Marka, 14:33).

[3] Navyše logicky, ak sa Ježiš vzdialil od ostatných, a Peter s ďalšími dvomi spali kým sa Ježiš modlil, odkiaľ mohli presne vedieť obsah jeho modlitieb, aj to koľko krát sa od nich vzdialil? Nikto iný tam zdá sa nebol. Veď práve preto si Ježiš vybral osamelé miesto, aby tam bol iba on a tí, ktorých si vzal so sebou, ktorých ale premohol spánok. – pozn. prekl.

Čo je to Božie dopustenie

Božie dopustenie — t.j. ak existuje Bohom otvorená možnosť prejaviť zo strany jedných subjektov *priamy alebo nepriamy vplyv (nezapadajúci do noriem pravdoverných vzájomných vzťahov)* voči iným subjektom, ktoré sa sami odklonili od objektívnej pravdovernosti.

V závislosti od toho, ako a do akej miery sa subjekt vyhýba Zhora mu predostretým normám pravdovernosti[1] — v rovnakej miere ani Boh nebráni nepravdoverným skutkom voči tomuto subjektu, ani nepodporuje jeho nepravdoverný odpor voči tým, ktorí konajú proti nemu v medziach dopustenia[2].

Pritom dopustenie vo vzťahu ku každému je podmienené jeho osobnostným rozvojom, ktorý dosiahol: čím viac bolo Zhora človeku dané, čím bližšie má jeho mravnosť k pravdovernosti, čím väčší rozvoj schopností dosiahol pri osvojovaní svojho potenciálu — tým prísnejšie je posudzovaný Zhora a tým prísnejšia by mala byť jeho vlastná sebadisciplína.

Jednako, v závislosti od toho, do akej miery je človek (dokonca aj nepravdoverný) vnímavý k osloveniam Boha v jeho vnútornom svete a zvonka skrze Jazyk Životných znamení a kultivuje v sebe pravdovernosť — dopustenie voči nemu sa môže rozprestierať v rozsahu od «demonštratívno-poučného» charakteru náhlej hrozby, ktorá svojim potencionálnym obetiam nespôsobí žiadnu škodu, až po likvidačný charakter situácie voči nim, ak vyčerpali mieru dopustenia voči sebe; pričom tieto udalosti môžu zároveň niesť aj demonštratívno-poučný charakter pre niekoho iného. Toto sa deje jak vo vzťahu k jednotlivým osobám, tak aj vo vzťahu k spoločenstvám aj ľudstvu v celku[3].

Božie dopustenie je vo všetkých prípadoch predvídavo účelové, pretože v ňom Boh dáva nepravdoverným pod vplyvom okolností možnosť spamätať sa, nenarúšajúc tak svojou vôľou slobodu ich voľby a ani nepotláča ich vôľu. A spamätanie je plne dostupné, ak v ľudskej psychike stabilne pracuje väzba *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt, zameraný na prehodnotenie udalostí v Živote a vlastnej mravnosti».*

Pritom, jedny a tie isté okolnosti — *v závislosti od toho, v akom režime psychiky a emočno-zmyslovom naladení psychickej činnosti je subjekt schopný zotrvávať, keď sa ocitne pod vplyvom týchto udalostí* — môžu byť vyriešené jak v medziach Božieho dopustenia, tak aj v rámci Zámeru, a to buď úplne alebo čiastočne. A ak človek, určitým spôsobom, túto nejasnú predurčenosť riešenia situácie (vznikajúcej akoby Božím dopustením) vníma a chápe, tak je plne schopný ju aktom svojej vôle absolvovať v súlade so Zámerom, vyhnúc sa tak vplyvu dopustenia na seba a okolie.

Samotné dopustenie predstavuje svojrázny prepínač spätných väzieb na človeka: čo zaseješ, to aj zožneš; v mnohých prípadoch zožneš stonásobne[4]. Preto by sa človek mal premyslene stavať k tomu, čo prichádza cez spätné väzby, zistiť ich znak (kladná alebo záporná väzba) a zmeniť ho na opačný, ak sa to ukáže ako nutné.

---

[1] Férovosť je v tom, že tie normy nie sú Zhora určené len pre človeka, ale sú spoločné pre celý Vesmír, vrátane Boha, ktorý ich tiež prijal za Svoje. – pozn. prekl.

[2] Ešte raz k pojmu **pravdovernosť**. Pojmy „pravdovernosť“ (r.j. «pravednosť») a “spravodlivosť“ (r.j. «spravedlivosť») nie je to isté. To prvé vyjadruje objektívny stav vecí, a to druhé náš subjektívny pohľad na vec. My zväčša máme svoj vlastnú subjektívnu predstavu o tom, čo je spravodlivé, správne, humánne, a nazývame to spravodlivosťou, pravdou, niekedy aj humánnosťou a svätosťou, ale na rozdiel od nášho pohľadu existuje aj objektívna norma, objektívny stav vecí, pravidlá. A našou úlohou je túto normu odhaliť a uviesť subjektívnu spravodlivosť do súladu s objektívnou pravdovernosťou. A to sa bez osobného dialógu so skutočným Bohom nedá. A so skutočný Bohom možno rozprávať predovšetkým vtedy, ak očistíme svoje predstavy o ňom od všetkých povier a klamstiev, ktoré ľudstvo Bohu pripísalo. Len vtedy bude naše „telefónne číslo“ k Nemu správne – pozn. prekl.

[3] Takto náraz kométy Shoemaker-Levy-9 do planéty Jupiter v r. 1994 niesol demonštratívno-poučný charakter vo vzťahu k ľudstvu Zeme. V prírodných a technogénnych katastrofách, vo vojnách a iných vnútrospoločenských neporiadkoch už nesie Božie dopustenie nie len demonštratívno-poučný, ale aj likvidačný charakter.

No pre tých, čo neveria Bohu, sú znamenia k ničomu. Pragmatická veda ateistov, uvidiac stopy-škvrny v atmosfére Jupitera, ktoré sa vytvorili v dôsledku nárazu kométy **(z ktorých každá rozmerom prevyšuje priemer planéty Zem)**, zintenzívnila výskum v oblasti včasnej detekcie (potencionálne nebezpečných) astronomických objektov a vypracovania prostriedkov na ich deštrukciu a presun na nové orbity. *Vzniká otázka: možno sa pred Božím dopustením ochrániť pomocou technických prostriedkov, nemajúc moc nad Rozlíšením a súc malinkou čiastočkou Vesmíru?*

[4] T.j. «úroda» : «sejba» je v pomere 100 : 1.

6.3. Proti idealistickému ateizmu

Zároveň vedomosť o Božom dopustení, ako objektívnom jave v živote spoločnosti i každého človeka jednotlivo, umožňuje odhaliť štyri základné druhy etiky:

- Využitie Božieho dopustenia *(takého aké sa sformovalo vo vzťahu k druhým)* vo svojich zámeroch.
- Subjektívny odhad hraníc Božieho dopustenia a na základe tohto odhadu zlomyseľné navigovanie okolia do tejto oblasti *(dopustenia voči nim)* s cieľom ich vypočítavého využívania v rámci tohto dopustenia *(tak sú vybudované všetky biblické kulty ich majiteľmi, a na tom stojí aj rôznorodý satanizmus)*.

  Takto aj politika demoralizácie dorastajúcich pokolení vo všetkých dobách a vo všetkých národoch — nie je daňou za slobodu slova a umeleckú tvorbu, nie je etickým omylom, ale zámerným zlým úmyslom. A nech si majitelia a pracovníci médií, tvoriaci televízne programy a prehľady správ, umelecký činitelia (takzvaná „tvorivá“ inteligencia), služobníci a pohlavári egregoriálno-magických pseudonáboženských a svetských kultov — len dávajú dobrý pozor, pretože všetka činnosť tohto druhu prebieha v hraniciach Božieho dopustenia so všetkými nevyhnutnými sprievodnými následkami pre jej priaznivcov a samotných činiteľov[1].
- Konanie v hraniciach Božieho dopustenia s cieľom prekazenia nepravdoverných činov niekoho, *kto už bol oboznámený s podstatou jeho nepravdovernosti, no naďalej trvá na svojom, a nevníma ďalšie upozornenia, že treba podľa toho aj žiť, a konať ináč*. Takto vyzerá ideálne zdôvodnenie práva na posvätnú — spravodlivú — vojnu (napr. takéto je zdôvodnenie islamského džihádu) a na činnosť rôznych druhov «inkvizície».

  Avšak v skutočnej praxi dejín pod heslami «posvätnej vojny», prehlasovanej oboma znepriatelenými stranami, väčšinou len jedni bezbožníci zakúšajú besnosť druhých bezbožníkov v rámci Božieho dopustenia voči obom stranám. A preto beda tomu, kto v ilúzií svojej pravdovernosti, začne „posvätnú“ vojnu proti tým, ktorí sú viac pravdoverní, alebo tým viac, ktorí sú skutočne pravdoverní: nevyhnutne budú musieť čeliť priamej (a pre nepravdoverných aj nepredvídateľnej) podpore Bohom tých, ktorí sú pravdovernejší. A to isté sa týka aj všemožných „svätých“ inkvizícií.
- Principiálne odmietnutie vplývania na druhých spôsobom, *ktorý nezodpovedá normám pravdoverných vzájomných vzťahov*, no napriek tomu možným v hraniciach Božieho dopustenia voči tým, čo nejednajú pravdoverne. Pritom na seba preberá povinnosť upozorňovať potencionálne obete dopustenia na to, že sa nachádzajú v tejto oblasti, ukazujúc im cestu von, ponechávajúc úlohu vysporiadania sa s tými, čo tvrdohlavo konajú nepravdoverne, Bohu. *Tomuto učil ľudí Ježiš a tento princíp dodržiaval aj on sám, kým žil fyzicky medzi nimi.* Toto je — v našom chápaní — základom kresťanskej etiky: «Poďte a naučte sa, čo znamená: „Milosrdenstvo Chcem, a nie obetu» (ev. p. Matúša, 9:13)[2].

V spoločnosti je prevaha kresťanskej (*a v podstate normálnej Ľudskej)* etiky v práve uvedenom zmysle možná, je však potrebné a žiaduce, aby človek bol morálne pripravený a *ochotný* úprimne

---

[1] Šoumeni V.Listjev, V.Vorošilo *(Čo? Kde? Za koľko? — intelektuálne „elitárne“ kasíno)*, novinári A.Borovik, D.Cholodov, pop A.Meň, herci A.Mironov *(všetci podvodníci, ktorých zahral, aj keď boli znázornení komicky, neprestali byť sociálne škodlivými typmi, no pre jeho osobný šarm, sa u mnohých stali príkladom pre napodobňovanie),* E.Leonov *(nebolo treba hrať v ohavnej ohováračskej „Zádušnej modlitbe“)*, N.Jerjomenko-mladší (film „Testy pre chlapov“), politici G.Starovojtova, L.Rochlin — súpis zomrelých v Božom dopustení, ktorý sa bude ešte dopĺňať...

„Rozprávka o Fedotovi-strelcovi“ priviedla na kraj hrobu L.Filatova. Natália Varley, ako sama povedala v jednom interview, začala mať množstvo problémov po tom, čo si zahrala prízrak-vedmu vo filme „Vij„. Aj snímky filmu podľa námetu knihy «„Majster a Margaréta“ ako hymnus démonizmu» spôsobili veľa nepríjemností ich účastníkom atď.

[2] A tiež:

«4. Čo urobím tebe, Efraim? Čo urobím tebe, Júda? Vaša zbožnosť je ako ranná hmla, ako rosa, hneď sa rozplynie. 5. Preto Som ich ničil cez prorokov a drvil slovami Mojich úst, a Môj súd — ako vychádzajúce svetlo. 6. Lebo Ja **milosrdenstvo chcem, a nie obetu, a poznanie Boha je viac, než zápalné obety**» (synodálny preklad, Ozeáš 6. kapitola).

(* verš 5 je akoby gramaticky vytrhnutý z kontextu, čo sa vysvetlí, keď ho nahradíme prekladom z omnoho staršej Septuaginty: „Preto Som ničil vašich prorokov, drvil ich v slovách Mojich úst, a Môj rozsudok ako svetlo vyjde“ (δια τουτο απεθερισα τους προφητας υμων, απεκτεινα αυτους εν ρημασιν στοματος μου, και το κριμα μου ως φως εξελευσεται.). To naznačuje, že ich „proroci“ neboli zďaleka vždy spravodliví, ale konali v medziach Božieho dopustenia, práve preto mnohí z nich aj doplatili na to životom. T.j. nedávali správny príklad národu, ako sa to od nich žiadalo. Nepracovali pre záujmy Boha ale „niekoho“ iného. *)

pouvažovať aj nad opačnými názormi zo strany okolia o jeho vlastnej nepravdovernosti, aby mohol takto s pomocou okolitých ľudí zmeniť samého seba.

V tom aj spočíva podstata algoritmiky súbornosti ako podpory pre osobný rozvoj.

Pri neochote pouvažovať nad upozorneniami ohľadom vlastnej nepravdovernosti, pri neschopnosti urobiť to alebo pri neochote zmeniť samého seba, a zbaviť sa tak nepravdovernosti v sebe, je nevyhnutý prechod „odmietača“ k samoizolácii alebo „svätej“ vojne proti všetkým, čo s ním nesúhlasia, aby sa tak mohol sám utvrdiť v svojich omyloch, ktoré vyhovujú jeho morálke, a vštepiť ich okoliu ako normu. A v tejto vojne nevyhnutne zahynie, ak nebude nejakým spôsobom zastavený a nebude mu Zhora ponúknutá možnosť spamätať sa, ktorú aj využije.

* *
*

Ježiš, žijúci pravdoverne a v súlade s Bohom, sa vždy zdržiaval mimo oblasť dopustenia vo vzťahu k nemu. Boh je pravdoverný a neopúšťa pravdovernosť, ani tých, čo podľa nej žijú, chráni ich v rámci Svojich možností, a poprava skutočného pravdoverného nemá v Božom Predurčení existencie Vesmíru miesto.

A preto, Kristus nebol ukrižovaný a nezomrel na kríži, pretože bol *neviditeľne pre okolitých ľudí* povznesený Bohom k Sebe, v rámci odpovede na jeho modlitbu v Getsemanskej záhrade, lebo Boh nie je sadista, ani odpadlík od pravdoverných, nie je podvodník, ale Milosrdný, Všemohúci, Všedržiteľ. No Kristus, keďže nezomrel, ani nemohol vstať z mŕtvych. A viera historicky sformovaných kresťanských cirkví je márna, pretože ide o mŕtvu vieru mŕtvym písmam, a nie živú vieru živých ľudí Živému Bohu v jednote a univerzálnosti objektívnej pravdovernosti a z nej vyplývajúcej etiky[1].

A o tom, že poprava Krista sa neudeje, hoci bude snaha siahnuť mu na život, a že odchod Krista z tohto sveta bude neviditeľný, lebo ho prikryjú tajomstvá Božie, a nespravodlivo zmýšľajúci zostanú v zajatí svojich omylov, o tom v predstihu prorokoval už Šalamún (Šalamúnova Múdrosť, 2. kapitola), jemu však neverili. O tom, že Boh povzniesol Krista k Sebe, nedopustiac popravu skutočného pravdoverného, píše aj Korán (súra 4:156-157), zoslaný ako odpoveď na modlitbu Mohameda, no kresťanské cirkvi neuverili ani Mohamedovi, a nevedia, ako by sa Koránu zbavili v ľudskej kultúre. To, že poprava Krista sa neudiala, napovie aj svedomie každého, kto pri čítaní o udalostiach v Gestemanskej záhrade dôveruje Bohu, zveruje Mu «vždy svoj Život» *(t.j. život v tomto svete aj posmrtnú existenciu)* a je presvedčený, že modlitba toho, kto verí, nie sú len prázdne slová, a Boh — ktorý je Všemohúci a Jeho milosrdenstvo bezhraničné — *vždy* odpovie na modlitbu najlepším spôsobom.

Takto na základe jedného a toho istého textu, pomocou rozumu — a nie v bláznovstve (absencii rozumu), ktoré navrhoval apoštol Pavol — vychádzajú najavo dve vzájomne si odporujúce viery:

- viera Bohu prostredníctvom Života v dialógu s Ním cez modlitby a Jazyk životných diel ľudí a Božích znamení;

[1] Čo v Biblii i v Živote dosvedčuje pravdivosť povznesenia Krista, aby tak unikol ukrižovaniu, je podrobne opísané v knihách VP ZSSR „Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi“, „K Božiemu kráľovstvu...“, „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo evanjelium bezvýhradnej viery“.

Môže vzniknúť otázka, a prečo sa povznesenie Krista, ktoré predišlo a zabránilo jeho ukrižovaniu, udialo skryto a nie pred zrakmi všetkých? Aký je v tom rozdiel? — Rozdiel tu je: ak by Ježiš zmizol *pred očami ľudí, neveriacich Bohu*, stal by sa pre nich mocným čarodejom, a po určitom historicky krátkom období by spomienky na neho zmizli. A takto, pri skrytom zmiznutí, zostali ľudia osamote so svojou nevierou Bohu, mravne im vyhovujúcou lžou ich zlostnej predstavivosti a sugestívnymi preludmi. Vďaka tomu ľudstvo, spútané touto vierou vo vyfabrikovanú (na Boha) klebetu svojich zlostných výmyslov a vsugerovaných vízií, prežilo celú epochu, a na základe získanej historickej skúsenosti má teraz možnosť zamyslieť sa nad tým, čo sa v skutočnosti v Jeruzaleme stalo začiatkom éry, i nad podstatou svojej viery.

(*Navyše, ak by Ježiš svojim verejným povznesením zabránil vzniku následnej sugestívnej ilúzii o jeho ukrižovaní, tak by fakt schopnosti ovládania matrično-egregoriálnej mágie, ktorou disponovali a disponujú pohlavári biblického projektu, ukrytí medzi levítmi zostal skrytý, a práve neznalosť udržiava ľudstvo v omyloch. Veď schopnosť ovládnuť zmysly človeka alebo davu, vsugerovať na diaľku človeku ilúziu akú zažil Šavol, alebo akú zažil dav mysliaci si, že vidí ukrižovanie Krista – to je významná informácia, pri prekonávaní nepravdovernej konceptuálnej moci, akou disponuje globálny prediktor. Človek môže zdolávať len tie prekážky o ktorých vie.*)

- viera v písmo a tradíciu (vyhlásené za posvätné) stotožňovaná s vierou v Boha, pri neviere Bohu prostredníctvom Života.

Viera v písmo a tradíciu v zamlčaní pramení z dávania za pravdu tvrdeniu, že je jedno, či sa *apoštoli v Getsemanskej záhrade spolu s Ježišom modlili alebo nie*, aby bolo možné veriť ich svedectvám, a to napriek tomu, že Boh sám ich vystríhal skrze Ježiša pred pokušením, blížiacim sa na (apoštolov a mnohých ďalších*) neveriacich Bohu prostredníctvo Života, pred ktorým sa apoštoli mohli (ak by chceli) ochrániť modlitbou, účasť na ktorej im ponúkal Ježiš.

Takto, dávaním za pravdu svedectvám apoštolov a biblickému písmu ohľadom Kristovej popravy, historicky sformované kresťanstvo odmieta dôveru Bohu, odmieta dôveru Ježišovi ako Božiemu vyslancovi, nuluje význam vedome zmysluplnej modlitby a dáva ju na rovnakú úroveň s «nemodlitbou», a tým samotným aj rúca relígiu ako zmysluplné vnútorné spojenie človeka s Bohom v Živote. A páchajúc toto všetko už storočia v zamlčaniach, sprevádzajúcich uznávanie svedectiev apoštolov za pravdivé, historicky sformované kresťanstvo obviňuje otvorených ateistov z rovnakých previnení, z akých vzniklo ono samo.

Odmietanie veriť Bohu prostredníctvom Života a oddávanie sa viere v cirkevnú doktrínu je v zamlčaní sprevádzané aj tým zmyslom, že Boh, ktorý je všemohúci, prejavil krutosť a neušetril Ježiša od trýznivej popravy ako odpoveď na jeho modlitbu. Na opodstatnenie tradičného cirkevného názoru o poprave, pochovaní a vzkriesení Ježiša sa v Biblii tvrdí, že Kristova obeta na vykúpenie hriechov ľudstva bola Bohom vložená už do Predurčenia existencie Vesmíru[1]. To inými slovami znamená, že Boh, ktorý je všemohúci, vložil do Predurčenia existencie sveta nutnú, bezalternatívnu krutosť a nespravodlivosť vo vzťahu k skutočnému pravdovernému (tomu, ktorý žije v plnom súlade s objektívnymi Božím zákonmi*).

Otázka: a čím sa toto odlišuje od tvrdenia J.I.Muchina, že «boh je sadista»?[2]

Nesporný rozdiel je len v tom, že existenciu boha-sadistu sa J.I.Muchin pokúša vyvrátiť, a cirkvi idealistického ateizmu nosiace Kristovo meno už od čias apoštolov ospravedlňujú túto *vymyslenú* bezdôvodnú a nezmyselnú krutosť, ktorá bola — podľa ich názoru — vložená Bohom do osudu ľudstva ešte v štádiu predurčenia existencie Vesmíru, a hlásaním existencie «boha-sadistu», ktorého niet, plodia egregory, ktoré existujú, znečisťujúc tak «noosféru»[3] — jednu zo zložiek ducha Matky Zeme — klamstvami.

Isteže, ak si niekto dá za cieľ obhájiť cirkevnú tradíciu vierouky, tak môže nazhromaždiť množstvo úvah o etickom príklade úprimno-nezištného sebaobetovania kvôli záchrane iných, ktorý dal Ježiš celému ľudstvu. A ak sa intelekt ukazuje byť slabým, aby ospravedlnil podlosť, ktorú sa žiada pripísať Bohu — tak sa môže vyhovoriť na «nepredvídateľnosť Prozreteľnosti». No odkazy na to, že Božia Prozreteľnosť (Zámer) je absolútne nevyspytateľná, a preto ju nemožno vyjadriť ľudskými slovami, ani čiastočne — tu nepomáhajú. My máme odpoveď aj na túto námietku:

---

[1] Kto z vás trvá na tom, že do Božieho Predurčenia existencie Vesmíru bola vložená nutnosť popravy Ježiša počas jeho prvého príchodu — potvrďte to dôkazmi na základe Života, t.j. dôkazmi nepochádzajúcimi z Biblie. Biblia pre človeka, ktorý neverí v jej Bohom inšpirovaný pôvod, nie je o nič autoritatívnejšia, než Korán, dávajúci úplne iné informácie o živote Ježiša počas jeho prvého príchodu.

[2] Celé kresťanské zdôvodnenie tejto krutosti stojí na životom nepodloženom tvrdení, že Boh (*ktorého možnosti, múdrosť a milosrdenstvo je nekonečné – čomu neodporujú ani cirkvi)* potrebuje krvavú satisfakciu na to, aby mohol svojim deťom, svojmu stvoreniu odpustiť, že ho „v raji“ v niečom neposlúchlo... A na to aby teraz prižmúril oči nad občasnými hriechmi kresťanov, bola nutná táto sadistická rituálna obeta (Pokiaľ by šlo o Baala alebo Molocha tak by som sa nedivil – oni sa len na bohov hrali). To vraví o láske a logike ktorá škrípe. Navyše psychologicky to evokuje v človeku ospravedlnenie zla na svete, poddávanie sa zlu v snahe napodobniť „Krista“, a vytvára to dojem, že Boh schvaľuje mučenie tých, ktorý sú skutočnou elitou tohto sveta, vzorom pre všetkých ostatných. Kto bude ale tomuto svetu vzorom, ak Spravodliví budú Zhora ponechaní vrahom? To je ako tvrdenie, že ľudstvo nekráča po ceste vlastného vývoja smerom k harmónii so všetkým čo ho obklopuje. – pozn. prekl.

[3] «Noosféra» — to nie je abstrakcia idealistickej filozofie, vymyslená E.Le Roy-om a P.Teilhard de Chardin-om (r. 1927) a neskôr prehodnotená V.I.Vernadskim materialisticky, ako to možno pochopiť zo slovníkov epochy panovania «dialektického materializmu», ale je to materiálny (poľový) útvar, predstavujúci sám osebe súhrn egregorov, podporovaných celým ľudstvom v priebehu jeho dejín, v ktorých je zaznamenaná rôznorodá informácia a algoritmika.

Tvrdenie, že Božia Prozreteľnosť (Zámer) je absolútne nevyspytateľná, podľa princípu komplementarity, znamená, že agnostici, presvedčení o jeho absolútnej nevyspytateľnosti, sami svedčia o tom, že žijú mimo Prozreteľnosť (Zámer) a všetko čo vyznávajú je ich vlastná márnosť, a nie časť Zámeru, ktorú Boh dáva v relígii každému človeku, ktorú ale ľudia prekrucujú vlastnými výmyslami, prameniacimi zo skazenosti ich mravných kritérií, z ich vlastných strachov, z nedôvery Bohu a hluchoty ich svedomia k Jeho hlasu.

A netreba, vzdajúc sa vôle a pamäte, vstupovať do tunelového scenára cirkevných úvah o etickom príklade sebaobetovania Krista, ohraničujúc sa pritom len faktami a algoritmikou úvah, ktoré ponúkajú cirkevní prísažní teológovia. Treba prebudiť svoj rozum a spomenúť si, že takéto úprimne nezištné sebaobetovania sa diali aj pred Kristom, aj po ňom: spomeňte si na dobrovoľné sebaobetovania sa v magických kultoch indiánov predkolumbovskej Ameriky; na 300 Sparťanov na čele s kráľom Leonidom, ktorí zahynuli všetci do jedného v Thermopylskom prechode, no nedovolili armáde Peržanov zotročiť Heladu; spomeňte si na suvorovské «sám zomri, ale druha zachráň»; spomeňte si na ochrancov Brestskej pevnosti, na kurzistov podoľských vojenských škôl, ktorí padli v okolí Moskvy na Iljinských hraniciach, spomeňte si na panfilovcov; spomeňte si na japonských mladíkov kamikadze[1]; spomeňte si na dobrovoľníkov, ktorí čestne pracovali na Černobyľskej JE po katastrofe 26. apríla 1986; spomeňte si na tých, ktorí sa obetovali v období prestavby a reforiem, chrániac tak v Rusku — regionálnej civilizácii — Spravodlivosť pred samotnými rusmi; spomeňte si aj na tých, ktorí nie dobrovoľne, ale reagujúc na výzvu, predsa len prijali túto ťažkú povinnosť smrteľného sebaobetovania sa a čestne ju vyplnili; pripomeňte si aj tých, o ktorých neviete...[2]

— Nie je to v rovnakom rozsahu? — Nie sú to rovnaké idey, kvôli ktorým šli ľudia nezištne a dobrovoľne na smrť? — Ktosi sa obetoval za falošné idey, zachraňujúc druhých pred represiami «skutočných spravodlivých», ktorí viedli «svätú vojnu»? Nesprávne duše: príliš hriešne, kvôli svojim hriechom nevhodné ako obeta pre boha, zbytočne sa obetovali, «nemali modrú krv», «trčala im slama z topánok», ich sebaobetovanie nebolo skutočné?

Áno, aj rozsah je «iný», aj idey nie sú vždy «správne», a niektoré idey sú dokonca celkom zblúdené, a všetci — čo sa obetovali — sú hriešni, ale podstata úprimne nezištného sebaobetovania je *rovnaká*: aj u indiánov, aj u 300 Sparťanov, aj u Krista, aj 28 panfilovcov, aj u kamikadze, aj u chlapcov z Hitler-jugend[3], aj u dobrovoľných likvidátorov černobyľskej katastrofy, aj u mnohých ďalších, ktorých mená pozná len Boh.

---

[1] My v ZSSR, v Rusku máme možnosť vidieť druhú svetovú vojnu 20. storočia v publikovaných fotografických a filmových dokumentoch, starostlivo nazbieraných Hlavným politoddelením Sovietskej armády a Vojensko-morskej flotily. No existujú aj iné foto- a videodokumenty. Autor týchto riadkov videl v jednom z francúzskych časopisov rozmernú farebnú fotografiu skupiny mladíkov kamikadze — poslednú v ich živote. Zaznamenala ich pohľady, a oči sú zrkadlom duše... A aj keď v súčasnom ruskom jazyku slovo «kamikadze» získalo ironický nádych subjektu, rútiaceho sa do problémov, tak v japonskom jazyku má od začiatku význam «vietor bohov»: tak boli pomenované tajfúny, ktoré dvakrát zničili flotilu kontinentálnych dobyvateľov Japonska v epoche Čingiz-chána.

Je síce žalostné, že japonská kultúra k polovici 20. storočia zašla do slepej uličky a ponúkla vlastným ľuďom obetovanie sa na smrť, že boli touto kultúrou uvedení do omylu, no je neprípustné nevážiť si týchto ľudí, lebo oni túto ponuku prijali, a čestne, v miere svojho chápania, vyplnili svoj dlh voči Vlasti.

No väčšina tých, čo si z nich robia posmešky, nie sú mravne pripravený obetovať seba ani na smrť, ani v živote. Schopní sú len premrhať svoj i cudzie životy na radovánky, nútiac k životným i smrteľným obetám iných pre vlastné zločiny proti Životu.

[2] A pokým existuje davo-„elitarizmus“ a tendencie k jeho obnoveniu, Život bude zaväzovať ľudí k úprimne nezištnému sebaobetovaniu sa s vierou Bohu z lásky k Životu.

[3] Tí „patrioti“, ktorí sú náchylní upadnúť do hystérie pre zmienku o Hitlerovi v tomto kontexte, by sa mali upokojiť a priznať, že v Živote je všetko navzájom prepojené. A na tom, že chlapci z hitler-jugend boli oklamaní hitlerovským nacizmom a zomreli ako zomreli, vezmúc so sebou aj životy Sovietskych vojakov, leží podiel viny aj na kultúre davo-„elitárneho“ Ruska: Hitler sa stal politikom v dôsledku prvej svetovej vojny 20. storočia, ktorá vznikla preto, lebo Nikolaj II. upustil od politiky, vykonávanej v časoch premiérovania P.A.Stolypina, snažiaceho sa vrátiť kurz k zahraničnej politike Alexandra III; Rosenberg, Ribbentrop — nie bezvýznamné postavy v hitlerovskom nacizme — vyrástli na kultúre dorevolučného Ruska; a jeden z faktorov, ktorý vyprovokoval Hitlera na postoj k Rusku a jeho národom ako k objektu potencionálnej nemeckej kolonizácie, bolo podriadenie sa Ruska (najmä jeho inteligencii) marxizmu, čo otvorene vyjadril v knihe „Main kampf“.

Práve z týchto príčin je Rusko čiastočne zodpovedné za hitlerizmus v Nemecku a ním spôsobené nešťastia, vrátane aj národom samotného Ruska. Ak by bola kultúra v dorevolučnom Rusku iná, prvá svetová vojna by nevytvorila Hitlerovi sociálnu bázu, Ribbentrop a Rosenberg by boli vychovaní ináč, štátny prevrat v Rusku v r. 1917 by sa bez vojny neudial, a Hitler by nemal predpoklad urobiť tie závery ohľadom Ruska, ktoré boli vyjadrené v „Mein Kampf“.

A všetci sú to — duše Božie, duše ľudí, ktorých stvoril Boh: — *«Boh stvoril človeka nie aby sa na prach zmenil, ale urobil ho obrazom Svojej večnosti»* (Šalamúnova Múdrosť, 2:23).

A preto máme právo karhať a odmietať idey, kvôli ktorým položili svoje hlavy mnohí z menovaných i nemenovaných, avšak nemáme právo nevážiť si osobne každého z týchto sebaobetujúcich sa, pretože každý z nich bol — nezávisle od svojej vôle — plodom svojej epochy a kultúry, sformovanej k okamihu príchodu jeho duše na tento svet.

A existuje ešte jedna okolnosť:

V ZSSR (vrátane prípadu s Černobyľom) mnohí, *milujúc Život*, dobrovoľne šli v ústrety smrteľnému sebaobetovaniu v úprimnom presvedčení, že *po smrti — občas mučivo sa naťahujúcej desaťročia následkom rán, chorôb z ožiarenia, úrazov,* ***navyše v spoločnosti, kde je až príliš veľa nevďačných, ľahkomyseľných, vypočítavých a skúpych individualistov, vedúcich neviazaný život*** — odídu do nebytia, a nie k Bohu.

Na rozdiel od nich, Ježiš vedel viac než dobre, že smrť každého človeka je iba prechodom do iných kvalít bytia, ktoré tiež patria Životu a Bohu; vedel, že nech by bol ako mučivý prechod smrťou na kríži, ktorá mu bola naprogramovaná starozákonným písmom, tak aj takýto prechod, ako každý iný, je len epizódou v «Živote (trvajúcom*) **vždy».**

Takže podstata problému nespočíva v obetovaní sa zo správne alebo zle, či zvrátene chápanej lásky k ľuďom a Životu; ani v rozsahu oblasti, kde druhí môžu zakúsiť plody sebaobetovania sa; ani v tajomstve osobnosti toho čo sa obetoval.

Podstata problému spočíva v tom, že všetky cirkevné «úvahy» na tému o výnimočnosti obetovania sa Krista na kríži, ktoré sa akože udialo na základe predurčenia Najvyššieho, ktorého nazývajú «Bohom Otcom» — sú prizvané skryť, zacloniť a prekrútiť tie idey, ktoré rozosieval v spoločnosti samotný Ježiš, kým fyzicky žil medzi ľuďmi.

A tieto idey spočívali — nie v tom, *že by sebaobetovanie spočívalo v dobrovoľne zvolenej smrti v mene čohokoľvek alebo kohokoľvek* — ale v tom, že **celý život človeka, či už dlhý alebo krátky, oddaný vedome zmysluplnému realizovaniu ním pochopenej časti dobrého Božieho Zámeru na Zemi, je sebaobetovaním**, *ak je vôbec správne nazývať tento — pre Človeka normálny — spôsob života slovom «sebaobetovanie».*

Toto je ten prípad, keď to, čo sa démonickou „múdrosťou“ tohto sveta zdá byť «sebaobetovaním», *v zmysle zrieknutia sa možnosti premrhať svoj život v rôznych pôžitkoch a povyšovaní sa nad druhými (vrátane na úkor ich cielenej «degenerácie»)*, je v skutočnosti len začiatkom premeny antropoidnosti na Ľudskosť, dostupnej všetkým na základe prechodu k Ľudskému režimu psychiky. Pri Ľudskom režime psychiky vzniká emocionálna sebestačnosť osoby, ktorá človeka zbavuje od závislosti svojho vnútorného naladenia na okolnostiach.

No cirkvi nosiace Kristovo meno, velebením mýtického smrteľného úmrtia Krista na kríži, vystavujúc toto za ideál hodný nasledovania — sa prejavujú ako príbuzné F.Engelsovi v ich *samovražednom (a preto aj hriešnom) pohľade* na život: «žiť znamená zomierať» — len s tou osobitosťou, že zomrieť je akoby lepšie... Nájsť si pre seba vhodnú „Golgotu“ a trpieť na nej «miesto Krista»...

No kým podľa cirkevnej vierouky Ježiš na tretí deň vstal z mŕtvych «podľa písma», tak z celého množstva jedincov nasmerovaných cirkvou na samolikvidáciu v smrteľnom sebaobetovaní sa –

Žiaľ mnohé v dnešnej kultúre, ekonomike a politike Ruska dáva dôvod k tomu, aby niekto za jej hranicami napísal nový „Mein kampf“.

Preto bude pre všetkých lepšie, ak budú Rusko za jeho hranicami posudzovať podľa jeho meniacej sa konceptuálnej moci, a nie podľa tej časti jeho narušeného obyvateľstva, ktoré si zvolilo narkotiká (vrátane piva, tabaku a televízie) slobodu mávať nohavičkami a podprsenkami na večierkoch, a iné neviazanosti, bezstarostnosť a všetkosidovoľovanie vo vzťahu k svojmu okoliu a Matke Zemi. Avšak na to, aby sa neobjavili nové podoby „Mein Kampf“ a «hitler-jugend» je potrebné žiť svedomito, lebo odpoveď na otázku ohľadom ruskej kultúry je aj dnes osudová, ako vždy.

z mŕtvych nevstal nikto. A cirkvi sa z tejto očividnosti vykrúcajú tým, že to tak aj má byť a oni všetci «očakávajú» spoločné vzkriesenie mŕtvych a «život budúceho veku»[1].

Takto sa v pseudokresťanskej kultúre od útleho detstva programuje psychika akokoľvek dobromyseľných ľudí na samolikvidáciu. A Ježiš, ten neučil vyhľadávať vhodnú Golgotu, ale byť neochvejným v upevňovaní Pravdy Božej v spoločnosti ľudí bez ustráchaného ohľadu na zdanlivú nevyhnutnosť Golgoty, lebo:

Boh podporuje pravdovernosť v tomto veku, a nekynoží ju, v «očakávaní života budúceho veku».

A všetky pozornosť odvádzajúce «úvahy» na tému nevyhnutnosti Kristovho sebaobetovania a jeho smrti na kríži sa lámu na jednom úsloví:

Každý hrdinský čin obetovania svojho života[2] je platením (životmi jedných) za zločiny druhých.

Pritom samotné zločiny jednej strany, otvárajúce možnosť k sebaobetovaniu druhých, sa odohrávajú v medziach Božieho dopustenia. A neschopnosť druhej strany vyriešiť situáciu ináč než len obetovaním vlastného života, to je tiež údelom tých, ktorí sa ocitli v oblasti Božieho dopustenia.

A preto všetko mudrovanie ohľadom etického príkladu sebaobetovania sa Krista pre ľudí a akože nepochopiteľného tajomstva tejto obete je také, že Najvyšší Boh pri nich vyzerá buď nie ako všemohúci a vševediaci, v dôsledku čoho Sám robí chyby a je tak nútený pristúpiť k obetovaniu pravdoverného; alebo je všemohúci a Sám sa dopúšťa minimálne nasledujúcich mravno-etických zločinov:

- on už v štádiu predurčenia existencie Vesmíru doň vkladá nespravodlivú a krutú vraždu pravdoverného, venujúc ho sebe i ľuďom ako formu sebaobetovania, hoci ak by bol skutočne všemohúci a vševediaci, nemusel by hľadať «zmierenie» s ľudským rodom (alebo kým ešte) v krvavých obetách ním vybraného pravdoverného; alebo
- on nastavuje Ježiša pod úder miesto seba. Eticky bezchybné voči Ježišovi i všetkým ostatným by to bolo vtedy — ak by sa sám stelesnil v ľudskej podobe, vykonal skutok sebaobetovania a poskytol tak etický príklad ľuďom, ak by už takýto príklad trápenia a pre ľudí nepochopiteľného vykúpenia skrz utrpenie v úprimne nezištnom sebaobetovaní bol skutočne nutný — a nie klásť toto ťažké bremeno na *druhú osobu*. V opačnom prípade je eticky nutné nahlas priznať svoju vinu pred tým, kto na seba prijíma nutnosť sebaobetovania, a prosiť ho o odpustenie za to, že ho nastrčil.

  A teda, podľa učenia cirkví to vyzerá tak, že ich boh je po mravnej stránke horší než Hitler:
  - Hitler neslobodne — v dôsledku vlastnej posadnutosti, zaujatosti, nie všemohúcnosti v politike — nastrčil chlapcov z hitler-jugend, a tí boli obetovaní okolnostiam;
  - a boh cirkví nosiacich meno Krista, ako všemohúci svojou vôľou zámerne nastavuje Ježiša už v štádiu predurčenia existencie Vesmíru, vytvárajúc tak nevyhnutnosť jeho obetovania sa na smrť, a sám túto krvavú obetu prijíma;
- Najvyšší, hoc je všemohúci a počuje Kristovu modlitbu dvíhajúcu sa z Getsemanskej záhrady, nezasahuje do prúdu udalostí. To je podobné situácii, ako keby urastený príslušník špeciálnej jednotky, vycvičený na boj zblízka, ktorý začul spred brány volanie niekoho slabšieho o pomoc pred skupinou drzých chuligánov, by zostal potichu bokom fajčiac cigaretu, čakajúc kým chuligáni dokončia začaté dielo, aby potom demonštrujúc spravodlivý hnev, mohol zavolať zranenému záchranku a na chuligánov políciu. Je to ekvivalentné tomu, ako keby námorník, po tom čo prijal núdzový signál «SOS», odmietol poskytnúť pomoc trpiacim v núdzi.

[1] Všetky slová v zátvorkách v tomto odseku sú z Nicejsko-Konštantínopolského *Symbolu viery*, vyjadrujúceho nevieru Bohu.

[2] Málokedy je sebaobetovanie formou uznania si vlastných chýb a pokusom ochrániť pred ich následkami (aspoň čiastočne) okolitý Svet.

- alebo ešte horšie, ako stály Všedržiteľ predsa len dočasne «zavesí stráž na klinec» a obnoví svoju Všedržiteľnosť až po tom, čo sa vo Svete začne rozmáhať zlo, ktorého otvorenú možnosť realizácie aj sám predurčil.

Pričom ak sa pozrieme na etiku v ľudskej spoločnosti a legislatívu štátov súčasnej civilizácie, tak vymenované činy sa takmer vo všetkých prípadoch kvalifikujú ako zločin, za spáchanie ktorých vinníci podliehajú trestnej (vrátane medzinárodnej) zodpovednosti; alebo, ak aj nie sú niekde právnicky kvalifikované ako zločin, jednoducho v ľuďoch vyvolávajú opovrhnutie voči tomu, kto ich spáchal a pácha.

Okrem toho, vierouka biblických cirkví nosiacich Kristovo meno plodí aj pokusy podliakov ospravedlniť svoj zločin a ukázať sa vo svetle dobrodincov podľa schémy, načrtnutej v básni gruzínskeho básnika Michaila Kvlividze „Judášov monológ“[1]:

Na pláňach horských vietor hviezdy pásol,
I vravel nám učiteľ s bolesťou skrytou:
„Kohút tri-krát nestihne kikiríknuť,
Ja zradeným budem niekým z vás tu“.

Prekážal Učiteľ v ohnisku jedu,
My nemohli rieknuť sme v odvet ni slova,
Akoby zrazu všetka tá svetská zloba
prisadla k stolu našemu biedu.

Úsmevom nás Učiteľ zohrial,
No v ňom smútok presvitá skrytý,
I postupne, len akoby zradu šípil,
Krik kohúta za oknami dozral.

Mlčali my sme i vrcholky hôr,
Čas utekal, cez chmáry lúč prenikol
I prvý krik niesol sa kohútov,
Ako svedomia môjho predsmrtný chór.

Vietor oblakmi metal sťa penou,
Tak, že otvorilo sa nebo, nakloniac,
i krik druhý zvučal nad ves-mierou,
No nebolo zradcov v strede nás.

Tak, mýlil si sa pastier snáď,
Učiteľ, jasnovidec i prorok náš?
Svätosť padá, na smrť ide sa rozbíjať,

[1] Prevzaté zo stránky rádia „Sloboda“, kde autor túto báseň prečítal po rusky, v preklade Jevgenija Jevtušenko 28.08.2001, v relácii „Evanjelium po gruzínsky. Gruzínsko očami umelca“.

Bez ohľadu na to, či už autor Michail Kvlividze zdieľa postoje vyjadrené v básni alebo nie, no vetva kultúry chápania sveta solidárna s „Judášovým monológom“ je skutočne plodená Bibliou a marxizmom s jeho popletenou „dialektikou“. A „Judášov monológ“ núti spomenúť si na A.D.Sacharova, V.A.Korotčina, M.S.Gorbačova, E.A.Ševardnadze, A.N.Jakovleva, V.A.Krjučkova, B.N.Jeľcina a mnohých, mnohých ďalších lídrov celozväzových a republikánskych „elít“, ktorí priviedli ZSSR ku krachu v rokoch prestavby.

Pritom treba vedieť, že Michail Kvlivlidze nie je prvým, ktorý otvára túto schému samo-ospravedlňovania podlosti. No kým on ju vyjadril vo vzletno-hrdinskom štýle, tak svoju pravú, trpkú podobu našla v replike Grišky Kutjerjmy v opere „Povesť o neviditeľnom meste Kitež a deve Fevrónii“ po tom, čo Griška zradil svoj národ a nepriateľom ukázal cestu do mesta:

«**Fevrónia** *(pokojne). Nesmej sa ale spamätaj sa; / Vedz, čo za hriech si vykonal.*

Kutjerjma. Stará pesnička, starý tón! / Nie som hriešnik, ale Boží pomocník, / Nebeskej brány stráž: / Nehubil som duše nevinné, — / Robil som z nich mučeníkov, / Zväčšoval Kristovu armádu».

Keď slová naplnené nebudú vo svoj čas.

Zrada bez hlbokého prepočtu
Ak vôbec možné je? Boh odpoveď nedá,
No Boh umrie naveky, ak niekto tu,
Podľa predpovede Boha nepredá.

I ja rozhodol vstať nad sebou a vekom,
Bozkom lživým poškvrnil ústa,
Obetovať Ježiša-človeka,
Spasúc tým Boha-Krista

Rýchlo, rýchlo, noc už sa krátila,
A v tom krvavom šere,
Ja bozkal som na pery Učiteľa,
nech ho banda katov spozná a bere.

Táto báseň je na stránkach rádia „Sloboda“ charakterizovaná ako «slávna». Súhlasiť s Judášom v tejto básni možno len pri zotrvaní pod konceptuálnou mocou Biblie a pri dôvere v boží pôvod Izaiášových „proroctiev“ o nutnosti Kristovej popravy kvôli jej predurčeniu Zhora. Po čom už len zostane priznať, že Ježiš je spasiteľ nebeský, a Judáš spasiteľ pozemský, a treba nasledovať v živote jeho príklad. A takto sa objektívny rozdiel medzi pravdovernosťou a podlosťou stane AKOBY nerozlíšiteľný[1]. No ak zo seba strasieme biblické preludy a klebety na Boha, tak Život sa pred vedomím zobrazí inak: podlosť zostane podlosťou, pravdovernosť pravdovernosťou, a vždy budú navzájom odlíšiteľné. A nič, okrem vernosti Biblii, neprekážalo M.Kvlividze pouvažovať nad zmyslom Kristovej modlitby v Getsemanskej záhrade a o VZÁJOMNOM vzťahu Krista a iných ľudí s Bohom. Ak by sa oslobodil spod moci biblických preludov, napísal by zmyslovo inú báseň.

No zatiaľ čo v spoločnosti najrôznejšie tragédie (v ktorých mnohí obetujú vlastné životy) vznikajú prevažne vo výsledku neúmyselných chýb alebo nedbanlivosti pri plnení pracovných povinností, tak Bohu sa takéto isté *(povahou svojho následku)* mravno-etické zločiny pripisujú idealistickým ateizmom formou klebety ako Jeho vlastný vedomý zámer, čo v právnických normách väčšiny spoločností je kvalifikované ako priťažujúca okolnosť. Avšak, napriek všetkým nezmyslom idealistického ateizmu:

V Živote sú normy Pravdovernosti jednotné a spoločné: aj pre ľudí, aj pre anjelov Božích, aj pre Boha. Jediný rozdiel je v tom, že pre Boha sú to Jeho subjektívne normy: Ním zvolené a vložené do Predurčenia existencie Vesmíru ako objektívna Pravdovernosť; a pre všetkých ostatných, Ním stvorených, sú tieto normy objektívnou nevyhnutnosťou, ak si želajú byť pravdovernými.

A satan nie preto je zlý, že je konkrétnou osobou, odlišnou od druhých, ale pretože je nepravdoverný a neodbytný v svojej nepravdovernosti. A Ježiš nie preto je dobrý, že je konkrétnou osobou, odlišnou od iných; a už vôbec nie preto, že by bol počatý z Ducha Svätého alebo že ho povýšili na úroveň «Boha Syna», ale pretože je pravdoverný a nezlomný v pravdovernosti, úprimne zverujúci Bohu svoj Život (trvajúci*) vždy.

No podľa cirkvi, podľa apoštolov, podľa starozákonných prorokov-(biblických postáv v podaní Biblie)[2], kedysi povýšených na úroveň akoby skutočných prorokov Božích a rôznymi davmi aj priznanými v tejto úlohe, **nech je ohlásená akákoľvek podlosť, že bola vykonaná na základe**

[1] To sa ešte výraznejšie prejavilo v básni Maximiliána Vološina „Apoštol Judáš“, v ktorej sa tvrdí, že misia zrady bola skryto (pred ostatnými apoštolmi) zverená Kristom Judášovi — najbližšiemu a najdôvernejšiemu učeníkovi, čím sa v zamlčaní myslí: to preto, aby hriechu zrady nebol vystavený ktokoľvek iný z ľudí tohto sveta, ktorí sú hriechmi aj tak zaťažení dosť. A treba priznať, že táto verzia je svojou podstatou lepšia vo vzťahu k ľudstvu pošpinenom hriechmi, než oficiálna cirkevná verzia. (V materiáloch VP ZSSR je väčšia časť menovanej básne uvedená v knihe „Otázky pre Jána, metropolitu Petrohradského a Ladožského, a pre hierarchiu Ruskej pravoslávnej cirkvi“).

vôle pravého *Boha, ktorý existuje*, a je to bez dôkazov prijaté ako pravda v nejakej vierouke, tak táto podlosť je zakaždým nejako logicky zdôvodnená, alebo pripísaná «nevyspytateľnosti Božieho Zámeru»; no viera by mala byť nespochybniteľná, toto ale nie je viera Bohu prostredníctvom Života, ale viera v tradíciu, ktorá bola zavedená zblúdilcami a zlomyseľnými odpadlíkmi od Boha.

A tých, čo sa nepodriaďujú tomuto druhu názorov *(každá z množstva vieroúk idealistického ateizmu má vlastné)* — tých obviňujú zo satanizmu a odpadlíctva od Boha.

A toto sa deje už od starozákonných čias:

Izaiáš začal s kázňou o budúcej poprave Krista-Mesiáša, nezamýšľajúc sa nad zdrojom svojich „proroctiev" a nad jednoznačnosťou Boha vo Svojej mravnosti; apoštoli bezhlavo a amorálne verili viac Izaiášovi a starozákonným kánonickým písmam, než Kristovi, viac než jeho modlitbe k Bohu, viac než samotnému Živému Bohu, a tiež hlásali popravu, pochovanie a vzkriesenie Krista-Mesiáša bez akýchkoľvek k tomu príčin v Živote. Odkazujúc sa na «starozákonného evanjelistu» Izaiáša, posadnutého mágiou programátora židovského-starozákonného egregoru; odkazujúc sa na apoštolov, ktorý zaostali v Živote za Kristom — rovnako bezhlavo a amorálne tomu učia cirkvi, nevenujúc pozornosť tomu, že:

Popieranie jednotnosti a univerzálnosti noriem Pravdovernosti Života, prebiehajúce v živote a priamo vnášané do úvah, či už otvorene alebo v zamlčaní — predstavuje mravnú osnovu idealistického ateizmu, ktorá rozbíja relígiu (spojenie*) **človeka a *Boha, ktorý existuje*; dokáže vytvoriť egregor *boha, ktorý neexistuje*, pod mocou ktorého vädne aj svedomie, aj rozum[1]. Potom už zostáva len slúžiť hierarchii neznámych pozemských manažérov tohto egregoru, zacláňajúceho Boha, a viesť úbohý život biorobotov[2], kde jedinec nie je ani plnohodnotným zvieraťom vo faune zemskej biosféry, ani Človekom – námestníkom Boha na Zemi.**

Ohovorenie Boha sme preukázali na príklade z Biblie, no rovnaké mravné osnovy sú v ľubovoľnej podobe idealistického ateizmu. Následkom ohováračského pripísania Bohu všetkosidovoľujúcej „mravnosti", akože prozreteľnej — sa idealistický ateizmus v množstve životných prípadov stáva neschopným rozlíšiť: čo pochádza od Boha, a čo od zlého; v čom sa prejavuje dobrý Boží Zámer, a v čom pokus mu odporovať.

Niekedy, pri neochote analyzovať biblickú vierouku a zdroj jej pôvodu, alebo pokuse celkom sa vyhnúť otázke, čo konkrétne v Živote plynie v súlade s Božím Zámerom a čo konkrétne v medziach Božieho dopustenia, no snažiac sa nepriznať ani pred sebou, ani pred ostatnými svoju bezbožnosť, idealistický ateizmus tvrdí:

Ja verím v Boha všeobecne, a aký je Boh? akú mravnosť a etiku si zvolil On pre Seba? — to ja neviem. Nie som kompetentný riešiť takéto otázky, sú nad moje chápanie[3].

Je to podobné tomu, čo otvorený ateizmus vyjadruje vo svojich výrokoch a neviere v žiadneho boha. Oznam o viere v «boha všeobecne» je len iná forma oznamu o neviere v žiadneho boha, a žiadnemu bohu, pretože v takomto abstraktnom «bohu všeobecne» je skutočný jediný **<u>Boh, ktorý existuje</u>**, neodlíšiteľný od množstva *rozličných bohov, ktorí objektívne neexistujú*.

---

[2] Skutoční ľudia — prototypy starozákonných postáv prorokov z písem — sa líšili od obrazov vykreslených v starozákonných písmach jak v lepšom, tak aj horšom smere. „Múdri" tohto sveta zliepali kánon textov Biblie cielene podľa doktríny zotročenia všetkých ľudí, a preto prekrúcali opis reálnych faktov podľa svojej chuti.

[1] «Svedomie v hraniciach Biblie, Biblia v hraniciach znalostí» — „humorista"-zabávač M.Žvaneckij. A pretože znalosti sú, pre zmenu, v hraniciach mravne podmieneného «svedomia», tak M.Žveneckij svojim aforizmom charakterizoval špirálovú dráhu degradácie ľudí pod vplyvom biblickej kultúry.

[2] V podstate vo vyššie uvedenej básni „Judášov monológ" bola vyjadrená spoveď takéhoto zombi-biorobota, ktorého absolútne dobromyseľné správanie bolo naprogramované „proroctvami" Izaiáša o nutnosti popravy Krista kvôli spáse ľudstva. Súhlas s týmito „proroctvami" zahubil jeho vieru Bohu a pretrhol jeho dialóg s Najvyšším na základe Života. Pri vzniku historicky reálneho kresťanstva boli tieto zopakované už v mene Krista v Novom Zákone, čo sa odrazilo aj v námete uvedenej básne.

[3] A či je to chyba Boha, že dal subjektu presne taký rozum, akým dokáže narábať, no on ho odmieta používať?

A presne tak isto idealistický ateizmus, hovoriac o viere v neurčitého «boha všeobecne», vyjadruje jeho vlastnú *nemravnosť*[1], ktorá **sa láme na zbabelosti**. No v tej istej chvíli, v rovnakých vyhláseniach o viere v «boha všeobecne», je zároveň vyjadrená aj nádej v to, že jediný Boh, ktorý existuje, a nie abstraktný «boh všeobecne», ktorého niet — aj tak milostivo odpustí aj nemravnosť, aj ňou podmienenú podporu všetkých alebo niektorých z množstva egregoriálno-magických kultov materialistického a idealistického ateizmu v davo-„elitárnej“ spoločnosti.

V tejto mravnej indiferentnosti, odsudzujúcej ľudí na nezmyselné trpiteľstvo v živote v dôsledku odmietnutia Božieho vedenia, idealistickí ateisti viaznu. Kvôli mravnej indiferentnosti a zrieknutia sa rozumu daného Bohom, idealistický ateizmus, *tvrdošijne zotrvávajúci v tomto* a zriekajúci sa objektívnej pravdovernosti, sa stáva obeťou Božieho dopustenia, čoho príkladom sú napríklad — život plný trápení a ťažká smrť mnohých rehoľníkov idealistického ateizmu, v nezmyselnej zaťatosti neviery Bohu skrz Život a šíriac na Boha rôzne druhy klebiet.

A toto hovorí posvätným Jazykom Života o tom, že idealistický ateizmus je horší, rafinovanejší a nebezpečnejší než otvorený materialistický ateizmus, ktorý v mnohých prípadoch, ako ukazujú dejiny, býva svojimi činmi *(pripravenosťou prevziať na seba nesebecky starostlivosť o osirelý – z jeho pohľadu – svet)*[2] bližšie k objektívnej pravdovernosti, sám si to neuvedomujúc a nevedúc prázdne alebo lživé debaty o Bohu. A idealistický ateizmus, *preplnený klebetami na Boha Milostivého, Milosrdného*, nie je v práve odsudzovať otvorený materialistický ateizmus, hoci karhať ho je povinný každý.

[1] *Nemravnosť* je časťou celkovej mravnosti subjektu, sama osebe v podstate vyjadruje, po prvé, neurčitosť mravných kritérií, spôsobenú absenciou niektorých z kritérií alebo ich multiplicitou, ktorých použitie je možné v jednej a tej istej situácii, a po druhé, neurčitosť ich hierarchického usporiadania.

[2] Idealistickému ateizmu je vo väčšine prípadov tento materiálny svet, náš pozemský domov ukradnutý. Nesnažia sa o jeho zveľaďovanie, ale živia ľudí klamlivou víziou nejakej budúcej existencie v nehmotnom svete a vzťah k materiálnemu svetu je potom – „po nás aj potopa“. A programovanie živelných katastrof vidno aj priamo v Biblii. – pozn. prekl.

ČASŤ II.

(Hlavná)

K pravdovernosti v Živote

7. «Subjektívna dialektika» ako prirodzený, no „zabudnutý“ spôsob objektívneho poznávania človekom Pravdy Života

Potom, ako sme si ujasnili, čo je to Život; potom, ako sme začali chápať objektívnosť nielen **matérie stvoreného Vesmíru**, ale aj objektívnosť **informácie** a **miery (týkajúcich sa celého Života)**, ktoré v trojjednote **matérie-informácie-miery** tvoria *Vesmír ako celok, aj všetky jeho časti*; po tom, ako sme si urobili jasno v otázke dôkazov existencie, ako aj neexistencie Najvyššieho Boha — môžeme pristúpiť k odpovedi na otázku, položenú v kapitole 6.1, o tom, *ako sa objektívne rozdielnosti (vlastné Životu) premieňajú v psychike subjektu na jeho subjektívne rozdielnosti.*

Pritom sa nám otvorí aj cesta k pochopeniu toho, čo predstavuje samo o sebe «dialektické myslenie», ako objektívny jav vlastný životu jedných subjektov (vnímajúcich, analyzujúcich a chápajúcich život), a životu iných nie. Potom sa stane jasným aj to, ako sa «dialektické myslenie» odzrkadľuje v pojmovom a terminologickom aparáte rôznych škôl filozofie, psychológie a ďalších oborov Vedy.

7.1. Základná otázka psychológie ako vedy

Boh je Tvorcom, a je aj Všedržiteľom, realizujúcim hierarchicky najvyššie všeobjímajúce riadenie v Živote. A každá duša prichádza na tento Svet z Jeho vôle, neprichádza bezdôvodne, ani bezcieľne: t.j. jej existencia nie je nezmyselná. No človek sa na tomto Svete neobjavuje v celkovej plnosti preň dostupnej osobnej dokonalosti, ale ako novorodený neznajko[1], ktorého budúcnosť je mnohovariantná, ktorý je v priebehu prvých pár rokov takmer úplne závislý od vonkajšej starostlivosti o jeho osobu, predovšetkým od jeho rodičov a najbližších príbuzných, a tiež od celkových okolností spoločenského života vcelku.

Jednako, novorodenec-neznajko predsa len nie je celkom «čistým listom papiera», na ktorý možno napísať všetko, hocičo z neho vystrihnúť, upraviť ho podľa takých šablón, ktoré budú niekomu mravne vyhovovať alebo ktoré sú pre spoločnosť tradičné. I keď všetko čo sme menovali, tak skutočne aj existuje v kultúre davo-„elitárnej“ spoločnosti, v zreteľnej či menej zreteľnej forme. No v živote všetkých a každého sa vyskytujú aj iné dve okolnosti, nie tak očividné, ako tie vyššie menované:

- PRVÁ. Novorodenec je nielen nositeľom programov rozvoja biomasy tvoriacej jeho telo, zapísaných v hmotných génoch chromozómov, ktoré zdedil od predkov... Okrem toho je aj prijímateľom duchovného dedičstva, t.j. všetkej informácie a algoritmiky zaznamenanej v jeho *rodových egregoroch* i egregoroch hierarchicky nadradených v rozšírenej štruktúre vzájomnej vloženosti: *egregoroch jeho národa, spoločnosti* v hraniciach štátu; *egregoroch v hraniciach regionálnej civilizácie; egregoroch ľudstva; i egregoroch celej biosfére Zeme*. A v medziach rozšírenia štruktúry vzájomnej vloženosti egregorov, je človek dedičom aj všetkej informácie známej pre Vesmír, zaznamenanej v jeho hmotných i poľových štruktúrach. Rozdiel medzi ľuďmi je predovšetkým v tom, komu z nich a čo konkrétne je z duchovného dedičstva ľudstva dostupné viacej, a čo menej. Všetko je to však zaznamenané v egregoroch, a hoci to aj nie je automaticky pripravené k použitiu, ako napríklad vrodené reflexy a inštinkty, no môže to byť človekom pochopené a využité v Živote, podľa jeho vôle. A mnohé z tohto — *následkom pripojenia jeho nevedomých úrovní psychiky na príslušné egregory* — ovplyvňuje jeho život a život okolitého

[1] несмышлёныш („nesmyšljonyš“) – slovo podobné termínu batoľa, nemluvňa, ktorý však kladie dôraz práve na to, že človek v rannom štádiu, má rozumu máličko. Občas sa používa aj pre väčšie deti alebo dospelých, ak im to nemyslí. – pozn. prekl.

Sveta mimo jeho vedomie a vôľu jak z príčin, ktoré sú podmienené ním samým, tak aj z príčin podmienených vonkajšími okolnosťami[1].

- DRUHÁ. Existencia sveta prebieha v hraniciach Predurčenia Božieho, a v tomto Predurčení existuje zložka, ktorá sa oddávna nazýva «osud». Vo všeobecnosti je to mnohovariantná matrica možných stavov a prechodov z jedného stavu do druhého, v súlade s ktorou človek prechádza po ceste svojho života jedinečným spôsobom, činiac mravne podmienené rozhodnutia v určitých momentoch života, ktoré sa v jeho osude podobajú prechodom cez železničné výhybky z jednej koľaje na druhú. Boh, ktorý predurčuje osud človeka, nekladie naňho nič, čo by presahovalo jeho možnosti, a nezostáva ani ľahostajným k životu každého. A On priamo a účelovo vplýva na život každého človeka, dokonca aj keď ten, dospejúc, nevidí tento priamy Boží vplyv, alebo ho vníma ale nechápe ako vplyv Zhora.

Pritom, ako možno pochopiť zo Života, cieľom súčasnej etapy dejín globálnej civilizácie nie je prechod k nejakej «6-tej» či «7-mej rase» alebo zrodenie superčloveka, sprvoti aspoň v jednom exemplári. Cieľom je kultivovanie samotnými ľuďmi na základe ich slobodnej voľby inej prevládajúcej kultúry (mravne pravdovernej), v ktorej sa uskutoční premena globálnej davo-„elitárnej“ civilizácie na Božie Kráľovstvo na Zemi, v ktorom bude pre začiatok osvojený genetický potenciál rozvoja organizmu súčasného (všetkým nám známeho) človeka a ľudstva vcelku. Preto skôr, než bude osvojený, nie je dôvod pre vznik akejkoľvek inej *«nadanejšej»* rasy.

Boh, hoci dal človeku slobodu voľby vlastných mravných kritérií, a nevkráda sa do jeho psychiky, aby prekrúcal alebo potláčal jeho vôľu Svojou mocou, napriek tomu z Božej vôle, z Božieho Predurčenia existencie Vesmíru sa človek dostať nemôže za žiadnych vonkajších okolností, pri žiadnych svojich osobných úspechoch a mravných snahách. Božia Všedržiteľnosť je vo všetkých prípadoch absolútna, no realizuje sa bez agresívnych počinov z Jeho strany vo vzťahu k psychike kohokoľvek bez rozdielu[2]. Ale aby sme pochopili ako to funguje, je potrebné uvidieť a uvedomiť si ako sa novorodený neznajko, ktorý prišiel na tento Svet, stáva nositeľom nejakého jemu vlastného zmyslu života, t.j. subjektívne ním osvojenej objektívnej informácie (vlastnej všetkému Životu).

Rozdiel medzi novonarodeným neznajkom a dospelým človekom sa určuje, predovšetkým, tým, čo leží v základe informačného zabezpečenia správania každého z nich. A informačné zabezpečenie správania jedinca sa stupňovito mení v priebehu celého jeho prechodu od útleho veku až po dospelosť nielen objemom informácie, ktorú subjekt nesie, ale aj pôvodom, funkčným predurčením, usporiadaním *(vrátane hierarchického významu)* rôznych informačných modulov.

Skutočne:

- Prakticky celé informačné zabezpečenie novorodeného[3] neznajka tvoria vrodené nepodmienené reflexy a inštinkty.

---

[1] O duchovnom dedičstve a súčinnosti osobnej psychiky s rodovými a ďalšími egregormi je podrobnejšie napísané v knihe VP ZSSR „O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné“.

[2] To je práve to, čo nechýba drvivej väčšine „spasiteľov duší“ v dnešnej civilizácii, ktorí majú tendenciu vkrádať sa do cudzích duší a utláčať cudziu psychiku všetkými dostupnými prostriedkami podľa šablón, ktoré sa im zapáčili.

[3] Ak sa máme vyjadriť ešte presnejšie, tak skúmanie formovania osobnosti človeka treba začínať nie od narodenia, a dokonca ani nie od okamihu počatia — vytvorenia zygóty (prvej bunky nového budúceho organizmu), ale od momentu, keď sa budúci rodičia rozhodli počať dieťa: samozrejme, ak sa počatie udialo ako vedomý zámerný čin. Ak k počatiu došlo „mimovoľne“, ako vedľajší efekt v procese oblaženia zmyslov pri vykonávaní inštinktívneho algoritmu reprodukcie nových pokolení biologického druhu, tak je potrebné zistiť moment začiatku práce tohto algoritmu na realizáciu daného počatia, a tiež odhaliť aj to informačné pozadie *(prúdy myšlienok a ďalšej informácie vo vedomí, podporované oboma rodičmi)*, na ktorom prebiehala práca inštinktívneho algoritmu.

Avšak žiaden z procesov, odohrávajúci sa pred narodením, informácia o ktorom je zaznamenaná v duchu, nie je pre väčšinu ľudí očividný; a pamäť ohľadom ich vlastného života z obdobia pred narodením nie je dostupná ich vedomiu. A hoci túto pamäť aj možno sprístupniť, pomocou špeciálnych psychologických praktík, no nie vždy to prebieha bez ujmy.

Preto v tomto rozprávaní len poukážeme na to, čo všetko prebieha vo všetkými zdieľanom vonkajšom svete, ako aj vo vnútornom svete každého, čo vidno v Živote na vlastné oči alebo čo si možno pamätať, alebo na čo si možno spomenúť bez osvojenia si špeciálnych psychologických praktík, a čo možno zistiť rozumom.

Hoci samozrejme, z pohľadu človeka, ktorý nepochopil myšlienku o objektívnosti informácie v Živote, všetko čo tu bolo povedané o prúdoch myšlienok pred počatím — bude nezmyslom, ktorého pravdivosť je pochybná alebo by najprv mala byť dokázaná. Tak nech sa zahľadí do svojej duše, na svoje deti a vnukov, nech si spomenie na niečo zo svojho života, alebo zo života príbuzných — dôkazov bude viac, než dosť, a mnohé z nich ho zarmútia.

- Neskôr, podľa miery rozvoja, dieťa si začína osvojovať tie algoritmy správania, ktoré sa sformovali k tomu času v kultúre spoločnosti. A v niektorých situáciách disponujú tieto algoritmy vyššou prioritou, než inštinktívno-reflexné algoritmy, ktoré sú potláčané normami kultúry: dieťa nezačne cikať a kakať hneď pri prvom nutkaní; dokáže vyčkať až prídu domov, namiesto aby si žiadalo kúpenú čokoládku «hneď teraz» v hromadnej doprave, a tam ju zjedlo namieste, pomažúc ňou seba i všetko naokolo; a keď sa chce pošpárať v nose, odíde stranou a pod.
- Ešte neskôr sa jedinec rozvinie natoľko, že začína skúšať svoju tvorivosť. Na základe vlastného vnímania informácií a algoritmov správania si vytvára nové algoritmy vedomého cieleného vplyvu na druhých ľudí a na okolitý Svet vcelku. Pritom sa prebúdza a rozvíja cieľavedomá vôľa, ktorá umožňuje držať na uzde nielen nutkanie inštinktov, ale aj odmietnuť niektoré kultúrne požiadavky a normy, ktoré dodržujú dospelí, nahradiac ich normami správania vypracovanými vlastným chápaním *(takto sa v každej spoločnosti formuje subkultúra «rebélie» u tínedžerov a mládeže vo vzťahu k dospelým)*.
- Ďalej je schopný si všimnúť a pochopiť, že on sám nemôže svojou vlastnou osobou nahradiť celé ľudstvo, že jeho zmysly a chápanie sú ohraničené a Život nekonečný, a mnohé sa deje mimo jeho vnímania a chápania, pričom to vplýva na neho samého a okolnosti navôkol. A to ho privádza k nutnosti vyriešiť problém: *ako, napriek svojej ohraničenosti, trvale zotrvávať v súlade s Neohraničenosťou — Životom?* V rámci snahy dať si odpoveď na tieto otázky prebieha nové prehodnotenie noriem tradičnej kultúry starších pokolení aj subkultúry tínedžerov a mládeže toho pokolenia, ku ktorému patrí daný človek. A v tomto procese druhotného prehodnotenia sa rodí «tradičná kultúra» novej dospelej generácie, s ktorou prídu do styku ďalšie generácie (pokolenie jeho detí a vnukov) ako s objektívnou danosťou.

Avšak nie všetci v davo-„elitárnej“ spoločnosti zvládajú v svojom osobnom psychickom rozvoji prejsť všetky štyri vymenované etapy do nástupu fyzickej dospelosti či aspoň v priebehu ich dlhého alebo krátkeho života, pretože skazená kultúra davo-„elitarizmu“ prekrucuje a zadržiava osobnostný rozvoj. Rozdiel medzi takýmito fyzicky dospelými (neprirodzene zastavenými a uviaznutými v psychickom rozvoji) a *deťmi, prirodzene sa nachádzajúcimi v rôznych etapách dospievania*, je predovšetkým v tom, že u fyzicky dospelých jedincov, ktorí sa zastavili vo svojej psychickej nezrelosti na niektorej z etáp, všetko to, čo charakterizuje neskoršie etapy osobnostného rozvoja, sa v menšej či väčšej miere tak či tak v psychike nachádza, je to ale podriadené tomu, čo charakterizuje správanie dospievajúceho človeka v rannejších štádiách psychického rozvoja osobnosti; avšak u detí pri normálnom rozvoji v ich algoritmike psychiky chýba to, čo v ich veku nemôže byť podporené dosiahnutou úrovňou rozvoja telesných a biopoľových štruktúr organizmu.

Následkom toho sa v davo-„elitárnej“ spoločnosti vyvíja štatistika prerozdelenia fyzicky dospelých subjektov podľa etáp psychického rozvoja osobnosti, na ktorých sa zastavil alebo uviazol každý z nich, t.j. štatistika prerozdelenia podľa typov režimu psychiky:

- existujú fyzicky dospelí jedinci, ktorých správanie je podriadené z väčšej časti uspokojovaniu inštinktívnych nutkaní, a všetko ostatné — fyzická sila, rozum, intuícia, úspechy vedy a techniky, magické zručnosti a pod. — slúži na obsluhu inštinktov, ktoré majú v ich správaní najvyššiu prioritu. Jedná sa o **zvierací režim psychiky**.
- existujú fyzicky dospelí jedinci, v správaní ktorých sú inštinktívne nutkania držané na uzde normami tradičnej kultúry, hranice ktorých však sami nie sú schopní prekonať pre absenciu vôle alebo nerozum dokonca aj v prípadoch, keď tradičná kultúra je v koncoch, následkom čoho nemôžu byť jej prostriedkami riešené problémy, ktoré stavia pred človeka a spoločnosť Život. V podstate sa správanie takéhoto fyzicky dospelého jedinca ničím neodlišuje od správania raz a navždy naprogramovaného robota. Jedná sa o **režim psychiky zombi-biorobot**.
- existujú fyzicky dospelí jedinci, ktorí sú schopní držať na uzde inštinktívne nutkania aj prestúpiť normy tradičnej kultúry, avšak vôbec ich nezaujíma skutočnosť, čo všetko vnášajú do Života svojimi svojvoľnými činmi, všetko-si-dovoľovaním, či sú ich skutky v súlade s Božím Zámerom

alebo konajú v hraniciach Božieho dopustenia, hoc aj len čiastočne. Jedná sa o **démonický režim psychiky**.

- existujú ľudia rôzneho veku *(od prebudenia uvedomovania si seba samého v rannom detstve, až do hlbokej staroby)*, ktorí vnímajú, vedia a chápu, že každá činnosť človeka musí spočívať v duchu realizácie Božieho Zámeru, a preto sa vedome snažia pochopiť a premyslene realizovať (v nezlomnom úsilí[1]) svoj diel v tomto Zámere. Jedná sa o **Ľudský režim psychiky**[2].

Okrem toho, nie všetci fyzicky dospelí jedinci nehybne viaznu na tom či onom štádiu osobného psychického rozvoja, dosiahnutého k začiatku puberty: jedni, hoc aj pomaly, no pokračujú v nevratnom pohybe smerom k Ľudskému režimu psychiky. Druhí, zostávajúc nevšímavými alebo strácajúc sebaovládanie pod vplyvom okolností a vlastnej *psychickej nestability — spôsobenou jak «Ja-centrickým» pohľadom na svet, tak aj vnútorne konfliktnou mnohovariantnosťou mravných kritérií a ich hierarchie*[3] *alebo nemravnosťou* — kolíšu sa po celom rozsahu typov psychiky a ich modifikácií. Časť z nich sa pri tom kolísaní predsa len posúva k nevratne Ľudskému režimu psychiky. Druhá časť len prebehuje z extrému do extrému, dokonca nejedenkrát za deň, neschopná v sebe uvidieť ani človeku-podobné zviera, ani záblesk Ľudskosti, postupne vyčerpávajúc im dostupné možnosti viesť svoju existenciu, prekrúcajúc zmysel ľudského života v medziach Božieho dopustenia.

No nakoľko tieto rozdielnosti nerozpoznávajú, tak si ani nemôžu premyslene zvoliť najlepší variant svojho osudu (otvorený každému):

Stať sa Človekom — nositeľom Ľudského režimu psychiky — a vždy svoju psychiku udržiavať v Ľudskom režime, pod vplyvom akýchkoľvek životných okolností, s akými nás spojí Boh.

Všetku informáciu, ktorá sa dostáva do psychiky človeka v súvislosti s nami skúmanou problematikou obehu informácie v ľudskej psychike v procese osobného rozvoja a tvorby budúcich zámerov a línie správania, možno rozdeliť na tri kategórie:

- **«prvotná»** — tá informácia, s ktorou sa človek nikdy predtým v živote nestretol.
- **«operatívna»** — tá informácia, ktorá je nevyhnutná na formovanie a realizáciu jeho zámerov a pre úspešnú priebežnú spoluprácu s prostredím (a keďže správanie človeka, s výnimkou situácií, v ktorých je vedený zvonka, sa buduje na porovnávaní informácie, ktorú mu prinášajú jeho zmysly, a informácie, ktorá sa už v jeho psychike nachádza, tak «operatívna» informácia môže byť ešte rozdelená na dve podskupiny — «zmyslovú» a «pamäťovú», bez rozdelenia «pamäťovej» informácie na vedomú a nevedomú časť);
- **«odvetná»** — tá informácia, ktorá prichádza z prúdu udalostí Života ako odpoveď na činnosť človeka (vrátane jeho nečinnosti, čo je osobitý druh «činnosti všeobecne») a pre človeka je nevyhnutná v jeho osobnom rozvoji na potvrdenie alebo vyvrátenie životnej adekvátnosti a objektívnej oprávnenosti niektorých jeho minulých a súčasných zámerov a skutkov.

Pritom treba chápať, že ponúknuté odstupňovanie informácie má zmysel iba v súvislosti so skúmanou problematikou. Tým viac to, čo predstavuje «prvotnú» informáciu pre jedného človeka, pre druhého takouto nie je; a to, čo sa jednému ukazuje ako «operatívna» informácia, môže byť pre

[1] «od tohto času Kráľovstvo Božie zvestuje sa a každý doň **vlastným úsilím** vchádza» (Lukáš, 16:16). – pozn. prekl.

[2] V našom chápaní socializmus, komunizmus vyjadruje spoločnosť, v ktorej Ľudský režim psychiky je vnímaný ako norma a v ktorej tento režim prevláda v nadväznosti pokolení. Preto máme špeciálnu otázku k stúpencom komunizmu na osnove učenia Marxa, Engelsa, Lenina „víťaziaceho nad všetkým“: A čo vlastne napísali klasici o psychológii osobnosti, o rôznych typoch režimov psychiky?

A to je ešte ďalšia okolnosť, ktorá poukazuje na to, že J.V.Stalin marxistom nebol, v dôsledku čoho vo svojej definícii termínu «národ» priamo poukázal aj na kultúrnu rozdielnosť rôznych národov, podmienenú *zložením psychiky* (mentalitou*): *«Národ je historicky sformované, stabilné spoločenstvo ľudí, ktoré vzniklo na báze jednotného jazyka, teritória, ekonomického života a zloženia psychiky, ktorá sa prejavuje v jednotnej kultúre. <...> Iba prítomnosť všetkých príznakov, dohromady, nám dáva národ»* („Marxizmus a národnostná otázka“). A termín «zloženie psychiky», je podľa nášho chápania synonymom pre termín «režim psychiky».

Rovnakú otázku máme aj k obdivovateľom psychologických teórií, pochádzajúcich od narkomana a psychopata, materialistického ateistu Z.Freuda.

[3] Inými slovami — dvojitými mravnými štandardmi.

druhého «odvetnou» alebo «prvotnou» informáciou. Okrem toho, priebeh života každého človeka je taký, že jedna a tá istá informácia *(v závislosti od jej obsahu a životných okolností)* vo vzťahu práve k jeho psychike sa môže vzťahovať na viac, než jednu z menovaných kategórií.

A celkovo proces osobného psychického rozvoja, počas celého života jednotlivca, do seba zahrňuje dve zložky:

- po prvé, *hromadenie subjektom rôznorodej informácie*, a jej zaradenie do aktuálnej algoritmiky tvorby vlastného správania. Túto informáciu sme vyššie konvenčne nazvali «prvotnou».
- po druhé, *vytváranie algoritmiky psychiky*[1] *vlastnej osobnosti* behom procesu triedenia «prvotnej» a «odvetnej» informácie, prechádzajúcej dráhami rôznych spätných väzieb v správaní, vytvorenom na základe porovnávania dvoch prúdov «operatívnej» informácie: «zmyslovej» a «pamäťovej» *(všetka «pamäťová» informácia prišla kedysi do psychiky ako «prvotná» informácia)*.

V tomto dvojakom procese sa formuje aj videnie sveta, aj chápanie sveta, aj mravnosť človeka[2].

Z pohľadu *dostatočne všeobecnej teórie riadenia* sa v správaní systému v prostredí odzrkadľujú priame väzby tohto systému na dané prostredie. A v spätných väzbách tohto systému sa odzrkadľuje odpoveď (reakcia) okolitého prostredia na činnosť daného systému v ňom, t.j. odpoveď prostredia na informáciu, vyjadrenú v správaní systému — v jej priamych väzbách s prostredím; inými slovami, v systéme riadenia je prostredie prezentované ako informácia, prichádzajúca cez spätné väzby. Keďže v Živote je informácia objektívna, a priame i spätné väzby súhrnne tvoria uzavretý obvod kolobehu informácií, tak rozdiel medzi «prvotnou» a «odvetnou» informáciou je relatívny, a samotné definície majú zmysel len vo vzťahu k obehu informácií cez uzavretý obvod priamych a spätných väzieb.

Tu ešte pripomenieme, že pod «negatívnymi» a «pozitívnymi» spätnými väzbami sa nemyslia «dobré» a «zlé» spätné väzby, ale čosi ako «znamienko» postoja voči informácií, ktorá prichádza cez spätné väzby, pridelené väzbám v systéme riadenia; a toto «znamienko» sa môže meniť na opačné pri zmene algoritmiky riadenia v systéme.

Spätná väzba je negatívna, ak sa pri odklonení systému od režimu fungovania (určeného pre tento systém) na základe informácie prichádzajúcej cez túto spätnú väzbu — vytvára riadiaca činnosť, zameraná *na návrat systému **nazad** od* určenému režimu. (treba ubrať*)

Spätná väzba je pozitívna, ak sa pri odklonení systému od režimu fungovania (určeného pre tento systém) na základe informácie prichádzajúcej cez túto spätnú väzbu — vytvára riadiaca činnosť, zameraná *na posun systému ešte **ďalej*** od pôvodne určeného režimu. (treba pridať*)

Pri procesoch vzájomného pôsobenia niekoľkých systémov, ktoré sú navzájom prepojené kanálmi informačnej výmeny, jedna a tá istá *väzba* pri skúmaní z pozície jedného systému je *priama*, a pri

---

[1] Pri pochopení algoritmiky formovania vlastnej psychiky a účelovo premyslenému vzťahu k tomuto procesu sa človek zároveň stáva spolutvorcom samého seba v Božom Zámere.

[2] Rozdiel medzi chápaním sveta a videním sveta je v tom, že chápanie sveta nie je možné bez jazykových prostriedkov, a videnie sveta *(predstavujúce samo osebe subjektívny model Objektívnej reality na základe obrazov, ktorými disponuje psychika jednotlivca)* môže existovať aj bez jazykových prostriedkov. Jedno a to isté videnie sveta môže byť vyjadrené rôznymi jazykovými prostriedkami jak jednej národnej kultúry, tak aj jazykovými prostriedkami rôznych národov, disponujúcich jazykovým svojrázom vlastných kultúr.

Pojem — to je zosúladenie v psychike jednotlivca 1) konkrétneho slova, slovného spojenia, frázy, symbolu, skupiny alebo postupnosti symbolov príslušného jazyka používaného v spoločnosti a 2) subjektívneho obrazu, deja (a tiež ostatných pojmov).

Chápanie sveta — to je súbor pojmov ktorými disponuje psychika subjektu. A keďže každý pojem je dvojzložkový jav (konkrétny obraz + konkrétne slovo, slovné spojenie), tak pojmy v tomto súbore môžu byť vzájomne prepojené jak na úrovni jazykových prostriedkov, tak aj na úrovni obrazových zložiek. Táto štruktúra prepojení a súvislostí medzi pojmami vytvára mozaikové chápanie a videnie sveta. Absencia takýchto presných vzájomných prepojení medzi pojmami vytvára kaleidoskopické chápanie a vnímanie sveta.

Otázka súvislostí medzi videním sveta a chápaním sveta je podrobnejšie preskúmaná v knihách VP ZSSR „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“ a „O imitačno-provokačnej činnosti“.

O úlohe mravných kritérií a ich hierarchickej usporiadanosti v algoritmike psychiky sa hovorí v práci „Zrkadielko, zrkadielko, povedz že mi...“, ktorá bola zaradená do textu práce „Výmena názorov“ (s chopiorskými kozákmi) a vložená ako príloha do kníh „O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné“ a „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“.

skúmaní z pozície jej párového systému je zasa *spätná* (a rovnako spätná väzba prvého systému sa stane priamou vo vzťahu k párovej).

Pod ***hĺbkou spätnej* väzby** sa rozumie *mohutnosť* riadiaceho vplyvu, spôsobeného nejakou štandardnou odchýlkou systému od ideálneho režimu.

Všetko čo sme vymenovali má ten najbezprostrednejší vzťah k procesu osobného psychického rozvoja na ceste od útleho veku cez dospelosť až k starobe. A bolo to potrebné spomenúť preto, lebo tradičné školy psychológie Východu i Západu v prípadoch, keď je potrebné priamo ukázať účasť Všedržiteľa v procese osobnostného formovania každého človeka, tak väčšinou túto tému obídu stranou, akoby k tomu nebolo čo povedať.

Napriek tomu existuje jedna otázka, ktorú by bolo možné nazvať základnou otázkou psychológie ako vedy:

Je človek sebestačný v schopnosti výberu informácie z prúdu udalostí Života, a predovšetkým «prvotnej» informácie, alebo nie?[1]

Výber jednej z dvoch odpovedí na túto otázku je v podstate výberom jednej z dvoch teórií, ktoré opisujú formovanie psychiky a psychickú činnosť človeka.

A je to tak, pretože všetka subjektívna psychická činnosť sa začína až potom, ako sa «prvotná» informácia stane majetkom psychiky subjektu; ak informácia chýba, tak psychika je prázdna: niet osobnosti, niet človeka.

To, že je to skutočne tak, potvrdzujú fakty narodení slepo-hlucho-nemých detí, ktorých osobnostný rozvoj spoločnosť nedokázala zabezpečiť do prvej polovice 20. storočia, kým neboli vypracované špeciálne pedagogické metódy. Do tej doby boli takéto deti odsúdené byť bremenom pre svojich blízkych, a až do smrti viedli existenciu blízku rastlinám, pretože u *človeka so zdravou sadou zmyslových orgánov* približne 95 % informácie, zabezpečujúcej jeho životaschopnosť, prúdi do jeho psychiky cez zrakový kanál, a zo zvyšných 5 % informácie prúdi väčšina cez sluchový. No práve tieto kanály u nich nefungujú.

Je to extrémny prípad, keď je duša takmer úplne izolovaná od vonkajšieho Sveta v tele[2]. Avšak aj pri iných variantoch, vylučujúcich vstup «prvotnej» informácie do psychiky novorodenca, bude výsledok podobný ako pri vrodenej alebo v rannom detstve nadobudnutej slepo-hlucho-nemosti.

Takže každá z dvoch variantov odpovedí na vyššie položenú otázku plodí aj dva navzájom sa vylučujúce názory o možnostiach človeka v tomto Svete:

- Ak vstup informácie *(vrátane «prvotnej»)* do psychiky subjektu je úplne podmienený len samotnou psychikou a zdravím organizmu, tak subjekt má objektívne možnosť kráčať v Živote kam chce a ako len chce.
- Ale ak je vstup informácie, a predovšetkým «prvotnej», podmienený nielen psychikou a zdravým organizmu, ale aj objektívnymi procesmi, na ktoré subjekt nemá dosah, vrátane priameho prerozdelenia informácie Bohom Všedržiteľom, tak:
  - existujú oblasti, do ktorých jednému subjektu bude dovolené kráčať v jeho osobnostnom rozvoji, tým že mu bude poskytnutá príslušná informácia;
  - a druhý subjekt, napriek všetkej jeho horlivosti, nedokáže vojsť do rovnakej oblasti, nakoľko nemá potrebné informačné zabezpečenie; nedokáže do nej vkročiť minimálne dovtedy, kým vo výsledku výlučne svojej psychickej činnosti nezmení v sebe niečo, po čom mu zvonku bude umožnený dostup k príslušnému informačnému zabezpečeniu cesty a činnosti.

    A tento druh rozdielov v možnostiach subjektov ohľadom získania prístupu k určitej informácii je objektívny, hoci v mnohom podmienený subjektivizmom každého, t.j. jeho premysleným postojom k formovaniu vlastnej osobnosti a jeho vzťahu k spoločnosti a Životu celkovo.

[1] Alebo inými slovami, je človek schopný na pozadí rozpoznať každú «prvotnú» informáciu, ktorá tam je (pred jeho zrakom a sluchom), alebo sa tieto schopnosti u rôznych ľudí líšia, a sú podmienené okrem vnútorných ešte aj nejakým vonkajším faktorom? – pozn. prekl.

[2] V tejto súvislosti treba obrátiť pozornosť aj na ten fakt, že u žiadneho zo slepo-hlucho-nemých od narodenia, neprišlo na základe «pamäte prevtelení» k obnoveniu minulej osobnosti, ktorá sa sformovala v jeho minulom živote.

No až na ojedinelé výnimky, všetky verejné («exoterické») psychologické školy Východu a Západu túto otázku a závery, sprevádzajúce každú z odpovedí na ňu — nevidia. A v zamlčaní väčšinou vychádzajú z toho, že človek je sebestačný v schopnosti výberu informácie z prúdu udalostí Života.

A tento postoj sa odráža vo väčšine psychologických teórií buď otvorene, alebo v zamlčaní, napriek tomu, že:

> *Riadenie ako také (t.j. charakterizované podstatou procesu, nazvaného týmto termínom)* predstavuje spojenie adresného a obežníkového (neadresného) šírenia informácie v riadenom systéme, ktoré spôsobuje vopred predvídateľné *následky (jak samotné výsledky, tak aj sprievodné efekty).*

Toto všeobecné pravidlo dostatočne všeobecnej teórie riadenia zároveň privádza k myšlienke, že adresné šírenie «prvotnej» a «odvetnej» informácie s Bohu vopred známymi následkami, ktoré plne zodpovedajú cieľom Jeho Zámeru, je jednou zo zložiek Jeho Všedržiteľnosti. A preto:

> Človek nie je sebestačný v otázke výberu rôznorodej informácie z prúdu udalostí v Živote, a predovšetkým v otázke výberu «prvotnej» informácie, ktorej zloženie je «stavebným materiálom» pre jeho videnie a chápanie sveta, *ležiace v základoch pre vypracovanie ním vlastných plánov, spôsobov ich realizácie a správania sa v Živote*. Inými slovami, svoju psychiku si v súčinnosti s okolnosťami Života buduje človek sám, avšak kto, ako a v duchu akej *Vyššej účelovosti* mu dodáva «stavebný materiál» na jej budovanie — nad tým sa väčšina ľudí nezamýšľa.

A v mnohých prípadoch sa človek očividne ukazuje byť nesebestačným aj v otázke výberu z prúdu udalostí nielen «prvotnej» a «odvetnej» informácie, ale aj informácie, ktorú konvenčne nazveme — *«operatívnou», t.j. ktorú nutne potrebuje na uskutočnenie aktuálnych úloh a zámerov do budúcna*.

Keď sa táto nesebestačnosť prejavuje vo všedných veciach, tak ľudia v bdelom stave „vidia“ to, čo reálne neexistuje, a nevidia to, čo reálne existuje, podobne ako sa to stalo všetkým „očitým svedkom“ popravy a vzkriesenia Krista, ktorým — kvôli ich mravne podmienenej viere — Zhora nebolo dané vidieť povznesenie Krista, ktoré predišlo poprave. Niekedy sa tiež stáva, že ľudia zblízka nerozpoznajú svojich známych, prejdú okolo nich na ulici a hľadia «skrze nich». Nevedia sa stretnúť, hoci obaja, ako sa ukáže neskôr, boli v dohodnutom čase na určenom mieste, a možno stáli, hnevajúc sa jeden na druhého, na rôznych stranách toho istého stĺpu vo vstupnej hale metra, obchádzajúc ho v rovnakom momente pri hľadaní toho druhého, chodiac jeden za druhým. Nie sú schopní rozoznať a prijať priamo zo Života, z kníh, z oznamov médií, z priamej komunikácie s inými ľuďmi — tie informácie, ktoré sú potrebné pre úspešné zavŕšenie naplánovaných úloh a pod. A ich diela sa pre nich stanú zdrojom stresu alebo sa rozsypú na prach.

No stáva sa, že v človeku, v jeho vnútornom svete sa čosi udeje, po čom následne on akoby začal hľadieť na Svet novými očami, vidí a počuje to, čo si predtým vôbec nevšímal; a diela, ktoré stáli alebo boli beznádejne zaseknuté, začínajú akoby sami od seba kráčať k zdarnému koncu vďaka tomu, že informácia, ktorú predtým človek nebol schopný rozoznať a získať z prúdu udalostí, sa teraz stala jeho vlastníctvom.

Po čom sa aj on sám diví: „Ako to: mal som to neustále pred očami, chodil som okolo toho, a nevenoval som tomu pozornosť?“

Vysvetlenie takýchto situácií, s ktorými sa v živote stretol takmer každý, ohľadom nesebestačnosti človeka v otázke výberu informácie z prúdu udalostí Života, je jednoduché a jasné:

> To, čo sa človeku javí ako výber «prvotnej» a «odvetnej» informácie (a v mnohých prípadoch aj «operatívnej» informácie) z prúdu udalostí Života samotným človekom, je v skutočnosti ponúknutím mu bezprostredne Zhora prístupu k informácii pre zabezpečenie realizácie Božieho Zámeru[1].

[1] Je to podobné tomu, čo prebieha v počítačových sieťach, kde administrátor siete prideľuje rôzne prístupové práva užívateľom siete k informáciám a vykonáva adresné rozoslanie niektorých informácií a čistenie siete od parazitickej informácie nezávisle na činnosti užívateľov systému.

A toto vysvetlenie viaznutia a krachu rôznych diel človeka pre jeho nesebestačnosť v otázke výberu «prvotnej» a «operatívnej» informácie *je plne v súlade so všeobecnými princípmi organizácie riadenia hierarchicky nižších vložených podsystémov zo strany hierarchicky vyšších úrovní, v hierarchicky organizovaných do seba vložených systémoch.*

A v takomto chápaní Života sa veda stáva neoddeliteľnou súčasťou relígie, pretože vedecká istina vzniká na základe udelenia človeku — vo vnútornom obojsmernom spojení jeho a Boha (t.j. relígii) — prístupu k «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» objektívnej informácii samotným Bohom.

Druhá vec je, ako človek — nositeľ subjektivizmu — vyhodnotí poskytnutú mu informáciu počas jej osvojovania, a *čo presne* si zaumieni robiť a bude robiť na základe získaného informačného zabezpečenia. No aj na toto príde Zhora reakcia v podobe «odvetnej» informácie, ktorá sa dostaví cez kanály spätných väzieb.

No tvrdenie o sebestačnosti človeka v otázke výberu «prvotnej» a «operatívnej» informácie z prúdu udalostí Života, takéto prípady zaseknutia a krachu rôznych plánov pripisuje „náhodám“. Ale „objasňovanie“ takýchto faktov pomocou bezpríčinno-bezcieľnych, a preto neobjasniteľných náhod, mlčky predpokladá veľmi významné zamlčania:

- *ako minimum*, obmedzenie (alebo samoobmedzenie) Boha vo Všedržiteľnosti, v dôsledku Jeho akoby neúčasti v procese osobne-adresného poskytnutia «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» informácie človeku, a *ako maximum*, popieranie faktu Božej existencie;
- absencia **informačno-mierovej** prepojenosti Vesmíru a jeho fragmentov do jediného celku, pretože «zhody náhod» sú chápané ako *náhody, pri objektívnej neprítomnosti akýchkoľvek prepojení a podmienenosti medzi rôznymi okolnosťami, ktoré sa «zliali» do konkrétnej skúmanej „náhody“*. Pritom pod „náhodami“ v živote spoločnosti a jednotlivých ľudí sa myslia mravno-eticky nepodmienené, bezdôvodné a bezcieľne zhody šťastných alebo nešťastných okolností pre daný subjekt[1].

Neprítomnosť informačno-mierovej prepojenosti Vesmíru do jedného celku by mohla mať miesto vo «Svete-kaleidoskope» pestrofarebných „sklíčok“, presýpajúcich sa a nemajúcich navzájom žiadne iné spojenie, okrem bezprostredného dotyku hmotných útvarov.

No mohol by takýto Svet vôbec existovať?

— Tí, čo sú presvedčení o tom, že Svet je «nespojitý kaleidoskop», už zabudli na svoje detstvo, keď presne vedeli: že aby bolo možné postaviť z piesku hrad alebo niečo iné, tak piesok musí byť naskrz nasiaknutý spájajúcou látkou, minimálne byť vlhkým *(vlaha vytvárajúca sily povrchového napätia a trenia, musí vzájomne spájať zrnká piesku vo vnútri pieskového útvaru)*. A Vesmír je mnohonásobne viac vysokoorganizovaným systémom, než detská stavba z piesku na pláži alebo v pieskovisku[2].

Avšak videnie a chápanie sveta «kaleidoskopického» typu, *v ktorých ak nie všetko, tak značná časť «evidenčných a archívnych jednotiek» (odlišujúcich sa navzájom obrazov, «melódií» a pojmov) v ich*

[1] Uprostred tých, ktorí sú presvedčení, že je to skutočne tak, existuje množstvo ľudí, ktorí napriek svojim tvrdeniam, že „náhody“ nemajú žiaden kauzálny, mravno-eticky podmienený a účelový základ, tak najmä ak sa im „nedarí“ a zažívajú rôzne nepríjemnosti, predsa len veria na „znamenia“. A na základe znamení posudzujú o blížiacich sa priaznivých alebo nepriaznivých zhodách okolností, čím zároveň popierajú svoje vlastné tvrdenia. Skutočne, skôr než sa niečo udeje, matrica-scenár a bezprostredný zmysel pre mieru (matricu-scenár) samotného človeka a ľudí z jeho okolia sa začínajú prejavovať v znameniach. Mnohé z takýchto znamení, ktoré sa v živote mnohých ľudí zopakovali veľa krát, sa s priebehom času stali všeobecne známymi „znameniami“, automaticky a jednoznačne chápanými zo strany všetkých, čo v ne veria.

[2] Jednoduchý príklad kaleidoskopického makrosveta — Vesmír, v ktorom neexistuje gravitácia: v ňom nie je možná existencia ničoho podobného planéte Zem, Slnečnej sústave atď. Príklad kaleidoskopického mikrosveta — «elektróny» a «protóny» zbavené ich elektrického náboja: žiadny z atómov nášho mikrosveta by v takomto mikrosvete nemohol existovať.

Do týchto príkladov sme zahrnuli iba dva druhy fyzických polí, a čo sa stalo? Pritom existujú aj ďalšie polia, ku ktorým veda súčasnej civilizácie ešte nie je pripustená, ktoré napriek tomu, že ich nevidíme, prejavujú svoj vplyv na život Vesmíru a tvoriace ho objekty i nachádzajúce sa v ňom subjekty. A aby sme si uvedomili dôležitosť toho-ktorého poľa, treba ho identifikovať v Živote a *predstaviť si* čo sa stane, ak toto pole odrazu zmizne.

zostave je roztrieštených, nespojitých a od seba nezávislých — predsa len existuje. A mnohí to považujú za normálne. A jedným z faktorov, ktorý spôsobuje kaleidoskopické videnie sveta, je názor že človek je sebestačný v otázke výberu «prvotnej» a «operatívnej» informácie z prúdu udalostí v Živote.

V podstate odhalených zamlčaní, ktoré sprevádzajú názor o sebestačnosti človeka v otázke výberu informácie z prúdu Života, sa odráža ateizmus a démonizmus tých, čo majú ambície oddeliť sa a izolovať od Boha a Jeho Zámeru. Takéto „oddelenie sa“ je možné, je však iluzórne a podobá sa tomu, keď sa slimák ukrýva v svojej krehkej ulite.

No hlavné je to, že samotné tvrdenie o sebestačnosti človeka v otázke výberu informácie sa nepotvrdzuje v životnej praxi[1], na rozdiel od opačného tvrdenia o nesebestačnosti človeka v tejto otázke, ktoré objasňuje mnohé fakty zo života množstva ľudí a je v plnom súlade s princípmi dostatočne všeobecnej teórie riadenia a vierou Bohu vo vnútornom, osobnom, obojstranne smerovanom, vedome premyslenom spojení (relígii) dvoch: človeka a Všedržiteľa.

[1] Preto, ak niekto nesúhlasí s tvrdením o nesebestačnosti človeka v otázke výberu informácie z prúdu udalostí, tak nech si dá tú námahu podložiť faktami zo života i „teoreticky“ tvrdenie opačné, o akoby sebestačnosti človeka v otázke výberu «prvotnej» a «operatívnej» informácie z prúdu udalostí Života. Dodať experiment na túto tému sa nepodarí... Možno len interpretovať fakty z reálneho života, o príčinách čoho bolo povedané skôr, konkrétne, v poznámke pod čiarou v kapitole 6.2.

7.2. Životný algoritmus formovania osobnosti

Rozlíšenie

Kostrovým základom procesu formovania osobnosti a jej rozvoja je nazhromaždenie ňou «prvotnej» informácie, ktoré sa začína ešte v embryonálnom období vývinu úmerne formovaniu telesných a biopoľových štruktúr budúceho človeka. Toto zhromažďovanie informácií pokračuje aj po narodení a najintenzívnejší charakter má v detstve. A v závislosti od toho, ako si osobnosť buduje svoje správanie v tomto Svete, a čo je jej dané v osude a čo sa jej ponúka k splneniu v Zámere Božom, zhromažďovanie «prvotnej» informácie môže dosť intenzívne pokračovať až do smrti v hlbokej starobe; alebo sa prerušiť niekde v tínedžerskom veku, po tom ako sa človek vymedzí vo svojej životnej ceste, zvoliac si tradičnú spoločenskú «normu» alebo ešte niečo skazenejšie či bezvýchodiskové; alebo môže mať dostatočne výrazný pulzujúci charakter v priebehu celého dospelého života[1].

Je nesporné, že proces zhromažďovania «prvotnej» informácie sa začína v období, keď človek ešte neovláda artikulovanú reč. V období, keď začína vyslovovať prvé slová a snaží sa skladať prvé zmysluplné vety, dieťa už má nazhromaždenú určitú zásobu «prvotnej» informácie, na základe ktorej si buduje svoje správanie — ktoré si už rozumne uvedomuje, čo je primerané úlohám jeho veku.

Je evidentné, že informačné zabezpečenie jeho správania a algoritmika tvorby správania počas tohto «predrečového» obdobia života nemá jazykový charakter, vylučuje artikulovanú reč, a zakladá sa na obrazoch, «melódiách», «súzvukoch-akordoch»[2], ktoré sa stanú vlastníctvom psychiky. Správanie sa buduje na základe porovnávania priebežného prúdu obrazov, «melódií», «súzvukov», prinášaných zmyslovými orgánmi, s tými obrazmi, «melódiami» a «súzvukmi», ktoré sa už stali vlastníctvom psychiky — vnútorného sveta — dieťaťa: takto bábätko rozpoznáva obraz svojej matky, ostatných príbuzných; vníma ich náladu, vníma charaktery ľudí; hoci nechápe zmysel ich artikulovanej reči nasmerovanej k nemu, no rozlišuje jej melodickosť a je schopné spojiť jej zmysel s nejakými svojimi obrazno-melodickými predstavami o Živote, čo sa aj odráža v jeho správaní pri kontakte s blízkymi, ale aj s ľuďmi, ktorých nepozná.

V procese zhromažďovania «prvotnej» informácie je najvýznamnejšie to, že v psychike každého sú to všetko — ROZLIČNÉ obrazy a «melódie».

Práve rozličnosť obrazov a «melódií», tvoriacich masívy «prvotnej» informácie, zároveň umožňuje porovnávať s nimi prúd obrazov a «melódií» prinášaných zmyslovými orgánmi, a dajako v predstihu vo svojom vnútornom svete modelovať priebeh udalostí, odohrávajúcich sa vo vonkajšom svete zdieľanom všetkými, a na tomto základe potom budovať svoje správanie, vyberajúc si ten najlepší variant zo subjektívneho pohľadu na vec. Toto je typické pre normálnu algoritmiku tvorby správania dospelého človeka, a dieťa sa vo svojom psychickom rozvoji pohybuje v smere tejto normy, počnúc od vnútromaternicového obdobia svojho života adekvátne rozvoju telesných a biopoľových štruktúr

[1] To, že proces osvojenia «prvotnej» informácie musí prebiehať intenzívne počas celého života, bolo objasnené skrze Krista:

«1. V tú hodinu učeníci pristúpili k Ježišovi a povedali: kto je väčší v Kráľovstve Nebeskom? 2. Ježiš, si zavolal dieťa, postavil ho doprostred nich 3. a povedal: pravdivo hovorím vám, ak sa nezmeníte a nebudete ako deti, nevojdete do Kráľovstva Nebeského» (ev. p. Matúša, 18. kapitola).

Hoci podľa nášho názoru boli slová Krista prekrútené: reč šla o Božom Kráľovstve, nie Nebeskom.

Preorientovanie veriacich z idey o vchádzaní do Božieho Kráľovstva úsiliami ľudí a o Božom Kráľovstve na Zemi na ideu o pokornom tolerovaní vlastného ponižovania na Zemi — domovine «kniežaťa tohto sveta» (tak učí Biblia) — s vierou v smrť Krista na kríži a dúfanie v Kráľovstvo Nebeské — to je atribút čistého antikresťanstva, z vôle ktorého boli slová Krista v Novom Zákone podrobené cenzúre a zredigované.

[2] Úvodzovky «» tu poukazujú na skutočnosť, že objektívne melódie a súzvuky sa môžu nachádzať aj mimo frekvenčné pásmo, vzťahujúce sa pre zvukový rozsah, pričom v psychike sa premietajú ako zvuk.

To isté sa týka aj obrazov vo vnútornom svete: ich objektívne prototypy môžu byť sprostredkované fyzickými poliami, ktoré sa neradia do svetelnej časti spektra elektromagnetických vln. Avšak slová «vnútorný zrak» sa predsa len používajú častejšie, než slová «vnútorný sluch», preto sme použili úvodzovky iba pri melódiách a súzvukoch.

organizmu v súčinnosti s programom vlastnej genetiky a okolitým prostredím. A v tomto procese kontaktu so Životom sa dopĺňajú zásoby «prvotnej» informácie.

Proces dopĺňania zásob «prvotnej» informácie je svojim charakterom rovnaký v priebehu celého ľudského života. A stretol sa s ním každý vo svojom živote, hoci väčšina si neuvedomuje čo sa deje, keď sa dopĺňajú ich osobné zásoby «prvotnej» informácie. Drvivá väčšina si však môže spomenúť, že v ich živote boli také momenty (a neraz), keď z celkového obrazu Života, maľovaného všetkými zmyslovými orgánmi, vynikal nejaký jeden prvok, vzhľadom na ktorý všetko ostatné na obraze vyzeralo ako kulisa, informačné pozadie. Vo výsledku sa tak obraz Života v takýchto okamihoch osvietenia skladal z párovej dvojice obrazov: «to», a všetko ostatné tvoriace jeho pozadie, t.j. «nie to». V niektorom z takýchto okamihov sa prejavia aj nové «to» v rámci už známych iných «to», ktoré v takomto prípade na seba preberú úlohu pozadia «nie to».

Pritom je dôležité zdôrazniť, že nie samotný človek obracal svoju vedomú pozornosť na «to». V momente osvietenia a nejaký čas po ňom mohla byť pozornosť človeka sústredená na niečo iné, a až po nejakom čase sa jeho pozornosť mohla vrátiť cez spomienku alebo zážitok k takémuto osvieteniu, ktoré prebehlo v minulosti, a rozdeleniu obrazu Života na «to» a podkladové «nie to».

Hoci takmer každý si môže spomenúť na takéto epizódy zo svojho života, no veľmi veľa takýchto epizód zostalo zabudnutých. A v živote človeka existuje také obdobie — ranné detstvo, dojčenský vek (ktoré si väčšina príliš nepamätá) — keď takéto epizódy boli častými a tvorili v tomto období života jeho hlavný obsah.

Keď bolo v kapitole 7.1 vyslovené tvrdenie o nesebestačnosti človeka v otázke výberu informácie z prúdu životných udalostí, mali sa tým na mysli práve takéto momenty osvietenia, v ktorých sa obraz Života zobrazí ako párová dvojica: «to», ktoré sa vyčlenilo z pozadia «nie to».

K podstate týchto epizód v živote všetkých a každého možno povedať nasledovné: Boh v súlade s realizáciou cieľov Svojho Zámeru dal človeku v Rozlíšení «to». Aký konkrétny objektívny obraz sa zobrazil v psychike subjektu ako «to», a čo zostalo na pozadí «nie to» — sa určuje konkrétnou situáciou, do ktorej Boh človeka priviedol a dal mu čosi v Rozlíšení. Pritom ani egregoriálne obmedzenia psychiky, ani posadnutosť osoby — nie sú pre Boha prekážkou v osvietení človeka Rozlíšením.

V takýchto epizódach osvietenia Rozlíšením sa dopĺňajú zásoby «prvotnej» informácie osoby, vďaka čomu sa možnosti človeka v tomto Svete rozširujú. No v takýchto, podstatou rovnakých, hoci možno menej výrazných epizódach osvietenia Rozlíšením človek získava nielen «prvotnú», ale aj «operatívnu» a «odvetnú» informáciu.

Rozvitosť príslušných zmyslových orgánov, vnemových kanálov nimi dodávanej informácie, ich citlivosť[1], «rozlišovacia schopnosť»[2], «selektívnosť»[3] atď., tvoria len predpoklad, základ k tomu, aby predstavy obrazu Života vo forme spojení: «to» a jeho pozadie «nie to» — boli možné. Inými slovami, ak niet základ, potom Rozlíšenie nemá kade prísť. A len samotný dobre rozvinutý základ — *t.j. systém zmyslových orgánov a kanálov, po ktorých sa šíri nimi prijatá informácia* — nestačí k tomu, aby bolo možné v Živote konať: okrem tohto základu je potrebné, aby Zhora bolo dané aj Rozlíšenie[4].

---

[1] Schopnosť odlíšiť signál od neprítomnosti signálu pri minimálnom výkone toku energie nesúcej signál.

[2] Schopnosť čo najplnšie zachytiť informáciu zo signálu.

[3] Schopnosť oddeliť signál od pozadia i od «susedného» (v určitom zmysle) signálu.

[4] V názore vyjadrenom v tejto kapitole, o nesebestačnosti človeka v otázke výberu informácie z prúdu udalostí Života, nie je nič nového. Na túto okolnosť bolo priamo poukázané už pred 1300 rokmi:

«Ó tí, ktorí uverili (Bohu*)**! Ak si budete hlboko ctiť Boha** <t.j. ak sa budete chrániť vyvolávať Boží nesúhlas>**, On dá vám Rozlíšenie a očistí vás od vašich zlých činov a odpustí vám. Vpravde, Boh disponuje veľkou milosťou!»** (Korán, súra 8:29).

Rozdelenie celistvosti Života v osvietení človeka Rozlíšením samo osebe predstavuje darovanie človeku Zhora jedného bitu informácie, ak sa budeme vyjadrovať v termínoch súčasnej vedy: 1 bit formálne predstavuje mieru množstva informácie; a v podstate 1 bit, to je množstvo informácie potrebnej na vyriešenie neurčitosti 50 % na 50 %, t.j. informácia potrebná na vyriešenie neurčitosti typu «to»/«nie to», «áno»/«nie».

«Jeden bit» je pre mnohých od života odtrhnutá abstrakcia, a preto na prvý pohľad sa im koránický oznam 8:29 môže javiť bezvýznamne malicherným. No zďaleka nejde o malichernosť — nedostatok iba jedného bitu informácie — môže mať v dnešnej životnej praxi pomerne ťažké následky. Príkladom toho je napríklad záhuba „Titaniku“, ktorú si po premietnutí rovnomenného filmu J.Camerona v r. 1997 pripomínajú, vhodným aj nevhodným spôsobom, veľmi

Aj o epizódach, ktoré boli preberané v kapitole 7.1, keď pri «zatemnení zmyslov» ľudia pozerajú, ale nevidia, počúvajú, ale nepočujú a pod., možno povedať, že Boh ich zbavil Rozlíšenia, v dôsledku čoho nedostávajú *želanú* «operatívnu» informáciu z toho prúdu, ktorý im prinášajú všetky zmysly. Inými slovami, v takomto prípade Bohu nie je žiaduce, aby priamo im (takým, akí sú), alebo cez nich nepriamo iným ľuďom (takým, akí oni sú) ponúkol dostup k určitej informácií, a On odopiera Rozlíšenie tým, ktorých zámery a z nich plynúce činy sú v rozpore s realizáciou Zámeru.

A práve túto neobmedzenú moc Boha nad Rozlíšením nie je schopný obísť alebo si privlastniť žiadny démonizmus, a každá arogancia v Živote sa nakoniec stane obeťou bemocnosti démonizmu nad Rozlíšením.

A práve tá obmedzovala funkčnosť filozofie na základe prvotných kategórii objektívnych rozdielností trojjednoty **matérie-informácie-miery**, uzurpovanej židovskými «ezoteristami», o čom bolo povedané na konci kapitoly 6.1.

«Prvotná» informácia je v ľudskej psychike «stavebným materiálom» pre budovanie videnia sveta, líhajúceho si do základov chápania sveta. Celá množina ponúknutých v priebehu života skrze Rozlíšenie «to» a *«nie to», tvoriacich pozadie ku každému «to»*, sa naozaj podobá roztriešteným, nespojitým sklíčkam v kaleidoskope.

A podľa toho, čo Boh dáva v Rozlíšení každému v jeho živote, je aj algoritmika psychiky človeka Bohom predurčená usporiadať celé to množstvo «to» a «nie to» tak, aby sa tieto v ľudskej psychike zložili do mozaikového obrazu Života, na základe ktorého človek dokáže riešiť úlohy subjektívneho modelovania variantov priebehu udalostí v Živote s cieľom zvolenia si tej najlepšej (z jeho pohľadu) účasti seba v ňom.

A v tomto procese budovania svojho vlastného videnia sveta na základe «prvotnej» informácie, predstavujúcej *množinu rozličných* obrazov, «melódií», «súzvukov» a ich pozadí v pároch «to — nie to», je človek slobodný natoľko, nakoľko ho neobmedzujú genetické programy rozvoja telesných a biopoľových štruktúr organizmu, zabezpečujúcich spracovanie informácií, a skutočné zdravie týchto štruktúr. Kým samotný genetický potenciál nie je podriadený nikomu v jeho živote, tak uchovanie vlastného zdravia na maximálne vysokej úrovni v medziach geneticky prednastaveného potenciálu *je objektívne možné*, no pre väčšinu nedosiahnuteľné pod vplyvom nezdravého životného štýlu (formovaného a podporovaného davo-„elitárnou“ kultúrou) ktorým sa riadia vo svojom živote[1].

Aj subjektívne rozdielnosti v psychike človeka vznikajú práve v Bohom darovanom Rozlíšení ako rôzne obrazy, «melódie», «súzvuky», sami osebe predstavujúce informačné duplikáty *(obrazov, «melódií», «súzvukov»)* objektívnych rozdielností, ktorými disponuje Život.

Preto všetky problémy ohľadne toho, že subjektívne rozdielnosti, *na základe ktorých ľudská psychika (vo svojom vnútri*) modeluje a opisuje Život*, nezodpovedajú objektívnym rozdielnostiam — nepredstavujú len poruchu v algoritmike samotnej psychiky, ale *je to najmä vyjadrením toho, že subjektu Zhora nebolo dané Rozlíšenie*, a on, bez toho že by si to všimol (rovnaká príčina: nebolo

mnohí.

Jedinou povinnosťou hliadky bolo v každom časovom okamihu riešiť neurčitosť typu «áno» — «nie», a konkrétne: buď priamo v kurze lode je nejaká prekážka, kvôli ktorej treba vykonať manéver aby sa predišlo zrážke s ňou; alebo žiadnej prekážky niet, a loď môže ísť priamo svojim kurzom. Avšak ľadovec bol pre hliadku „Titaniku“ nerozoznateľným, a tak neurčitosť typu «áno» — «nie», ktorá si žiadala iba jeden bit informácie, sa zakončila katastrofou.

Hoci tento príklad sa týka «operatívnej» a «odvetnej» informácie, no v podstate rovnako to vyzerá aj v prípade «prvotnej» informácie.

[1] Napríklad, podľa slov patológov, mozog človeka pravidelne pijúceho alkoholické nápoje, dokonca aj slabé, také ako pivo, cider, džin-toniky, ľahké vína a pod., navonok pripomína plsť prežratú moľami. V živote pri neustálom vraždení neurónových sietí prebieha nevratná strata informácií v algoritmike psychiky, v dôsledku čoho nie je možný ani rozvoj videnia sveta, ani (ako následok) rozvoj osobnosti. Možná je len degradácia.

Na obnovu informácie a štruktúry videnia sveta, stratených spolu s mŕtvymi neurónmi vo výsledku požitia pohára šampanského alebo jedného piva, je treba od dvoch do troch rokov pri fungovaní na hranici intelektuálnych možností pri absolútno triezvom štýle života, vylučujúcom počas celej doby akékoľvek narkotiká a jedy, deformujúce hmotnú aj biopoľovú fyziológiu organizmu, stav vedomia, a ako následok — spracovanie «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» informácie.

mu dané Rozlíšenie) podvedome stotožňuje so Životom svoje subjektívne obrazné predstavy o ňom, plodené jeho psychikou, nezodpovedajúce Životu (obrazom ani mierou*) v dôsledku neodstránených porúch v algoritmike jeho psychiky, podmienených mravne i svetonázorovo.

Štruktúra osobnostnej psychiky, dostupná všeobecnému chápaniu

Ľudská psychika disponuje určitou štruktúrou. Všemožná okultná literatúra, ktorá sa v posledných rokoch stala široko dostupnou, privádza svojimi úvahami o «mentáli», «astráli», «kauzalite» a pod. do rozpakov každého, kto nekráča cestou osvojovania si okultných psychologických praktík, v dôsledku čoho sú pre neho slová ako «kauzálne telo», «mentál», «astrál» — len prázdnymi slovami, s ktorými nevie spojiť žiadny svoj vlastný zážitok. Preto úvahy na tému psychickej činnosti a jej svojvoľného riadenia za použitia tohto druhu terminológie väčšine čitateľov *(dokonca aj zainteresovaným)* nič neprinesú.

A hoci mnohí pokročilí okultisti považujú takýchto ľudí za zaostalých v ich rozvoji *(hrubá forma hodnotenia zo strany démonizmu)* alebo prirodzeným spôsobom zotrvávajúcich v duchovnom detstve *(miernejšie hodnotenie zo strany démonizmu)*, vec v skutočnosti objektívne stojí ináč:

> Drvivú väčšinu tých, ktorí pokročili na ceste osvojenia si všemožných psychologických praktík rozmanitého okultizmu, ak sa pozrieme na fakty ich reálneho života, možno charakterizovať nasledujúcimi slovami: **„*Vedome* vnímajú viac, než sú schopní pochopiť spôsobom bezpečným pre seba i okolie“.** A vyslovene v dôsledku tohto pomeru rôznorodej senzibility *(dosahujúcej úroveň vedomia)* a schopnosti veci chápať — je ich život plný malých aj väčších ťažkostí a nepríjemností, ktoré v živote vznikajú náhle a nepredvídateľne, a sprevádzajú ich pocit sebauspokojenia z úspechov v osvojovaní si rozličných duchovných praktík. Medzitým, *«Boh nie je bohom neporiadku, ale mieru: ako vo všetkých spoločenstvách svätých»* (1. list Korinťanom, 14:33) — v tomto tvrdení sa Pavol nezmýlil.

Strastiplnosť života a životná nespokojnosť mnohých ľudí, ktorí sa vydali na cestu osvojenia si rôznorodých psychologických praktík, nám dáva predpoklad urobiť záver, že všetky *(bez výnimky)* rozhovory a písomné traktáty o «astráli», «mentáli», «kauzalite», «rozšírení vedomia», «pravostrannom» a «ľavostrannom» stave vedomia, «bode zoskupenia»[1] a podobných veciach, vlastných tradícii rôznorodého okultizmu v ich verejných vystúpeniach — odvádzajú svojich priaznivcov od uvedomenia si čohosi iného, oveľa dôležitejšieho pre život.

> V snahe byť zrozumiteľným a neuviaznuť v úvahách o «mentáli» atď., ktoré väčšine ľudí nič nehovoria, v snahe nestratiť to životne dôležité, od čoho odvádzajú úvahy rôznych okultistov — Vnútorný Prediktor ZSSR, vo všetkých prácach týkajúcich sa otázok psychickej činnosti jednotlivca a spoločnosti, sa ohraničuje skúmaním dvojkomponentnej štruktúry psychiky jednotlivca: 1) vedomá úroveň a 2) *nevedomé úrovne psychiky (spolupracujúce jak s vedomím, tak aj medzi sebou)*.

Hranica medzi úrovňou vedomia a multifunkčnými nevedomými úrovňami psychiky je pohyblivá a určuje sa náladou a energetikou človeka. V závislosti od toho, nakoľko je človek v danom stave aktom svojej vôle, t.j. nakoľko dokáže vedome riadiť svoju náladu a energetiku — natoľko je mu aj podriadené presúvanie hraníc svojho vedomia v medziach Vesmíru. Vôľa človeka vždy pôsobí z úrovne vedomia a plní vedomý účel.

Čo sa týka rozlíšenia lokalizácie dvoch *(alebo viacerých)* osôb na základe ich nevedomých úrovní psychiky, tak hranica, v medziach ktorej je lokalizovaná konkrétna osoba, sa nejaví byť tak jasne zreteľná ako je hranica hmotného tela, vytýčená povrchom kože. Ide o to, že aj keď sú ľudia oddelení v hmotných telách, no nimi vyžarované biopolia sa rozprestierajú za hranice osôb, vytýčené povrchom

[1] „Assemblage point” (Castaneda) – na Slovensku prekladané rôznym spôsobom: zlučovací bod, bod spojenia... – pozn. prekl.

kože ich hmotného tela. Navyše v dôsledku príslušnosti všetkých ľudí k rovnakému biologickému druhu je súhrn polí *(tvoriacich ich biopole)* vo svojom základe u rôznych ľudí kvalitatívne rovnorodý.

Preto, určením jednej prahovej hodnoty intenzity zvoleného druhu fyzického poľa v zostave biopoľa, možno získať jednu oblasť lokalizácie osoby vo Vesmíre; určením druhej prahovej hodnoty rovnakého poľa, možno získať inú oblasť lokalizácie osoby. Určením kvalitatívne iného prírodného poľa zo zostavy biopoľa a jeho prahovej hodnoty, možno získať tretiu oblasť lokalizácie.

Pritom netreba zabúdať na fakt, že rôzne fyzické polia sa šíria rôznymi rýchlosťami, a rýchlosť klesania ich intenzity pri vzďaľovaní sa od zdroja žiarenia je tiež rôzna a závisí od druhu poľa a materiálneho prostredia, v ktorom sa pole šíri.

Okrem toho, všetky polia vyžarované človekom nesú aj svoju vlastnú informáciu. Preto tam, kde intenzita polí jedného subjektu slabne na pozadí polí vyžarovaných druhým subjektom, tam napriek tomu stále možno odhaliť informáciu, vyžarovanú prvým poľom, ak zo sumárneho poľa «odrátame» samotné pole druhého, čo zahŕňa aj odladenie všetkej informácie, ktorú toto druhé pole nieslo[1].

Aj v Živote existujú analógy toho, čo sa v programátorskej počítačovej terminológii nazýva «zdieľané oblasti (pamäte*)»[2]: ak je nejaká informácia zapísaná do takejto «zdieľanej oblasti», tak zmena ktoréhokoľvek zápisu v tejto «zdieľanej oblasti», prostredníctvom jednej aplikácie alebo užívateľa PC, bude zmenou informačného zabezpečenia všetkých aplikácií *(bez výnimky)*, ktoré využívajú túto «zdieľanú oblasť». Čo sa týka osôb a ich rozdelenia na základe nevedomých úrovní psychiky, tak podobné «zdieľané oblasti» obsahujú mnohé egregory: rodové, kmeňové *(združujúce niekoľko rodov)*, profesijné atď., v hierarchickej štruktúre rozširovania vzájomnej vloženosti egregorov.

Čo sa týka niektorých «zdieľaných oblastí» egregorov, tak osoby môžu disponovať rôznymi prístupovými právami: jedni zmenou čohosi v sebe dokážu skrze «zdieľanú oblasť» zmeniť čosi aj v druhých ľuďoch; iní sa ukazujú byť plne podriadení informácii a algoritmike «zdieľaných oblastí» pri ich dosiahnutom osobnostnom rozvoji, nedisponujúc náležitým statusom v egregori, ktorý by im umožnil niečo zmeniť v «zdieľaných oblastiach»[3].

V dôsledku menovaných príčin je najkrajnejšou hranicou oblasti lokalizácie osoby, ktorú možno odhaliť na základe nevedomých úrovní psychiky — celý Vesmír. No v každom časovom okamihu môže byť hranica vytýčená aj nejako ináč, v závislosti od subjektívne zvolených prahových energetických a informačných ukazovateľov prejavovania sa tejto osoby vo Vesmíre svojou prítomnosťou a činnosťou.

---

[1] V technike sú vyvinuté metódy extrakcie signálu, ktorého výkon je výrazne nižší než výkon šumov. No aj v technike človek používa len to, čo existuje v Živote a môže byť realizované a aj sa realizuje na civilizáciou umelo vytvorených nosičoch. Práve na tomto poli (skúmania možností prenosu javov vyskytujúcich sa v biosfére do technosféry) vznikol vedný obor s názvom «bionika».

[2] Napríklad v programovacom jazyku «Fortran» sú oblasti «COMMON» («SPOLOČNÉ») jedným z prostriedkov realizácie informačnej výmeny medzi jednotlivými funkčne špecializovanými podprogramami v rámci nadradenej spoločnej algoritmiky riešenia úlohy.

[3] V živote spoločnosti, v ktorej prevládajú neľudské typy režimov psychiky, sa v rodových egregoroch v úlohách tých, ktorí dokážu čosi zmeniť v «zdieľaných oblastiach», štatisticky najčastejšie ocitajú — **najstarší** vo vzostupných rodových líniách. Táto objektívna egregoriálno-magická moc prvšie narodených v rode vytvára v mnohých prípadoch normu bezpodmienečného slepého a poslušného podriadenia si mladých staršími. Určité špecifiká dodávajú charakteru egregoriálnej rodovej mágie a adresácii podriaďovania si mladších staršími aj viditeľné prejavy príznakov matriarchátu a patriarchátu v kultúre, a tiež ich kombinácie v určitých vekových skupinách.

Štatisticky zriedkavé výnimky v hierarchii rodovej egregoriálno-magickej moci tradičnej davo-„elitárnej“ spoločnosti sú spôsobené tým, že niekto z mladších príslušníkov rodu dosiahne vo svojom osobnom psychickom rozvoji v určitom období svojho života ukazovatele, vlastné efektívnejším typom režimu psychiky, než je ten, ktorého nositeľom je najstarší v rode: režim psychiky zombi je efektívnejším, než zvierací; démonický režim psychiky je efektívnejší, než zombi a zvierací; Ľudský režim psychiky je najefektívnejší zo všetkých.

O príčinách, ktoré spôsobujú rozličnú efektivitu každého z menovaných typov režimu psychiky, si možno prečítať v knihách VP ZSSR „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“, začlenenej aj do samostatných vydaní „Dostatočne všeobecnej teórie riadenia“ v redakciách od r. 2000.

No starejší v rode, to je jeden z príkladov typu egregoriálneho líderstva, t.j. pozície najvyššej autority, ohraničenej hranicami určitého egregoru alebo súboru viacerých egregorov, nie nevyhnutne rodových: môžu to byť rôzne egregory, podporované spoločnosťou.

Vedomie sa pri takomto pohľade na vec javí ako oblasť stotožnenia vlastného «Ja» osoby a Vesmíru[4]. A táto oblasť stotožnenia sama osebe predstavuje oblasť vedomej lokalizácie subjektu a môže sa rozprestierať v širokom mnoho-rozmerovom rozsahu: od vedomého vnímania samého seba ako určitý fragment vlastného fyzického tela až *do vnímania celého Vesmíru (avšak s výnimkou skrytých hlbín duše druhých subjektov, v ktorých informácia je (zvonku*) dostupná výhradne Bohu)*.

V súčasnej davo-„elitárnej" spoločnosti väčšina mužov trávi väčšiu časť bdelého stavu v režime «Ja ≡ hmotné telo + odev»; a väčšina žien v režime «Ja ≡ hmotné telo + kozmetika + odev». Jedni aj druhí, keďže sú nevnímaví k svojmu vnútornému svetu a k tomu, čo sa im dáva cez Rozlíšenie počas ich celého života, tak zabúdajú na svoju ďaleko siahajúcu rozmernosť do ostatných oblastí Vesmíru, cez svoje nevedomé úrovne psychiky. A mnohí pri spomenutí im tohto faktu iba mávnu rukou, akoby šlo o neopodstatnený výmysel, napriek všetkému tomu, čo ich užili v škole na hodinách fyziky, odsudzujúc sa tým najmä: k nesúladu sami so sebou; k nesúladu so Životom; a ako následok — k životnej rozháranosti u seba a svojich blízkych.

Dvojkomponentná štruktúra psychiky osoby: «vedomie a nevedomé úrovne psychiky, spolupracujúce navzájom» — po prvé, je široko dostupná pre pochopenie; po druhé, každý detailnejšie rozumejúci štruktúre svojej vlastnej psychiky si ju ľahko dá do súvisu s uvedeným modelom.

No to najhlavnejšie spočíva v tom, že ona popri svojej jednoduchosti umožňuje odhaliť a opísať problematiku, s ktorou sa stretáva prakticky každý nezávisle od jeho «pokročilosti» v duchovných praktikách; nezávisle od toho, nakoľko on «rozšíril svoje» vedomie, v dôsledku čoho sa jeho vedomému vnímaniu sprístupnil «astrál», «kauzálnosť» atď., fungovanie tých-ktorých čakier v jeho organizme alebo organizmoch iných ľudí.

Mravnosť v algoritmike psychiky[2]

Ako už bolo vysvetlené skôr, v jednej z poznámok pod čiarou na konci 1. kapitoly, algoritmus, to je spojitá postupnosť činov, ktorej vyplnenie umožní dosiahnuť určitý cieľ. Algoritmom sa nazýva aj opis takejto postupnosti činov.

Samotný *Algoritmus ako opis* predstavuje súbor:

1. **informácií**, ktoré opisujú charakter transformácie vstupného toku informácie v každom bloku algoritmu.
2. mier (**kritérií**), ktoré riadia prenos tokov informácie *(transformovanej v algoritme)* od každého bloku k ďalším.

Algoritmika, je systém špecializovaných algoritmov v ich funkčnej vzájomnej prepojenosti.

Formálne navonok môžu byť algoritmy a ich fragmenty priradené k jednému z nasledujúcich typov alebo predstavovať ich usporiadanú kombináciu:

- Lineárne — v nich sa informácia prenáša postupne od bloku k bloku;
- Cyklické — v nich niekoľko blokov tvorí kruh, po ktorom sa prenáša informácia v procese jej transformácie;
- Rozvetvujúce sa — v nich posun informácie od jedného bloku k druhému nie je jednoznačne určený štruktúrou samotného algoritmu, ale je podmienený výsledkom spracovania vstupnej informácie;
- „paralelizujúce sa" (mnohovláknové) — v nich sa informácia z jedného bloku posúva naraz do niekoľkých blokov-potomkov procesu.

[4] Stotožnenie osoby človeka s Bohom vylučujeme, hoci Boh sa môže prejavovať aj cez osobu človeka.

[2] Táto podkapitola predstavuje prepracované fragmenty práce VP ZSSR „Zrkadielko, zrkadielko, povedz že mi...".

Všetky typy algoritmov, okrem lineárneho, ak sa nebavíme o prerušovaní či zastavení behu programu pred jeho zavŕšením, si vyžadujú určité riadenie toku informácie pri jej odovzdávaní od bloku k bloku: vstup a výstup z cyklu, výber bloku-potomka, nastavenie parametrov „paralelizácie" procesu atď. — si žiada riadenie. Riadenie informácie v algoritmoch pri jej prenose od bloku k bloku je založené na porovnávaní získaných výsledkov s určitým porovnávacím štandardom. Takýto štandard môže byť buď «vyrátaný» v samotnom algoritme, alebo to môže byť aj pevný atribút (konštanta*) samotného algoritmu. Vo videní sveta trojjednoty matérie-informácie-miery je svojou podstatou takýmto porovnávacím štandardom, ktorý riadi informačné toky v algoritme, jeden zo životných prejavov miery — t.j. **kritérium**.

Ako možno z tohto opisu pochopiť, tak v dvoch exemplárov rovnakého *dostatočne rozvetveného algoritmu s určitým počtom cyklov spracovania informácie* sa bude rovnaký vstupný prúd informácie transformovať do rôznych výsledkov, ak v jednom exemplári zmeníme hodnotu mier (kritérií), vlastných algoritmu (nie vypočítaných v ňom[1]), s ktorými sa porovnávajú priebežné výsledky spracovania informácie a kde na základe tohto porovnania sa informačný potok posúva na ďalšie spracovanie do ďalšieho bloku.

Uvedená definícia algoritmu i všetko povedané o riadení informačných tokov v algoritmoch možno plne aplikovať aj na psychickú činnosť jednotlivcov a kolektívov *(spoluúčasť jednotlivcov v egregoroch)*; t.j. možno to aplikovať na *algoritmiku psychiky všeobecne (osoby, egregoru alebo súboru egregorov) ako súboru jednotlivých algoritmov, ktoré tento súbor obsahuje a v ktorom prebieha prenos riadenia od jedného konkrétneho algoritmu k ďalším.*

Algoritmika psychickej činnosti osoby do seba zahŕňa **vedomie** jednotlivca, **nevedomé**[2] **úrovne** jeho individuálnej psychiky a určité **fragmenty kolektívnej psychiky**, ktorej sa zúčastňuje (egregory, ktorých fragmenty sú rozložené v psychike jednotlivca). Pritom samotná algoritmika myslenia predstavuje *dialóg vedomia a nevedomých úrovní psychiky*. A v rámci tohto dialógu *vedomie väčšinou odobruje alebo zakazuje použitie výsledkov spracovania informácií nevedomými úrovňami psychiky*, hoci u mnohých sa vedomie len zúčastňuje tohto procesu, bez toho že by doň zasahovalo. *Vedomie taktiež kladie úlohy* pred nevedomé úrovne psychiky, ktoré ich musia riešiť.

Vedomie jednotlivca sa v podstate «vezie životom» na organizme *(hmotné telo + biopolia)*, ktorého vonkajšie i vnútorne správanie je neustále riadené nevedomými úrovňami psychiky, v dôsledku čoho sa behom dlhých časových intervalov stáva rukojemníkom nie vždy vedomej a pochopenej informácie a nie vždy predvídateľných *(pre jeho vedomie)* algoritmov spracovania tejto informácie, ktoré sú obsiahnuté v jeho nevedomých úrovniach psychiky alebo sú mu cez ne dostupné v nejakej kolektívnej psychike.

A vždy, keď sa stretneme s termínom «nevedomé úrovne psychiky», treba si pamätať, že cez ne môže byť na osobu uplatňovaný vonkajší vplyv zo strany egregorov *(kolektívnej psychiky, ktorej sa osoba zúčastňuje)*, ale tiež zo strany subjektov, ktoré zneužívajú svoje mimozmyslové schopnosti. Takže ako rukojemník svojho nevedomia, si jednotlivec ani nemusí všimnúť, ako sa stane posadnutý *(t.j. riadený zvonka pomimo jeho účelovo orientovanej vôle alebo navzdory jej)* nejakým iným subjektom alebo objektom, od ktorého jeho nevedomé úrovne psychiky získavajú informáciu, ktorá určuje jeho správanie.

Psychika prevažnej väčšiny ľudí je organizovaná tak, že ak jej nevedomé úrovne riešia nejakú konkrétnu úlohu, tak nie je možná vedomá autokontrola správnosti riešenia tejto úlohy počas samotného procesu jej riešenia[3].

Príčina tohto spočíva v tom, že požiadavka na bezchybnú kontrolu riešenia nejakej konkrétnej úlohy počas jej samotného riešenia si v podstate žiada riešiť naraz dve úlohy:

- riešenie samotnej životnej úlohy s dostatočne vysokou úrovňou kvality riešenia;

[1] Kvôli zmene porovnávacích štandardov počítaných v algoritme je potrebné prerobiť niektoré bloky algoritmu.

[2] Zámerne nepoužívame termíny «podvedomie», «nadvedomie» a ich odvodeniny, pretože ich chápanie v spoločnosti nie je jednotné, avšak každý je schopný pochopiť, čo presne si uvedomuje, a čo sa odohráva mimo jeho vedomie a preto to patrí k jeho nevedomiu.

[3] Toto tvrdenie sa vzťahuje aj na ľudské správanie, ako na proces trvajúci v živote.

- riešenie úlohy spoľahlivej kontroly z hľadiska bezchybnosti riešenia prvej úlohy v priebehu jej vypracovania a realizácie.

V tomto multitaskingovom *(mnoho-úlohovom*)* režime, čím viac psychických rezerv *(ktoré sú vždy ohraničené)* je vyčlenených na riešenie prvej úlohy, tým menej rezerv bude vyčlenených na riešenie tej druhej. V dôsledku toho sú možné situácie, keď riešenie druhej z menovaných úloh nebude možné alebo bude chybné kvôli nedostatku psychických rezerv pridelených tejto úlohe.

V poslednom variante sa subjekt môže stať obeťou chyby pri riešení prvej úlohy, alebo omylom upustiť od jej v podstate správneho riešenia.

Nadbytok psychických rezerv pridelených riešeniu druhej úlohy môže zapríčiniť nemožnosť vyriešenia prvej.

Preto najlepším variantom prerozdelenia ohraničených rezerv sa javí byť vyčlenenie maximálnych rezerv na riešenie samotnej životnej úlohy pri minimálnej kontrole (iba hrubých chýb), čo *si žiada počiatočnú dôveru v bezúhonnosť práce algoritmiky nevedomých úrovní psychiky*.

Dosiahnutie človekom takejto neomylnej dôvery — čo je v podstate včasné získanie hodnoverných poznatkov o schopnosti alebo neschopnosti bezchybne riešiť príslušnú úlohu — je jednou z otázok, ktorou by sa mala vecne zaoberať psychológia osobnosti vo svojich praktických aplikáciách.

Pre uskutočnenie vedomej samokontroly práce nevedomých úrovní psychiky je potrebné vystúpiť z procesu riešenia samotnej životnej úlohy a prehodnotiť nielen dosiahnuté priebežné a finálne výsledky, ale aj informáciu, aj algoritmus jej spracovania, ktoré priviedli k získaniu práve týchto výsledkov.

Táto osobitosť psychiky vedie k tomu, že jedinec skutočne nevie v procese svojej činnosti čo tvorí, pretože udalosti ho unášajú v tom zmysle, že nevedomé úrovne psychiky nepretržite reagujú na vstupný prúd informácií, odpájajúc pritom vedomie a tým samotným aj *vôľu subjektu (vôľa vždy pôsobí z vedomej úrovne, z nevedomých úrovní pôsobia len rôzne automatizmy správania a sugestívne preludy prichádzajúce zvonka) od účasti v riadení priebehu udalostí*[1].

[1] Uvedieme veľmi názorný príklad: 17. augusta 2001 J.G.Bonnerová, vdova zomrelého politikána a akademika A.D.Sacharova, počas rozhovoru s korešpondentom rádia «Sloboda» o prvom dni GKČP (puč) 19. augusta 1991 si spomenula na interview, ktoré v tom čase poskytla americkým novinám «Los Angeles Times», ktoré zakončila slovami: «Naša dielo je pravé! Nepriateľ bude zničený! Víťazstvo bude naše!» No až po tom, ako tieto slová boli vyslovené, si zrazu uvedomila: *«Čože to ja? Hovorím slovami mnou nenávideného vodcu!?»*

Životarečenie J.V.Stalina — slová majúce objektívny zmysel iba v kultúre boľševizmu — sa vyslovili «sami od seba», t.j. boli premenené na živú reč nevedomými úrovňami psychiky „elitárnej“ meňševičky J.G.Bonnerovej a vyjadrili svojrázne obrazné predstavy o smerovaní priebehu udalostí, ktorým nový impulz dodal GKČP. A to, že boli vyslovené navzdory presvedčeniu J.G.Bonnerovej (sama si zrazu uvedomila: «Čože to ja?»), je objektívnym prejavom vnútornej konfliktnosti algoritmiky jej psychiky, ktorej vzájomne sa vylučujúce fragmenty nebola schopná vo všednom živote odhaliť, ktoré však dali o sebe vedieť mimo jej vôľu v extrémnej situácii.

Ak by prednesenie týchto slov bolo vedomým aktom vôle, tak by bolo sprevádzané predbežným dištancovaním sa od J.V.Stalina, a potom by sprievodné obrazy slov zodpovedali vedomej túžbe J.G.Bonerovej po konečnom víťazstve „demokracie“ v ZSSR, ako plenty pre neobmedzenú vnútrospoločenskú diktatúru «ezoteristov» — vlastníkov a pohlavárov projektu zotročenia všetkých. No vyštartujúc z jazyka jej bezvedomia, dané slová zapadli do egregoriálnej algoritmiky pokračovania diela boľševizmu, ktoré podporoval J.V.Stalin.

Takto J.G.Bonerová — jedna z egregoriálnych lídrov „demokratov“, nositeľka dvoch matríc riadenia — sama nevedomky-mimovoľne podriadila celý priebeh procesu demokratizácie Ruska podľa Biblického projektu, ktorý nasledoval po GKČP, *egregoriálnej algoritmike víťazstva boľševizmu* mágiou výnimočných slov prepožičaných ňou od J.V.Stalina.

A ona nie je jediný takýto príklad. Má aj svojich dôstojných pokračovateľov v tábore neochvejných „demokratizátorov“: B.J.Nemcov a jeho družina sa nazvali «Zväzom pravých síl» a rovnako bez premýšľania vyhlásili, že *ich dielo je pravé*. S takýmto pomenovaním a vyhlásením, že ich dielo je pravé, sú odsúdení pracovať na skutočné pravé dielo svojou nerozumnosťou a kaleidoskopickosťou psychiky v plnom súlade s tým, čo ešte v rokoch prestavby vyjadril v básni „Sapiens“ V.Levi (v 1970-tych rokoch autor populárnych kníh ohľadne psychológie a autotréningu „Umenie byť sám sebou“, „Rozhovor v listoch“, „Neštandardné dieťa“, „A ľuďom sa darí...“):

«Som ten /komu dôsledky sú neznáma, /od zrodenia nástroj slepý len, /konštrukcia nešťastí bezmenná, /fantóm legiend bez svedomia. /Skutok vtákom je šialeným, /slová pokrmom otráveným. /Nemožno, nemožno zastaviť sa, /A smrťou je prebudiť sa. //Som ten, /koho vedomie, ak len /pochopí svoje tvorenie, /v úškľabku úlomkov vzlieta /a v ohni pekelnom skvie sa. //Som ten /muky vesmíru oheň, /požiar poslednej hanby, /ruky zuhoľnatené moje, /stroja miest vašich hradby».

Je to jeden z najvýraznejších poetických opisov niektorých udalostí Biblického projektu zotročenia všetkých a jeho perspektív.

Vedieť *(čo tvorí*)* môže jednotlivec až — po zavŕšení nejakých etáp svojej činnosti, vedome prehodnotiac to čo už vytvoril; alebo — pri formovaní svojich *zámerov (cieľov a spôsobov ich dosiahnutia) vo svojej predstave* ešte pred začiatkom činnosti:

- vo vzťahu k minulosti — na základe faktov, ktoré sa už odohrali. Čo sa prejavilo aj v ruskom prísloví «mužík je múdry vždy až po čine»;
- vo vzťahu k zámerom do budúcna — len do tej miery, nakoľko sa jeho subjektívny odhad/predstava *udržateľnosti v zmysle predpovedateľnosti behu udalostí, v ktorých sa hodlá zúčastniť alebo sa ich už zúčastňuje*, zhoduje s objektívnymi možnosťami plynutia týchto udalostí pri jeho účasti; inými slovami, nakoľko sa model preň želaného priebehu udalostí v jeho predstave (ešte pred začiatkom danej činnosti) zhoduje mierou i obrazom s objektívnymi možnosťami vyplývajúcimi z daných okolností Života, na ktoré hodlá vplývať[1].

Vďaka tomuto si môže jednotlivec vo väčšine prípadov (okrem tých, keď zahynul alebo si nevratne poškodil mozog) porovnať reálny výsledok so svojimi predchádzajúcimi zámermi, porozmýšľať nad algoritmikou svojho myslenia a celkovou psychickou činnosťou, aby tak odhalil a odstránil tie poruchy v algoritmike svojej psychiky, ktoré priviedli k tomu, že reálne dosiahnuté výsledky činnosti sa nezhodli s očakávaniami a zámermi v tej miere, ako sa predpokladalo pred začiatkom činnosti.

Analógiou takéhoto vzťahu medzi vedomou úrovňou a nevedomými úrovňami v psychike jedinca je vzťah pilota a autopilota: *pilotovi* je zverená úloha správneho nastavenia autopilota v príslušných etapách letu a všeobecnej kontroly správnosti jeho fungovania, a *autopilot* má za úlohu bezprostredné riadenie objektu na základe spracovania takých objemov informácii behom riadiaceho procesu, aké by pilot spracovať nezvládol.

Čo sa týka samotnej psychiky jednotlivca, tak problém kontrolovania správnosti jej algoritmiky spočíva v tom, že väčšina jej blokov-transformátorov informácie je ukrytá v nevedomých úrovniach psychiky, v dôsledku čoho sa bdelému vedomiu uskutočniť ich revíziu nedarí, pokiaľ si jedinec neosvojil psychotechniku svojvoľného vchádzania do tranzových stavov, v ktorých sa pri určitej zručnosti sprístupňuje vedomiu tá informácia prítomná v psychike, ktorá je v bežnom stave psychiky nedostupná; a operačná rýchlosť vedomia pri spracovaní informácií sa mnohonásobne zvyšuje v dôsledku jeho posunu do vysokofrekvenčného rozsahu (v akom pracuje nevedomie*).

Avšak v algoritmike psychiky každého sa nachádza jeden komponent, ktorý je spoločný aj pre vedomú, aj pre nevedomé úrovne psychiky a zjednocuje vedomie i nevedomie do uceleného systému spracovania informácií tým bezchybnejšie, čím v sebe obsahuje menej vzájomne si odporujúcich názorov na konkrétne osobné otázky a ich vzájomné súvislosti. Týmto komponentom je *mravnosť*, ktorú aj keď zriedka, ale predsa len volajú «mravné kritérium». A hoci vo svojej mravnosti si nie všetko jedinec uvedomuje uprostred činnosti, o čom sme hovorili už skôr, napriek tomu môžu byť mravné kritériá vo vzťahu k tej-ktorej činnosti a línii správania vedome odhalené vo výsledku prehodnotenia svojho minulého správania a zámerov do budúcna; možno to vykonať jak samostatne, tak aj s pomocou svojho okolia, ak sa človek vzdá predsudkov, že prijať pomoc znamená ponížiť sám seba *(ak sa jednotlivec vzdá názoru o vlastnom ponížení, potom dokonca aj skutočná snaha „zhodiť ho“ a ponížiť, prichádzajúca zvonka, sa zmení na objektívnu pomoc pri prekonávaní nejakej jeho vlastnej skazenosti).*

V informačnom aspekte samotná mravnosť jednotlivca predstavuje súbor opisov charakteristických životných situácií, reálnych aj potencionálnych, s hodnotením každej z nich známkami «dobré», «zlé», «nepodstatné» alebo «neviem», alebo «spôsobené sprievodnými okolnosťami», ktoré sú navyše aj hierarchicky usporiadané podľa vlastných preferencií.

Takže:

Nemravnosť je časťou celkovej mravnosti subjektu, ktorá sama osebe predstavuje, **po prvé**, neurčitosť mravných kritérií, spôsobenú buď absenciou niektorých z nich, alebo *mnohorakosťou*

[1] Jednoducho povedané: vo vzťahu k budúcnosti vie vedome čo tvorí len do tej miery, nakoľko je jeho schopnosť predvídať procesy správna a nakoľko sa zhoduje s realitou, a to sa dá overiť väčšinou až spätne. T.j. nakoľko správne vopred vie, čo sa stane. – pozn. prekl.

mravných kritérií, použitie ktorých je možné v tej istej situácií, a **po druhé**, neurčitosti v hierarchickej štruktúre mravných kritérií podľa ich dôležitosti.

S týmto súborom *opisov-kritérií a ich vzájomných prepojení, tvoriacich mravnosť subjektu*, sa dáva do súvzťažnosti celá algoritmika psychiky počas spracovania informácie pri hodnotení behu udalostí, tvorbe plánov a línie správania v meniacich sa podmienkach života. Preto predefinovanie odhalených kritérií novými hodnotami známok «dobré» — «zlé» vo vzťahu k množinám špecifických udalostí, ktoré sú prepojené na každé z týchto kritérií, predefinuje aj celkový charakter algoritmiky vedomých i nevedomých úrovní psychiky, zmeniac pritom množstvo cieľov, o realizáciu ktorých človek v živote usiloval, i množstvo spôsobov a prostriedkov ich dosiahnutia, ktoré považoval za prípustné.

Pritom, ak nové predefinované hodnotenia mravných kritérií sú menej chybné vo vzťahu k Božiemu predurčeniu pre človeka, než tie predchádzajúce, tak aj «autopilot» nevedomých úrovní psychiky sám vytvára lepšiu líniu správania, než v minulosti; ak sú zadané ešte chybnejšie hodnotenia, tak chyby «autopilota» nevedomých úrovní psychiky budú ešte závažnejšie[1].

[1] V starozákonnej knihe „Numeri“, 14. kap. sa píše o tom, ako začalo 40-ročné putovanie starovekých židov po púšti.

Šiel už druhý rok prebývania Mojžiša s jeho zverencami mimo Egypta. K tomuto času už Mojžiš dostal v Zvestovaní vierouku a organizoval život Židov v súlade s ňou: *t.j. v podstate sa všetky hlavné religiózne udalosti už odohrali.* Mnohoročné putovanie po Sinajskom polostrove sa v tom čase neplánovalo. Boli vyslaní prieskumníci na Palestínske územia, po vrátení ktorých sa v súlade s prisľúbením Palestíny Bohom Abrahámovi plánovalo začať s presídlením do tohto kraja, v tej dobe obývanom Kanaáncami a Amálechmi.

Či by bolo plánované presídlenie pokojným, alebo by nieslo charakter vojenskej invázie je ťažké posúdiť, pretože práve po návrate prieskumníkov medzi zverencami Mojžiša vznikla vzbura. Odporcovia presídlenia do Palestíny prestali poslúchať Mojžiša a jeho stúpencov, a *vyzývali národ aby ich ukameňoval* (Numeri, 14:10). O udalostiach ktoré nasledovali Biblia rozpráva takto:

«20. I povedal Hospodin [Mojžišovi]: odpúšťam, po slovách tvojich; 21. No ako žijem, [a večne žije Moje meno,] a slávy Hospodina plná je zem: 22. Všetci tí, ktorí videli Moju slávu a znamenia, ktoré som vykonal v Egypte a púšti, a pokúšali Ma už desať ráz, a nepočúvali Môj hlas, 23. Neuvidia zem, ktorú som pod prísahou sľúbil ich otcom; [len ich deťom, ktoré sú tu so Mnou a ktoré nevedia, čo je dobro a čo zlo, všetkým maloletým, ničomu nerozumejúcim, im dám zem, a] neuvidí ju nikto z tých, čo Ma dráždia».

Text v hranatých zátvorkách je obnovený podľa prekladu sedemdesiatich prekladateľov — Septuaginty, ktorá je verziou udalostí v interpretácii vlastníkov vtedajšieho (3. st. pred. n.l.) kánonu Starého zákona. Takým spôsobom sa odkrýva možnosť porovnať zmysel verša 14:23 pred a po obnovení vyškrtnutých textov, čo bolo vykonané v záujmoch vlastníkov, historicky neskoršej než Septuaginta, kresťanskej kánonickej Biblii, ktorú používajú západné cirkvi a ich misionári.

Výňatok z verša 14:23 informuje o tom, že z púšte vyjdú iba tí, ktorí v momente opisovaných udalostí nepoznajú, čo je dobro a čo zlo, a nič v živote nechápu; a tiež tí čo sa ešte len majú narodiť počas nadchádzajúceho obdobia vymierania dospelých, majúcich svojskú predstavu o tom, čo je dobro a čo zlo, a vidiacich zmysel života na základe svojej reálnej mravnosti. V podstate sa tu jedná o nadchádzajúcu výchovu maloletých a tých, čo sa ešte len narodia, tak, aby sa im kultúra a mnohé životné zvyklosti ich rodičov stali cudzími. Pokiaľ je kultúra rodičov objektívne skazená, tak jej odmietnutie môže v ďalších pokoleniach splodiť jak ďalšiu iným spôsobom skazenú kultúru, tak aj kultúru objektívne spravodlivú — pravdovernú.

Prečo je biblická kultúra skazená aj celkovo, aj v jej židovských a kresťanských vetvách, sa v prácach VP ZSSR vysvetľovalo už neraz. A fakt výňatku z kánonu Biblie vo verši 14:23, ak ho dáme do súvisu s tým, čo je popísané v aktuálnej časti kapitoly, je charakteristické práve ako príznak zahladenia stôp toho, že počas nasledujúcich 40 rokov sa mravnosť dorastajúcich pokolení v kočovnom koncentračnom tábore programovala k určitým cieľom a zadaniam tak, aby svojou činnosťou zostávali v oblasti Božieho dopustenia. Po svojom odmietnutí nasledovať istinu, odhalenú skrz Mojžiša, ktorá mohla zachrániť starovekých židov z otrokárskej moci iniciátorov Biblického projektu zotročenia všetkých, starovekí židia vstúpili do zóny Božieho dopustenia a stali sa «etnografickou surovinou» na zhotovenie z nich biorobota-golema, nesúceho naprieč storočiami Biblický projekt zotročenia všetkých a jeho egregor, čo si mnohí mylne stotožňujú s dobrým Božím Zámerom.

V našich dňoch je analogická (tej starozákonnej) situácia ohľadne masového odoberania detí z rodín, s cieľom ich správnej *(v určitom konkrétnom zmysle)* výchovy, vyjadrená v ontopsychológii. Zakladateľom ontopsychológie bol Antonio Meneghetti — filozof talianskeho pôvodu, teológ, sociológ, skladateľ, umelec a tak ďalej. V ontopsychológii existuje projekt «Človek tretieho tisícročia», z čoho možno pochopiť, že ambície pohlavárov ontopsychologického projektu sú globálne, a v určitých aspektoch je ontopsychológia ešte „hustejšia“ než scientológia, hoci rovnako ako scientológia, tiež sleduje cieľ — zachovanie davo-„elitárneho“ spoločenského zriadenia aj v budúcnosti.

Ontopsychológia už prenikla aj do Ruska. Existuje «Slovanská akadémia ontopsychológie», a na internete sú stránky založené ontopsychológmi, kde sa možno zoznámiť s niektorými jej postojmi.

V našom chápaní ontopsychológia predstavuje «potrat» Západnej regionálnej civilizácie, ktorý sa odohral pri pokuse splodiť vlastnú konceptuálnu moc, vlastného činného vnútorného prediktora pre život v pobiblickej epoche. Ide o to, že každá spoločnosť má v sebe predurčenosť riadiť v plnej funkcii riadenia, t.j. na základe schémy prediktor-korektor už len z toho dôvodu, že človek je rozumný. V situácii, keď riadenie na základe akejkoľvek koncepcie vchádza do krízy, moc tejto koncepcie nad spoločnosťou sa zmenšuje, čo otvára cestu tendencie pre vznik nového prediktora v spoločnosti a realizovania ním novej konceptuálnej moci.

No ak priznáme úlohu mravných kritérií, ako porovnávacích štandardov pre najrôznejšie výsledky spracovania informácií v algoritmike psychiky, tak nevyhnutne vznikne otázka: «Existuje možnosť, nebyť múdrym len pri pohľade späť, len pri skúmaní chýb vykonaných v minulosti — ale byť bystrým v predstihu vzhľadom na nepriaznivý priebeh udalostí, a vyhnúť sa tak stvárneniu v Živote chybných línií správania?» — Takáto možnosť je geneticky prednastavená v ľudskej psychike.

Normálny emočno-zmyslový režim psychickej činnosti[1]

Videnie sveta skrz trojjednotu **matérie-informácie-miery** odkrýva úplne iný pohľad na *emócie, dobrú alebo zlú náladu*. A tento pohľad je skrátka nevyjadriteľný v tradíciách psychologických škôl jak Západu, tak aj védicko-znacharského Východu, v dôsledku toho, že v ich videní sveta informácia v Živote nie je objektívna, ale subjektívna[2], prípadne k tomuto aspektu jej existencie nemajú vyjadrený konkrétny postoj.

Avšak vo videní sveta skrz trojjednotu **matérie-informácie-miery sa otázka emócií v ľudskom správaní javí byť nerozlučne spojená s dvoma ďalšími otázkami**, ktoré sme už skúmali v dvoch predchádzajúcich podkapitolách, a ktoré väčšina psychológov a psychiatrov skúma izolovane. Sú to teda otázky:

- vzájomného vzťahu vedomej a nevedomých úrovní tvoriace dohromady jednotný proces myslenia jedinca;
- objektívnej = pravej, a nie deklarovanej ani predstieranej mravnosti jedinca.

Vo videní sveta trojjednoty matérie-informácie-miery predstavujú **«emócie + pravá objektívna mravnosť + vedomé a nevedomé «zložky»[3] procesu myslenia»** jednotný algoritmický komplex, spracovávajúci objektívnu informáciu — jak tú, ktorá prichádza zo zmyslových orgánov (telesných aj *biopoľových/duchovných*), tak aj tú, ktorá sa uchováva v pamäti[4]. A práve v tejto triáde **«emócie + mravnosť + vedomé a nevedomé «zložky» procesu myslenia»**, predstavujúcej jednotný algoritmický komplex premeny informácie, sa vypracováva vnútorné i vonkajšie správanie každého jednotlivca, *vrátane riadenia (dokonca aj nevedomého) prístupu tohto algoritmického komplexu k zdrojom informácií (zmyslom, pamäti, egregorom).*

Ontopsychológia sa objavila práve v takomto období, keď biblická kultúra aj v svojej nábožensko-kultovej, aj v otvorene ateistickej svetskej forme vošla do hlbokej systémovej krízy. Avšak ontopsychológia sa predsa len nestala prostriedkom riešenia problémov, ale neživotaschopným «potratom» pri pokuse splodenia konceptuálnej moci pre život v pobiblickej epoche, pretože:

- súhlasí s davo-„elitárnou“ organizáciou života spoločnosti;
- jej pedagogika je zameraná na výchovu nositeľov démonického typu režimu psychiky, ktorí majú vytvoriť „elitu“ novej spoločnosti, a nie Ľudského typu režimu psychiky ako normy pre všetkých;
- sama sa vyjadruje a *rozvíja (nakoľko je to len pre «potrat» možné)* na osnove Ja-centrického vnímania sveta;
- systém maximálne zovšeobecňujúcich kategórií v ich chápaní sveta vôbec nie je trojjedinosť matérie-informácie-miery, ale «In Sé» (analógia scientologickej «Θ» - Théty) — hlbinné vnútorné pravé «Ja» človeka, deformované vplyvom tohto sveta, zastúpeného implicitne hmotou a energiou v priestore a čase;
- Primerane kultivovaniu démonizmu, schopného korporatívnej spolupráce pri „pasení“ tlupy, sú tradičné vierouky zaradené do kategórie dočasných historických javov, jednako však otázky vzájomných osobných vzťahov medzi človekom a Bohom sa medzi tie najdôležitejšie pre osobu a spoločnosť neradia.
- Pre ontopsychológiu je typická dvojitá morálka, odkrývajúca možnosť vybudovania systému «ezoterizmus — exoterizmus» zneužívajúceho neznalosť a omyly, a preto samovražedného pre spoločnosť: «múdry človek v tomto svete potrebuje dvojitú morálku» (A.Meneghetti „Múdri človek a umenie života”, Perm, «Horton Limited», str. 40). «Treba sa učiť všetkému, čo nám príde do cesty, a len vlastnú najvyššiu pravdu ochraňovať pre samých seba. Hlúpe vedenie predstavuje nebezpečenstvo pre masy a výhodu pre najmúdrejších» (rovnaká kniha, str. 21).

[1] Táto kapitola predstavuje prepracované fragmenty práce «Zrkadielko, zrkadielko, povedz že mi...»

[2] Ak je čitateľ toho názoru, že informácia v Objektívnej realite neexistuje, a existuje len subjektívna kategória s názvom „informácia“, vytváraná ľudstvom v spoločnosti, tak tento čitateľ môže mať problém v chápaní ďalšieho textu knihy a nemusí s ním súhlasiť.

[3] Ich «skladanie» riadi mravnosť.

[4] Informácia v pamäti ako taká je tiež objektívna, hoci v nej môžu byť prítomné skreslenia, spôsobené rôznymi poruchami vo fungovaní psychiky subjektu.

Na to, aby sme «mali život, a mali ho hojne»[1], a nie len «prežívali»[2], prekonávajúc prevažne nechcené zhody okolností, *je potrebné zistiť funkčnú záťaž všetkých komponentov tohto algoritmického komplexu, aby sme ho vedeli naladiť ako ucelený systém na objektívne bezchybné spracovanie vstupnej i pamäťovej informácie a riadenie prístupu k zdrojom informácií.*

Hoci už o tom bolo povedaného veľa, no niektoré aspekty je potrebné detailizovať.

Začneme vedomím. Možnosti ľudského vedomia, okrem stavov tranzu, sú ohraničené nasledujúcimi ukazovateľmi: jednotlivec dokáže udržiavať vedomú pozornosť a operovať súčasne so 7 až 9 rozdielnymi objektmi *(rozdielnymi informačnými prúdmi)*; pritom dokáže rozlišovať nie viac ako 15 zmyslových jednotiek za sekundu *(ináč povedané, rýchlosť vedomia predstavuje 15 bitov/sek).*

Kým to prvé je viac-menej jasné, to druhé je potrebné objasniť. Každý obrázok na filmovom páse predstavuje zmyslovú jednotku. Vedomie, ak nie je v stave tranzu, tak pri rýchlosti premietania 16 obrázkov za sekundu a rýchlejšie, vníma projekciu ako pohyb; pri rýchlosti premietania pod 16 obrázkov za sekundu, vedomie vníma projekciu nie ako pohyb, ale ako postupnosť rôznych statických stavov, ktorých nadväznosť zobrazuje rôzne fázy pohybu.

Avšak nevedomé úrovne psychiky, chápané ako systém spracovania informácií, disponujú oveľa vyššou produktivitou a pracujú s oveľa širším rozsahom frekvencií a súborom fyzických polí nesúcich informačné toky, v porovnaní s možnosťami vedomia mimo stav tranzu[3].

Po odhalení tohto súboru faktov, prechádzame k postupnosti presne formulovaných otázok, z ktorých každá umožňuje dať na ňu presnú odpoveď, po čom sa následne otvára možnosť prejsť na ďalšiu otázku:

* * *

***Pýtame sa**:* Je všetka informácia, ktorou disponujú nevedomé úrovne psychiky (obrazy, «melódie», «súzvuky» atď.), pre jedinca zbytočná, alebo aj ona sama osebe predstavuje informačné zabezpečenie jeho života, a preto je životne dôležitá?

— Životne dôležitá.

***Pýtame sa**:* Sú vedomie a nevedomé úrovne — navzájom izolované systémy spracovania informácie, alebo navzájom sa dopĺňajúce komponenty jednej a tej istej psychiky ako celku, a preto aj spolupracujúce navzájom (t.j. navzájom a obojsmerne si vymieňajú informácie)?

— Komponenty psychiky vcelku, vzájomne sa dopĺňajúce a vymieňajúce si obojsmerne informáciu.

***Pýtame sa**:* ako dostať na vedomú úroveň *v tempe plynutia reálnych udalostí* všetku tú informáciu, ktorá je spracovávaná v nevedomých úrovniach psychiky, ak sú možnosti vedomia spracovávať informáciu obmedzené (okrem stavov tranzu) na vnímanie 7 až 9 rozdielnych objektov (informačných tokov) súčasne, a 15 zmyslových jednotiek za sekundu; a v stave tranzu sú tiež obmedzené, no inými charakteristikami, v dôsledku čoho sa pred vedomím nemôžu ukázať všetky tie obrazy, «melódie» a «súzvuky», v ktorých prebieha spracovanie informácií na nevedomých úrovniach psychiky?

— Len v hranične skomprimovanej podobe, umožňujúcej uvedomiť si prebiehajúce procesy spracovania informácií na nevedomých úrovniach psychiky, aspoň v nejakých, **z riadiaceho hľadiska významných, hodnotiacich kategóriách** minulých udalostí a smerovania ich toku: «dobré», «zlé», «nepodstatné», «neviem». Takže na vedomú úroveň psychiky môže byť predložené len jedno —

[1] «Prišiel som preto, aby mali život, a mali ho hojne» (Kristove slová v podaní apoštola Jána, kap. 10:10).

[2] Cieľ najvyššieho významu v existencii jednotlivca, podľa názoru scientológov.

[3] V tranzových stavoch sa vedomie presúva do iných frekvenčných rozsahov, a dokáže vnímať „spomalene“ aj taký rýchlostný jav, akým je výbuch delostreleckého granátu, a nie iba vyloviť z filmu povestný 25-ty snímok *(Mimochodom, ako preukázal výskum, ani cez neho nemožno v psychike aktivovať to, čo odporuje jeho mravnosti)* alebo priložený fonogram posunutý do infrazvukového rozsahu *(prostriedky programovania nevedomého správania).* Ako preukázali výskumy, nevedomé úrovne psychiky pri sledovaní premietaného filmu sú schopné zostrojiť aj tie fázy pohybu, ktoré by sa mali nachádzať v intervaloch medzi fázami, zaznamenanými na obrázkoch filmu.

V «zmenených» stavoch vedomie na seba pripája aj tie druhy fyzických polí, ktorých informačné prúdy vo všednom stave vedomia väčšina ľudí — okrem «senzibilov» — nevníma. Okrem toho, ak sa vedomie nachádza v «zmenených» stavoch, tak sa mení aj algoritmika jeho súčinnosti s nevedomými úrovňami psychiky, ktoré sú tiež určitým spôsobom zmenené.

svojim spôsobom zovšeobecňujúce — vyhodnotenie situácie a smerovanie jej zmien, ktoré nebude potláčať zvyšné informácie, ktorých spracovaním sa zaoberá vedomie v danom okamihu.

***Pýtame sa**:* vnímané emočné pozadie, typické pre jednotlivca v každom okamihu jeho bdenia, je podmienené zapamätanými a priebežnými okolnosťami jeho života. Môžu byť emócie na vedomej úrovni chápané ako svojrázne štatistické indikátory, vychádzajúce z nevedomých úrovní psychiky a vyjadrujúce hranične zovšeobecnené výsledky ich činnosti, nesúce funkciu dôležitých pre riadenie hodnotiacich kategórií «dobre», «zle», «neviem»?

— Emočné pozadie je podmienené okolnosťami Života[1], a emócie môžu byť pochopené práve ako dôležité pre riadenie hodnotiace kategórie «dobre», «zle», «neviem» minulého priebehu udalostí a ich smerovania, podávaných v ľudskej psychike na úroveň vedomia jej nevedomými úrovňami; *no rovnako tak aj nemusia byť pochopené v tomto zmysle — to je podmienené mravnosťou a vlastným videním sveta každého jednotlivca.*

Vo videní sveta skrze trojjednotu matérie-informácie-miery sú všetky emočné prejavy chápané práve v tejto úlohe: ako hranične zovšeobecňujúce — **štatistické ukazovatele** — nevedomých úrovní psychiky pred úrovňou *vedomia, ktoré si väčšina jednotlivcov stotožňuje s jeho vlastným «*Ja», v každom okamihu času. A odmietnutie prijať ich v tejto úlohe spôsobuje prerušenie jedného z najdôležitejších obvodov spätnej väzby v celistvej ľudskej psychike a človeka tak robí rukojemníkom algoritmiky jeho nevedomých úrovní psychiky, a najmä — rukojemníkom chýb, ktoré sa v nich nachádzajú.

A informácia nevedomých úrovní psychiky, dodaná na úroveň vedomia v hranične skomprimovanej podobe — v podobe emócií, môže byť rozbalená, uvedomená, pochopená, ak existuje prianie urobiť to a osobná kultúra myslenia a celkovej psychickej činnosti to už umožňuje vykonať. No žiada si to čas, počas ktorého by táto informácia bola odovzdaná jeho vedomiu nie v podobe emócií, ale v inej dostupnej obrazno-melodickej symbolickej forme, alebo vo forme vnútorného monológu.

---

[1] To je prirodzené. Neprirodzené je to, keď sú emočné zmeny vyvolávané zavádzaním do organizmu rôznych narkotík a iných medikamentov, čo privádza emočné pozadie do nesúladu so Životom a robí algoritmiku psychiky nefunkčnou tým viac, čím silnejšie sú tieto zmeny. A chápanie škodlivosti takéhoto vplyvu, najmä, na emócie sa vyjadrilo v ruskom prísloví: «Opitému more siaha po kolená». Čo sa týka „ľahkých“ štádií opitosti, aj o nich je povedané: «z malých príčin môžu byť veľké následky» (alebo „z malej iskry veľký oheň býva“ *), inými slovami aj malé umelé prekrútenia emočného pozadia, deformujúce algoritmiku psychiky, môžu spôsobiť natoľko závažné následky, že na prvý pohľad budú vyzerať neproporcionálne vzhľadom na príčinu, ktorá ich vyvolala. No v skutočnosti ich vymerala samotná algoritmika psychiky pod vplyvom nepatrného prekrútenia emočného pozadia. A je to tak, dokonca aj keď nezohľadníme poruchy v algoritmike, spôsobené inými «zmenami vedomia», potlačením a poškodením telesných a biopoľových štruktúr pod vplyvom omamných látok. A je to očividné.

No menej očividné je v súčasnosti čosi iné. Ak sú emócie ovplyvnené spolucítením s hrdinami televíznych seriálov, tak televízia vlastne zastupuje emočné pozadie, ktoré normálne vyvolávajú okolnosti reálneho života subjektu, fiktívnym emočným pozadím, ktoré nemá nič spoločné s reálnymi okolnosťami jeho života. V skutočnosti ide o prerušenie dialógu vedomia a nevedomých úrovní psychiky subjektu, čo mu v živote neprináša nič dobré. Z ďalšieho textu bude jasné prečo je to tak.

To isté sa týka aj pumpovaním v sebe objednaných emócií prehľadom správ, debatami komentátorov a «talk show» (diskusné predstavenie; rozhovor zameraný na efekt). V týchto televíznych žánroch sú fakty prevažne reálne, no štatistika rôznorodých faktov na obrazovke a v reálnom živote je odlišná; takisto sa líši aj zobrazovaný a reálny životný význam mnohých predvádzaných a komentovaných faktov *(Takto sú aj osud židovského úžerníka V.Gusinskovo, majiteľa mediálneho holdingu „Media-Most“, a sloboda človeka vo vyjadrení svojho názoru a informovaní druhých ľudí — dve rôzne veci. Tým skôr, že žid-úžerník, zotročiteľ, nie je ani garantom takejto slobody)*.

Okrem toho televízia má vo zvyku zveličovať a nafukovať spoločensky nevýznamné fakty (čoho príkladom bola aj spomínaná kampaň na ochranu V.Gusinskovo pred štátnym „totalitarizmom“ v r. 2001), zamlčujúc a snažiac sa bagatelizovať to, čo má potenciál vyvolať spoločensky závažné následky. Televízia, opierajúc sa o takýto štýl interpretácie informácií — svojrázne klame, dokonca aj keď ukáže občas čo-to bez zostrihu v priamom vysielaní.

No algoritmika psychiky množstva divákov, v reakcii na štatistiku faktov zobrazených na obrazovke a prekrútený význam zobrazovaných tém — mení štatistiku reálnych faktov v Živote. A táto reakcia v davo-„elitárnej“ spoločnosti je vždy taká, že rôznorodé zlo z obrazovky preteká do reálneho života spoločnosti, pričom sa množí a stvárňuje v nej.

A preto väčšina dnešných televíznych pracovníkov (a celkovo novinárov) konajú v hraniciach dopusteného im Zhora. A netreba bedákať, ak niektorí z nich v rozkvete svojich síl a talentu zaujmú miesta, podobné tým, ktoré už zaujali V.Listjev, A.Borovik, D.Cholodov.

Ak niekto nesúhlasí s takýmto vysvetlením predurčenia emócií, vynárajúcich sa vo vedomí v každom okamihu bdenia jednotlivca, tak nech skúsi vysvetliť ich predurčenia nejako inač. No ako ukazuje stáročia trvajúca historická prax psychologických škôl Západu i védicko-znacharského Východu, tak všetky ostatné interpretácie emočného života jednotlivca sú ťažko pochopiteľné[1] a zaváňajú *agnosticizmom*[2] *— učením o nepoznateľnosti Sveta a nezmyselnosti Života.*

No emócie sú podmienené nielen okolnosťami Života, ale aj osobitosťami algoritmiky psychiky, ktorá spracováva informáciu a plodí emócie: mravnosťou, videním sveta (kaleidoskopickým, mozaikovým, Ja-centrickým, Bohocentrickým). A to nás privádza k ešte jednej otázke — kľúčovej otázke.

PÝTAME SA: Mýli sa Všedržiteľ? alebo je Všedržiteľnosť *(t.j. neobmedzená všezahŕňajúca moc Najvyššieho, rozprestierajúca sa všade v Živote — v Objektívnej realite)* neomylná vo všetkých svojich prejavoch, bez výnimky?

— Všedržiteľ sa nemýli, a Všedržiteľnosť je neomylná vo všetkých jej prejavoch, bez výnimky.

Pýtame sa: **Ak je Všedržiteľnosť neomylná vo všetkých jej prejavoch, a jednotlivec nie je v konflikte s Všedržiteľom, potom by malo byť intelektuálno-rozumové chápanie jednotlivcom tohto faktu sprevádzané emóciami, o to viac, že emócie vždy sprevádzajú chápanie Života?**

— Malo.

Pýtame sa: **Aké emócie, aká nálada by mala sprevádzať intelektuálno-rozumové chápanie tohto faktu?**

— Dobrá nálada — *radostný vnútorný pokoj a prianie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu*[3], ako emočné pozadie — je normou pre človeka zotrvávajúceho v súlade s Bohom, vo všetkých životných okolnostiach a teda — normou pre *nevratne* Ľudský režim psychiky[4].

---

[1] „Čo jeden vníma ako chybu riadenia, u druhého môže byť cieľom“ — v duchu tejto poučky aj nezrozumiteľnosť učenia pre verejnosť môže byť narážkou na prítomnosť ezoterického hermetizmu v nich, ktorého adekvátnym chápaním disponujú len zasvätení – za účelom získania výhody oproti zvyšku spoločnosti, ľudstva. – pozn. prekl.

[2] Špeciálne zdôrazňujeme pre tých, ktorí pokročili vo východnej mystike, jógach a praktike «rozšírenia poznania»: tu nie je reč o tom, ktoré z čakier sú zodpovedné za emócie, a ktoré za rozumovo-intelektuálnu činnosť. Reč je o tom, ako sú *v celistvej algoritmike vytvárania línie správania na základe informácie dostupnej jednotlivcovi* navzájom prepojené: **emócie**, vedome neanalyzované v tempe behu udalostí, a *pochopený **zmysel**, plodený rozumovo-intelektuálnou činnosťou.*

Na ktorých čakrách a ako sú tieto zložky psychiky prerozdelené — to už je rozhodnutie Najvyššieho keď tvoril človeka. A je to otázka materiálnych nosičov príslušných informačných komponentov.

No úloha naladenia algoritmického systému na objektívne bezchybné spracovanie informácií, jej zmysluplné vyplnenie bolo ponechané na každom jednotlivcovi. A je to otázka informačných modulov rôzneho predurčenia, ktoré nemenia svoju objektívnu kvalitu, nech by už boli zaznamenané na akomkoľvek materiálnom nosiči.

Pri ľubovoľnom stupni rozšírenia svojho vedomia vždy zostáva niečo za jeho hranicami, preto nikdy neprestáva byť aktuálnou otázka dôvery Bohu (ohľadom svojej existencie), Ktorý je vševediaci a dokáže zosúladiť všetko nevedomé v živote tých, ktorí sa neprotivia Jeho Zámeru.

[3] Uzavretosť duše v systéme osobnej psychologickej ochrany (osobnej informácie, energetiky a algoritmiky, vrátane egregoriálnych doplnkov) je následkom nedôvery Bohu alebo prejavom podvedomého ohodnotenia slabosti vlastnej psychiky (osobnostnej nevyzretosti) vo vzťahu k okolnostiam (vrátane iných ľudí), v ktorých sa človek ocitá.

[4] Tento i nasledovné odseky sú dané v novej spresnenej verzii. V prvej verzii bol ich text nasledovný:

— Dobrá nálada a radosť zo života ako emočné pozadie — je normou pre človeka zotrvávajúceho v súlade s Bohom, vo všetkých životných okolnostiach bez výnimky, a teda — normou pre nevratne Ľudský režim psychiky.

Pýtame sa: Ak takáto radosť zo života chýba, a miesto toho je prítomná emočná skleslosť, zlá nálada alebo „žiadna“, tak čo týmto oznamujú nevedomé úrovne vedomiu, ktoré si väčšina ľudí stotožňuje s ich vlastným «Ja»?

Vzhľadom na tieto spresnenia je zmenený text aj v niektorých nasledovných odsekoch, v ktorých sa prejednáva problematika normálneho emočného pozadia celkovej intelektuálno-rozumovej psychickej činnosti.

***Pýtame sa**:* Ak takýto *radostný vnútorný pokoj a prianie pomáhať Svetu, otvorenosť duše* chýba, a miesto toho je prítomná emocionálna skleslosť, zlá nálada alebo „žiadna“, tak čo týmto oznamujú nevedomé úrovne vedomiu, ktoré si väčšina ľudí stotožňuje s vlastným «Ja»?

— Odpoveď je jednoduchá:

- V súčasnosti, uskutočnenej minulosti alebo v zámeroch jednotlivca do budúcnosti sa vyskytuje nejaký jeho konflikt s Všedržiteľnosťou, plody ktorého pri ním zvolenej línii správania bude nevyhnutne zberať (ak ich už nezberá) a tie budú nepríjemné.
  Avšak o čo konkrétne sa jedná, v čom spočíva objektívny zmysel konfliktu, či vznikol vo výsledku zámeru jednotlivca alebo ide o dôsledok jeho nevšímavosti a nedisciplinovanosti a spôsobili ho chyby v algoritmike jeho nevedomých úrovní psychiky — to bude potrebné zistiť, čo si vyžaduje vedome analytický prístup jednotlivca k Životu, k priebehu udalostí v ňom, k súhre rôznych okolností okolo jednotlivca i v ňom samom.
- alebo jednotlivec, ktorý navonok nie je v konflikte s Bohom, chápe čosi neadekvátne Objektívnej realite alebo sčasti niečo nechápe *vo všedržiteľne prebiehajúcom podľa Božej vôle*, a **jeho nevedomé úrovne psychiky v dôsledku jeho ne(dô)viery Bohu dávajú chybné hodnotenie situácie**, *čo v perspektíve pre daného jedinca tiež neveští nič dobrého, pretože v dôsledku tohto sa jeho správanie môže ocitnúť v konflikte so Zámerom.*

V oboch prípadoch sú zlé emócie prejavom jeho vlastnej chybnej mravnosti, pokúšajúcej sa odmietnuť základné mravné kritérium Bohocentrického mozaikového videnia sveta:

Všedržiteľ je neomylný: všetko, čo sa len deje, deje sa k lepšiemu; všetko čo sa odohralo a odohráva — tak sa odohralo a odohráva tým najlepším možným spôsobom *pri tej reálnej mravnosti (a z nej odvodených zámerov) a etike, ktorých nositeľmi sú všetci jednotlivci, súhrnne tvoriaci spoločnosť*[1]; Všedržiteľ je veľký a všemohúci, a Jeho milosť bezhraničná.

Navyše:

Uvedené tvrdenie je svojim spôsobom ladička pre psychiku, určujúca *náladu, ako jednotu emočného a zmyslového (intelektuálno-rozumového) režimu psychickej činnosti,* ***harmonickú so Životom***: Uvedomenie si toho reálneho faktu Života, že Všedržiteľ sa nemýli a všetko a vždy sa odohráva najlepším možným spôsobom (vzhľadom na aktuálnu mravnosť všetkých účastníkov procesu*), by malo vyvolávať dobrú náladu — *radostný vnútorný pokoj a prianie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu.*

A až potom, ako **pri uvedomení si menovaného faktu** nastúpi vnútorný pokoj a prianie pomáhať Svetu s otvorenou dušou, vzniklo dobré emočné pozadie, dobrá nálada, možno pristúpiť k dielu, *zostávajúc pritom vnímavým k hlasu svedomia*, a dielo bude dobrým; v opačnom prípade bude algoritmika nevedomých úrovní psychiky a celková psychika znieť falošne, rovnako ako falošne znie rozladený klavír alebo gitara[2].

---

[1] Túto vetu treba vnímať ako celok a nevypúšťať z nej žiadne slová, pretože inak vznikne nezmysel. Pointou je, že situácia v spoločnosti, ľudstve je vždy priamo úmerná mravnosti tejto spoločnosti súhrnne. Čiže vzhľadom na morálku spoločnosti sa procesy dejú natoľko dobre, nakoľko to umožňuje súhrnná mravnosť spoločnosti – to je optimistický tvorivý variant myslenia a interpretácie. Existuje aj pesimistický, deštruktívny, ale touto cestou predpokladám, že nechceme ísť... – pozn. prekl.

[2] V historicky sformovanej kultúre ľudstva sa *(spomedzi všetkých masovo rozšírených, exoterických, nábožensko-filozofických systémov)* otázka navodenia určitého emočno-zmyslového režimu pred začiatkom činnosti podáva ako kľúčová, azda len v budhizme:

«Niet veci, ktorá nás zvonka môže donútiť trpieť; všetko závisí od výkladu našej skúsenosti. Odtiaľto je evidentná veľká úloha rozumu v tom, či zažívame trápenie alebo radosť».

«Neschopnosť vykonať nejakú vec nie je dôvodom pre nepokoj. Schopnosť vykonať nejakú vec tiež nie je dôvodom pre znepokojenie. Tak načo sa znepokojovať? Buďte šťastní».

«Jediným zdrojom vašich trápení sú vaše vlastné činy. Vždy si všímajte, ako konáte».

«Naučte sa vždy byť pokojným a múdrym. Keď ste pokojný a múdry, vaše činy budú zodpovedať situácii a nebudú pokazené negatívnymi emóciami».

«Múdrosť bez súcitu je suchá a škodlivá. Súcit bez múdrosti je slepý a nevládny. Nepohŕdajte ani múdrosťou, ani súcitom».

«Prvým krokom k múdrosti je uvidieť vlastné chyby. A tak, najprv, napravte svoje chyby».

A toto nastavenie psychiky je potrebné si *naladiť hneď ráno (pri prebudení sa zo sna) aktom svojej vôle* a pravidelne si ho obnovovať v priebehu dňa; a tým skôr si ho obnovovať zakaždým, akonáhle si človek uvedomí, že jeho nálada, emócie nezodpovedajú menovanému objektívnemu faktu Života.

Preto zlá nálada, emočná skleslosť, podráždenosť alebo otvorený hnev a zlomyseľnosť — sú znakmi toho, že je nutné vo svojej činnosti, v zámeroch do budúcna[1], vo svojom postoji k prebiehajúcim udalostiam odhaliť čosi, čo bude potrebné prehodnotiť; no odhaľovať a prehodnocovať čokoľvek konkrétne bude možné až potom, čo bude obnovená jednota emočného a zmyslového režimu psychickej činnosti, ladiaca so Životom.

* *
*

Môže nasledovať námietka v tom zmysle, že u rôznych jednotlivcov jedny a tie isté udalosti, ocitnutie sa v tých istých okolnostiach, jedna a tá istá správa — vyvoláva rôzne emočné prejavy, čo zdanlivo popiera práve povedané.

No nie je to tak: tu bola reč o emočných prejavoch jednotlivca, ktorý sa, hoc aj nie nevratne, no predsa len nachádza v Ľudskom režime psychiky v určitom dlhšom časovom intervale, dostatočnom na to, aby sa sformovali jeho emócie a nálada. No okrem toho, každý jednotlivec má aj svoju vlastnú osobnostnú predhistóriu, geneticky podmienenú informáciu *(vrátane duchovného dedičstva, v podobe informácie a algoritmiky egregorov, dostupných jeho psychike)*, ktorá ovplyvňuje emócie pri vnímaní jednotlivých udalostí v každom okamihu času.

Ale ak sa jednotlivec nachádza v skúmanom čase nie v Ľudskom, ale nejakom inom režime psychiky, alebo je jeho psychika nestabilná a hemží sa, neustále meniac svoj režim, tak všetko bude celkom ináč.

Ide o to, že v Ľudskom režime psychiky sa zabezpečuje <u>jednota emočného a zmyslového režimu psychickej činnosti</u>[2], pri ktorej jednotlivec „sám od seba“ — vedome aj nevedomky — zotrváva v riečisku dobrého Božieho Zámeru. A toto je pre človeka normálny emočno-zmyslový režim psychickej činnosti.

Mimo Ľudský režim psychiky, ak aj možno hovoriť o akejsi jednote emočného a zmyslového režimu psychickej činnosti, tak takáto „jednota“ — po prvé, neladí vo vzťahu k Životu, a po druhé, vyskytuje sa v nej konflikt medzi vedomou a nevedomými úrovňami psychiky, a tiež vnútorné konflikty v samotnom nevedomí, zapríčinené poruchami mravnosti, ako hierarchicky usporiadaného súboru určitých mravných kritérií. A ako následok, vyvoláva to účasť jednotlivca vo vnútorne konfliktnej kolektívnej psychike — kolektívnom nevedomí; ináč povedané, vyvoláva to pripájanie psychiky jednotlivca na nezlučiteľné, navzájom znepriatelené egregory. A tým pádom, v jeho živote bude nevyhnutne dochádzať ku konfliktu s Božím Zámerom. Preto:

O <u>jednote emočného a zmyslového režimu psychickej činnosti</u> mimo Ľudský režim psychiky možno v podstate hovoriť nanajvýš hypoteticky, pretože takáto „jednota“ je v hociktorej jej podobe iba krátkodobá, a podmienená «operatívnou» i «odvetnou» informáciou, navyše pochopenou chybne. Nesúlad so Životom tejto „jednoty“ vyplýva z toho, že emočné prejavy a prejavy rozumovo-intelektuálnej činnosti si navzájom nezodpovedajú, ak ich dáme do súvisu s jednou a tou istou

«Činy, vnuknuté hnevom svedčia o tom, že ste stratili moc nad sebou a viac nie ste schopný jasne vidieť a myslieť. Je to dosť nebezpečná cesta».

Tieto budhistické inštrukcie sú uvedené z internetového článku na adrese (tak ako boli uvedené v r. 2003, tematický výber): http://www.budda.ru/old/teachings/Tinlay/buddhists_precepts.html

[1] Zámery do budúcnosti — to je to najťažšie, pretože je potrebné predstaviť si prácu algoritmiky svojich nevedomých úrovní psychiky v budúcich okolnostiach, v ktorých je vždy nejaká nepredvídateľnosť, ktorá môže zapríčiniť aj nepredvídateľnú reakciu algoritmiky nevedomých úrovní psychiky. Je však lepšie pokúsiť sa s Božou pomocou odhaliť v nej poruchy a ich mravne podmienené príčiny vo svojej predstavivosti v predstihu, než odhaliť presne to isté na základe trpkej životnej skúsenosti.

[2] Toto je termín, ktorý definuje pojem vzájomného **súladu**: po prvé, **informácie v Objektívnej realite**, po druhé, **emočných prejavov** a, po tretie, **subjektívneho chápania Objektívnej reality** jedincom.

objektívnou informáciou, charakterizujúcou životné okolnosti alebo situáciu, v ktorej sa subjekt ocitol.[1]

Okrem toho rozhovory na tému, že rôzni jednotlivci majú v identických situáciách rôzne emočné prejavy, nemá zmysel viesť vo forme odtrhnutej od konkrétneho jednotlivca a konkrétnej situácie: šlo by len o jalový abstrakcionizmus, brániaci pochopeniu podstaty skúmaných javov psychickej činnosti každého jednotlivca.

Napriek tomu, pri každom režime psychiky, na ľubovoľnom emočnom pozadí, na ktorom prebieha vedomá intelektuálno-rozumová činnosť, je jednotlivec schopný rozoznať aké konkrétne udalosti u neho vyvolávajú emočný vzostup alebo emočný pokles, dobrú alebo zlú náladu; a po odhalení týchto udalostí a svojho vzťahu k nim, dokáže im dať aj mravné ohodnotenie, po čom si následne môže vybrať pre seba najvýhodnejšie kritérium do budúcnosti.

Pritom treba ale osobitne podčiarknuť, že emočné pozadie pri emočno-zmyslovom režime, ktorý ladí so Životom, sa odlišuje od opojno-bezmyšlienkovitého vzostupu emócii pri získaní jedincom energetickej dávky od druhého človeka alebo egregoru.

* * *

To znamená, že normálna algoritmika psychiky, zjednocujúca svoju vedomú a nevedomé úrovne psychiky, nutne v sebe zahŕňa:

- **dôveru Bohu, vyjadrenú v základnom mravnom kritériu človeka:** *«Všedržiteľ je vo svojich činoch neomylný, všemohúci a Jeho milosrdenstvo neobmedzené, a uvedomenie si tohto faktu by malo vyvolávať — radostný vnútorný pokoj a želanie pomáhať Svetu, plodiace otvorenosť duše Životu — dobrú náladu, určujúcu charakter i výsledky celkovej psychickej činnosti»,* **— a toto zabezpečuje so Životom zladenú jednotu emočného a zmyslového režimu psychickej činnosti VŠETKÝCH ĽUDÍ BEZ VÝNIMKY;**
- **režim psychiky Človek;**
- **stabilnosť nadväznosti *v prenose informácie*** *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»*;
- **oporu o mozaikové Bohocentrické videnie sveta trojjednoty matérie-informácie-miery a chápanie sveta, ktoré je jeho vyjadrením.**

Len na tomto základe je možné cielené odhalenie vo vzťahu k Životu rôznych chýb *(jak svojich vlastných, tak aj v okolí)* v chápaní sveta, vo videní sveta, v algoritmike psychiky, a najmä — mravných chýb, ktoré sú príčinou všetkých ostatných.

* *
*

Práve v takejto celkovej algoritmike psychiky, a konkrétne v jej nevedomých úrovniach, subjekt získava včasné uvedomenie si svojej principiálnej schopnosti alebo neschopnosti riešiť ten či onen životný problém (alebo úlohu), ak aj nie bezchybne, tak aspoň s prijateľnou mierou chýb na základe fungovania nevedomých úrovní svojej psychiky, nepodriadených vedomiu v priebehu činnosti. A výrok je spravodlivý pri akomkoľvek detailnejšom preskúmaní štruktúry psychiky, odzrkadľujúcom osobitosti dosiahnutého osobnostného rozvoja príslušného človeka, pri ľubovoľnom stupni rozšírenia jeho vedomia a «pokročilosti» v rôznorodých duchovných (psychologických) praktikách.

[1] Preto odporúčanie apoštola Pavla «staň sa bláznom» vylučuje možnosť získania jednoty emočného a zmyslového režimu psychickej činnosti: sú tu emócie v širokom spektre — od eufórie až po ťažkú depresiu — a zmysel chýba. Presnejšie: zmysel tu je, no cez tieto emócie sa neodráža nimi samotnými vypracovaný zmysel života, ale zmysel prameniaci z toho, komu prenechali svoj rozum, keď poslúchli príkaz Pavla «stať sa bláznami». A toto charakterizuje skutočne mnohých veriacich cirkvám Kristovho mena.

Aj v dôsledku tohto, za 2000 rokov existencie historicky sformovaného kresťanstva, práve kresťania — otroci a nevoľníci Biblického projektu zotročenia všetkých — postavili globálnu civilizáciu na pokraj katastrofy, dovedúc kultúru do nadvlády nezdravého spôsobu života, planétu do biosférno-ekologickej krízy, nebezpečenstva technogénnych katastrof a bezdôvodnej svetovej vojny s použitím zbraní hromadného ničenia.

V našom chápaní Života je opísaná algoritmika psychiky — emočný a zmyslový režim psychickej činnosti a charakter súčinnosti vedomia a nevedomých úrovní psychiky — normou, ku ktorej by mal človek dospieť v procese formovania osobnosti. A k tejto norme — prirodzene — počas dospievania by mal dospieť pred tým, než sa v ňom prebudí pohlavný inštinkt, tým skôr, že má na to všetky predpoklady, vložené v ňom samom:

- formovanie intelektu v plnej jeho sile prebieha ešte pred pohlavným dozrievaním, v dôsledku čoho je človek schopný sa vedome a zmysluplne stavať k tomu, čo sa deje počas pohlavného dozrievania s jeho organizmom a psychikou, a je schopný pochopiť, čím sa človek odlišuje od človeku-podobných: zvieraťa, biorobota, démona;
- mravnosť a sila vôle k tomuto času musia byť vyvinuté natoľko, aby jedinec po zavŕšení pohlavného dozrievania dokázal stabilne zotrvávať v Ľudskom režime psychiky.
  Ak aj nie nevratnom Ľudskom režime, no minimálne aby sa dokázal vracať k Ľudskému režimu psychiky skôr, než stihne spôsobiť sebe i okoliu podstatné a nezvratné škody.

Ak človek túto normu počas dospievania a k momentu prebudenia a aktivácie pohlavných inštinktov nedosahuje, znamená to, že bude musieť začať svoj dospelý život v režime psychiky zviera, v režime psychiky zombi-biorobota, alebo v démonickom režime psychiky, prípadne kolísajúc medzi nimi, a v určitých momentoch a krátkych periódach dosahujúc aj Ľudský režim psychiky. Možno jeho život aj bude plynúť k jeho spokojnosti, ale len do chvíle, kým nevyčerpá mieru Božieho dopustenia vo vzťahu k sebe. A väčšinu tých, čo nedosiahli Ľudský režim psychiky, čaká ťažký život, plný sklamaní a nespokojnosti, konfliktov a nespravodlivostí jak vo svojej rodine, tak aj mimo nej[1]; áno, možno ani zomieranie neprebehne ľahkou, Zhora požehnanou smrťou[2], ale mučivo — v dôsledku chorôb a úrazov.

A nanešťastie, kultúra našej spoločnosti je taká, že takýchto Životom sužovaných ľudí je väčšina. No ona je taká, že aj v dospelom živote sa väčšina javí byť neschopná z rôznych príčin prejsť na Ľudský režim psychiky, a na jeho základe premeniť svoju osobnosť a kultúru spoločnosti tak, aby zabezpečili aspoň samým sebe dôstojnú starobu a budúcim generáciám — plnosť života.

Možno niekto bude namietať, že hore opísané nie je normou, ktorú by mal človek dosiahnuť v svojom osobnom — psychickom — rozvoji k momentu ukončenia práce genetického programu rozvíjania hmotno-telesných a biopoľových štruktúr organizmu.

Avšak takáto námietka zaväzuje odhaliť a ukázať inú *konkrétnu* normu, ktorú by mal človek vo svojom osobnom rozvoji dosiahnuť k momentu zavŕšenia práce genetického programu rozvíjania hmotno-telesných a biopoľových štruktúr organizmu. Je to tak preto, lebo rozvoj bez predbežne zadaných cieľov nemôže existovať. Bezcieľny býva len zmätok a *nihilizmus, ako odmietanie všetkého už len z princípu*, o škodlivosti ktorého bolo povedané pri skúmaní biblicko-marxistického zákona „dialektiky“ *negovania negácie negovania negácie... bez tvorenia, bez rozvoja, bez premeny*.

Ale aj takéto — bezcieľne pre ich nositeľov — nihilizmus a zmätok slúžia na realizáciu cieľov *(ktoré si ich nositelia neuvedomujú)* stanovených majiteľmi kultu zmätku a nihilizmu, konajúcich v medziach Božieho dopustenia. Takže zamyslite sa aj nad tým, komu slúžite svojim neplodným nihilizmom a ohodnoťte mieru Božieho dopustenia voči vám...

[1] V tejto súvislosti poukážeme na to, že vo väčšine primitívnych kultúr a v starobylých civilizáciách sa plnosť občianskych práv a zodpovednosti udeľovala vo veku pred ukončením pohlavného dozrievania. Pritom mnohé kultúry podmieňovali udelenie plných práv dospelého človeka podstúpením určitých skúšok, v ktorých mladistvý mal preukázať, že zodpovedá «štandardom» spoločnosti v tom, čo by mal človek vedieť. Ak mladistvý nebol schopný zvládnuť takéto skúšky, tak práva dospelého nezískal, a v tom najmiernejšom preň variante sa zostával hrať s deťmi do nasledujúceho roku; v oveľa tvrdších variantoch neschopnosť zvládnuť cenzusové skúšky v určitom veku znamenala v podstate smrť v tej či onej podobe: vyhnanie, predaj do otroctva, obetovanie božstvám atď.

[2] Napríklad, známe ruské porekadlo: «kto nepije a nefajčí, ten zomiera zdravý» — vyjadruje jeden z aspektov ľahkej, Zhora požehnanej smrti a určitú možnosť zakončenia života v tomto svete bez trápenia.

Objektívno-subjektívna prednastavenosť počiatočných podmienok osobnostného rozvoja

No prechod k psychickej norme, odhalenej v predchádzajúcej podkapitole je možný iba v procese dospievania novorodeného neznajka a zmysluplného života tínedžera alebo dospelého človeka *(z dôvodu nepripravenosti telesných a biopoľových štruktúr novorodenca podporovať túto normu)*. A samotný tento prechod predstavuje proces kolobehu informácie v Živote, v ktorom sa ľudská psychika zúčastňuje v ľubovoľnom štádiu svojho rozvoja od útleho detstva až do smrti, občas v hlbokej starobe.

Avšak preskúmanie tohto procesu z pozície «Ja-centrického» videnia sveta alebo «antropocentrického»[1] videnia sveta (čo je o trochu širšie) neposkytuje správnu predstavu o charaktere kolobehu informácie, zabezpečujúcom osobnostný rozvoj každého človeka a ľudstva vcelku, z toho dôvodu, že opierajúc sa o tieto dva druhy videnia sveta, algoritmika myslenia nevyhnutne podriaďuje riešenie niektorých otázok bezdôvodnému a neopodstatnenému presvedčeniu, ktoré možno vyjadriť nasledujúcimi slovami: *celý Svet je predurčený pre človeka, t.j. — pre uspokojenie výlučne jeho potrieb, jak tých geneticky prednastavených, tak aj vymyslených.*

«Ja-centrické» videnie sveta pri takomto prístupe k Životu siaha po využívaní vo svojich záujmoch nielen objektov tvoriacich životné prostredie ľudstva, ale aj iných ľudí spoločne s ich potenciálom, schopnosťami, majetkom, akoby ani neboli ľuďmi, ale len predmetmi verejnej výbavy života «Ja-centristu» alebo objektmi v jeho životnom prostredí. A toto plodí množstvo vnútrospoločenských nespravodlivostí a konfliktov medzi «Ja-centristami»: od letmých detských šarvátok a hádok pre hlúposti — až po úsilie zotročiť druhých ľudí a národy, vrátane svetových vojen kvôli novému prerozdeleniu moci nad regiónmi Zeme, ich zdrojmi a obyvateľstvom.

«Antropocentrické» videnie sveta, znepokojené celkovým riešením tohto druhu vnútrospoločenskej problematiky, stotožňuje záujmy jednotlivca so záujmami celého ľudstva, a žiada podriadenie záujmov jednotlivca i rozmanitých podskupín ľudstva záujmom celého ľudstva. To je o čosi lepšie, než «Ja-centrizmus» v jeho osobno-démonickej agresívnej aktivite, pretože na základe «antropocentrického» videnia sveta sa korporátno-démonická aktivita usiluje o zastavenie vnútrospoločenských konfliktov, a o odstránenie, potláčanie a uvoľňovanie *(v bezpečne ventilovaných formách)*[2] vnútrospoločenského napätia, prelievajúceho sa do týchto konfliktoch. To jest, korporatívno-démonický «antropocentrizmus» sa v miere svojho chápania stará o riešenie problémov, zapríčinených mnohotvárnym «Ja-centrizmom», jednako však jeho vzťah k životnému prostrediu stále ostáva v mnohom *paraziticko-silovým jak nevedomky, tak aj vedome, no poddajne*[3].

---

[1] Pod «antropocentrickým» chápeme také videnie sveta, v ktorom «stredom súradníc» určujúcim uhol pohľadu — nie je vlastné vedomie jednotlivca, ako je to v «Ja-centrickom» videní sveta, ale ľudstvo ako ucelený subjekt, v množstve osôb — predstaviteľov-«hypostáz» seba — prebývajúcich na planéte Zem.

[2] Napr. športových turnajov a hier... No v 20. storočí stratili svoju efektívnosť v tejto svojej úlohe. Takto sa v júli 1969 rozpútala vojna medzi Salvádorom a Hondurasom. Dôvodom sa stal výsledok kvalifikačného zápasu na majstrovstvá sveta medzi mužstvami týchto krajín, kde prehral tím Hondurasu. Vo výsledku tak na oboch stranách zahynulo dohromady okolo tritisíc ľudí, a tomu, čo možno nazvať «ekonomikou» v týchto ekonomicky nesebestačných štátoch, bola spôsobená seriózna škoda.

No aj o dosť menšie bitky a ruvačky futbalových «fanúšikov» s ľudskými obeťami a ničením na uliciach miest sa stali globálnym problémom v posledných desaťročiach 20. storočia.

Rusko k nemu v r. 1991 priviedli aj reformátori. Takto, premietanie na obrovských pouličných monitoroch v Moskve zápasu mužstva Ruska proti mužstvu Japonska na svetovom šampionáte vo futbale r. 2002, ktoré sa konalo v Japonsku, a skončilo porážkou ruského mužstva, zapríčinila v Moskve masové pouličné neporiadky, v priebehu ktorých boli porozbíjané výklady, spálené a dokrivené autá stojace na uliciach, množstvo ľudí utrpelo zranenia a jeden školák (11. triedy) bol zabitý.

Aj keď zozačiatku zámer nebol zlý: tí odvážnejší si pobehajú po ihrisku, menej odvážni si zakričia na tribúnach alebo pri pouličných monitoroch; unavia sa, vybijú emócie — robiť výtržnosti doma a na ulici už niet síl. (Nie je myslený len tento zápas, ale všeobecné rozdelenie fanúšikov na menšie skupinky*)

Takéto priebežné výsledky, a jednoduchšie povedané, uspokojenie požiadaviek «Chlieb a hry!», nepriviedlo a neprivádza k blahu ani jeden národ, avšak k zániku priviedlo mnoho štátov, spočiatku dosť perspektívnych. No zatiaľ ešte stále je čas sa spamätať a zmeniť seba a svoj život.

[3] «… tu sa stretávame s determinovaným javom prírody, za ktorý človek nenesie morálnu zodpovednosť, dokonca ak pri tom aj hynie prekrásna panenská príroda a veľkolepá cudzia kultúra. Smutné, veru, čo narobíš?» (L.N.Gumiliev, „Etnogenéza a biosféra Zeme“).

A «Ja-centrické» i «antropocentrické» videnia sveta zostávajú slepými k mnohému v Živote, a toto je ten najhorší druh slepoty: je to slepota tých, ktorí si neprajú alebo sa boja vidieť Život takým, aký naozaj je, zostávajúc zotročení svojimi túžbami «prispôsobiť Svet sebe»[1].

Preto ani «Ja-centrické», ani «antropocentrické» videnie sveta sa nesmie prejavovať v pedagogike ako vede o *umení NAPOMÁHANIA DIEŤAŤU zo strany okolia V JEHO SAMOVÝCHOVE: od prvých sekúnd detstva novorodenca až po sformovanie a vznik k začiatku puberty nositeľa Ľudského režimu psychiky a Bohocentrického videnia a chápania sveta, t.j. Človeka.* Ony môžu vytvoriť len «zombírujúcu pedagogiku», programujúcu psychiku dieťaťa už hotovými názormi na otázky, zaradené do programu učebného kurzu, pedagogiku tlmiacu a deformujúcu jeho tvorivý potenciál svojim rôznorodým «razením».

V skutočnosti ale Svet nie je predurčený k uspokojovaniu agresívno-parazitických zámerov nositeľov «Ja-centrizmu» i «antropocentrizmu». *V Živote existuje to, čo je predurčené človeku a ľudstvu na uspokojenie ich prirodzených potrieb*[2] *a tvorivých záujmov. No existuje aj to, k čomu je Bohom predurčený človek a ľudstvo ako celok.* A na túto dvojakú podmienenosť existencie každého človeka a celého ľudstva netreba zabúdať.

A preto v Bohocentrickom videní sveta trojjednoty **matérie-informácie-miery** osobný rozvoj nemožno skúmať ináč, než v jeho spojitosti s globálnym dejinným procesom, s biosférou Zeme *(vo vzťahu ku ktorej je globálny dejinný proces časťou jej evolučného procesu)* a so Životom vcelku.

Globálny dejinný proces je účelový a rozvíja sa cielene, a v predurčenosti jeho priebehu má miesto činnosť každého novorodeného človeka v súlade s realizáciou Božieho Zámeru.

Ak sa pozrieme na podstatu globálneho dejinného procesu z pohľadu materialistického ateizmu, to hlavné v ňom tvorí vedecko-technický pokrok, navyšovanie výrobných, a ako dôsledok — silových vo vzťahu k Prírode a spotrebiteľských možností celého ľudstva i každého človeka patriaceho k tej či onej spoločenskej skupine[3].

Ak sa pozrieme z pohľadu idealistického ateizmu v jeho novozákonno-kresťanskej modifikácii, v ňom je hlavné — poslušne a odovzdane trpieť všetko, robiť čo prikážu, dávajúc «cisárovi, čo je cisárovo», «zámočníkovi, čo je zámočníkovo», *v neprestajnej nádeji «života budúceho veku» očakávajúc smrť alebo druhý príchod Krista osobne.*

Ak sa pozrieme z pohľadu idealistického ateizmu v jeho starozákonno-židovskej modifikácii, v ňom je hlavné — pásť tento «pracovný dobytok-gójov» a pracovať na víťazné zavŕšenie Biblického

---

[1] *«Nestojí zato prispôsobovať sa premenlivému svetu, / Radšej nech sa prispôsobí on nám»* — slová piesne súboru „Stroj času“. Bývajú často a bez chápania následkov citované, pretože znejú podmanivo krásne... Až do chvíle, kým si osobne spomenieš na tých, čo sa pokúšali vymodelovať zo sveta niečo vytúžené a boli rozšliapnutí Životom.

Urobiť si meno na kulte tohto typu démonickej filozofie v piesni, mať kulinársku reláciu „Šmak“ je neporovnateľne jednoduchšie, než prehodnotiť svoj minulý život a tvorby, vyjadriť zmenené videnie a chápanie sveta v nových piesňach o tom, ako sa stať a byť človekom.

[2] Všetky potreby človeka a celej spoločnosti sa delia na dve kategórie: prirodzené a neprirodzené; okrem toho, existujú určité hranice minima a maxima v uspokojovaní prirodzených potrieb, po prekročení ktorých sa tie isté potreby stávajú neprirodzenými. V dôsledku tohto, všetko čo sa vyrába z spoločenskom zjednotení práce a všetko čo sa spotrebováva z prírody v hotovej podobe — patrí do dvoch spektier produkcie:

- demograficky podmienené potreby, ktorých uspokojenie zabezpečuje existenciu jednotlivcov a ich rodín a osobnostný rozvoj, a objem ktorých je v každých prírodno-geografických podmienkach ohraničený, pretože závisí od prirodzenej fyziológie ľudského organizmu, množstva rodín, počtu obyvateľstva v regióne aj ich historicky sformovanému životnému štýlu. Demograficky podmienené potreby nemôžu byť anti-biosférne, pretože musia zabezpečovať život ľudstva v nadväznosti pokolení, a ľudstvo je časťou biosféry Zeme;
- degradačno-parazitické potreby, ktorých uspokojovanie podkopáva životný potenciál i samotných jednotlivcov-spotrebiteľov a ich potomkov. Na rozdiel od demograficky podmienených potrieb, degradačno-parazitické potreby sú nepredvídateľné a plne uspokojiť ich v princípe nemožno, pretože ich výroba v spoločnosti je charakterizovaná príslovím «nevie čo od dobroty» *(to posledné sa lieči iba pôstom vo všetkých smeroch,* ***bezprostrednou výrobnou prácou v sfére materiálnej výroby*** *a modlitbou, aplikované všetko naraz)*. Všetky potreby, ktorých uspokojovanie ničí biocenózy a biosféru Zeme a vylučuje regeneráciu biocenóz v prirodzených pre biosféru rytmoch — sú degradačno-parazitické potreby.

[3] Koho, ako a do akej miery uspokojujú vyrobenými i prírodnými vymoženosťami, produktmi a službami pre uspokojenie ich degradačno-parazitických potrieb — je určované koncepciou usporiadania života spoločnosti.

projektu zotročenia všetkých: jedná sa o judejský (židovský) sociologický «ezoterizmus», a verejne sa toto isté nazýva očakávaním príchodu Mesiáša a ustanovenia ním svojej celosvetovej vlády[1].

Ak sa na globálny dejinný proces pozrieme z rádovo-«ezoterických» pozícií idealistického ateizmu, tak v jeho verejných prejavoch je v ňom hlavné — otvorená možnosť čerpania u prebudených jedincov rôznorodých schopností, s cieľom — stať sa dokonalým mágom, ktorého vôli sa vo Vesmíre podriaďuje všetko[2]; a v jeho zamlčaniach pre interné účely je v ňom hlavná — stabilná a bezpečná podpora davo-„elitarizmu“ v nadväznosti pokolení cestou «spúšťania» ľudí (prostredníctvom kultúry, vedy a technológii) do úrovne organizácie algoritmiky ich psychiky nižšej, než pri zvieracom režime, aby dodali davo-„elitarizmu“ nové, čoraz zvrátenejšie formy, skrývajúce jeho pravú podstatu.

Inými slovami, materialistický ateizmus a idealistický ateizmus rádovo-«ezoterického» razenia sa rozchádzajú iba v spôsoboch realizovania moci nad Prírodou: materialisti sú pre technicko-technologický spôsob; idealisti-«ezoteristi» sú pre spôsob formou mágie na základe osvojenia si biologických a psychologických schopností, geneticky vlastných samotným ľuďom, a za rozvoj genetického potenciálu.

Davo-„elitarizmus“ nutne sprevádza jedno aj druhé, nakoľko je prejavom osobnej závislosti jedných od druhých v hierarchii nositeľov rozmanitých vedomostí a zručností. Pritom hierarchie materialistov a idealistov-«ezoteristov» navzájom prenikajú jedna do druhej a rozlišujú sa len charakterom každou z nich kultivovaných vedomostí a zručností. Hierarchia idealistov-«ezoteristov» v tejto symbióze vedie, o príčinách čoho sme už hovorili v poznámke pod čiarou v kapitole 6.2 o ezoteristoch-“materialistoch“.

No ak sa pozeráme na globálny dejinný proces, prebývajúc pritom v normálnom emočno-zmyslovom režime psychickej činnosti, to hlavné v ňom tvorí — zmena takzvanej «noosféry» smerom k Ľudskosti — kolektívnej *racionálnej* duchovnosti celého ľudstva[3], egregora ľudstva zahŕňajúceho v sebe všetkých ľudí, ktorý je súčasne egregorom sociálnym, biosférnym, aj *celoprírodným (minimálne pri skúmaní v hraniciach blízkeho Vesmíru planéty Zem)*. Zmena «noosféry» prebieha pod vplyvom prechodu ľudí k Ľudskému režimu psychiky, dokonca napriek útlaku davo-„elitarizmu“ v priebehu celej histórie dnešnej globálnej civilizácie.

Vo vzťahu k tomuto procesu — cielenej zmeny kolektívnej duchovnosti ľudstva v globálnom dejinnom procese pod Božím vedením — všetko ostatné má len sprievodný, a v mnohom dočasný charakter, prípadne sa podobá «stavebnému lešeniu a stavebnému odpadu», ktorý sa nutne nachádza na každej nedokončenej stavbe, no v žiadnom prípade neurčuje charakter samotného architektonického diela v jeho budúcej zavŕšenej podobe, ani jeho predurčenie.

Pričom, ak hovoríme o kolektívnej duchovnosti ľudstva dnešnej civilizácie, tá sa nerozvíja od nuly, z «čistého, nepopísaného listu».

Jej «štartový stav» bol určený tým, čo sa zachovalo po zavŕšení globálnej prírodnej katastrofy, ktorá sa odohrala približne pred 10 000 až 13 000 rokmi (podľa rôznych odhadov) a zničila predchádzajúcu globálnu civilizáciu, v ktorej dominovala Atlantída. A preto, ako to už býva pri každom stroskotaní, dnešná kolektívna duchovnosť od začiatku zdedila okrem iného aj určitú tendenciu k obnoveniu predchádzajúceho spôsobu života[4], t.j. tendenciu k obnoveniu spoločenského zriadenia predchádzajúcej globálnej civilizácie.

---

[1] A v skutočnosti — nadvlády korporácií zviditeľnených i «skrytých» majiteľov Biblického projektu v mene «mesiáša».

Ostatné modifikácie idealistického ateizmu nespomíname preto, lebo sú len pozadím, na ktorom sa v priebehu posledných približne 3500 rokov realizuje Biblický globálny projekt zotročenia všetkých.

[2] «…podľa tvrdenia veľkých Zasvätených, moc človeka nad prírodou a nad sebou samým môže byť prakticky bezhraničná. A že všetko prebiehajúce vo vesmíre mu môže byť známe» *(A.L.Kuľskij, „Na križovatkách Vesmíru“, str.342)*. A hoci v «ezoterizme» idealistického ateizmu to prezentuje ako efekt, ktorý sprevádza osobné zdokonaľovanie sa, pritom však vychádza zo sebestačnosti jednotlivca v otázke výberu informácie z prúdu udalostí Života a kultivuje «Ja-centrické» videnie a chápanie sveta, na osnove ktorého byť dokonalým mágom, ktorému sa podriaďuje všetko vo Vesmíre — nie je objektívne možné.

[3] V našom chápaní vzťahov medzi Životom ako takým a okultnou terminológiou, reč ide o mravnej a štruktúrno-algoritmickej (psychickej) premene úsilím pozemských ľudí tej podstaty, ktorú protobiblické i biblické okultné tradície nazývajú «Adam Kadmon» — «Nebeský Človek».

Avšak táto tendencia k obnoveniu spôsobu života minulej globálnej civilizácie nie je jedinou v histórii súčasnej globálnej civilizácie: samotná jej história predstavuje osebe boj tejto tendencie s inými tendenciami, nekompatibilnými s ňou v tej istej spoločnosti. No aby sme mohli posúdiť, či je táto tendencia k obnoveniu spôsobu života predchádzajúcej civilizácie dobrá alebo zlá, a v čom konkrétne dobrá alebo zlá — je potrebné túto tendenciu odhaliť, jej podstatu, a vedome analyzovať, pretože ona sa (v rámci svojich možností) počas celej histórie pre väčšinu ľudí realizovala «automaticky», pôsobiac cez egregoriálnu algoritmiku kolektívneho nevedomia[1].

Akou bola predchádzajúca globálna civilizácia — hodnoverne vie len Boh. No ak analyzujeme všeobecne dostupné výklady dejín, tak možno odhaliť skutky, zamerané na obnovenie spôsobu života minulej globálnej civilizácie, odohrávajúce sa počas celého života súčasnej globálnej civilizácie; Ak budeme analyzovať samotné tieto skutky, mýty a legendy rôznych národov o «dopotopných časoch», nevyhnutne z toho vzíde záver, že *minulá globálna civilizácia nebola kráľovstvom všeobecného šťastia a prosperity na Zemi*. «Prosperita» menšiny bola zabezpečovaná násilným zbaveným ľudskej dôstojnosti u väčšiny. V súlade s jednou z rekonštrukcií minulej globálnej civilizácie na základe mýtov, oni dokonca nežili ani tak ako my...

* * *

«Rasa pánov» bola relatívne málopočetná a obývala iba jeden z kontinentov s najprijateľnejšou miernou klímou. Mimo tento kontinent sa nachádzali iba jej oporné body pre riadenie hospodárskej činnosti podriadených národov, ktoré jej slúžili, a ktoré boli zbavené možnosti vykonávať technickú činnosť na základe technogénnej energie. Toto zabezpečovalo vysokú spotrebiteľskú úroveň «rasy pánov» pri relatívne dobrej ekológii na planéte vcelku.

Jedna z takýchto rekonštrukcií tvrdí, že exempláre jedincov «rasy pánov», ak aj nedisponovali fyzickou nesmrteľnosťou, tak boli vnímaní ako nesmrteľní zvyškom obyvateľstva planéty, pretože dĺžkou svojho života niekoľkonásobne prevyšovali svojich poddaných: toto aj poskytlo základ pre vznik legiend o bohoch a polobohoch, ktorí kedysi žili medzi ľuďmi. Nie je vylúčené, že využívali aj genetické inžinierstvo vo vzťahu k poddaným, zmeniac ich fakticky na biorobotov, ktorých schopnosti k tvorivému samorozvoju boli umelo ohraničené priamou deformáciou ich genetiky.

Posledné, ako je známe, v dnešnej globálnej civilizácii, špeciálne v jej Západnej zložke, je vrcholom túžob mnohých predstaviteľov vládnucej „elity“. Film „Mŕtva sezóna“ — je len jedno z mnohých umeleckých stvárnení výskumov, reálne vykonávaných smerom k vytvoreniu na vedecky podloženej metóde rasy „pánov“ a množstva rás ju obsluhujúcich biomechanizmov: *samorozmnožujúcich sa, funkčne špecializovaných, programovaných na bežnom ľudskom jazyku — pracovných náhrad «súčasných ľudí» vo všednom živote i biznise*.

Okrem toho «rasa pánov» bola nositeľkou kultúry mágie — súbor určitých praktík biopoľového vôľového vplyvu na priebeh udalostí, skrytý pred ostatným obyvateľstvom, vrátane aj v dôsledku deformácie ich prirodzenej genetiky, danej Bohom[2].

* *
*

[4] Podobne, ako tomu bolo aj po štátnom rozpade Ruského impéria, štátnom rozpade ZSSR — ako foriem riadenia úrovne celospoločenského významu v regionálnej civilizácii Ruska.

[1] Hoci existuje aj menšina dostatočne vysoko zasvätených, ktorí vedome riadia zavádzanie tejto tendencie do Života, realizujúc globálny civilizátorský projekt od samého začiatku rozvoja dnešnej globálnej civilizácie paralelne s jej dobou kamennou.

[2] Nedostatočná rozvitosť pravej hemisféry mozgu dnešného človeka v porovnaní s jeho ľavou hemisférou môže byť toho dôsledkom. Hoci v kultúre súčasnej civilizácie je zvykom myslieť si opak: t.j. ľavá hemisféra je rozvinutá viac, a pravá „normálne“. No záleží aj od toho, aké sledujeme úlohy: ak ide o táranie naprázdno bez vedomého premýšľania — potom je ľavá hemisféra rozvinutá viac; ak ide o predstavovanie si a prenášanie do poľových štruktúr toho, čo prebieha v predstave — potom je pravá hemisféra málo rozvitá.

Tak či onak, no úsilie nastoliť v globálnych rozmeroch niečo podobné takémuto typu davo-„elitárnych“ rekonštrukcií života Atlantídy[1], možno badať v priebehu celej histórie súčasnej civilizácie. A badať to tým zreteľnejšie, čím väčšie sú úspechy vedy a technológií.

Táto tendencia pramení z toho, že v priebehu globálnej prírodnej katastrofy nezahynuli všetci. Tí, ktorí ju prežili a uchránili si osobnostnú pamäť (autonómnu, nezávislú od egregorov), pristúpili k znovuobnoveniu im známeho spôsobu života. Tí, ktorí nedisponovali osobnostnou pamäťou, a disponovali len egregoriálnou pamäťou, tak pri zničení egregorov «noosféry» minulej civilizácie stratili pamäť a zdiveli. Oni aj ich potomkovia sa potom stali prostredím a objektmi civilizátorskej misie tých preživších, ktorí si zachovali kultúru, vrátane kultúry mágie a nejakej vedy. No zdivení ľudia, pri osvojovaní svojho tvorivého potenciálu, začali aj svoje vlastné civilizačné budovanie, ktoré tiež zrodilo tendencie, nezlučiteľné s rekonštrukciou spôsobu života minulej rasovo „elitárnej“ globálnej civilizácie.

A preto počas celej histórie súčasnej globálnej civilizácie badať i tendenciu k organizácii života spoločnosti na iných princípoch, vďaka ktorým v súčasnej globálnej civilizácii odhalené vládnutie «pánov» «hovoriacim nástrojom» a otvorene uzákonené a všeobecne priznávané rozdelenie spoločnosti na klany «pánov» a beztvárny *pokorný* «pracovný dobytok» sa nedokázalo stabilizovať napriek úsiliam množstva zotročiteľov a ich ideologických spolupáchateľov — programátorov individuálnej i kolektívnej psychiky — služobníkov všemožných kultov, podobných apoštolovi Pavlovi[2]. Vo výsledku myslenia a iných činov tých, ktorí sa protivili rôznotvárnemu otrokárstvu, sa menila aj «noosféra», ktorá nepodporovala algoritmiku samoorganizácie života spoločnosti *s prejavmi otrokárstva, prejavovanými kýmkoľvek z ľudí*. Tak sa v histórii dnešnej globálnej civilizácie samotné otrokárstvo pod tlakom úsilia mnohých ľudí k Ľudskému životu neustále transformovalo, vystavujúc navonok čoraz viac „osobnej slobody“ v deklaráciách a skrývajúc sa v zamlčaniach a rozmanitých vlastnostiach života spoločnosti, ktoré ľudia nevnímajú ako prostriedky realizácie otrokárstva[3].

Minulá globálna civilizácia vošla do slepej uličky, z ktorej si ju jej vládcovia neželali vyviesť svojou dobrou vôľou, keď im to Zhora bolo nariadené. A až následne po tomto, bola ponechaná svojmu osudu:

- za to, že sa démonický režim psychiky stabilne reprodukoval v nadväznosti pokolení v jej „elite“, potláčajúci osobnostný rozvoj zvyšného obyvateľstva a deformujúci podstatu človeka všetkými „elite“ dostupnými prostriedkami;
- kvôli tomu, aby ľudstvo Zeme získalo možnosť samo vystúpiť zo slepej uličky pod Božím navigovaním.

Tak dal Boh predošlej globálnej civilizácii možnosť žiť a konať v medziach Jeho dopustenia, kde aj zahynula pod vplyvom okolností, ktoré nemala vo vlastnej moci, zbavená Božej podpory a pomoci[4]. S jej zánikom oslabol aj nátlak démonickej kultúry a mágie vládnucej rasovej „elity“. Nad ľuďmi oslabla aj moc „elitou“ podporovaných egregorov, a väčšina ľudí, stratiac spolu so zničenou egregoriálnou pamäťou aj kultúru, znevoľnujúcu ich vedomie a vôľu, získalo tak aj slobodu tvorivosti. A toto bola pomoc Zhora dušiam ľudí, pretože Bohu — z Jemu známych príčin — vyhovuje, aby

---

[1] Zdôvodnenie takéhoto názoru VP ZSSR o spôsobe života minulej globálnej civilizácie viď v prácach: „Smutné dedičstvo Atlantídy *(Trockizmus, to je «včerajšok», no určite nie «zajtrajšok»)*“, a 8. kapitolu 1. zväzku „Vody Mŕtvej“: „Čo sa stalo jasným neskôr“, počnúc redakciou r. 1998.

[2] «5. Otroci, podriaďujte sa svojim fyzickým pánom so strachom a chvením, v úprimnosti srdca svojho, ako Kristovi, 6. nie len naoko ochotne, ako pätolizači, ale ako Kristovi otroci, plniaci z duše Božiu vôľu, 7.slúžiaci horlivo ako Pánovi, nie ako ľuďom, *(Toto je povýšenie všetko-si-dovoľovania otrokára — na úroveň Božej vôle. Ďalší z príznakov ateizmu a posadnutosti apoštola Pavla: — naša poznámka v citáte)* 8. vediac, že každý dostane od Pána tú mieru dobra, ktoré vykonal, či je otrok, alebo slobodný» (list Efezanom, 6. kapitola).

[3] Vari len novoročný prípitok šampanského, «pivko» doma po práci alebo víkendové cigaretky a „ľahké“ narkotiká, televízne seriály, vášeň pre pozeranie športových zápasov, percentá na peniaze vo vkladných knižkách a pod. môžu byť prostriedkami zotročovania ľudí? — takto uvažuje ak nie väčšina, tak veľmi veľa ľudí.

No v skutočnosti sú to nástroje zotročovania, priväzujúce množstvo ľudí k degradačno-parazitickému spektru potrieb a tak či onak brániace im uvedomiť si, že sú len nedorozvinutými ľuďmi, čo je nevyhnutné k tomu, aby sa skutočnými Ľuďmi mohli stať a vzoprieť sa aktuálnemu zotročovaniu, ktoré je realizované prevažne bez priameho vojensko-policajného násilia.

[4] V lete 1994 dostalo súčasné ľudstvo demonštratívnu výstrahu Zhora: kométa *Shoemaker-Levy-9* dopadla na planétu Jupiter; vedci vypočítali, že civilizácia na Zemi by takýto pád neprežila. No obyvateľ, ako vždy, pozrel si v televízii počítačové animácie a fotografie urobené teleskopom, pomrvil sa v kresle alebo na diváne, avšak nepochopil, že je to narážka k nemu: že už dávno je načase začať žiť inak.

človek sa vedome a na základe svojho rozumu stal spolutvorcom samého seba v súlade s Božím Zámerom, a nie zhora naprogramovaným robotom. Začal sa teda rozvoj dnešnej globálnej civilizácie, jej kultúry, jej «noosféry» — kolektívnej duchovnosti ľudstva, do ktorej každý žijúci prispieva svojim dielom.

Možnože niektorí s takýmto hodnotením príčin zániku minulej globálnej civilizácie nebudú súhlasiť, alebo budú *nečinne žiadať* „dôkazy". No ak sú čestní, nech sami nájdu dôkazy, že to tak nie je: totiž archeológia, paleontológia, geológia počas niekoľkých storočí svojej existencie dávajú dôkazy toho, že minulá globálna civilizácia existovala a zahynula v globálnej prírodnej katastrofe[1], avšak tieto fakty nepasujú do kultivovaného v školách historického mýtu o rozvoji ľudstva od nuly po tom čo sa v živočíšnom svete Zeme akoby pred pár desiatkami tisíc rokov objavil nový biologický druh — človek[2].

A k záveru, že kľúče k chápaniu vzniku problémov v živote dnešnej civilizácie je nutné hľadať v dedičstve získanom od dopotopnej civilizácie, prichádzali bádatelia v dejinách súčasnej globálnej civilizácie neraz.

Napríklad D.S.Merežkovskij *(1866, Petrohrad — 1941, Paríž)*, populárny spisovateľ v Rusku začiatkom 20. storočia, ktorý porovnaním obsahu mýtov o Atlantíde a textov Biblie dospel k záveru, že zdrojom biblických textov je staroveký Egypt. V roku 1923 (už v emigrácii) napísal knihu „Tajomstvo troch. Egypt — Babylon[3]" ktorá nebola v Rusku publikovaná až do celkom nedávnej doby.

Prečo bola v Rusku kniha zakázaná a prečo vyšla začiatkom tretieho tisícročia? — Podľa nášho názoru preto, lebo obsahuje (autorom neuvedomený) rozsudok Biblickej civilizácie, ktorá hoc sa zrodila ešte v starovekom Egypte, aj tak nedokázala prekonať «smutné dedičstvo Atlantídy» a reprodukovala ho naďalej tak, ako to bolo kedysi vymyslené majiteľmi Biblického projektu zotročenia všetkých.

Obrátime sa k menovanej knihe:

«Vy heléni ste večné deti! V Helade niet starca. Niet u vás žiadnych povestí, žiadnej pamäti o sivých dávnych časoch» — hovoril Solónovi Aténskemu starý saiský žrec *(jeden z predstaviteľov staroegyptskej hierarchie znacharov: naša poznámka v citáte)*. Túto amnéziu nového ľudstva on vysvetľuje celosvetovými potopami a požiarmi, ktoré opakovane hubili ľudský rod; iba v Egypte ich nebolo, a iba tu sa uchovávala pamäť o dopotopnom a dopožiarnom staroveku.

«Kedysi existoval Ostrov oproti toho prielivu, ktorý vy nazývate Herkulové Stĺpy: zem, ktorej rozmery boli väčšie, než Líbya a Malá Ázia dohromady. Tento Ostrov bol *Atlantída»* — oznamuje ten istý saiský žrec, je to jedna z najstarších povestí Egyptu. Atlanti, obyvatelia Ostrova, boli „synmi Božími" (Platón, „Kritias")

«V tom čase boli na zemi velikáni[4] *(gr. gigantes, hebr. nefilim*)*, osobitne od toho času, ako synovia Boží *(hebr. bəne haʾelohim*)* začali navštevovať ľudské dcéry, a tie im začali rodiť mocných velikánov, slávnych ľudí dávnych čias» — akoby egyptská ozvena v Genezis. (Biblia, Genezis 6:4)

«A keď božská prirodzenosť ľudí postupne slabla, miešajúc sa s prirodzenosťou ľudskou, a nakoniec ľudská absolútne prevládala nad božskou, tak ľudia sa skazili — pokračuje egyptský žrec u Platóna. — Múdri videli, že ľudia sa stali zlými, a nemúdrim sa zdalo, že dosiahli vrchol dobrodenia a šťastia v tom čase, keď zbujnela ich nezmyselná žiadosť po

---

[1] K tejto téme si pozrite napríklad:

G.Hancock „Stopy Bohov. Hľadanie počiatkov starobylých civilizácií" (Moskva, «Veče», r.1997); I. Velikovskij „Zrážka svetov" (Rostov na Done, «Fénix», r. 1996); T.N.Drozdova, E.T.Jurkina „Po stopách obrazu Atlantídy" (Moskva, «Strojizdat», r. 1992); V.N.Djomin „Tajomstvá ruského národa. Po stopách počiatkov Rusi" (Moskva, «Veče», r. 1997).

[2] Má sa tým na mysli mýtus o vzniku človeka dnešného typu (Homo Sapiens Sapiens), ktorý má za to, že v dávnych dobách, dnešná rozumná podoba človeka absolútne neexistovala, a všetka civilizácia začala evolučne dobou kamennou. – pozn. prekl.

[3] Táto kniha je len jednou z trilógie tohto spisovateľa (Д.С.Мережковский): „Тайна трёх. Египет — Вавилон"; „Тайна Запада: Антлантида – Европа"; „Иисус Неизвестный".

[4] Nemuselo ísť výlučne o obrov, ako sa tento význam snaží podať biblia, ale mohlo ísť o jedincov, ktorí zdedili po otcoch neobyčajné schopnosti a zrejme aj väčšiu dĺžku života, v porovnaní s väčšinou zotročenej a degradovanej civilizácie. Čosi ako hrdinovia gréckych báji, ktorých mali ľudia za polobohov - Herkules a podobne. – pozn. prekl.

bohatstve a moci... Vtedy sa Zeus rozhodol potrestať zvrátené ľudské plemeno». (Platón, „Kritias“)

«A uvidel Hospodin, že veľká je zvrátenosť ľudí na zemi... a zarmútil sa v srdci Svojom. A povedal Hospodin: vyhladím ľudí z povrchu zeme», — znova egyptská ozvena v Genezis. (Biblia, Genezis, 6:5 — 7)

Koniec oboch povestí je rovnaký. Egyptský boh Atum hovorí: «Zničím, čo som vytvoril: potopím zem, a zem bude znova vodou». — «Vody potopy prišli na zem... a zahynuli všetky tvory» (Biblia, Genezis, 7:10, 21) — «udiali sa veľké zemetrasenia, potopy, a v jeden deň, v jednu noc... ostrov Atlantída zmizol v morskej hlbine» (Platón, „Timeos“)

«Atlanti rozšírili svoje panstvo až do hraníc Egyptu» — tvrdí Platón. A podľa Herodota: «existovala cesta z Théb k Herkulovým Stĺpom» — k Atlantíde.

Tak, v tejto najstaršej povesti, a možno prvom bľabote ľudstva, je začiatok nášho sveta spojený s koncom nejakých iných svetov. A spojením medzi koncom a začiatkom je Egypt.

A kým v povesti o Atlantíde niet zrnka vonkajšej historickej pravdy, tak zrnko pravdy náboženskej, vnútornej, v nej predsa len je: jazyčnícka eschatológia[1] začiatku sveta je zrkadlovo-analogická kresťanskej eschatológii konca — Apokalypse.

Svetlo Atlantídy, to ono je na dne závratno-priepastnej Egyptskej dávnosti — večnosti.

A čo je to Atlantída? Povesť alebo proroctvo? Bola už alebo bude?

Atlanti — «synovia Boží», alebo, ako by sme povedali dnes — «bohočlovek-ovia».

«Človek sa nadchne duchom božskej, titanskej hrdosti — a stane sa Bohočlovek», — hovorí Ivan Karamazov u Dostojevského. O kom je to povedané? O nich alebo o nás? Nie sme takí istí aj my — odsúdení, posadnutí nezmyselnou pýchou a túžbou po všemohúcnosti, synovia Boží, rebelujúci proti Bohu? A či nás nečaká rovnaký koniec?» (D.S.Merežkovskij, „Tajomstvo troch. Egypt — Babylon“, Moskva, «EKSMO-Press», r. 2001, str. 170 — 173)

Avšak D.Merežkovskij, rovnako ako všetci, koho väznila okultno-ezoterická tradícia, zdedená z Atlantídy, aj on bol autoritou rozdrvenou biblickou tradíciou interpretácie textov a faktov, a preto nedokázal za celý svoj život dať odpoveď na otázku:

Ak *«Atlantída bolo svetlo»*, tak prečo ju Boh ponechal napospas sebe v Svojom dopustení, v ktorom aj zahynula?

* * *

Avšak aktuálna práca nie je o minulej globálnej civilizácii, nepravdoverne usporiadanej a preto aj zaniknutej v dopustení Božom, ale o vybudovaní budúcej globálnej civilizácie, na ktorú sa musí premeniť tá súčasná.

A bez ohľadu na špecifiká nepravdovernosti minulej globálnej civilizácie, ktorá spôsobila jej zánik, odhalené rozdielne typy režimu psychiky, ktorých nositeľmi môže byť jeden a ten istý človek v rôznych periódach svojho života — sú objektívnou danosťou. A vzhľadom na rozdielne možnosti každého z týchto režimov psychiky[2] a rozdielne možnosti spoločenstiev v ktorých prevláda každý z uvedených typov, PÝTAME SA:

Predurčil Boh ako normu pre človeka zvierací režim psychiky? alebo režim psychiky zombi? alebo démonický režim psychiky? — Alebo **Boh jednoznačne predurčil ako normu pre dospelého človeka Ľudský režim psychiky**, pretože pri všetkých ostatných typoch režimu psychiky ľudstvo nie je schopné k ničomu inému, než k agresívnemu parazitizmu v čoraz rozpínavejších hraniciach, a vo výsledku takéhoto parazitizmu — k samolikvidácii?

Podľa nášho chápania Boh predurčil Ľudský režim psychiky ako normu pre všetkých ľudí, ktorá musí byť dosahovaná k začiatku puberty. Preto chybná je každá spoločnosť, v ktorej sa táto norma nechápe ako Zhora predurčená norma a životný ideál pre tých, ktorí ju zatiaľ nedosiahli, a kultúrou

[1] Eschatológia – náuka o posledných veciach. Jazyčnícka – „pohanská“. – pozn. prekl.

[2] Viď tiež práce VP ZSSR: „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“ a Prílohu v publikáciách osnovných materiálov kurzu „Dostatočne všeobecnej teórie riadenia“ v redakciách od r. 2000.

tejto spoločnosti nie je zabezpečená reprodukcia tejto normy formovania osobnosti k obdobiu puberty v nadväznosti pokolení s narastajúcou tendenciou obsiahnuť celú spoločnosť[1].

No napriek nevyhnutnosti zabezpečiť dosahovanie Ľudského typu režimu psychiky k veku začiatku pohlavného dozrievania, t.j. v predstihu zavŕšenia práce genetického programu rozvíjania hmotno-telesných a biopoľových štruktúr organizmu, egregory ľudstva nesú algoritmiku brzdenia a deformovania ľudského osobného psychického rozvoja, brániacu drvivej väčšine novorodených v dosahovaní Ľudského režimu psychiky **k začiatku ich puberty**. A práve na túto «noosféru» — *pri absencii na Zemi inej, ktorá by zabezpečovala dosiahnutie tejto normy v období detstva a tínedžerského veku* — sa svojimi nevedomými úrovňami pripája psychika každého novovznikajúceho človeka ešte v období jeho vnútromaternicového vývinu.

No ak sa Boh nemýli, tak SA PÝTAME: možno predpokladať, že uvedomujúc si tento nesúlad medzi stavom «noosféry» a potrebami *pre rozvoj osobnosti od útleho veku do sformovania Ľudského režimu psychiky* — každej duši, ktorá vstupuje do tohto Sveta, sa ponúka nejaký súhrn úloh na pretvorenie kolektívnej duchovnosti (celej štruktúry egregorov ľudstva) tak, aby tento odhalený nesúlad postupom času a v nadväznosti pokolení zmizol raz a navždy?

Podľa nášho názoru — možno predpokladať, že tento dohad nebude prázdnym výmyslom: všetko tak v skutočnosti aj je, a možno sa o tom presvedčiť, ak preanalyzujeme mravnosť a etiku (ktorá ju vyjadruje) v konkrétnych životných okolnostiach hociktorého *rodu (v zmysle klanu)* po vzostupných líniách príbuzenstva predkov v priebehu niekoľkých pokolení.

* *
*

A každá duša má otvorenú možnosť uskutočniť tento program *«takmer maximálne» — dosiahnuť pod Božím vedením Ľudský typ režimu psychiky hoc aj v zrelom veku*[2], ak nie do puberty, a na tomto základe ďalej pokračovať v osobnostnom rozvoji a prispieť svojim dielom k formovaniu ľudskosti a jej kolektívnej duchovnosti — budúcej «noosféry». No človeku je priznané právo mýliť sa, a je mu udelená sloboda voľby, v dôsledku čoho má pred sebou otvorenú možnosť uskutočniť aj «program-minimum» pri určitom množstve rôznych chýb, ktoré majú poslúžiť ako životná lekcia jemu samému i druhým ľuďom. Množina možností uzavretých v pásme ohraničenom «programom-maximum» a «programom-minimum» je zároveň osudom človeka.

Čo všetko bude sprevádzať v následnom živote každého, kto realizuje svoj osobný «program-maximum» pred tým, než vyčerpá životné zdroje svojho organizmu — vie len Boh. No vyhnutie sa uskutočneniu «programu-minimum» a zhoršenie stavu «noosféry» svojimi osobnými chybami v činnosti i nečinnosťou — *a predovšetkým chybami vo výbere mravných kritérií a určení ich hierarchického usporiadania, ktoré určujú celú algoritmiku psychickej činnosti jednotlivca, vrátane jeho účasti na kolektívnej psychike egregorov* — nutne vedie k vyčerpaniu Božieho dopustenia mýliť sa a k ukončeniu života jednotlivca v tomto Svete pred uplynutím tej lehoty, ktorú by mu mohol zabezpečiť vrodený potenciál jeho zdravia.

Čo a ako sa na novorodeného človeka kladie zmeniť v «noosfére» je v mnohom určené predhistóriou jeho rodu, pretože tými najbližšími vo vzťahu k psychike každého sa javia byť rodové egregory jeho predkov v rodovej línií otca[3] a matky. A určitý podiel chýb, zanechaných predkami v rodových egregoroch, a skutkov v nezrealizovaných nimi programoch «maximum» a «minimum», človek dedí ako svoje životné úlohy vo svojich programoch «maximum» a «minimum», a čosi sa prerozdelí i na jeho potomkov, ak ním jeho rod nekončí.

---

[1] Inými slovami, špeciálne pre priaznivcov obnovenia védickej kultúry: stavovsko-kastový systém je zvrhlý a protiľudský.

[2] «Takmer maximálne», a nie «maximálne» preto, lebo dosiahnutie Ľudského typu režimu psychiky nie je samocieľom, ale iba vytvorením základu pre ďalší osobnostný rozvoj a tvorivosť v duchu Božieho Zámeru.

[3] Ak ale zohľadníme dedenie mužskej genetickej informácie prostredníctvom biopoľa, okrem klasického dedenia na základe chromozomálneho mechanizmu v prípade, ak mala matka pred počatím pohlavné vzťahy s inými mužmi (jav zvaný «telegónia»), tak treba čítať: **«v rodových líniách otcov a matky»**, pretože v tomto prípade má dieťa jedného otca podľa spermy, a niekoľkých otcov podľa biopoľa. To isté sa týka aj množstva dedov, ak telegónia prispela svojim dielom do genetiky rodičov, atď. po vzostupných líniách rodu.

Okrem toho každé dieťa má rodičov, často aj dedkov a babičky, starších bratov a sestry, ktorí zo zostavy svojich programov «maximum» a «minimum» čosi vykonali a niečomu sa vyhli. A vzhľadom k tomu, že dieťa je pre nich najbližším človekom, jeho psychika je pripojená na ich vlastné rodové egregory. V dieťati sa tak všetkým jeho blízkym, a predovšetkým rodičom, dedkom a babkám, dávajú uvidieť ich vlastné osobné i rodové chyby a ich následky, aby oni sami prehodnotili a zmenili čosi v sebe samých. Vo vzťahu k rodičom a ďalším príbuzným je to «odvetná» informácia, prichádzajúca cez reťaz spätných väzieb. Jej intenzívnosť je daná tým, ako na ňu reagujú tí, komu je adresovaná, ako odpoveď na ich činy alebo nečinnosť.

Cirkvi Kristovho mena nazývajú túto zložku genetického dedičstva «prvotným hriechom»[1]. I keď v skutočnosti je doktrína o «prvotnom hriechu» bohorúhačstvom, pretože nie je spravodlivé klásť na jedného človeka zodpovednosť za to, čo vykonali iní, a čomu on nedokázal zabrániť. A táto egregoriálne zdedená chybná algoritmika — nie je hriechom, za ktorý by sa mal človek pred Bohom zodpovedať, ale dedením okolností, za vznik ktorých samotný jedinec zodpovednosť nenesie, ktoré sú však zamerané na to, aby ľudia na svojej vlastnej koži pocítili to, k čomu sa hlásia *(dospelí)* alebo k čomu by sa hlásili *(deti)* bez náležitej pozornosti alebo chápania, kvôli svojráznosti algoritmiky ich rodových egregorov, vplývajúcich na ich nevedomé úrovne psychiky; aby pocítili to, čo vedome považujú prípustné pre seba alebo druhých, napriek tomu, že niektorými svojimi „akože prípustnými“ vedomými alebo nevedomými činmi alebo nečinnosťou — zaťažujú život iných pohromami. Zodpovedať bude treba nie za „prvotný“ hriech, ale za svoj vlastný, vypestovaný behom života, mravne podmienený postoj ku všetkému zdedenému od predkov, prejavujúci sa v činnosti i nečinnosti, a za to, čo bude odovzdané potomkom v zostave ich genetického dedičstva.

V tejto dedičnosti *okolnosť* predstavuje jeden zo znakov ucelenosti Života vždy, umožňujúca každému pocítiť, že človek každým svojim činom vnáša svoj diel do kategórie «VŽDY», a pocítiac v sebe dedičstvo chýb predkov (ak sa usiluje o pravdovernosť), mal by sa postarať aj o to, aby ich neodovzdal svojim potomkom a nezaťažil ich svojimi chybami, zaznamenanými v rodových egregoroch.

Vzhľadom na túto životnú integritu sa «prvotný hriech» — ako jeden zo stimulov k osobnostnému rozvoju aj pre novorodeného človeka, aj pre jeho blízkych — «nezmýva» pri obrade krstu alebo nejakým iným aktom mágie. No ak starší žijúci v rode, vidiac v deťoch ako v zrkadle svoju osobnú i rodovú skazenosť, zmenia sami seba, tak mnohé z toho čo sa vzťahuje k «prvotnému hriechu» mizne z algoritmiky psychiky mladších v rode, občas „samo od seba“, bez akýchkoľvek vedomých úsilí z ich strany: jednoducho kvôli vyššiemu hierarchickému statusu starších v rodových egregoroch; zmeniac seba, práve oni menia aj niektoré «zdieľané oblasti», o ktoré sa v rodových egregoroch opiera algoritmika psychiky mladších v rode[2].

Avšak podobne ako «prvotný hriech» sa potomkom odovzdáva aj dobré genetické dedičstvo. No jedno ani druhé sa neodovzdáva v podobe *„hotovej na použitie“*, ale v podobe «prístupových práv» k informácii a algoritmike zaznamenanej v rodových egregoroch aj v hierarchicky nadradených egregoroch, v rozširujúcom sa poradí ich vzájomnej vloženosti: od egregoru rodiny-rodu až k egregoru celého ľudstva a ďalej. Prístupové práva sa realizujú pod tlakom okolností, nevedome alebo vedome, pri premyslenom postoji k okolnostiam a dávanej skrz Rozlíšenie «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» informácie.

Ľudské osudy tiež zahŕňajú do seba aj súdených si manželov/ky. Jeden druhému súdení, to sú tí ľudia odlišného pohlavia, ktorí keď sa stanú manželmi, dokážu si v najvyššej možnej miere navzájom pomôcť v realizácii «programov maximum» každého z nich, čím zároveň oslobodzujú svojich potomkov od nutnosti opravovať mnohé chyby v algoritmike svojich rodových egregorov, a otvárajú im tak širšie možnosti vplyvu na nadradené egregory v rozširujúcom sa poradí ich vzájomnej vloženosti v «noosfére»; takže deti, ktoré sa narodili v manželstvách súdených si navzájom partnerov, disponujú najlepším vrodeným potenciálom vzhľadom na iné možné varianty manželstva ich rodičov. Avšak mnoho manželstiev sa uzatvára nie medzi navzájom si súdenými z rôznych príčin, čo spôsobuje dodatočné ťažkosti pri realizácii programov «maximum» každého z manželov. Časť týchto ťažkostí

[1] Prípadne «dedičným hriechom». – pozn. prekl.

[2] To isté sa týka aj zmeny obsahu «zdieľaných oblastí» egregoriálnymi lídrami vo všetkých ostatných egregoroch.

pripadne na ich deti a ďalšie pokolenia vo forme zdedených životných okolností, a takisto chýb v algoritmike psychiky a problémov, ktoré budú musieť nutne odstrániť a vyriešiť v ich programoch «maximum» a «minimum»[1].

Takéto sú pri hrubom (t.j. málo detailnom) preskúmaní okolnosti, sprevádzajúce zrodenie človeka a jeho ďalší *život, ako realizáciu jedinej cesty po matrici množiny variantov, dostupných mu v osude*[2].

Obeh informácie v kanáloch priamych a spätných väzieb v živote človeka[3]

Primerane problémom a úlohám, ktoré sú človeku predkladané v programoch «maximum» a «minimum», Boh v Rozlíšení človeku obsahovo predkladá patričnú «prvotnú» informáciu, ktorá je úmerná rozvitosti telesných a biopoľových štruktúr jeho organizmu potrebných k jej pochopeniu a spracovaniu, a tiež úmerná rozvitosti *vnímania sveta, a v rečovom období života aj chápania sveta*[4]. Tento proces, ležiaci v základoch formovania informačno-algoritmického zabezpečenia človeka, sa začína ešte vo vnútromaternicovom období rozvoja jedinca a pokračuje po narodení. Ak nie sú prítomné ťažké genetické chorobné odchýlky, tak intenzívne rozvíjajúce sa hmotno-telesné a biopoľové štruktúry nervového systému[5] i celého organizmu začínajú podporovať nevedomý intelekt ako dvojaký proces:

- po prvé, ako proces triedenia a skladania «prvotnej informácie». V tomto procese sa množstvo «to — nie to», dávané v Rozlíšení, skladá do vlastného videnia sveta.
- po druhé, ako proces modelovania priebehu udalostí v Živote na základe videnia sveta a vytvárania svojho vnútorného i vonkajšieho správania.

Tieto dve zložky procesu nevedomej intelektuálnej činnosti prebiehajú paralelne popri sebe, ovplyvňujúc sa navzájom.

Spočiatku sa formuje vlastné videnie sveta — «Ja-centrické». A analógie mravných kritérií, ktoré riadia spracovanie informácií v algoritmike psychiky bábätka, sa čerpajú z geneticky prednastavenej algoritmiky inštinktívno-reflexného správania, zodpovedajúcej jeho veku.

Neskôr sa v detstve, *úmerne rozvitosti štruktúr organizmu v procese dospievania dieťaťa a úmerne rozvitosti jeho videnia a chápania sveta, ešte pred tým ako prehodnotí kultúru dospelých v tínedžerskom veku*, táto inštinktívno-reflexná algoritmika začleňuje do mohutnejšej (rozvetvenejšej a flexibilnej), kultúrne[6] podmienenej algoritmiky správania. Mravné kritériá sa v tomto období života detí formujú prevažne nevedomky v hravom napodobňovaní dospelých[7], a tiež v hotovej podobe

[1] Podrobnejšie sú otázky formovania duchovného (egregoriálneho informačno-algoritmického) dedičstva preskúmané v práci VP ZSSR „O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné“.

[2] Osud, to je matrica možností (variant), sprístupnených Bohom pre človeka, národ, ľudstvo: v závislosti od rozsahu skúmania tejto otázky.

[3] Táto podkapitola je jediným celkom, dôležitým pre väčšinu našich súčasníkov. No väčšina jeho fragmentov, skúmaná bez spojitosti s ostatnými fragmentmi, je banálna a samy osebe mimoriadny význam nemajú. Preto z dôvodu, aby sme primäli určitú podskupinu čitateľov k vnímaniu tejto podkapitoly ako jedného celku, nerozdrobili sme ju na menšie podkapitoly, umelo tematicky izolované.

[4] O rozdielnom zmysle týchto termínov už bolo povedané v poznámke pod čiarou v kapitole 7.1, a podrobnejšie je táto otázka rozobraná v práci VP ZSSR „O imitačno-provokačnej činnosti“.

[5] Ukazovateľom je nasledovný pomer: «objem mozgu dospelej osoby» / «objem mozgu novorodenca» — tento rozdiel je najvyšší práve u človeka, spomedzi všetkých druhov žijúcich v biosfére Zeme.

[6] Vo všetkých prácach VP ZSSR sa pod «kultúrou» rozumie všetok súhrn geneticky neprenášanej informácie, ktorú nesie spoločnosť v nadväznosti pokolení. T.j. kultúra predstavuje všetku informáciu, odovzdávanú v ústnej, písomnej, grafickej forme, aj vo forme rôznych neformalizovaných a nespísaných zručností, ktoré si ľudia osvojujú v bezprostrednej komunikácii.

[7] Na túto tému existuje ruská národná rozprávka, ktorá dobre zobrazuje kontúry priamych a spätných väzieb v rodine mnohých pokolení, akou by aj mala byť normálna rodina.

Mladí rodičia, poobedujúc osamote, začínajú z akéhosi škopku (malej dieže – drevená nádoba) kŕmiť zvyškami starých rodičov jedného z nich. A ich maloletý synček, sediac na zemi pri peci, sa zrazu snaží čosi zmajstrovať z polienok.

— Ivanko, a čo to robíš?

— No, keď vy, mama a otec, budete starý, ja zatiaľ nemám škopok aby som vás mohol kŕmiť... tak si ho robím: zíde sa!

z egregorov podporovaných spoločnosťou, a najmä, z rodových egregorov, na ktoré sa nevyhnutne každý človek napája «automaticky» (pre fakt pôvodu od konkrétnych predkov) — vplyvom genetického *(chromozomálnym aparátom)* nastavenia parametrov prijímačov a vysielačov biopolí jeho organizmu.

Postupne, úmerne procesu rozvoja telesno-biopoľových štruktúr, prebieha prvá zmena režimu psychiky dieťaťa. Tá je spôsobená rozvojom *vteleného* vedomia dieťaťa do takej miery, že sa prejavuje a začína rozvíjať vedomá zložka intelektu a počiatky mravnosti rozpoznávané samotným dieťaťom. Tento prechod je sprevádzaný začiatkom osvojenia si artikulovanej reči, čo je zároveň aj začiatkom formovania detského chápania sveta[1].

Detský intelekt v tomto období aktívne pracuje jak vo vedomej, tak aj v nevedomej zložke, a dieťa unáša životom hrebeň vlny jeho tvorivej aktivity. Avšak jeho tvorivá aktivita sa v tomto období prejavuje väčšinou v prispôsobovaní si objektov a subjektov, ktoré sa okolo neho nachádzajú (vrátane rodičov, starých rodičov, súrodencov) podľa seba, k svojim *priebežným potrebám*, a taktiež

Od tých čias, si starých rodičov viacej vážili, a vždy sedeli za spoločným stolom aj s mladými rodičmi a vnukom.

Tiež všetci vedia, že decká, keď vidia krčmu a to čo sa v nej odohráva, sami sa začínajú hrať na opilcov. To isté sa týka aj napodobňovania hrdinov z filmov a kreslených filmov. Prejdú roky a algoritmy správania, osvojené v detstve počas hry, začínajú riadiť život určitej časti dospelých.

Preto zamýšľať sa nad tým, čo treba deťom ukazovať, a čo by vo svojom veku radšej nemali vidieť, a čo treba ukázať v predstihu a okomentovať — to je prospešné aj pre deti, aj pre celú spoločnosť.

A preto je spoločensky žiaduce zamedziť predvádzanie deťom toho, čo vedie k rozkladu ich mravnosti. Preto zástancovia neohraničenej slobody slova, médií a sebavyjadrenia v umení aj samotní predstavitelia týchto sfér — sú v mnohých prípadoch hodní toho, aby nútené zamedzenie ich činnosti v týchto sférach bolo hodnotené ako akt spoločenskej hygieny, a nie porušenie nejakých «ľudských práv», pretože oni sami sú len ľuďom podobní, nakoľko ich mravnosť je protiľudská, a ich činnosť predstavuje reprodukciu neľudskej mravnosti v spoločnosti aj nasledujúcich pokoleniach.

[1] Geneticky naprogramované «automatické» nastavenie biopolí dieťaťa na jeho rodové egregory v tomto období dodáva svojské špecifikum výchove osvojených detí. Mnohé z detí, ktoré boli narodené v rozvrátených rodinách alebo mimo nich, si vyžadujú ochranu pred vplyvom rodových egregorov na ich nevedomé úrovne psychiky. Jedná sa o rodové egregory ich skutočných, a nie adoptívnych rodičov, a v mnohých prípadoch aj o rodové egregory skupiny otcov cez jav telegónie, poväčšine tiež nie najlepších predstaviteľov ľudstva z hľadiska mravno-etických kvalít.

Kým v útlom veku dieťaťa otázka jeho ochrany pred rodovými egregormi nie je natoľko aktuálna, kvôli podmienenosti jeho správania vrodenými reflexami a inštinktmi, tak od momentu jeho vstupu do rečového obdobia a začiatku rozvoja vedomej zložky intelektu dieťaťa a ním si uvedomovanej mravnosti — treba pútať jeho pozornosť na rozdiely v jeho správaní, líšiace sa od toho normálneho ľudského, pomáhajúc mu robiť správne hodnotenia toho, čo môže byť spôsobené vplyvom jeho rodových egregorov. Okrem toho, dospelí by mali energetickou silou svojich biopolí izolovať osvojené dieťa od jeho pravých rodových egregorov, t.j. preukázať mu duchovnú podporu. Preto by sa dospelí mali vždy správať tak, aby dieťaťu bolo príjemné vnárať sa do ich biopoľa, vytvárajúc tak vzájomné prepojenie ich polí, aby u dieťaťa nevznikala túžba izolovať sa od egregoru rodiny, v ktorej vyrastá (to sa týka aj svojich vlastných detí), pretože dieťa v prípade takejto izolácie bude duševnú podporu (v zmysle energetického dobytia svojich biopolí) hľadať: ak ide o vlastné dieťa — tak niekde inde; ak ide o adoptované dieťa — tak ju najskorej získa zo svojho pravého rodového egregoru. A spoločne s energiou *nutne* pritečie do *nevedomých úrovní psychiky dieťaťa*, počas poskytovania takejto v podstate duševnej podpory, aj informácia, mravné kritériá a algoritmika, charakteristická pre tento zdroj. Ak tieto zodpovedajú objektívnej pravdovernosti, tak je to dobré, no ak nezodpovedajú, tak dieťa nie je v stave, aby bolo vo väčšine prípadov schopné ich pravdoverne prehodnotiť, práve kvôli nerozvinutosti svojho organizmu, videnia sveta, chápania sveta a algoritmiky svojej psychiky.

V tomto procese (ochrany adoptívnych detí od rodových egregorov ich pravých rodičov) prebieha postupné preladenie psychiky adoptívnych detí od procesov formovania ich nevedomo-automatického správania vplyvom pravých rodových egregorov, ak tieto nesú škodlivé prvky. Pritom sa dieťa postupne pripája na rodové egregory adoptívnych rodičov (alebo dospelých, ktorí nahradili jedného alebo oboch rodičov). Ak sa tento proces ochrany potencionálne nevydareného dieťaťa pred škodlivým vplyvom jeho pravých rodových egregorov začína od útleho veku, tak býva úspešný, a dokonca takéto adoptované dieťa sa počas rastu začne navonok podobať na svojich adoptívnych rodičov natoľko, nakoľko to len umožňuje plastickosť (mnohovariantnosť) genetického programu rozvoja organizmu.

Krik, výčitky (my sme ťa vychovávali, kŕmili... a ty? — fagan jeden nepodarený) **a tresty**, špeciálne vo veku približujúcom sa k tínedžerskému a v tínedžerskom, keď už pravé rodové egregory vykonali svoje dielo, zatiaľ čo adoptívni rodičia si vybíjali svoje neuspokojené rodičovské inštinkty hrami s «živou bábikou», ktorú dostali (k dieťaťu sa správali práve takto, inak by ho ochránili od jeho rodových egregorov) — **sú zbytočné**: adoptívne dieťa vychovávané v úplne dobrej rodine, ktorá ho však neochránia od škodlivého vplyvu jeho pravých rodových egregorov v detstve, môže, počnúc tínedžerským vekom, začať prejavovať vo svojom správaní prakticky všetko, čo bolo zaznamenané v jeho pravých rodových egregoroch a doplniť k tomu, čo už v nich je, ešte veľa skazeného.

A preto, adoptívne dieťa v rodine, to je osobitý záväzok voči nemu samému i voči zvyšku spoločnosti. Záväzok, ktorý si vyžaduje nielen nezištnosť, ale aj *štedrosť*: k osvojeniu si nevlastného drobca do rodiny sa nemožno stavať vypočítavo, podobne ako sa stavajú k lotériám, tým skôr výherným.

v prispôsobovaní si kultúrneho dedičstva spoločnosti, vytvoreného minulými pokoleniami ako aj dospelými v období jeho detstva.

Vedomostí a zručností má dieťa v tomto veku ešte málo, a ako dôsledok vznikajú — škrabance, odreniny, modriny a hrče, no i otvorené možnosti oveľa vážnejších zranení a neželanej smrti pod vplyvom prevažne *objektov súčasnej technosféry*[1] *jak domácich, tak aj pouličných.*

* * *

Preto od rodičov (a zároveň od všetkých dospelých, pri ktorých sa deti ocitli) sa vyžaduje vnímavosť, pozornosť, predvídavosť a preventívna starostlivosť, aby dieťa pri svojom poznávaní a prispôsobovaní si Sveta neurobilo niečo, čo by ho mohlo nenávratne zmrzačiť alebo zabiť. *Ak sa v Božom dopustení niečo také stane, na vine sú dospelí*, ktorí v niektorých svojich činoch prejavili trestuhodnú ľahostajnosť *(nemusí to byť nutne vo vzťahu k ich dieťaťu: Svet je jeden a poprepájaný do jedného celku)*, parazitizmus alebo agresiu, ktoré sa však k nim vrátili po reťazci spätných väzieb v podobe takéhoto druhu «odvetnej» informácie.

A hoci takéto prípady sú vždy smutné a ťažké pre všetkých, ktorých sa tak či onak týkajú, no život hmotného tela — to ešte nie je život človeka v jeho plnosti, a Najvyšší sa nemýli. A všetko, čo sa deje, deje sa tým najlepším možným spôsobom vzhľadom na aktuálnu mravnosť, a z nej prameniacu etiku, všetkých ľudí:

Nepáči sa vám, čo a ako prebieha v Živote v Božom dopustení — zmeňte svoje mravy, *pred*určujúce algoritmiku individuálnej i kolektívnej psychiky, a UČTE svoje deti i svojich vnukov UČIŤ SA osvojovať si pravdovernosť prostredníctvom Života, aby nemuseli ťažko prežívať v tej oblasti Božieho Predurčenia, ktorá sa nazýva „dopustenie“.

* *
*

No k ďalšiemu rozvoju kultúrneho dedičstva na základe prehodnotenia a vnesenia doň čohosi nového, čo tam predtým nebolo, dieťa ešte nie je pripravené: jeho videnie a chápanie sveta to vo väčšine prípadov ešte neumožňuje, a algoritmika psychiky je zatiaľ zaneprázdnená riešením úloh týkajúcich sa inej problematiky.

V tomto období ešte pokračuje dopĺňanie informačného zabezpečenia správania človeka «prvotnou» informáciou na základe poskytnutia Bohom v Rozlíšení samotnému dieťaťu ale aj tým, čo ho vychovávajú *(rodičom, starým rodičom, súrodencom, rodinným priateľom atď.)* akýchsi dvojíc «to — nie to» a k tomu sprievodnej «operatívnej» a «odvetnej» informácie, ktorú by dospelí mali zaregistrovať a pochopiť. Ak sa dáva niečo v Rozlíšení okolitým účastníkom výchovy dieťaťa, tak do ich pozornosti vojde čosi, a ak ich pozornosť neuletí na riešenie nejakých vlastných problémov, tak sa zrazu objaví myšlienka: «Toto je to, čo dieťa potrebuje». V tomto bode sa proces môže aj prerušiť, pretože rodičia a druhí dospelí, pod tlakom zhonu a vlastných zámerov, napokon nemusia vôbec uskutočniť to, čo práve rozpoznali ako potrebné pre rozvoj ich dieťaťa.

---

[1] Štatistika úrazovosti detí a tínedžerov a analýza tohto druhu udalostí prezrádza, že dnešný štýl života civilizácie je pre deti nebezpečný, a v tomto sa prejavuje jedna z mnohých prejavov defektnosti panujúcej kultúry a nepravdovernosti dospelých, ktorý ju podporujú.

Dokonca v poli, v lese, na *mierne klesajúcom* brehu vodnej nádrže je drobec viacej v bezpečí, než vo vlastnom dome, pretože vo veku, keď si dieťa Svet prispôsobuje sebe, dom v sebe nesie hrozbu úrazu elektrickým prúdom: «A čo sú to tam za dieročky v stene?» — vo výsledku: v lepšom prípade sa pod rukami nenájde nič, čo by sa podarilo do zásuvky strčiť; v horšom prípade ho elektrošok odoženie od zásuvky, a celkovo ho len vyplaší; a v tých najhorších prípadoch, minimálne, popáleniny a poškodenia vnútorných orgánov, amputácia poškodených končatín, až po smrť dieťaťa. **A v elektroinštalácii obydlí a domácich spotrebičov je rozšírená všeobecná norma — nepoužívať žiadnu konštrukčnú alebo organizačnú ochranu...**

Okolnosť, že takéto prípady sú pomerne zriedkavé, ich nerobí menej tragickými a nikoho neoslobodzuje od toho, aby sa zmysluplne staval k otvoreným možnostiam tohto druhu.

Spomeňte si na príslovie «pomôž si človeče, aj Boh ti pomôže» a porozmýšľajte, či skutočne civilizácia potrebuje naďalej žiť takto?! alebo bude lepšie vypracovať a zapracovať do života inú podobu života civilizácie, bezpečnejšiu aj pre deti, aj pre dospelých?

Ak sa v Rozlíšení dáva dieťaťu priamo nejaká informácia, s ktorou si samostatne nevie rady, tak ono v tých prípadoch začne „píliť uši“ okolitým dospelým rôznymi otázkami a žiadosťami. A tieto otázky môžu byť v silnom kontraste k jeho každodenným hravým detským záujmom a ambíciám pomaškrtiť si na niečom dobrom, alebo k čomukoľvek, čo je typické pre deti vo veku od 3 do 7 rokov.

Dieťa v tomto veku sa môže od rodičov dožadovať odpovedí na otázky: *ako funguje Svet?* A po odpovedi: «Svet sa skladá z matérie», sa začne dožadovať jasnej odpovede na ďalšiu otázku: «a čím sa líši táto neznáma «matéria», z ktorej sa skladá svet, od tej známej matérii, z ktorej sú zošité moje šaty?» *(ak preložíme jeho detskú otázku do jazyka «vedeckej» filozofie)*. Zaujímajú ho aj otázky, čím sa odlišuje živé od neživého? čo je to smrť, a ako žijú mŕtvi[1]? existuje Boh, a ak neexistuje, tak prečo hovoria, že existuje? bolí to strom, keď ho pília? je správne jesť mäso, veď pre zvieratá, vtáky, ryby to je strašné a bolestivé, keď ich zabíjajú? odkiaľ sa berú peniaze a prečo sú veci tak drahé a nie sú zadarmo? kto je to pán? ako funguje štát, a prečo v niektorých sú králi, a v iných nie? čo je to «dobré», a čo je to «zlé»? prečo, a kvôli čomu sú dievčatá a chlapci — rozdielni? Ako vyzerajú dospelí ujovia a tety bez šiat? Porozprávaj, aký si bol *(bola)*, keď si bol *(bola)* malý *(malá)*. Ako ľudia žili, keď som ešte nebol na svete? odkiaľ sa vzal prvý človek?

A dieťa ešte zaujíma kopec ďalších otázok, hľadanie odpovedí na ktoré zabezpečí prácu pre nejeden vedecko-výskumný ústav na niekoľko desaťročí.

U veľkého množstva detí (vo veku od 3 do 7 rokov) sa v takýchto filozofických otázkach prejavujú záujmy ich osobnosti, ktoré sú v predstihu Zhora zamerané na informačno-algoritmické zabezpečenie realizácie ich programov «maximum» v priebehu celého ich nasledujúceho života.

A najsmutnejšie na tom je, že dospelí sa k tomuto typu otázok stavajú neseriózne, ako k nezmyselným detským vrtochom. Odháňajú ich alebo im dávajú nepravdivé odpovede[2], a nehovoria k veci, aspoň v miere svojho vlastného chápania a primerane tomu, čo dieťa v jeho veku dokáže pochopiť popri už osvojených vedomostiach, a primerane miere rozvitosti jeho vnímania a chápania sveta[3]. Hľadiac na to, ako sa dospelí stavajú k takémuto druhu detských otázok, možno sa zamyslieť aj nad tým, či vari dospelí nikdy neboli deťmi? ...či ich azda nikdy nezaujímali takéto *filozofické a teologické otázky veľmi vysokej úrovne*, ak to povieme vedeckým jazykom dospelých?

No okrem toho, že dieťa kladie hlboké filozofické otázky, môže tiež žiadať *(a narobiť pritom aj cirkus)*, aby mu kúpili nejakú celkom konkrétnu knihu, na pochopenie obsahu ktorej však vo svojom veku očividne nie je pripravený *(o čom sa aj sám presvedčí, ak mu ju začnú čítať, alebo ho nechajú listovať)*. Po tejto udalosti môže kniha doma ležať aj niekoľko desaťročí kým ju znova nájde, prečíta, alebo si spomenie, čo mu bolo prečítané v detstve *(na vtedy nepochopené fragmenty)*, a usúdi že daný text je dôležitý pre jeho dospelý život[4].

---

[1] O tom, že mŕtvi sú určitým spôsobom živí, hoc aj nedostupní pre komunikáciu s nimi, väčšina detí nepochybuje, a tento fakt nasvedčuje tomu, že pocit nesmrteľnosti duše človeka je genetickou informáciou, vloženou Bohom. A z vedomia dieťaťa sa vyháňa až v neskoršom veku pod vplyvom kultúry, v ktorej prevláda *«Ja-centrické» vnímanie a chápanie sveta:* Ja som tu a teraz. Ale drobec určitým spôsobom vie a cíti, že: *«23. Boh stvoril človeka nie aby sa na prach zmenil, ale urobil ho obrazom Svojej večnosti; 24. No závisťou diabla prišla na tento svet smrť a zakúšajú ju tí, čo zdieľajú jeho osud.»* (Múdrosť Šalamúnova, kap. 2).

[2] Známe «klasické» odpovede: našiel som ťa v kapuste; kúpil v obchode; priniesol ťa bocian.

[3] Nehovoriac o tom, že dospelí už pri samotných pokusoch vysvetliť dieťaťu svoje vlastné chápanie týchto otázok a pri odpovedaní na jeho reakcie (deti ľahko vycítia slabé miesta v postojoch dospelých) môžu sami lepšie pochopiť mnohé veci v Živote, vrátane svojho osobného života. *«Ústami batoliat hlaholí Pravda»…* Avšak ona hlaholí ústami detí z veľkej časti tak, že nedáva dospelým hotové pravdivé odpovede a riešenia, ale zadáva im dobré a kvalitné otázky, ktoré dospelých navigujú k pravdivému chápaniu Života. A v tomto je práve vyjadrená dialektickosť života vo vzťahu k dospelým, nakoľko jedna z definícií dialektiky znie: — je to metóda chápania Pravdy cestou kladenia pomocných otázok.

[4] Autora týchto riadkov vo veku 5 rokov veľmi zaujala jedna z úradných učebníc Ministerstva dopravy a spojov ZSSR, v ktorom sa skúmala organizácia železničných ciest: inžiniersko-technická stránka cestného a staničného hospodárstva, lokomotívneho a vozňového parku, technická a organizačná stránka bezpečnosti premávky. V učebnici bolo pomerne veľa obrázkov a technických schém, objasňujúcich rôzne problémy zloženia a fungovania techniky, a tiež otázky ohľadne organizácie prepravy a bezpečnosti dopravy. Keďže ešte nevedel čítať, tak jeho záujem o neznáme obrázky uspokojovala mama, pre ktorú bola táto učebnica pred niekoľkými rokmi oporou pri jej práci. Mama si našla čas, aby porozprávala o tom, čo je nakreslené na obrázkoch a prečo sa na železnici niektoré veci robia práve tak, a nie inak.

A železnica, to je sieť ciest s množstvom staníc, techniky a obslužným personálom. V dnešnej civilizácií je to jeden z najnázornejších príkladov «veľkých systémov», «zložitých systémov», vytvorených človekom; železnica

Dieťa môže aj «nasadnúť» na informačné potoky dospelých, ak debatujú o niečom pre nich veľmi zaujímavom alebo dôležitom, a dieťa náhle preruší svoju hru, šum a ruch, potichu si prisadne vedľa dospelých a pozorne načúva a ukladá si do pamäti to, čo bežne nepatrí do sféry hravých záujmov ani jeho samého, ani jeho vrstovníkov, a bude si to pamätať ak nie celý život, tak po dlhé roky (alebo si na to spomenie po niekoľkých desaťročiach).

A všetok tento prudký záujem detí vo veky 3 — 7 rokov, o veci pre deti netypické, môže prebiehať na pozadí bežných detských hier a vrtochov *(napr. nekúpenej, no veľmi želanej hračky, nanuku atď.)*, čo je typické pre všetky deti v ich veku. A hoci intenzita a sila vrtochov je u každého dieťaťa v jednotlivých vekových periódach iná *(a všetky deti vrtošia následkom «Ja-centrizmu» primeraného ich veku a určitej nestabilite algoritmiky ich psychiky, ktorej informačné a mravné zabezpečenie sa ešte nesformovalo)*, predsa len niektoré vrtochy a žiadosti detí vyčnievajú spomedzi ostatných, dalo by sa povedať svojou neopodstatnenosťou, alebo naopak, záujmom o veci nezodpovedajúce ich veku.

Takéto prejavy v živote ich dieťaťa môžu u rodičov vyvolať údiv až podráždenie, spôsobené ich zábudlivosťou na vlastné detstvo a nechápaním Životnej účelovosti toho, čo prebieha v detskej psychike *(prečo práve „**ICH** drobec“?*[1] *— rodičia si neuvedomujú, **po prvé**, že ich «drobec» nie je «ich» majetkom, ale slobodnou dušou od Boha v tomto Svete, a **po druhé**, že «drobec» vyrastie a detstvo je dané na prípravu pre dospelý život, v čom dospelí musia pomôcť),* no na rozdiel od dospelých, žijúcich dnes prevažne priebežnými záujmami a stresom, *dieťa vo veku od 3 do 7 rokov, dokonca v dnešnej kultúre, žije pod Božím vedením, a väčšinou sa mu neprotiví*: ono sa pod Božím vedením pripravuje na dlhý život pred sebou, a Boh — lepšie než dieťa i jeho rodič — vie, čo presne bude dieťa vo svojom dospelom živote potrebovať, a v predstihu mu poskytuje prístup k náležitej «prvotnej» informácií, čím dieťaťu priamo dáva v Rozlíšení niečo, čo z jeho strany vyvoláva otázky filozoficko-teologického a vysoko vedeckého charakteru *(prosby a žiadosti k rodičom i všetkým okolo, ktoré zjavne nespadajú do okruhu jeho hier a detských záujmov)*; ale aj nepriamo dáva čosi v Rozlíšení okoliu tak, aby zmysel toho našli sami a pochopiac to (čo im bolo dané v Rozlíšení), aby tak isto dieťaťu v *predstihu* poskytli čosi adekvátne a dôležité pre jeho budúci život.

Záujem detí vo veku od 3 do 7 rokov o neštandardné otázky, ktoré sa v dospelom živote radia do kompetencie filozofie, teológie, sociológie, teoretickej a experimentálnej fyziky, biológie, inžinierskej práce[2] atď., pričom ich záujem o danú tému často prekračuje hranice najvyššej aktuálne dosiahnutej

v uvedenom zmysle je fakticky takmer — supersystémom, ak použijeme termín Dostatočne všeobecnej teórie riadenia. A na základe rozhovorov s mamou o obrázkoch z úradnej učebnice sa uňho v detstve vytvorila akási obrazná predstava o «veľkých systémoch», procesoch ktoré v nich prebiehajú, o ich riadení, súvislostiach medzi ich fragmentmi a procesmi v nich.

Takto po niekoľkých desaťročiach, opierajúc sa o systém vnútorných predstáv sformovaný v detstve, bolo oveľa ľahšie pochopiť Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia, než v prípade, ak by ho od detského záujmu o úradnú knižku pre dospelých mama odohnala, povediac: «Si ešte moc malý. Keď vyrastieš a pôjdeš pracovať na železnicu, všetko sa tam dozvieš. A predtým než sa pôjdeme poprechádzať do parčíku: ty sa pekne pohraj v piesku s druhými deťmi a ja si zatiaľ prečítam knižku».

[1] Aby sme tým, čo zabudli na svoje detstvo a žijú v moci skepticizmu a nihilizmu, názorne ukázali, že s maloletými deťmi treba viesť hĺbavé debaty na „nadpozemské“ svetonázorovo-teologické témy, uvedieme úryvok z listu-reakcie jedného z čitateľov na prácu VP ZSSR „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“, ktorý nám prišiel elektronickou poštou:

«… vo Vašej analytickej práci bolo vyslovených aj veľa iných potrebných a užitočných vecí, no mne očividne chýbala takáto dobrá systematizácia vlastných vedomostí o Bohu pre plnohodnotnejší život, preto som sa v svojej reakcii zameral práve na túto stránku vašej analytiky. Povedal som „vlastných vedomostí“, pretože niektoré veci a presnejšie povedané polovicu, som poznal už od narodenia, dávno predtým, než mi začali rozprávať o Bohu. A pamätám si ako od veľmi ranného detstva vo mne narastal odpor, keď mi dospelí začali rozprávať o biblickom zlom bohovi. Ja, asi ako štvorročné dieťa, som si myslel, že voľakto asi ľuďom klame».

A toto nie je jediné svedectvo tohto druhu. V mnohým známej autobiografickej poviedke „Kniha priestupkov a Švambránia“ (Lev Abramovič Kassil) je kapitola s názvom „Boh a Oska“ (* Oska je meno jedného z chlapcov, protagonistov *), v ktorej Lev Kassil píše o teologickej debate, ktorú viedol s Popom jeho mladší brat, približne vo veku štyroch rokov. Jeho rodina bola „pokroková“, t.j. neveriaca, preto aj Oska po tom, čo si všeličo vypočul od dospelých, popovi dokazoval, že Boha niet. Pop mu kládol otázky, ktoré mali rozkývať ateizmus dieťaťa. Nakoniec dospeli až k otázke: „A odkiaľ sa vzala celkom prvá mama?“ A malý špunt, osvietený darvinizmom, dal odpoveď približne v zmysle «a celkom prvá mama — sama sa objavila... postupne... z opičky...». Nakoniec boli v rozpakoch všetci, okrem Osku: aj pop, aj „pokroková“ rodičia.

[2] „Hlas Ameriky“ (alebo rádio „Sloboda“?) raz v jednom zo svojich vysielaní porozprával, čo predchádzalo vzniku aerobusu „Boeing 747“, a ten príbeh je v skratke nasledovný: Firma „Boeing“ má múzeum leteckej techniky. A v tom múzeu, okrem knihy návštev, je aj zošit, do ktorého možno kresliť leteckú techniku podľa svojich predstáv. Nejaké dieťa, tak ako vedelo, nakreslilo do zošita «dvojposchodové lietadlo». Dospelí ujovia — perspektívni letecký

úrovne rozvoja daných oblastí (kultúry spoločnosti) v historickom období ich detstva — je prirodzený, pretože:

- Práve v tomto veku prebieha formovanie mravnosti, rozpoznávanej samotným dieťaťom, v tom zmysle, že sa stáva schopným dávať odôvodnené odpovede na otázky typu: *čo chce a prečo*? A tiež je schopný zaradiť do kategórií «dobré» a «zlé» činy, či už svoje vlastné, cudzích reálnych subjektov alebo vymyslených osôb.
- Mravnosť, formujúca sa v tomto vekovom období, predstavuje KOSTROVÝ ZÁKLAD celej budúcej MRAVNOSTI DOSPELÉHO JEDINCA. Práve na tento «kostrový základ mravnosti», podľa obsahu a hierarchického usporiadania v ňom prítomných mravných kritérií, sa budú behom života naň pripájať a rásť aj všetky ostatné mravné kritériá.
- Božie predurčenie človeka — byť Božím zástupcom na Zemi — si od jednotlivca žiada názorovú určitosť práve v tomto druhu otázok, ktoré sú pre väčšinu ľudí v davo-„elitárnej“ spoločnosti «nadpozemské/nereálne», vzhľadom na ich vlastné chápanie sveta a starosti, ktorým sa venujú. A názorová určitosť k týmto druhom otázok, či už blízka pravde, lživá alebo *žiadna (ako jeden z druhov nemravnosti)* — určuje aj celý nasledovný život jedinca a možnosť realizovania jeho programov «maximum» a «minimum» aspoň ku sklonku života[1].

Práve z týchto dôvodov je záujem dieťaťa o takéto otázky v tomto vekovom období zákonitý a prirodzený. Chybnosť (neúplnosť) a pokrivenosť kostrového základu mravnosti, to sú tie najvážnejšie a najťažšie odstrániteľné (v ďalších obdobiach života) defekty rozvoja osobnosti *(ako pri všetkých defektoch, kde termín «kostra» môže byť použitý v priamom alebo prenesenom zmysle)*. Ak sa kostrový základ mravnosti dieťaťa nebuduje tak, aby malo možnosť pochopiť tieto «nadpozemské/nereálne» otázky pri komunikácii s prírodou a dospelými, tak sa táto mravnosť buduje vo viac či menej škodlivej podobe prevažne nevedomky: počas detského napodobovania správania dospelých (zo svojho okolia alebo z filmov) a tiež sa čerpá z rodových egregorov a rôznych hierarchicky nadradených egregorov, podľa štruktúry ich vzájomnej vloženosti v «noosfére» Zeme.

Okrem toho, v davo-„elitárnej“ spoločnosti sa kostrový základ mravnosti aspoň čiastočne kriví prevládajúcou kultúrou celej spoločnosti, a tiež subkultúrou tých kruhov spoločnosti, ku ktorým patrí rodina, konkrétne svojimi už vopred hotovými názormi k svetonázorovo-teologickým otázkam. V epoche idealistického ateizmu nové pokolenia tak preberali od dospelých obradnú vieru *(pozdvihnutie rituálov na úroveň modlitby a vnútornej komunikácie s Bohom*)*, ničiacu ich vieru Bohu na základe svedomia v Živote a ich osobnú vnútornú relígiu *(vnútorné spojenie s Bohom, bez prostredníkov*)*; v epoche materialistického ateizmu nové pokolenia rovnakým spôsobom preberali od dospelých presvedčenie, že Boh neexistuje, hoci ak žili podľa svedomia, mohli byť v Živote k Bohu bližšie, než obradoverci bez svedomia, od detstva presvedčení v tom, že Boh existuje a je Všemocný[2].

špecialisti firmy, medzi povinnosti ktorých spadá aj analýza názorov neodborníkov-návštevníkov múzea — hľadiac na detský obrázok, zaujali k nemu seriózny postoj a zamysleli sa. Po úvahe vykonali ekonomický a inžiniersky prepočet na tému detského obrázku, na výstupe ktorých sa objavilo nové lietadlo, ktoré dalo zrod novej ére v rozvoji civilného letectva.

V tejto súvislosti tiež treba spomenúť mnohým známe sovietske turbovrtuľové lietadlo „An-22“ (hlavným konštruktérom bol O. K. Antonov) — “Antej“ (lat. Antaeus), rekordér 1960-tych rokov v preprave ťažkotonážnych nákladov, objavil sa ešte skôr než turboreaktívny „Boeing-747“. Prvé publikácie o ňom v sovietskej tlači informovali aj o pasažierskej modifikácii do 700 ľudí (v závislosti od dĺžky letu). Napriek tomu, táto modifikácia zostala len na papieri a An-22 sa nestal prvým aerobusom. Tu ešte raz pripomenieme, že vo voľnom čase sa Oleg Konstantinovič (Antonov) venoval maliarstvu.

[1] O tom hovorí aj ruské príslovie, narážajúc na výprask, ako jeden z presvedčovacích prostriedkov pri výchove detí: «vychovávať človeka treba, kým sa na lavicu po šírke zmestí; keď je už na dĺžku lavice, potom treba prevychovávať».

[2] V tejto súvislosti uvedieme slová proroka Mohameda: «Každý človek sa rodí moslimom (v preklade „oddaný Bohu“) a až rodičia z neho urobia žida, kresťana alebo modlára» („Korán, preklad zmyslov a komentáre“ Valerij Prochorov, Moskva, 1993, str. 547).

Jediné, čo sa od čias Mohameda zmenilo, je nárast množstva vieroúk (kriviacich v rannom detstve smerovanie života človeka, odvádzajúc ho od viery Bohu na základe svedomia) a pribudol k nim aj otvorený ateizmus a historicky sformovaný „islam“, degradovaný na rituál a vyžadovanie rituálnej disciplíny. Ale slová Mohameda poukazujú na jednotu emočného a zmyslového režimu psychickej činnosti pri narodení dieťaťa, ktorá sa napokon ničí kultúrou spoločnosti, ktorou sa riadia dospelí, a konkrétne, rodičia.

A aby sa v nových pokoleniach neobnovovali automatizmy správania na základe chybných názorov minulých generácií v rôznych «nadpozemských/nereálnych» otázkach, samotní dospeláci musia spolu so svojimi deťmi pouvažovať nad tým, či majú vo všetkých svojich názoroch na «nadpozemské/nereálne» otázky pravdu.

Pre spoločnosť je výhodnejšie podporovať a uspokojovať záujem detí práve k tejto problematike *(presahujúcej dosiahnutú úroveň kultúry)*, než brániť deťom v uspokojení ich záujmov alebo im povinne nanucovať predstavy dospelých diplomovaných pedagógov, často slaboduchých a bez pamäte, o tom, čo — z pohľadu dospelých — *by malo* v detstve zaujímať ľudí *druhého pokolenia, ktorých čaká riešenie iných úloh rozvoja ľudstva*.

Nižšie je uvedený príklad „vedecky“ podloženej „pedagogiky“ mladších vekových skupín v jej praktickom použití, známy z reálnej minulosti detských škôl:

* * *

Podľa metodických príručiek pedagógov v detských škôlkach ZSSR koncom 1950-tych a začiatkom 1960-tych rokov sa deti na hudobnej výchove s nútenou disciplínou zborovo učili pesničku so slovami «slniečko na dvore, a v sade cestička, ty moja sladká, jahôdka-čerešnička», ktorú spievali bez nadšenia a záujmu len preto, aby nešli stáť do kúta; a keď ostali na chvíľu sami bez dozoru vychovávateľov[1], niektoré deti, hoci nie všetky, si pospevovali pesničky z detskej subkultúry s inými slovami: «len nech je vodka a zo sleďa chvost...» — a potajomky (vo veky 5 – 6 rokov), za letnou sprchou v priestoroch detskej škôlky, skupinovo, jeden za druhým do kruhu fajčili cigaretu „Belomor“ *(Cigarety vždy niekto z nich, približne raz za týždeň, systematicky nosil z domu)*. Každodenné fajčenie pokračovalo až do tej doby, kým rodičia niekoho z detí po návrate zo škôlky nezacítili cigaretový smrad v dychu svojich detí a nebrali na zodpovednosť vychovávateľov a administráciu.

Kostrový základ mravnosti, sformovaný v rannom detstve na alkoholovo-barovej problematike tých rokov, sa prejavuje dnes všade v dospelom živote toho konkrétneho a niekoľkých ďalších pokolení niekdajších detí. A ak by sa kostrový základ mravnosti formoval ináč: nie na alkoholovo-barovej problematike, prevládajúcej v niektorých rodinách a spoločných dvoroch, a nie na hlúpych pesničkách v škôlke «o sade s čerešňou», vymyslených pre deti osprostenými dospelými[2], ale na celosvetonázorovej problematike života ľudstva? — bol by dnes život Ruska iný.

A čo dnes podsúvajú deťom v úlohe akože ich detských záujmov dospelí pedagógovia-zabednenci v reálnej výchovnej praxi detskými škôlkami a televíziou? kto túto výchovu realizuje? kto a ako si zlízne jej následky...

Pouvažujte, čo s tým robiť, a ako ochrániť deti, aspoň v budúcnosti pred takýmito diplomovanými škodcami — pedagógmi a radom detských spisovateľov, scenáristov a režisérov, tvorcov televíznych programov? či represie voči nim nezabezpečujú riešenie problému formovania kostrového základu pravdovernej mravnosti budúcich pokolení.

* *
*

No reálna kultúra spoločnosti súčasnej globálnej civilizácie *(s výnimkou niektorých špecifických subkultúr a relatívne neveľkého počtu rodín)* je taká, že prirodzený záujem väčšiny detí o kľúčové otázky života týkajúce sa každého z nich osobne, o kľúčové otázky života spoločnosti a Života celkovo — nenachádza v období formovania kostrového základu mravnosti detí patričné uspokojenie.

---

[1] Mladučké dievčiny, po ukončení pedagogickej strednej školy (čo už ich len dokázali naučiť za dva roky) s neusporiadaným životom (na vysokú sa nedostali, je čas vydať sa, niektoré sú z dediny a žijú v podnikovej ubytovni majiteľa detskej škôlky) — ešte toho veľa nezažili ani ako matky, či partnerky, alebo občan. To čo chápu a cítia nie je to, čo sa nachádza v dušiach bežnej 20 až 30 člennej skupiny detí, no ani v ich živote a živote spoločnosti...

Ak sú v spoločnosti detské škôlky, tak práve v nich musia byť najviac znajúci a zruční, mravne pravdoverní pedagógovia — vychovávatelia a MRAVOukovia.

[2] A stalo sa to navyše v meste, ktoré hlúpy architekti pod diktátom nemenej hlúpej chruščevsko-trockistickej straníckej nomenklatúry, zastavali «chruščevkami» tak nahusto, že tráva nemala kde rásť, nieto ešte aby sa našlo miesto pre sad, kde by sa detváky samé mohli vybrať na čerešne.

A toto má v davo-„elitárnej“ spoločnosti *(okrem zombírujúcej profesionálnej, diplomovanej a OHLUPUJÚCEJ PEDAGOGIKY)* ešte dve navzájom prepojené a najviac očividné príčiny:

- Nevnímavosť samotných rodičov k dôležitosti týchto otázok. Nevnímavosť, ktorú si osvojili vlastným začlenením sa do márnivého zhonu života dospelej populácie, ktorá nedozrela do Ľudskosti; týmto je aj podmienená nezdvorilosť a povrchnosť odrážajúca sa v podstate odpovedí na tieto otázky; permanentná zaneprázdnenosť dospelých márnosťami a zhonom (pracovaním do úmoru kvôli kariére alebo peniazom, domácimi prácami, televízorom, rôznymi závislosťami na degradačno-parazitickom spektre potrieb — vlastných aktuálne panujúcej kultúre spoločnosti atď.)
- «Stratégia výchovy» prameniaca z predstáv samotných dospelých o tom, čo všetko treba dieťa naučiť aby bolo «v živote úspešné», bez ohľadu na to, či sa samotným dospelým podarilo dosiahnuť tento úspech, ktorý teraz programujú dieťaťu, alebo nepodarilo *(druhá vec je, nakoľko budú schopní zrealizovať svoju «stratégiu výchovy» v živote)*. «Stratégia výchovy» sa stáva ubíjajúcim faktorom vo «vydarených» rodinách, kde deti nie sú ponechané sami sebe, ulici, televízii a internetu v dôsledku toho, že ich rodičia sú zaujatí zhonom alebo zotročení degradačnými potrebami.

  Ubíjajúce «stratégie výchovy» sa prejavujú v nútení dieťaťa k hodinám hry na piano, k lekciám krasokorčuľovania, ku športovej gymnastike, k učeniu cudzích jazykov, k intenzívnejším kurzom matematiky, fyziky, chémie atď., čo *tvorí obsah módneho trendu výchovy a vzdelávania* (v zmysle získania znalostí a nadobudnutia zručností) *počas aktívneho života každého nového pokolenia rodičov a starých rodičov.*

  Z povedaného nevyplýva, že by dieťa nebolo potrebné učiť muzike, tancom a mnohému ďalšiemu... Je však neprípustné tlačiť naň <u>módnou výchovou a vzdelaním</u> do takej miery, aby sám viac nemal čas ani silu k tomu, aby si sám kládol a nachádzal odpovede na otázky o tom „ako funguje Život?“, ktoré sú svetom dospelých odsunuté do hlbín profesionálnej vedy alebo výšok filozofie a náboženstiev.

Ak sú rodičia veľmi tvrdohlaví v takomto utláčaní dieťaťa svojou «stratégiou výchovy», pričom na dieťa sú v jeho programoch «maximum» a «minimum» Bohom v Zámere kladené nejaké osobité úlohy, tak rodičovská «stratégia výchovy» sa stáva prekážkou v uskutočnení Božieho Zámeru. A tvrdohlavosť rodičov, ktorí sa uzavreli vo svojich predstavách o takzvanej «správnej výchove», a preto nevnímajú nikoho a nič, môže dospieť k tomu, že sami urobia zo svojho dieťaťa sirotu: obaja alebo jeden z nich môže zomrieť, aby neprekážal vo formovaní osobnosti dieťaťa v súlade so Zámerom *(v tom je aj jedna z odpovedí na otázku, prečo mnohí z tých, koho spoločnosť nazýva veľkými ľuďmi, pre ich vklad do rozvoja kultúry, prišli v detstve o jedného alebo oboch rodičov)*. V ľahších prípadoch, svojim tvrdohlavým presadzovaním «správnej výchovy» *(„je to pre tvoju budúcnosť, tomu zatiaľ nerozumieš!“)*, dieťaťu len skomplikujú uskutočnenie jeho programov «maximum» a «minimum»[1].

Alebo, ak sa prijíma rozhodnutie Zhora v prospech predĺženia života rodičov, ktorým sa darí učiť svoje deti niečomu, čo bráni ďalšej realizácii Zámeru, tak v takomto prípade ich deti môžu odísť na druhý svet skôr, než ich rodičia.

V skutočnosti dospelí rodičia, bez ohľadu na dosiahnutú úroveň svojho vzdelania[2], by si v tomto období detstva svojich detí mali naplánovať prerozdelenie svojho času a síl tak, aby v prípade, ak im dieťa položí teologicko-filozofické otázky — **povinne** s ním vstúpili do zmysluplného dialógu. Pričom dospelí je povinný chápať, že *odpovede na tieto otázky sú dôležité aj* pre dieťa, ale aj *pre samotného dospelého*. A preto je povinný sám premýšľať (skúmať a chápať), a nie iba podsúvať dieťaťu jemu známe hotové názory druhých ľudí v bezducho-bifľovacom[3] režime. Ide o to, že proces myslenia — to

[1] Inými slovami, v utláčaní dieťaťa stratégiami módnej výchovy sa prejavuje *ateizmus rodičov vo forme ich nedôvery Bohu ohľadom osudu a života dieťaťa*, a zároveň ich zombírovanosť módou alebo démonizmus.

[2] V zmysle osvojenia si znalostí a praktických zručností.

[3] „Záznamníkovom“ – bezduché učenie sa cudzích názorov a vedomostí, bez vlastného uvažovania nad obsahom, s cieľom si to len zapamätať a zopakovať učiteľovi ako zo záznamníku... Takýto prístup je pestovaný jak u žiakov, tak aj u učiteľov. – pozn. prekl.

nie sú len chemické reakcie a fyziológia látkovej výmeny v nervovej sústave človeka[1], ale ide o biopoľový proces, ktorý je fyziológiou látkovej výmeny a štruktúrami hmotného tela len podporovaný.

Procesu myslenia vždy zodpovedá určitá algoritmika riadenia zmyslových orgánov, informačných prenosových kanálov v organizme človeka, algoritmika spolupráce pravej a ľavej mozgovej hemisféry, z ktorých každá je funkčne špecializovaná[2]. A táto algoritmika vcelku aj čiastkovo je odlišná od iných režimov: bezstarostnosti, sna, práce svalov, oddychu v bdelom stave a pod. Toto všetko i mnoho iného nachádza svoj prejav v špecifickom vyžarovaní biopolí človeka, či už je to dieťa alebo dospelý.

No medzi dospelým a dieťaťom existuje aj rozdiel: tak ako je dospelý od dieťaťa silnejší silou svojho svalstva, tak je *prirodzene* silnejší od dieťaťa aj silou svojich biopolí. A to znamená, že ak biopolia dieťaťa a rodičov nie sú rozpojené, ale prepojené na seba navzájom, tak dospelý sa stáva lídrom v nastavovaní (ladení) algoritmiky biopolí systému «dieťa + dospelý», zároveň prebúdza v biopoli dieťaťa tie zložky žiarenia, ktoré si zatiaľ ešte neosvojilo (dieťa v sebe ešte neobjavilo tieto možnosti).

Dieťa je vnímavé k biopoliam (hoc i nevedome), o to viac k biopoliam svojich starších príbuzných. Na základe geneticky daného reflexného nastavenia dráh priamych a spätných väzieb fyziológie organizmu sa v detskej psychike formuje algoritmika prípravy na rôzne vonkajšie okolnosti. Tá sa najaktívnejšie rozvíja tiež v období detstva 3 až 7 rokov v rámci hier, pri ktorých si deti seba predstavujú v úlohe niekoho alebo niečoho, napodobujú okolité objekty a subjekty. A tak dieťa, akonáhle sa ocitne v biopoli dospelého, už len preto aby sa cítilo pohodlne *(zjavný nesúlad rozdielne vylučovaných biopolí môže byť natoľko nepríjemný, ako škŕkanie klincom po skle, alebo falošne tóny v akorde či melódii)* — nevedomky si nastavuje algoritmiku riadenia svojho organizmu a špecializovaných telesných a biopoľových štruktúr do toho režimu, v ktorom sa žiarenie jeho biopolí synchronizuje a spektrálne kopíruje oveľa silnejšie žiarenie biopolí dospelého, v ktorých sa dieťa nachádza[3].

Ak je osobná kultúra myslenia a kultúra celkovej psychickej činnosti dospelého efektívna, tak jej zodpovedá aj určitý konkrétny režim vyžarovania biopolí; ak dospelý odpovedá na otázky dieťaťa v bezducho-bifľovacom režime, nepremýšľajúc pritom, alebo odpovedá nesúvisle a uprene „premýšľa“ nad niečím vlastným, tak tomu zase zodpovedá aj iný režim vyžarovania biopolí. V takom prípade sa dieťa môže pokúsiť pomôcť sebe i dospelému položením otázky «oci, nad čím premýšľaš?», ktorá by mala myseľ dospelého priviesť naspäť k dieťaťu a dať mu to, čo potrebuje: teda **oporný ŽIVÝ vzor-etalón nastavenia biopoľového systému organizmu v procese efektívneho myslenia.** Ak tento vzor-etalón dospelý dieťaťu dať nedokáže, potom je dieťa nútené si ho vytvárať samo metódou pokus-omyl, možno aj počas celého života alebo ho bude hľadať v dostupných preň egregoroch.

---

[1] Informačná kapacita chemických reakcií, podmienená zlučovaním atómov do molekúl a rýchlosťou chemických reakcií, nie je dostatočná na spracovanie všetkej informácie v potrebnom tempe. Okrem toho samotná fyziológia látkovej výmeny v činnosti vyššej nervovej sústavy u človeka a zvierat je vo všeobecnosti homogénna. A táto homogénnosť fyziológie nevysvetľuje kvalitatívne rozdiely možností u človeka a zvierat.

[2] Pravá hemisféra zabezpečuje obrazné myslenie jak statickými obrázkami, tak aj videním procesov vo vnútornom svete. Ľavá hemisféra zabezpečuje diskrétne myslenie ako proces nespojitého, postupného prechodu od videnia jedných obrazov k druhým. Inými slovami, vo vzťahu k bohocentrickému vnímaniu sveta trojjednoty *matérie-informácie-miery* je pravá hemisféra zodpovedná za *informáciu* ako takú a ľavá hemisféra za *mieru*. Ich koordinovaná činnosť zabezpečuje tandemovú súhru rozumovej činnosti. (totožnosť obrazov-“vnemov“ a mier-“vnútornej lexikálnej logiky týchto obrazov a procesov“ *)

[3] A ak existuje nesúlad medzi rodičmi, tak ten sa prejavuje aj ako nezlučiteľnosť nimi vyžarovaných biopolí. Dieťa pri kontakte s nimi nevie, na koho z nich sa má naladiť, a tento stav ho často odsudzuje na dvojtvárnosť a mnohotvárnosť: pri jednaní s jedným rodičom je také, pri jednaní s druhým rodičom je zasa iné. Dieťa v štádiu vytvárania kostrových základov mravnosti, uvedomujúc si túto svoju mnohotvárnosť, nie vždy sa dokáže zorientovať a ujasniť si, kým je ono samo bez ohľadu na to, s kým je v kontakte.

Ak sa už nachádza v tom veku, môže sa stať egregoriálnym lídrom v rodine rodičov, neschopných udržiavať súlad vo vzájomných vzťahoch, a sám — bez toho aby si to uvedomoval — nastaví v rodine taký režim vo vzťahoch medzi staršími, ktorý bude zodpovedať jeho mravom. No v sporoch medzi dospelými sa štatisticky často prejavuje ich zvierací typ režimu psychiky, možno trochu prikrášlený nadstavbami zombi a démonizmu. V tomto prípade je otec inštinktívne podriadený matke dieťaťa a pripútaný k dieťaťu; matka je inštinktívne podriadená dieťaťu; algoritmika nevedomých úrovní psychiky dieťaťa egregoriálne ovláda *(uvedomelá vôľa sa väčšinou u dieťaťa prejavuje až v o niečo staršom veku)* celý život rodiny rôzne, v závislosti od toho, čo sa dostalo do kostrových základov jeho mravnosti. Na základe toho sa môže rodinný nesúlad buď zhoršovať (malým despotom), alebo naopak, nesúlad nakoniec vymizne.

No nie je vylúčené ani to, že odíde na druhý svet ako starý slabučký starček, ktorý nestratil celkom zdravý úsudok v dôsledku zostarnutia organizmu, no aj tak sa pritom nenaučil myslieť; nenaučil sa myslieť iba preto, lebo kedysi bolo potrebné premýšľať spolu s ním o kľúčových otázkach Života v jeho detstve, pričom rodičia ho odbili alebo mu dali odpovede na otázky v bezducho-bifľovacom režime[1].

Základom — fundamentom, na ktorom sa vytvára osobná kultúra ladenia svojho organizmu na rôznorodú psychickú činnosť, je osobná zmyslovo-emočná kultúra a kultúra pozornosti. A preto od úplne ranného detstva, ak chceme v dieťati vychovať zmyslovo-emočnú kultúru, treba s ním spoločne počúvať, ako rastú kvety a tráva, tak že ho to samého bude baviť, a nie čítať noviny kdesi v kúte; sledovať ako po zemi a steblách trávy lezú chrobáky a ako sa im ligoce štruktúrovaný povrch kroviek, a ako sa v nich odrážajú melódie lúčov slnka, hrajúcich v povetrí; uvidieť, že zem pri nohách stebiel nie je iba čierno-sivá rovnorodá kaša, akou sa zdá pri pohľade z okna auta uháňajúceho cestou, ale množstvom zrniečok piesku, odumretých zvyškov tráv a inej fauny a flóry minulých pokolení, po ktorých lozia mravčeky a ďalšie drobné chrobáčiky, a že to všetko žije, samo je to časťou Života, a tiež to určitým spôsobom „pozerá“ na človeka a ľudstvo; má k nemu svoj vlastný postoj, podobne ako keď sa sami „pozeráme“ na nich a máme k nim svoj vlastný postoj.

Ak si rodičia pre množstvo povinností na toto nenájdu čas a silu, musia ich v tomto podporiť dedkovia a babky. No aby takáto pomoc starých rodičov prišla vždy včas, rodina *(teda množina príbuzných spoločne žijúcich na jednom mieste)* musí zahrňovať v sebe niekoľko pokolení, a jej príbytok musí byť dostatočne priestorným a vhodným na tento účel[2].

S týmto druhom ukrátenosti detí vo veku od 1,5 do 7 rokov o spoločné bádanie s dospelými rôznych foriem života v biosfére Zeme; *s ukrátením detí* o obojstranne zaujímavé dialógy na teologicko-filozofické témy o Živote vcelku i o Živote v jeho rozmanitých prejavoch, v ktorých dospelí sú povinní deťom nielen pomôcť sformovať kostrový základ ich morálky, ale **dať im aj oporný *živý* etalón nastavenia algoritmiky riadenia organizmu a celkovej psychiky v procese emočno-zmyslovej činnosti a myslenia**, *je spojená aj väčšina problémov s prospechom v školách v staršom veku.*

* * *

Pásovo chrliaca a masovo zombírujúca pedagogika, panujúca už niekoľko storočí, nevidí osobnostný svojráz každého dieťaťa, nerozlišuje deti, nevidí rozvojové špecifiká každého z nich, a predovšetkým — nevidí poruchy *(prerušenia, odklony, neprekonané hranice)* v ich rozvoji, nehovoriac už o tom, že by deťom pomohla prekonať následky už existujúcich porúch a predísť novým v budúcnosti. Ona začína rovno tým, že ide dieťa precpávať rôznymi vedomosťami[3], nevyčleniac jeho

[1] **Práve z tohto dôvodu ani televízia, ani počítač nabitý hrami „rozvíjajúcimi intelekt“, nedokážu nahradiť čas družne strávený s rodičmi, s inými vychovávateľmi, SPOLOČNE PREŽÍVAJÚCIMI s deťmi ich záujmy.**

Pri „trávení času“ iba za počítačom môže prebiehať len proces formovania „osobnosti“ bezCitného *(v zmysle nedostatočnej vyvinutosti systému zmyslov a emócií)* individualistu, v mnohom nespôsobilého k priamej komunikácii s ľuďmi a Životom, závislého od technických prostriedkov objasnenia situácie a rozhovoru rovnako, ako je postihnutý človek závislý od protézy a invalidného vozíka.

[2] Preto jedným z aktov genocídy *(v 20. storočí na území ZSSR)* bolo zničenie mnohogeneračnej rodiny prevažne dvojizbovými «chruščovkami» a štátno-legislatívnym ohraničením plochy vidieckeho rodinného domu na 27m^2; zničenie mnohogeneračnej rodiny nebolo prirodzeným procesom, bol to skrytý zlý zámer, ktorý sa podarilo politicky zrealizovať.

[3] K tomu navyše nie vždy zodpovedajúcimi objektívnej pravde, ale prednášanými žiakom ako objektívna pravda.

Reálne škola vyučuje celkovo iba dve objektívne vedy: matematiku a geografiu. Ich objektívnosť je podmienená tým, že matematika skúma vzájomné vzťahy medzi množstvami a poradím (čísla a zákonitosti*), ktoré ležia v základoch existencie Vesmíru a nepodriaďujú sa človeku; geografia skúma planétu Zem, ktorej zmeny prebiehajú veľmi pomaly (vzhľadom na priebeh ľudských dejín) a do začiatku 21. storočia sa tiež nepodriaďovali človeku. Ďalej ešte škola učí zručnostiam-remeslám, medzi ktoré možno zaradiť ovládanie písania a jazykov, informatiku a pod. Všetko ostatné čo škola učí — sú len subjektívne interpretácie pozorovaní a experimentálnych údajov (prírodné vedy) a interpretácie zväčša textov a artefaktov zdedených z minulosti (humanitné vedy). No tradičné kultové interpretácie prevládajúce vo vzdelávacom systéme — nie sú jediné možné vysvetlenia, a už vôbec nemusia byť tými najlepšími z hľadiska praktického využitia a adekvátnosti k Životu.

Takto sa vo všetkých učebných disciplínach okrem matematiky a geografie (pre všeobecnú krízu ateistickej „prírodovedy“) menili v priebehu niekoľkých storočí aj predstavy o pravdivosti rôznych teórií, spoločne so zmenou pokolení «vedeckých velikánov». Dokonca v teoretickej mechanike, nepoznajúcej kvantové efekty a pod., sa v priebehu tohto času neraz zmenil vzťah k takým kategóriám ako «sila inercie»: v jedných modeloch

osobný svojráz z anonymnej masy, nedajúc si tú námahu naučiť ho byť vnímavým k vlastnému organizmu, k fyziológii a plastickosti jak hmotného tela, tak aj k fyziológii a „plastickosti“ biopoľa[1]. A rovnako ako nemožno hrať na nenaladených husliach alebo gitare, ako nemožno fotografovať fotoaparátom so zakrytým objektívom alebo ktorého mechanizmus nastavovania rýchlosti funguje chybne — tak aj nenastavený organizmus nedokáže zabezpečiť efektívnu psychickú činnosť, vrátane sústredenia sa na vedomosti, ktoré vštepuje školská pedagogika; a tým skôr nedokáže zabezpečiť samostatné osvojenie si znalostí a zručností, pričom im ešte pomáhajú učitelia. **A toto je hlavná chyba súčasnej pedagogiky aj ako systému aplikovaného v praxi, aj ako teoretického vedného odboru.**

Preto sa v škole aj univerzitách ľahko a dobre učia tí, koho rodičia alebo starí rodičia doviedli v detstve do toho štádia osobného rozvoja, že dokážu čerpať vedomosti zo systému povinného aj špeciálneho vzdelania viac-menej samostatne, napriek nerestiam aktuálnej pedagogickej vedy a praxe.

* *
*

No ak človek — v ľubovoľnom veku — náhle v sebe nájde naladenie organizmu, a tým pádom vlastne naladenie biopoľových procesov, zabezpečujúcich efektívne myslenie a celkovú psychickú činnosť, tak moc jeho intelektu rovnako rýchlo a mnohonásobne vrastie.

Funguje to tak bez ohľadu na to, či si správne naladenie vypracoval sám pod Božím vedením a naučil sa ho obnovovať aktom svojej vôle, alebo *sa stalo preň prirodzenou a nevratne stabilnou normou (o takomto druhu zázraku rozpráva životopis Sergija Radonežského, ktorému štúdium spočiatku šlo veľmi ťažko),* alebo sa tak či onak naučil ho v sebe obnovovať «skopírovaním» od niekoho druhého[2]. No v detstve je prirodzené, že dieťa ešte nedosiahlo tú znevoľnenosť, ktorá je

---

predstavovala — fiktívnu silu, objektívne neexistujúcu, ale teoreticky potrebnú na dosiahnutie rovnosti v systéme rovníc; v iných modeloch — bola reálnou silou prírody. Jeden z modelov, ktorý ju považuje za reálnu silu prírody, ju chápe ako silu odporu gravitačného poľa voči zmene parametrov rovnovážneho pohybu makroobjektu.

A v našej epoche prax zasa ukazuje, že podstatná časť zručností a interpretácií v súčasnom svete zastaráva behom 5 — 10 rokov. A to vedie k odpovedi na otázku: *Čo škola neučí a čo by škola učiť mala, aby nevyčerpávala učiteľov a žiakov bifľovaním interpretácií, ktoré aj tak v mnohom stratia svoju praktickú aktuálnosť skorej, než deti ukončia ak aj nie všeobecnovzdelávaciu, tak vysokú školu?*

Odpoveď je jednoduchá: Škola neučí deti umeniu interpretovať pozorovanie, experimentálne údaje, texty a artefakty v tempe vzniku potrieb riešiť na základe interpretácie rôzne praktické úlohy, najmä také, ktoré si vyžadujú kolektívnu činnosť.

To je ale práve to, čo je nutné na prekonanie celkovej krízy systému vzdelávania, a na realizáciu všeobecného rastu KULTÚRY RIADENIA V SPOLOČNOSTI. V súčasnom vedeckom lexikóne sa opis takéhoto umenia interpretácie pozorovaní, experimentálnych údajov, textov a artefaktov nazýva — **metodológiou poznania**. Ju treba učiť deti, a za týmto účelom sa toto umenie musíme učiť aj my sami, vyjadrujúc ho v teóriách — čo je tiež interpretáciou tohto umenia.

Jeden z druhov tohto umenia sa oddávna nazýva dialektika, a jej objasneniu je zasvätená táto práca.

[1] V tom je aj jeden z prejavov neadekvátnosti súčasného prístupu k výučbe telocviku v detských predškolských zariadeniach a v škole.

[2] Mnohí žiaci a rodičia si v starších ročníkoch školy prešli hrôzou stereometrie (priestorovej geometrie). Riešenie úloh stereometrie si vyžaduje:

- Priestorovú predstavivosť objektov, tvoriacich úlohu (to má na starosti pravá hemisféra mozgu).
- Predstavovanie (interpretácia) priestorovej úlohy ako súvislej postupnosti úloh rovinnej geometrie si vyžaduje koordinovanú spoluprácu pravej a ľavej hemisféry, kde pravá zodpovedá za priestorové a rovinné obrazy; ľavá za logiku prechodu od jednej rovinnej úlohy k druhej a ich súvislej postupnosti, a tiež za riešenie každej rovinnej úlohy na základe známych teorém, potvrdení stavov nevyjadrených v štandardnej zostave teorém, a okrem toho za algebru a aritmetiku v priebehu riešenia všetkých úloh.

Väčšina rodičov ide na to chybne: začnú úlohy riešiť sami (ak vedia), potom nechajú deti aby si ich odpísali a vysvetľujú im algoritmiku riešenia, ktorú si deti musia zapamätať a pochopiť. Súbor riešení štandardných úloh, ktoré takto ostali v pamäti, umožňuje takouto metódou riešiť nové úlohy, komponujúc kúsky z už vyriešených úloh pri minimálnej myšlienkovej aktivite. Proces hromadenia (hotových) riešení štandardných úloh je zdĺhavý, mučivý jak pre školáka, tak aj pre rodičov ktorí mu pomáhajú, a preto všetky nové úlohy zo stereometrie vyvolávajú u mnohých školákov zdesenie, a takto paralyzovaní, celkom strácajú schopnosť myslieť a pod. Tento scenár mnohí poznajú z vlastnej skúsenosti.

Efektivita väčšiny doučovateľov z matematiky je podmienená tým, do akej miery poznajú «skratku» — teda vloženie najefektívnejšieho základného množstva riešení štandardných úloh do povedomia školákov, po čom následne zostáva už len školákov dotiahnuť na otestovanie (typu „sito“) štandardného súboru úloh a jeho fragmentov, pri riešení úloh neštandardných. V tomto zmysle je efekt doučovateľa podobný efektu „cvičiteľa

typická pre mnohých dospelých, túži po komunikácii s rodičmi (a tiež, možno, s dospelými priateľmi rodiny), a preto vo veku 1,5 — 7 rokov má najlepšie predpoklady k tomu, aby sa nevedomky naladil na režim vyžarovania biopolí zodpovedajúcich najefektívnejšej zmyslovo-emočnej, intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti, podporovanej konkrétnym naladením organizmu, jeho telesných a biopoľových štruktúr.

A problém väčšiny rodín spočíva v tom, že rodičia buď nemajú svojim deťom čo ponúknuť, alebo nenachádzajú dostatok voľného času a síl k tomu, aby ponúkli svojim deťom aspoň to, čím disponujú oni sami, a čo deťom chýba najviac aby sa stali k začiatku puberty Ľuďmi — nositeľmi Ľudského režimu psychiky.

Druhá strana mince tohto problému spočíva v tom, že dospelí *(aspoň v zrelom veku alebo starobe ako starí rodičia)* si sami nechávajú utiecť možnosť nájsť v sebe — *s deťmi pri spoločnom bádaní a chápaní Sveta, a v spoločných dialógoch s deťmi na kľúčové otázky* — to, čo oni sami nedostali v detstve od svojich rodičov; okrem toho, pri dialógoch s deťmi na teologicko-filozofické témy, dospelí majú možnosť oslobodiť sa od vlastných omylov, ktoré kedysi prebrali v hotovej podobe z kultúry oveľa starších pokolení, čo im samotným otvorí nové možnosti v Živote.

No osvojiť si zručnosť naladenia organizmu, jeho hmotno-telesných a biopoľových štruktúr na efektívnu zmyslovo-emočnú, intelektuálnu a celkovú psychickú činnosť, dieťa nutne potrebuje ešte pred dosiahnutím veku 6 až 8 rokov, pretože v tomto veku ide do školy.

A Život zároveň vyžaduje od každého, kto si praje byť Človekom, aby vedome a aktom svojej vôle mal moc nad svojou náladou *(emočno-zmyslovým režimom — prúdom emócií, emočným pozadím*

---

zvierat“, ak nie ešte horší.

No všetky problémy ohľadom neschopnosti osvojiť si žiakom stereometriu a ostatnú matematiku sa dajú vyriešiť približne za týždeň — dva, ak:

- je tu človek, ktorý disponuje kultúrou myslenia, ktorá mu umožňuje tieto úlohy riešiť, dokonca i keď nepozná súbor riešení štandardných úloh;
- žiak sa pri kontakte s týmto človekom neznevoľňuje, a preto je schopný pri kontakte s ním pripojiť svoje biopolia na jeho biopolia, a meniť tak naladenie svojich biopolí, nastavujúc sa na jeho naladenie v procese myslenia.

Ak si sadnú vedľa seba, tak žiak sa ocitne v biopoli dospelého. Pre dospelého je pomerne jednoduché sedieť vedľa a pozorovať činnosť žiaka, počúvajúc jeho návrhy, mlčky si predstavovať postupnosť krokov vedúcich k riešeniu úlohy: predstavenie si priestorovej úlohy, jej rozčlenenie na postupnosť rovinných úloh, riešenie každej rovinnej úlohy v ich nadväznej postupnosti, ktorá napokon vedie k vyriešeniu priestorovej úlohy.

Ak žiak nebude znevoľnený a obaja budú k sebe naladení ľudsky, tak akonáhle žiak vedome sústredí svoju pozornosť na úlohu, začne podvedome nalaďovať svoje biopolia na režim vyžarovania biopolí dospelého v závislosti od toho, ako bude napredovať riešenie úlohy. Od dospelého sa nežiada aby riešil úlohu, ukazoval a objasňoval jej riešenie. Od neho sa žiada, aby si stabilne udržoval svoju pracovnú náladu (určitú harmóniu vyžarovania biopolí), a v naťahujúcich sa pauzách dával žiakovi pomocné otázky, ktoré jeho intelekt vyvedú zo stavu *zamrznutia či zacyklenia (v počítačovo-programátorskom zmysle týchto slov)* a podporia prechod z jednej etapy riešenia úlohy do ďalšej. Po nejakom čase si žiak všimne (alebo ho na to tiež treba upozorniť), že sám nedokáže riešiť nové úlohy, no ak sedí vedľa dospelého, tak každú z týchto úloh rieši bez veľkej námahy za niekoľko minút.

A ak proces beží tak, ako je to opísané (čiže v biopoľovej jednote žiaka i dospelého), tak nakoľko fakt prakticky samostatného riešenia úloh v prítomnosti dospelého je faktom reálnym a žiak sa s ním stotožňuje, hoci sám ho možno nevie vysvetliť, — potom mu treba dať vedieť a vysvetliť, že:

- riešenie úloh si vyžaduje určité presné fungovanie ducha žiaka (jeho biopoľa), pretože práve duch (biopole) je nositeľom všetkých procesov psychickej činnosti, vrátane myslenia;
- na to, aby sa úlohy dali riešiť, je treba si ešte pred samotným riešením úloh vytvoriť *pracovnú náladu,* teda nastaviť svoje biopole (ducha) tak, aby psychika bola v stave vyriešiť úlohu;
- akonáhle si uvedomíme, že potrebné naladenie sme získali, možno začať s riešením úlohy.

A takto je možné poskytnúť „recept“ na riešenie všetkých úloh zo stereometrie a matematiky celkovo: predtým než sa začneš venovať úlohe, predstavíš si, že sedíš na gauči so mnou, a riešime ju spoločne, ako vždy. Keď si uvedomíš, že cítiš svoje hmotné telo, svoje biopolia tak isto, ako tomu zvykne byť, keď riešime úlohy spolu, potom aj ty môžeš začať riešiť svoju úlohu, pretože tvoja pravá a ľavá hemisféra pracujú jednotne a nastavenie tvojho organizmu je schopné podporiť algoritmiku tvojej psychiky v priebehu riešenia úlohy.

Tento recept potom možno zovšeobecniť v tom zmysle, že úspešná realizácia každého diela si vyžaduje presnú konkrétnu pracovnú náladu: normálny emočno-zmyslový režim psychickej činnosti (o čom sme hovorili skôr v rovnomennej kapitole) a zodpovedajúcu algoritmiku psychiky, ktoré sa odrážajú v plastickosti hmotného tela a biopoľa.

Pochopiac tento fakt a disponujúc určitými vôľovými zručnosťami i tvorivým potenciálom, je človek schopný sa v ľubovoľnom veku naučiť samostatne riešiť mnohé životné problémy na tomto základe *(tým že v sebe cielene vypracuje a slobodne vytvorí náladu zodpovedajúcu danej úlohe/činnosti)*. No aj tak je lepšie naučiť sa to v detstve

A rozpovedané v tejto poznámke pod čiarou je pravda priamo zo života, reálna pedagogická prax, nie výmysel.

súvisiacim so zmyslom[1]*),* nad ladením algoritmiky psychiky, nad ladením algoritmiky fyziológie hmotného tela a *biopolí organizmu (ako nosičov psychiky)*. A zručnosť takéhoto ladenia sa najľahšie a najprirodzenejšie osvojuje v detstve pri spoločnom bádaní bylín a kvetov spolu s dospelými, chrobáčikov na lúke pod slnkom, mačiatok alebo šteniatok, a tiež pri filozofických dialógoch s dospelými na «nadpozemské/nereálne» témy, k čomu má sklon väčšina detí od začiatku «rečového» obdobia ich života, a špeciálne vo veku 3 až 7 rokov.

Okrem toho, vo veku od 7 do 13 – 14 rokov je nevyhnutné prekonať moc inštinktu sebazáchovy a povzniesť sa nad neho. A hlavne — musí sa uskutočniť aj prechod od «Ja-centrického» videnia sveta k Bohocentrickému videniu sveta **matérie-informácie-miery** a vypracovanie správania na jeho základe, čo si tiež vyžaduje ovládanie ladenia organizmu a biopoľového systému aktom vôle, aby bolo možné slobodne vstupovať do režimov podporujúcich proces efektívneho myslenia a celkovej psychickej činnosti.

A začiatok pohlavného dozrievania (v zmysle završenia rozvoja orgánov pokračovania rodu a sprievodného prebúdzania pohlavných inštinktov) by mal tínedžer prijímať s chápaním toho, čo sa deje s jeho telom a psychikou, vedome *v sebe rozlišujúc* nielen psychickú činnosť na základe Bohocentrického videnia sveta pri Ľudskom režime psychiky, ale aj *odchýlky od tohto ideálu aj v sebe samom, aj v okolitých ľuďoch: jednak tie čo sa už stali, ale aj výstražné predzvesti blížiacej sa deštrukcie psychickej činnosti pri Ľudskom režime psychiky a pod vplyvom vnútorných príčin a vonkajších faktorov.*

Práve na tomto všetkom sa zakladá ľudská schopnosť *sebaovládania, najmä ako včasného zvolenia vhodných prostriedkov k tomu, aby sme nemenne v Živote zostávali Ľuďmi, ktorých život a konanie vždy plynie v harmónii s Božím Zámerom.*

A všetko, čo sa má udiať v procese formovania psychiky vo veku od 7 do 13 – 14 rokov, si žiada dialógovú koordinovanosť:

- Rozlíšenia, dávaného Bohom priamo každému človeku,
- vedomú pozornosť samotného subjektu, ktorá vo väčšej či menšej miere je podriadená vôli každého človeka, počnúc od nejakého veku.

Aby sme objasnili vzájomný vzťah Rozlíšenia a pozornosti, uvedieme taký príklad. *Motor auta môže bežať na plné obrátky, no ak disky spojky nie sú pritisnuté k sebe (v dôsledku zlého nastavenia alebo z vôle samotného vodiča), tak výkon motora sa neprenesie do kolies, automobil bude stáť na mieste alebo sa pohne dolu svahom, ak je odbrzdený.*

V podobnom vzájomnom vzťahu, spojenia diskov automobilovej spojky, sa nachádza aj Rozlíšenie od Boha a pozornosť subjektu — jak v procese vlastného osobného rozvoja človeka, tak aj v procese jeho činnosti v súlade s Božím Zámerom.

To, čo sa Bohom dáva v Rozlíšení, je pre človeka *prvotným* vonkajším faktorom, ktorý by ho mal postrkovať (jeho vôľu) k osobnému rozvoju, a taktiež k nejakej zmysluplnej činnosti. Človek však môže byť nepozorný k tomu, čo vzniká v jeho vedomí v momentoch osvietenia Rozlíšením, pretože jeho pozornosť je zaujatá niečím iným a nepodriaďuje sa jeho vôli, alebo aj preto, že on sám (svojou vôľou) sústredil svoju pozornosť ešte na čosi iné a nič viac už ďalej nevníma. Takže pri takejto „spolupráci“ Rozlíšenia a pozornosti nemôže existovať nijaký osobnostný rozvoj, ani činnosť v duchu Božieho Zámeru. Navyše:

[1] Našich 5 telesných zmyslov nám prináša vstupnú informáciu a emócie sú spätnou väzbou nevedomia na výsledok a priebeh ich spracovania. Ďalšia vec je „lexikálny zmysel“, či vôbec podľa farby emócií vieme správne vyhodnotiť z akého podnetu, udalosti tieto emócie pramenia, na čo reagujú. Lebo ak správne chápanie vlastných emócií necháme na autopilota, nevšímajúc si ich, tak potom, keď pôjde v živote o vážne veci, nebudeme rozumieť sami sebe, nebudeme chápať, čo sa v nás odohráva. To už nehovorím o tom, že informácia, ktorú emócie tlmočia, a jej správne chápanie, je mravne podmienená a formuje naše videnie a chápanie sveta. Ničmenej, úmyselným navodením emócií nastavujeme svoj organizmus na rôzne druhy činnosti, a teda aj na efektívne myslenie s minimom chýb. – pozn. prekl.

Od momentu objavenia sa vedomej zložky intelektu — nevšímavý postoj človeka k Rozlíšeniu a k tomu, čo sa mu Bohom v Rozlíšení dáva, už predstavuje nebezpečenstvo pre samotného človeka[1].

Nejde iba o to, že s takýmto druhom dvojakej nepozornosti sa začína prerušenie relígie *(vedomého zmysluplného spojenia duše každého človeka a Boha)* a že nepozornosť k Rozlíšeniu je prejavom neúcty daného človeka k bezprostrednej Božej starostlivosti o neho osobne; ide aj o to, že v dôsledku takejto nepozornosti sa vo videní sveta daného človeka hromadia neusporiadané, izolované dvojice «to — nie to», ktorých zložky nie sú patrične prepojené so zložkami ostatných dvojíc «to — nie to», zaradených do mozaiky dovtedajšieho videnia sveta. Takže, ak sa Bohom v Rozlíšení ponúka prístup k tej či onej objektívnej informácii, a človek sa k tomuto procesu stavia bez náležitej pozornosti, potom kaleidoskopickosť jeho videnia sveta a na jeho základe vybudovanom chápaní sveta — narastá. Úmerne tomu, ako narastá miera kaleidoskopickosti, tak videnie a chápanie daného človeka sa stávajú čoraz nespôsobilejšími k tomu, aby na ich základe bolo možné modelovať mnohovariantný priebeh Života a vedome si voliť ten najlepší variant *(v jeho mravne podmienenom chápaní sveta)* svojej spoluúčasti v toku udalostí Života[2].

No možný je aj iný, nemenej smutný variant zvráteného postoja k Rozlíšeniu. Vedomie človeka napríklad môže registrovať to, čo sa mu dáva Zhora v Rozlíšení, avšak mravne podmienená neochota odkryť a prehodnotiť svoju skutočnú mravnosť — *občas dokonca pod veľkým tlakom «odvetnej» informácie, prichádzajúcej po spätných väzbách a pri narastaní myšlienkového stromu na základe «Ja-centrického» videnia sveta* — ho môže priviesť aj k predčasnej smrti alebo do blázinca.

To je zároveň odpoveď na otázku, prečo tak múdry F. Nitzsche a niektorí ďalší znamenití intelektuáli končili svoj život ako duševne chorí, a mnohí vynikajúci vedci a umelci, a ich najbližší príbuzní jak v minulosti, tak aj v súčasnosti sa obracali a obracajú k pomoci neuropatológov a psychiatrov[3], hoc aj sporadickej. Okrem toho, mnohí pri pokuse zbaviť sa mravne nepríjemných problémov, pri neochote zmeniť svoju mravnosť, sa snažili a snažia „zotrieť“ Zhora im v Rozlíšení danú «prvotnú» a «operatívnu» informáciu, uchyľujúc sa k rôznym oblbovákom, vrátane najrozšírenejšej a jednej z najškodlivejších z nich — k alkoholu. Vo výsledku takto mnohí z nich

---

[1] *«A My sme stvorili duchov i ľudí, z ktorých mnohí sú dedičstvom geenny*, lebo majú srdcia, ktorými nechápu; oči, ktorými nevidia; uši, ktorými nepočujú. Sú ako dobytok, dokonca ešte zblúdilejší. Sú ľahostajní.»* — súra 7:178, preklad v chápaní zmyslu pisateľmi, odlišný od prekladov I.J.Kračkovského a G.S.Sablukova.

* Geenna – (arabsky foneticky „žahannam“- جهنم), v prekladoch Koránu sa prekladá aj ako peklo (biblický termín!). V etymologických výkladoch býva tento výraz spájaný s hebrejským slovom „Gehinnam“ (גהנם), čo je názov doliny na juhu Jeruzalemu spomínanej aj v Tóre ako „Gai-ben-hinnom“, teda dolina synov Hennoma, vraj tam kedysi neustále horel oheň, lebo sa tam spaľoval odpad a mŕtvoly zvierat. Čiže tu sa spoločnosť zbavovala všetkého neužitočného a škodlivého.

Dedičstvo geenny – môže to byť aj metafora opisujúca správanie tých, čo nevyužívajú potenciál v sebe ukrytý v súlade s prostredím, čo žijú ako slepí a hluchí iba pre seba, a nie sú ničím užitoční svojmu prostrediu, len mu škodia. Preto ak je situácia s “odpadom“ neúnosná, a je ohrozený normálny život, dochádza v biosfére k samočinnému čisteniu „smetiska“. Stačilo by pritom učiť sa od prírody, ktorá neprodukuje žiaden odpad, ale iba recyklovateľné, do budúcna užitočné veci. Geenna je možno tiež miestom recyklácie odpadu. http://wikikoran.kz/index.php/%D0%93%D0%B5%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D0%B0 – dopl. prekl.

[2] Vo výsledku tohto sa človek v tomto Sveta stráca, stáva sa v ňom bezmocným, a druhé subjekty, zneužívajúc pritom nedorozvitosť alebo zvrátenosť jeho videnia a chápania sveta, sa môžu pokúsiť urobiť ho na sebe závislým, vyjadrujúc vo svojom správaní životnú stratégiu «hlupáci boli stvorení na to, aby ich bolo možné neobmedzene využívať». No priaznivci takýchto a podobných stratégií, prameniacich z «Ja-centrického» videnia sveta, nechápu to, že: *každý jeden z nich mierou svojho chápania pracuje na seba, a mierou svojho nechápania — na tých, ktorí chápu v Živote viac.* Vo výsledku sa tak či onak stávajú nakoniec využitými sami, pretože v Živote najlepšie zo všetkých chápe a všetkému rozumie Všedržiteľ, nastavujúc dráhy spätných väzieb tak, aby každý mohol vo svojom živote pocítiť to, čo spôsobil druhým.

Neefektívnosť tejto iluzórnej, no mnohým sympatickej stratégie «brať všetko, čo sa núka», je známa oddávna: «... človeku, dobrému pred Jeho tvárou, On dáva múdrosť i vedomosti i radosť; a hriešnikovi dáva ustarostenosť hromadiť a kopiť, aby to potom splatil dobrému pred tvárou Božou. A to je márnosť a mučenie ducha!» (Kazateľ, 2:26).

Mučenie ducha pokračuje do tých čias, kým sa človek nezamyslí nad mravno-etickými príčinami svojho neutešeného mučenia a kým nezmení svoju mravnosť; po tomto prídu radosť Života, v ktorej sa Všedržiteľ nemýli, a to prinesie vedomosti a nevýslovnú (jazykmi kultúry spoločnosti) múdrosť.

[3] A niektorí aj k pomoci narkológov, v davo-„elitárnej“ kultúre od polovice 20. storočia stabilne usadených na rozhraní medzi psychiatriou a fyziológiou látkovej výmeny.

zakončili svoju životnú cestu predčasne *(vzhľadom na prirodzené možnosti organizmu)*, a k momentu smrti *pod vplyvom oblbovákov dosahovali takmer úplný rozpad osobnosti*.

A aby v živote človeka nič podobné neprebiehalo, musí byť preň už od ranného detstva prirodzené a normálne obracať svoju pozornosť na to, čo sa dáva v Rozlíšení, premýšľať a nachádzať v tom zmysel, a zaraďovať to do svojho videnia a chápania sveta.

Takáto prirodzená súčinnosť komponentov trojice *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»* môže byť zabezpečená «automaticky» sformovanou algoritmikou dialógových vzťahov vedomia a nevedomých úrovní *psychiky pri jej normálnom vývoji*. Takúto súčinnosť, ak sa sformuje, si človek môže uvedomiť už v detstve alebo v oveľa staršom veku. No «automaticky», prirodzene a nenútene, sa môže sformovať len v rámci dialógu dieťaťa s dospelými pri uspokojení jeho záujmu o «nadpozemské/nereálne» témy filozoficko-teologického charakteru.

Ak sa z nejakých dôvodov normálna súčinnosť komponentov trojice *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»* nevytvára «automaticky, tak nikdy nie je príliš neskoro obrátiť vedomú pozornosť a rozum dieťaťa[1] k tejto trojici, čo umožní podporiť zvonku prirodzený proces formovania v jeho psychike adekvátneho a funkčného spojenia vedomej a nevedomých úrovní. No predsa len, vek od 4 do 7 rokov je obdobím, keď je dieťa v najväčšej miere súce k uvedomeniu si v sebe trojice *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»* a obnoveniu v sebe normálneho charakteru súčinnosti jej komponent, čo je zároveň vnútorným zdrojom vedome zmysluPlného (pochopeného*) ľudského života v relígii Boha, ktorý je.

Okrem toho, že vo veku 3 – 7 rokov by sa dieťa malo naučiť vnímať Život a naučiť sa myslieť, vo veku troch rokov a viac, úmerne rozvoju rozumovej zložky vedomej úrovne, úmerne rozvoju videnia a chápania sveta, sa prebúdza a začína prejavovať v činnosti človeka — vôľa.

Nakoľko v davo-„elitárnej“ spoločnosti proces výchovy detí nesie chybný a zvrátený charakter, tak veková hranica medzi obdobím života bez vôle a začiatkom obdobia dostatočne úspešného vôľového sebaovládania vedie v živote rôznych ľudí v rôznom veku: od 6 – 7 rokov až do postaršieho veku v hlbokej starobe, a v mnohých prípadoch aj tak nezavŕšené obdobie života jedinca bez vôle pretne smrť.

Túto informáciu treba objasniť, nakoľko rozdiel v ľudskom správaní medzi prejavmi vôle a rôznymi prejavmi absencie vôle nesú vnútorný psychologický charakter, v dôsledku čoho tie isté skutky rôznych ľudí alebo činy toho istého človeka v rôznom čase môžu navonok byť aj prejavom vôle, aj rôznorodým prejavom absencie vlastnej vôle.

Vôľa vždy pôsobí z vedomej úrovne a prejavuje sa vo vedomom výbere konkrétnych cieľov činnosti a v realizácií činov podriadených vedomiu, zameraných na dosiahnutie vedome zvolených cieľov, a tiež sa prejavuje vo vedomej realizácií skutkov, zameraných na nedopustenie realizácie vedome odmietnutých cieľov; *z nevedomých úrovní pôsobia vlastné automatizmy a vonkajšie sugestívne preludy/mámenia*. Pritom:

> **Pod «vôľou» v tom najvšeobecnejšom zmysle slova** v danom kontexte my chápeme – schopnosť jedinca podriaďovať *rôzne zdroje, situácie a priebeh udalostí* dosiahnutiu vedomých cieľov[2], t.j. schopnosť ich riadiť (inými slovami, vôľa, to je vedomá schopnosť jedinca zadávať ciele svojim rôznorodým schopnostiam/možnostiam).

Objektmi aplikácie osobnej vôle môžu byť: predovšetkým — samotný subjekt (jeho biopole a telo), a tiež — objekty a druhé subjekty vôkol neho. ***Sila vôle*** *sa prejavuje ako schopnosť vedome a účelovo prekonávať samého seba i okolnosti jak vonkajšie, tak aj vnútorné vo vzťahu k algoritmike psychiky daného človeka*. Takto, pri dodatočnom skúmaní otázky «osobnej vôle», ak sa na vec pozrieme s pozície nejakého *druhého* subjektu, vôľa tohto druhého subjektu sa môže prejavovať aj ako schopnosť nepodriaďovať sa (odolávať) tlaku okolností (vyhýbať sa im), vrátane napríklad aj tlaku prvého subjektu s vôľou a ďalších takýchto subjektov.

[1] A taktiež aj svoju vlastnú pozornosť a rozum.

[2] Inými slovami, vôľa sa vôbec nemusí nutne prejavovať len v samotnom podriaďovaní si (niečoho/niekoho*), hoci ono «podriadenie si» môže byť tiež jedným z cieľov aplikácie osobnej vôle.

Avšak sloboda vôle jedinca biologického druhu «človek rozumný» je nedosiahnuteľná mimo Ľudský režim psychiky, v ktorom Bohom darovaná Ľúbosť, ktorá je súhrnom dokonalosti, oslobodzuje psychiku od závislostí a ich diktátu, v dôsledku čoho vôľa aj získava *slobodu, ktorá je podporovaná Božím Zámerom*, a prejavovať *silu vôle (ako schopnosť vedome a účelovo prekonávať samého seba a okolnosti)* viac nie je potrebné.

Absencia vôle (bezvôlie) — neschopnosť k vôľovým činom vo vyššie uvedenom zmysle.

Druhy bezvôlia: úplná podriadenosť správania inštinktom; na nič nereagujúca zatvrdilosť naprogramovaného a autonómne konajúceho biorobota; posadnutosť biorobota, na diaľku mimozmyslovo riadeného nejakým iným subjektom, alebo biorobota, uchváteného alebo podriadeného nejakým egregorom. *Vôľa sa prejavuje v tom, že uvedomujúc si neadekvátnosť odpracovania algoritmov správania vo «vnútornom» alebo «vonkajšom svete», človek je schopný sa im nepoddať.*

Preto nevoľník — je subjekt, ktorý buď vôbec nedisponuje kvalitami vôle, alebo ich stratil na viac-menej dlhší čas následkom nejakých jeho subjektívnych (vnútorných) príčin, alebo pod vplyvom nejakých vonkajších okolností[1].

Avšak či budú vôľové prejavy subjektu v procese vlastného dosahovania cieľov viesť k úspechu alebo nie, to už je druhá otázka. Inými slovami, efektívnosť vôle je podmienená zručnosťami riadenia podľa plnej funkcie[2], adekvátne miere osvojenia vôle[3] nositeľom týchto zručností. A v otázke prítomnosti vôle ako takej *(nezávisle od hodnotenia efektívnosti jej aplikácie voči tým-ktorým javom)* je u jednotlivca dôležité prejavenie v živote takejto schopnosti podriadiť si zdroje k dosiahnutiu rozpoznaných cieľov *(vrátane druhých subjektov, ktoré jednotlivec subjektívne vyhodnotil ako zdroj, alebo ktorí sa objektívne ocitli v podmienkach formujúcich sa vôkol nich v úlohe akéhosi zdroja[4])*.

Jednako, nakoľko vedomá úroveň v psychike každého jednotlivca algoritmicky spolupracuje s nevedomými úrovňami psychiky, tak aj vôľová činnosť sa javí byť tak či onak spätá s mimovoľnou činnosťou, podmienenou *«automatizmami» reagovania na súhru okolností a tendencií v rozvíjajúcej sa situácii* «autopilota» nevedomých úrovní psychiky.

Pritom, v závislosti od dosiahnutého typu režimu psychiky, v závislosti od plnosti zostavy a hierarchickej usporiadanosti mravných kritérií, od informačného zabezpečenia správania vo forme videnia a chápania sveta, a tiež od informačného zabezpečenia vo forme «prístupových hesiel» osoby k informácii a algoritmike rôznych egregorov, *algoritmika nevedomých úrovní psychiky môže byť «poslom»-tlmočníkom vedomých aktov vôle, schopným doniesť ich ďaleko za hranice vedomého vnímania života, až na hranice Vesmíru (to je jedna zo stránok, ktorá sa v rozprávkach nazýva «veľký čarodej»); môže byť fundamentom zabezpečujúcim úspešnosť vôľových aktov v oblasti vedomého vnímania života Vesmíru*[5]; no môže aj klásť odpor (vrátane stavu, keď je podriadená cudzej vôli)

---

[1] T.j. subjekt, majúci v dôsledku platnosti nejakého zákona alebo zvyku v spoločnosti status otroka, môže byť nositeľom vôle; a ten, koho spoločnosť považuje za jeho pána na základe platnosti zvyku alebo zákona — reálne môže byť nevoľníkom.

[2] O plnej funkcii riadenia (PFR) sa možno dozvedieť viac v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia, v samostatných vydaniach (r. 2000 a 2003) alebo ako súčasť knihy VP ZSSR „Voda Mŕtva".

[3] Jeden zo zdrojov, zasvätených ezoterickým vedám, vysvetľuje rozdiel medzi chémiou a alchýmiou v otázke výroby «kameňa mudrcov». Chémia — to je keď reakcie prebiehajú sami od seba v "automatickom" režime. Alchýmia — to je keď sa reakcií s rovnakými reagentami zúčastňuje biopole človeka, jeho vôľa.

Pri tomto prístupe «kameň mudrcov» skutočne nemožno získať v rámci zákonitostí klasickej chémie, no pri alchýmii je jeho získanie nevyhnutné, ak alchymista, pripojac sa do reakcie svojim duchom, dosiahne úspech v osvojení svojho osobnostného potenciálu (pritom tým najhlavnejším je preň dosiahnutý výsledok vo svojom osobnom rozvoji a nie získaný «kameň mudrcov»).

A hoci sme «kameň mudrcov» osobne nevideli a v tomto smere ani nepracovali, no toto vysvetlenie rozdielov medzi chémiou a alchýmiou poukazuje na dôležitosť subjektívnych faktorov v Živote, nositeľom ktorých človek *(na dosiahnutom stupni rozvoja)* ak aj zatiaľ nie je, no časom môže byť.

[4] V podmienkach vojny sa množstvo ľudí aj na fronte, aj v tyle ocitli v postavení zdrojov, ktorých množstvo a kvalita predurčovala možnosť víťazstva celej spoločnosti a jej štátnosti ako i jej «cenu», prípadne nevyhnutnosť porážky a jej «cenu». A toto je jeden z prejavov dvojakosti postavenia každej osoby v dejinách; dvojakosti, ktorá vzniká v dôsledku toho, že jedna osoba nedokáže sama sebou zastúpiť celú spoločnosť, celé ľudstvo. No ak sa ocitne v postavení «zdroja», osoba je aj tak povinná splatiť svoj dlh pred ostatnými ľuďmi (vrátane predkov i potomkov) v súlade so Zámerom.

úspešnosti vôľových aktov, pričom na vedomie môže buď nesiahať, alebo ho potláčať (a tým aj vôľu), alebo úplne odpojiť vedomie aj vôľu od procesu riadenia priebehu udalostí.

V živote jedného a toho istého človeka sa toto všetko môže diať jak v rôznych vekových obdobiach, tak aj v rôznych situáciách v hociktorom vekovom období — v závislosti od okolností, v ktorých sa nachádza, a v závislosti od jeho vedomého, mravne podmieneného vzťahu k nim.

Preto nedostatočná rozvitosť videnia a chápania sveta (ich plnosti, detailnosti, usporiadanosť «evidenčných a archívnych jednotiek» informácie), nedostatočná rozvitosť osobnej kultúry cítenia a *myslenia (vrátane vedome chápanej a účelovej premeny svojej mravnosti, videnia a chápania sveta na základe prehodnotenia Života),* nedostatočná rozvitosť telesných a biopoľových štruktúr organizmu[1] v ľubovoľnom veku vylučujú možnosť vôľovej činnosti buď úplne, alebo do určitej miery skracujú a ohraničujú jej škálu[2].

Okrem toho — *a to je to hlavné, čo odlišuje rozum (intelekt) človeka od rozumu zvierat*[3] — vôľa človeka je podmienená aj otvorenou možnosťou samotného človeka určovať si hranice <u>subjektívne možného</u> a vymedzovať si možné a nemožné, prípustné a neprípustné. A v súlade s tým, čo bolo povedané o úlohe mravnosti v algoritmike a štruktúre psychiky, vôľa človeka vo svojich prejavoch je vždy podmienená mravnosťou: «Rozum odpovedá pravde a lži, vôľa odpovedá dobru a zlu <*v oboch prípadoch subjektívne chápanej pravde a lži, dobru a zlu: naše spresnenie v citáte*> („Slovník" V.I.Daľja, zv. 1, str. 238).

Pritom od začiatku, od prvých momentov svojho prebudenia, vôľa človeka nie je slobodná, z toho dôvodu ľudia v mnohých prípadoch potrebujú <u>silnú vôľu</u> aby dosiahli úspech vo svojej činnosti. Potreba *silnej vôle* vzniká práve vtedy, keď človek potrebuje podriadiť svojej vedomej mravnosti svoje správanie — napriek rôznym «automatizmom» nevedomých úrovní svojej psychiky, napriek sugestívnym preludom a mámeniam, prosbám a požiadavkám druhých ľudí, napriek tlaku prírodných a vnútrospoločenských okolností.

A <u>sloboda vôle</u> jedinca biologického druhu «človek rozumný» je nedosiahnuteľná mimo Ľudský režim psychiky, v ktorom Bohom darovaná Ľúbosť, ktorá je súhrnom dokonalosti, oslobodzuje psychiku od závislostí a ich diktátu, v dôsledku čoho vôľa aj získava *slobodu, ktorá je podporovaná Božím Zámerom*, a prejavovať *silu vôle (ako schopnosť vedome a účelovo prekonávať samého seba a okolnosti)* viac nie je potrebné. Preto jedným z medzníkov formovania osobnosti je získanie slobodnej vôle v Bohom darovanej Ľúbosti.

No na rozdiel od slobody vôle, slobodou vedomého výberu človek disponuje vždy. Avšak **nie vždy majú ľudia, ktorí nezískali *slobodu vôle*, dostatok <u>sily vôle</u> (úsilia*) na to, aby prekonali diktát svojich niektorých mravne podmienených závislostí a vyslobodili sa z moci algoritmiky nevedomých úrovní psychiky a z moci tých-ktorých egregorov.**

V tomto prípade nasledujú nepravdovernú voľbu, dokonca aj uvedomujúc si tento fakt. Táto súvzťažnosť — na jednej strane, *sloboda vedomého výberu*, na druhej strane, *nedostatok sily <u>vôle, ktorá nezískala slobodu</u>* — našla svoju krajnú podobu v ruskom prísloví: «Rád by som do raja, no hriechy nepustia».

---

[5] Jak v zmysle dosiahnutia subjektívne zvolených cieľov cestou realizácie subjektívne zvolených činov (ciele i činy v dôsledku ich subjektívnej podmienenosti nemusia byť vždy pravdoverné), tak aj v oveľa širšom zmysle — zotrvávania v harmónii so Životom a konaním v smere realizácie Božieho Zámeru (odpoveď v tejto poznámke sa týka fragmentu textu zvýraznenom kurzívou).

[1] Alebo ich poškodenie nepriaznivými faktormi prostredia v ktorom osoba žije, vrátane kultúrne podmieneného degradačno-parazitického spektra potrieb.

[2] Škála — v zmysle: *zoznam činností + reálne dosiahnuteľná efektívnosť činov pri každej položke zoznamu.*

[3] «VÔĽA ž. svojvôľa konania daná človeku; sloboda, priestor v činoch; absencia neslobody, znásilňovania sa, nútenia. Tvorivá činnosť rozumu, *Chomjakov*. (…) *Človek má vôľu, zviera má popud. || Vláda alebo sila, mravná moc, právo, mohúcnosť. (...) Vôľa — to je vlastný boh. ... Božiu vôľu nepremôžeš. (...) V opitosti a vo sne, človek i nad sebou stráca vôľu. (...)*» („Slovník" V. I. Daľja, zv. 1, str. 238 — 240 útržkovito).

«…*Pud, popud m.* dar, vrodený všetkým zvieratám, vykonávať všetky potreby nevedome. V zvieracom pude sú do jedného spojené um aj vôľa, alebo rozum a srdce, v človeku oddelené» („Slovník" V. I. Daľja, zv. 3, str. 138).

Takéto bolo chápanie «vôle» ako komponenty ľudskej psychiky a chápanie rozdielu medzi algoritmikou psychiky človeka a algoritmikou psychiky zvierat v druhej polovici 19. storočia v Rusku na pokraji krachu biblicko-"pravoslávnej" kultúry idealistického ateizmu.

Svojvôľa sa v správaní dieťaťa začína prejavovať adekvátne rozvoju rozumovej zložky vedomej úrovne, adekvátne rozvoju videnia a chápania sveta, následkom čoho si dieťa začína vedome klásť ciele a vedome pracovať na ich realizácii.

Spočiatku sú to ciele chronologicky veľmi blízke, ktoré možno dosiahnuť ak aj nie jediným úsilím dieťaťa, tak pomerne krátkou postupnosťou vlastných činov bez pomoci okolia a bez prerušenia. Postupne s mierou rozvoja videnia a chápania sveta, s mierou toho ako Život potvrdzuje alebo odmieta možnosti plánovania a dosiahnutia zvolených cieľov na základe sformovaného videnia sveta, chápania sveta a mravnosti, uprostred vytýčených cieľov sa objavujú chronologicky čoraz vzdialenejšie ciele *(od momentu ich zadania)*, vrátane takých, ktoré nemôžu byť zrealizované počas jeho života; objavujú sa ciele, ktoré na svoju realizáciu potrebujú jak spoluprácu druhých ľudí, tak aj činnú podporu zo strany rôznych mimosociálnych faktorov; objavujú sa ciele, ktoré nie sú realizovateľné na základe už osvojených vedomostí a zručností, ale ktorých realizácia si vyžaduje cieľavedomú tvorivosť v osvojovaní si nových vedomostí a zručností, v rozvoji svojej osobnej kultúry *(mravnosti, videnia sveta, chápania sveta, celkovej algoritmiky psychiky)*, tvorivosť v rozvoji kultúry *(zhmotnenej i duchovnej)* spoločnosti a celého ľudstva.

A hoci nie všetci ľudia vo svojom osobnom rozvoji dosahujú rozpoznanie cieľov globálneho civilizačného významu, a svojvôľa väčšiny, osvojac si niektoré oblasti *(dosť ohraničené ich «Ja-centrizmom»)* v menovaných hraniciach možného, zostáva stáť na dosiahnutých hraniciach — napriek tomu prevažná väčšina vo svojom osobnom rozvoji prichádza k tým hraniciam, kde ich vôľová činnosť naráža na nevedome «automatický» odpor inštinktov. A hierarchický význam inštinktu sebazáchovy a inštinktov pokračovania rodu je v algoritmike psychiky jedným z faktorov, určujúcich typ režimu psychiky (zvierací, zombi, démonický, Ľudský).

Vzhľadom na tento fakt, prejdeme k preskúmaniu problematiky osobnostného formovania spojenej s inštinktom sebazáchovy a inštinktívne podmienenej algoritmiky stádovito-svorkového správania, z moci ktorých by dieťa pri normálnom vývoji malo vyjsť vo veku od 7 do 13 rokov. A problematiku spojenú s inštinktmi pokračovania rodu preskúmame hneď potom.

Odbočenie:
O inštinkte sebazáchovy, stádovito-svorkovitom správaní a Ľudskosti

V zvieracom svete inštinkt sebazáchovy riadi reakcie jedinca každého druhu na reálnu alebo zdanlivú hrozbu, pomocou vrodenej a nadobudnutej algoritmiky. V zvieracom svete sa všetky programy správania podriadené inštinktu sebazáchovy, rozdeľujú do dvoch skupín, ktoré možno pomenovať podľa tých najviditeľnejších reakcií, ktoré sa v nich prejavujú:

- buď «UTIECŤ» (a zároveň sa skryť, zamaskovať na pozadí okolitej situácie, stať sa «neviditeľným» pre nebezpečenstvo, a tiež nevstupovať do zóny kde hrozí nebezpečenstvo, vycítiac ho vopred);
- alebo «SÁM ZAÚTOČIŤ».

Okrem toho, vo svete zvierat je niektorým biologickým druhom vlastná stádovosť a svorkovosť. Stádovosť-svorkovosť vo svete zvierat vytvára určitý druh sily, ktorej sa nedokážu ubrániť ani tie najdivokejšie a najsilnejšie jedince jak svojho vlastného druhu, tak aj iných druhov: aj tie, pre ktoré sú predstavitelia stádového druhu potravou; aj tie, ktoré sa samé môžu stať potravou pre svorku.

Ruský jazyk rozlišuje pojmy: stádo = lovená zver; svorka = zver, ktorá loví. Hoci algoritmika vzniku jedného i druhého na základe zjednotenia množstva jedincov je v mnohom podobná, no existuje aj rozdiel, ktorý spočíva hlavne v tom, že mláďatá predstaviteľov stáda sa vždy nachádzajú v stáde, pod ochranou jeho sily; a u svorky sa lovu zúčastňujú iba dostatočne dospelé jedince, pričom samice ochraňujú mláďatá mimo svorky, ktorá je na love. No každopádne, v dôsledku vytvorenia určitého druhu sily je algoritmika stádovo-svorkového správania spojená nielen s algoritmikou získavania potravy, ale aj s inštinktom sebazáchovy.

U človeka je inštinktívna algoritmika správania schopná sformovať jak stádovitosť, tak aj svorkovitosť — v závislosti od okolností. A v závislosti od rovnakých okolností, pri prechode z reakcie typu «zaútočiť» na reakciu typu «utiecť», môže jedinec rýchlo zmeniť sebavedomú «svorku» «Homo Sapiens» na zbabelé «stádo»; a opačný prechod z «utiecť» na «zaútočiť» dokáže tiež veľmi rýchlo zmeniť zbabelé «stádo» «Homo Sapiens» na neľútostnú «svorku».

Stádovitosť i svorkovitosť sa v algoritmike kolektívneho správania «Homo Sapiens» vytvára na základe neľudských typov psychiky *(často aj v rôznych masových pouličných akciách sociálnych protestov)*. Pritom inštinktívne podmienená algoritmika stádovito-svorkovitého správania stiera u druhu «Homo Sapiens» osobnostný svojráz každého, kto je ňou zachvátený, prepadnúc duchu stádovitosti-svorkovitosti.

No Život človeka je taký, že v mnohých situáciách jedinec nemá právo ani «utiecť», ani «zaútočiť», ale v prípade reálnej alebo zdanlivej hrozby je povinný vyplniť v Živote Bohom mu v Zámere danú misiu, vložiac svoj život i smrť do rúk priamo Bohu a zachovávajúc si počas celej svojej životnej misie svoj osobnostný svojráz; a zasa v niektorých iných situáciách je povinný nevstupovať do nebezpečnej zóny, plniac tak určitú misiu v Zámere.

Preto vyplnenie misie podľa Zámeru si žiada nielen ovládanie znalostí a zručností, ale aj nepodriadenosť inštinktom, vrátane inštinktu sebazáchovy, pretože pri jeho nadvláde nefunguje viera človeka Bohu, nakoľko inštinktívne podmienená algoritmika sebazáchovy potláča vedomie človeka a ruší obojsmerný dialóg človeka a Boha. Inými slovami, inštinkt trhá relígiu na márne kúsky[1], a **Ľudskú dôveru Bohu** nahrádza *(svojou podstatou) zvieracia „dôvera“ inštinktu sebazáchovy*.

V ľudskej viere Bohu nemá miesto ani stádovito-svorkovité správanie, pretože *Boh s každým človekom vedie samostatný rozhovor*, v ktorom sa mu neudeľuje právo na zaujatie postoja: «Čo si myslím ja? Veď predsa to, čo všetci...»[2] — lebo svojráz každej osoby, predurčený Bohom, leží v základoch **súbornosti** ľudí. A to odlišuje súbornosť – aj od stádovitosti, aj od svorkovitosti[3]; A *zaujatie postoja:* ***«Čo si myslím ja? Veď predsa to, čo všetci...»*** *— predstavuje jednu z foriem neuplatnenia sa v roli Človeka, zriekajúceho sa svojho vlastného osobnostného svojrázu, čo je samo osebe jedným z druhov neviery Bohu a zrieknutím sa živej relígie.*

A jedno z rázcestí v algoritmike formovania osobnosti, určujúce jednu zo zložiek mužského a ženského typu psychiky, zodpovedá začiatku aktivácie inštinktu sebazáchovy.

Vo svete zvierat, v živote mnohých biologických druhov na Zemi je normálne, aby samičky, ktoré sú gravidné alebo kŕmia a vychovávajú svoje mláďatá, sa nachádzali v bezpečí, a tým skôr, aby nevstupovali do «bojových konfliktov» s predstaviteľmi svojho alebo iných biologických druhov; je

---

[1] Preto nositelia zvieracieho typu režimu psychiky i keď navonok môžu byť rituálne bezúhonný z pohľadu okolia, no aj tak veľkú časť svojho života žijú mimo relígie v neviere Bohu, a inštinkt sebazáchovy sa môže maskovať pod rúškom kultúrnych obalov, z ktorých najmocnejší je — zabezpečenosť jednotlivca *(od mnohých prírodných hrozieb pre jeho život)* historicky sformovanou civilizáciou, ktorá však už väčšinou populácie Zeme nie je vnímaná ako reálne nebezpečenstvo pre existenciu všetkých a každého.

[2] Čiže nemám odvahu mať svoj názor („veď ako by sa potom na mňa pozerali ostatní?“) a preto „Plávam s davom“ – aj keď sa mi to nepáči. – pozn. prekl.

[3] „Dialektický“ materializmus nemohol vo svojich sociologických teóriách rozlíšiť stádovitosť, svorkovitosť a súbornosť bez toho, aby najprv odhalil rozdiely v typoch režimov psychiky, a všetky tieto kvalitatívne rozdielne zoskupenia nazýval jedným slovom — «kolektivizmus».

Avšak socializmus a komunizmus nemôžu byť založené na stádovitosti a svorkovitosti, pretože ide o prejav súbornosti množstva ľudí, disponujúcich svojráznosťou. A pohlavári marxistickej modifikácie Biblického projektu zlomyseľne kultivovali stádovitosť-svorkovitosť a osvojovali si návyky prepínania davu z jedného režimu na druhý. Pritom niektoré z démonických typov sa tým nechali natoľko uniesť, že dav v režime stádovitosti ich zrazil alebo rozdupal, pričom si možno ani nevšimol ich démonický „majestát“, alebo ich v režime svorkovitosti — uštval alebo roztrhal.

Dnes KSRF, ako i niektoré iné strany, sa neopodstatnene nazývajú «komunistickými», nakoľko nikde vo svojich programových dokumentoch, v publicistike, v nimi rozvíjanej vedeckej sociológii nehovoria nič o štatistickom prerozdelení ľudí podľa typov režimu psychiky a o nevyhnutnosti prechodu k nadvláde Ľudského typu režimu psychiky ako psychologickej osnovy komunizmu.

Preto odporučenie V.V.Putina vedeniu KSRF *(Komunistickej strany RF)* dobrovoľne premenovať ich stranu na RSDSP *(Ruskú sociálno-demokratickú strana pracujúcich)* je v podstate správnym odporúčaním: lepšie je prestať balamutiť ľudí názvom «komunistická», ak strana prakticky nepozná ideály komunizmu, nepozná jeho osnovy, nepozná cesty a metódy vybudovania komunizmu.

tiež normálne, aby bezprostrednú ochranu samičiek a mláďat pred podobným nebezpečím (najmä vnútrobiosférneho pôvodu) zaisťovali samce, nezaťažené funkčnou záťažou vynosenia a kŕmenia potomstva. A na tieto funkcie sú v živote biologického druhu oboch pohlaví patrične nastavené aj inštinkty, vrátane inštinktu sebazáchovy jedincov každého z pohlaví.

Avšak v normálnom živote ľudstva i každého z ľudí sa nesmie vyskytovať mnohé z toho, čo je typické pre svet zvierat, a predovšetkým: človek nesmie byť bezvýhradne podriadený inštinktom. Človek však inštinkty nesie v sebe dedične, ako časť biosféry Zeme, a prekonanie moci inštinktu sebazáchovy nad psychikou človeka nutne prebieha v závislosti od funkčnej záťaže a od osobitostí inštinktívnej algoritmiky správania sa predstaviteľov každého pohlavia v živote druhu Homo Sapiens.

Existujú dva *prirodzené* spôsoby zaistenia bezpečnosti:

- v predstihu vycítiť nebezpečenstvo a nevstupovať do nebezpečnej zóny ani v prípade, ak je v nej čosi vábivé a príťažlivé;
- vstúpiť do nebezpečnej zóny a konať v nej premáhajúc a potláčajúc samotné nebezpečenstvo alebo vyhýbajúc sa jeho ničivým faktorom. Ak sa to nepodarí, potom zostáva buď možnosť opustiť nebezpečnú zónu (čo tiež nie je vždy možné), alebo prijať vplyv nebezpečenstva na seba, čo môže priviesť aj k záhube.

Taktiež existujú aj dve úrovne analýzy oboch spôsobov zaistenia bezpečnosti: osobná a spoločenská. Najprv preskúmame osobnú úroveň zaistenia bezpečnosti.

Jeden aj druhý spôsob reagovania na nebezpečenstvo môže byť jak nevedomo-automatický, tak aj vedomo-cielený, t.j. vôľový. No v kultúre davo-„elitárnej“ civilizácie, v ktorej drvivá väčšina obyvateľstva nedosahuje počas svojho života Ľudský typ režimu psychiky, oba spôsoby zaistenia bezpečnosti majú prevažne inštinktívne podmienený charakter, a majú aj svoje kultúrne obaly, maskujúce ich inštinktívnu podstatu atribútmi civilizácie, charakteristickými pre danú kultúru. No základ spočíva v tom, že sú stotožňované s prejavmi «ženskosti» a «mužskosti», pretože v živote biologického druhu prvá možnosť viac zodpovedá funkčnému úväzku samičky, a druhá možnosť viac zodpovedá funkčnému úväzku samca. A skutočne:

> V osobnom rozvoji dievčat inštinktívne prevláda to prvé: v predstihu vycítiť nebezpečenstvo a nevstupovať do jeho zóny, dokonca bez rozpoznania charakteru nebezpečenstva. Túto reakciu na nebezpečenstvo, *v prípade jej podmienenosti inštinktmi*, možno zaradiť k typu «utiecť».

Toto obdobie v živote dievčat, keď sa aktivuje tento druh inštinktívne podmienenej včasnej reakcie na nebezpečenstvo (dištancovať sa) zodpovedá v živote chlapcov tomu obdobiu, keď oni vyslovene vyhľadávajú dobrodružstvá a nebezpečenstvá, a dokonca ich zvyknú aj vytvárať sami z ničoho, čo prináša rôzne nepríjemnosti jak drobné, tak aj veľké. V dôsledku tejto skutočnosti vzniká u dospelých pocit, že dievčatá dospievajú skôr ako chlapci nielen telesne, ale aj psychologicky, pretože kým chlapci spôsobujú sebe a rodičom rôzne nepríjemnosti, spôsobené vytváraním a zdolávaním všelijakých nebezpečenstiev — dievčatá začínajú dospelým pomáhať v každodenných veciach[1].

A z tejto varovnej reakcie na nebezpečenstvo typu «dištancovať sa» pramení aj sklon žien k zveľaďovaniu a tvorbe pohodlia, ako jeden zo spôsobov nevpustenia rôznych nebezpečenstiev do zóny jej bezprostredného pobytu. Avšak táto osobitosť algoritmiky *ženskej psychiky, podriadenej inštinktu sebazáchovy*, na základe princípu «bojím sa vlkov — nechodím do lesa» brzdí ženu aj v tvorbe: v dejinách dnešnej globálnej civilizácie väčšinu znamenitých predstaviteľov umenia, vedy, vynálezcov v technike tvoria prevažne muži, vrhajúci sa do neznámych a potencionálne nebezpečných oblastí, výsledkom čoho sa v ľudskej kultúre objavuje čosi nové, čo tam predtým nebolo. Skutočne:

> V osobnom rozvoji chlapcov inštinktívne prevláda to druhé: vstupovať do zóny nebezpečenstva a, konajúc v nej, prekonávať a potláčať nebezpečenstvo alebo dosahovať ciele, ktoré s

[1] Spomeňte si na obraz Rešetnikova „Zase štvorka“, na ktorej je zobrazený chlapec, ktorý dostal štvorku, i jeho sestra, v tom veku už solidárna s matkou v odsúdení správania sa brata, ktorý nemal myseľ na učenie, kým niekde vystrájal pri zápasoch s nebezpečenstvami. Vyjadrenie vekovej psychológie v tvárach postáv na obraze je veľmi presné. http://b1.m24.ru/c/720713.jpg

nebezpečenstvom priamo nesúvisia. Túto reakciu na nebezpečenstvo, *v prípade jej podmienenosti inštinktmi*, možno zaradiť k typu «sám zaútočiť».

Aj rôznorodá, a predovšetkým, vedecko-technická tvorba mužov v davo-„elitárnej“ spoločnosti skutočne z veľkej časti vyjadruje inštinktívne podmienenú reakciu na nebezpečenstvo typu «sám zaútočiť»: prírodné životné prostredie = nebezpečenstvo; všetka technosféra = prostriedky na ochranu pred prírodným životným prostredím, alebo prostriedky útočenia naň[1].

Preto v davo-„elitárnej“ civilizácii s početnou prevahou neľudských typov režimu psychiky muži nemajú osobitý dôvod vychvaľovať sa úspechmi svojej tvorivosti, pretože mnohé nešťastia a problémy ľudstva — sú len sprievodnými efektmi ich výdobytkov tvorivosti, ktoré sa v živote udiali len preto, lebo muži vo svojom tvorivom zápale necítili tie nebezpečenstvá, ktoré spôsobujú svojou tvorbou druhým, občas pre mnohé pokoleniach.

A teraz prejdeme k preskúmaniu oboch spôsobov zaistenia bezpečnosti na celospoločenskej úrovni.

«Nevstupovať do nebezpečnej zóny» — je efektívnou reakciou na nebezpečenstvo, no zároveň reakciou nenápadnou, bez sprievodných efektov na emócie okolia, čo spoločne s nepripravenosťou značnej časti žien k vedome-zmysluplným aktom vôle v prípade nebezpečenstva aj vyvolalo všeobecnú mienku o zbabelosti žien v porovnaní s mužmi. «Prekonávať a potláčať nebezpečenstvo» — je reakcia navonok veľmi výrazná, bijúca do očí, čo spoločne s nepripravenosťou značnej časti žien k vedome-zmysluplným aktom vôle v prípade nebezpečenstva aj vyvolalo predstavu o prevahe mužov v odvahe pri porovnaní so ženami.

V historickej minulosti sa prvý spôsob zaistenia bezpečnosti spoločenstiev, kultúr a regionálnych civilizácií prejavil v tom, že prorokyňami (varujúcimi pred nebezpečenstvom) boli najčastejšie dievčatá a ženy; a vodcami, organizátormi kolektívnej činnosti (pod vedením ktorých sa nebezpečenstvá prekonávali) boli najčastejšie mládenci a mužovia.

A toto štatisticky prejavujúce sa prerozdelenie mužov a žien v živote spoločnosti podľa spôsobov zaistenia bezpečnosti je pre svoju prevahu[2] v davo-„elitárnej“ spoločnosti považované za prirodzené a preto jediné možné. Ale to nie je pravda.

Škodlivosť kultúry môže spočívať aj v tom, že ako spôsob zaistenia bezpečnosti sa v nej vníma len ten druhý. Prvá možnosť sa v rade prípadov nezvažuje buď vôbec, alebo je vnímaná ako zbabelosť nedôstojná človeka[3]. A jeden druh pokrivenosti kultúry spočíva v tom, že oba spôsoby sa prejavujú v kultúre a sú ňou považované za dôstojné človeka, no kladú sa proti sebe: prvý — ako vlastný výlučne ženskej podstate, a druhý — ako vlastný výlučne mužskej podstate. Toto protikladné postavenie spôsobuje:

- vzájomné nepochopenie a izolovanie sa predstaviteľov oboch pohlaví a — ako následok ich vzájomné nedorozumenia — vzájomne sa vylučujúce a nezlučiteľné konanie mužov a žien v jedných a tých istých (pre všetkých spoločných) situáciách, jak drobných a všedných, tak aj celospoločenského významu.

---

[1] Aforizmus, ktorý sa objavil v „Literárnych novinách“ ešte v 1970-tych rokoch: «Nemôžeme čakať milosť od Prírody po tom, čo sme s ňou vykonali».

[2] Je to spôsobené kvantitatívnym prevládaním neľudských typov režimu psychiky.

[3] V priebehu celej histórie rôzne národy a regionálne civilizácie zaplatili veľkým množstvom preliatej krvi za oslobodenie sa od tejto ilúzie: v minulosti hynuli celé štáty v dôsledku toho, že ich vojvodcovia považovali vojnovú fintu falošného ústupu za zbabelosť, a hnali celé pluky na porážku do vopred pripravenej pasce, a tí čo padli do zajatia, s opovrhnutím hľadeli na víťazov; o storočie neskôr, rytieri považovali za prejav zbabelosti ak niekto proti nim použil kušu alebo pušku; začiatkom 20. storočia sa recidívy a atavizmy jednostranného chápania statočnosti prejavovali v dešpekte k nutnosti zabezpečiť svoj vlastný oddiel a techniku ochranným brnením, opovrhovali rozviedkou a maskovaním, tajením, nácvikom techník obranného boja a pod.

Dnes určitá časť rusov, nevnímavá k lekciám histórie, vyjadruje odpor k prostriedkom «tlačidlovej vojny» („pushbuton warfare“ – keď nevidíš koho zabíjaš, len stláčaš gombík). A NATOvci, tiež nevnímaví k lekciám histórie, sa spoliehajú len na «tlačidlovú vojnu», zabúdajúc alebo skrývajúc ten fakt, že na vstup Sovietskych vojsk do Afganistanu 30. decembra 1979 ozbrojené sily USA zareagovali... *dvojtýždňových prudkým vzostupom havárijnosti v dôsledku chýb ich vlastnej zostavy*. A po skončení «tlačidlovej vojny» v Perzskom zálive americká medicína nevedela ako liečiť «syndróm zálivu» — psychosomatické ochorenie, ktoré si odniesla so sebou z bojových zón podstatná časť *preživších účastníkov vojny (USA falzifikovali štatistiky svojich strát, pričom ich podstatne znížili)*.

A na to, že veľká vojna je pre ľudstvo samovražedná, vojenskí dôstojníci načisto zabúdajú pri posudzovaní problematiky realizácie cieľov politiky silovými prostriedkami.

- zreteľne sa prejavujúcu neschopnosť mnohých žien rozumne a účelovo konať v podmienkach nadchádzajúceho nebezpečenstva, čo sa prelieva do babskej hystérie, nárekov, ktoré prechádzajú do viac či menej dlhodobého emočného tlaku na ich psychiku, a ktoré dokážu situáciu ešte viacej zhoršiť;
- zreteľne sa prejavujúcu nevnímavosť mnohých mužov k nadchádzajúcim nebezpečenstvám, v dôsledku čoho slepo vstupujú do nebezpečnej zóny, bez toho aby boli aj pripravení nebezpečenstvá prekonať[1], čo vedie k úrazom, k záhube, k ešte otrasnejším (než u žien) mužským hystériám, a iným psychickým nezdarom;
- všetko to zapríčiňuje množstvo druhotných nepríjemných následkov, ktorých účinok je citeľný neraz počas viacerých pokolení jak v živote príbuzenstva, tak aj v živote celej spoločnosti.

V minulosti (12. st. pred. n.l.) vo výsledku takejto deformácie kultúry padla Trója: panenská dievčina Kassandra, žrečica[2] Apollóna, varovala Trójanov pred tým, aby neunášali cudziu ženu, krásnu Helenu, pre Parida, syna kráľa Priama, lebo ich bude čakať záhuba vo vojne, ktorá nutne vznikne výsledkom tohto poníženia Achájcov Trójanmi; muži — nepochybne odvážni a zruční vojaci — nevypočuli ani varovanie žrečice, nie to ešte jednoduchej ženy. Vo výsledku: deväť rokov vojny; Trója padla, kto nezahynul alebo sa mu nepodarilo zomrieť prirodzenou smrťou, skončil svoj život v otroctve.

Meno Kassandry sa stalo synonymom pomenovania osoby, ktorá druhých varuje pred nebezpečenstvami, ktorej však prudko „chytré“, a v skutočnosti absolútne nevnímavé okolie vôbec neverí. Paradoxne, fakt všeobecnej nedôvery Trójanov ku Kasandre tento široko známy mýtus nevysvetľuje pokrivenosťou samotnej kultúry vzájomných vzťahov pohlaví v Tróji, ale úplne odvádza od podstaty problému «elegantnou» zámienkou: Kassandra, vraj, odmietla svojmu priamemu «mystickému nadriadenému» — bohovi Apollónovi — uspokojiť jeho chtíč, a ten, urazený, na ňu uvalil kliatbu: jej proroctvám nikto nebude veriť.

V 20. storočí analogický príklad predviedlo nacistické Nemecko, pre ktoré bol okrem iného charakteristický aj kult výroku «Nemeckí mužovia sú tí najmužnejší na svete, nemecké ženy sú tie najženskejšie na svete». Vo výsledku: takmer šesť rokov vojny; tretia ríša padla bez toho, že by si stihla všimnúť, ako sa stala nástrojom v rukách majiteľov židovstva a pohlavárov Biblického projektu zotročenia všetkých, avšak stihla narobiť škodu všetkým národom Zeme; Nemecko platí reparácie Izraelu — štátu, ktorý počas vojny, v ktorej Nemecko utrpelo drvivú porážku, neexistoval — a toto je tiež jeden z druhov súčasného otrokárstva[3].

---

[1] Veľmi výrazne sa to prejavovalo vo vojnách v armádach mnohých krajín: postoj k cvičeniam, k príprave na cvičisku bol u mnohých veliteľov a nižších hodností lajdácky. Vo výsledku sa tak učili vojenskej profesii skutočne až v priebehu bojov, platiac za takéto lekcie množstvom krvi (v tom spočívala aj jedna z príčin rozdrvenia pohraničného zoskupenia Sovietskych vojsk v lete 1941; a tiež jedna z príčin vážnych strát počas kárnej operácie v Čečne v druhej polovici 1990-tych rokov). Bolo to v rozpore so suvorovským «ťažko na cvičisku, ľahko na bojisku».

[2] Ženská forma od slova žrec; vedma. – pozn. prekl.

[3] Oplatí sa obrátiť pozornosť aj na to, že medzi varovaniami Zhora pre Nemecko, bolo aj jedno takéto:

Heinrich Schliemann, objaviteľ Tróje, nemec. Pri odkrytí pahorku Hissarlik objavil Heinrich Schliemann okolo 9000 zlatých artefaktov, ktoré chybne nazval «pokladom kráľa Priama» *(nakoľko on Homérovskú Tróju zničil ešte raz, tým že ju «prekopal skrz naskrz» kvôli chybe v datovaní kultúrnych vrstiev: taký je súčasný oficiálny názor vedy).* Nakoniec boli vyvezené do Nemecka. Prvýkrát sa «trójske zlato» vystavovalo v roku 1882 v Berlínskom múzeu (dávno pred 1. svetovou vojnou 20. storočia). Potom boli klenoty darované múzeu „Pergamon“, odkiaľ boli v roku 1945 po porážke Nemecka vyvezené do ZSSR. Dnes je časť týchto zlatých artefaktov uložená v Múzeu výtvarných umení A.S.Puškina (Moskva) a v Ermitáži (Petrohrad). V súčasnosti sú trójske nálezy H.Schliemanna jedným z predmetov rokovaní so SRN o návrate «kultúrnych hodnôt», premiestnených počas druhej svetovej vojny. Pritom obe strany vedia, že H.Schliemann žil v rokoch 1846 až 1866 v Rusku, kde si aj založil rodinu — ženu a tri deti. Jeho starší syn Sergej, narodený v roku 1855, prežil dlhý život a zomrel v ZSSR v roku 1939, v roku kedy začala druhá svetová vojna (nejaký čas si písal s otcom).

Fakt výskytu trójskych nálezov H.Schliemanna v ZSSR (dnes v RF) možno interpretovať v tom zmysle, že aj Rusi by sa mali zamyslieť o príčinách, ktoré Tróju priviedli k záhube, aby ich zavčasu mohli odstrániť zo svojho života. A ak už vydať trójske zlato aj *so všetkou naň pripojenou „mystikou“*, tak nie Nemecku, ale Turecku, na území ktorého sa nachádzajú ruiny Tróje: tureckým mužom a ženám tiež prospeje, ak sa zamyslia nad svojou budúcnosťou na príklade starovekých národov.

V tejto súvislosti treba napomenúť, že minister kultúry RF Michail Naumovič Švydkoj, na predložený návrh vrátiť Nemecku trójske zlato sa kategoricky ohradil: „Len nie zlato Tróje“.

V dnes prevládajúcej kultúre neexistuje pochopenie toho, že vyššie dva menované spôsoby zaistenia bezpečnosti sú navzájom sa dopĺňajúcimi zložkami jedného a toho istého algoritmu zaistenia bezpečnosti jak osobnej, tak i kolektívnej. A tento algoritmus zaistenia bezpečnosti môže byť v osobnej psychike plne realizovaný, len vo výsledku prekonania moci inštinktu sebazáchovy nad človekom.

Takýto je historický záver, z ktorého si treba vziať ponaučenie do budúcnosti.

***Pre človeka je prirodzeným* zaistením bezpečnosti – jak osobnej, tak i kolektívnej, až po celospoločenskú – ak obe tieto schopnosti podriadi svojej vedomej a na cieľ zameranej vôli: jak schopnosť v predstihu cítiť nebezpečenstvo, a nevstupovať bez účelnej predvídavej potreby do nebezpečnej zóny; tak aj schopnosť konať v nebezpečnej zóne, realizujúc zadané ciele, odstraňujúc alebo prekonávajúc nebezpečenstvo na základe vedomých a účelných aktov vôle, zladených so Zámerom.**

Vstúpiť do nebezpečnej zóny? alebo do nej nevstupovať? a ak vstúpiť, ako v nej konať? — o tom každý človek rozhoduje samostatne podľa svojho vlastného svedomia v *normálnej* jednote emočno-zmyslového režimu jeho psychickej činnosti, a podľa toho, ako človek vníma a chápe svoju misiu v realizácii Božieho Zámeru. A človek musí v sebe rozlišovať jak zvieracie inštinktívne podmienené strachy a spôsoby (prikrášlené do rôznych kultúrnych obalov), tak aj účelovosť konania v súlade s Božím Zámerom. A v tom aj spočíva ľudská statočnosť.

Nositelia typov režimu psychiky zombi a démon sa tiež čiastočne nepodriaďujú inštinktu sebazáchovy, avšak toto nepodriaďovanie sa je založené na umelo kultivovanej narušenosti algoritmiky psychiky. Avšak osobitosťami algoritmiky psychiky typov zombi a démon sa rozptyľovať nebudeme, nie je to nevyhnutné vzhľadom na tematiku aktuálnej práce, a preto sa vyjadríme iba stručne: v ich prípade nejde o statočnosť, ale o nepríčetnosť, t.j. oni necítia nebezpečenstvo ani v predstihu, ani keď sa v ňom nachádzajú, alebo, ak aj čosi cítia, chápu to inak, nevnímajú to ako nebezpečenstvo.

„Odvaha“ v štýle zombi je postrannými divákmi hodnotená ako «fanatizmus», naprogramovanosť automatu, ktorý sám nie je schopný oslobodiť sa z programu, ktorý vykonáva[1].

„Odvaha“ v štýle démonizmu je postrannými divákmi hodnotená ako «čertovská „odvaha“», alebo ako «vyšinutosť», opilecká pomätenosť («opitému more siaha po kolená»), pretože opájať sa možno nielen alkoholom, ale aj mnohým iným, vrátane prehnaných démonických sebahodnotení a z nich prameniacich ambícií.

V drvivej väčšine kultúr sa poddávanie strachu považovalo a stále považuje za hanebné a nedôstojné jak u mužov, tak aj u žien, hoci ideály statočnosti sa v davo-„elitárnych“ kultúrach prejavujú najmä ako „odvaha“ v štýle zombi alebo démona. A sotva v nejakej kultúre by boli ženy zbabelejšie ako muži.

No prekonanie moci inštinktu sebazáchovy v osobnom rozvoji chlapcov a dievčat na ceste k Ľudskému režimu psychiky prebieha rôznym spôsobom, pričom navzájom sa dopĺňajúc jak v hraniciach algoritmiky osobnej psychiky, tak aj v hraniciach kolektívnej psychiky celej spoločnosti alebo spoločenskej skupiny v jej zostave; a to je normálne. Nenormálne je niečo iné: že v živote väčšiny ľudí súčasnej globálnej civilizácie, kvôli davo-„elitárnemu“ charakteru v nej panujúcej kultúry, sa tento proces prerušuje bez toho, aby bol dokončený, v dôsledku čoho sú ľudia spútaní všemožnými strachmi, alebo získavajú „odvahu“ v štýle zombi alebo démona.

No bez ohľadu na osobitosť aktuálne panujúcej kultúry je cesta k osvojeniu Ľudského režimu psychiky u chlapcov svoja, a u dievčat tiež svoja. A jeden z principiálnych rozdielov medzi mužskou

[1] Ešte koncom 1960-tych a začiatkom 1970-tych rokov, niektorí vojaci Japonskej imperátorskej armády na ostrovoch Tichého oceánu (konkrétne Filipín) pokračovali osamote v bojoch proti USA. Takéto prípady vôbec neboli ojedinelé, a ako sa ukázalo v praxi, jedným zo spôsobov ako zastaviť ich bojové akcie z ich strany bolo: nájsť v Japonsku ich veliteľa, ktorý by sa kontaktoval so svojimi bývalými podriadenými, a ktorý by im dal patričný *legitímny* rozkaz. Ak sa ich veliteľa nájsť nedarilo, zostávalo už len jedno — uskutočniť plnohodnotnú vojenskú operáciu za účelom likvidácie alebo zajatia tých vojakov, ktorý stále ešte bojovali v mene dávno porazenej armády.

a ženskou cestou k Ľudskému režimu psychiky spočíva v tom, že v osvojovaní si nezávislosti od inštinktu sebazáchovy a od inštinktívnej algoritmiky stádovito-svorkovitého správania:

- je pre chlapca prirodzenejšie *(kvôli osobitosti inštinktívnej algoritmiky mužského pohlavia)* osvojovať si varovný pocit a predvídanie nebezpečenstva počas získavania zručností zdolávania nebezpečenstva a konania v nebezpečných podmienkach;
- a pre dievča je prirodzenejšie *(kvôli osobitosti inštinktívnej algoritmiky ženského pohlavia)* získavať odhodlanosť k zdolaniu nebezpečenstva na základe svojho varovného pocitu blížiaceho sa nebezpečenstva a predvídania — jak samotného priebehu nebezpečných udalostí, tak aj potrebných odvetných akcii zo strany seba samej.

No v oboch prípadoch, aj naladenie varovného vnímania nebezpečenstva, aj vypracovanie algoritmiky účelného správania sa v nebezpečnej zóne sú podmienené mravnosťou, ktorá zjednocuje nevedomé a vedomú úroveň psychiky. A preto zmena mravnosti mení aj charakter v predstihu odhaľovaných faktorov, subjektívne vyhodnocovaných ako nebezpečenstvo, aj charakter zadávania cieľov i konania v nebezpečnej zóne. A jedna z príčin psychologickej nezlučiteľnosti jak v kolektívoch bez ohľadu na pohlavie, tak aj vo vzťahoch mužov a žien spočíva v tom, že jedni na základnej vlastnej mravnosti hodnotia ako nebezpečenstvo to, čo druhí ako nebezpečenstvo nevnímajú, čo sa aj prejavilo v osudoch Tróje a Nemecka, a taktiež v množstve medziľudských konfliktov typu «správaš sa hrozne: vystavuješ sa nebezpečenstvu a aj mňa pritom ohrozuješ».

V normálnej kultúre by geneticky nastavené prevládanie (u každého z pohlaví) jedného zo spôsobov zaistenia bezpečnosti nemalo potláčať druhý spôsob v osobnom rozvoji muža alebo ženy, aby sa tak v spoločnosti dospelých ľudí predišlo vzniku vzájomnej predpojatosti a nepochopenia zo strany predstaviteľov oboch pohlaví, a tiež slepoty mužov k blížiacemu sa nebezpečenstvu a neschopnosti žien účelne konať v nebezpečných podmienkach, čo ilustruje jednostrannosť rozvoja každého z pohlaví[1].

Ďalej nasleduje pokračovanie hlavnej témy tejto podkapitoly.

---

[1] Možno uviesť aj iné príklady, menšieho rozsahu, než uvedený príklad s pádom starovekej Tróje a Nemeckej tretej ríše. Možno budú presvedčivejšie pre tých, ktorým sa príklad pádu Tróje a tretej ríše zdal byť vymyslenou „mystikou“, bezdôvodnou a bezcieľnou náhodou.

Výrazný príklad ženskej nespôsobilosti k účelnému jednaniu v nebezpečných podmienkach ukázala skaza talianskej pasažierskej linkovej lode „SS Andrea Doria“ vo výsledku zrážky so švédskou linkovou loďou „MS Stockholm“ v Severnom Atlantiku v roku 1956. Loď „Andrea Doria“ sa pomaly plnila vodou cez vzniknutú trhlinu, a z toho dôvodu mala posádka dostatok času vyviesť pasažierov na palubu a usadiť všetkých do záchranných člnov. Počasie bolo tiché, žiadne vlny, a preto okrem pár ľudí, ktorí zomreli priamo pri samotnom náraze, ďalších obetí nebolo.

Počas evakuácie pasažierov skupina námorníkov prezerala potápajúcu sa loď, a objavila na jednej zo spodných palúb, ktoré sa už zalievali vodou skupinu polonahých žien *(k zrážke došlo skoro ráno, keď väčšina pasažierov ešte spala)* zamazaných od oleja *(voda sa liala cez trhlinu v palivových nádržiach)*. Nájdené vystrašené ženy, ukryté v zastrčených uličkách potápajúcej sa lode, predviedli svojim záchrancom hystériu typu «Vypadnite odtiaľto: som nahá... takto ja hore nepôjdem...» — všetky ich vyvliekli na palubu a usadili do záchranných člnov hrubou silou, napriek ich kriku, škriabaniu a hryzeniu.

Príklad mužskej neschopnosti zavčasu vycítiť nebezpečenstvo a konať v duchu bezpečnosti dáva Černobyľská katastrofa. Ona je dôsledkom prevažne mužskej slepoty *(personálna zostava AE)*, otvárajúcej cestu nielen nebezpečenstvu, ale aj mnohým tragédiám, ako tomu už neraz bolo v dejinách predtým.

Podľa niektorých zverejnených údajov personál odpojil 11 (!!!) nezávislých obvodov kontroly bezpečnosti v systéme riadenia reaktora. Vzniká otázka: kde zostalo vnímanie nebezpečenstva tých, ktorí vydali príkaz vypnúť automatiku bezpečnostnej kontroly a havarijnej ochrany, a tých, ktorí sa podriadili tomuto príkazu? Čím boli zaneprázdnení zástupcovia KGB na AE? — že by tam neboli, nie je možné uveriť. Ako na doklady KGB reagovali orgány moci?

Pritom táto katastrofa je len dôsledkom strategickej chyby, urobenej predtým mnoho-znalými mužmi z Akadémie Vied ZSSR a Politbyra KSSZ: energetika na základe reakcií, ktoré sprevádza rádioaktívne žiarenie, zanechávajúce po sebe indukovanú radiáciu v konštrukciách energetických zariadení a rádioaktívny odpad — predstavuje nebezpečenstvo dokonca v štandardných režimoch fungovania techniky. Napríklad je dobré vedieť, že polčas rozpadu plutónia je — 25.000 rokov (t.j. za 25.000 rokov sa množstvo dodnes reaktorom vyprodukovaného plutónia zmenší o polovicu), a to hromadenie odpadov uránovej jadrovej energetiky prebieha oveľa rýchlejšie, než stihnú byť zneškodnené prirodzeným spôsobom. To znamená, že toto je nielen slepá cesta rozvoja civilizácie, ale aj samovražedná — na toto poukazoval ešte v roku 1957 I.A.Jefremov v románe „Hmlovina Andromedy“.

* *
*

Prebudenie vôle vyjadruje čoraz intenzívnejšie uvedomovanie si dieťaťom samého seba ako osobnosti, odlišnej od všetkých ostatných — neopakovateľne svojráznej[1]. No prebudenie ľudskej vôle prebieha v súlade s genetickým programom rozvoja jeho organizmu, ktorý do seba zahŕňa aj aktiváciu (v určitom veku) každého z inštinktov typických pre celú biosféru. Preto od momentu prebudenia vôle, človek vstupuje do obdobia boja so samým sebou, ktorý sa deje vždy, keď algoritmy správania podmienené: *1) inštinktmi, 2) osvojenými výdobytkami kultúry, 3) svojim vlastným chápaním toho, čo je účelné, 4) egregoriálnym vedením, 5) bezprostredným vedením Zhora* — sa v nejakej situácii ukážu byť navzájom v rozpore. A v ľudskom živote toto obdobie boja so samým sebou pokračuje až do tých čias, kým on sám nedosiahne nevratne Ľudský režim psychiky, pretože pri všetkých ostatných typoch režimu psychiky môže byť potenciál vnútornej konfliktnosti aktivovaný hocijakými životnými udalosťami. Preto už v detstve nutne vznikajú situácie, keď detské sebauvedomovanie a vôľa, ktorá ho vyjadruje, narážajú na moc inštinktu sebazáchovy.

Strachy a obavy z reálnych i zdanlivých hrozieb sú pre všetky deti v rannom veku typické, no v období bezvôľneho života k nim existuje jeden postoj[2], a v období od začiatku prebudenia vôle je postoj k nim už iný. Dieťa v tomto čase už vie, že poddávať sa strachom a báť sa je zlé. A keď sa ocitne v situáciách, keď začne cítiť strach, tak pod vplyvom tejto kultúrne podmienenej normy správania, sa úsilím svojej vôle začne snažiť o to, aby sa nepoddal moci strachu. Takže vôľa vo svojej prvej spolupráci s mocou inštinktu sebazáchovy sa učí brzdiť inštinktívnu reakciu na nebezpečenstvo typu «utiecť», vlastnú slabšej strane v inštinktívne riadenom konflikte. To sa týka jak chlapcov, tak dievčat.

A genetický program rozvoja organizmu každého druhu pripravuje mláďatá k dospelému životu, v ktorej druhový inštinkt sebazáchovy bude v mnohých prípadoch vyžadovať nielen zdržanie reakcie typu «utiecť», ale bude vyžadovať inú reakciu na nebezpečenstvo — «sám zaútočiť». A k prejaveniu tejto reakcie musia byť pripravené aj samce, aj samičky každého druhu, s tým jediným rozdielom, že u samcov mnohých druhov je to zväčša prevládajúci typ reakcie, a pre samičky mnohých druhov je to druh reakcie v mimoriadnych situáciách pri ochrane potomstva pred útokom *(hoci existujú i druhy, v ktorých je to aj pre samičky základným druhom reakcie)* na nich v prípade, keď samce z nejakého dôvodu dopustili, aby došlo k «bojovej zrážke» protivníka so samičkou, zaneprázdnenou výchovou detí.

Preto, aj keď sa to mnohým rodičom, starým rodičom, školským a predškolským pedagógom môže zdať čudné, tak práve inštinkt sebazáchovy <u>ženie hlavne chlapcov</u> vo veku 5 — 13 rokov k vyhľadávaniu dobrodružstiev a nebezpečenstiev z toho dôvodu, aby sa pri dobrodružstvách a nebezpečných hrách na odvahu, mohli upevniť v zručnostiach reakcie typu «sám zaútočiť», ktorá je podriadená inštinktu sebazáchovy.

Dievčatá, keď nie sú zaneprázdnené výhradne dievčenskými vecami charakteristickými pre ich vek, tak sprevádzajú chlapcov pri ich dobrodružstvách: buď sa v nich zúčastňujú priamo, alebo len ako diváčky a znalkyne chlapčenských prejavov „odvahy“, ktorá je v tomto veku prevažne bezvôľna, a preto aj nerozvážna. Pritom dievčatá vystupujú jednak v roli povzbudzovačiek k prejavom chlapčenskej „odvahy“, tak aj v roli brzdiaceho faktoru pri nevhodných prejavoch odvahy z pohľadu dievčat, podriaďujúc chlapcov svojej vôli na základe inštinktívne podmienenej psychologickej podriadenosti muža žene[3].

Ale keďže genetický program formovania algoritmiky inštinktu sebazáchovy sa nerozvíja v prirodzenom prírodnom prostredí, ale v kultúrnom prostredí civilizácie, tak druhový inštinkt

[1] Kým tohto uvedomenia niet, mnohé deti hovoria o sebe v tretej osobe *(Nevidíte: Ivankovi treba vymeniť gate? atď.)*. Keď sa prebúdza uvedomenie si svojej vlastnej osobitosti, tak dieťa prechádza v reči k používaniu prvej osoby (Ja chcem... Ja musím... atď.).

[2] Plač alebo krik, alebo «mamina (ocino) nás má na rukách a ničoho sa nebojíme».

[3] O tomto viac nižšie, a tak isto v prácach VP ZSSR: „Od antropoidnosti k ľudskosti...“, „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“ (príloha v zostave samostatných publikácií „Dostatočne všeobecnej teórie riadenia“, počnúc od roku 2000).

sebazáchovy je z veľkej časti skrytý pod rôznymi druhmi kultúrnych obalov, ktoré vytvárajú klamlivý dojem o tom, čo prebieha. Z toho dôvodu, keď si dospelí začnú spomínať na svoje detské nebezpečné hry a šibalstvá, ktoré boli pre nich v tom veku veľmi dôležité, teraz nevedia pochopiť, načo im to všetko bolo dobré. Nevedia to pochopiť hlavne kvôli tomu, že ich dospievanie sprevádzalo formovanie inej algoritmiky psychiky, z pohľadu ktorej sa nebezpečné hry a šibalstvá detských čias zdajú byť nerozumom, bláznivým hazardom; ale z pohľadu algoritmiky psychiky dieťaťa, ktorá sa ešte vyvíja, nešlo o nerozumné činy, ale prejavovalo sa v nich (ako sa mu vtedy zdalo) formovanie jeho samého ako osobnosti, uvedomujúcej si svoj vlastný svojráz, a tým samým aj začleňovanie sa k dospelosti a oddeľovanie sa od «detskosti».

Presne tak isto nie sú nebezpečné hry a šibalstvá výplodom nerozumnej detskej vôle pre nové dorastajúce pokolenie. A dospelí by to mali prijať ako objektívnu danosť, v opačnom prípade nedokážu dieťaťu pomôcť úspešne prekonať toto nebezpečné obdobie ich života.

Mnohé hry a šibalstvá skutočne predstavujú reálne nebezpečenstvo a ohrozujú zdravie a život jak samotných detí, tak aj okolie *(je známych veľa prípadov, keď pri záchrane detí, ktoré sa zahrávali s nebezpečenstvom a dostali sa do problémov, zomierali dospelí a ďalšie deti)*. A týmto reálnym nebezpečenstvám a hrozbám v živote detí (prevažne chlapcov) zodpovedá druhá špička úrazovosti a tragických úmrtí následkom toho, že deti sa zahrávajú s nebezpečenstvom aby preukázali odvahu, a niektoré z nich urobí chybu, alebo zaneprázdnené hrou, prekročí mieru svojich možností.

No s touto vekovou špičkou úrazovosti a tragédií sú spojené dve okolnosti:

- Štatistika tohto druhu udalostí hovorí o tom, že tie sa *najčastejšie dejú* nie vtedy, keď je dieťa osamote, ale *vtedy, keď deti vystrájajú spoločne*.
- Štatistika tiež hovorí o tom, že *poškodené dieťa i ďalší účastníci nebezpečných hier* zvyčajne *vedia o možnosti úrazu*, avšak napriek tejto varovnej znalosti sa deti hrajú na stavbách, hľadajú a nechajú vybuchovať muníciu *(jak starú z čias vojny, tak aj súčasnú — v „bojových oblastiach“)*, plávajú a lezú kam netreba, otvárajú transformátorové skrine a rozvádzacie pulty, natesno prebiehajú pred vlakmi alebo autami, pretekajú sa na bicykloch, motocykloch, kolieskových korčuliach bez dodržiavania akýchkoľvek pravidiel, zaoberajú sa pyrotechnikou a inými nebezpečnými druhmi technickej tvorby a pod.

Keďže tieto okolnosti sú navzájom nerozlučne prepojené, tak umožňujú pochopiť, že v skutočnosti:

Nebezpečné hry na odvahu — nie sú prejavom samotnej detskej vôle, ale prejavom bezvôlia, presnejšie povedané — algoritmiky stádovito-svorkovitého správania, spojenej s inštinktom sebazáchovy a zameranej na odhalenie budúceho vodcu stáda-svorky, najpevnejšieho v odhodlaní prejaviť inštinktívnu reakciu na nebezpečenstvo typu «sám zaútočiť».

Práve táto inštinktívne podmienená algoritmika stádovito-svorkovitého správania odpája vôľu dieťaťa od riadenia svojho správania a situácie, alebo ju deformuje. Väčšina dospelých, a tým skôr väčšina detí, si túto algoritmiku a jej inštinktívnu podmienenosť neuvedomuje, v dôsledku čoho *prislúcha výlučne nevedomým úrovniam ich psychiky*. Preto *takmer všetky výzvy k vedomej úrovni psychiky dieťaťa: zákazy; hrozby*[1]*; reči o tom, prečo sa to alebo ono nesmie robiť; pokusy nájsť spôsob ventilovania detskej energie v rámci nejakej bezpečnej, ale preň nezaujímavej činnosti;*

[1] Konanie na spôsob «klin sa klinom vyráža». Spisovateľ-marinista K.M.Stanjukovič (1843 — 1903) v jednej zo svojich poviedok uvádza takýto príklad spásonosnej hrozby. Hoci sa nevzťahuje na detský vek, ale podstatu vplyvu na samotnú situáciu to demonštruje správne.

Námorník-nováčik, pracujúci s plachtami na jednom z najvyšších rahien lode, sa zošmykol, no pri páde sa mu podarilo zachytiť o nejaké lano. Loďmajster, ktorý stál na palube pri sťažni a videl, že námorník slabne a môže sa pustiť lana, na ktorom visí, skôr, než mu starší námorníci stihnú pomôcť, zreval: „Ak spadneš — zderiem ťa!!!“ Nováčik, zadrapiac sa o lano, odpovedal: „Držím sa, pán loďmajster!“

Strach pred bitkou *(telesné tresty boli stanovené predpismi, a námorníkov mlátili — občas nemilosrdne, nasmrť)* zohral svoju úlohu a pomoc prišla včas. Uvedomiť si, že sa pri páde rozbije o palubu alebo sa utopí po náraze o vodu *(skákať z výšky zhruba 30 metrov (a viac) do vody, bezpečne sa ponoriť a vynoriť — to treba vedieť)*, nemal nováčik kedy, a tým sa aj zachránil.

domáce či školské tresty (od odňatia niečoho vytúženého až po neľútostný rodičovský výprask) — sa javia ako márne.

Navyše, hrozby použité ako varovania pred problémami, sú z väčšej časti škodlivé, pretože ak aj dieťa nevyprovokujú k tomu aby zákaz porušilo, a utvrdilo sa tak vo vlastnej vôli a zároveň dokázal sebe aj dospelým, že už nie je decko, tak pobádajú dieťa ku klamstvu a uzavretosti. Tá posledná vec, **po prvé**, nenapomáha súladu v rodine, a **po druhé**, veští dieťaťu v budúcnosti problémy spôsobené formujúcim sa zvykom klamať, keď si to akože «situácia vyžaduje», pretože plody jeho klamstiev sa budú tak či onak vracať naspäť k nemu a jeho blízkym po reťazci spätných väzieb vo forme «odvetnej» informácie[1]. Ale aj v prípade, ak dieťa ku lži slovom, nedopovedaním alebo mlčaním nedospeje, tak hrozby *(najmä tie, ktoré dosiahli svoj zastrašujúci účinok)* a tresty *(občas aj jednorazové)* prerušujú a potláčajú v dieťati vypracovanie vôľových kvalít. A to, ako dôsledok, zhoršuje jeho možnosti získať Ľudský režim psychiky a riešiť úlohy programov «maximum» a «minimum», ponúknuté mu v osude Bohom.

Jediným efektívnym prostriedkom ako ochrániť dieťa od vážnych problémov vo veku nebezpečných hier na ukázanie odvahy, t.j. ochrániť dieťa od neho samého a od rovnakých ako on, osobnostne nesformovaných rovesníkov — je pomôcť mu oslobodiť sa z moci algoritmiky stádovito-svorkovitého správania, ktorá v tomto veku napomáha formovaniu algoritmiky pre reakciu «sám zaútočiť na nebezpečenstvo» inštinktu sebazáchovy, a ktorá vyberá lídra stáda-svorky v budúcom dospelom živote, čo je normálne v živote zvieraťa, ale nie Človeka.

Ale aby dieťaťu bolo možné pomôcť, je potrebné, aby dospelí chápali, že tu nemajú dočinenia s vôľou dieťaťa *(vyjadrujúcou jeho uvedomenie si a chápanie prebiehajúcej situácie)*, ktorá sa ešte len formuje, ale s algoritmikou nevedomých úrovní jeho psychiky, pripojenou na kolektívnu psychiku, ktorá do seba zahŕňa: aj rodové egregory samotného dieťaťa; určité nadradené objemnejšie egregory podporované celou spoločnosťou; a tiež aj tie drobné egregory, ktoré zakaždým spoločne s rovesníkmi vytvára samotné dieťa počas hier, vrátane tých nebezpečných.

Tiež treba chápať, že predpoklad k tomu, aby dieťa úspešne prekonalo vek nebezpečných hier na odvahu, sa vytvára v predchádzajúcich etapách jeho osobného rozvoja — v rannejšom detstve. A ak sa v rannom detstve vyskytli nejaké poruchy pri absolvovaní etáp formovania osobnosti, tak vo veku nebezpečných hier treba dieťaťu pomôcť doplniť to, čo bolo vynechané v minulosti, o čom sme hovorili skôr v tejto podkapitole: zručnosť naladenia algoritmiky fyziológie organizmu aktom svojej vôle (svojvôľne) na efektívne vnímanie a spolucítenie, myslenie a celkovú psychickú činnosť; formovanie kostrového základu mravnosti na svetonázorovo-teologickej problematike; správna súčinnosť *Rozlíšenia od Boha, pozornosti samotného človeka, a intelektu* — ako vnútorný zdroj vedome zmysluplného života Človeka v relígii Boha, ktorý je.

Mnohí si myslia, že nešťastné úrazy detí, ktoré sa hrajú nebezpečné hry na odvahu, sa dejú nečakane, že niekto skrátka mal šťastie, a niekto smolu; inými slovami, že samotné «šťastie» a «smola» nemajú svoj cieľ ani príčinu. V skutočnosti je takýto názor následkom toho, že aj dospelí, určitým spôsobom spoluzodpovední za nešťastný úraz, aj deti *(jak poškodené, tak aj tie, ktoré sa zúčastnili nebezpečných hier)* si jednoducho nevšimli v Rozlíšení nejaké im dané výstražné znamenia, alebo ak aj všimli, tak sa nad nimi nezamysleli v spojitosti so svojimi zámermi do budúcna a nevedomo-automatickým *(t.j. zvyčajným)* štýlom života. Väčšinou rôznorodé názory o nečakanosti nešťastí sú dôsledkom toho, že aj dospelí, aj deti, ktorí občas vyvodia nesprávne názory v otázkach svetonázorovo-teologickej problematiky, majú narušený alebo prekrútený kostrový základ mravnosti, nie sú nositeľmi osobnej kultúry súčinnosti Rozlíšenia, pozornosti a intelektu, v dôsledku čoho žijú mimo vedome zmysluplnej relígie — skrytého dialógového spojenia človeka a Boha.

[1] V skutočnosti neexistuje dokonca ani «milosrdná lož», a pravá ľudská pozemská múdrosť spočíva v tom, aby človek vo všetkých životných okolnostiach nielenže neklamal, ale aj našiel tú pravdu, ktorú je nutné povedať alebo mlčky urobiť v duchu Božieho Zámeru. «Milosrdná lož» a lož, ktorú si akože «žiada situácia» — to nie je Ľudská „múdrosť“, a keďže informácia je objektívna, tak lož sa zo spoločnosti nikam nestráca, ale po uplynutí nejakého času je vkladaná do základov kohosi rozhodnutí, odsudzujúc ich na väčšiu či menšiu mieru chybovosti, plody ktorej budú musieť zožínať všetci.

V dôsledku vypadnutia z relígie, v práve uvedenom zmysle, nemôžu zavčas uvidieť algoritmiku blížiaceho sa problému, a v nej úlohu mnohých udalostí a faktov, ktoré sa im zdajú ako izolované a nijako nesúvisiace. Preto sa deti nevedia vyhnúť týmto problémom, pri nebezpečných hrách na odvahu; a preto dospelí nevedia týmto problémom predísť.

Aby bolo možné stať sa Človekom, k tomu je naozaj potrebné vedieť premôcť inštinktívnu reakciu typu «utiecť pred nebezpečenstvom». A keďže informácia aj **miery** (riadiace algoritmiku) sú objektívne, tak tomuto i mnohému ďalšiemu sa možno naučiť v predstavivosti, mimo kontakt s reálnym nebezpečenstvom.

Takýto druh výuky a sebavýuky vo vnútorných imaginárnych svetoch človeka je naozaj možný, a môže byť nemenej úspešný, než výuka v reálnom, nami všetkými zdieľanom vonkajšom svete. Ale vyžaduje si to, aby v psychike človeka neexistoval vzájomný protiklad a vzájomná izolácia algoritmiky správania v jeho vnútornom svete — na jednej strane, a na druhej strane — algoritmiky správania v spoločnom vonkajšom svete. V takomto prípade algoritmika, ktorá predviedla svoju efektívnosť vo vnútornom svete, subjektívne predstavovanom rovnakým obrazom a rovnakou **mierou** voči vonkajšiemu zdieľanému svetu, sa ľahko prenesie *bez straty efektívnosti* aj do vonkajšieho zdieľaného sveta.

A hoci sa deti takýmto spôsobom skutočne naučia mnohým veciam vo svojej predstavivosti[1], avšak takú úroveň rozvoja osobnej kultúry psychickej činnosti — *ktorá umožňuje neuchyľovať sa k reálnym experimentom v zdieľanom vonkajšom svete (vrátane experimentov s okolím i so sebou), v prevládajúcej davo-„elitárnej“ kultúre* — dosahuje neveľký počet ľudí aj v oveľa zrelšom veku.

Vzhľadom na túto okolnosť, ak sa nepodarí naučiť všetko čo treba vo svojich vnútorných svetoch, potom je nutné sa učiť vo všetkými zdieľanom vonkajšom svete, vrátane detských hier s reálnymi nebezpečenstvami, umeniu potláčať inštinktívnu reakciu typu «utiecť pred nebezpečenstvom».

Ak sa dieťa samostatne učí prekonávať inštinktívne nutkanie «utiecť pred nebezpečenstvom», tak sa musí naučiť vedome, premyslene a zmysluplne vstupovať do nebezpečnej zóny, vtedy, keď je to v súlade so Zámerom, a konať v nej tak, aby sa podľa možností vyhlo porážke škodlivými faktormi, typickými pre daný druh nebezpečenstva.

No ak dieťa z nejakého dôvodu[2] samostatne neprekoná inštinktívne nutkanie «utiecť pred nebezpečenstvom», tak algoritmika stádovito-svorkovitého správania, obsluhujúca formovanie algoritmiky inštinktu sebazáchovy, deti nabáda ku hrám s reálnymi nebezpečenstvami, v ktorým si deti jedno pred druhým demonštrujú svoju odvahu, získavajúc pritom zručnosti nepoddávať sa moci strachu a potláčať inštinktívne nutkanie slabšieho «utiecť pred nebezpečenstvom»; konať v nebezpečnej zóne vyhýbajúc sa jej škodlivým faktorom.

Navyše, pod vplyvom všeobecne známej kultúrne podmienenej mienky, že byť zbabelcom[3] je zlé, a bez pochopenia toho, že ľudská **statočnosť** sa odlišuje aj od zbabelosti, aj od „odvážnosti“ zombi a démona, deti pod vplyvom algoritmiky stádovito-svorkovitého správania provokujú druhých k nebezpečným hrám, predbiehajúc sa navzájom v „odvážnosti“, a nie vždy sú schopné zastaviť sa bez toho, aby porušili zákaz dospelých alebo prekročili tú hranicu, za ktorou sa ocitnú v moci nešťastia.

Z pohľadu ateizmu, jak idealistického *(osobných hierarchií nositeľov verejno-cirkevných i tajno-rádových hodností v rôznych vieroukách)*, tak aj materialistického *(osobných hierarchii nositeľov vedeckých hodností a titulov v rôznych akadémiách a univerzitách)* — v tomto druhu hier s nebezpečenstvom účinkujú nasledujúce subjekty a objekty:

---

[1] Predstavivosť — svojim spôsobom trenažér, ktorý je človeku daný Zhora.

[2] Napríklad, chlapec vstúpil na ženskú cestu prekonania inštinktu sebazáchovy a napreduje po nej, následkom čoho cíti nebezpečenstvo v predstihu a inštinktívne sa ani k nemu nepriblíži, preto uňho ani nevzniká potreba prekonávať inštinktívne nutkanie «utiecť pred nebezpečenstvom».

[3] V ruskom jazyku toto slovo (foneticky „trus“ *) patrí do rovnakej pojmovej skupiny ako «triasť», «triasť sa» (podobne ako slovenské „trasorítka“ *), pretože v staroveku aj zemetrasenie nazývali „trus“ (v slovenčine napr. „tras“, „otras“ *). Inými slovami slovo „trus“ (zbabelec, trasorítka) charakterizuje absenciu odvahy podľa jeho vonkajšieho reflexného prejavu: triasť sa od strachu. Vzhľadom na túto dvojakosť zmyslu, ten kto si myslí, že človek s priezviskom «Trusov» mal určite predkov ľudí, ktorým chýbala odvaha a túto vlastnosť po nich zdedil, sa môže škaredo zmýliť. Napríklad, počas rusko-japonskej vojny krížnik „Rjurik“ pod velením kapitána prvého rangu E.A.Trusova 1. augusta 1904 prijal boj s presilou na strane protivníka. Vo výsledku boja, ktorý trval 5 hodín, krížnik padol, ale nevzdal sa; zo 796 ľudí statočných na smrť padlo 193 ľudí, vrátane E.A.Trusova.

- dospelí, ktorí nezvládli dohľad nad deťmi a ponechali ich sami sebe;
- samotné deti, ktoré v každej historickej dobe disponujú vlastnou vekovou subkultúrou, v mnohom skrytou pred dospelými kvôli nevnímavosti samotných dospelých k rozdielom medzi psychikou dospelého a dieťaťa v rôznych vekových obdobiach;
- nebezpečenstvá (prírodné aj technogénne), ktoré sa stávajú predmetom a arénou hier.

Z pohľadu materialistického ateizmu Boh neexistuje; z pohľadu idealistického ateizmu Boh existuje, no na Neho samotní vychovávatelia a ich prísni sudcovia (tí, čo posudzujú *najmä cudzie* rodičovské a profesionálne pedagogické prešľapy) zabúdajú pri analýze nebezpečných detských hier, alebo šomrú na Boha až po tom, keď sa stane nejaké nešťastie.

- No v skutočnosti Boh sa tiež zúčastňuje vo všetkých detských hrách s nebezpečenstvami.

No na rozdiel od väčšiny rodičov a pedagógov, domáhajúcich sa pokory a poslušnosti detí, Boh ponecháva slobodu výberu línie správania sa na samotnom dieťati, učiac človeka počas jeho celého života *(počnúc ranným detstvom)* robiť pravdoverné rozhodnutia a neochvejne sa nimi riadiť, pritom necháva človeku aj právo robiť chyby jak pri výbere rozhodnutí, tak aj pri realizácii línie správania. A súčasťou tohto práva mýliť sa je aj otvorená možnosť ochutnať plody uskutočnenej chyby jak pre samotného vinníka, tak aj pre okolie. Pritom hlavnou chybou je mnohotvárny ateizmus v praxi, ktorého nositeľmi sú samotní dospelí, a s pomocou ktorých sa reprodukuje v nových pokoleniach.

A vyslovene z ateizmu pramení veľmi rozšírená chyba pri výchove detí: dospelí sa neučia pravdovernosti prostredníctvom Života a neželajú si ju kultivovať ani v deťoch, no od detí vyžadujú, aby sa im podriadili «priamo teraz a vždy», a vynucujú si toto podriadenie silou, zastrašovaním, uplácaním, potláčaním vôle dieťaťa silou vlastnej vôle (ak ňou sami disponujú), pretlmočením skrze seba energetickej a informačno-algoritmickej moci rodových a ďalších egregorov, a ešte mnohými ďalšími prostriedkami, čím bránia prebudeniu a formovaniu vôle samotného dieťaťa.

Takýto prístup k zabezpečeniu poslušnosti komplikuje alebo aj úplne zabraňuje možnosti, aby sa osobnosť dieťaťa sformovala do Človeka k začiatku puberty, pretože:

- Nerozvitosť vôľových kvalít je základom k tomu, aby dieťa v budúcnosti zotrvalo pri zvieracom režime psychiky alebo režime psychiky zombi, v závislosti od osobitostí jeho mravnosti, ktorá sa u neho sformovala, a energetiky jeho organizmu.
- V prípade, ak sa vôľové kvality sformujú úspešne, ale kostrový základ mravnosti je ateistický, je to základom k sformovaniu démonického režimu psychiky. V závislosti od osobitostí mravnosti môže byť démon svojim okolím vnímaný ako «zlý» alebo «dobrý», avšak démonizmus je stále len démonizmom, a z ktorého typu možno ľahšie prejsť k režimu Človek je naozaj sporná otázka, pretože odpoveď na ňu závisí od sprievodných okolností.

A preto, ak budeme pamätať na Boha a *nebudeme Bohu prekážať zúčastňovať sa výchovy detí, tak ako sa to deje v kultúrach idealistického a materialistického ateizmu*, tak všetky nebezpečenstvá detstva dieťa zdolá úspešne, bez vlastnej ujmy a bez ohrozenia nimi kohokoľvek v okolí.

A z tohto princípu — **nebrániť Bohu zúčastňovať sa výchovy detí** — sa musí odvíjať *(počnúc od ranného detstva detí)* celá pedagogická teória a prax jak v rodine, tak aj v spoločnosti, ktorá rodinu obklopuje.

* * * [1]

Ak sa opýtame poškodené dieťa na to, čo prebiehalo v jeho vnútornom svete počas posledných niekoľko dní pred nešťastím *(a ešte lepšie, ak si sami spomenieme na zážitky podobných epizód vo*

[1] Nasledujúci text až po ďalšie hviezdičky sa týka nielen detí pri ich hrách s nebezpečenstvom, ale aj dospelých v ich každodennom živote. Text opisuje normálnu algoritmiku zaistenia bezpečnosti v živote, ktorú si deti nutne potrebujú osvojovať vo vekovom období nebezpečných hier na odvahu.

svojom detstve), tak vo väčšine prípadov môžeme zistiť, že boli tam prítomné rôznorodé predtuchy a predzvesti blížiaceho sa problému. To isté sa týka aj vypočutia ostatných účastníkov kolektívnej hry s nebezpečenstvom, v ktorej sa stalo nejaké nešťastie. A tak je to spravodlivé jak ohľadom drobných incidentov, ktorých následky sa liečia bozkom od rodičov a typickou frázou «do svadby sa ti to zahojí», tak aj v prípadoch tragickej smrti detí pri ich nebezpečných hrách na odvahu.

Charakter predtúch a predzvestí blížiaceho sa nebezpečenstva môže byť rôzny: od prostého vyjavenia vo svetle Rozlíšenia subjektu alebo objektu, ktorý nakoniec privedie k nešťastiu; až do priamych a nedvojzmyselných varovaní pred charakterom blížiaceho sa nešťastia vo forme vnútorného slovného monológu alebo videnia adresovaného vedomiu, v ktorom pred vnútorným zrakom sa jasne a zreteľne zobrazí celá postupnosť udalostí, ktoré sa nakoniec stanú reálnymi a privedú k nešťastiu[1].

Pritom predzvesti nie sú sprevádzané tým stavom emócií, ktorý sa bežne nazýva strachom alebo iným druhom psychickej stiesnenosti (emočného tlaku*). A práve táto okolnosť umožňuje odlíšiť predzvesti od náhleho záchvatu hrôzy, strachov a pod.

Pocit strachu, pričom zdalo by sa neopodstatného, bezdôvodného, prichádza len v tom prípade, ak ľudská pozornosť nezachytila nejakú jemu adresovanú predzvesť, alebo v prípade ak zachytila, človek jej dobre neporozumel a nespojil si ju so všetkými ostatnými okolnosťami svojho života, vrátane svojich zámerov do budúcna. V zdanlivej bezdôvodnosti pocitu strachu sa prejavuje aj zlyhanie súčinnosti *Rozlíšenia od Boha a pozornosti samotného človeka*, ktoré je samo osebe prerušením jeho životného dialógu s Bohom.

Táto postupnosť *«predzvesť ⇒ nepozornosť k predzvesti alebo jej nepochopenie v súvislosti s okolnosťami života ⇒ pocit bezdôvodného, neopodstatneného strachu»* — je charakteristická pre normálnu algoritmiku psychiky. V nej je emócia strachu ešte jednou hranicou varujúcou pred problémami, po ktorom ostáva ešte nejaký čas na prehodnotenie priebehu udalostí, vypracovanie a vedome-vôľovú realizáciu ďalších skutkov, ktoré umožnia v najlepšom prípade predísť problémom, alebo aspoň podstatne znížiť mieru škody.

A to je úplne dostačujúce k tomu, aby dieťa svojím úsilím vôle odolalo algoritmike stádovito-svorkovitého správania a predišlo problémom; a pri hromadne ničivom charaktere nebezpečenstva je to plne dostačujúce k tomu, aby sa pokúsil odhovoriť aj ostatných účastníkov hry od nebezpečných šibalstiev, minimálne v daný čas, kým matrica-scenár[2] problému je plný energie a jeho algoritmika je aktívna.

Toto je možné, ale len v tom prípade, ak je vychovaná správna súčinnosť Rozlíšenia, pozornosti a intelektu, a dieťa už rozumie, v čom a ako sa v jeho psychike prejavuje bezprostredné Božie vedenie, *a kostrový základ jeho mravnosti sa vyskladal tak, že prebývanie v súlade s Bohom podľa jeho Zámeru je už preňho oveľa dôležitejšie, než všetky ostatné životné okolnosti*.

Ak sa v dňoch, ktoré bezprostredne predchádzali nešťastiu, nedarí nájsť žiadne predzvesti a sprievodné javy v psychickej činnosti a živote, tak je potrebné sa pozrieť viac do šírky, pamätajúc na to, že v Živote je všetko navzájom prepojené, a v živote každého človeka všetko to, čo sa deje s ním a jeho blízkymi, je mravno-eticky podmienené nimi samotnými. Inými slovami, ak práve táto nešťastná udalosť nemala predzvesť, tak kdesi vo vzdialenejšej minulosti boli vykonané nejaké mravno-etické chyby, v dôsledku ktorých sa odohralo nešťastie v rámci prozreteľného Božieho dopustenia. A cez dopustenie môže prísť jak <u>poučná odplata</u> za minulú nepravdovernosť, ktorá *ostala bez prehodnotenia*

[1] Takto manželka jedného z dôstojníkov, ktorí zahynuli následkom katastrofy atómovej ponorky K-8 (7. apríla 1970), ešte niekoľko mesiacov pred tragédiou videla vo sne celú katastrofu a menovite vedela kto v nej zahynie a kto prežije. Ona sama porozprávala o tomto fakte v dokumentárnom filme „Tajný obelisk“, ktorý bol zasvätený tejto tragédii. Behom určitého času po tomto varovnom *sne blížiaceho sa nešťastia* bolo ešte možné katastrofe zabrániť, o čom bude reč ďalej, no neumožnil tak učiniť ateizmus a deformácie videnia a chápania sveta „dialektickým“ materializmom (zoberme si ,že v minimálnom objeme ho učili už v starších triedach školy, a na vysokých školách sa prednášal dosť objemný kurz).

[2] Fragment **miery** — matrice možných stavov matérie tvoriacej Vesmír, a prechodov matérie z jedného stavu do druhého. T.j. matrica možných stavov (ako aj každý jej fragment) predstavuje sama osebe mnohovariantný algoritmus života Vesmíru a je zároveň hierarchicky mnohoúrovňovým systémom kódovania objektívnej a subjektívnej informácie vo Vesmíre.

(človek si nevstúpil do svedomia, hoci na ňu bol veľakrát upozornený v Rozlíšení Zhora a v Jazyku životných znamení), tak aj prekazenie nejakých možností jednať nepravdoverne v budúcnosti, ktoré sú podmienené určitými *zatiaľ neprejavenými chybami v sformovanej mravnosti samotného dieťaťa*[1] (ono alebo dospelí ostali hluchí k dávaným *(Zhora v Rozlíšení a v Jazyku životných znamení)* varovaniam pred príležitosťami realizácie takýchto so Zámerom nezlučiteľných možností alebo si ich chybne vysvetlili).

Okrem toho aj dospelí by nemali zabúdať na to, že psychická činnosť človeka (dospelých aj detí) je sprevádzaná vplyvom na matrice-scenáre priebehu udalostí. Preto, ak sa nešťastie odohralo v realite, znamená to, že ono sa fakticky odohralo o niečo skôr v matričnej **`zložke Života`** (na úrovni **`miery`**), vtedy keď sa vo výsledku psychickej činnosti samotných ľudí sformovala príslušná matrica-scenár egregoriálnej algoritmiky, ktorá nakoniec priviedla k nešťastiu[2].

Ak príchod nejakej udalosti nie je Bohom predurčený ako vyslovene nutný, tak jej možno predísť, rozložením matrice na navzájom oddelené fragmenty, jej energetickým vyprázdnením, alebo premenou matrice-scenára egregoriálnej algoritmiky vedúcej k nešťastiu tak, aby výsledky realizácie matrice-scenára boli aspoň prijateľné, a ešte lepšie, aby boli želané. Akonáhle sa matrica sformovala, tak do momentu, kým sa v súlade s ňou zrealizujú určité udalosti, prejde ešte nejaký čas, počas ktorého sa matrica energeticky napĺňa, zapájajú sa do nej účastníci, synchronizuje sa s nadradenými, objemnejšími matricami-scenármi, ktoré sa už realizujú a pod. V priebehu tohto času možno na matricu-scenár a na procesy realizácie s ňou spojených udalostí vplývať, podriaďujúc ich (matricu a udalosti) mravne podmienenej účelnosti.

No aby bolo možné takto vplývať na priebeh udalostí, je bezpodmienečne nutné vedieť o takejto možnosti dostupnej človeku, a učiť sa jak schopnosti cítiť matricu bezprostredne[3], tak aj odhaľovať v *Živote jednotlivé znakové prejavy matríc-algoritmov (k tomu je však nutné priznať, že Život je Jazykom, ktorým Boh rozpráva s každým a všetkými),* ktoré predchádzajú ich uvoľneniu vo forme neprijateľnej činnosti toho či onoho egregoru. Toto je jedna z najefektívnejších metód predchádzania nešťastí a problémov[4].

Všetky matrice-algoritmy, ktoré sa ešte nerealizovali v hmote, ale sa už sformovali, sú zaznamenané v biopoliach, rovnako ako tie, ktoré sa už odohrali a sú majetkom ľudskej pamäte a «noosféry»

---

[1] O tomto existuje podobenstvo z jedného apokryfu.

Kristus s učeníkmi kráča po ceste. Vedľa nej sedí beznohý muž a prosí o milodar. Krista sa pýtajú:

„A tento čím zhrešil?“

— Ničím...

— ???

— Ak by mal nohy, prešiel by Zem skrz naskrz ohňom a mečom.

[2] Ako už bolo spomenuté, budúca vdova jedného z dôstojníkov, ktorí zahynuli na atómovej ponorke K-8, niekoľko mesiacov pred tragédiou videla katastrofu vo sne. Znamená to, že jej **`cit pre mieru`** detailne zobrazil vo sne sformovanú matricu-scenár katastrofy. A tento fakt hovorí o tom, že dokonca v epoche prevahy materialistického ateizmu v ZSSR sa Boh nedištancoval od krajiny, jej národov i každého človeka osobne, no väčšina neprijímala Jeho preventívne varovania pred problémami.

[3] Za to zodpovedá **`zmysel miery (cit pre mieru)`** — bezprostredné vnímanie Matrice Božieho Predurčenia.

[4] Podobný príklad vybitia a premeny matrice-scenára mnohý poznajú z baletu, z Puškinovej rozprávky „Spiaca krásavica“ (podobné ako „Šípková Ruženka“ *).

Keď sa narodila princezná Auróra, víly jej dávajú dary. Zlá starena Karabos, ktorú nepozvali na slávnosť, sa rozhodla pomstiť sa a zavŕšiť (ako si myslela) plnenie životnej matrice princeznej udalosťami:

„A keď dovŕši vek 16 rokov, pichne sa vretenom a zomrie!!!“

No víla Jari, poznajúc zákernosť stareny Karabos a predvídajúc jej výtržnosť, sa schovala a nevyslovila svoje želanie princeznej spolu s druhými vílami. Potom, ako Karabos vyslovila svoje želanie, pred všetkými sa objavila víla Jari a premenila matricu-scenár princezninho života smerom k šťastnému zavŕšeniu jej mladosti:

„Nie, princezná neumrie, ale len zaspí, a o sto rokov ju zobudí princ. Vezmú sa a budú žiť šťastne...“

Nakoľko v tom okamihu bola už starena Karabos energeticky vybitá, tak nedokázala zabrániť víle Jari zmeniť matricu.

Toto nie je neopodstatnený výmysel, ale podobenstvo *(v Bohocentrickom videní sveta matérie-informácie-miery)* — správne ukazujúce, ako možno a treba predchádzať problémom. Avšak v «Ja-centrickom» videní sveta na základe systému prvotných rozdielov a zároveň hraničných stotožnení «hmota-energia-priestor-čas» — je to len neopodstatnený výmysel, pekná rozprávka pre deti, nemajúca nič spoločné s reálnym životom.

A výber videnia sveta a zároveň možností podriadených vôli človeka je *mravnou voľbou* samotného človeka.

(nachádzajúc sa v pamäti môžu byť nanovo reprodukované nevedomo-automaticky podľa známeho princípu «história sa opakuje»[1]). Ako sme už hovorili, tá najširšia hranica oblasti lokalizácie osoby, ktorú možno odhaliť podľa jej nevedomých úrovní psychiky (ktorej nosičom sú prírodné polia) je celý Vesmír. No v každom okamihu času môže hranica viesť aj nejako ináč, v súlade so zvolenými *prahovými (mernými)* energetickými a informačnými ukazovateľmi prejavov prítomnosti a činnosti tejto osoby vo Vesmíre.

A preto jedny a tie isté oblasti polí, prenikajúce Vesmírom, môžu byť v rovnakom časovom okamihu spracovávané nevedomými alebo vedomými úrovňami psychiky rôznych ľudí, čo mení aj celý charakter matríc-algoritmov zaznamenaných v týchto poľových oblastiach. Pritom vplyv rôznych osôb na jednu a tú istú matricu-algoritmus môže byť navzájom protichodný. Účastníci tohto typu konfliktov matričného riadenia[2] to vôbec nemusia vnímať, môžu to ale pociťovať napríklad ako zmenu emočného pozadia alebo chápať viac či menej racionálne a detailne v akýchsi obrazno-melodických a jazykových formách.

Ak sa konflikt matričného riadenia stal citeľným v emočnej alebo vedome racionálnej forme, potom sa stáva možnou aj vedome účelová vôľová reakcia naň zo strany každého, kto ho cíti. Môže sa v nej prejaviť vyriešenie konfliktu (neutralizovanie) matričného riadenia v akejkoľvek forme, no môže sa v nej prejaviť aj potlačenie svojou vôľou všetkých ostatných účastníkov konfliktu riadenia jednej a tej istej situácie (ich vedomej vôľovej i nevedomej činnosti spojenej s konfliktom).

Toto môže, svojim spôsobom, priviesť ku konfrontácii dvoch i viacerých vedome účelových, no mravno-eticky rozdielnych vôlí. V tomto prípade víťazstvo môže byť dosiahnuté aj na úkor sily vlastného žiarenia biopolí nezávisle od sprievodných okolností. Toto je jeden z druhov mágie a jeden z prejavov toho, čo sa nazýva «silou vôle».

Už toto v normálnom živote rodiny by malo stačiť k tomu, aby sa matrično-egregoriálne zabránilo problému, ktorý dieťa ohrozoval, pretože dospelí v rodových egregoroch disponujú oveľa vyšším hierarchickým statusom, než deti, ktorých psychika sa ešte len formuje; a sila i kapacita vlastných zásob energie pri vyžarovaní biopolí dospelými je prirodzene vyššia, než sila a zásoby energie u detí.

No matričné premeny v podobných konfliktoch riadenia môžu byť efektívne uskutočnené aj pri veľmi nízkych vkladoch vlastnej energie do procesu: pri udržaní harmónie vlastnej psychiky[3] a vybudovaní vlastného vnútorného i vonkajšieho správania v súlade s Bohom a Vesmírom. Je to v podstate bežné správanie človeka — žijúceho v súlade s Božím Zámerom — podporované všetkou silou Vesmíru, nutnou v tom či onom konkrétnom prípade, ale tiež Božou vôľou. A ako hlási ruská národná múdrosť «Božiu vôľu nepremôžeš», a potom všetko prebieha podľa princípu «kľud a pohladenie — Božie dobrodenie».

Preto v prípadoch, ak vlastné chápanie a sila na odvrátenie problémov vlastným vplyvom na procesy formovania, energetického naplnenia a synchronizácie matríc-scenárov — nestačí, potom sa treba bez pýchy a pochybovania obrátiť priamo k Bohu, s dôverou a pripravenosťou úprimne a svedomito zareagovať na Jeho volanie.

A toto je normálna algoritmika budovania svojho správania a udržania bezpečnosti svojho života i života okolitých ľudí, ktorú si chlapci aj dievčatá musia osvojiť vo veku nebezpečných hier na odvahu. Táto algoritmika je jednou zo zložiek Ľudskej statočnosti; ak chýba, tak človek je odsúdený k „odvahe“ v štýle zombi alebo démona, a v určitých okolnostiach sa nutne ocitne v moci strachov a prejaví celkom jednoduchú a pre mnohých pochopiteľnú inštinktívnu reakciu sebazáchovy — utiecť pred nebezpečenstvom *«priamo teraz»*, dokonca zabudne aj na strach z garantovaného *trestu zastrelením* pre zbabelosť *«neskôr»*[4].

[1] V ruskej verzii „všetko sa vracia do svojich kruhov“. Fráza pochádza z Biblie (Kazateľ 1:6) kde sa hovorí o krúživom, prirodzene špirálovitom pohybe vetra, ktorý sa stále vracia na začiatok kružnice, ale v každom kole naberá novú kvalitu, stúpa na novú úroveň. – pozn. prekl.

[2] Konflikt v matričnom riadení — nemusí nutne znamenať konflikt osôb, v ktorom sa prejavuje rozdiel ich vedomých zámerov a vôlí.

[3] Prameniacej z vnútorného zdroja zmysluplného ľudského života v relígii s Bohom, ktorý je; zo správnej súčinnosti Rozlíšenia od Boha, pozornosti a intelektu samotného človeka.

[4] V roku 1941 sa Červená armáda musela vzdať rozmiestnenia pešiakov-strelcov na prednom okraji pri vedení obranných bojov v samostatných pozíciách. Príčina zrieknutia sa tohto systému, vyskúšaného na cvičeniach

* *
*

Moc inštinktu sebazáchovy a algoritmiky stádovito-svorkovitého správania v dôsledku toho, že tento proces sprevádzajú zranenia, a niekedy aj smrť pri nebezpečných hrách, sa v živote chlapcov prejavuje zreteľnejšie, než v živote dievčat. Okrem toho, nebezpečné hry chlapcov sú svojou podstatou bližšie k životu v prírodnom prostredí kde bývajú, a z toho dôvodu sa ich inštinktívne pozadie vcelku ľahko odkrýva.

No algoritmika stádovito-svorkovitého správania v procese formovania osobnosti zahŕňa aj mnohé činnosti, patriace výlučne do sféry kultúry spoločnosti ako celku alebo subkultúr nejakých spoločenských skupín v jej zložení. Práve na základe stádovito-svorkovitej algoritmiky, na základe škodlivosti a pokrivenosti kostrového základu mravnosti, na ktorej ďalej narastajú rôzne mravné neurčitosti, a tiež následkom bezvôlia, deti samé v tínedžerskom veku zvádzajú jeden druhého k zoznámeniu sa s rôznymi neresťami, o ktorých sa niektorí z nich dozvedia z kultúry spoločnosti dospelých, tým skôr, ak zoznámenie sa s neresťou prináša aj nejaký pôžitok[1] (alebo je aspoň zmyslovo príjemné).

A iba jedno také dieťa, skazené slovami alebo činmi, s výchovou ktorého si neporadila jeho vlastná rodina, má v tomto veku potenciál demoralizovať mnoho ďalších detí, vyrastajúcich napohľad v normálnych rodinách s dobrými rodičmi.

Príčina takejto demoralizácie napohľad dobrých detí ich vrstovníkmi spočíva v tom, že rodičia svojim správaním — nevšímavosťou, alebo naopak, prehnaným záujmom typu „výsluch“ pre každú drobnosť v živote dieťaťa a ustavičným poučovaním, pokryteckým postojom ohľadne zamlčovania určitých nerestí a problémov v živote dospelej spoločnosti a pod. — dosiahnu to, že takto sami trhajú dialógové spojenie so svojimi deťmi, v dôsledku čoho sa dieťa v tomto veku dozvie veľa vecí o živote od svojich vrstovníkov alebo o čosi starších detí, a začína si osvojovať mnohé neresti — buď pre svoju bezvôľu, alebo z presvedčenia, že sú normálne alebo nejako prípustné pre život človeka (dávajú pôžitok a nezabíjajú hneď).

A toto sa deje v priebehu celej histórie, vrátane epochy pred objavením sa filmového a televízneho priemyslu, ktorých magnáti, sami demoralizovaní alebo bezvôľne unášaní túžbou po bohatstve, púšťajú na plátna kín a obrazovky umeleckú a dokumentárno-publicistickú produkciu kultivujúcu neresti.

---

a nariadeného predpismi, bola v tom, že vojaci sediaci po jednom na pozícii a čakajúci na začiatok boja, masovo prepadali strachu a pri prvých výstreloch protivníka hromadne vyskakovali bez zbraní a s rukami hore, vyjadrujúc odhodlanie nechať sa zajať.

Avšak tento systém samostatných pozícií Červená armáda prevzala od Japoncov, po analýze bojov v priebehu konfliktu s Japonskom na Ďalekom Východe koncom 1920-tych — 1930-tych rokov, pretože v japonskej armáde tento systém dokázal svoju efektívnosť. Tam bol efektívny preto, lebo japonský vojak bol väčšinou mravno-eticky a celkovo psychologicky odhodlaný viesť boj aj samostatne až do víťazného konca alebo svojho pádu v boji, čo sa napríklad aj preukázalo vo vedení bojov individuálnymi vojakmi a malými jednotkami až do začiatku 1970-tych rokov na ostrovoch Tichého oceánu.

Oproti klasickému zákopovému systému vybavenia predného kraja, ktorý bol typický pre európske armády, takýto jednobunkový systém (okopu pre jedného strelca*) znižoval straty pechoty pri spracovaní predného kraju delostrelectvom a letectvom protivníka: jeden náboj alebo bomba do bunky = zomrel jeden pešiak; jeden náboj alebo bomba do zákopov = celý oddiel je preč, a to i čata...

V r. 1941 v prvej fáze obrany Leningradu na príkaz maršala K.J.Vorošilova boli v nemocniciach odhalení «sebapoškodzovači» — takí príslušníci armády, ktorí kvôli tomu aby sa nemuseli zúčastniť bojov sa sami mrzačili, imitujúc bojové zranenia. Samopoškodzovači mali často dostatok fantázie a nebojácnosti, aby si prestrelili mäkké tkanivo ľavej ruky alebo ľavú dlaň. No takéto špecifické zranenia, tým skôr po výstrele z tesnej blízkosti, sa odlišujú od skutočných bojových zranení, preto samopoškodzovačov aj rýchlo odhalili. Všetkých odhalených samopoškodzovačov nechali zastreliť. Tento príkaz bol daný na vedomie celej personálnej zostave brániacej Leningrad, čím sa počet čudne zranených vojakov, ktorí opustili front po svojich vlastných, prudko znížil.

O takýchto prípadoch, ktoré boli jednou z príčin straty veľkej časti európskych území ZSSR pod nemeckú okupáciu, o nich kultová história, a tým skôr školské učebnice, neradi spomínajú, aby pod zámienkou úcty k «národnej hrdosti» *(najmä «veľkorusov»)* zakonzervovali túto zvrátenú zložku kultúry mnohých národov Ruskej regionálnej civilizácie pre potrebu v budúcnosti, podľa uváženia «svetového zákulisia».

[1] Slovo pôžitok — rusky „udovoľstvie“, rozčlenené: «u — do — **voľ** + stv — ie». Koreň «voľ», t.j. «vôľa» sa v ňom nachádza, no jeho obkolesenie druhými morfologickými konštrukciami je také, že priamo ukazuje — pôžitok plynie mimo vôľu: buď bezvôľne na základe činnosti algoritmiky nevedomých úrovní psychiky, alebo v dôsledku zamerania vôle na cieľ «dosiahnuť rozkoš».

Jediná efektívna ochrana od takejto demoralizácie detí inými deťmi a filmovým priemyslom má dvojaký charakter: **po prvé**, nezniżovať ale navyšovať množstvo dialógových vlákien, spájajúcich rodičov s ich deťmi, a **po druhé**, *správať sa ku všetkým deťom ako k svojim obľúbeným*, aby aspoň čiastočne bola dobrom podporená výchova tých detí, ktorých rodiny výchovu z nejakých špecifických dôvodov nezvládajú.

Jedným z takých činov, patriacich výlučne do oblasti kultúry a spojených s algoritmikou stádovito-svorkovitého správania a inštinktom sebazáchovy, je požívanie v priebehu celej histórie rôznych oblbovákov — látok «meniacich vedomie»[1], v područí ktorých sa v niektorých kultúrach ocitali obe pohlavia (ako napríklad fajčenie tabaku u indiánov predkolumbovskej Ameriky, aj v biblickej kultúre druhej polovice 20. – začiatku 21. storočia), alebo prevažne mužské pohlavie (ako požívanie rôznych oblbujúcich alkoholických nápojov, ktoré sprevádzalo takmer všetky evro-azíjskej národy počas celej histórie).

Jedno aj druhé je spojené s tým druhom sily, ktorú plodí stádo-svorka. Vplyv látok meniacich vedomie na subjekt má mnoho hrán, aj keď vplyv každej látky a ich kombinácie majú svoju vlastnú špecifikáciu. No ak budeme hovoriť všeobecne, bez zachádzania do špecifík vplyvu každej jednej z nich a ich kombinácií, ktorý je navyše podmienený nielen samotnými látkami, ale aj osobnými špecifikami subjektu-konzumenta, tak ony menia fyziológiu organizmu. Vo výsledku sa mení charakter biopoľovej súčinnosti organizmu s prostredím. Pritom sa môžu otvárať tie kanály energo-informačnej výmeny s prostredím, ktoré sú zvyčajne zatvorené, a zatvárať tie zvyčajne otvorené; niektoré oblasti nervového systému sa môžu nadmieru aktivovať a niektoré tlmiť. Niektoré z takýchto látok umožňujú otvoriť rezervné zásoby energie organizmu na zdolanie s ich pomocou nejakých vrcholových potrieb, čo následne vyvoláva nutnosť «super-intenzívneho» oddychu na doplnenie týchto rezervných zásob. A toto všetko spôsobuje zmenu charakteru súčinnosti nevedomých úrovní psychiky medzi sebou navzájom i s úrovňou vedomia. Mnohé z týchto látok vyvolávajú fyziologickú závislosť na nich, ktorej moc nezdolá vôľa zďaleka každého subjektu, vo výsledku čoho vzniká príslušná subkultúra a egregor na základe moci tradície a fyziologickej závislosti nad jednotlivcom, nad ktorým vládnu tí, ktorí disponujú dostatočne silnou vôľou, a ktorí si tiež osvojili niektoré špecifické zručnosti a vedomosti[2].

Vplyv mnohých z radu takýchto látok má deštruktívny charakter na hmotné a biopoľové štruktúry organizmu, v dôsledku čoho skracujú životný potenciál subjektu, a to aj na úkor «stierania» «prvotnej» a ďalších informácií, a tiež na úkor ničenia štruktúr, ktoré nesú intelekt, ako proces spracovania a premeny rôznorodej informácie.

Posledná spomenutá okolnosť — ničenie «prvotnej», «operatívnej» a «odvetnej» informácie, dávanej človeku Bohom priamo alebo nepriamo; priame alebo nepriame ničenie a deformovanie procesov spracovania informácie — hovorí o tom, že užívanie týchto druhov látok nie je v súlade so Zámerom, a preto nie je pre Človeka vhodné.

Dokonca aj v prípadoch, ak u človeka nevzniká fyziologická závislosť od užívania tohto typu látok, a veda nezistila žiadny škodlivý vplyv alebo aj naozaj neexistuje, tak aj v takom prípade, ak sa k nim človek uchyľuje kvôli tomu, aby sa «povzbudil»[3], tak *samotný vznik nutnosti «povzbudiť sa» prezrádza, že človek vypadol z rytmiky života podľa Zámeru*, v dôsledku čoho aj pociťuje nedostatok síl a pokúša sa odkryť a použiť nejaké svoje rezervné zásoby energie. No takéto «povzbudzovanie sa» musí sprevádzať aj chápanie toho, že je nutné sa vrátiť k rytmike života podľa Zámeru a doplniť rezervné zásoby energie spotrebované «povzbudzovaním sa», a taktiež prehodnotiť udalosti, ktoré sa odohrali, a urovnať si videnie a chápanie sveta.

V stave stádovitosti-svorkovitosti sa skutočne získava určitý druh sily. No vznik tohto druhu sily u „Homo Sapiens“ je založený na tom, že vôľa všetkých účastníkov stáda-svorky je vo väčšej alebo

[1] Slovný zvrat, ktorý zovšednel, aby sa narkotické oblbováky nenazývali podľa svojej podstaty — oblbovákmi a boli schované v oveľa širšej skupine látok a liečiv rôzneho predurčenia. Okrem toho treba chápať, že spoločne so zmenou vedomia prebiehajú aj zmeny súčinnosti nevedomých úrovní psychiky s vedomou úrovňou.

[2] Jednej z takýchto subkultúr sú posvätené aj knihy Carlosa Castanedu.

[3] Takto sa mnohí povzbudzujú čajom alebo kávou, o škodlivosti či prospešnosti ktorých sa sporia už celé storočia rôzne školy medicíny.

menšej miere potlačená alebo odpojená od procesu riadenia vlastného správania jednotlivca. Účastníkmi stáda-svorky sa sformuje egregor, v ktorom vodca alebo ten, čo sa prvý dostane do konfliktu s nejakými okolnosťami dá počiatočný impulz celému stadovito-svorkovitému správaniu v daných okolnostiach *(v prípade, ak impulz nebol daný vodcom, tak vodca v dôsledku svojej prevahy v biopoľovej moci a sile vôle, je schopný prevziať spustený proces stádovito-svorkovitej aktivity, a môže zachovať jeho orientáciu alebo ju zmeniť[1])*.

Získať kvalitatívne i kvantitatívne možnosti kolektívnej sily aj plody jej použitia, ktoré sa nedajú dosiahnuť individuálne, je túžbou mnohých. Avšak pre «Homo Sapiens» sú odkryté dva varianty vytvorenia rôznorodej kvality kolektívnosti: stádovitosť-svorkovitosť a súbornosť, z ktorých každá prináša svoje vlastné plody.

Principiálny rozdiel medzi nimi je v tom, že:

- stádovitosť-svorkovitosť si od všetkých účastníkov stáda-svorky (okrem vodcu) vyžaduje dokonca ani nie vedomé vzdanie sa svojej vôle, ale pravé — nefalšované — bezvôlie, k čomu sa pod vplyvom rôznych okolností znižujú nositelia zvieracieho, zombi a démonického režimu psychiky;
- a súbornosť si od všetkých jej účastníkov žiada vzájomne sa dopĺňajúcu zladenosť vôle každého z nich v kolektívnej činnosti podľa Božieho Zámeru, a dosahuje sa na základe algoritmiky charakteristickej pre Ľudský režim psychiky, ktorý je stabilný aspoň počas obmedzenej časovej lehoty[2].

Davo-„elitárne“ kultúry si neuvedomujú tento rozdiel, alebo ak si aj niečo uvedomujú *(aspoň v triedení veľkých a malých vodcov na «múdrych» a «despotov-tyranov»)*, tak nevytvárajú si v sebe vedome vôľový vzťah ku každému z oboch typov kolektívnosti.

Kolektívna sila býva vytúženým cieľom a opája, a bezvôlie (alebo odpojenie vôle od algoritmiky psychiky) sa ľahko dosahuje pod vplyvom alkoholu alebo fajčenia tabaku (alebo nejakých iných oblbovákov). Odtiaľto prechádza obdobie nebezpečných hier, v prípade, ak deti nedokázali prekonať moc inštinktu sebazáchovy, do nadšenia pre stádovito-svorkovité možnosti na základe umelého potlačenia alebo odpojenia vôle od algoritmiky psychiky každého z nich (okrem vodcov a kandidátov na vodcov[3]) a to aj pomocou rôznych oblbovákov. No a vodca, ktorého vôľa prevláda v stáde-svorke «Homo Sapiens», je vo väčšine prípadov len lídrom stáda-svorky, no nie je slobodným od algoritmiky jej bezvôlia[4], ktorá kladie určité ohraničenia aj na jeho vôľu, pretože v opačnom prípade on sám má šancu stať sa obeťou «automatizmov» reagovania stáda-svorky na to, čo ona sama vníma ako «bezvládie/anarchiu».

Ďalším jedným z rozdielov medzi *stádovitosťou-svorkovitosťou* a *súbornosťou* «Homo Sapiens» spočíva v tom, že v režime stádovitosti-svorkovitosti je u všetkých jej účastníkov okrem vodcu blokovaná intelektová zložka. Vo výsledku tak egregor stádovitosti-svorkovitosti môže konať iba na základe tej algoritmiky správania, ktorú si jej účastníci vypracovali predtým; a hoci vodca, disponujúci vôľou i vedomou zložkou osobného intelektu, môže mať «mimozmyslový» (vedomý alebo nevedomý) dostup k informačným a algoritmickým (vrátane intelektového) zdrojom účastníkov stáda-svorky,

[1] No v mnohých prípadoch ani vôľa vodcu nemusí byť samostatnou, ale formovanou buď jeho samičkou, alebo niektorým z jeho najbližších kumpánov, svojimi svalmi, biopoľom a vôľou oveľa slabších od vodcu, ale plniacich úlohu programátora jeho algoritmiky psychiky na základe nejakých závislostí vodcu od nich (väčšinou na nevedomých úrovniach psychiky). Je to častý jav v zlodejsko-banditskom prostredí.

[2] Možno menovať ešte jeden typ kolektívnosti: korporatívnosť pri démonickom režime psychiky, keď subjekty si starostlivo ochraňujú nezávislosť svojej vôle (v ich chápaní) od stádovito-svorkovitých efektov, pritom im však ani len nenapadne, že by svoju osobnú a korporatívnu činnosť mohli svojou vôľou zosúladiť s Božím Zámerom.

[3] Keďže vo svorke môže byť iba jeden vodca, tak kandidáti na vodcov (reálni aj domnelí) vstupujú do tretieho vekového vrcholu všakovakých nepríjemností, podmienených obhajovaním vodcami svojich hierarchických pozícií. Trpia ujmu, buď v podmienkach duelu s vodcami pri zhovievavosti zo strany všetkých ostatných bezvôľnych účastníkov stáda-svorky; alebo keď vodca na nich poštve stádo-svorku (to je ďalší z prostriedkov zjednotenia stáda-svorky); alebo niekto z nich «deklasuje» vodcu (až do prípadnej likvidácie) a sám zaujme jeho miesto; alebo kandidáti odídu, stanú sa organizátormi nových stád-svoriek alebo celkovo odmietnu stádovito-svorkovitú kolektívnosť. Posledná možnosť môže viesť k samotárstvu, k démonickej korporatívnosti alebo k súbornosti.

[4] Tam kde nie je vôľa, tam správanie beží automaticky ako nejaký program. – pozn. prekl.

avšak **blokovanie osobných intelektov účastníkov bezvôlím — vylučuje u stáda-svorky možnosť vytvorenia kolektívneho *intelektu súborného typu*[1].**

Preto, ak obdobie nebezpečných hier pretieklo do obdobia nadšenia zo stádovito-svorkovitých efektov, tým skôr na základe oblbovania sa omamnými látkami, tak je to nesporný ukazovateľ toho, že vôľové kvality sa v psychike dieťaťa náležitým spôsobom nerozvili. Oblbovanie sa neskôr preleje buď do silnej fyziologickej závislosti od narkotík, alebo do «kultúrneho» popíjania «s mierou» na sviatky a iné príležitosti. Jedno i druhé je zlé, i keď každé po svojom, pretože obe rovnako ničia vnútorný životný dialóg človeka s Bohom, bránia formovaniu mozaikového Bohocentrického videnia sveta a vzniku Ľudského typu režimu psychiky.

No stádovito-svorkovité efekty sú charakteristické nielen u chlapcov vo veku vyjasnenia si vôľových vzťahov každého z nich s inštinktom sebazáchovy, ale aj u dievčat, i keď v živote dievčat *(kvôli osobitosti stavby ženskej algoritmiky inštinktov sebazáchovy a zachovania rodu druhu «Homo Sapiens»)* sa prejavujú v konaní, ktoré prevažne neohrozuje ich zdravie.

Minimálne tomu tak bolo v historickej minulosti až do čias, kým sa kozmetika v podstate nezmenila na chemickú zbraň[2] (a možno aj genetickú, porážajúcu budúce pokolenia); a minisukne v spojení s módnym odmietnutím teplej bielizne nezačali hroziť prechladnutím orgánov uložených v panve, za chladného vetru a mrazu pri absencii schopnosti svojvoľne ovládať energetiku organizmu a prispôsobovať ju parametrom okolitého prostredia; a kým nevstúpila do platnosti kultúra promiskuity pod sloganmi „bezpečného sexu“, tváriaceho sa ako životne dôležitý a prirodzený spôsob emocionálneho ventilovania stresu a doplnenia energie. Okrem toho, spojenie minisukne a modernej dennej spodnej bielizne, ktorá nezakrýva hrádzu a polovice zadku, vytvára dodatočné riziko vniknutia rôznych infekcii do ženského organizmu «cestou zdola» — minimálne

---

[1] Tieto vlastnosti stádovito-svorkovitého správania «Homo Sapiens» sa prejavujú v davo-„elitárnej“ kultúre v rôznych podobách. Najvýraznejšie z nich sú:

Zvýšená špeciálna starostlivosť spoločnosti o svojich vodcov (elity*): svojim i spriateleným vodcom musia byť poskytnuté všetky možné vymoženosti a musí byť zabezpečená maximálne vysoká úroveň ich bezpečnosti; a vodcovia nepriateľov a ich spojencov sa stávajú objektmi lovu najvyššej dôležitosti.

Nanajvýš hostina, a minimálne pohárik niečoho alkoholického sa dáva pred bojom v čase, keď sila ľudských svalov a bojových zvierat, vytvárajúcich vojsko, musí fungovať riadená jedinou vôľou. A tiež operácie zamerané na zničenie vodcu nepriateľa ešte pred samotným bojom alebo v jeho priebehu, aby sa egregor nepriateľského vojska rozsypal na množstvo individuálnych strachov a hrôz a začal sa panický útek.

Súbornosť, na rozdiel od stádovito-svorkovitých a korporatívnych egregorov, sa nerozpadá pri odchode z nej jedného alebo skupiny účastníkov.

[2] Jedným z príkladov je článok Júlie Larionovej „Červené ústa — chorá pečeň“ v týždenníku „Kuriér“, № 28 z 20 — 26. júla 2000:

«Keď si vyberáte rúž, oplatí si všímať nielen jeho odtieň, ale aj zloženie. Medici a ekológovia varujú: mnohé rúže sa vyrábajú na základe škodlivých syntetických látok. Zhotoviť z nich rúž je oveľa jednoduchšie, než z prírodných olejov, práca s ktorými si vyžaduje väčšie umenie i viac času. A chemici vymysleli mnoho syntetických náhrad, ktoré rúžu skutočne dodávajú vylepšené vlastnosti. No kým rastlinné oleje sú neškodné, tak minerálne oleje a ropné produkty sa usadzujú v pečeni, obličkách a lymfatických uzlinách, to sa stáva spúšťačom mnohých ochorení, nepohody, a napomáha to vzniku syndrómu zvýšenej únavy.

A pri dlhodobej aplikácii kryštalického parafínu, používaného v rúžoch, sa spúšťajú zápalové procesy srdcových chlopní.

Týka sa to nielen lacných rúžov, ktoré dostať kúpiť na každom rohu, ale aj produkcie mnohých známych výrobcov kozmetiky. Pozrite sa na zloženie svojho rúžu. Ropné produkty a chemické tuky môžu byť „skryté“ v podobe parafínu, mikrokryštalického vosku, petrolátumu (to je vazelína získaná z ropných zvyškov), minerálnych olejov, ceresitu, methiconu a ďalších.

Dokonca pred niekoľkými rokmi Svetová zdravotnícka organizácia určila maximálnu normu — človek denne môže užiť maximálne 0,01 miligramu minerálnych olejov na každý kilogram svojej váhy. No pri používaní rúžov, ceruziek, leskov na pery, ženy neúmyselne «zjedia» oveľa viac a škodia tak svojmu zdraviu. (A pri bozkoch všetko to svinstvo jedia aj muži: naše doplnenie v citáte).

Ekológovia a lekári si myslia, že firmy by sa mali úplne zriecť používania škodlivých ropných produktov a ísť cestou používania prírodných produktov. Pre firmy to ale nie je výhodné».

A okrem rúžov na pery existujú ešte aj ďalšie prostriedky líčenia, šampóny, krémy, pleťové vody, farby na vlasy, dezodoranty, zubné pasty a pod., syntetické tkanivá a farby na bielizni v zónach, kde sa telo potí, chemická látka sa rozpadáva alebo rozpúšťa, a následne cez póry vstrebáva naspäť do tela.

V tlači bolo písané — a nie je to v rozpore s chémiou a biochémiou — o tom, že bola zistená súvislosť štatistiky onkologických ochorení v súvislosti s výrobou podprseniek z niektorých druhov syntetických vlákien; a všemožné vložky a tampóny, obsahujúce v sebe chemicky reaktívne zložky, sami predstavujú ešte ďalší faktor chemického rizika, ale aj genetického rizika pre budúce potomstvo, vplývajúci priamo na pokožku a sliznicu orgánov dievčat a žien.

v podmienkach letného života v meste s jeho pouličným prachom a špinou, zďaleka nie sterilnou mestskou dopravou a inými verejnými priestormi: stačí sa len raz nešikovne posadiť a vzniknú nepríjemnosti *(tým skôr pri imunitnom systéme, ktorý je nedorozvitý alebo oslabený lekárskou „starostlivosťou“ či jesennou avitaminózou).*

Nadšenie dievčat a dospelých žien novými módnymi trendmi v dnešnej dobe — *pomerne často nebezpečnými pre ich vlastné zdravie a zdravie budúcich generácií, buď priamo, alebo nepriamo následkom neergonomickosti*[1] *mnohých módnych výtvorov a rituálov, ktoré vošli do módnej kolekcie pravidiel «bontónu» tej-ktorej subkultúry* — je prevažne kultúrnym obalom inštinktívne podmienenej algoritmiky stádovito-svorkovitého správania a pritiahnutia pozornosti potencionálnych partnerov *(z ktorých si následne vyberie toho pravého*)* na reprodukciu nových pokolení druhu «Homo Sapiens». Táto stádovito-svorkovitá podriadenosť ženy (nesúcej neľudský typ režimu psychiky) priebežnej móde neprestáva fungovať ani potom, ako žena začne žiť rodinný život, a funguje dokonca aj napriek vkusu jej manžela v oblasti estetiky a sexuálnych túžob, čím žena sama otvára možnosť rozbiť si vlastnú rodinu v dôsledku toho, že prestane byť sexuálne príťažlivou pre manžela alebo sa stane príťažlivou pre niekoho cudzieho.

V dnešnej dobe, keď globalisti davo-„elitári“ cielene formujú bezpohlavnú kultúru davu «unisex», tak pod jej tlakom sa bezvôľa chlapcov začína prejavovať v kultúrnych obaloch minulých výlučne ženských subkultúr, a bezvôľa dievčat zasa v kultúrnych obaloch minulých výlučne mužských subkultúr[2].

Jedným z prejavov stádovito-svorkovitých efektov, nebezpečných nielen pre samotných účastníkov stáda-svorky mláďaťa «Homo Sapiens», ale hlavne pre okolitých ľudí sú: tínedžerské skupinové výtržnosti a trestná činnosť, dokonca v podaní dievčat *(jeden z následkov bezpohlavnej kultúry «unisex»)* ešte výsmešnejšie a tvrdšie, než v podaní chlapcov; a v mestskom variante ešte tvrdšie, než vo vidieckom.

«Mazáctvo» v ozbrojených silách, v mnohých prípadoch dokonca kultivované veliteľským zborom s cieľom zjednodušenia si vlastnej služby a neoficiálneho vyhnutia sa plneniu svojich veliteľských záväzkov[3], patrí k tej istej množine stádovito-svorkovitých trestných prejavov defektnosti kostrového základu mravnosti a ďalších zvrátenosti a porúch v algoritmike formovania osobnosti na ceste od útleho veku do dospelosti.

A bezprostredná príčina všetkých týchto pre spoločnosť nebezpečných prejavov stádovitosti-svorkovitosti spočíva v tom, že v osobnom rozvoji detí vo veku 5 — 13 rokov, ktoré nezískali pravdoverný kostrový základ mravnosti v dôsledku prerušenia životného dialógu s Bohom (alebo neschopnosti ho vedome viesť) — sa nesformovala vôľa. Vo výsledku tak množstvo ľudí nezískalo počas dospievania moc nad inštinktom sebazáchovy a s ním spojenou inštinktívne podmienenou algoritmikou stádovito-svorkového správania.

To jest, všetko je to spôsobené poruchami a zvrátenosťami v algoritmike formovania osobnosti ešte v skoršom veku, než 5 — 13 rokov.

Vo veku 13 — 14 rokov človek normálne dosahuje aj najväčšiu silu intelektu: nie v tom zmysle, že by toho príliš veľa vedel alebo jeho osobná kultúra myslenia dosiahla vrchol dokonalosti — v davo-„elitárnej“ spoločnosti to tak nebýva. Ale schopnosť osvojovať si novú informáciu a prehodnocovať už známu pri zistených výhradách je v tomto veku v davo-„elitárnych“ kultúrach — aj tak najvyššia.

Je to spôsobené jednak zavŕšením rozvíjania štruktúr organizmu, ktoré zabezpečujú intelektuálnu činnosť, a neznečistenosťou organizmu všakovakým «bordelom» a «fyziologickým odpadom» látkovej výmeny a fyziológie biopolí, rozladených nezdravým spôsobom života pod tlakom kultúry davo-

[1] Ergonomika — veda o zhode alebo nezhode predmetov technosféry a jej infraštruktúr s fyziológiou a psychológiou človeka a kolektívov, a tiež — umenie dodávať predmetom a infraštruktúram technosféry najvyššiu možnú úroveň takejto zhody. Spoločne s ekológiou by mala zabezpečiť prechod ľudstva k biologickej civilizácii, v ktorej ľudia budú žiť v súlade s Prírodou.

[2] Okrem toho vedecko-technický a technologický pokrok k tomuto dodal ešte nové možnosti: napr. «unisex» ženy oblbnuté módnymi trendmi sa uchyľujú k plastickej chirurgii za účelom zmenšenia prs a ich amputácie.

[3] Je snáď veľa veliteľov, ktorých nižšie hodnosti volajú «tatko»? — máloktorý veliteľ alebo generál sa dopracoval do hodnosti «tatka»...

„elitárnej“ spoločnosti a technosféry, čo je typické pre dospelých; ale aj tým, že zosilnené zombírujúce vzdelávanie v starších triedach všeobecnovzdelávacích škôl a vo vyšších školách ešte neprejavili svoj ničivý vplyv na videnie a chápanie sveta, a tiež na algoritmiku vlastného myslenia, v dôsledku čoho ona ešte nedosiahla tú úroveň zvrátenosti, rozdrobenosti na navzájom izolované a vzájomne sa blokujúce[1] fragmenty intelektu, čo je typické pre mnohých vysoko vzdelaných a veľa znalých dospelých. A vo výsledku najotupenejšími — v zmysle schopnosti osvojiť si nejakú novú informáciu alebo prehodnotiť už existujúce znalosti s výstupom na novú úroveň chápania tej-ktorej otázky, vrátane vlastnej úlohy v Živote — sa v davo-„elitárnej“ kultúre často stávajú titulované vedecké osobnosti — doktori, profesori, členovia korešpondenti a akademici, ale tiež vysokí hierarchovia cirkví a štátu.

Tiež treba chápať, že aj keď my tu v texte opisujeme formovanie vôle a niektoré aspekty intelektuálnej činnosti postupne, no v živote každého dieťaťa sú: *sformovanie vôle* a rozvoj intelektu, kultúry myslenia, videnia a chápania sveta — dvomi vzájomne podmienenými procesmi, prebiehajúcimi súbežne.

Do fázy osobného rozvoja, ktorý je charakteristický prebudením vôle a jej formovaním, vstupuje dieťa vo veku 4 — 5 rokov pri «Ja-centrickom» videní sveta, pri značne nerozvinutých *(vo vzťahu k normám dospelosti)* štruktúrach organizmu zabezpečujúcich činnosť intelektu, pri značne obmedzených vedomostiach a zručnostiach. A vzhľadom na tieto osobitosti, opierajúc sa o «Ja-centrické» videnie a chápanie sveta, dieťa si nutne strojí svoje správanie vyjadrujúce jeho vôľu tak, že naráža na «Božiu vôľu nepremôžeš».

A hoci pedagogika kultúr idealistického a materialistického ateizmu na to zabúda, no ešte pred vznikom takýchto situácií, a aj po nich dieťa dostáva v osvietení Rozlíšením «prvotnú» informáciu, a tiež «operatívnu» a «odvetnú» informáciu, adresovanú Všedržiteľom jemu osobne a vďaka tomu adekvátnu pre jeho osobný rozvoj, ktorá sa mu cielene podáva tak, že umožňuje dieťaťu samostatne alebo s pomocou jeho okolia prehodnotiť svoj štýl správania, svoju už sformovanú mravnosť, svoje zámery do budúcnosti, a tým samotným vlastne — celkovo prehodnotiť a zmeniť charakter svojich vzájomných vzťahov so Životom.

Inými slovami, narážajúc na to, že «Božiu vôľu nepremôžeš», dieťa aj vo veku 13 — 14 rokov, disponujúce už značnými vedomosťami o živote prírody i aktuálnej spoločnosti, jej pamätných dejinách — **je** schopné pochopiť, čo konkrétne leží v súlade so Zámerom, a čo konkrétne je v rozpore s realizáciou Zámeru; **je** schopné pochopiť, že každý svoj úmysel musí človek začínať otázkou adresovanou svedomiu, či táto vec má miesto v Zámere, či leží v hraniciach Božieho dopustenia *(t.j. či ho Boh dovolí uskutočniť)*, alebo či je jednoznačne v rozpore so Zámerom a daná činnosť bude nevyhnutne zastavená Zhora; **že** „slobodnou“ od takéhoto prístupu k začiatku svojej činnosti môže byť len zver *(nositelia zvieracieho typu režimu psychiky)* a rôznorodí nevoľníci *(zombi-bioroboti, naprogramovaní tradíciami a príkazmi vyšších hierarchov, a tiež démoni, ktorých sloboda je ohraničená tým, že nemajú moc nad Rozlíšením, ktoré Boh dáva každému účelovo v súlade s najvyššou úlohou realizácie Zámeru)*; **je** schopné sa zamyslieť nad svojou osobnou misiou v Zámere, ktorá sa mu možno odkrýva vo viacerých variantoch jak v jeho vnútornom svete, tak aj cez kultúru spoločnosti; **je** schopné urobiť vedomý výber toho variantu, realizácii ktorého je najlepšie zasvätiť svoj ďalší život[2].

---

[1] Aj keď to mnohých naštve, no najprísernejšie, čo do výsledkov, je takzvané «humanitárne», a svojou podstatou *neprirodzené* vzdelanie, ktoré samo osebe predstavuje nácvik táranín a pestovanie kaleidoskopického videnia a chápania sveta, odtrhnutého od reálneho života.

[2] Roky 1969 — 1975. V epoche vnútrospoločenskej (zdalo by sa absolútnej) moci materialistického ateizmu, bola vtedajším pokoleniam 12 — 15-ročných táto problematika poskytnutá na uskutočnenie životnej voľby v umeleckých formách vedecko-fantastickej literatúry. Čo si vyberie tínedžer: „Hodinu býka“ I.A.Jefremova (1969)? **alebo** „Ťažké je byť bohom“ A. a B. Strugackých?
(Jedno z interview s prežívším B.N.Strugackým bolo zverejnené pod titulkom „Ťažké je byť človekom“, čo tiež nie je presné: byť Človekom je ľahké, pretože to znamená žiť v súlade s Bohom, ale stať sa Človekom — to si vyžaduje námahu...; no démonom skutočne býva ťažko pod tlakom okolností, ktoré sa im nepodriaďujú.)

Približne v tej istej dobe (v r. 1968) teologická problematika, ktorá nenašla svoj prejav v uvedených dielach ateistickej literatúry, bola predstavená celej spoločnosti vo forme podobenstiev prvýkrát v ZSSR zverejneného románu M.A.Bulgakova „Majster a Margaréta“.

A okrem umeleckej literatúry bola táto problematika predstavená v umeleckých obrazoch-inotajoch filmu „Biele slnko púšte“ (1969). S kým ti je lepšie, tínedžer: so súdruhom Suchovom? s Čiernym Abdulom? s «colnicou»-

V tomto veku sa druhý raz *(no už pri najvyššej sile intelektu)* vracia k otázkam kľúčovej problematiky Života — k tým istým svetonázorovo-teologickým otázkam, týkajúcim sa «nadpozemských/nereálnych» tém v davo-„elitárnej“ kultúre dospelých, na ktorých sa v jeho rannom detstve mal normálne budovať *pravdoverný* kostrový základ mravnosti.

Algoritmicky všetko prebieha v podstate rovnako, ako už bolo opísané skôr, keď sa hovorilo o spoluúčasti Boha v hrách detí s nebezpečenstvami, *len iná informácia, dodávajúca neopakovateľný svojráz života každého človeka*, cyklicky prechádza cez špirálovito organizované obvody priamych a spätných väzieb: *«prvotná» informácia dávaná v Rozlíšení + informácia z pamäti + «operatívna» informácia + «odvetná» informácia podmienená minulými skutkami ⇒ intelekt ⇒ správanie vo vnútornom svete (prehodnotenie minulosti, zámery do budúcnosti, formovanie videnia a chápania sveta) ⇒ správanie vo vonkajšom svete (vplývanie na prostredie) ⇒ «odvetná» informácia*. A ak vzájomná spolupráca Rozlíšenia, pozornosti a intelektu (spracúvajúceho «prvotnú», «operatívnu» a «odvetnú» informáciu) je navzájom zladená, tak prebieha nevratný prechod k mozaikovému Bohocentrickému videniu sveta a naprávajú sa mnohé chyby mravnosti a jej kostrového základu, zdedené z ranného detstva, keď dieťa bolo z veľkej časti pod mocou rodových a im nadradených egregorov.

Táto premena algoritmiky osobnej psychiky ku konaniu na základe mozaikového Bohocentrického videnia a chápania sveta, a tiež sformovanie na jeho základe nevratne Ľudského režimu psychiky[1] by normálne mala predchádzať začiatku záverečnej fázy rozvíjania v organizme orgánov reprodukcie nových pokolení biologického druhu «Homo Sapiens» a aktivácie ich funkčne charakteristickej algoritmiky riadenia fyziológie a inštinktívnych programov správania predstaviteľov každého z pohlaví[2].

Jedna z najťažších porúch, čo sa týka následkov, v prekonaní tejto hranice spočíva v tom, že proces prechodu od detského «Ja-centrického» videnia sveta, ktoré je prevažne mozaikové, k Bohocentrickému videniu sveta sa začne, ale... po tom, ako sa «Ja-centrická» mozaika rozsype, proces sa pretrhne pod vplyvom vonkajších faktorov následkom špecifík nedorozvitosti alebo jednostrannosti osobného rozvoja v minulých etapách, pod psychickým tlakom zo strany dospelých vychovávateľov *(zdrvujúca stratégia módnej výchovy)* a profesionálnej pedagogiky, výsledkom čoho človek vstupuje do puberty a dospelosti so stabilne kaleidoskopickým videním a chápaním sveta.

V iných prípadoch človek, zachovajúc si prv sformovanú na základe «Ja-centrizmu» mozaikovosť videnia a chápania sveta, pretože nestihol zavŕšiť prechod k Bohocentrickému videniu a chápaniu sveta, vstupuje do puberty a dospelosti s dvomi mozaikami: «Ja-centrickou» a Bohocentrickou. V takomto prípade sa algoritmika jeho psychiky, pod vplyvom vonkajších okolností i jeho vlastnej psychickej činnosti formujúcej zámery do budúcna (matričné strojenie), stáva nestabilnou, striedavo sa opierajúc raz na «Ja-centrickú» mozaiku, a raz na Bohocentrickú.

Je to spôsobené vnútornou konfliktnosťou jeho mravnosti. Mravnostné uprednostnenie «Ja-centrizmu» pri rozvitosti vôľových kvalít vedie k démonickému režimu psychiky. No démon s takýmto dvojakým videním sveta bude «démonom-smoliarom», pretože preňho nepostrehnuteľný presun podpory algoritmiky psychiky na Bohocentrickú mozaiku bude vo väčšej či menšej miere brániť úspešnosti jeho démonizmu. V tomto prípade tvrdohlavé zotrvávanie v démonizme je v konečnom dôsledku samovražedné, pretože démonická korporatívnosť nepotrebuje «démonov-smoliarov»[3],

Vereščaginom? alebo si smoliarsky Petrucha alebo činnosti neschopný táraj Rachimov? A ty si kto, dievčina? — Jekaterina Matvejevna, ktorú nemožno spochybniť; Anastázia, pod papučou ktorej sa krčil celý život Vereščagin, ktorý nakoniec aj tak v strese hynie následkom svojho podpapučníctva a despotizmu krátkozrako-vypočítavej ženy Anastázie, ktorá sa nepredvídavo zamiešala do vecí siahajúcich nad jej rozum, a sama zo seba spravila vdovu na prahu bezdetnej staroby; alebo hlúpa a neposedná Gjulčataj, ktorá sa nepriamo zahubila sama, zahubila trdlo Petruchu a vystavila pod úder aj všetkých ostatných?

[1] Inými slovami, stabilného v dlhšej časovej lehote. T.j. poruchy algoritmiky charakteristickej pre Ľudsky režim psychiky môžu vzniknúť v živote človeka aj pod vplyvom nejakých vonkajších okolností alebo odhalených nejakých mravných problémov samotného človeka, no môžu existovať len ako krátkodobé epizódy, ktoré nevedú k degradácii a rozpadu osobnosti.

[2] Inými slovami, sformovanie Ľudského režimu psychiky musí predchádzať začiatku pohlavného dozrievania.

[3] V dlhodobej perspektíve sú vlastne všetci démoni odsúdení byť smoliarmi, no «démoni-smoliari» sú smoliarmi od začiatku a neustále. Nie je to žiaden nový problém. V 1970-tych rokoch, v kruhoch sovietskej inteligencie bola

a Boh zasa podporuje Ľudskosť a vedomú, premyslenú, úprimnú snahu o ňu. No ak jednotlivec v démonizme tvrdohlavo nezotrváva, ale rieši svoje vnútorné konflikty mravnosti v prospech objektívnej, Bohom predurčenej pravdovernosti, čomu Boh vždy pomáha, tak proces prechodu k Bohocentrickému mozaikovému videniu sveta *(ktoré neoddeliteľne sprevádza Ľudský režim psychiky)* sa úspešne zavŕši ešte v puberte alebo dospelosti, hoci bude nutné sa učiť aj na vlastných chybách, prameniacich z démonických sklonov, ktoré sa nepodarilo včas odhaliť alebo premôcť.

Okrem toho, Bohocentrické mozaikové videnie sveta je základom k získaniu *životnej* a, ako následok, *emocionálnej* sebestačnosti Človeka v Ľúbosti darovanej Bohom.

Dobrá nálada, emočný pozdvih je pri «Ja-centrickom» mozaikovom alebo kaleidoskopickom videní sveta vždy podmienený okolnosťami: po zmene okolností alebo po nabažení sa nimi sa dobrá nálada vytráca, a žiada sa opäť čosi nové. Okrem toho, pri «Ja-centrickom» videní sveta môže dobrá nálada prameniť aj z objektívnej zlomyseľnosti, a naopak deprimovanosť a rozčúlenosť môže byť subjektívnou reakciou na uskutočnenie v živote nejakých cieľov Zámeru.

Vzhľadom na tieto osobitosti «Ja-centrického» videnia sveta, nie je v ňom citeľný a pochopiteľný *objektívny* rozdiel medzi Bohom darovanou Ľúbosťou a príjemnými závislosťami, na základe ktorých sa tvorí dobrá nálada a emočné pozadie jeho nositeľa.

Tí, ktorí Ľúbia, a nesú v sebe Ľúbosť — nemajú potrebu rečniť o Láske. A naopak, ak o nej hovoria tí, ktorí ju v sebe nenesú — je to podobné, ako vysloviť slovo «med»: zďaleka nie každému sa z toho urobí v ústach sladko; a už vôbec nie každý zistí, že po vyslovení iným človekom slova «med», sa naozaj objaví pravý med v jeho ústach.

Avšak tým, ktorí v sebe Lásku nenesú, ale sú toho schopní, pretože sú k tomu Bohom predurčení, treba hovoriť o tom, s čím majú dočinenia a čo Láskou nie je, čo však pre svoju neznalosť a nechápavosť, želajúc si Ľúbiť a byť Ľúbení, «láskou» nazývajú navzdory podstate Lásky.

V davo-„elitárnej“ spoločnosti, kde väčšina nedosahuje Ľudský typ režimu psychiky, «láskou» vo väčšine prípadov nazývajú všakovaké druhy vášní, spôsobujúce emočný pozdvih, a hlavne — priväzujúce človeka k jeho zdroju. Odtiaľto pramenia v podstate klebetné frázy, ako: «krutá láska...», «kto nepozná lásku, nepozná trápenie...» *(slová jednej z ukrajinských národných piesní)*.

Ľúbosť, však, nielenže nie je krutá, ale je aj spoľahlivou ochranou pred trápením. Ľúbosť nikoho, nikdy a k ničomu nepripútava: ona naopak oslobodzuje z bezvôle pripútaností každého, kto v sebe nachádza Ľúbosť. A ľudským vzťahom, ktoré sa stihli ešte predtým sformovať na základe nejakých pripútaností, Ľúbosť pridáva novú kvalitu, premeniac ich vnútornú podstatu.

A práve Ľúbosť, oslobodzujúca človeka od závislostí, mu prináša *slobodu vôle*. **Bez Ľúbosti vôľa slobodnou nebýva.**

Slobodu výberu má človek vždy, no slobodu vôle, ak je spútaný závislosťami — nie. Jeho vôľa je v niektorých jeho zámeroch ohraničená a riadená závislosťami, a v takýchto situáciách človek potrebuje silu vôle, aby zrealizoval vybrané, aby prekonal diktát závislostí o čom sa hovorilo prv. Ak ale človek získava Ľúbosť, ktorá ho oslobodzuje od závislostí, tak nakoľko ho závislosti prestávajú spútavať, spoločne s Ľúbosťou získava aj slobodu vôle.

Človek, ktorý nesie v sebe Ľúbosť, nie je podriadený ubíjajúcim emóciám a získava emocionálnu sebestačnosť. Jeho emočný stav nie je podmienený okolnosťami navôkol, pretože reálne cíti, že Všedržiteľ je neomylný a to je nevyčerpateľná úctivá radosť; nie je podmienený ani tým, či jeho Lásku druhí prijímajú alebo nie, pretože *Láska je vo svojej podstate slobodným a štedrým darom, obsahujúcim dôvody a ciele v sebe samom*, ktorý, z jednej strany, nemožno nikomu nanútiť, a z druhej strany, ktorý preteká ako voda skrz prsty toho, komu je smerovaná, ak ju ten neudrží vo svojich dlaniach ústretovým prúdom Lásky, ale rozprestiera prsty, aby si pre seba uchmatol viac; alebo ak si schoval ruky, lebo si neželá prijať dar.

Ale aj ten človek, ktorý Ľúbi, nie je vlastníkom svojej Lásky, ale iba nositeľom Ľúbosti Božej, ktorá mu je tiež darovaná Zhora. Napriek tomu, ak človek Ľúbi, tak tí, ku ktorým je nasmerovaná jeho

populárna poviedka „Violista Danilov“, o muzikantovi «démonovi na dohodu», ktorý bol démonom-smoliarom, v dôsledku čoho mal problémy vo svojich vzťahoch s hierarchiou démonov.

Láska, ak nie sú nositeľmi Ľudského režimu psychiky, môžu vedome alebo nevedome túžiť, aby on bol od nich závislý (buď ako otrok, alebo ako otrokár, čo sa im nesplní), v dôsledku čoho budú jeho Lásku vnímať ako „nesprávnu“ alebo dokonca ako otvorené zlo a absenciu Lásky.

To je už ale ich problém, nie Ľúbiaceho.

Okrem toho, na rozdiel od závislostí a vášní, Ľúbosť neskresľuje a «neobrezáva» funkcionalitu telesných a biopoľových zmyslov a intelektu. Napriek tomu, ak do ľudského správania prenikne ním včas neprehodnotená *(napríklad pri nepozornosti k tomu, čo sa dáva v Rozlíšení)* a svojou podstatou skazená informácia, vlastná jeho pamäti alebo podmienená jeho mravnosťou, tak človek môže urobiť chyby, a vykonajúc niečo hlúpe vo vnútornom alebo vonkajšom svete, vypadne zo stavu Ľúbosti na viac či menej dlhšiu dobu. No pre neho samotného ten stav, do ktorého upadol kvôli svojej chybe, bude natoľko protivný, že vynaloží všetko svoje úsilie, aby vrátil do svojho vnútra Ľúbosť, bez akéhokoľvek vonkajšieho postrkovania alebo tlaku vonkajších okolností.

A v dôsledku takýchto osobitých vlastností Ľúbosti i «nelásky», ľudia vo svete sa reálne vyvíjajú dvojako: buď pod tlakom Božieho dopustenia, t.j. pod vplyvom vonkajších okolností, ktoré ich nakoniec buď zlikvidujú, alebo privedú k Ľúbosti; alebo pod vplyvom v nich horiacej Ľúbosti. Verte, tá druhá možnosť je lepšia.

Avšak tí, ktorí Ľúbia — naozaj nemajú potrebu rečniť o Láske. A ak o nej hovoria tí, ktorí ju v sebe nenesú — je to podobné, ako vysloviť slovo «med»: zďaleka nie každému sa z toho urobí v ústach sladko; a už vôbec nie každý zistí, že po vyslovení iným človekom slova «med», sa naozaj objaví *pravý med* v jeho ústach.

A tým, ktorí v sebe Lásku nenesú, ale sú toho schopní, má zmysel hovoriť o tom, čo poznajú ale Láskou nie je, čo však pre svoju neznalosť, želajúc si Ľúbiť a byť Ľúbení *(a snaha o to je vložená do človeka Zhora, hoci márnivosť ju môže aj prehlušiť)*, «láskou» nazývajú navzdory podstate toho, s čím majú reálne dočinenia. A ak oni skutočne Ľúbiť chcú, tak Ľúbosť nájdu vďaka takejto nápovedi, ak tú nápoveď príjmu; vďaka nápovedi ju nájdu rýchlejšie, než keby ju hľadali sami, predierajúc sa márnym zhonom civilizácie, zviazaní závislosťami (vrátane tých vrúcnych) na rukách i nohách. Preto tu bolo v krátkosti rozpovedané o tom, čo Láskou nie je, hoci v spoločnosti sa zvykne nazývať «láskou», dokonca aj s rôznymi básnickými prívlastkami, hoci Ľúbosť je jednoduchá a básnické prívlastky nepotrebuje, a keďže je *súborom dokonalostí, obsahuje dôvody i ciele v sebe samej*.

No Ľúbosť možno získať len na základe Bohocentrického videnia sveta. A to je známe už oddávna:

«94(93). Každý, kto je v nebesiach i na zemi, prichádza k Milosrdnému len ako otrok[1]; (94). On ich pomenoval a spočítal počtom. 95(95). A oni všetci k Nemu po jednom prídu v deň Vzkriesenia. 96(96). Vskutku, tí, ktorí (Mu*) uverili a tvorili dobré diela[2], — im Milosrdný daruje Ľúbosť» (Korán, súra 19 „Mária”).

To jest po tom, ako prídete k presvedčeniu, že vlastné u vás sú len hriechy a **oddáte sa Bohu** *nie zo strachu pred peklom alebo z túžby po raji*, ale **z túžby nezaťažovať svojimi hriechmi život svojho okolia a potomkov**, tak ak to robíte úprimne, a neoblomne začínate tvoriť dobro, Boh vás povedie a daruje vám Svoju Ľúbosť, ktorá vás oslobodí od závislostí, a ktorú dokážete preniesť celým svojim životom, obdarúvajúc ňou, skrze svoju osobu, Svet. A váš život bude prebiehať v bezprostrednom dialógu s Bohom.

Boh nájde jazyk, ktorému budete rozumieť, aby s vami mohol viesť dialóg — len si nezatvárajte oči a nezakrývajte uši, neotupujte si ani ostatné zmysly, nezriekajte sa rozumu, aby ste nezavrhli Boha, keď sa k vám obráti. A plňte si záväzky, ktorých ste si vedomí, predbiehajúc sa navzájom v dobrých dielach, a Boh pridá k tomu, čo vy plníte, ešte lepšie — nevyspytateľné pre vás v Jeho Zámere.

[1] Treba chápať, že Boh nesiaha na otrokárstvo (nie je policajtom*). No tieto slová boli adresované ľuďom epochy, v ktorej otrokárstvo bolo normou života spoločnosti. Treba ich chápať ako metaforu, pretože podľa zvykov a právnych noriem tej doby, otrok v tamtom svete nedisponoval ničím, ani samým sebou. A na túto úlohu dobrovoľného vzdania sa «Ja-centrizmu», s jeho nerozumnými nárokmi na čokoľvek, poukazujú slová veršu 19:94 (93).

[2] Tvorenie dobrých diel podľa svojho chápania predchádza darovaniu Ľúbosti Zhora.

A získanie Ľúbosti na základe prechodu k Bohocentrickému videniu sveta by sa tiež malo uskutočniť vo veku do 3 — 14 rokov. Ak sa tak aj deje, tak človek pri vstupe do obdobia pohlavného dospievania vedome vníma prebúdzanie pohlavných inštinktov, vníma ako pod ich mocou vzniká v jeho psychike pripútanosť k určitým osobám, ktorá spôsobuje závislosť jeho emočného pozadia od vzťahov s týmito osobami.

No vstupujúc do tohto obdobia s Bohom darovanou Ľúbosťou, on uniká podriadeniu sa moci vášní a pripútaností. Okrem toho, tým že si už predtým osvojil vôľové kvality pri vyjasnení si vzťahu k inštinktom sebazáchovy, je nositeľom ešte jedného pásma ochrany svojej ľudskej dôstojnosti od podriadenosti zvieracím inštinktom *(vrátane rôznych modifikácií formou kultúrnych obalov)*. V stave Ľúbosti, dávajúcej emocionálnu sebestačnosť, človek získava nezávislosť od frekvencie a charakteru pohlavných stykov *(alebo vybitia inštinktov v zvrátenostiach)*, ktoré sú pri všetkých *(bez výnimky)* neľudských typoch režimu psychiky v mnohom určované emočným pozadím, náladou a stabilnosťou psychickej činnosti[1].

Vo výsledku tak v Ľudskom režime psychiky nemá miesto to, čo sexuológia nazýva pohlavnou zvrhlosťou a sexuálnou exotikou, ktorých úlohou je oblažiť zmysly.

A **pohlavný styk** pri Ľudskom type režimu psychiky stráca úlohu všeobecne dostupného prostriedku emočného vybitia alebo dobitia sa, získania pôžitku, a **nadobúda svoje Istinné poslanie — poslanie posvätného aktu, zameraného výlučne na počatie a výchovu nového *Človeka — zástupcu Boha na Zemi*.**

Ak hranica sformovania Ľudského typu režimu psychiky nie je prekročená vo veku do 13 — 14 rokov, potom sa tak deje výlučne v dôsledku rôznych nadkritických odchýlok[2] v osobnom psychickom alebo telesnom (hmotnom alebo biopoľovom) rozvoji.

V takom prípade tínedžer vstupuje do obdobia pohlavného dozrievania, zaťažený rôznymi druhmi nedorozvitosti a zvrátenosti organizmu a psychiky, čo je spôsobené chybami *(nepravdovernosťou)* občas aj niekoľkých minulých pokolení jeho priamych predkov *(alebo pestúnov, ktorí nahradili príbuzných)*, skazenosťou subkultúr a kultúry celej spoločnosti, a nielen chybami uskutočnenými jeho staršími príbuznými a profesionálnymi pedagógmi v jeho bezprostrednej výchove. Keďže opis mnohovariantnej kombinatoriky všemožných porúch a zvrátenosti v algoritmike formovania osobnosti by bol príliš objemným a presahoval by rozsah problematiky aktuálnej knihy, my sme sa obmedzili len na poukázanie tých najzávažnejších príčin *(čo sa týka následkov)*: «Ja-centrizmus», kaleidoskopickosť videnia a chápania sveta, podriadenosť inštinktom jak bezprostredne, tak aj pod prikrášleným kultúrnym obalom.

V takomto variante osobného rozvoja, bez dosiahnutia Ľudského režimu psychiky pred začiatkom pohlavného dozrievania, má prebudenie pohlavných inštinktov v živote civilizácie za následok jak drobné nepríjemnosti, tak aj veľké problémy, keď inštinktívne podmienené vášne, zmiešané s kultúrne podmienenými vášňami, vášňami vlastného démonizmu, sú schopné zničiť všetko navôkol[3].

A táto podmienenosť vzniku mnohých rodín na základe moci inštinktov spôsobuje aj množstvo problémov v samotných rodinách, vytvára zbytočné ťažkosti predovšetkým deťom. Inštinkty biologického druhu «Homo Sapiens» sú také, že správanie ženy podriaďujú službe/starostlivosti

---

[1] Prívrženci toho názoru, že fyziológia muža a ženy si akože vyžaduje na podporu — psychického a fyzického zdravia — určitú frekvenciu a kvalitu pohlavných stykov, by mali vedieť, že fyziológia a režim psychiky si vždy navzájom korešpondujú. Inými slovami, prechod k Ľudskému režimu psychiky mení aj fyziológiu, garantujúc ochranu a zlepšenie zdravia vzhľadom na tú úroveň, ktorú mal jedinec pri neľudských typoch režimu psychiky.

[2] Chyby predkov minulých pokolení, chyby samotných rodičov, chyby vychovávateľov a chyby samotného dieťaťa v tých-ktorých životných okolnostiach..

[3] «Niet smutnejšieho príbehu na svete, než je príbeh o Rómeovi a Júlii...» pretože mladíkovi a dievčine, preplnenými naivnou dobromyseľnosťou, bola Zhora daná možnosť zmieriť v ich Láske dva oddávna znepriatelené klany, a oni túto možnosť spálili v plameni vášní a zahynuli pritom sami... a nemal im kto pomôcť zrealizovať všetko najlepším spôsobom: mních — knihovník, nie žrec — im nedokázal objasniť prebiehajúcu situáciu, a pristúpiac na cestu klamstva (pomohol vymyslieť zinscenovanie smrti), zabil oboch. A keby bol žrecom — pomohol by deťom získať Ľúbosť, ktorá by ochránila ich, ich blízkych, a priniesla im dlhý a šťastný život.

Všetko ostatné, povedané k námetu tohto shakespearovského príbehu behom niekoľkých storočí — je honosné, no netýka sa podstaty, ktorú zobrazil Shakespeare.

o dieťa v počiatočnom období jeho života; a správanie muža podriaďujú službe/starostlivosti o ženu. Inými slovami, pod diktátom inštinktov sa matka nachádza v psychologickej podriadenosti dieťaťu, a muž v psychologickej podriadenosti žene *(žene alebo milenky)*; emočné pozadie dospelých, a následne aj emočno-zmyslový režim ich psychickej činnosti je určovaný pohlavnými vzťahmi a preto nie je pre Človeka normálny *(t.j. nenormálny — vzhľadom k tej norme, ktorú sme odhalili a opísali v kapitole, ktorá bola tejto otázke zasvätená)*.

Pri Ľudskom režime psychiky u oboch manželov nemá nič z tohto nad nimi moc. V zvieracej forme života v biosfére (v živote zvierat *), toto všetko si navzájom zodpovedá a plní úlohu podpory dostatočnej plodnosti druhu. V živote davo-„elitárnej“ civilizácie, toto všetko má nad ľuďmi moc presne tak ako v zvieracej forme života v biosfére, ale kultúra davo-„elitárnej“ spoločnosti do tohto vnáša disharmóniu, spôsobenú tým, že zvierací režim psychiky obrastá[1] všelijakými zombi obalmi a démonickými nadstavbami.

Preto bez prechodu k Ľudskému režimu psychiky nutne vznikajú v živote civilizácie konflikty medzi pokoleniami v spoločnosti, medziľudské konflikty v rodine medzi manželmi ako aj medzi dospelými i deťmi[2].

Ak sa obmedzíme analýzou perspektív osoby mimo jej previazanosti so spoločnosťou, tak vo výsledku:

> Ak sa k začiatku pohlavného dozrievania nesformoval nevratne Ľudský režim psychiky prirodzenou cestou dospievania, tak do dospelého života človek vchádza ako nositeľ *zvieracieho režimu psychiky, režimu psychiky zombi alebo démonického*.

A tak, už ako dospelé osoby, jedni sa zastavujú na dosiahnutej úrovni vývoja, domnievajúc sa, že sú normálni, plnohodnotní ľudia, a druhí cítia, že v nich samotných, v ľuďoch okolo, v celej spoločnosti niečo nie je v poriadku, tak ako by malo byť, a neprestávajú hľadať v čom sa odráža plnosť dôstojnosti Človeka, aby ju mohli uplatniť v sebe aspoň do staroby a pomôcť svojmu okoliu v odhalení a vyriešení ich životných problémov. A tým, ktorí sú úprimní v tomto hľadaní a premene seba samého — tým Boh pomáha, a oni dosahujú želaný cieľ, meniac spoločnosť aj jeho «noosféru» v duchu Božieho Zámeru smerom k Ľudskosti.

* * *

V aktuálnej kapitole sme poukázali na základné hranice, ktoré je nutné prekonať na ceste od útleho veku k začiatku puberty[3], aby sa *Človekom* mohol stať každý, bez ohľadu na pohlavie, rasu, národnú príslušnosť, kultúrne prostredie. Ony sú spoločné pre všetkých, no každému je daný svoj vlastný osud

---

[1] Následkom vyššieho rozumovému potenciálu, ktorý je u niektorých jedincov rozvinutý viac a u iných menej. Pritom človek má vyšší aj mravný potenciál, ale dáva prednosť rozvoju vedomostí pred mravnosťou, čo plodí disharmóniu vo vzťahoch medzi sebou i k prírode *(vedomosti zbavené mravného rozmeru sú pseudovedomosťami).* – pozn. prekl.

[2] Stupňujú sa tým, že u muža jedným zo spôsobov ako uniknúť z moci inštinktívnej podriadenosti žene, je uchýliť sa k alkoholu: pod vplyvom alkoholu sa stimulujú tie isté mozgové zóny ako pri orgazme počas pohlavného styku. A algoritmika rodinného problému je jednoduchá:

Babský inštinktívne podmienený despotizmus ⇒ únik slabošského muža z jej moci pomocou alkoholu ⇒ psychologická aj fyziologická pohlavná nespokojnosť ženy + vznik u muža závislosti na alkohole ⇒ škandály a hystérie podmienené nevedomými úrovňami psychiky a preto vedome neodôvodnené ⇒ ťaživý deformujúci vplyv na výchovu detí ⇒ možný rozpad rodiny + zaznamenanie celej tejto hrôzy v rodovom egregore, čo vytvára predpoklad pre nevedomo-automatickú reprodukciu rovnakej hrôzy v nasledujúcich pokoleniach.

Vzťahy v rodine Vereščagina v „Bielom slnku púšte“ sú typické pre život pod diktátom inštinktov, hoc dokonca aj skrytých pod kultúrnymi obalmi civilizácie.

Podrobnejšie na túto tému viď práce VP ZSSR „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, „Princípy kádrovej politiky: štátu, „antištátu“, spoločenskej iniciatívy“, „O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné“.

[3] Ku koncu puberty, pri vstupe do zrelosti, človek musí prekonať ešte jednu hranicu, čo môže byť témou samostatného rozhovoru. Tu len povieme to základné.

Pri vstupe do zrelosti sa musí zmeniť aj stravovací režim, v dôsledku toho, že sa mení aj potreba organizmu v jedle. V detstve a puberte musí strava zabezpečovať budovanie štruktúr rastúceho organizmu. V zrelosti musí strava zabezpečovať maximum práceschopnosti a podporu štruktúr organizmu v dobrom zdraví.

Napríklad maximum práceschopnosti sa dosahuje pri stravovacom režime, keď je hlavný príjem stravy navečer. Množstvo stravy by malo byť mierne: také, aby človeka uspávalo. Po prebudení, ráno by sa prirodzene biorytmicky malo začínať vyprázdnením čriev. Môžu byť ľahké raňajky, no dá sa zaobísť aj bez nich. Pitie prevažne v prvej polovici dňa: popri raňajkách a ďalej v závislosti od potrieb.

v celkovom osude ľudstva *(zjednocujúcom všetky osobné osudy)*, a preto životná cesta každého disponuje určitým svojrázom tých životných okolností, v ktorých on buď úspešne prekonáva každú z hraníc, alebo ju prechádza s nejakými «pokutovými» bodmi, alebo je zajatcom okolností a zastavuje sa pred dokončením svojho rozvoja.

Neopakovateľný svojráz informácie (vo svojej plnosti), s ktorou sa človek stretáva počas celej svojej životnej cesty od počatia až do smrti, tie vedomosti a zručnosti, ktoré si ľudia osvojujú — zatieňujú tieto hranice a preto sa pre mnohých stávajú akoby neviditeľnými a podstatou nepochopiteľnými. Pritom informácia (vedomosti) a životné zručnosti, nevyhnutné pre činnosť vo vonkajšom, všetkými zdieľanom svete, sa podávajú ako jediné dôležité, ako tie, ktoré charakterizujú životné úspechy alebo neúspechy každej osoby. Z množstva takýchto hodnotení, vyjadrujúcich intelektuálno-démonický «Ja-centrizmus», vyrástla védická (znacharská) kultúra davo-„elitarizmu“, ktorá priviedla ku skaze minulú globálnu civilizáciu, a ktorá od začiatku začala seba reprodukovať pri formovaní dnešnej globálnej civilizácie a jednotlivých regionálnych civilizácií tvoriacich jej súčasť.

No potom, ako boli menované hranice osobnostno-psychologického rozvoja odhalené a ako bolo preukázané, že prevládajúca kultúra je v skutočnosti taká, že ľudia vstupujú do dospelosti s množstvom problémov osobnostno-psychologickej nedorozvitosti, ktoré sami nedokázali odhaliť a vyriešiť v detstve alebo ktoré vyriešili nejako chybne, *je potrebné uvedomenie si toho, že vedomosti a zručnosti, svojráz informácie, s ktorou človek prichádza do styku v rôznych etapách svojej životnej cesty, má podriadený charakter*: ich osvojenie si v detstve a tínedžerskom veku je nevyhnutné len do tej miery, do akej práve v tomto procese každý úspešne napreduje smerom k Ľudskému režimu psychiky a otvoreniu možností ďalšieho osobného a spoločenského rozvoja na tomto základe. **No žiadne osvojené vedomosti a zručnosti — od základov abecedy a aritmetiky až do výšin jogy alebo mágie — sami osebe nikomu a nič negarantujú.**

Vzhľadom na túto okolnosť sa celé ľudstvo ocitlo v situácii, keď nie je zatiaľ schopné urobiť voľbu *(ktorú si mnohí ani neuvedomujú, a ktorú navyše mnohí zatiaľ nie sú schopní učiniť, ani keď si uvedomujú jej podstatu a nutnosť)*, kvôli svojej osobnostno-psychologickej nedorozvitosti. A možnosti voľby sú takéto:

- buď ďalej navyšovať spektrum informácie a zručností nesených kultúrou, privádzajúc na svet nové a nové pokolenia ľudí, ktorým prevládajúca kultúra bráni stať sa plnohodnotnými Ľuďmi *(a zároveň ich predurčuje na bytie neĽudí-démonov, uchádzajúcich sa o post «nadľudí»)*, čo sa v konečnom dôsledku nutne zavŕši katastrofou globálnej civilizácie;
- alebo vedome cielene pretvoriť kultúru a «noosféru» **činnosťou tých, pre ktorých je neprijateľné – aby ľudstvo pokračovalo cestou znacharsko «ezotericky-exoterickej» davo-„elitárnej“ tradície, nevedomo-automaticky vedúcej dnešnú globálnu civilizáciu ku katastrofe[1].** Pretvoriť kultúru a «noosféru» tak, aby v spoločnosti:

Z pohľadu väčšiny je opísané stravovanie nedostatočným. Avšak zjesť «koľko sa žiada» reálne označuje zjesť viac, než «koľko vojde»; a «koľko vojde» je viac, než «koľko potrebuje» organizmus. Reálna potreba jedla organizmu (s výnimkou žien v tehotenstve a počas dojčenia) pre podporu práceschopnosti a zdravia je oveľa menšia, než je väčšina ľudí zvyknutá. Okrem toho, potreba jedla, ako aj celá fyziológia organizmu, sú podmienené režimom psychiky.

Stravovanie 3x — 4x denne (a tým skôr častejšie jedenie v menších množstvách), odporúčané dnešnou medicínou, mení človeka na doplnok ku svojmu tráviacemu traktu: celý čas niečo žuje a vyvára, a algoritmika riadenia fyziológie organizmu dáva väčšiu časť zdrojov tráviacemu traktu a vylučovaciemu systému (rôznych žliaz*): vyššia nervová činnosť (intelektuálna a tvorivá) a svalová činnosť sa zabezpečujú zo zvyškov zdrojov. Ako následok je práceschopnosť vo všetkých jej prejavoch blízka k minimu; zdravie tiež čoraz viac upadá v priebehu celého života, pretože *matrične predurčené množstvo funkčne špecializovaných buniek* organizmu potrebuje pre normálnu fyziologickú činnosť podstatne menšie množstvo jedla: to jedlo, ktoré je prebytočné a nemôže byť osvojené bunkami organizmu, ide na obživu mikroorganizmov, pre ktoré je ľudský organizmus — životným prostredím. Okrem toho sa usadzuje ako fyziologický odpad v samotnom organizme, čo je v mnohých prípadoch sprevádzané ničením systémov organizmu a buniek.

[1] A.L.Kuľskij v knihe „Na križovatkách Vesmíru“ (Ukrajina, m. Doneck, vydavateľstvo «Stalker», r. 1997, str. 76, 77) uvádza varovanie, nastolené jednému zo žrecov Atlantídy:

«Zahyňte vy všetci, spolu s vašimi nevoľníkmi a klenotmi, a z vášho prachu vstanú nové národy. A ak tie zabudnú, že sa musia povzniesť nad všetkým, nie len nad tým, čo si vybojovali, ale aj nad tým, čo stratili — stretne ich rovnaký údel!»

Prechod ku kultúre, kde Ľudský režim psychiky je prirodzenou prevládajúcou normou, aj znamená «povzniesť sa nad všetkým, nie len nad tým, čo si vybojovali, ale aj nad tým, čo stratili», pretože práve Človek je zástupcom Boha

- bolo jednoznačne všeobecne známe, čo je to Ľudský režim psychiky;
- prevládal názor, že Ľudský režim psychiky je prirodzený a jediný normálny pre ktoréhokoľvek predstaviteľa druhu «Homo Sapiens», počnúc jeho pubertou;
- domáca rodinná, školská a celospoločenská vychovávateľská prax v ich dejinnom rozvoji garantovala dosiahnutie Ľudského typu režimu psychiky k začiatku puberty všetkými novorodenými deťmi (bez výnimky).

A zatiaľ, keďže my všetci sme deťmi, ktoré vyrástli vo védicko-znacharskej *kultúrnej tradícii davo-„elitarizmu“ (ktorá má viac dočinenia s vedomou úrovňou psychiky)*, v jej miernejšej forme zdedenej z Atlantídy, no s nezmenenou podstatou v *«noosfére» (súčinnosť s ňou u väčšiny prebieha prevažne na nevedomých úrovniach psychiky),* tak my všetci *(so zriedkavými výnimkami)* vstupujeme do dospelosti zaťažení množstvom svojich i cudzích chýb v osobnostno-psychologickom rozvoji každého z nás, ktoré sa odohrali v dobe od počatia.

Tí, ktorí to necítia a nechápu, žijú ako sa podarí, a nezmyselne zberajú plody svojich i cudzích chýb v hraniciach Božieho dopustenia, čo nie je dôstojné človeka. A tí, ktorí to aspoň cítia, hoc aj nechápu podstatu opísaného procesu formovania osobnosti, budú už v dospelosti musieť znova a znova sa vracať k práci nad chybami detstva, aby predsa len prekonali hranice, ktoré ich kedysi zastavili v osobnostno-psychologickom rozvoji, a stali sa plnohodnotnými Ľuďmi. A ak sa jednotlivec o to skutočne usiluje, tak aby pomohol algoritmike nevedomých úrovní svojej psychiky v riešení rôznorodej problematiky, a aby sa v súlade s Božím Zámerom stal spolutvorcom ľudskej dôstojnosti *(jak svojej, tak aj druhých ľudí)* — je nevyhnutné osvojiť si to, čo starovekí Gréci nazývali «dialektikou», no v jej pravdivej religióznej podobe, nutne obrátenej nielen k druhým ľuďom, ale predovšetkým k Bohu.

na Zemi. A to sa vnútorne, kvalitatívne odlišuje od všemoci, po ktorej túži «ezoterizmus»: «moc človeka nad prírodou i nad sebou samým môže byť prakticky bezhraničná. A môže mu byť známe všetko, čo vo vesmíre prebieha». („Na križovatkách Vesmíru”, str. 342) — hoci vonkajšie prejavy jedného i druhého môžu byť veľmi podobné.

V opačnom prípade podstata rozdielov (ktoré cítia mnohí[1]) medzi dospelými ľuďmi podľa režimov psychiky nimi nebude pochopená správne, ale nejako ináč, čo bude objektívne brániť pretvoreniu «noosféry» na Ľudský typ, konzervujúc tak pre budúcnosť civilizácie nebezpečný davo-„elitarizmus“ a védicko-znacharskú kultúru v nejakých nových, ešte vycibrenejších, a preto skazenejších formách.

[1] Môžeme uviesť pár príkladov takéhoto chápania citeľných rozdielov medzi ľuďmi podľa typov režimu psychiky v súčasnosti. Uvedieme niektoré knihy:

1. Boris Didenko. „Civilizácia kanibalov. Ľudstvo také, aké je“ (Moskva, r. 1999). V nej je ľudstvo predstavené, ako symbióza niekoľkých biologických druhov, ktoré sa odlišujú jak správaním vo vnútri spoločnosti, tak aj celkovým postojom k Životu. Medzi týmito druhmi existujú aj dravé-parazitické druhy, predstaviteľov ktorých treba zvyšnému ľudstvu odhaliť, aby tak či onak zlikvidovali svoju dravo-parazitickú sortu a zosúladili sa so Životom:

«V procese antropogenézy sa sformovali dva dravé druhy: **superanimáli** (nadzvieratá) — potomkovia «prvých zabijakov», «adelfofágov» *(ktorí začali zabíjať a jesť sebe podobných: naša spresnenie v citáte)* a **suggestori** (pseudoľudia) — agresívni a zákerní prispôsobivci. Suggestori sa stali imitátormi a prisluhovačmi superanimálov. Dravé druhy kráčali cestou najmenšieho odporu, už «otestovanou» v Prírode: zverskou (krutosť a prefíkanosť). Prejavy dravého správania sú pomerne rozmanité — od morálneho výsmechu až do fanatického týrania a vrážd.

Dva *nie dravé* druhy sú charakteristické vrodeným inštinktom odmietania násilia. **Difúzny druh** (od slova «difúzia», presakovanie, prelínanie) — ľudia, ktorí ľahko podliehajú sugescii, hypnóze, a **neantrópi** — menej ovplyvniteľní ľudia, disponujúci vyostrenou mravnosťou. *Nie dravý* ľudia majú sklon k sebakritickému mysleniu, žiaľ, nie vždy realizovateľnému.

Takýmto spôsobom, na základe tejto koncepcie vrodených druhových rozdielov správania v ľudskej rodine, samotné ľudstvo predstavuje paradoxné súžitie bytostí nezlučiteľne rôznych, obdarených od narodenia diametrálne odlišnými psychogenetickými motivačnými komplexmi správania: *stádovým*, presnejšie *spoločenským* (prevažná väčšina) a *dravým* (zopár percent). A spôsobené je to, ako už bolo povedané, samotným procesom antropogenézy» (str. 6).

Kniha je zasvätená pamiatke profesora B.F.Poršneva (1905 — 1972) a založená na jeho koncepcii antropogenézy (pôvodu človeka), prezentovanej v jeho monografii „O počiatku ľudskej histórie“, ktorá bola vydaná až po tragickej smrti B.F.Poršneva. Vzhľadom na epochu svetonázorovej prevahy ateistického materializmu v tejto koncepcii Príroda existuje, no Boha niet, Zámeru niet. Záhuba predchádzajúcej nepravdovernej civilizácie, strata pamäti a zdivočenie mnohých preživších globálnu katastrofu, sa tu neodohrala, alebo táto udalosť nemala pre B.Didenko a skúmanú problematiku význam a bolo možné o nej pomlčať...

A preto «stádovitosť» je tu neoprávnene stotožnená so spoločenským spôsobom života, a «dravosť» nie je stotožnená s druhou tvárou stádovitosti — svorkovitosťou.

2. Absolón Podvodnyj (pseudonym) „Psychológia a astrológia. 2. zv. Evolúcia osobnosti“ (Vysoká Škola Klasickej Astrológie, Moskva, r. 2001). Kniha zahrňuje päť lekcii, nazvaných: Detinská osobnosť, Pubertálna osobnosť, Mladícka osobnosť, Zrelá osobnosť, Integrovaná osobnosť. O «integrovanej osobnosti» ako o vrchole osobného rozvoja sa píše:

«Tu jednota medzi človekom a svetom dochádza do predmetnej úrovne. Človeku sa zdá, že všetko, čo existuje v (rozprestretom k nemu) svete, to je vlastne on. Všetko, čo sa deje so svetom, deje sa s ním. Celý svet je *jeho*. On je jeho centrom, jeho ohniskom. Tento vnem nie je zvýrazneným zmyslom vlastnej dôležitosti. Je to skôr zmysel vlastnej zodpovednosti. Človek seba vníma ako jemný nenásilný stred sveta. Svet je k nemu rozprestretý, a to znamená, že on má nad svetom veľkú moc, môže ho jemne vyvažovať, môže s ním pracovať» (str. 214).

Je to podobné výroku K.Marxa: «Filozofovia iba rozličným spôsobom objasňovali svet, no podstata spočíva v tom, aby bol zmenený» — ktorý nadšenci marxizmu uvádzajú kvôli tomu, aby ukázali jeho akože osloboditeľsko-tvorivý charakter, nezamýšľajúc sa nad tým, akým *presným* smerom treba meniť svet a či to vôbec treba. Je to tak tým skôr, že v knihe A.Podvodného existuje podkapitola nazvaná «vzťahy s egregormi», no neexistuje podkapitola s názvom «VZÁJOMNÉ vzťahy s Bohom», hoci vzájomné vzťahy hociktorého človeka *so všetkými egregormi bez výnimky a dynamika zmien týchto vzájomných vzťahov* sú podmienené VZÁJOMNÝMI vzťahmi s Bohom. Tiež sa nekladie úloha pretvorenia «noosféry» kvôli tomu, aby všetci dosahovali Ľudský režim psychiky (hoc aj pomenovaný nejako ináč). To jest, na základe týchto nedopovedaných vecí, znachari majú stále možnosť znovu-obnovovať svoju hierarchiu a pod ušľachtilou zámienkou «pomoci druhým» parazitovať na všetkých, ktorí sú slabší alebo nedosiahli Ľudský režim psychiky.

7.3. «Subjektívna dialektika» ako metóda objektívneho poznania

Fakticky všetky predchádzajúce kapitoly aktuálnej knihy sú vyjadrením «subjektívnej dialektiky» ako metódy objektívneho poznania, a tiež výsledkom použitia dialektickej metódy na odhalenie a riešenie niektorých problémov zo života spoločnosti a ukázaním možností riešenia problémov osobného charakteru v živote každého. A zo všetkého prv preukázaného vidno, že:

> «Subjektívna dialektika» *svojou formou* v praxi predstavuje postupnosť zmyslovo presných a v každej etape jednoznačne chápaných (v ich spojitosti so Životom) otázok *(jak tých otvorene zadaných, tak aj tých implicitne chápaných),* na ktoré sa dávajú presné, jednoznačne chápané (v ich spojitosti so Životom) odpovede. Jednoznačnosť chápania *(eventuálne mnohovariantná: v zmysle jednoznačne definovanej množiny)* je podmienená kultúrou — osobnou, spoločenskej skupiny, celej spoločnosti. A špeciálne zdôrazníme, že ak otázky a odpovede nemajú spojitosť so Životom, potom niet ani subjektívnej dialektiky. To, čo vzniká pri chýbajúcej spojitosti so Životom, samo osebe predstavuje abstrakcionizmus, možno aj vytvárajúci ilúziu svojej objektivity.

Každá z odpovedí, zároveň umožňuje položiť nové otázky, ktoré budú viesť k novým odpovediam. A takto to pokračuje dovtedy, kým získaný súbor odpovedí na určité otázky nebude považovaný za *priblíženie sa* objektívnej istine, dostatočne dobré na praktickú realizáciu v živote objektívne dosiahnuteľných *cieľov — odhalených a vybraných vedome*. Kvalita získaného výsledku sa vo všetkých prípadoch určuje známym vzťahom: *«Aká otázka, taká odpoveď»*[1], ktorý charakterizuje každý jeden krok procedúry riešenia neurčitostí v názoroch pomocou dialektickej metódy. Vzhľadom na videnie sveta cez trojjednotu **matérie-informácie-miery**, tento vzťah je objektívne podmienený tým, že aj *otázka, aj odpoveď sú vyjadrované určitými jazykovými prostriedkami, a každý jazyk, podporovaný spoločnosťou, sám osebe predstavuje jednu zo zložiek* ***Miery*** *bytia*. **Miera** bytia, nakoľko ide o celovesmírny systém kódovania informácie, je objektívne taká, že *zodpovedajúca jej (to sa zabezpečuje vnímaním* **miery**) otázka predstavuje zároveň aj kód správnej odpovede, t.j. obsahuje v sebe odpoveď alebo fragment odpovede, avšak v implicitnej forme.

Nakoľko formalizmus, izolovaný z prúdu konkrétnych životných udalostí, nedokáže povedať nič ohľadom toho, aké presne otázky a v akej postupnosti treba klásť v konkrétnych (a tým skôr v ešte nesformovaných) životných situáciách, a aké treba na ne dávať odpovede, aby bolo možné odhaliť a pochopiť Pravdu-Istinu, tak formálny prístup k osvojeniu si dialektickej metódy objektívneho poznávania podľa princípu: *«1. urob toto; 2. urob toto... — a hotovo»* — ako keď si deti v škole

---

[1] „Sovietsky encyklopedický slovník“ (r. 1986) charakterizuje dialektiku v článku zasvätenom Sokratovi (starogrécky filozof, žil približne v rokoch 470 — 399 pred. n.l.), «jeden z praotcov DIALEKTIKY, AKO METÓDY VYPÁTRANIA ISTINY CESTOU ZADÁVANIA POMOCNÝCH OTÁZOK», čo presnejšie charakterizuje «subjektívnu dialektiku», na rozdiel od skôr uvedenej definície z „Filozofického slovníku“: *«spočiatku sa týmto termínom «dialektika» (dialektike techne — umenie dialektiky) označovali: 1) schopnosť viesť spor prostredníctvom otázok a odpovedí; 2) umenie klasifikácie pojmov, rozdelenia vecí na rody a druhy».*

Toto — je len ďalší lživý výklad otázky, odvádzajúci od podstaty skúmaného javu, prítomný vo „Filozofickom slovníku“ „dialektikov“-ateistov. Je osobitne škodlivý v tom, že sa vzťahuje k metóde odhalenia a pochopenia istiny: a prekrútením predstavy o tejto metóde bráni jej osvojeniu, podporujúc tak moc omylov a umŕtvujúceho dogmatizmu.

Ide o to, že celkovo v sporoch, a tým skôr v sporoch, kde ide o vlastné víťazstvo — sa pravda nerodí, pretože formálne logicky pravdepodobne možno dokázať všetko, čo si kto objedná, alebo čo mu samému bude vyhovovať; a oponentov možno vedome alebo nevedome mimozmyslovo udržovať počas celého «sporu» v hraniciach svojho «tunelového scenára» skúmania problematiky, vedúceho k výsledkom potrebným pre majiteľov scenáru.

Takto, konajúc v duchu tradície vedenia sporov, napríklad talmudistika stojí na kvalifikačnej norme: vo vzťahu k hocijakej všednej otázke je zručný talmudista povinný vydať viac než sedemdesiat dôvodov «pre» a takisto viac než sedemdesiat dôvodov «proti». Prirodzene, že všetky dôvody «pre» aj «proti» musia byť presvedčivo pravdepodobné.

No otázka toho «čo je to pravda?» je v sporoch, ktoré prebiehajú v takomto duchu tradícií, neriešiteľná, hoci v mnohých z nich ani k takej otázke nedôjde. Nakoľko v davo-„elitárnej“ kultúre je tento druh vedenia polemík, jak vedeckých, tak aj spoločensko-politických — prevládajúci, tak Bernard Shaw ich všeobecné odmietnutie vyjadril aforizmom: «Nikdy sa nehádaj, ale stoj si pevne na svojom». A to je správne, ak to «svoje» — je subjektívnym priblížením sa k istine, ktoré je dostatočne dobré na riešenie životných problémov.

osvojujú počítanie *«do stĺpčekov pod seba»,* nevedie k dosiahnutiu vytýčeného cieľa — k osvojeniu dialektiky ako metódy objektívneho poznávania[1].

Tiež je nutné podotknúť, že dostatočne všeobecný systém obrazných predstáv a chápanie podstaty samotných procesov riadenia vo vzťahu k procedúre odhaľovania problémov a ich riešenia dialektickou metódou je nadradenou (objemnejšou) formou, do ktorej sa zapisuje akýkoľvek životný obsah.

Pritom dostatočne všeobecná teória riadenia a dialektická metóda sa ukazujú byť navzájom prepojené tak, že ovládanie dialektickej metódy umožňuje rozvinúť dostatočne všeobecnú teóriu riadenia, a ovládanie nejakej aspoň trochu funkčnej teórie riadenia obsahuje v sebe (v určitej skrytej podobe) aj ovládanie dialektickej metódy. Rovnako aj efektívne riadiace zručnosti sú v podstate životným prejavom «subjektívnej dialektiky», vlastnej (minimálne) nevedomým úrovniam psychiky jednotlivca.

V tejto súvislosti treba objasniť nasledujúce. Teória riadenia bola v prácach VP ZSSR nazvaná *«DOSTATOČNE všeobecnou»*, a nie *«všeobecnou»* preto, lebo poskytnutá publikácia je dostatočná k tomu, aby s jej pojmovými kategóriami bolo možné jednoznačne spojiť objektívne rozdielnosti v hociktorej sfére činnosti. To náležite umožňuje rozvinúť danú aplikovanú teóriu riadenia, a na jej základe aj riadiacu prax v hociktorej sfére činnosti. Pritom vo vzťahu k celej množine oblastí ľudskej činnosti *dostatočná všeobecná teória riadenia* plní úlohu jazyka interdisciplinárnej komunikácie. Kvôli stručnosti niekedy používame rečový zvrat «všeobecná teória riadenia», vo všetkých prípadoch majúc na mysli *dostatočne všeobecnú teóriu riadenia*[2]. Spresnenie «dostatočne všeobecná» vo vzťahu k teórii riadenia je potrebné, nakoľko *všeobecná (absolútne, bez akýchkoľvek ohraničení) teória riadenia* — je predmetom vlastníctva Najvyššieho presne rovnako, ako aj jeho Všedržiteľnosť. No človek nie je sebestačný vo výbere informácie z prúdu udalostí Života a je ohraničený v možnostiach jej premien a spracovania, preto teória riadenia v spoločnosti nemôže byť «všeobecnou» (absolútnou, neohraničenou), ale musí byť dostatočnou na riešenie rozmanitej problematiky v súlade s Božím Zámerom, a túto kvalitu, podľa nášho názoru, *dostatočne všeobecná teória riadenia* vo vydaniach VP ZSSR *(prvá verzia r. 1991, v druhej verzii r. 1998, 2000, 2003)* spĺňa.

A v súlade s povedaným, osvojenie si *«subjektívnej dialektiky», ako praktickej funkčnej metódy objektívneho poznávania*, si žiada prekonanie ohraničení, ktoré sú tak či onak vlastné hociktorému *konečnému* formálnemu systému.

* * *

Prekonanie poznávacích obmedzení konečných jazykových systémov: teoréma Gödela a «subjektívna dialektika»

V roku 1931 Kurt Gödel *(pôvodom rakúsky matematik a logik, narodil sa v r. 1906, od roku 1940 až do smrti v roku 1978 žil a pracoval v USA)* dokázal teorému «o neúplnosti», pomenovanú jeho menom, podľa ktorej možno v každom formálnom systéme, spĺňajúcom určité požiadavky (o nich v ďalšom texte), sformulovať výrok, ktorý v rámci tohto systému nemožno ani dokázať, ani vyvrátiť. Táto teoréma taktiež tvrdí, že v základoch každého názorového systému ležia minimálne dve axiómy, ktoré v hraniciach samotného systému tiež nemožno ani dokázať, ani vyvrátiť.

Inými slovami, teoréma potvrdzuje, že rozumovo a logicky bezchybne možno dokázať prakticky všetko, čo bude objednané, ale istinným bude len to, čo *jednoznačne logicky pramení* z objektívne istinného, ktoré musí byť získané mimo formalizmu skúmaného systému: t.j. v konečnom dôsledku —

[1] To je jedna z príčin nízkej efektívnosti filozofického vzdelania: naučili sa všetci, a metódu v živote ovládajú len podaktorí.

[2] Preto ak niekto používa termín «všeobecná teória riadenia» bez akýchkoľvek obmedzení *(vyjadrených nahlas, alebo myslených samo sebou),* tak v konečnom dôsledku je to vyjadrením démonických «Ja-centrických» ambícií na sebestačnosť človeka v úlohe „všedržiteľa“.

intuitívne, pretože ak to získame z formálneho systému, nadradeného tomu prvému, v určitom zmysle objemnejšieho, tak aj tento systém zostáva v hraniciach obmedzení teorémy Gödela.

Táto teoréma v podstate poukazuje na dve okolnosti, ktoré sú dôležité pre formovanie videnia a chápania sveta každého človeka:

- po prvé, na objektívny kvalitatívny rozdiel medzi *objektívne istinným*, na jednej strane, a *subjektívne rozumovo dokazovaným*, na druhej strane;
- po druhé, na ohraničenosť rozumu a dodatočnú nutnosť *nerozumného (vo vzťahu k vedomej úrovni psychiky) vyzdvihnutia*[1] človekom, a tiež prijatia alebo odmietnutia, nejakých rozumovo nedokázateľných poučiek bez dôkazov.

Avšak o význame teorémy Gödela pre videnia a chápanie sveta sa ruskojazyčné vysokoškolské štandardné kurzy filozofie rozhodli v sovietskej ére radšej mlčať, a oni o tomto väčšinou mlčia aj teraz[2]. Avšak táto téma sa zaraďuje do literatúry, propagujúcej okultno-ezoterickú subkultúru dnešnej globálnej civilizácie. Pre tých, čo sa zaujímajú o túto stránku otázky, citujeme:

«Skutočne, ak skúmame marxizmus-leninizmus ako objekt teorémy Gödela, tak okamžite nachádzame tie isté dve problémové axiómy.

Jednou z nich je prvotnosť matérie. No a druhá? Ani tu nebude hľadanie príliš dlhé. Je to tá samotná definícia matérie ako objektívnej reality[3]. Neuveriteľné, to je trapas! Veď v dôsledku teorémy Gödela možno okolitý svet, a keby len... celý vesmír možno prezentovať a opisovať úplne ináč, než to bolo stanovené materializmom! Vychádzajúc z úplne iných axióm! A keďže je to tak, o čo horšie boli napríklad staroveké ezoterické náuky?!» (A.L.Kuľskij „Na križovatkách Vesmíru" — Ukrajina, m. Doneck, vydavateľstvo «Stalker», r. 1997, str. 281).

O čo horšie? — odpoveď na túto otázku dáva čiastočne anotácia k menovanej knihe a jej obsah: *«Daná publikácia je jedným z variantov alternatívnej histórie, ktorý z o trochu novšieho pohľadu skúma problematiku UFO, rozvoj tajných náuk a umožňuje ešte raz nazrieť na problémy dobra a zla».*

Kniha hovorí o účasti mimozemských civilizácií v riadení globálneho dejinného procesu. V podaní A.L.Kuľského «svetlé» a *«temné» hierarchie (Lucifer a spol.),* praktizujúce bielu a čiernu mágiu — sú vlastne vnútornými, systémovými silami Zeme, navzájom sa dopĺňajúcimi v realizovaní Božej vôle. No okrem nich existuje aj prienik mimozemského rozumu, vonkajšieho vzhľadom k Slnečnej sústave, ktorého činnosť je podľa jeho názoru zameraná proti vôli Boha *(a to je Satan, podľa názoru A.L.Kuľského. Pritom A.L.Kuľskij implicitne lokalizoval Boha a Jeho Zámer hranicami Slnečnej sústavy).*

Opísaný pohľad na Satana a jeho činnosť však implicitne znamená, že obe vnútorné zemské hierarchie «pravého» i «ľavého» razenia sa odklonili od realizácie Zámeru, v dôsledku čoho i Zámer dopúšťa nejakým vonkajším silám prejavovať vplyv na obe zemské hierarchie. Avšak k tomuto záveru A.L.Kuľskij neprišiel, pretože zostal v riečisku čierno-bielych hierarchických tradícii, vychádzajúcich (ako aj on sám priznáva) z minulej globálnej civilizácie Atlantídy. Inými slovami, subkultúra «ezoterizmu» v dnešnej globálnej civilizácii je jedným z druhov idealistického ateizmu.

---

[1] V Puškinovom „Domčeku v Kolomne" (Domčeku vôkol mňa) je o tom: „Ja veršotepec *nerozumný*, horko-ťažko vymanil som sa z oktávy tej zložitej..."

[2] „Veľká sovietska encyklopédia", jej 3. vydanie, v článku posvätenom K.Gödelovi túto teorému vôbec nespomínajú. Vyššie citovaný „Filozofický slovník", určený pre užší kruh, než „Veľká sovietska encyklopédia", a ktorý vyšiel z tlače neskôr, než spomenutý zväzok encyklopédie, sa ohľadom teorémy Gödela ohraničuje nasledujúcim oznamom:

«Najdôležitejší výsledok, získaný Gödelom, spočíva v dôkaze (1931) neúplnosti dostatočne bohatých formálnych systémov *(vrátane axiomatickej teórie množín a aritmetiky prirodzených čísel)*: v takých systémoch sa vždy nájdu pravdivé vety, ktoré v ich rámci nemožno ani dokázať, ani vyvrátiť. Tento záver viedol k intenzívnemu skúmaniu hraníc formálnych systémov *(práce A.Churcha, S.C.Kleeneho, A.Tarského, A.Mostowského, P.Novikova a i.)* a vo filozofickej rovine znamenal tvrdenie principiálnej nemožnosti úplnej formalizácie vedeckých poznatkov» (str. 65).

No otázku o vytvorení súladu medzi formalizovanými vedomosťami a neformalizovanými zručnosťami v životnej činnosti „Filozofický slovník" obchádza mlčaním, hoci ide o najvýznamnejšiu otázku v ľudskom živote.

[3] Jednako, prívrženec okultizmu-ezoterizmu si nevšimol poruchu v práci formálnej racionality pri vyzdvihnutí «matérie» na úroveň všeobecného pojmu «objektívnej reality».

Okrem toho A.L.Kuľskij uvádza tvrdenia, ktoré možno pochopiť ako programovanie dejín dnešnej globálnej civilizácie ľudstva biblickou matricou. Napríklad tu:

«A tak sa naši súčasní matematici na súčasných počítačoch rozhodli... rozanalyzovať a preveriť to, čo bolo pravdepodobne bez akýchkoľvek počítačov zapísané ešte pred tisíckami rokov... Použijúc magické čísla matematiky vytvárali matrice na dešifrovanie... biblických textov!

Ako základ bolo použité magické číslo 7. Takto o tom hovorí I.Rosochovatskij (recenzent knihy doktora technických vied, V.Obuchova „Zákony Evanjelia a zákony kybernetiky“*; je citovaná recenzia tejto knihy z článku v novinách „Zrkadlo týždňa“ z 27. januára 1996 — naše spresnenie v citáte)*:

«...Pohyb vpravo o sedem písmen, pohyb vľavo... Na aké písmená to «padne»? z nich skladali slová. Sledovali, čo sa ukáže. V matrici používali aj iné čísla, kým sa nakoniec nesformovala a neumožnila získať súvislý text. A zvláštne — v starobylých textoch vznikali mená a priezviská oveľa neskorších kráľov a politických činiteľov, dokonca súčasných, opisy či dokonca názvy strašných chorôb, objavených omnoho neskôr od vzniku biblie!» (...)

A teraz znova zacitujeme I.Rosochovatského:

«...Tu sa bratia-lotri chystajú zavraždiť Jozefa, vzniká medzi nimi spor, a jeden z nich, Ruben, súcitnejší, kričí: «Neprelievajte krv!» Na tomto mieste, po použití matrice, počítač nachádza meno francúzskeho kráľa Luisa[1], popraveného o mnoho storočí neskôr na základe rozsudku revolučného Konventu. A tam kde je napísané «o tri dni ti faraón sníme hlavu», sa spresňuje, že «kráľ bude sťatý... na gilotíne... ôsmeho ševat» — deň aj mesiac zodpovedajú dátumu popravy v súčasnom letopočte. Vzniká logická reťaz: sprisahanie Jozefových bratov a ich rozhodnutie, potom Konvent, revolučné tribunály, trojky...» (A.L.Kuľskij „Na križovatkách Vesmíru”, str. 339, 431).

Avšak recenziu morálky, ktorá sa prejavila v sociologickej doktríne Biblie, a to, nakoľko sa zhoduje s Božím Zámerom, A.L.Kuľskij neuvádza. Perspektívy života ľudstva pod biblickou konceptuálnou mocou ho nezaujímajú, a takisto aj vypracovanie a oživenie antibiblickej alternatívnej matrice-scenára ležia mimo okruh záujmov A.L.Kuľského. Jeho zaujíma iné:

«...podľa tvrdenia veľkých Zasvätených, moc človeka nad prírodou a nad sebou samým môže byť prakticky bezhraničná. A že všetko prebiehajúce vo vesmíre mu môže byť známe» (A.L.Kuľskij, „Na križovatkách Vesmíru“, str.342).

Pritom z kontextu knihy vyplýva, že reč ide o moci JEDNOTLIVCA, no nikde sa nehovorí o vybudovaní jednotlivcami spoločnosti na akýchkoľvek presných princípoch. Takže princípy budovania spoločnosti ostávajú implicitne biblickými, historicky reálne davo-„elitárnymi“, zdedenými z Atlantídy. «E**z**oterické» videnie sveta je pre vyvolených a zasvätených, «e**x**oterické» je pre nerozmýšľajúci dav, obsluhujúci hierarchiu čierno-bielych «ezoteristov», a tiež pre odvrhnutých svojvoľných vykladačov Života, ktorým je odopretá možnosť legitímneho zasvätenia z akýchsi dôvodov, známych tej či onej hierarchii.

A to napriek tomu, že na začiatku knihy A.L.Kuľskij uvádza slová, nastolené k jednému zo žrecov Atlantídy:

«V jednom zo starobylých chrámov Lhasy (Tibet) je chránený unikátny chaldejský rukopis, napísaný v treťom tisícročí pred n. l. Píše sa v ňom:

«Keď hviezda Baal padla na miesto, kde je teraz len more a nebo, tak sa zatriaslo a zakolísalo Sedem Miest so svojimi zlatými stenami a jasnými chrámami, ako lístie stromov počas búrky. A vyliala sa z palácov rieka ohňa a dymu. Vzduch sa naplnil predsmrtnými vzdychmi a nárekmi národa. Hľadali záchranu vo svojich chrámoch a pevnostiach. A múdry Mu, vrchný Žrec Ra-Mu, sa objavil a povedal: «Vari som vám to nepredpovedal?» A vtedy mužovia i ženy v drahocennom odeve, posiatom polodrahokamami, zvolali: «Mu, zachráň nás!»

A on povedal: «Zahyňte vy všetci, spolu s vašimi nevoľníkmi a klenotmi, a z vášho prachu vstanú nové národy. A ak tie zabudnú, že sa musia povzniesť nad všetkým, nie len nad tým, čo si vybojovali, ale aj nad tým, čo stratili — stretne ich rovnaký údel!»

[1] Pravdepodobne Ľudovíta XVI. – pozn. prekl.

Slová Mu sa rozplynuli v plameni a dyme. Krajina i jej obyvatelia boli roztrhaní na kúsky a súčasne pohltení vlnami» („Na križovatkách Vesmíru", str. 76, 77).

Takže A.L.Kuľskij príkladom svojej knihy vlastne ukazuje, že prastaré ezoterické náuky, velebiace jednotlivca a mlčiace o organizácii spoločenského života v súlade s Bohom a Vesmírom, sú zlé tým, že nakoľko sú reprodukované v kultúre dnešného ľudstva, automaticky ho vedú ku katastrofe. Vyhnúť sa jej možno len na základe život-potvrdzujúcej alternatívy k starovekému ezoterizmu.

Ezoterizmus — utajované vedomosti, dnes propagované ako najvýznamnejšie a dokonalé. No vedomosti, ktoré si vyžadujú tajenie pred nezasvätenými pod ľubovoľnou zámienkou, vrátane zámienky «aby sa predišlo zneužitiu» — sú objektívne nedokonalé.

Objektívne dokonalé vedomosti nepotrebujú utajovanie, lebo ich zneužitie je objektívne nemožné, minimálne kvôli tomu, že javy sprevádzajúce samotné zneužitie budú pre tých čo „zneužívajú" dokonalé znalosti — neprijateľné, ako sa o tom hovorí u J.W.Goetheho vo „Faustovi" o Mefistofelovi: «je časťou tej sily, čo večne chce zlo a tvorí dobro» ...*v dôsledku určitých okolností v Živote, ktoré sa mu nepodriaďujú*; a maximum, skutočne dokonalé znalosti nemožno zneužiť preto, že ich dôležitosť nebude možné oceniť (Rozlíšenie je v moci Boha), a samotné znalosti a sprievodné zručnosti si nemožno osvojiť pri nepravdovernej mravnosti[1].

Okrem toho, že na teorému Gödela sa vo svojich úvahách o Živote odkazujú mnohí *(k veci, aj od veci)*, tak v spoločnosti existujú aj špecialisti-matematici, ktorí sa jej striktnou určitosťou a preukázateľnosťou oddeľujú od Života, stavajúc tak do rozporu so Životom práve túto strohú určitosť a formalizmus. Im sa prieči práve «voľný» (z ich pohľadu) výklad teorémy K.Gödela a spojovanie s ňou názorov, ktoré nemajú žiaden vzťah k čisto abstraktnej matematike. Preto vo vzťahu ku všetkému povedanému A.L.Kuľskim, aj ohľadom našich komentárov k jeho knihe, môžu byť vznesené námietky z ich strany, analogické názoru, ktorý sme našli na internete:

«Úprimne povedané, už sa stáva otrepaným, že slová «teoréma Gödela» používajú ako zaklínadlo, a odvodzujú z nich všetko, čo treba. Všeobecne sa tomu hovorí prekrúcanie. O sebe: kandidát fyzikálno-matematických vied, obhajoval som sa v špecializácii 01.01.06 — «algebra, logika a teória čísel», konkrétne sa špecializujem v matematickej logike a teórii algoritmov.

Takže teoréma Gödela o neúplnosti hovorí:

«Ak je teória natoľko zložitá, že v nej možno vyjadriť aritmetiku (t.j. určiť konštantu «nula», sčítanie, násobenie, pojem «nasledujúci element», a dať tieto operácie do súladu s axiómami G.Peano), tak v tomto istom jazyku možno napísať pravdivé tvrdenie, ktorého pravdivosť bude nedokázateľná prostriedkami TEJTO ISTEJ teórie, alebo lživé tvrdenie, ktoré bude prostriedkami tejto istej teórie nevyvrátiteľné».

BODKA!!!

Čo s tým má božskosť sveta? Mimochodom, teoréma sa osvedčila pre veľmi primitívne schémy logických úvah, a môže sa prejaviť jej elementárna nepresnosť, ak pristúpime k oveľa zložitejším úvahám.

---

[1] Tu si treba uvedomiť, že dokonalé vedomosti sú len u Boha, a človek sa im rôznym spôsobom poznávania len približuje. A Boh napriek tomu, že disponuje dokonalými vedomosťami, ich nerozdáva len tak hala-bala ale v súlade s morálkou a vnútornou psychickou vyspelosťou tých, ktorí o múdrosť žiadajú.
Hoci je pravda, že ak by ľudia aj nenapodobovali túto božiu stratégiu udeľovania vedomostí, podľa schopnosti príjemcu prejaviť zodpovednosť, a urobili by zo seba bláznov (bez rozumu a zodpovednosti), ktorí všetky mravne podmienené informácie na požiadanie vychrlia hocikomu na počkanie, priateľom aj nepriateľom, tak aj tak by Boží plán nestroskotal a Zámer by bol nakoniec naplnený – no bola by to veľmi bolestivá cesta, veľmi krvavá, a nemyslím si že Boh má záujem na tom, aby sa ľudia zbavovali svojho rozumu a zodpovednosti za svoje skutky a zvyšovali mieru krvavosti. Pretože ľudstvo disponuje IBA nedokonalými vedomosťami, a prevažne nedokonalou morálkou, ktorá zvyšuje potenciál krvavosti udalostí v spoločnosti. Boh dáva sám krásny príklad tým, že poznanie Pravdy-Istiny a osvojenie si Pravdovernosti je z Jeho strany dostupné v dostatočnej forme úplne každému, ale prepracovať sa k nim, skrze vlastnú premenu musí každý sám, čo bez úsilia, rozumu a zodpovednosti nie je možné. Takže ak nechceme žiť v extrémnej a ešte násilnejšej spoločnosti, musíme tiež predvídať dopad svojich slov, odovzdaných vedomostí iným ľuďom, môžeme im napomáhať pomocnými otázkami, no každý si musí vyššie vedomosti zaslúžiť tým, že začne meniť sám seba a potom mnohé príde samo. Aj KSB dáva človeku a spoločnosti len nástroj, v podobe základných vedomostí a metodológie, no Človekom ho to ešte neurobí, to príde až ako plod vlastného úsilia práce na sebe a komunikácie s Bohom a Životom. Inak má potenciál stať sa len zlým alebo dobrým démonom, a škodiť sebe aj spoločnosti, zámerne alebo „dobrými úmyslami" – pozn. prekl.

Demonštrácia podobného nechápania toho, o čom je reč, na úplnom začiatku článku (v lepšom prípade, prípad úmyselného prekrúcania skúmať nechcem) vo mne vyvoláva seriózne pochybnosti o serióznosti celého zvyšku materiálu» (Z materiálov diskusie z r. 1999 na jednom internetovom fóre, ktorého autor sa predstavil ako S.B—k, no priezvisko vynecháme).

V uvedenej námietke profesionálneho matematika sú dôležité slová *«odvodzujú z nich všetko, čo treba»*, ktorými on ukladá nesporný, ako sa sám domnieva, zákaz odkazovať sa na teorému K.Gödela pri skúmaní svetonázorovo-náboženskej problematiky. No z hľadiska obsahu existuje rozdiel nie medzi slovami, ale medzi procesmi, na ktoré slová iba poukazujú: *«odvodzujú z nich všetko, čo treba»* a *«spojujú s nimi ďalšie životné javy»*.

A hoci K.Gödel formálne logicky dokázal platnosť teorémy pomenovanej jeho menom až v prvej polovici 20. storočia pre určitú skupinu formalizovaných systémov, no pre mnohých zdravo-mysliacich ľudí vnímajúcich Život boli obmedzené možnosti ľudského rozumu a logiky, konkrétne, v pochopení Pravdy-Istiny v Živote intuitívne zrejmé ešte skôr, než sa objavil tento dôkaz.

U A.S.Puškina v jeho „Mozart a Salieri“ sú Salieriho slová: «A algebrou zmerať harmóniu...» — presne o tom: o márnosti pokusov zmerať konečnou algebrou *(vrátane akoukoľvek formálnou logikou, «algebrou reči/výrokov», vrátane ľudských jazykov s ich konečnými abecedami, slovníkmi a gramatikami)* nekonečnú harmóniu Života. Slová A.S.Chomjakova: «to vnútorné vedomie, ktoré je oveľa širšie, než to logické» — sú tiež o tom istom. A ešte skorej, v 11. storočí: «Verím preto, aby som chápal» — hovoril Anselm z Canterbury[1] (1033, Aosta, Taliansko — 1109, Canterbury, Anglicko). No pred striktným potvrdením teorémy K.Gödela toto všetko boli len všeobecné vyjadrenia: správne, no nespojené presnou definíciou s konkrétnymi životnými okolnosťami. A konkrétna zadefinovaná hranica možností formálnej racionality — *(vo svojej podstate) hranica medzi rozumovo dokázateľným a objektívne istinným* — bola odhalená a preukázaná práve teorémou K.Gödela *(hoc aj len vo vzťahu k ohraničenej množine formálnych systémov)*.

Po tom, ako sa objavilo potvrdenie teorémy K.Gödela, priaznivci podobných názorov ich nezačali vyvodzovať z nej *(ako sa zazdalo tým úzkym profesionálnym matematikom, ktorí sa ohradili od Života v jeho plnosti a rozmanitosti - abstrakcionizmom a nemateriálnosťou predmetnej oblasti matematiky — «matematickým idealizmom», no «idealizmom» vo filozofickom zmysle slova)*, ale začali sa odkazovať na teorému K.Gödela ako na životom preukázateľnú ilustráciu správnosti svojho názoru. Ako názorný príklad uvedieme úryvok z prejavu na inom internetovom fóre, tiež zasvätenom teoréme K.Gödela a kultúre ľudského poznania Života a Pravdy-Istiny:

«Počnúc 19. storočím, logika bola matematizovaná a matematika logizovaná. Pojem logickej úvahy a úsudku nabral jasný matematický zmysel. Vo vede sa objavila príležitosť riešiť už existujúce logické problémy (dať definíciu pojmu «problém») na novej úrovni. A preto medzi 23 najaktuálnejšími matematickými problémami, vyhlásenými Hilbertom na 2. Medzinárodnom kongrese matematikov, bol vyhlásený aj nasledujúci: *„Matematická interpretácia axióm fyziky“*. Ak by sa to podarilo urobiť, objavila by sa nádej na principiálnu dosiahnuteľnosť ideálu P.Laplace-a. Bol by to triumf logickej formy poznania, dôkaz nekonečnej, ničím neobmedzenej sily logiky, pred ktorou nemôžu nielen prakticky, ale ani principiálne stáť žiadne prekážky.

Avšak v roku 1931, vynikajúci logik a matematik dneška, Kurt Gödel dokázal svoju chýrnu prvú teorému — «teorému o neúplnosti», podľa ktorej výrok o neprotirečivosti formálneho logického systému nemožno dokázať v hraniciach tohto samotného systému, ak tento logický systém je neprotirečivý. A ak je formálny logický systém protirečivý, tak v nej možno dokázať ĽUBOVOĽNÉ tvrdenie, vrátane tvrdenia, že systém je neprotirečivý.

Takýmto spôsobom, pokus vybudovať formálno-logický systém, v ktorom by bolo dokázané, že je logicky úplný a neprotirečivý, môže priviesť k tomu, že celá veľkolepá logická

[1] Teológ, filozof, od roku 1903 arcibiskup v Canterbury. „Veľká sovietska encyklopédia“ (3. vydanie, zv. 2, str. 47) uvádza jeho výrok trochu v inej redakcii: «nesnažím sa porozumieť, aby som uveril, ale verím, aby som porozumel» („Proslogion“, str. 1).

Jeho tvrdenie by bolo správnym, ak by pritom veril – nie biblickému Starému a Novému zákonu a cirkevnej tradícii ich výkladu – ale prostredníctvom Života nezištne priamo Bohu: v tom aj spočíva podstata prepojenia rôznych výrokov (otázok i odpovedí) so Životom — bez čoho sa subjektívna dialektika mení na nefunkčný abstraktný formalizmus.

stavba sa rozsype, ako domček z karát, keď spod neho vytiahnu «nesprávnu kartu». Môže sa zazdať, že to robiť netreba, avšak podľa názoru autora (aj stúpencov Zen[1]) je práve toto «priamou a najkratšou cestou hore». Formálny systém je buď neprotirečivý a neúplný, alebo protirečivý a úplný. Možno preto sa neoplatí špeciálne vyhľadávať logické protirečenia v Biblii[2] a ďalších ezoterických textoch. Podobne, ako Istina nemôže byť vyjadrená neprotirečivým spôsobom, t.j. naozaj, «génius je priateľom paradoxov».

Ďalej bolo dokázané, že ľubovoľný formálno-logický systém obsahuje neohraničené množstvo takých korektne sformulovaných (v jeho jazyku) výrokov, ktoré v hraniciach daného systému nemožno ani dokázať ani vyvrátiť. Zaradenie ľubovoľného z týchto výrokov (spolu s určitým vyhlásením o jeho pravdivosti alebo lživosti) ako axiómy do systému axióm príslušného formálno-logického systému, «plodí» nový logicky neprotirečivý formálno-logický systém.

Tvrdenia: «Boh existuje» a «Boh neexistuje», sú práve takýmto príkladom korektných tvrdení, ktoré nemožno ani dokázať, ani vyvrátiť prostriedkami logiky (je to predmet Viery[3]). Ak si predstavíme logický systém v tvare pyramídy, tak pojem «Boh» je úplným vrcholom tejto pyramídy, ktorá završuje logický systém do logickej úplnosti[4]. No ak sa pokúsime dokázať existenciu alebo neexistenciu tohto vrcholu prostriedkami logiky, tak celá pyramída sa rozsype. Pojem «Boh» je zostavený tak, že ľubovoľné tvrdenia zahŕňajúce tento pojem (vrátane tohto) majú túto vlastnosť.

Možno preto, a nie náhodou, na Cheopsovej pyramíde, ako na znaku Spojených Štátov, chýba gigantický kameň, ktorý podľa podania bol kedysi na jej vrchole? Možno práve v tom, že tam nie je aj spočíva jeho Pravdivá existencia? Hovorí sa, že Boh nie je ničím ohraničený, to znamená, že nejakým spôsobom zahrňuje v sebe aj ohraničenosť, ináč by bol ohraničený tým, že v sebe nezahrňuje ohraničenosť. Pravdepodobne, táto ohraničenosť, ktorú v sebe zahŕňa Boh, je aj samotným prejaveným svetom, svetom Sansáry.

(...)

Teoréma Gödela je platná pre všetky formálne logické systémy, dostatočne rozvinuté, aby mohli do seba zaradiť formálnu aritmetiku. Práca Gödela bola prvým prísnym skúmaním MOŽNOSTÍ DEDUKTÍVNEJ METÓDY[5] POZNANIA CELKOVO, a najdôležitejším a plne opodstatneným výsledkom tohto skúmania je záver o tom, že procedúry deduktívneho i výpočtového charakteru majú určitú vnútornú ohraničenosť, v dôsledku ktorej dostatočne rozvinutý proces poznania (počnúc matematikou) nemôže byť predstavený vo forme zavŕšeného formálneho systému, t.j. nemôže byť zredukovaný do systému axióm a pravidiel vyvodzovania z nich záverov. Jednoduchšie povedané, POZNÁVACÍ PROCES SA NEOBMEDZUJE VÝLUČNE LEN NA FORMÁLNO-LOGICKÝ PROCES. O tom, aké ďalšie spôsoby poznania, okrem formálno-logického, sú potrebné na plnohodnotné rozvinutie dostatočne zložitého procesu poznania, o tom v teoréme Gödela vecnej informácie niet, t.j. «ona o tom hovorí v zápornej forme». Autor predpokladá, že v danom prípade v teoréme Gödela «ide reč» o takých formách poznania ako je intuícia a inšpirácia, ktoré hrajú mimoriadne veľkú, často kľúčovú úlohu v tvorbe všetkých vynikajúcich a geniálnych vedcov, osobitne v prvých etapách formovania ich novátorských koncepcii.

Tiež vzniká otázka o schopnosti formálno-logického systému adekvátne odrážať celú plnosť Reality nielen vcelku, ale dokonca v ktoromkoľvek z jej aspektov. Jeden z dôsledkov

---

[1] Zrejme sa má na mysli Zen-Budhizmus (poznámka v citáte).

[2] No otázka, či: „Treba v Biblii a iných ľudských doktrínach odhaľovať vnútornú sebadeštruktívnu konfliktnosť algoritmiky správania sa ľudí a spoločenstiev vznikajúcu na ich základe?“ — sa tu nekladie.

[3] Toto tvrdenie autora citovanej práce je chybné: odpoveď na otázku ohľadom existencie Boha — nie je predmetom viery, ale výsledkom etiky — hodnoverné poznanie, na základe mravne podmienenej viery Bohu. V dôsledku tohto presvedčenia autor citovanej práce ostáva v hraniciach védickej — znacharskej kultúry, o čom svedčí aj ním ďalej používaná terminológia: «Sansára» atď.

[4] Toto tvrdenie je tiež chybné: všetko presne naopak: Obraz Boží, určitosť pojmu Boh je začiatkom, od ktorého treba vždy odvíjať normálne videnie a chápanie sveta, normálny algoritmus odhalenia a vyriešenia ľuďmi životných problémov, ale v žiadnom prípade nie je zavŕšením toho alebo onoho «logického systému».

[5] «DEDUKCIA (lat. *deductio* — odvodenie) — jeden z hlavných spôsobov usudzovania *(úsudku)* a metód skúmania. Pod dedukciou v širokom zmysle chápeme akýkoľvek záver, v špecifickejšom a najpoužívanejšom zmysle — dôkaz alebo vyvodenie tvrdenia (dôsledku) z jedného alebo viacerých iných tvrdení (premís) na základe logických pravidiel, ktoré majú hodnoverný charakter. (...) Súčasné chápanie dedukcie je ďalekosiahlym zovšeobecnením aristotelovskej interpretácie dedukcie ako vyvodzovania „od všeobecného k jednotlivému“ a ukazuje jej jednostrannosť» (skôr citovaný „Filozofický slovník“, str. 85).

teorémy Gödela spočíva v tom, že pravdepodobne, Realita je vo svojej podstate nezhrnuteľná do formálno-logickej schémy a v princípe nemôže byť úplne a adekvátne zobrazená formálno-logickými prostriedkami, t.j. v princípe nemožno vybudovať logicky plný znakový model, absolútne izomorfný k Realite.

Autor sa domnieva, že teoréma K.Gödela je jedným z najvyšších principiálne možných úspechov intelektu, a obzvlášť obdivuhodnou a prirodzenou, plnou najhlbšieho zmyslu je tá okolnosť, že práve v tomto svojom neprekonateľnom vzlete intelekt zreteľne uvidel hranice svojich vlastných možností a možností intelektuálnej formy poznávania vôbec.

Podľa názoru autora, na „kompenzáciu" principiálnej neúplnosti formálno-logických systémov je nutná iná forma poznávania Reality, založená na úplne iných princípoch *(ak je vôbec vhodné o nej hovoriť, že je založená na nejakých „princípoch")*.

Je to humanitné, obrazné myslenie, ktoré vidí v hojnosti asociácií a prepojení amorfných obrazov možnosť jemnejšieho naštudovania takých problémov, v ktorých použitie «pevných» obrazov vyzerá hrubo, dokonca vulgárne, a absolútne neprijateľne. Srdce a intuícia nás úspešne vedú k takým výškam, kde slová a logika bezmocne utíchajú.

Očividne, oba tieto spôsoby myslenia (formálno-logický, t.j. verbálny, a obrazný, t.j. neverbálny) sa navzájom funkčne dopĺňajú, v zmysle princípu komplementarity N.Bohra, t.j. plnohodnotné poznanie Reality nie je možné pri použití iba jedného z týchto spôsobov poznávania. Je zaujímavé a veľmi dôležité, že tieto dva spôsoby poznávania sú u väčšiny ľudí podporené rôznymi hemisférami mozgu, t.j. existuje funkčná (a dokonca aj morfologická) asymetria hemisfér». (Z internetových diskusných materiálov na «Fóre „Teória a prax"» na stránke СмыслЖизни.ru (v preklade — zmysel života*), autor Jevgenij, 19. marec 2001, komentáre v poznámkach pod čiarou sú naše)

Je pochopiteľné, že každý jeden raz, keď vyplynie otázka «Čo je pravda?», tak ohraničenia kladené teorémou K.Gödela, ako aj ohraničenosťou diskrétno-logického vnímania sveta a ľudského myslenia[1], je potrebné prekonávať nie jednotne podľa nejakej «najlepšej» prázdnej formy «algoritmu dialektickej metódy», ktorú si akože možno osvojiť raz a navždy počas výcviku pod vedením lektorov-zombifikátorov a potom do nej dosadzovať konkrétny obsah, podmienený životnými záujmami a okolnosťami, podobne ako do všeobecných vzorcov a algoritmov aplikovanej matematiky dosadzujú konkrétne údaje. «Subjektívna dialektika» i samotná teoréma K.Gödela si vyžadujú, aby sa ohraničenia tejto teorémy prekonávali zakaždým životne-tvorivo, t.j. aby sa zakaždým primerane životným okolnostiam našla taká forma (formálny systém), aby sa na jej základe *vo vnútornom svete človeka, ktorý ju použije*, najlepším spôsobom *(t.j. v obrazných predstavách)* ukázal a prejavil objektívny zmysel Pravdy-Istiny; inými slovami, aby človek, ktorý sa obráti k formálnemu systému, mohol s jeho pomocou (použijúc ho podobne ako mapu-sprievodcu) prežiť výjav Pravdy-Istiny v sebe samom — vo svojom vnútornom svete[2].

Vzhľadom na túto nevyhnutnosť, v praktickej dialektike otázky aj odpovede nielenže môžu, ale aj musia vznikať mimo formálnu dialógovú procedúru *«otázka ⇒ odpoveď; nová otázka «logicky» (v istom zmysle) vyplývajúca z prvej odpovede alebo «tunelového scenára» skúmania problematiky ⇒ nová odpoveď, nevychádzajúca za obmedzené hranice konkrétneho zmyslu otázky, atď.»,* ktorá je typická pre rôznorodú logiku, t.j. metódu odvodzovania pravdivých názorov z akýchkoľvek východiskových údajov (premís). Avšak ak sa subjektívne rozdielnosti, na základe ktorých

[1] Tento faktor objektívne exituje nezávisle od faktu potvrdenia v súčasnosti alebo nepotvrdenia v minulosti teorémy K.Gödela, a tiež nezávisle od toho, či je táto teoréma potvrdená «pre veľmi primitívne schémy logických úvah» alebo pre oveľa rozvinutejšie schémy logických úvah (objektívne možno dokázať určitú všeobecnejšiu teorému), na čo sa *nepodložene* odkazoval kandidát fyzikálno-matematických vied špecializovaný 01.01.06 S.B—k, *nepodložene* sa ohradzujúc proti odkazom na teorému K.Gödela pri skúmaní svetonázorovo-náboženskej problematiky. Svojimi neopodstatnenými námietkami S.B—k de-fakto aj demonštruje svojim príkladom ohraničenosť možností diskrétno-logického vnímania sveta a ľudského myslenia, a zároveň, tým samotným aj potvrdzuje oprávnenosť odkazovania sa na teorému K.Gödela v svetonázorovo-náboženských otázkach.

[2] V prvej redakcii bola táto fráza v nasledovnej podobe: «Subjektívna dialektika» i samotná teoréma K.Gödela si vyžadujú, aby sa ohraničenia tejto teorémy zakaždým prekonávali životne-tvorivo, t.j., aby sa zakaždým primerane životným okolnostiam našla taká forma (formálny systém), aby sa v nej najlepším spôsobom ukázal a prejavil objektívny zmysel Pravdy-Istiny.

Nová podoba frázy presnejšie vyjadruje jej zmysel.

prebieha myslenie človeka, ukážu byť nezodpovedajúce objektívnym rozdielnostiam Života, tak dialektická metóda prestáva byť sama sebou a mení sa na pre všetkých nebezpečný tréning logiky bez axióm a pravidiel, čoho príkladom je „dialektický“ materializmus marxizmu.

Pracovné otázky a odpovede «subjektívnej dialektiky», vznikajúce mimo formálnu procedúru «otázka ⇒ odpoveď atď.», musia smerovať priebeh tejto procedúry k subjektívnej istine — informačnému «duplikátu» objektívnej Pravdy-Istiny, dostatočne dobrej pre úspešné riešenie praktických úloh na základe subjektívnych názorov, definovaných a jednoznačné chápaných samotným subjektom-dialektikom, alebo v kultúre spoločnosti zjednocujúcej ľudí, alebo v nejakej jeho subkultúre.

Inými slovami, ak použijeme lexikón súčasnej vedy, «subjektívna dialektika» je vo svojej podstate — metódou «heuristickou», neformalizovanou, ale nachádzajúcou svoje vyjadrenie vo formálnych systémoch podporovaných spoločnosťou; je to živé a žijúce umenie, zručnosť, a nie mŕtva schéma, do ktorej možno skúsiť napasovať tie či oné konkrétne už uplynulé, aktuálne alebo blížiace sa či potenciálne udalosti Života.

Tento, v podstate slobodný (od akýchkoľvek formálnych algoritmov) charakter «subjektívnej dialektiky» ako metódy objektívneho poznávania, umožňuje dať formálnu, a predmetnú definíciu termínu «dialektika»:

«Dialektika» — ako termín «vedeckej filozofie», je názov prirodzeného spôsobu a zručnosti odhalenia a pochopenia objektívnej Pravdy-Istiny vo vedomom životnom dialógu s Bohom na základe analýzy a prehodnotenia prostredníctvom Života toho, čo Boh dáva v Rozlíšení.

Jednoduchšie povedané:

Dialektika je rozhovor človeka v dobrej nálade s Bohom cez myšlienky a ostatné skutky v živote, čo má za nevyhnutný následok realizáciu dobrého Božieho Zámeru tým či oným spôsobom.

A vzhľadom k tomu, že každého, kto neodporuje Bohu, učí Život sám dialektike lepšie, než jej učia knihy, oplatí sa na niektoré prepojenia «subjektívnej dialektiky» a Života poukázať priamo, venujúc viac pozornosti samotnej metóde, *namiesto problematiky odhaľovania, riešenia a ilustrovania použitia tejto metódy, ako tomu bolo v predchádzajúcich kapitolách tejto knihy.*

Dialektika v tejto kvalite bola ešte v staroveku ponechaná zabudnutiu «ezoteristami», riadiacimi globálnu civilizáciu.

* * *

Prvopočiatočná zhoda «subjektívnych rozdielností», na základe ktorých prebieha proces ľudského myslenia, s objektívnymi rozdielnosťami, spolupracujúcimi navzájom v Živote — sa zaisťuje tým, že: *po prvé*, informácia v Živote je objektívna a, *po druhé*, subjektívne rozdielnosti od začiatku vznikajú v psychike každého človeka ako «prvotná» informácia, dávaná Bohom bezprostredne každému v Rozlíšení. Napriek tomu, *prvopočiatočná zhoda* subjektívnych rozdielností (daných priamo Bohom v Rozlíšení) s objektívnymi rozdielnosťami nestačí pre zaistenie funkčnosti «subjektívnej dialektiky».

A hoci sa dostatočne dobrý súlad subjektívnych rozdielností s objektívnymi rozdielnosťami Života aj dosahuje na základe prvopočiatočnej zhody subjektívnych rozdielností, ale len v prípade **`jednotnosti-mier`** vonkajšieho, všetkými zdieľaného Sveta s vnútornými svetmi-modelmi[1], ktoré si človek predstavuje, a na základe ktorých ďalej modeluje priebeh udalostí v Živote a optimalizuje svoju plánovanú i reálnu účasť v nich. V podstate **`jednotnosť-mier`** vnútorných predstavovaných svetov a všetkými zdieľaného vonkajšieho sveta sa zaisťuje Bohocentrickosťou videnia sveta človeka.

[1] Čiže nestačí len správne identifikovať objekty Reality v ich subjektívnej diskretizovanej nám dostupnej forme, no treba správne určiť aj ich funkciu, ich funkčnú spojitosť s inými objektmi, ich vnútorný algoritmus, štruktúru, zákonitosť (to všetko si možno predstaviť pod pojmom Miera), a to tak, aby subjektívny diskretizovaný obraz tejto Miery bol svojou podstatou súrozmerný (identifikovateľný podľa podstaty) objektívnemu obrazu analogickej objektívnej Miery. – pozn. prekl.

Inými slovami, z jednej strany je dosiahnutie **jednotnosti-mier** — výsledkom zmysluplnej životnej činnosti samotného človeka, a z druhej strany, nesúlad subjektívnych rozdielností s objektívnymi rozdielnosťami (ich nezlučiteľnosť alebo absencia **jednotnosti-mier — rôznosť-mier**) je samo osebe prejavom kaleidoskopickosti[1] a «Ja-centrizmu» celkového videnia sveta alebo nejakých jeho fragmentov, ku ktorým sa obracia ľudský intelekt za tou či onou informáciou v procese myslenia; okrem toho, deformácie (od začiatku dávanej v Rozlíšení) zhody rozdielností vznikajú v dôsledku vnútornej rozštiepenosti a konfliktnosti algoritmiky psychiky, v ktorej sa prepletajú a vrstvia navzájom v podstate rôzne informačné prúdy, prichádzajúce jak zvonka, tak aj vynárajúce sa z pamäte *(to sú svojim spôsobom «vlastné šumy systému» spracovania informácie v algoritmike ľudskej psychiky)*. Takéto svetonázorové chyby sú podmienené defektnosťou (neúplnosťou) súboru mravných kritérií, chybnosťou niektorých z nich alebo chybnosťou ich hierarchického usporiadania.

Takže «subjektívna dialektika» ako prostriedok odhalenia a pochopenia objektívnej Pravdy-Istiny je tým viacej funkčná, čím je človek bližšie k objektívnej Pravdovernosti, nakoľko normy Pravdovernosti sú v Živote jednotné a spoločné aj pre ľudí, aj pre anjelov Božích, aj pre Boha — Tvorcu a Všedržiteľa[2].

A keďže Pravdovernosť prúdi z vedomej viery človeka Bohu vo vnútornom životnom dialógu veriaceho s Bohom, tak funkčnosť «subjektívnej dialektiky» subjektu neveriaceho Bohu je nepredvídateľná jak vo vzťahu k problematike ktorá vyvolala jeho záujem, tak aj vo vzťahu k rôznym subjektom-bádateľom: inými slovami, v niektorých tematických oblastiach bádania môže byť dostatočne vysoká, a v niektorých *miznúť — nepredvídateľne a bez povšimnutia **u neveriacich Bohu**, v dôsledku odopretia im Rozlíšenia Zhora.*

Avšak v **algoritmike myslenia «verím Životom Bohu preto, aby som porozumel», rozvíjajúcej sa na základe Bohocentrického videnia a chápania sveta,** sa zabezpečuje nevyhnutná funkčnosť «subjektívnej dialektiky» a prekonáva sa obmedzenie uložené teorémou K.Gödela v jej *«voľnej interpretácii», nevyhovujúcej matematikom-abstrakcionistom:* **Život je Jazyk**, ktorým hovorí Boh so všetkými a každým primerane ich rozvitosti, a Boh v životnom dialógu s veriacim potvrdzuje alebo vyvracia to, istinnosť čoho nemôže byť dokázaná alebo vyvrátená intelektuálne-rozumovo alebo experimentálne (vrátane experimentálnych testov/pokúšania — *vo vzťahu k Bohu*).

Mravná podmienenosť kritérií pravdivosti

Tým, ktorí poznajú „kritérium“ pravdivosti, uvedené v „dialektickom“ materializme: «prax je kritériom pravdy» sa môže zazdať, že vyjadrený výrok — o prekonaní obmedzení teorémy K.Gödela vo vedomom dialógu s Bohom prostredníctvom Života na základe osobnej, mravne podmienenej viery Bohu (a nie «v Boha»), presahujúcej objemom intelektuálno-rozumovú činnosť — je len výrazom prebratým z „dialektického“ materializmu.

Môže vzniknúť dojem, že slová: *Život je jazyk, ktorým Boh hovorí so všetkými i každým, a v životnom dialógu potvrdzuje alebo vyvracia pravdivosť názorov človeka* — sú len voľnou interpretáciou tvrdenia „dialektického“ materializmu *«prax je kritériom pravdy»*, avšak „mystikou“ a odkazmi na Boha skrývajúci podstatu otázky overenia pravdivosti. A toto, vraj, môže byť prejavom jak pomätenosti VP ZSSR z „mystiky“ *(uhol pohľadu ateistov — materialistov a idealistov-rituáloverov)*, tak aj jeho snahy pod rúškom „mystiky“ rozšíriť svoj systém neobmedzenej vnútrospoločenskej samovlády na základe mravno-etickej a svetonázorovo-pojmovej dvojakosti «ezoterizmus — exoterimus» (uhol pohľadu *«ezoteristov», i kandidátov na «ezoteristov» priškripnutých v Živote*, ktorých nepustili do sformovaných hierarchií, a ktorí by radi vytvorili hierarchiu novú, aby sa mohli vyvyšovať nad davom[3]).

[1] Neurčitosť a nestabilnosť vzájomných prepojení medzi komponentmi videnia sveta.

[2] Ako už bolo povedané vyššie: jediný rozdiel je v tom, že pre Boha sú tieto normy — Jeho subjektívne normy, zvolené Ním a vložené Ním do Predurčenia bytia Vesmíru — ako Pravdovernosť; a pre všetkých ostatných, Ním stvorených, sú už objektívnou nevyhnutnosťou, v prípade ak si želajú byť pravdovernými.

Napriek tomu všetko, čo bolo uvedené v kapitole 6.2 ohľadom teologických „logických“ konštrukcií J.I.Muchina, sa vzťahuje aj k princípu «prax je kritériom pravdy» materialistickej ateistickej vedy celkovo, ktorý uvádzajú ako kritérium pravdivosti, akoby nezávislé od akejkoľvek mravnosti a etiky. No práve v dôsledku tohto „oslobodenia“ (od mravnosti a etiky) *sa stáva nefunkčným v situáciách, kde jedna mravne podmienená subjektívna etika vzájomne pôsobí s inou mravne podmienenou subjektívnou etikou*, **ako sa to deje v Živote neustále**, pretože v živote ľudstva ide v podstate reč o priamych alebo nepriamych VZÁJOMNÝCH vzťahoch Boha — Všedržiteľa — a človeka i celého ľudstva.

A je to tak, pretože algoritmika celkovej psychiky a myslenie, ako jej zložka, sú mravne podmienené, *počnúc možnosťou získať «prvotnú» informáciu v osvietení Rozlíšením a končiac získaním «odvetnej» informácie, ako reakcie Života na správanie jednotlivca v jeho vnútornom a všetkými zdieľanom vonkajšom svete*. Preto jeden a ten istý praktický (i experimentálny) výsledok[1] na základe «Ja-centrického» alebo kaleidoskopického videnia sveta a im príslušnej nepravdovernej mravnosti môže byť pochopený mnohovariantne. A uprostred množiny týchto variantov môžu byť aj navzájom sa vylučujúce interpretácie tých istých výsledkov[2].

Vzhľadom na túto možnosť vzájomne sa vylučujúcich variant vysvetlenia jedného a toho istého praktického výsledku sa princíp «prax je kritériom pravdy», ak z neho vylúčime vieru Bohu a vedomý dialóg s Ním prostredníctvom Života, mení na «negramotne spracovaný produkt» — na falošný certifikát kvality jak „vedeckej“ filozofie, tak aj fundamentálnej i aplikovanej vedy, *svetonázorovo podriadených* filozofii oddelenej od Boha[3]. Navyše:

Použitie princípu «prax je kritériom pravdy», *otvorene alebo skryto „oslobodeného“ od mravno-etického základu Života, ohraničujúceho možnosti všetko-si-dovoľovania oblasťou Božieho dopustenia,* **na preverenie pravdivosti mnohých vedecko-technických, sociálnych**

---

[3] Predpoklady k takémuto chápaniu činnosti VP ZSSR dávajú ľahko a pomerne často mnohí samotní prívrženci Koncepcie spoločenskej bezpečnosti. Preskúmame jeden z možných príkladov takéhoto druhu správania.

Takto, ak si priaznivec Koncepcie spoločenskej bezpečnosti v diskusiách s druhými i celkovo vo svojej činnosti neudržuje normálny emočno-zmyslový režim, tak okolie to vníma. A tak ich (okolitých ľudí*) algoritmika psychiky minimálne nevedomky pracuje na tom, aby dala odpoveď na otázky:

- Či je: Koncepcia spoločenskej bezpečnosti len ďalší propagandistický mýtus, ukrývajúci nejaké korporatívne záujmy? Aký postoj zaujať k tejto korporácii: pridať sa k nej a napomáhať, aby sa jej podriadila štátnosť, biznis, spoločnosť? alebo sa od nej dištancovať? alebo nejako začať bojovať s ňou a jej činnosťou?
- A ak Koncepcia nie je mýtus a odporúčanie udržovať normálny emočno-zmyslový režim je skutočne efektívny základ osobnostného rozvoja a činnosti človeka (toto mnohí UŽ DOKÁZALI pocítiť vo svojom živote), tak prečo takýto (Ferko Mrkvička) prívrženec Koncepcie sám seba neudržuje v normálnom emočno-zmyslovom režime: skrátka, nevie sa ovládať? alebo vôbec nie je prívržencom Koncepcie, ale predstaviteľom či inštrumentom nejakej korporácie, ktorá sa pokúša osedlať Koncepciu a prispôsobiť si ju svojim záujmom?

A určitá časť tých, čo sa zoznámili s materiálmi Koncepcie — vidiac, že mnohí jej prívrženci neudržujú sami seba v normálnom emočno-zmyslovom režime, a niektorí i nástoja na svojom práve „fičať“ na emóciách (formujúcich sa pod tlakom okolností) — skutočne začína vedome alebo nevedome *(t.j. necítiac a neuvedomujúc si to)* budovať korporáciu, orientujúc sa na svoje osobné «Ja-centrické» záujmy, a zneužívajúc Koncepciu ako ušľachtilú ideovú zásterku ich osobnej alebo korporatívnej vypočítavosti.

[1] A ako by malo byť zrejmé z poznámky pod čiarou, v ktorej sa objasňoval rozdiel medzi chémiou a alchýmiou, aj samotná možnosť objektívne získať ten či onen výsledok môže byť ovplyvnená subjektívnymi faktormi, vlastnými osobe kandidáta na získanie výsledku.

[2] V jednom zo zborníkov „Fyzici žartujú“ alebo „Fyzici neprestávajú žartovať“, ktoré boli populárne v rokoch 1960 — 1970, sa uvádza anekdota s nasledujúcim obsahom:

Vynikajúci fyzik-experimentátor priniesol vynikajúcemu fyzikovi-teoretikovi list papiera, na ktorom boli v systéme súradníc bodkami zobrazené čerstvé výsledky nejakého experimentu. Fyzik-teoretik hneď začal vysvetľovať, prečo bodky ležia tak ako ležia, a nie inak. Všetko znelo presvedčivo, no tu si zrazu fyzik-experimentátor všimol, že počas besedy fyzik-teoretik nechtiac otočil list papiera «hore nohami» a svoju teóriu odvodil z toho, čo sa reálne v experimente neodohralo. Takže na túto okolnosť upozornil teoretika, ten list obrátil správne, na minútku sa zamyslel, a znova presvedčivo objasnil, prečo bodky v experimente ležia práve takto...

Takéto anekdoty nevznikajú bezdôvodne. Okrem toho vzniká otázka: a bolo posledné objasnenie pravdivé, t.j. dostatočne zhodné (obrazom i mierou) s objektívnou realitou? alebo bolo iba pravdepodobné? Táto anekdota, majúca svoj pôvod v živote vedy, je len ďalším dôkazom oprávnenosti «voľného» výkladu teorémy Gödela: čo do formálneho systému vložíš (pravdu alebo lož), to isté aj získaš — v podobe spracovanej formálnym systémom.

[3] História ukazuje, že sotva sa nájde niekto zo znamenitých predstaviteľov fundamentálnej alebo aplikovanej vedy, kto by vyhlásil, že všetky filozofické systémy sú nezmyslami. Podobné vyhlásenia vo vede robí prevažne mládež, no veľavážené vedecké kapacity inklinujú väčšinou k niektorým už sformovaný filozofickým tradíciám alebo rozvíjajú nové filozofické prúdy.

a biologických hypotéz predstavuje samo osebe nebezpečenstvo, nakoľko neadekvátnosť hypotéz a chyby v teoretických predpokladoch priebehu experimentov, ktoré by mali potvrdiť alebo vyvrátiť tie-ktoré hypotézy, môžu zapríčiniť katastrofu jak v priebehu samotného experimentu, tak aj formou nečakaných negatívnych následkov zdanlivo úspešne vykonaného experimentu, ktoré sa objavia po uplynutí určitého času po jeho zavŕšení.

Pri problematike, ktorou sa zaoberá dnešná veda[1], uskutočnenie experimentu môže spôsobiť veľmi závažné následky jak vo forme katastrofy počas samotného experimentu, tak aj vo forme prebudenia ním k životu nečakaných ničivých udalostí[2]. **A cena takéhoto praktického dôkazu, že sa niekto vo svojich predpokladoch zmýlil, môže byť nezmyselne vysoká pre celé ľudstvo.** Avšak vo vedecko-výskumnej a všednej každodennej činnosti, ktorá sa deje mimo etiku a vedomú zmysluplnú relígiu (dialóg prostredníctvom Života — človeka a Boha), sa stáva neodvratnou. A vedecko-technický pokrok vedie k tomu, že rozsah katastrof a ťarcha nimi spôsobených škôd budú narastať.

No bezpečnosť spoločnosti a zaistenie jej ďalšieho stabilného bezkrízového rozvoja si žiada, aby výsledok použitia hocijakého konkrétneho názoru, ohľadom odhalenia a vyriešenia rôznych problémov, bol známy ešte pred uskutočnením pokusu jeho praktickej realizácie, čo možno dosiahnuť len vo vedomom zmysluplnom dialógu s Bohom na základe osobnej viery priamo Jemu prostredníctvom Života.

To znamená, že:

Kritériá pravdivosti, ktoré by umožňovali využívať ich nezávisle od akejkoľvek mravnosti, etiky a osobnej viery Bohu — (zovšeobecnené «kritériá pravdy» na skúmanie problémov) neexistujú.

A v tomto tvrdení nie je nič nové:

V ruskom chápaní sveta je *prvopočiatočne* Pravda — ona je aj Istina, aj Spravodlivosť, čím sa myslí: Istinu nemožno nájsť bez pravdovernej mravnosti a etiky, bez súladu s Bohom, lebo ak rus spomína Boha s prívlastkami, tak predovšetkým — Bože pravý[3]; všetky ostatné prívlastky sú už len dôsledky a vyjadrenia tohto prvého prívlastku, poukazujúceho na všeobjímajúcu dokonalosť Pravdy Božej.

Znak jednoty — pravdovernosti, spravodlivosti, pravdy a istiny — sa zachoval v ruskom jazyku do dnešných dní: zákonník, určený na podporu noriem *spravodlivosti (hoc aj subjektívne chápanej vzhľadom na aktuálnu mravnosť sociálnych skupín v každej epoche dejín)* v živote spoločnosti, oddávna na Rusi nazývali «Pravdou»: «Ruská pravda», «Jaroslavova pravda».

V oveľa neskorších časoch, aby slovo «pravda» vo význame **«spravodlivosť, podmienená pravdovernosťou»** netlačilo na psychiku nepravdoverných sudcov a nebránilo im tvoriť *štátom organizovanú nespravodlivosť*, «Pravdy» (zákony*) začali nazývať inak: «zákonníkmi», «zbierkami zákonov», «kódexmi».

Rovnako aj veda, osvojená zo Západu v časoch Petra I. a vo svojej podstate materialistická a ateistická, dala prednosť používaniu termínu «istina», aby tak pojem «pravda» nejatril veriace svedomie bádateľov, *odpájané pri uskutočňovaní profesionálnej činnosti*.

No od počiatku v ruskom chápaní sveta Istina nemôže byť nepravdovernou, a spravodlivosť nemôže byť nájdená mimo Pravdy-Istiny, a teda — každá lož („ušľachtilá“ «milosrdná lož» v Živote neexistuje) je nespravodlivá a nepravdoverná. V tejto jednote Pravdy-Istiny-Spravodlivosti-Pravdovernosti sa odráža *prvotný* svojráz Ruského videnia a chápania Života na základe Ruskej reči[4].

---

[1] Fyzika vákua, fyzika atómového jadra a elementárnych častíc, genetika, psychológia, parapsychológia, anomálne javy atď.

[2] Príkladom tomu bola Černobyľská katastrofa, ktorou sa zavŕšil akýsi experiment s reaktorom v AE.

[3] V ruštine aj vo význame: pravdivý, spravodlivý. – pozn. prekl.

[4] Na porovnanie: v anglojazyčnom opise života «truth» = aj «istina», aj «pravda»; «justice» = «spravodlivosť», «súdnictvo», «opodstatnenosť»; «righteousness» — «pravdovernosť». T.j. gramaticky to nie sú slová s rovnakým koreňom, v dôsledku čoho s**prav**odlivosť, **prav**dovernosť a **prav**da sa navzájom spájajú doplnkovými jazykovými prostriedkami, a samotný jazyk dopúšťa možnosť nejakej «spravodlivosti» pomimo Pravdy-Istiny.

Avšak život našich pokolení pripadol na polovicu 20. až začiatok 21. storočia. A k tejto epoche sa prvotná (samo sebou rozumejúca sa) vzájomná podmienenosť týchto životných javov i pojmov, ktoré ich vyjadrujú, vytratila z vedomia a chápania sveta mnohých bádateľov jak v humanitných disciplínach, tak aj v prírodných.

Obrátime sa k publikácii «Gorbačov-Fondu»[1] „Prestavba. Po desiatich rokoch" (Moskva, «Apríl-85», r. 1995, náklad 2500 ex.). Strana 159, znalkyňa umenia, t.j. „humanistka"-humanitaristka I.A.Andrejevová **chaoticky**[2] vyjadruje nasledovné:

«Mravné základy, to je vysoko a ťažko. No elementy etiky, tie sú nám plne dostupné».

Toto bolo povedané hneď potom, ako mimo pozornosť znalkyne umenia („lyrik") prešli slová „fyzika" – odborníka v oblasti aplikovanej matematiky a akože „humanistu"-ekológa, akademika RAV N.N.Mojsejeva:

«Navrchu *(podľa kontextu ide reč o hierarchii moci — naše spresnenie v citáte)* môže sedieť gauner, podliak, môže tam sedieť karierista, no ak je to inteligentný človek, už je mu veľa odpustené[3], pretože on pochopí, že to čo robí, krajina potrebuje» (c. 148).

Nikto nemal námietky, hoci výrok akademika v zamlčaní sprevádza nasledovné tvrdenie: *„To, čo je dobré pre inteligentného gaunera, je dobré aj pre celú krajinu"*.

Toto zamlčanie nedesí ani akademika, ani jeho poslucháčov preto, lebo oni nechápu objektívne procesy v spoločnosti o ktorých diskutujú. Ich desí iné, o čom ďalej hovorí akademik sám:

«Čoho sme sa báli? Báli sme sa toho, o čom písal Bogdanov[4] vo svojej „Tektológii": keď vzniká nejaký systém (organizácia), ten zároveň plodí, či už chce alebo nie, vlastné záujmy. Tak tomu bolo aj s našim systémom. Vznikla určitá elitárna skupina, ktorá prakticky uzurpovala vlastníctvo obrovskej krajiny».

— Akademik klame, lebo «určitá elitárna skupina» nevznikla len tak z ničoho; vytvoril ju princíp sformulovaný vyššie samotným akademikom: *Inteligentní gauneri a podliaci sa skutočne samoorganizujú a nutne plodia svoje podlé a hanebné záujmy, a budú ich inteligentne a energicky realizovať, opierajúc sa o vedecky podloženú výskumnú i technickú prax množstva takýchto „mojsejevov", ktorí tiež budujú korporácie, v ktorých prevládajú karieristi od vedy a techniky*. A toto všetko „elitu" neznepokojovalo a neznepokojuje: ani v časoch „stagnácie", ani v časoch rozvratu, ani v čase reforiem, lebo ona vždy, podľa tvrdenia N.N.Mojsejeva, zápasila s monopolizmom «vytvárajúc korporácie, ktoré by mali možnosť konkurovať» (str. 150, v tom istom zborníku).

Akademikovi — špecialistovi na systémovú analýzu — akoby nedochádzalo, že pri konkurencii gaunerov a podliakov sa na vrchole hierarchie moci gaunerov a podliakov vždy ocitne ten najchytrejší a najzákernejší — *najviac dôsledný* gauner a podliak[5], disponujúci určitými schopnosťami budovať

[1] Vznik jeho počiatočného kapitálu, to je tiež samostatná mravno-etická a trestno-právna otázka.

[2] Jej vlastné sebahodnotenie, viď. str. 156 v tom istom zborníku; a chaotickosť výkladu je jeden z prejavov nestabilnosti algoritmiky psychiky a kaleidoskopickosti videnia a chápania sveta.

[3] No ak sa navrchu ocitne inteligentný, ale nie gauner, ani podliak, tak „elita", tvoriaca kádrový korpus moci na tomto princípe, ktorý ohlásil N.N.Mojsejev, mu neodpustí ani jeden akt činnosti, ktorý by potláčal gaunerov a podliakov v spoločnosti. V oddanosti „elity" princípu ospravedlňovania inteligentných gaunerov a podliakov sa odkrýva aj dôvod jej nezmieriteľnej nenávisti k J.V.Stalinovi.

[4] A.A.Bogdanov — pravým menom Alexander Alexandrovič Malinovskij (1873 — 1928) — ekonóm, filozof, prírodovedec, politik, spisovateľ-fantasta. Člen sociálno-demokratickej strany od r. 1896, v roku 1903 sa pridal k boľševikom. Jeho názory boli v mnohom nemarxistické (napríklad, skúmal otázku ceny z pohľadu «energetického zamerania») *(Veľká Sovietska encyklopédia, vyd. 3, zv. 3, str. 442)*. Organizátor a riaditeľ na svete prvého Inštitútu transfúzie krvi (od r. 1926). Zahynul vo výsledku medicínskeho experimentu uskutočneného na sebe samom.

Tektológia – „Všeobecná organizačná veda" (zv. 1, 2, r. 1913 – 1917) staval ju do protikladu marxistickej dialektike. «Vo viacerých najnovších štúdiách sovietskych aj zahraničných autorov je poznamenané, že niektoré tézy tektológie predvídali idey kybernetiky (princíp spätnej väzby, idea modelovania a pod.)» (VSE, 3. vyd., zv. 3, str. 443).

O jednej z príčin postavenia tektológie do protikladu marxistickej dialektike bolo už povedané skôr: «Všeobecná organizačná veda» je vo svojej podstate «dostatočne všeobecnou teóriou riadenia» *v jej chápaní a interpretácii Bogdanovom*. A tak A.A.Bogdanov ju správne dal do súvisu s dialektikou, tým skôr s prekrútenou a chybnou „dialektikou" marxizmu. Napriek tomu A.A.Bogdanov si neporadil s vysvetlením dostatočne všeobecnej teórie riadenia v dôsledku svojho ateizmu, čo predurčilo jeho «subjektívnu dialektiku» na nefunkčnosť, čo sa aj prejavilo v neuplatniteľnosti „Tektológie" ako celku. Viac o tom v práci VP ZSSR r. 2002 „Ford a Stalin: O tom, ako žiť Ľudsky".

osobné hierarchie nositeľov rôznych profesionálnych vedomostí a zručností. A to je oligarchická „totalita“.

V základoch oligarchickej „totality“ leží metodologická negramotnosť panujúca nad umami ľudí v spoločnosti. Tu ako príklad ukážeme neadekvátnosť profesionálneho filozofa od «dialektického materializmu» pri odhaľovaní a riešení životných problémov prameniacich z toho, že diplomovaní filozofi sa odtrhli od Života, a hoci nazbierali kopu mudrlantských slov, no aj tak si neosvojili dialektickú metódu, aspoň v jej marxistickej verzii.

V časopise „Veda a život“ (№ 4, r. 1988) bol zverejnený článok *„Ako prikročiť k vedeckému chápaniu histórie sovietskej spoločnosti“*, profesora, doktora filozofických vied A.Butenko[1]. V menovanom článku on píše: *«Riadime sa jednou metodológiou, učíme sa jedny a tie isté fakty, a závery vyvodzujeme rôzne. Prečo?»* A o niečo ďalej dáva odpoveď na túto otázku: podľa jeho názoru, *«vysvetľuje sa to tým, že pri štúdiu histórie spoločne s metodológiou existuje ešte koncepcia, zväzujúca dohromady základné etapy skúmaného historického obdobia. A ona, táto koncepcia, je u sporiacich sa autorov rozdielna, a preto tie isté fakty vyzerajú zakaždým v inom svetle, s vlastným zmyslovým odtieňom».*

Takto sa oficiálna filozofia, protirečiaca svojou kaleidoskopickosťou nielen Životu, ale aj svojim zakladateľom a klasikom, priznáva ku svojej nemožnosti poznať Svet. Preto je potrebné vniesť svetlo aj do chápania otázky, čo je a v čom sa prejavuje metodologická kultúra.

Metodológia je povolaná odhaľovať a rozpoznávať jednotlivé procesy (objektívne rozdielnosti) v ich vzájomnej vloženosti v objemnejších procesoch. **Metodológia pracuje s *procesmi — udalosťami*[2] *v súhrne udalostí v Živote.*** Jednotlivé fakty patria naraz niekoľkým vzájomne vloženým procesom, ktoré je potrebné si naštudovať, aby bolo možné riadiť situáciu. Butenko ale píše o «učení sa faktov», nehovoriac ani slovo o procesoch-udalostiach, kvôli ktorým sa na ich rozhraničenie pri výklade koncepcií-modelov získavajú fakty. Ak „študujeme“ fakty a ignorujeme procesy, ktorých sú súčasťou, tak máme otvorenú možnosť napakovať do jednej koncepcie jednotlivé fakty týkajúce sa rozdielnych objektívnych procesov a získať model-koncepciu objektívne neexistujúceho procesu.

Koncepcia, predurčená plniť úlohu modelu reálneho procesu, nespája «časové etapy», ako píše A.Butenko. Koncepcia spája fakty v subjektívnej interpretácii ***možno*** objektívne existujúceho procesu, a **etapy**, striedajúc jedna druhú, zároveň vytvárajú čas — podmienený samotným procesom ako časovým etalónom — ktorý môže súvisieť s iným časovým etalónom.

Hojnosť jednotlivých faktov, patriacich k dlhodobým rôznorodým a mnohostranným objektívnym vzájomne vloženým procesom, pri absencii vedomej osvojenej metodológie poznávania Pravdy-Istiny, orientovanej na odhaľovanie a rozpoznávanie procesov, sa u množstva metodologicky negramotných ľudí prejavuje v množstve («pluralizme») NEHODNOVERNÝCH, vzájomne nezlučiteľných názorov o jednom a tom istom objektívnom procese.

V rokoch perestrojky bolo toto povýšené na úroveň *ideálu života spoločnosti* a nazvané «pluralizmom názorov», bez ohľadu na to: ktoré z nich sú lživé, a ktoré pravdivé; a v čom konkrétne sú mnohostranné názory pravdivé alebo lživé[3]. «Pluralizmus názorov» je v metodologicky negramotnom dave, nemajúcom svojho náčelníka-vodcu — zákonitým javom, ak je dav ponechaný sám sebe na nejaký čas. Práve kvôli tejto príčine nie je reálna demokracia **v dave** možná, a „demokratické“ procedúry sa v nej stávajú iba obyčajnou zásterkou nad diktatúrou zákulisnej mafie metodologicky vybavených «ezoteristov».

---

[5] Je to jeden z príkladov toho, že ak si Život žiada prehodnotiť niečo s prechodom na nové chápanie sveta, tak akademici sú ľudia najmenej vhodní na túto úlohu, o čom bola reč v minulej kapitole.

[1] V časoch, keď svetový systém socializmu existoval, on bol zástupcom oddelenia spoločných problémov svetového socializmu Inštitútu ekonomiky svetového socialistického systému AV ZSSR. Z toho, čo píše, možno pochopiť, že pri takejto metodologickej kultúre vedeckej „elity“, poskytujúcej poradenstvo politikom, pripravujúcej a zdôvodňujúcej politické rozhodnutia, sa tento systém nemohol nerozpadnúť.

[2] Po rusky udalosť = „So-bytie“ (sú-bytie, spolu-existencia), ako vyplýva zo štruktúry slova — je to proces, ktorý je súčasťou iných procesov, a nie strnulý fakt.

[3] Preto je toto jeden z nesporných ukazovateľov hlúposti alebo rafinovanej zákernosti (vzhľadom na jeho post) lídra *vládnucej* strany a hlavy štátu M.S.Gorbačova. To isté sa týka aj ostatných politicky aktívnych demokratizátorov obdobia prestavby na území ZSSR.

No ak v spoločnosti existuje metodologická kultúra, tak jednotlivé fakty sa prepúšťajú cez prizmu metódy, vo výsledku čoho sa objavuje **subjektívna** koncepcia objektívneho procesu. Prvým kritériom hodnovernosti **subjektívnej** koncepcie **objektívneho** procesu je — zhoda s realitou prognóz rozvoja **objektívneho procesu** v budúcnosti a odhalenie predtým neznámych faktov a ich súvislostí v minulosti tohto procesu na základe koncepcie, ktorá na seba prevzala úlohu modelu reálneho života. *Práve preto je základnou otázkou životu prospešnej filozofie — otázka riešenia úlohy mnohovariantnej predpovedateľnosti priebehu udalostí v Živote s cieľom vypracovania najlepšej línie vlastného vplyvu na ich priebeh.*

Nové, predtým neznáme fakty a spoločenská prax postupom času buď potvrdzujú správnosť subjektívnej koncepcie objektívneho procesu, alebo nútia zdokonaľovať, prehodnocovať koncepciu až do prípadného vytvorenia principiálne novej koncepcie.

Keďže jeden a ten istý objektívny proces sa zvyčajne prejavuje rozmanitosťou množstva jednotlivých faktov, tak mnohým bádateľom môžu byť dostupné rôznorodé súbory faktov. No, ak títo študujú nie fakty, ale jeden a ten istý objektívny proces a disponujú dostatočne rozvitou metodologickou kultúrou, tak nevyhnutne s postupom času dospejú k jednotnej koncepcii toho istého objektívneho procesu v dôsledku jednoty miery a objektívnosti informácie v Živote. Pritom jeden a ten istý názor, vzťahujúci sa k jednému a tomu istému procesu (sú-bytiu) v Živote, vyjadrovaný rôznymi ľuďmi môže byť zdôvodnený (ilustrovaný) rôznymi faktami[1].

No lepšie nevyzerá chápanie podstaty otázky ohľadom «kritérií pravdy» ani u ukážkovo dobromyseľných idealistických ateistov. Takto s „Vissarionom“[2] (Sergej Anatoljevič Torop), ktorý sa vyhlásil za Krista vo svojom druhom príchode a je zakladateľom cirkvi Posledného Zákona[3] — sa

[1] V tejto súvislosti sa oplatí pripomenúť samorozoblačujúcu sa preambulu Leva Roitmana (jeden z moderátorov rádia „Sloboda“) k vysielaniu *„Fakty a názory. Komentátori za okrúhlym stolom“*, neopodstatnene nazvanej «analytickou»: «Názory môžu byť subjektívne, fakty výlučne objektívne. Sloboda názorov sa garantuje. Sloboda faktov nie».

Začneme tým, že objektívne fakty sú dostupné len očitým svedkom a účastníkom udalostí, a aj to len sčasti, pretože väčšina z nich nevidí proces-súbytie v jeho plnosti; okrem toho sú objektívne fakty v určitej forme dostupné aj «jasnovidcom». Všetkým ostatným ľuďom, vrátane účastníkov relácie „Fakty a názory“, schádzajúcim sa za „okrúhlym stolom“ (občas aj pomocou telefonického spojenia), sú fakty dostupné len v subjektívnych opisoch, v dôsledku čoho väčšinou nemôžu byť objektívne, hoci túto otázku možno radiť aj medzi „filozofické nuansy“.

No ešte horšie na rádiu „Sloboda“ stojí vec so slobodou, a špeciálne, so slobodou názorov. Ak sa sloboda názorov skutočne garantuje, tak medzi iným aj tým, že je garantovaná sloboda doplnenia na preskúmanie nových faktov. Ak na základe konkrétneho (zložením a tematicky) súboru «faktov» možno odôvodniť určitý názor, tak doplnením k analýze nových faktov, vrátane na prvý pohľad zdanlivo týkajúcich sa inej témy, môže nájsť a odhaliť tie procesy a ich vzájomné prepojenia, ktoré preukážu neadekvátnosť prvého názoru, zdôvodneného obmedzeným súhrnom faktov.

Zákaz doplnenia faktov na preskúmanie je v podstate jedným z prostriedkov vytvorenia «tunelových scenárov» skúmania problematiky, nevyhnutne vedúcich k vopred objednaným názorom. **Pritom, ak je sloboda doplnenia nových názorov na preskúmanie odoprená, tak to znamená, že organizátorov diskusií odhalenie skutočných názorov, skutočného stavu a priebehu vecí — nezaujíma.** Organizátori diskusií sledujú iné ciele, a konkrétne: programovanie psychiky ľudí vopred objednanými názormi, na ktoré by účastníci diskusie mali prísť akože sami pod tlakom (organizátormi diskusie) cielene vybraných reálnych aj vymyslených faktov.

Bez ohľadu na to, či je uvedená preambula výrazom zombírovanosti Leva Roitmana prevládajúcou kultúrou, alebo to robí vedome, ako špecialista na vedenie informačnej, psychologickej vojny, ktorý vyslovil formulku-zaklínadlo — pri takomto vzťahu k faktom a názorom zostáva len vyvodiť záver, že personál rádia „Sloboda“ zďaleka nie je slobodný.

Tiež je to jedným z ukazovateľov toho, že misia tohto zariadenia, financovaného zo štátneho rozpočtu USA, nielenže nemá nič spoločné s upevňovaním slobody, vlády ľudu, ľudských práv, ale naopak spočíva v tom, aby rafinovane potláčala slobodu, vládu ľudu, snažila sa obmedziť objektívne ľudské práva dané Bohom v záujme globálnej „elitárnej“ menšiny, parazitujúcej na ľudstve a podporujúcej parazitický vo vzťahu k biosfére Zeme charakter dnešnej globálnej civilizácie. A je to skutočne tak, pretože slobodného posúdenia tém relácií na stránkach rádia „sloboda“ niet: každý názor, ktorý internetový užívateľ odosiela na stránku sa skutočne prijíma, no potom administrátor stránok, v súlade s danými inštrukciami, ho buď zobrazí na príslušnom fóre, ak vyhovuje príslušnému «tunelovému scenáru» podporovanému rádiom „Sloboda“; alebo ak nevyhovuje, tak sa na stránkach nikdy neobjaví, hoci špecialisti na vedenie psychologickej vojny ho možno aj vezmú na vedomie, zvážia a možno urobia «patričné závery».

[2] Meno starogréckeho pôvodu (Βησσαρίων = Béssarion). – pozn. prekl.

[3] Ohľadne názoru VP ZSSR v tejto otázke viď prácu „Prečo Vnútorný Prediktor, vyzývajúc k Božiemu Kráľovstvu, neprijme Posledný Zákon?“ (súbor 990612-О_Последнем_Завете.doc v Informačnej báze VP ZSSR šírenej na kompaktných diskoch). Sú v nej vyjadrené názory aj ohľadne všeobecných svetonázorovo-náboženských otázok, ktoré nemajú priamu súvislosť s činnosťou sekty „Vissariona“, preto sa oplatí s ňou zoznámiť aj tým, ktorých činnosť

spája krásny a na prvý pohľad veľmi hlbokomyseľný aforizmus: *«Kto po istine*[1] *hľadá pravdu, ten hľadá lož».*

To ale nie je na ruský spôsob.

V ruskom chápaní sveta znamená Pravda — Pravdu Božiu; ona je všeobjímajúcim javom a pojmom, a istina je jedným z aspektov Pravdy v prípadoch:

- ak etika, podmienená reálnou mravnosťou, skutočne nehrá žiadnu úlohu (napr. 2×2=4 platí vždy, nezávisle od mravnosti a etiky), alebo,
- ak sa sformovala jednotná mravno-etická osnova, zjednocujúca mnohých a plodiaca subjektívne chápanie Pravdy-Istiny, zdieľané viac-menej širokým okruhom ľudí *(podobne, ako sa všetkými cirkvami Kristovho mena považuje za istinu svedectvo apoštolov o ukrižovaní a vzkriesení Krista, a zasa všetkými prúdmi historicky reálneho islamu sa považuje za istinu Koranické svedectvo o tom, že Boh vyzdvihol Krista k Sebe, aby ho ušetril pred ukrižovaním, ktoré sa v bdelom stave zazdalo «očitým svedkom»*[2]*).*

  A toto subjektívne, mnohými zdieľané chápanie, podmienené mravno-etickou jednotou často zvyknú nazývať «istinou», hoci to v podstate nie je objektívna Pravda-Istina, ale len jedno z mnohých možných priblížení sa k nej, možno aj obsahujúce zámernú lož a chyby, na ktoré si všetci súhlasiaci s touto «istinou» zvykli[3].

A ak otázka nespadá pod niektorú z dvoch menovaných podmienok, potom sa týka Pravdy-Istiny, a nie *istiny, nezávislej od mravnosti a etiky*, pretože Predurčenie bytia Vesmíru je vyjadrením Najvyššej mravnosti a etiky Boha — Tvorcu a Všedržiteľa.

Inými slovami:

Hľadanie Pravdy-Istiny je vždy opodstatnené, pretože človek vždy môže prekročiť hranice *svojich obmedzujúcich subjektívnych — mravne podmienených — istín*, no prekročiť hranice Pravdy-Istiny možné nie je, hoci možno sa od nej odkloniť do nejakého chybného subjektivizmu.

Preto, kto hľadá lož, ten ju nájde ako Nepravdu, podmienenú jeho reálnym stavom mravnosti odvádzajúcim ho od Pravdy-Istiny; ale kto hľadá pravdu «po istine» — subjektívnej istine, ten nájde istinu v Pravde *ako nové subjektívne mravne podmienené chápanie objektívnej Istiny, otvárajúce jeho vedomiu nové aspekty Pravdy-Istiny, nové* ***miery*** *a, ako následok — najmä nové preň nepoznané vnímanie Všetkého*[4].

A Boh — Milosrdný Všedržiteľ — ukáže súhrou životných okolností, kto našiel Pravdu po «istine», a kto našiel lož, odklonením sa od Pravdy-Istiny: *Podľa viery (každého) Bohu stane sa všetkým i každému aj v tomto živote, aj v Živote vždy.*

„Vissariona“ a jeho sekty nezaujíma.

(* Navyše biblický termín Starý/Nový/Posledný **Zákon**, sa v ruskom jazyku prekladá nie ako v slovenčine Zákon, Zmluva ale ako Závet a vo všeobecnosti je tak aj chápaný, že zostaviteľ závetu musí zomrieť, ako písal apoštol Pavol židom, a potom sa ostatní stávajú dedičmi. Preto je pomýlená viera chcieť sa stať dedičom Božích darov cez pochybné závety. V ruskom jazyku ďalej existuje výraz „bez-zavetnyj“, v preklade „bezhraničný, oddaný, obetavý“. Viera, ktorá nepotrebuje závet „bezzavetnaja vera“ a napriek tomu koná, sa nazýva „bezhraničná/oddaná viera“. Viera Bohu cez svedomie a prostredníctvom Života *)

[1] V zmysle: potom, čo je určená istina.

[2] A ako sa možno presvedčiť o pravosti alebo lživosti každého z týchto dvoch vzájomne sa vylučujúcich tvrdení bez viery Bohu prostredníctvom Života?

(* Z pohľadu toho, kto vidí prelud-vidinu, sa udalosť môže zdať „Istinou“, no z pohľadu objektívneho chodu vecí, pomýlená interpretácia je čisto subjektívna, a preto nie je objektívne pravdivá ani pravdoverná – je hodná názvu „istina“ s malým „i“. Čiže je istinná len v ľudskom vnútornom fantazijnom svete, odtrhnutom od Pravdy Božej a od pravdovernosti. *)

[3] Takto, Sergej Anatoljevič „Vissarion“ svojou peknou, ale nepravdovernou a antiruskou slovnou hračkou motá ľuďom hlavu a privádza ich tým do omylu presne tak isto, ako pred sto rokmi držal svojim paradoxom ľudí v omyle F.M.Dostojevskij.

Majú sa na mysli slová, pripísané F.M.Dostojevskému v relácii kresťanského rádia „Mária“ v auguste r. 2000: «Ak by mi niekto dokázal, že Kristus stojí mimo istiny, ja by som dal prednosť zostať s Kristom, a nie s istinou».

[4] «Všetko» — pod týmto slovom sa zvyčajne chápu všelijaké drobnosti z každodenného života, hoci v hranične zovšeobecnenom zmysle ono označuje to, čo sa v jazyku filozofie nazýva «Objektívnou realitou».

A tak na základe jednotnej *(pre všetky subjekty v Živote)* Pravdovernosti, fungujúcej v **algoritmike myslenia «verím Bohu preto, aby som porozumel», rozvíjajúcej sa na základe Bohocentrického videnia a chápania sveta**, jeden a ten istý životný jav (praktický výsledok), ak aj dokonca nebude rôznymi ľuďmi pochopený úplne jednotne *(v dôsledku osobitosti a svojráznosti informačno-algoritmického zabezpečenia správania každého z nich)*, tak všetky subjektívne varianty jeho interpretácie sa budú navzájom koordinovane dopĺňať a spresňovať.

A toto kritérium pravdivosti nemôže byť sprevádzané mravno-etickou dvojakosťou «ezoterizmus-exoterizmus» so všetkými jej sprievodnými možnosťami a okolnosťami práve preto, lebo základom takejto mravno-etickej dvojakosti je ambícia robiť prostredníka vo vybudovanej hierarchii medzi — nižšími subjektmi, na jednej strane, a rôznorodými «vyššími silami» *(vrátane „vyšších" subjektov vo vystrojenej hierarchii)*, na strane druhej. No nakoľko zaistenie funkčnosti «subjektívnej dialektiky» si od každého žiada, aby sa obracal prostredníctvom Života vedome a zmysluplne *priamo k Bohu* vo všetkých okolnostiach, tak osobné «ezoterické» a «exoterické» hierarchie rôznych „prostredníkov", existujúce z nejakých „provízií", nie sú potrebné, a preto aj ich ambície sú neopodstatnené.

T.j. funkčnosť «subjektívnej dialektiky» na základe životného princípu «verím Bohu preto, aby som porozumel Životu» v sebe zahŕňa aj výlučne ľudskú osobnostne podmienenú zložku kritéria pravdivosti tých-ktorých názorov, o ktorej sa hovorilo v minulej kapitole — vedomú sebadisciplínu alebo nevedomú algoritmiku psychiky zaisťujúcu súčinnosť komponentov trojice *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»*.

A ak táto súčinnosť prebieha normálne, tak odpadá nutnosť vzniku *experimentov odsúdených zavŕšiť sa katastrofou alebo spôsobujúcich katastrofické nečakané prekvapenia* s ťažkými následkami pre experimentátorov i okolie, pretože veda môže byť bezpečnou iba v duchu relígie, pretože dobrý Boh nie je bohom neporiadku a nesúladu[1].

Inými slovami, na vlastných chybách, realizovaných vo všetkými zdieľanom Svete, sa učia neveriaci Bohu; veriaci Bohu sa učia na chybách ostatných ľudí vo všetkými zdieľanom Svete a na svojich vlastných chybách, uskutočňovaných vo svojich vnútorných imaginárnych svetoch-modeloch.

Je to tak, pretože v algoritmike psychiky veriaceho Bohu dospenie k chybnému názoru vyvoláva osvietenie Rozlíšením toho, čo je chybou alebo k chybe priviedlo; a druhou hranicou bezpečnosti, ak chyba nebola odhalená pomocou prehodnotenia toho, čo bolo dané v Rozlíšení, je vnímanie v predstihu *určitého* blížiaceho sa problému, čo veriacemu umožňuje včas sa zastaviť a nespúšťať experiment, ako aj inú činnosť, schopnú (odsúdenú) priviesť ku katastrofe. Preto na chybách vo všetkými zdieľanom Svete sa veriaci učia len v dôsledku toho, ak v nejakých situáciách nedokázali udržať seba v relígii a viere Bohu.

Pre udržanie bezpečnosti *(na tomto algoritmickom základe súčinnosti rôznych komponentov psychiky)* akejkoľvek poznávacej činnosti *(vrátane vedecko-výskumnej i technickej)* je nutné:

- aby súčinnosť komponentov trojice *«Rozlíšenie od Boha ⇒ pozornosť samotného človeka ⇒ intelekt»* prebiehala v psychike jednotlivca dostatočne stabilne,
- aby dĺžka trvania cyklu *«Rozlíšenie od Boha ⇒ vnímanie samotného človeka ⇒ intelekt ⇒ určitosť názoru»* bola kratšia než dĺžka procesu (alebo etapy), v riadení ktorého sa táto určitosť názoru priamo alebo nepriamo prejavuje *(nedodržanie tejto podmienky je jednou z chýb, ktoré sa vynárajú buď v osvietení Rozlíšením, alebo v predtuchách blížiaceho sa problému, pri zvolenej línii správania)*.

Pri dodržaní menovaných podmienok je «subjektívna dialektika» spoľahlivým prostriedkom na odhalenie a vyriešenie človekom rôznorodých problémov — neurčitostí — v konkrétnych algoritmoch priebehu udalostí v Živote.

[1] Román I.A.Jefremova „Hmlovina Andromedy", ktorého jednou z obsahových línii je záhuba civilizácie na planéte Zirda v dôsledku katastrofy jadrovej energetiky, bol vydaný r. 1957, t.j. 29 rokov pred katastrofou v Černobyle, ktorej predchádzali tajené havárie a katastrofy s jadrovými energetickými zariadeniami ponoriek (spoločnosť o tom nebola informovaná). 29 rokov je dostatočne dlhá doba, umožňujúca uzavrieť práce na uránovo-plutóniových technológiách, nájsť a rozvinúť iné (pre biosféru prijateľné) zdroje energie.

Týka sa to jednak tých problémov, ktoré sú priamo osobnými problémami samotného človeka, ale nepriamo vplývajú na zvyšný Svet, vrátane životov druhých ľudí občas aj v niekoľkých pokoleniach *(kvôli matričnej a poľovej prepojenosti všetkého vo Vesmíre)*; tak aj tých problémov, ktoré sú vo vzťahu k človeku postranné, bezprostredne sa ho netýkajú, a ktoré na neho vplývajú sprostredkovane, nepriamo, skryto; alebo ktoré boli spôsobené konaním alebo nekonaním množstva ľudí, v dôsledku čoho sú vo vzťahu ku každej osobe *objektívnymi* faktormi (čo sa týka *vplyvu*), ale vo vzťahu k celej spoločnosti subjektívnymi (čo sa týka *pôvodu* a ich *možností riešenia*).

Oba druhy problémov sú navzájom prepojené tou okolnosťou, že možnosť riešenia problémov, prislúchajúcich každému z nich, je podmienená mravnosťou subjektu, riadiacou algoritmiku jeho psychiky. Okrem toho, Boh privádza ľudí do takých životných okolností s ich sprievodnými problémami, v ktorých sa najjasnejšie prejavia chyby mravnosti samotných ľudí. Okolnosti umožňujú odhaliť chyby vo vlastnej mravnosti, a odstránené chyby mravnosti zasa priamo alebo nepriamo otvárajú možnosti a vedú k riešeniu problémov a zmene životných okolností[1]. V dôsledku tohto «subjektívna dialektika» veriaceho Bohu sama predstavuje kľúčovú metódu na odhalenie a vyriešenie rôznych životných problémov.

Pritom však treba chápať, že «subjektívna dialektika» je nástrojom pre prácu s mozaikovým, t.j. konečným, obrazom-modelom Života vo vnútornom svete človeka, ktorý je zložený z komponentov množstva dvojíc «to — nie to», získaných v osvieteniach Rozlíšením v priebehu celého života; a tiež nástrojom premeny kaleidoskopického a «Ja-centrického» videnia sveta na Bohocentrické mozaikové videnie sveta trojjednoty **matérie-informácie-miery**. «Subjektívna dialektika» pracuje s fragmentmi-zložkami, z ktorých možno zložiť mozaiku, t.j. pracuje s «prvotnou», «operatívnou», «odvetnou» informáciou, dávanou tak či onak Všedržiteľom v Rozlíšení — no nie s celou objektívnou informáciou Života, ktorá vo svojej neohraničenej plnosti a detailnosti zostáva nedostupnou pre človeka a ľudstvo.

> «Subjektívna dialektika» v ľudskej psychike pracuje s opismi Života *(t.j. sú jej predmetnou oblasťou — objektom spracovania)* a tiež na základe opisov Života v obrazoch, melódiách a súzvukoch vnútorného Sveta *(t.j. sú už nástrojom na spracovanie predmetnej oblasti)*. Na základe tohto človek vplýva na Život vcelku v Zhora mu udelených hraniciach možností.

Pritom existuje rad špecifík majúcich všeobecný charakter, na ktoré človek musí brať ohľad pri sebakontrole fungovania vlastnej psychiky.

Princípy organizovania sebakontroly v procese samoriadenia

Ak budujeme samoriadiaci sa systém *(a psychika každého z nás je takýmto systémom, v rámci nadradených supersystémov)*, tak máme možnosť organizovať v ňom vypracovanie riadiacich rozhodnutí a algoritmov správania sa v prostredí niekoľkými spôsobmi.

Prvý spôsob. Informácia prichádzajúca z vonkajšieho prostredia disponuje najvyššou prioritou a privádza sa *priamo* na vstup algoritmu vypracovania riadiaceho rozhodnutia. Pritom správanie sa buduje tak, ako je to znázornené na nasledujúcej schéme:

[1] O tom píše aj Korán: «Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokým sami ľudia nezmenia svoje zámery» (súra 13:12).

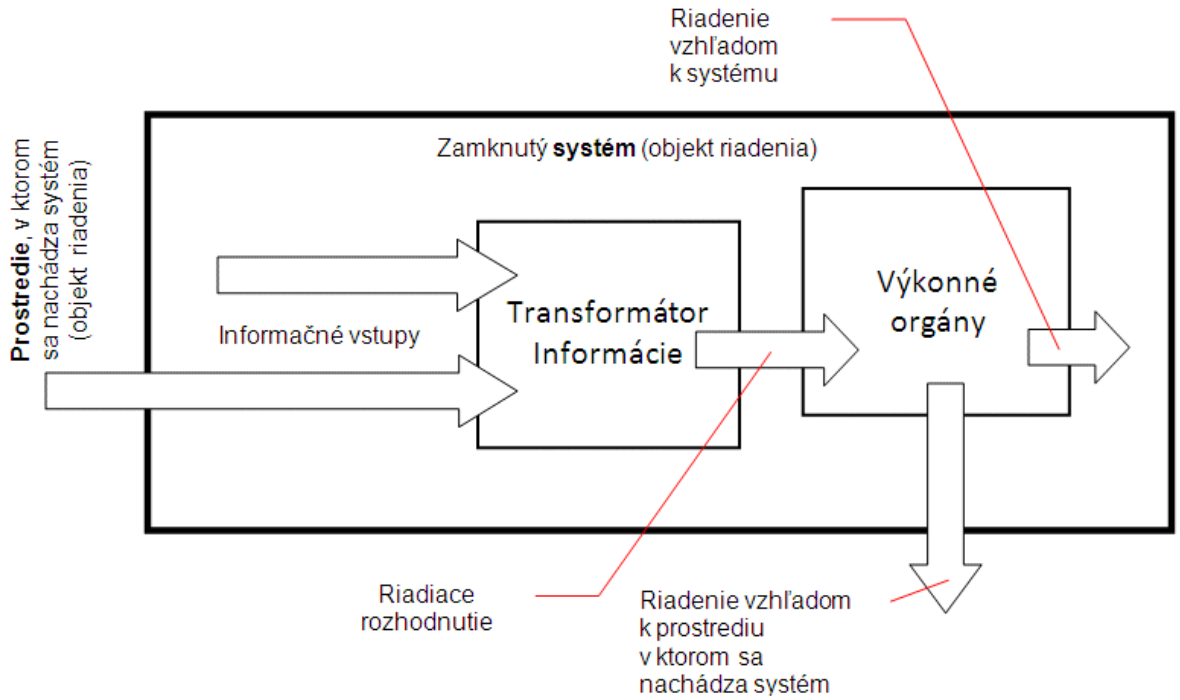

Druhý spôsob. Informácia prichádzajúca z vonkajšieho prostredia sa nahráva *priamo do dlhodobej pamäti*, a algoritmus vypracovania riadiaceho rozhodnutia čerpá potrebnú informáciu z dlhodobej pamäti, pričom behom samotného procesu *(vypracovania rozhodnutia)* porovnáva informáciu prítomnú v pamäti s informačným prúdom, prichádzajúcim z vonkajšieho prostredia.

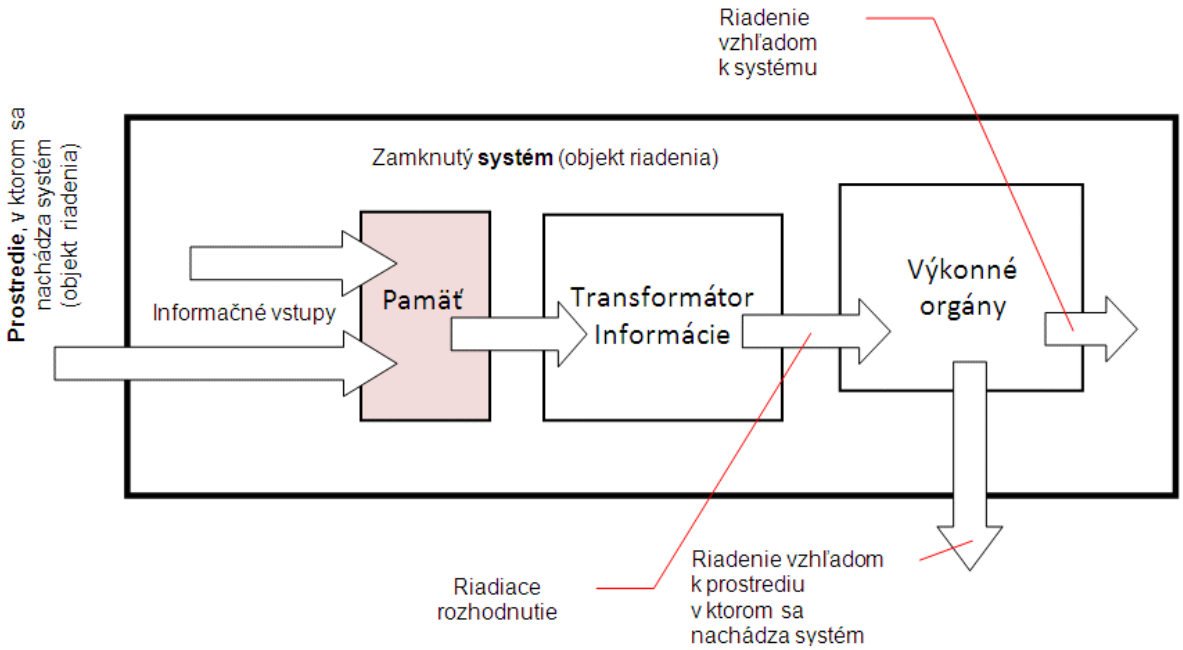

Tretí spôsob. Informácia prichádzajúca z vonkajšieho prostredia sa nahráva do *«dočasnej pamäte»* (na schéme zobrazená ako «Karanténa»). Určitý algoritmus, plniaci v danom prípade úlohu strážcu («Algoritmický dozor»), analyzuje informáciu v dočasnej pamäti a pridáva jej označenia: *«lož» — «istina» — «potrebuje lepšie preveriť»* a pod. Až po tomto ohodnotení algoritmus-strážca presúva informáciu do dlhodobej pamäte, ktorej informačná báza má pre algoritmus vypracovania riadiaceho rozhodnutia prioritnejší význam, než informácia prichádzajúca doň *priamo* z vonkajšieho prostredia a z «dočasnej pamäti». Riadiace rozhodnutie sa vytvára potom rovnako ako pri druhom spôsobe – behom

porovnávania informácie, ktorá je už prítomná v dlhodobej pamäti, s informáciou prichádzajúcou z vonkajšieho prostredia do «karantény» («dočasnej pamäti»).

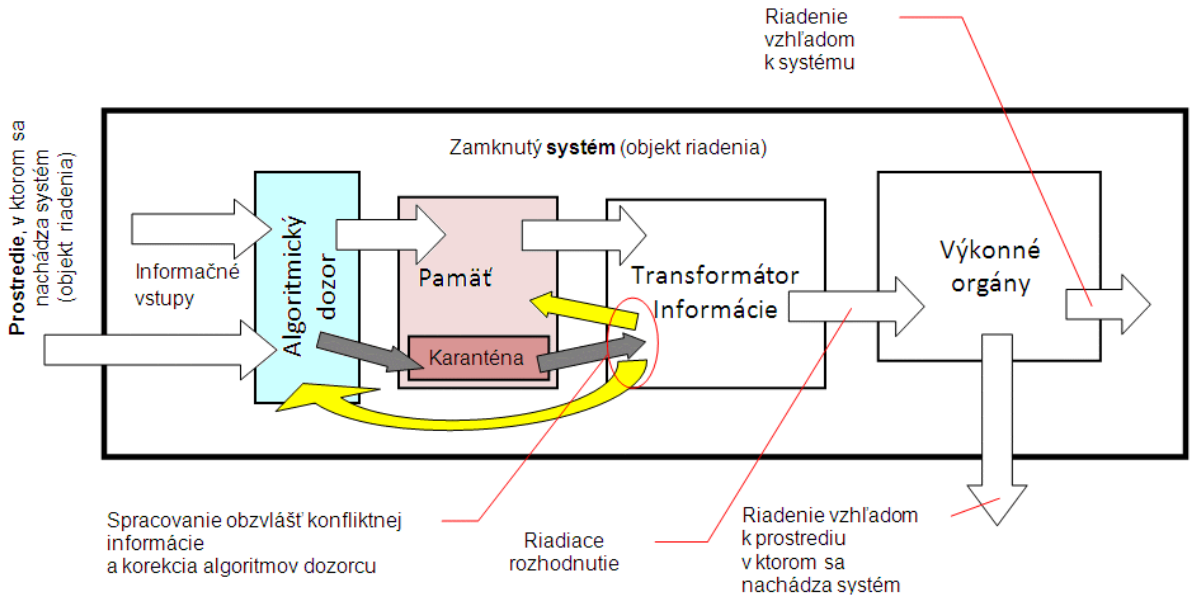

Za rovnakých podmienok čas reakcie systému na informáciu prichádzajúcu z vonkajšieho prostredia narastá vzostupne od prvej schémy k tretej; t.j. rýchlosť, hodnotená podľa času reakcie na vonkajší podnet, padá. Avšak, ak sa v informačnom prúde vstupujúcom do systému z vonkajšieho prostredia nachádza rušenie typu „nezmyselný šum“ alebo rušenie typu *„klam“*[1], *v ktorom sa prejavuje cielený pokus zmeniť zvonku samoriadenie nášho systému* (zosúladiť ho s cudzou koncepciou), tak stabilita procesu samoriadenia narastá vzostupne od prvej schémy k tretej, pretože narastá odolnosť vypracovania riadiaceho vplyvu (ochrany) pred rušením, a riadiaci vplyv sa buduje na základe stabilnej alebo pomaly sa meniacej informačnej bázy celkovej dlhodobej pamäti.

- **V prvej schéme** „šum” aj „klam” sú priamou informačnou bázou vypracovania riadiaceho rozhodnutia.
- **V druhej schéme** „šum” aj „klam” sa zaraďujú do informačnej bázy vypracovania riadiaceho rozhodnutia v tej miere, ako sa nimi znečisťuje dlhodobá pamäť a ony sa bez kontroly zaťahujú do algoritmu vypracovania riadiaceho rozhodnutia ako hodnoverná informácia, na základe ktorej sa aj vypracováva.
- **V tretej schéme** „šum” aj „klam”, prv než vojdú do informačnej bázy, na základe ktorej sa vypracováva riadiace rozhodnutie a buduje správanie systému, *musia oklamať* algoritmus-strážcu, ktorý prenáša informáciu z «dočasnej pamäti» do dlhodobej pamäti a určuje príslušnosť informácie k vzájomne nezlučiteľným kategóriám: *«lživý», «pravdivý», «potrebuje lepšie preveriť»*.

Takže, ak sa systém samoriadi podľa tretej schémy a má mu byť vnútené cudzie vonkajšie riadenie[2], treba buď informáciu „prepašovať“ do dlhodobej pamäte obídením algoritmického dozoru; alebo vypnúť algoritmický dozor a systém previesť na riadenie podľa druhej schémy; alebo pustiť na vstup systému informačný prúd „klamov“ takej intenzity, aby riadenie podľa tretej alebo druhej schémy kvôli svojej pomalej odozve stratilo stabilitu, a systém bol nútený prejsť na riadenie podľa prvej schémy, ktorá disponuje najrýchlejšou reakciou na informáciu postupujúcu priamo z vonkajšieho prostredia, pri prakticky plnej strate pamäti behom vypracovania riadiacich rozhodnutí[3].

[1] Buď priamy pokus uviesť človeka do omylu tvárou v tvár, alebo aj mimozmyslové sugescie a manipulácie zvonka na diaľku s rovnakým cieľom, posadnutosť. – pozn. prekl.

[2] Vrátane cudzieho *(hotového k použitiu)* názoru «autority», čo v davo-„elitárnej“ spoločnosti väčšina ľudí nevníma ako vonkajší riadiaci vplyv na ich správanie.

[3] Strata stability riadenia podľa prvej schémy sa v algoritmike psychiky ľudí prejavuje buď vo forme strnulosti/zmeravenia *(absencia akejkoľvek reakcie na priebeh udalostí)* alebo vo forme hystérie *(emočného*

Z pohľadu zaistenia informačnej bezpečnosti v zmysle stability samoriadenia podľa určitej koncepcie, v ktorej sú určené ciele riadenia i prostriedky na ich dosiahnutie, **je normálnou tretia schéma riadenia**. Prvá schéma je prípustná pre riadenie v mimoriadnych situáciách, v ktorých je výhodnejšie aspoň nejaké riadenie, než úplná rezignácia na riadiaci vplyv na priebeh udalostí. Druhá schéma je neplnohodnotnou podobou tretej schémy[1].

Ľudská psychika, ak je to psychika normálneho Človeka *(t.j. ktorý dosiahol Ľudský režim psychiky)*, je geneticky prednastavená na realizovanie tretej schémy samoriadenia na základe mozaikového videnia a chápania sveta.

Avšak kvôli deformácii normálnej genetickej podmienenosti historicky reálnou kultúrou *(napr. alkohol; fajčenie; narkotiká; v kultúre udomácnená lož, vydávaná za istinu; programovanie psychiky televíziou a pod.)* sa v organizácii psychiky väčšiny jednotlivcov, v ich každodennom živote, realizuje schéma č.1, dokonca aj keď nejde o extrémne situácie. Kombinácia druhej a tretej schémy sa realizuje tiež mimo extrémnych situácií, ale nie v každodennom všednom živote, ale keď si situácia od človeka vyžaduje tvorivý prístup.

Nezmyselný a neúčelný zmätok a hystéria v ľudskom správaní v extrémnych situáciách je prejavom prevládania prvej zo schém samoriadenia. Zmeravenie, šok v extrémnych situáciách je prejavom brzdenia riadenia podľa prvej schémy, pri nemožnosti realizovať druhú alebo tretiu.

V ľudskej psychike existuje vlastný algoritmus-strážca, a existujú aj vonkajšie stráže vo vzťahu k nemu: počnúc od najbližších ľudí, ktorí ho ochraňujú svojou Láskou, a končiac Najvyšším, ak pôjdeme v poradí rozširovania okruhu starostlivosti.

Preto, jednou z úloh démonizmu, ktorú potrebuje zvládnuť aby mohol vo svojom záujme exploatovať možnosti iných jednotlivcov — je vyvedenie psychiky osoby z pod ochrany celého súboru «strážcov». Takéto vyvedenie je tým efektívnejšie, čím viac je lžou rozdrobený a zablokovaný intelekt osoby, zahrňujúci aj vlastné algoritmy-strážcov, ktoré živo dialekticky *(t.j. rozumovo a mravno-eticky prostredníctvom Života na základe viery Bohu)* určujú čo je Pravda-Istina, a čo lož; a ktoré tiež určujú charakter spolupráce s vonkajšími «strážcami» osoby. Práve preto **je osobná bezpečnosť zaistená tým viac, čím stabilnejšia je psychika v tretej schéme vypracovania riadiacich rozhodnutí a čím pravdivejšie sú názory človeka týkajúce sa prvej priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia — t.j. filozofickej «ladičky».**

A spoločenská bezpečnosť ako celok sa utvára fungujúcou osobnou informačnou bezpečnosťou množstva ľudí.

Mozaika videnia a chápania sveta sa zostavuje z jednotlivých fragmentov «to» — «nie to», predstavujúcich subjektívne obrazy, melódie, súzvuky, pojmy. Pritom medzi fragmentmi tvoriacimi mozaiku sa vytvárajú aj určité prepojenia (súvislosti), ktoré môžu byť stanovené raz a navždy alebo byť podmienené situáciou, môžu byť jednovýznamové alebo mnohovýznamové.

Ak «vyčleníme pred zátvorku» podmienenosť procesu formovania vzájomne prepojených a vzájomne podmienených mozaík videnia a chápania sveta objemnejšími procesmi, tak rozhodujúcu úlohu v ňom hrá schopnosť algoritmiky psychiky vedieť si poradiť so subjektívnymi rozdielnosťami — minimálne:

- vedieť združovať rozdielnosti do množín (kategórií*), vrátane združovania už existujúcich množín *(napríklad, takto prebieha syntéza nových pojmov a obrazov, zodpovedajúcich abstraktným, projektovaným, ešte nezhmotneným objektom a procesom)*;

zrútenia, v ktorom je reakcia neadekvátna (obrazom i mierou) priebehu udalostí).

[1] Dalo by sa to zhrnúť aj takto: **1. schéma** je častá u ľudí, ktorí reagujú inštinktívne a pudovo, patria sem aj nacvičené reflexy, ale aj tzv. engramy *(inštinktívne programy, ktoré vznikli umelo ako reakcia na nejakú vypätú situáciu, ktorú sme rozumom nedokázali spracovať, pochopiť)*. Najčastejšie v extrémnych situáciách, ale aj v živote ľudí, ktorí sa ním horko-ťažko predierajú a potrebujú často reagovať rýchlo, inštinktívne. Táto schéma je typická pre režim psychiky „zviera“. **2. schéma** je vlastná ľuďom, ktorí sa riadia prevažne tým, čo ich druhí naučili, čo im vložili do pamäte ako dobré alebo zlé. Táto schéma je typická pre režim psychiky „biorobot/zombi“. **3. schéma** je najpoužívanejšia u tých, ktorí sa stavajú k informáciám s nadhľadom, a sami premýšľajú nad tým čo je správne a čo nie, prehodnocujú svoje videnie a chápanie sveta. Táto schéma je typická pre režimy psychiky „démon“ a „Človek“. – pozn. prekl.

- v množinách rozdielností vedieť vyčleňovať podmnožiny (podkategórie*) *(vo výsledku, z všeobecnejších pojmov obrazov sa vyčleňujú nejaké špecifické)*;
- zoraďovať rozdielnosti v množinách a podmnožinách v určitej postupnosti, t.j. vytvárať z nich vektory a matrice *(to je typické pre všetky riadiace úlohy, pretože jedna a tá istá množina želaných cieľov, rozdielne usporiadaná — plodí množstvo variantov riadenia)*;
- porovnávať (dávať do súvisu) usporiadané i neusporiadané podmnožiny rozdielností navzájom *(v algoritmike psychiky je to potrebné na odovzdanie riadenia určitým vetvám algoritmu vo vetviacich sa a cyklických procedúrach)*;
- porovnávať (dávať do súvisu) samotné rozdielnosti v množinách navzájom *(nevyhnutné na odhalenie chýb pri stotožnení objektívne odlišných rozdielností a ich množín, vrátane chýb nezhody medzi subjektívnymi rozdielnosťami, sformovanými v psychike jednotlivca, a objektívnymi rozdielnosťami, danými mu Bohom v osvietení Rozlíšením)*.

Takéto operácie so subjektívnymi a objektívnymi rozdielnosťami ležia v základoch analýzy udalostí a faktov odohrávajúcich sa v Živote, v základoch syntézy pojmov, ich klasifikácie a zovšeobecňovania, čo spoločne s procesom kladenia otázok v postupnosti vedúcej k pochopeniu Pravdy-Istiny («metóda vypátrania istiny cestou kladenia pomocných otázok») od začiatku spadalo do definície pojmu «umenie dialektiky» vo filozofickej tradícii prevzatej zo starovekého Grécka: «umenie klasifikácie pojmov, rozdelenia vecí na rody a druhy». Pritom vykonávanie menovaných operácií s rozdielnosťami leží hlboko v základe procedúry kladenia otázok a nachádzania odpovedí a obsluhuje ju, pričom z väčšej časti zostáva skrytým v nevedomých úrovniach psychiky (najmä mimo stavy tranzu).

No analýza Života, syntéza pojmov, ich klasifikácia, zovšeobecňovanie a zvyšná tvorivosť — sú dôsledkami a výsledkom súčinnosti človeka s Životom na základe sformovaného videnia a chápania sveta, ktoré sa tiež formovalo v priebehu realizácie menovaných operácií nad objektívnymi a subjektívnymi rozdielnosťami.

Skladanie mozaiky je v podstate proces opačný v porovnaní s procesom rozdrobenia celistvého obrazu Objektívnej reality na množstvo «to» — «nie to» pri osvietení v Rozlíšení príslušných aspektov Života, a hromadenia psychikou v priebehu celého ľudského života «prvotnej» informácie, tvoriacej bázovú množinu subjektívnych rozdielností. V podstate celý proces *«osvietenie Rozlíšením ⇒ nájdenie vo svojom videní sveta Bohocentrickej mozaiky»* predstavuje sám osebe riešenie úlohy — *ako v konečnej a ohraničenej psychike jednotlivca zobraziť <u>atribút plnosti</u> objektívnej informácie, ktorý je vlastný nekonečnému a neobmedzenému Životu.*

Po získaní prúdu informácie Zhora v osvietení Rozlíšením v dvojkovom kóde typu «to» — «nie to», jednotlivec začína operovať s rozdielnosťami, čo vlastne predstavuje pochopenie a prehodnotenie vlastností «toho» a vlastností «nie toho», *čo si nutne vyžaduje aj porovnanie súvislostí s inými «to» — «nie to»*, a v tomto procese sa budujú medzi nimi prepojenia. Medzi «to» a odlišným od neho «nie to» vždy existuje nejaká hranica *(hoc aj v podobe súboru nejakých iných «to» — «nie to»)*. Ak túto hranicu pridáme ako vlastnosť aj samotnému objektu rozlišovanému ako «to», aj objektu rozlišovanému ako «nie to» *(po čom následne «hranica» prestane byť «pásmom nikoho»)*, tak na samotnej «hranici» bude «to» totožné s «nie to».

A po takomto **hraničnom stotožnení**[1] *každého* «to» a všetkých «nie to» sa «kaleidoskop» nejednotných «to» — «nie to» zloží do «mozaiky».

Ešte raz obrátime pozornosť k tomu, že hraničné stotožnenie zďaleka nie vo všetkých prípadoch musí byť stanovené raz a navždy: Život plynie a mení sa, a aj mozaiky videnia a chápania sveta by sa mali meniť, zobrazujúc v sebe jeho nový obraz, v opačnom prípade jedinec zaostane pozadu za Životom a "stratí sa" v okolnostiach, na ktoré nebude pripravený.

Pritom stabilita mozaikového videnia a chápania sveta je podmienená <u>smerovaním</u> procesu skladania mozaiky. Celková mozaika je stabilná, ak „myšlienkový strom" vyrastá z obrazu Božieho, sformovaného v duši človeka, v smere otázok, ktoré ho zaujímajú, pritom niektoré fragmenty mozaiky môžu byť inovované *(spresnením a detailizovaním subjektívnej predstavy o Objektívnej realite)*, ktorých štruktúra bude nemenne tvoriť objektívny mozaikový obraz samotnej Objektívnej reality.

Celková mozaika je *zdanlivo* stabilná, ak „myšlienkový strom" vyrastá z «Ja-centrizmu» vo smere otázok, ktoré subjekt zaujímajú, a tiež v smere rozšírenia zovšeobecnení. Takáto zdanlivá stabilita celkovej «Ja-centrickej» mozaiky môže byť výsledkom nemennosti okolností tvoriacich sa okolo «Ja-centra», stabilitou «Ja-centrických» mravov subjektu, jeho nevnímavosti k zmene okolností, a tiež ľahostajnosťou a nepozornosťou. Akonáhle dovtedajší svojráz «Ja-centrizmu» mizne pod vplyvom prúdu udalostí Života, tak takáto mozaika sa rozpadáva na «kaleidoskop». A preto počas doby, kým existuje ako mozaika, takáto «Ja-centrická» mozaika predstavuje v podstate «kaleidoskop», zamrazený stabilnosťou mravne podmieneného «Ja-centrizmu». Preto sme v prvej vete aktuálneho odseku aj určili tento druh mozaiky ako *«zdanlivo stabilnej»*.

Aj preto sa dynamická Bohocentrická mozaika nesporne odlišuje jak od «kaleidoskopu», tak aj od stuhnutej, no pripravenej kedykoľvek sa rozsypať, zdanlivo stabilnej «mozaiky» «Ja-centrizmu». Neodlišuje sa od nich absenciou vzájomných prepojení medzi jej prvkami, ale mobilitou *dostatočne definovaných prepojení* i obnovením zostavy jak elementov, tak aj vzájomných prepojení v nej.

Keď sa vyslovujú slová «mozaika», «kaleidoskop», tak v človeku zvyčajne vzniká predstava akéhosi obrazu, tvoreného pestrofarebnými prvkami-fragmentmi, rozmiestnenými na ploche alebo inom dvojrozmernom povrchu. Rozdiel medzi mozaikou a kaleidoskopom spočíva v tom, že v kaleidoskope nemajú pestrofarebné sklíčka medzi sebou pevné prepojenia, a preto sa presýpajú pri každom potrasení tubusu kaleidoskopu; okrem toho, v kaleidoskope je reálnymi sklíčkami zobrazený iba základ, zatiaľ čo väčšiu časť obrazu tvorí viacnásobný odraz reálnych sklíčok v zrkadlách, ktoré spravidla tvoria trojhranný hranol-tubus kaleidoskopu. Naopak, v mozaike sú všetky jej fragmenty tak

---

[1] V súvislosti s témou hraničných stotožnení je nutné spomenúť scientológiu. L.R.Hubbard vo svojich prácach opakovane karhá myslenie stotožneniami, pri ktorom miznú rozdiely medzi rozličnosťami a tie všetky sa navzájom stotožňujú, vo výsledku čoho v modeli Života (na základe ktorého si človek vytvára svoje správanie) sa nič nelíši od všetkého ostatného, a reálny Život nemôže byť daný do súvisu s týmto modelom. L.R.Hubbard píše:

«Zdravie rozumu, to je schopnosť nachádzať rozdiely. Čím lepšie niekto dokáže určiť rozdiely — je jedno, nakoľko sú malé — a hodnotu týchto rozdielov, tým viac je racionálny. **Čím menej je človek schopný nachádzať rozdiely a čím bližšie pristupuje k mysleniu stotožneniami (A=A), tým menej je zdravý jeho rozum a duch»** (L.R.Hubbard, „Dianetika. Moderná veda duševného zdravia", Moskva, Vydavateľská skupina «Nový Vek», r. 1996, str. 404).

Sčasti je to skutočne tak, keďže L.R.Hubbard implicitne riešil prvotnú otázku psychológie v prospech sebestačnosti jednotlivca v otázke výberu informácie. No chybné je to, že L.R.Hubbard neodlišuje **pohraničné stotožnenie** objektov «A» a «B» od mnohonásobne ním karhaného myslenia **stotožneniami všeobecne** $A \equiv B$ *(navyše aj zápis vzorca je chybne uvedený ako A=A: Totiž A je vždy rovné A, všeobecne však platí $A \neq B$, preto formálny zápis stotožnenia A a B by mal vyzerať aspoň ako $A \equiv B$)*. No zápis všeobecného stotožnenia v podobe A = A svedčí o celkovom nezdraví jeho ducha, a konkrétne, rozumu *v rámci ním samotným stanovenej normy*, nakoľko otázka úlohy stotožnenia je pri budovaní života jednotlivcom a spoločenstvami veľmi dôležitá.

No neschopnosť poradiť si s **hraničnými stotožneniami** v súhrne rozdielností je prejavom nezdravého rozumu a ducha, presahujúcim hranice v dialektike a scientológii stanovenej psychickej normy. *A samotné normy psychického a intelektuálneho zdravia v dianetike a scientológii sú k takýmto prejavom chorôb nevnímavé*.

Preto dianetiku (aj scientológiu ako celok) zaraďujeme k antidialektickým kultúram organizácie psychickej činnosti ľudí a spoločenstiev, zameraným na podporu kaleidoskopického alebo «Ja-centrického» videnia sveta s cieľom podpory davo-„elitarizmu" na tomto svetonázorovom základe.

Podrobnejšie o tom v práci VP ZSSR „Príď na pomoc mojej neviere. O podstate dianetiky a scientológie: pohľad zo strany".

či onak navzájom prepojené, avšak vzhľadom na životné potreby môže byť ktorýkoľvek diel mozaiky odstránený a zamenený iným súborom elementov, čo umožňuje viac detailizovať obraz v obnovenom fragmente, alebo ho zameniť za taký, ktorý viac zodpovedá objektívnemu prvoobrazu.

Každý, kto chce, môže zistiť, čím sa odlišuje «mozaika» od «kaleidoskopu». Všetky dieliky sú v mozaikovom obrázku vzájomne prepojené: stačí len premiestniť alebo otočiť jeden dielik, a hneď sa to bezpodmienečne prejaví na pozícii nie len susedných, no aj vzdialenejších dielikov. Platí to tým viac, čím väčšia je hustota skladania mozaiky *(t.j. čím bližšie dieliky susedia jeden s druhým)*. A hoci jednotlivé fragmenty obrazu môžu podstúpiť určité skreslenie, no celkový obsah zostane nezmenený, nech by obrazom ako krútili. Mozaikový obrázok i ktorýkoľvek jeho fragment možno preskúmať natoľko detailne, nakoľko je o to záujem; možno si vyčleniť, zapamätať a obnoviť vo vizuálnej pamäti jak jednotlivý fragment, tak aj celý obrázok.

Iné je to s kaleidoskopom: najmenší obrat alebo dokonca jednoduché zatrasenie tubusu mení obsah vznikajúceho obrazu v priezore kaleidoskopu; pričom každý raz bude obrázok nový a prekvapivo bizarný. No, na rozdiel od mozaikového obrázku, drvivá väčšina ľudí nedokáže ďalší obrázok kaleidoskopu ani predvídať, ani si ho obnoviť vo vizuálnej pamäti. Prečo? Pretože ani jeden obraz kaleidoskopu nemá svoj vlastný prvoobraz v udalostiach Života, v dôsledku čoho sa pred zrakom pozorovateľa zobrazuje stále iba tá istá beztvará hromada sklíčok, len trochu inak odrazená v systéme zrkadiel. Tento systém zrkadiel v odrazoch zachytáva a šíri tie najbezvýznamnejšie zmeny formy.

Takáto súvzťažnosť je charakteristická aj pre Bohocentrické mozaikové videnie sveta aj pre kaleidoskopické videnie sveta s tým jediným špecifikom, že mozaiky videnia a chápania sveta sa skladajú nie na rovinnej ploche či dvojrozmernom povrchu, ale v mnohorozmernom priestore subjektívnych rozdielností, vlastných psychike človeka. V dôsledku tohto sú mozaiky videnia a chápania sveta mnohovrstvovými a «objemnými», t.j. zaberajúcimi nejaký «objem» v priestore vybudovanom na mnohorozmernom základe subjektívnych rozdielností.

Pritom produkty ľudskej tvorivosti sa tiež začleňujú do mozaiky jeho vnútorných imaginárnych svetov.

Keďže atribút ľudskej psychiky nazvaný «videním sveta» patrí k nevedomým úrovniam psychiky, tak slová «mozaika» a «kaleidoskop» sú len symbolmi, ktoré ukazujú na dve kvalitatívne rozdielne videnia sveta, disponujúce všetkými vyššie opísanými vlastnosťami «mozaiky» a «kaleidoskopu». Tento rozdiel typov videnia sveta je objektívny, no najzrozumiteľnejšie (podľa nášho názoru) ho možno demonštrovať, ak každý z typov videnia sveta porovnáme so zhmotnenými vyobrazeniami mozaiky a kaleidoskopu. Všetky ostatné typy videnia sveta možno zredukovať na tieto dve, a tiež na ich určitý «súhrn».

Chápanie sveta — ako systém určitých prepojení subjektívnych obrazov (melódií) s jazykovými prostriedkami osoby alebo kultúry — predstavuje samo osebe výplod toho typu videnia sveta, ktorému je oddaná psychika človeka. No na rozdiel od videnia sveta, ono z väčšej časti náleží vedomej úrovni v psychike, a preto sa v chápaní sveta prejavuje videnie sveta cez jazykové prostriedky. To znamená, že mozaikovému videniu sveta bude zodpovedať mozaikové chápanie sveta, a kaleidoskopickému videniu sveta zasa kaleidoskopické chápanie sveta.

Odtiaľto možno vyvodiť záver, že:

- mozaikové videnie sveta je jednotné a *celistvé (vďaka systému hraničných stotožnení)*, a všetko v ňom je podmienené príčinou a následkom. Na jeho základe je priebeh udalostí v Živote predvídateľný. To znamená, že zabezpečuje riešenie úlohy *stability v zmysle predpovedateľnosti pod vplyvom vnútorných i vonkajších zmien a riadenia*, bez čoho nie je možné žiadne riadenie, vrátane vypracovania a realizácie najlepšej línie svojho vlastného správania.

  V mozaikovom videní a chápaní sveta akékoľvek nové fakty, udalosti, javy a procesy, ktoré sa stali vlastníctvom mozaikového videnia sveta, len dopĺňajú a detailizujú obsah už vyskladaného celistvého obrazu sveta. Odtiaľto sa v mozaikovom chápaní sveta prirodzene vytvára predstava o poznateľnosti Života (Objektívnej reality);

- kaleidoskopické videnie sveta — súbor ničím nespojených zobrazení faktov, udalostí, javov a procesov, akoby náhodných v zmysle absencie objektívnej príčinno-následkovej podmienenosti a účelnosti.

  Preto na jeho základe nemožno riešiť úlohu predpovedateľnosti priebehu udalostí v Živote. Inými slovami, Život akoby objektívne nedisponoval ani najmenšou stabilitou v zmysle predpovedateľnosti kvôli tomu, že hocijaký nový fakt, udalosť, jav alebo proces, zrkadliaci sa v kaleidoskopickom videní sveta, mení celý už vyskladaný obraz priebehu udalostí Života na nepoznanie. V chápaní sveta sa to u jedinca, ktorý sa stal obeťou kaleidoskopického idiotizmu, prejavuje v jeho oddanosti idei (názoru) o principiálnej nemožnosti poznať Život (Objektívnu realitu).

Preto, keď príde reč na videnie sveta, tak vedomie označuje slovami len nejaké hranične zovšeobecnené obrazy objektívnych rozdielností, ktoré možno zlúčiť do dvoch skupín, o čom sa hovorilo už neraz:

- **materia, informácia, miera;**
- ***hmota, energia, priestor, čas.***

Ako už bolo ukázané, prvá skupina obrazov v Bohocentrickom videní sveta, tvoriaca trojjednotu **matérie, informácie, miery,** je prvotnou. A druhá skupina obrazov je v podstate druhotnou vo vzťahu k prvej, pretože ***hmota*** je *matériou v stabilných agregátnych stavoch,* ***energia*** je *matériou v prechodných procesoch z jedného agregátneho stavu do iných*, a ***priestor*** a ***čas*** predstavujú výplody dvoch druhov vzájomnej merateľnosti rozlišovaných fragmentov Vesmíru.

No v «Ja-centrickom» videní sveta (a tiež chápaní sveta) sa druhá skupina mylne považuje za ***prvotnú***. Táto prvotná svetonázorová chyba plodí kaskádu chýb-následkov[1], a zároveň plodí väčšiu či menšiu kaleidoskopickosť videnia sveta v miere toho, ako pod vplyvom vonkajších okolností a mravne podmienenej vnútornej konfliktnosti algoritmiky psychiky sa vytráca zdanlivá stabilita «Ja-centrickej» mozaiky.

Okrem vlastného detského «Ja-centrizmu», neprekonaného v tínedžerskom veku, môže byť skladanie mozaík videnia a chápania sveta v psychike človeka zablokované aj jeho oddanosťou (zvonka vštepenému) názoru, ktorý je v podstate analogický nasledujúcemu:

«Svet je „usporiadaný“ dostatočne neurčito, a vyčleňované v ňom objekty predstavujú špecifické „premenené formy“ nášho myslenia a činnosti, produkty špecifických procesov objektivizácie a ontologizácie[2].

Uvedený názor je vyjadrením súčasného ateizmu, ktorý upadol do agnosticizmu, stotožňujúceho neurčitosti s nepoznateľnosťou. Následkom toho, všetkým, čo súhlasia s neurčitou usporiadanosťou Sveta, sa v ňom navrhuje konať nie na základe osvojenia objektívnej informácie vlastnej Životu, ale na základe «premenených foriem», ktoré sú tiež nepoznateľné, pretože každý jednotlivec, ako súčasť tohto Sveta, je sám «„usporiadaný“ dostatočne neurčito», a vyčleňované v ňom objekty (vrátane «premenených foriem» prvého pokolenia) musia byť pokladané za «premenené formy» druhého pokolenia atď. až do zblbnutia.

Skutočne, to čo je v aktuálnej práci nazvané «subjektívnymi rozdielnosťami» možno nazvať aj «premenenými formami», pritom však — ak nechceme zostať v zajatí agnosticizmu v zamlčaní, ak sa agnosticizmus dokonca aj nahlas odmieta — je nutné dať odpoveď na otázku o objektívnych faktoroch, ktoré zaisťujú súlad medzi *skutočne subjektívnymi* «premenenými formami» a ich *skutočne objektívnymi* prototypmi v Živote a možnými stelesneniami v Živote samotných tvorivých projektov

[1] Spomedzi týchto druhotných chýb-následkov treba špeciálne vyčleniť jednu: v algoritmike psychiky, opierajúcej sa o «Ja-centrické» videnie sveta nutne vznikajú rôzne informačné «ozveny» — útržkovité a vrstvené jedna na druhú — *nebrané na vedomie*, t.j. nelegálne duplikáty objektívnych rozdielností *(a predovšetkým — prvotných)*, svojou «virtuálnosťou» analogické odrazom reálnych sklíčok v zrkadlovom systéme kaleidoskopu. Preto «Ja-centrizmus» spoločne s kaleidoskopickosťou videnia a chápania sveta plodí ešte vyššiu úroveň «vlastných šumov» systému spracovania informácie v psychike človeka.

[2] To je úryvok z článku „Ruská idea: demokratický rozvoj Ruska“ autorskej skupiny (profesor M.Rac, M.Ojzerman, B.Slepcov, S.Tarutin a ďalší), zverejnený v časopise «Otázky metodológie», № 1-2, r. 1995, založenom G.P.Ščedrovickým, a po jeho smrti vydávanom jeho žiakmi a stúpencami.

samotného človeka, rodiacich sa v jeho imaginárnych svetoch na základe «premenených foriem» — «subjektívnych rozdielností».

A ak pri hľadaní odpovedí na takéto otázky nebudeme upadať do abstraktných (nerealistických) úvah o «premenených formách» a pod., ale budeme vychádzať z reality, takej aká je, tak Svet je **usporiadaný** *(bez ironických úvodzoviek, pretože je usporiadaný Bohom)* dostatočne určito: normálne má atóm vodíka — jeden protón a jeden elektrón; človek má normálne — 23 párov chromozómov, dve nohy, dve ruky, jednu hlavu, v ktorej by mali koordinovane pracovať dve funkčne rozdielne mozgové hemisféry a pod. Hromadné procesy a ich odchýlky od normy (ideálu) tiež nepredstavujú nejaké principiálne nepoznateľné neurčitosti, ale štatistické určitosti, viac-menej stabilné v priebehu nejakého času plodeného v trojjednote **matérie-informácie-miery**, a preto sú tiež poznateľné a dostatočne určito sa opisujú aparátom matematickej štatistiky a „teórie pravdepodobnosti" (presnejšie povedané — matematickou teóriou *mier neurčitostí*). Avšak niekomu — *pri odchýlkach od normy* — môže zle pracovať jedna alebo obe mozgové hemisféry, alebo algoritmika jeho psychiky môže byť prekrútená panujúcou kultúrou, a preto Svet nevníma ako štatisticky (hromadne) určitý, ale vníma ho ako principiálne neurčitý, a preto nepoznateľný.

Principiálna nepoznateľnosť Života *(z ich strany)* ich akoby oslobodzuje od nutnosti predmetného výkladu koncepcií-modelov procesov v Živote vo forme „pluralizmu" možností — t.j. množiny neurčitostí. A v dôsledku tak, „rozvoj" je nimi chápaný ako rozmnoženie neurčitých možností, rozšírenie prístupu spoločnosti aj jednotlivca k rôznym zdrojom, ktoré nemajú žiaden iný cieľ, okrem samotného rozmnoženia možností a spotreby zdrojov. *Takáto neurčitosť cieľov rozvoja a neurčitosť možností rozvoja zotiera akýkoľvek rozdiel medzi rozvojom (ktorý je vždy účelný a nie bezcieľny) a bezcieľnym márnym zhonom, zbytočnosťami, degradáciou.* Kvôli tomuto sú filozofi-abstrakcionisti — škodliví, pretože sú veľmi zlými ladičmi (filozofia je «ladičkou») spoločenského systému samoriadenia.

No filozofi-neabstrakcionisti — zmysluplne konajúci praktici — sú riadiacimi subjektmi schopnými uvidieť a opísať možnosti aj prax riadenia, ktorí dokážu podporovať životu adekvátne procesy samoriadenia v spoločnosti.

A «subjektívna dialektika» predstavuje pre každého z nich prostriedok na odhalenie, pochopenie a vyriešenie neurčitostí, predovšetkým — vo videní a chápaní sveta samotného človeka, čo je predpokladom a základom pre odhalenie a vyriešenie neurčitostí (problémov) v rôznych algoritmoch behu udalostí v Živote a pre riadenie človekom životných okolností. Pritom:

V normálnej Ľudskej kultúre sa hociktoré, akokoľvek vysoké znalosti reprodukujú hociktorým, akokoľvek nevzdelaným človekom v rovnakej miere, ako v ňom vzniká potreba znalostí potrebných k pravdovernej činnosti v podmienkach, ktoré sa sformovali, lebo Duch Svätý je inštruktorom každej Pravdy-Istiny.

V nenormálnej kultúre, Duch Svätý nie je inštruktorom väčšiny ľudí. V nej je väčšina ľudí zombi-biorobotmi vydrezúrovanými kultúrou, a praktické vedomosti sa čerpajú z rôznych archívov, ktorých fungovanie je podporované spoločnosťou *(znacharské klany, knižnice, vzdelávací systém)* vo forme hotovej na použitie. A majstri v extrahovaní zo Života nových praktických poznatkov vytvárajú hierarchie znacharov *(dnes sú to akadémie vied a hierarchie vedeckých hodností a titulov)*, obchodujú so znalosťami, ktoré vyextrahovali, a chvastajú sa osobnými autorskými právami, t.j. tým, čo kto z nich prvý pochopil, ale objavil to niekto druhý a pod[1]. **A celkovo to predstavuje jeden z druhov parazitizmu vedeckej vrstvy na spoločnosti.**

No tí najrozumnejší a najčestnejší z vedcov-výskumníkov *(dokonca aj v tak zvrátenej kultúre)* vedia, že ŽIADNE OSOBNÉ AUTORSKE PRÁVA A PRÁVA „DUŠEVNÉHO VLASTNÍCTVA[2]„ fyzických a tým skôr právnických osôb NEEXISTUJÚ; a tým skôr neexistujú

[1] Z takej mravnosti aj vznikajú citátno-dogmatické filozofie.

[2] Iba v zlom a vsugerovanom sne môže Ježiš vystúpiť ako kverulant, súdne sa dožadujúci svojho © copyright-u na Evanjelium.

žiadne práva na ich kúpu a predaj: je to zlým výmyslom samotných ľudí. Všetko sú to nástroje rozdeľovania ľudí podľa algoritmiky «rozdeľuj a panuj»[1].

Jasne si to uvedomujúc, naozaj veľký vedec I.Newton povedal: **«Ak som videl ďalej ako ostatní, tak to bolo preto, lebo som stál na pleciach velikánov»**[2]. Inými slovami, ubrať hoc len jedného z týchto velikánov spolu s jeho vedeckými objavmi, a nevznikli by niektoré objavy I.Newtona.

No to najhlavnejšie spočíva v tom, že kým velikáni stáli na pleciach jeden druhému, rozširujúc si tak dohľadný horizont vedy — z boku ich podopierali a zabezpečovali všetkým potrebným politici, kupci, obyčajní roľníci a remeselníci, a ešte skôr — otroci; a v základe tohto všetkého ležala a leží biosféra Matky Zeme a Boží Zámer. A takto sa má vec vo všetkých oblastiach kultúry globálnej civilizácie.

A my sa usilujeme o vytvorenie normálnej Ľudskej kultúry, v ktorej je Duch Svätý inštruktorom ku každej Pravde-Istine pre každého, v dôsledku čoho odpadá otázka osobných autorských a «príbuzných» práv fyzických a právnických osôb, a namotanej okolo nej «vedeckej etiky», lebo všetky autorské práva prislúchajú Bohu, a On daruje Svoje vedomosti komu chce a kedy chce. A dialektika je nástrojom osvojenia si darovaného Bohom.

Od počiatku iniciatíva dialektického dialógu s človekom vychádza od Boha. No človek, uvedomujúc si fakt možnosti takéhoto životného dialógu s Bohom a želajúc si byť pravdoverným, želajúc si podieľať sa na realizácii dobrého Božieho Zámeru, aj sám si môže klásť otázky o tom, čo je Pravda-Istina v ňom samom a v jeho činnosti. A Boh odpovedá na takéto otázky ľudí a privádza ich k pravdovernosti.

Boh je Jazyčník, *v Jazyku udalostí a životných javov hlásajúci Svoju Pravdu-Istinu tým*, ktorí si želajú jej porozumieť[3]. **Život je Posvätným Jazykom, ktorým sa Boh rozpráva s každým a so všetkými.** Ale aj človek sa svojimi myšlienkami a činmi rozpráva s Bohom.

Takýto životný rozhovor s Bohom je kolobehom informácie cez obvody priamych a spätných väzieb *(ako v tretej schéme vypracovania riadiacich rozhodnutí, uvedenej vyššie v tejto kapitole)*:

«Prvotná» informácia dávaná Bohom v Rozlíšení + informácia z pamäte + «operatívna» informácia + «odvetná» informácia podmienená minulými činmi ⇒ intelekt ⇒ správanie vo vnútornom svete *(prehodnotenie minulosti, zámery do budúcnosti, formovanie videnia a chápania sveta)* ⇒ správanie vo vonkajšom svete (vplývanie na prostredie) ⇒ «odvetná» informácia.

A v závislosti od výsledkov cyklu — prichádza buď návrat k stále nevyriešeným problémom, alebo oslobodenie od ich bremena a výstup na novú úroveň rozvoja.

Napriek tomu, všetci ľudia vyrastajúci v nepravdovernej kultúre terajšej globálnej civilizácie nesú vo svojej psychike nejaké zombírujúce programy, ktoré obmedzujú možnosti ich psychiky a spútavajú ju. V dôsledku toho, nachádzajúc sa v ich moci, zďaleka nie vždy môžu viesť dialóg s Bohom v Posvätnom Jazyku Života; minimálne, každý zostáva hluchým, nevnímavým alebo sa správa neprirodzene hlúpo k niektorým konkrétnym osloveniam k nemu alebo odpovediam na jeho otázky Zhora, vyjadreným v Jazyku životných okolností. No v mnohých takých prípadoch človek dokáže pochopiť výklad takýchto oslovení jeho osoby v Jazyku životných okolností Zhora, ak mu nejaký iný človek preloží ich význam do jeho rodného jazyka, podporovaného kultúrou spoločnosti.

Inými slovami, dialóg s Bohom môže prebiehať nielen priamo, ale aj nepriamo, t.j. on môže prebiehať aj prostredníctvom iných ľudí. **Vo vieroukách egregoriálnych náboženstiev idealistického ateizmu vo všetkých davo-„elitárnych“ kultúrach sa táto možnosť ohlasuje**

[1] Preto VP ZSSR neuznáva osobné autorské práva a práva na „duševné vlastníctvo“ fyzických a právnických osôb: všetko je dedičstvom kultúry patriacej všetkým. Otázka odmeny za prácu v spoločnosti umelcov, vynálezcov, konštruktérov, výskumníkov a pod. — to je obsahovo celkom iná otázka.

[2] Touto frázou sa I.Newton doznal k «Ja-centrizmu» svojho videnia a chápania sveta.

[3] Aj toto je jedna z príčin, prečo pohlavári Biblického projektu preklínajú a likvidujú Jazyčníctvo, nie však mnohobožstvo ani modlárstvo, ktoré sami kultivujú v rozmanitých skrytých formách.

ako jediná dostupná pre obyčajného človeka, akých je v spoločnosti väčšina. A v takýchto kultúrach sa misia robenia prostredníka medzi ľuďmi a Bohom a vysvetľovania zmyslu Jazyka Života kladie na nejakú menšinu — duchovnú vrstvu všeobecne. No **v lepšom prípade len menšina z tejto zostavy «duchovnej vrstvy», «profesionálnej korporácie» žije skutočne v súlade s Bohom a je schopná pravdivo vykladať Jazyk Života vo všetkých jeho aspektoch a vo všetkých súhrach životných okolností.**

V skutočnosti každý človek má vždy otvorené obe možnosti: jak vedenie ním samotným priameho dialógu s Bohom, tak aj požiadanie o pomoc iných ľudí, ak vlastná osobná kultúra psychickej činnosti nestačí na objasnenie a osvojenie si Jazyka Života. Preto je normálne, ak poznávanie Pravdy-Istiny v priamom dialógu s Bohom je sprevádzané aj výmenou názorov o Živote s inými ľuďmi.

Avšak v spoločnosti sa vždy vyskytujú aj nezhody v názoroch týkajúcich sa jedných a tých istých otázok. A ak aj nie sú spôsobené neúplnosťou (nedostatkom) informácie niektorého z oponentov, tak v prevažnej väčšine ostatných prípadov sú spôsobené kaleidoskopickosťou a «Ja-centrizmom» videnia a chápania sveta ako celku alebo niektorých ich fragmentov, čo sa aj odráža v rozdielnosti názorov. Ako už bolo spomenuté skôr, *v sporoch sa Pravda-Istina nerodí*, nakoľko démonický «Ja-centrizmus» sa tvrdošijne snaží opečiatkovať celý svet podľa svojich mravov, vrátane vnútenia svojich názorov iným ako istiny, sám sa pritom nezamýšľajúc či sú pravdoverné.

No v dialógu s inými ľuďmi možno odhaliť podstatu svojho vlastného kaleidoskopického idiotizmu, ako aj «Ja-centrizmus» videnia a chápania sveta ako celku alebo niektorých ich fragmentov *(v dialógu možno pomôcť aj okoliu odhaliť podstatu ich kaleidoskopického idiotizmu a «Ja-centrizmu»)*. A funkčné procedúry určené na tento účel existujú v ľudskej kultúre už oddávna, no využívajú ich len nemnohí, a *vedome* ich využíva — ešte menší počet ľudí. Na to, aby sme ich mohli používať vedome a slobodne úmerne vzniku životnej potreby, musíme si osvojiť určité vedomosti a zručnosti.

Tandemový princíp činnosti

Oddávna je známe príslovie *«jeden um — dobre, no dva — lepšie»*. Jednako, klasická psychológia davo-„elitárnej“ *spoločnosti individualistov* obchádza mlčaním otázku, prečo sú dva umy lepšie než jeden? a prečo nie sú tri umy lepšie než dva? a prečo, hoci «Boh miluje trojicu», je «tretí navyše» a to nielen vo vzťahoch medzi mužom a ženou? A hoci pradávne pozorovanie tvrdí, že «jeden um — dobre, no dva — lepšie», ale keďže neprezrádza, prečo práve dva umy sú lepšie, než jeden individuálny um, budeme musieť na to prísť samostatne. Kvôli tomu si bude nutné spomenúť, ako sa rôzne spoločnosti v rôznych obdobiach dejín stavali k otázke budovania spoločensky dôležitých mocenských štruktúr. Možno si všimnúť, že v rôznych spoločnostiach sa štruktúry budovali na vzájomne sa vylučujúcich princípoch.

Spoločnosti, v ktorých venovali zvýšenú pozornosť prijatiu rozhodnutia metódou hlasovania, sa starali o nepárny počet účastníkov, ak aj nie o každého zo všetkých možných hlasovacích „výborov“, tak o tých najdôležitejších z nich, aby si automaticky zabezpečili prijatie akéhokoľvek[1] rozhodnutia väčšinou minimálne o jeden hlas. Jeden z najznámejších príkladov boli triumviráty[2] v dejinách Starovekého Ríma; rôzne dnešné „trojstranné“ výbory a pod.

No v dejinách možno vidieť aj spoločnosti, ktoré budovali svoje mocenské štruktúry tak, aby jednoznačne vylúčili možnosť prijatia rozhodnutia s prevahou o jeden hlas, či už hlas monarchu, alebo hlas jedného z účastníkov stáleho alebo dočasného „výboru“, nadeleného tými-ktorými právomocami.

[1] Rozhodnutie, ktoré bolo prijaté takouto automatickou systémovou väčšinou s rozdielom jeden hlas, nemusí byť nutne najlepším.

[2] Rimania v staroveku si nemysleli že «tretí je navyše» a „rozmýšľali trojmo“. «Triumvirát (lat. triumviratus, od „tres“, genitív „trium“ — tri a vir — muž). v St. Ríme: 1) kolégium z troch osôb, menované alebo volené so špeciálnymi cieľmi; 2) v čase občianskej vojny 1. st. pred n. l. zväzy vplyvných politických činiteľov a vojvodcov, vznikajúce s cieľom uzurpácie štátnej moci» — Veľká Sovietska Encyklopédia, 3. vydanie, zv. 26, str. 225 v skratke.

Takto v starovekej Sparte mali dvoch kráľov; gréckemu vojsku systematicky velili dvaja rovnoprávni stratégovia súčasne, napriek princípu jednotného velenia, a hoci v jednotlivých periódach velili „na zmeny“, striedajúc sa navzájom, no v bojovej situácii plnosť velenia na seba prijímal jeden z nich; Ježiš posielal apoštolov na zvestovanie vo dvojici, ako o tom píše Nový Zákon (Marek, 6:7); Albert Réville v knihe „Ježiš Nazaretský“[1] obracia pozornosť na to, že aj na čele Veľkej Synagógy v starovekej Judei približne po r. 230 pred n.l. stáli rabíni vo dvojici, avšak on, ako nositeľ individualistického videnia sveta, nedokázal nájsť uspokojivé vysvetlenie tohto faktu, ktorý vyvolal jeho údiv.

No vyšší hierarchovia systému zasvätení starovekého Egypta stáli osamote a spájali v organizácii svojej činnosti oba princípy: nepárny aj párny. V období pred odchodom židov z Egypta horná špička hierarchie sa skladala z desiatky vyššie zasvätených Severu a desiatky vyššie zasvätených Juhu[2], a každá desiatka mala na svojom čele jedenásteho hierofanta[3], svojho prvohierarchu a vodcu.

To jest, každý vodca desiatky, v prípade interného hlasovania[4], podľa svojho chápania, ako najvyšší zo zasvätených *(t.j. najviac znalý v zostave jedenástky)*, podporoval jeden z dvoch názorov, medzi ktoré sa mohli rovnomerne rozdeliť hlasy jeho podriadených žrecov desiatky, ktorí vedeli menej, než on — podľa pravidiel hierarchickej štruktúry. Toto zaisťovalo nevyhnutné prijatie určitého riešenia v každej z otázok každého <u>družstva vcelku</u>, či na Severe, či na Juhu, nezávisle od toho, ako sa v názoroch rozišla desiatka podriadená svojmu prvohierarchovi.

No, ak obe družstvá pracovali spoločne, tak situácia pri „hlasovaní“, keď sa názory rozdelili na 11 — «za», a 11 — «proti», nielenže nebola jednoznačne vylúčená, ale bola štatisticky naprogramovaná samotnými princípmi štruktúry tohto systému, pretože najvyšší zasvätení hierarchovia *(na čele každej desiatky)* boli rovnoprávni a ich názory mali rovnakú autoritu pre všetkých ostatných.

> Ak sa hlasy *(dokonca ani nie oboch družstiev vcelku, ale len ich prvohierarchov)* rozdelili rovnomerne medzi dvoma navzájom sa vylučujúcimi názormi ohľadom tej istej otázky, tak rovnoprávnosť vedúcich družstiev ich stavala do situácie, v ktorej boli povinný vo dvojici dospieť k spoločnému jednotnému názoru. No rovnako aj ľudská dôstojnosť, *potencionálne (pretože nie každý sa tento potenciál rozhodol aj zrealizovať, prechodom na Ľudský typ režimu psychiky)* vlastná každému, zaväzuje všetkých pri vzniku rozporov dospieť k spoločnému *pravdovernému* názoru.

Inými slovami najvyššia mocenská štruktúra starovekého Egyptu bola matematicky opísaná pomerne svojráznym vzorcom:

$$2 \times (1 + 10)$$

Áno, ľahko si možno predstaviť, že dvojica hierofantov by sa mohla spolu dohodnúť, že si hodia žreb, a podľa toho ako dopadne žreb, také zvolia riešenie. Takýto prístup k riešeniu úlohy vyriešenia konfliktu riadenia a neurčitosti vo výbere rozhodnutia *(v prípade, ak sa hlasy rovnomerne rozdelia medzi dvomi protichodnými variantmi)* je pochopiteľný a prijateľný pre drvivú väčšinu milovníkov «hlasovacích zariadení», väčšinou sa nezamýšľajúcich nad následkami realizácie každého

---

[1] 1. zväzok, str. 72 vydanie SPb, r. 1909: Okolo r. 230 pred n.l. na čele Veľkej Synagógy stál Antigon zo Sicho. «Po tomto Antigonovi, ľudia stojaci na čele rabínskeho učenia Z NEZNÁMEJ PRE NÁS PRÍČINY (zvýraznené nami v citáte), nasledujú po dvoch. Najpravdepodobnejšie je asi to, že tento dualizmus označuje nezhodu v pohľadoch a tendenciách, ktorá však nedospela do rozkolu».

No prečo «nezhoda v pohľadoch a tendenciách» nedospela do rozkolu, je vlastne to najhlavnejšie, čo ostalo mimo chápanie A.Révilla.

[2] Egypt v časoch faraónov sa skladal z dvoch území: Severu a Juhu, zjednotených pod jednou korunou faraóna *(preto malo aj dve hlavné mestá. Moskva a Petrohrad sú dve hlavné mestá Ruska: čo sa v tom odráža?).* Obe desiatky aj vedúci každého z družstiev najvyššieho žrečestva (ktoré nakoniec degradovali do znacharstva) v celkovom systéme mocenských vzťahov Egypta stáli v skutočnosti hierarchicky vyššie než faraón, hoci v spoločnosti bol podporovaný kult osobnosti faraóna, a nie znacharskej hierarchie, a faraón zvyčajne disponoval dostatočne vysokým stupňom zasvätenia.

[3] Toto slovo znamená: *poznajúci budúcnosť, čítajúci osud*.

[4] V prípade, ak prvohierarcha niečo také dopustil *(prospešnosť hlasovania ako nástroja voľby rozhodnutia, záväzného pre všetkých — je diskutabilnou otázkou, pretože v životnej praxi spoločenstiev sa to nepotvrdzuje a protirečí to zásade «v otázkach mravnosti nemá miesto diktatúra väčšiny» (alebo menšiny*))*, a neprijímal rozhodnutie samostatne.

z jednotlivých protichodných rozhodnutí. A zostavenie mnohých «hlasovacích zariadení» na princípe nepárnosti počtu účastníkov hlasovania plní úlohu práve takéhoto žrebovania, pretože málokto vie dopredu predvídať, ako presne sa rozdelia hlasy pri synchrónnom hlasovaní skupiny, a na koho strane sa ocitne jediný rozhodný hlas.

Ničmenej, hoci podľa vysloveného predpokladu sa vodcovia desiatok aj mohli medzi sebou dohodnúť, že si hodia žreb, no bolo by to z ich strany porušením systémotvorných pravidiel ich pracovnej štruktúry «2 × (1 + 10)», ktorú zámerne vybudovali a udržovali pri zmene pokolení takou, aby tá štatisticky naprogramovane pripúšťala možnosť rozdelenia hlasov rovnomerne medzi dvomi protichodnými názormi v jednej a tej istej *konkrétnej* otázke.

Inými slovami, hoci prvohierarchovia na čele desiatok najvyššieho žrečestva zjavne neboli hlúpejší než dnešní demokratizátori a ľahko sa mohli dovtípiť, že takáto nemožnosť výberu konkrétneho rozhodnutia pri rovnosti počtu hlasov «za» i «proti» sa dá ľahko odstrániť jednoduchým žrebovaním alebo nepárnosťou počtu účastníkov, avšak oni chápali okrem toho aj čosi iné:

> Lepšie je to nerobiť, pretože prijatý by mal byť taký názor, ktorý najlepšie vyjadruje objektívnu istinu *(presnejšie povedané — Pravdu-Istinu)*, a žreb môže padnúť aj na chybnú voľbu[1].

A práve to, že riešenie otázky je skutočne lepšie nenechávať na nevyspytateľnú náhodu, a v mnohých prípadoch sa nespoliehať ani na väčšinu hlasov[2], nechápu naivní nerozmýšľajúci priaznivci «hlasovacích zariadení» *(a tiež priaznivci monarchie)*, dbajúci o nevyhnutný automaticky výber rozhodnutia v ľubovoľnej otázke prevahou minimálne jedného hlasu pri nepárnom počte účastníkov hlasujúceho „výboru“.

Pod týmto špecifikom usporiadania pracovnej štruktúry najvyššej vnútrospoločenskej moci v starovekom Egypte «2 × (1 + 10)», stabilným v nadväznosti mnohých pokolení, sa myslí, že pri nezhode názorov dvoch rovnoprávnych prvohierarchov v jednej a tej istej otázke, oni obaja sa museli stať účastníkmi určitého špecifického procesu vypracovania a schválenia rozhodnutia, ktoré vylučovalo vedomú možnosť nepochopiteľnej náhody vo výsledku žrebovania, ako aj jediného rozhodujúceho hlasu. Je to jediné rozumné vysvetlenie takejto systémovo vyjadrenej averzie najvyšších hierarchov Egypta k prijatiu rozhodnutia na základe nepochopiteľnosti náhodného výsledku žrebovania, ako aj vo výsledku nepochopiteľnosti náhodnej prevahy o jeden hlas[3].

A ak pracovná štruktúra «2 × (1 + 10)» existovala v priebehu storočí bez roztržiek medzi prvohierarchami jej vetiev a nebola zamenená štruktúrou vyjadrujúcou princíp nepárnosti, tak to znamená, že prvohierarchovia skutočne vedeli zaistiť funkčnosť systému na základe princípu *«jeden um — dobre, no dva — lepšie»* a opodstatnene a účelovo vybrať z dvoch protichodných názorov ten najlepší, alebo vypracovať tretí názor, prevyšujúci oba predošlé — navzájom sa vylučujúce.

Inými slovami, oni šikovne realizovali *tandemový princíp* svojej intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti, ktorý od nich[4] prebrali aj rabíni Veľkej Synagógy v staroveku, ktorí tak vyvolali údiv a nepochopenie A.Révilla svojou vernosťou párovitosti, bez akýchkoľvek zreteľných homosexuálnych príčin, čím by možno všetko vysvetlili freudisti.

Jednako v spoločnosti *takmer všeobecnej gramotnosti, avšak neochoty a neschopnosti myslieť*, v ktorej žijeme i my, aj čitatelia tejto knihy, je jednou z najľahších vecí — napísať, alebo prečítať si

---

[1] Zďaleka nie všetky vierouky sú toho názoru, že žrebovanie v tej či onej forme (dokonca aj vykonané po modlitbe) predstavuje ponechanie rozhodnutia na Bohu. Korán ukladá priamy zákaz na žrebovanie, radiac ho k satanovmu údelu. **T.j. výber riešenia metódou žrebovania vždy prebieha v hraniciach Božieho dopustenia** (a týmto spôsobom si Ruská pravoslávna cirkev volí Patriarchu Moskovského a celej Rusi).

Normálne by mal človek vypracovávať a schvaľovať riešenie na základe procesu, v ktorom je intelekt povolaný plniť kľúčovú úlohu: *««prvotná» informácia dávaná v Rozlíšení + informácia z pamäti + «operatívna» informácia + «odvetná» informácia podmienená minulými činmi ⇒ intelekt ⇒ správanie sa vo vnútornom svete (prehodnotenie minulosti, zámery do budúcnosti, formovanie videnia a chápania sveta) ⇒ správanie sa vo vonkajšom svete (vplývanie na prostredie) ⇒ «odvetná» informácia»*.

[2] Vo väčšine hlasov sa totiž môže odrážať aj chybné myslenie panujúce v spoločnosti (podmienené zdeformovanou kultúrou), nasledovanie ktorého je pre spoločnosť škodlivé, tým skôr v krízových situáciách.

[3] Okrem toho, v prípade žrebovania najvyššími hierarchami, ktorí boli zároveň aj mágmi, vôle ktorých sa podriaďovalo mnohé, by žrebovanie mohlo byť aj podvedomým súperením o to, koho vôľa zvíťazí. T.j. žrebovanie by kľudne mohlo byť zamenené ľubovoľným duelom. To isté sa týka aj zabezpečenia prevahy o jeden hlas.

[4] Cez periférium egyptskej hierarchie sprevádzajúcu Mojžiša, ktorá sa napokon usadila v rode levitov.

slová *«intelektuálna i celková psychická činnosť na základe tandemového princípu»*. Avšak praktické pochopenie týchto slov, a tým skôr realizovanie vo svojom živote toho, na čo slová poukazujú, je oveľa ťažšie, než si ich len prečítať alebo napísať.

Prvé, čo môže čitateľovi zísť na um, je spomienka na tandemový bicykel, na ktorom sú dva páry pedálov spojené spoločnou hnacou reťazou, a dvaja cyklisti ich krútia naraz a synchronizovane. Tí, ktorí tandemový bicykel nielen videli, ale si na ňom aj zajazdili *(nie sami ale vo dvojici)* si určite zapamätali ľahkosť jazdy v porovnaní s bicyklom pre jedného, ktorá vznikla vďaka tomu, že na tandemovom bicykli je odpor pri jazde len o trochu vyšší, než na bicykli pre jedného, ale hnacia energetická zabezpečenosť je približne dvojnásobná. Tiež si iste pamätáte aj na to, že ak váš partner v tandeme vypadol z rytmu alebo iba vysilene naprázdno hýbal nohami, len aby nestratil tempo, v ktorom ste vy tlačili do pedálov z celých síl, bolo to pre vás menej príjemné, ako viezť spolucestujúceho na bicykli pre jednu osobu.

Približne podobne ako v cyklistike, sa má vec aj s tandemovým princípom v oblasti intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti: ak dvojica v tandeme našla cestu, ako *spojiť*[1] svoje osobné možnosti, tak efektívnosť tandemu prevyšuje možnosti každého účastníka osamote, a výhody tandemového princípu *«jeden um — dobre, no dva — lepšie»* pre tých, ktorí ho dokázali zrealizovať, sú očividné a nesporné; no ak sa dvojica pri pokuse vytvoriť tandem *nevie spojiť*, tak ten z nich, koho osobná kultúra intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti je dokonalejšia, bude sám musieť ťahať cez „oblasť životných prekážok“ aj svojho partnera, aj všetky tandemové výtvory, a toto môže byť v niektorých situáciách nad jeho vlastné sily, dokonca aj vtedy, keď jeho *individuálne* možnosti by mu umožnili relatívne ľahko prejsť celú „oblasť prekážok“ samostatne.

Avšak, tandemový princíp intelektuálnej činnosti má aj svoje špecifikum: na rozdiel od cyklistiky, kde tandem *(na ktorý si možno sadnúť, predbiehajúc pritom cyklistov jednotlivcov)* je vyslovene viditeľný a hmatateľný, tak všetky pozitívne tandemové efekty pri intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti vznikajú a prejavujú sa len v prípade zladenosti oboch účastníkov[2]. Tá môže byť prvopočiatočná, a v takomto prípade sa tandem utvára „sám od seba“ bez akéhokoľvek zámerného úsilia z ich strany, a z toho dôvodu môže zostať aj «neviditeľným» pre ich vedomie, pohrúžené do iných problémov, prebývajúc v oblasti ich nevedomej psychickej činnosti. Ak prvopočiatočná zladenosť nie je, a ľudia netušia o možnosti dosiahnuť vo svojej činnosti tandemový efekt, tak ani nevyvíjajú cieľavedomé úsilie k tomu, aby si zmenou svojho vzťahu k sebe a okoliu zaistili tandemovú zladenosť.

Toto sú dve príčiny, kvôli ktorým tandemový princíp *«jeden um — dobre, no dva — lepšie»* zostal nepreskúmaný rôznymi druhmi psychologických škôl: ak bol zrealizovaný v akejkoľvek praktickej činnosti, potom *niet čo* k nemu povedať, pretože on nie je cieľom, ale len prostriedkom nejakých iných cieľov; ak zrealizovaný nebol, tak *nie je o čom hovoriť, lebo chýba predmet rozhovoru.* My mu udeľujeme vysokú pozornosť práve preto, lebo je *blízkym cieľom*, ktorý sa po jeho dosiahnutí stane nástrojom realizácie iných, dôležitejších cieľov.

Hoci už najvyšší hierarchovia starovekého Egypta sa vo svojej činnosti opierali o tandemový princíp, no metódy výučby intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti na jeho základe v systéme zasvätení «ezoterizmu» starého Egyptu buď neboli viditeľné *(podľa nášho chápania zákonov uchovania a šírenia informácii v spoločnosti je táto možnosť pravdepodobnejšia*[3]*)*; alebo viditeľné metódy boli majetkom výlučne najvyšších zasvätených *(toto je podľa nášho názoru menej pravdepodobné, pretože niekto by zanechal, ak aj nie priame poukázania na ne, tak alegorické, a také nie sú známe)*.

---

[1] Ruské slovo „so**čet**ánie“ (spojenie, zlúčenie, zladenie) je tu veľmi presné: tandem, v rade prirodzených čísel vytvára prvý «**čet**» (pár) vytvorený dvomi jednotkami-«ne**čet**» (nepármi), ktoré sa párujú navzájom.

(Podobne ako čísla 22, 33, 44 atď. Dvojica rovnocenných a preto najkompatibilnejších čísel pre tandem. Preto nebola reč o dvojici čísel ako 10, ktorá je ešte pred číslom 11 *)*

[2] Efektívny tandem predpokladá rovnocennosť oboch aj na intelektuálnej úrovni, mravnej úrovni, aj vôľa oboch by sa mala prejavovať v schopnosti pracovať synchronizovane, a nie dominovať jeden nad druhým. Vtedy dvojica rovnocenných má potenciál znásobiť svoje individuálne schopnosti v tandeme. – pozn. prekl.

[3] Dosť ťažko sa rozpráva o niečom, pre čo v kultúre niet «slov».

7. Prirodzený spôsob pochopenia Pravdy Života

V prospech povedaného v predchádzajúcom odseku hovoria aj tie historické okolnosti, v ktorých staroveký Egypt prestal byť sám sebou, degradoval a odišiel „sám od seba“ z historickej scény. Udialo sa to vo výsledku toho, že konceptuálne mocná štruktúra najvyšších zasvätených Egypta «2 × (1 + 10)», stojaca celé stáročia nad faraónom a štátnosťou, opustila Egypt v časoch Mojžiša spolu so služobníkmi Amona, keď v období egyptského zajatia prenikli do prostredia starovekých židov. Ako po tomto následne uvädol Egypt faraónov, je pomerne široko známe, hoci tento proces vädnutia historici vôbec nespájajú so zmiznutím žrečeskej pracovnej štruktúry «2 × (1 + 10)»[1].

V doslove I.Kacnelsona k románu B.Prusa „Faraón“[2] sa píše, že v egyptskom staroveku existoval historicky reálny vrchný žrec Amona v Tébach — Herihor, ktorý sa zmocnil egyptského trónu,

---

[1] Samotná, dokonca možno ani nie hlúpa, no samoľúbo hrajúca sa s mužskými pohlavnými inštinktmi — Kleopatra, ktorej kraľovanie sa skončilo samovraždou a pripojením Egypta k Rímu ako provincie, zameniť túto štruktúru nemohla. No Kleopatra bola poslednou z radu egyptských monarchov, vládnucich bez ochrannej starostlivosti štruktúry najvyšších znacharov, ktorí opustili Egypt. Na obdobie jej panovania len pripadlo zavŕšenie procesu, ktorý sa začal oveľa skorej, a ktorému ona čeliť nemohla, pretože išlo o dlhodobý proces, nedostupný vnímaniu a chápaniu vrtošivo zmyselnému rozumu kráľovnej a jej okolia.

[2] Tento román, ktorý vyšiel na svetlo sveta v r. 1895, a ktorý mal v Rusku po r. 1985 mnoho reedícií — je jedným z mála umeleckých stvárnení, v ktorom sú procesy spoločenského samoriadenia v štáte opísané v umeleckých obrazoch v ich spojitosti s procesom samoriadenia globálnej civilizácie. Osobitný význam románu spočíva v tom, že autor správne uvidel a opísal v tomto procese samoriadenia davo-„elitárnej“ spoločnosti funkčnú záťaž rôznych *(stabilných pri zmene pokolení)* spoločenských skupín a úradných osôb v štruktúrach štátnej i neštátnej moci.

Ak v románe vyčleníme riadiacu zložku námetu, oslobodiac ju od druhoradých faktov dodávajúcich rozprávaniu pútavosť a dojímavosť, tak treba obrátiť pozornosť na nasledovný systém vzťahov:

- roľníctvo aj remeselníci, t.j. produktívne pracujúce národné masy, mimo sféru ich profesionalizmu v spoločenskom zjednotení práce — boli v plnej závislosti od činnosti úradníckeho korpusu, zosobňujúceho štátny aparát v regiónoch (scéna „živých obrazov“ v chráme);
- celá úradnícka periféria v regiónoch a v oblastiach (v armáde), hoc aj počtom prevyšovala centrálny aparát – faraónov dvor, napriek tomu nebola schopná samostatne čeliť politike centra a bola na ňom plne závislá;
- kľúčová scéna románu — epizóda národnej vzbury, ktorú znacharstvo synchronizovalo so slnečným zatmením. Tá ukazuje, že aj centrálny aparát, na čele so svojim nominálnym faraónom, bol ohraničený v akcieschopnosti činnosťou hierarchie egyptského znacharstva *(zvyčajne nazývaného «žrečestvom»)*, pretože administratívna „elita“ nebola schopná vo svojom videní sveta odlíšiť *(a zmysluplne si osvojiť)* informáciu dôležitú pre riadenie od hlúposti: na to sú jej potrebné konzultácie znacharov, čo znacharom umožňuje manipulovať rôznymi vrstvami spoločnosti pomocou konzultačných dávok;
- no ukazuje sa, že ani samotná hierarchia znacharov Egypta nie je slobodná vo svojich činoch, a uznávajúc prvenstvo Babylonskej hierarchie znacharov bola vynútená súhlasiť s jej vyslancom a kardinálne zmeniť politiku Egypta. Dobromyseľný faraón toto vníma ako záškodníctvo a vlastizradu, nakoľko on nepatrí medzi vyšších zasvätených, ktorí ako verní prívrženci hierarchickej disciplíny neboli v práve vysvetliť mu celý prúd príčinno-následkových podmienenosti pri ich konzultatívnej činnosti voči štátnemu aparátu.

To jest, systém vzťahov: «nadštátne znacharstvo – znacharské klany v štáte – „elitárny“ aparát štátneho riadenia – produktívne pracujúce národné masy» — je ukázaný správne podľa podstaty ich možností a podstaty ich činnosti v davo-„elitárnej“ spoločnosti.

Ak urobíme paralelu so súčasnosťou, tak sa zmenilo len jedno: znacharstvo vnútroštátne a znacharstvo globálne — nekonajú v spoločnosti až tak otvorene, ako tomu bolo v Egypte, a ako je to ukázané B.Prusom v románe.

Znacharstvo sa zamaskovalo pod iné sociálne skupiny, pričom v biblickej civilizácii vládnuce nadštátne znacharstvo a jeho miestna periféria — sa stotožnili s „elitou“ *(odtiaľto pramení aj stotožnenie cirkevného činovníka K.P.Pobedonosceva, mravne aj svetonázorovo potlačeného Bibliou, s najvyšším žrecom, ktoré sa udialo v kruhoch ruskej inteligencie keď bol vydaný román začiatkom panovania Nikolaja II.; ide o to, že žrečestvo sa od davu oddeľovalo kultom, no samotné nebolo potlačené autoritou kultu)*; a vnútroštátne znacharstvo, ktoré sa nezapredalo nadštátnemu globálnemu a nebolo ním potlačené svetonázorovo, bolo vytesnené zo sféry riadenia života spoločnosti a konzultovania štátneho aparátu do oblasti „liečiteľstva“ a praktickej ľudovej mágie, hoci časom sa znova aktivovalo aj v politike cez „rádové“ ľudové štruktúry.

Spolu s týmto treba ešte poznamenať, že aj B.Prus — produkt biblickej kultúry a možno aj z nejakých vlastných príčin, prispel svojou trochou do ochrany jej stability. Prejavilo sa to v románe v zobrazení židovsko-úžerníckej témy.

- Úžerníctvo, podľa námetu románu dusiace Egypt, bolo „zvalené“ na Feničanov, ktorí zmizli z historickej scény a chýbajú aj v našej súčasnosti ako živá národná kultúra.
- Sára, zaľúbená do mladého faraóna, ktorý vstúpil do konfliktu s vyšším žrečestvom, a jej syn žid-následník egyptského trónu — boli označené ako nevinné obete despotizmu znacharskej hierarchie. Niečo podobné sa odohralo aj v mladosti u Nikolaja II: zaľúbená židovka tam bola, no včas zasiahla tretia strana a k civilnému alebo cirkevnému sobášu a židovskému kandidátovi na trón vec nedospela.

Zlému a despotickému znacharstvu Egypta je mimochodom v románe postavený do protikladu Mojžiš, ktorý je postavou žreca charakterizovaný ako «žrec-odpadlík», porušujúci klanovú disciplínu hierarchie, v dôsledku čoho si Sára na rieke *verejne pospevuje* posvätnú pieseň, v ktorej sa ospevuje Jediný Najvyšší Boh.

Toto poznanie bolo v Egypte údelom vyšších zasvätení, skryté v chrámoch, a nespadalo do národnej propagandy, pretože viedlo k likvidácii zemskej hierarchie znacharstva kvôli nepotrebnosti v tej kultúre, ku ktorej vyzval Mojžiš

odstrániac Ramzesa XII[1], historicky reálneho posledného faraóna 20. dynastie *(čo poslúžilo B.Prusovi ako reálna osnova pre námet jeho románu).* V tomto období sa Egypt rozpadol na dve časti, a v konečnom dôsledku sa stal korisťou cudzozemcov, v tej miere, ako vlastné výmysly a nevzdelanosť „elity" a nominálneho „žrečestva", degradujúceho do úrovne neresťami ovládaného znacharstva, priviedla k progresívnemu úpadku kvality riadenia, ktoré sa aj zakončilo o niekoľko storočí pri Kleopatre konečným krachom staroegyptskej kultúry a štátnosti.

I.Kancelson, ako aj mnohí iní, neobracajú pozornosť na ten fakt, že tieto reálne udalosti krachu 20. dynastie a príchod na trón vrchného znachara (ako faraóna) sa udiali PO ODCHODE ŽIDOV z Egypta, známeho z Biblie.

T.j. po tom, ako Egypt už splodil globálnu doktrínu zotročenia všetkých na základe úžerníckej tyranie židovských klanov, pod kontrolou následníkov hierarchie egyptského Amona *(vo všeobecnosti biblického, a cirkevno-"pravoslávneho" Amina, Amena, A.Mena, napríklad)*.

Po začiatku tejto agresie metódou „kultúrnej spolupráce", globálnemu znacharstvu, ktoré prikázaniami úžerníctva a rasizmu prekrútilo Zvestovanie dané cez Mojžiša, začala kultúra Egypta ako štátneho útvaru prekážať. S cieľom zabezpečenia princípu «konce do vody»[2], bol majiteľmi hierarchie v osobách jej najvyšších zasvätencov porušený princíp vypracovania rozhodnutia jej dvomi paralelnými a rovnoprávnymi vetvami «2 × (1 + 10)». Tým samotným sa historicky reálnemu Herihorovi naskytla možnosť stať sa jediným akcieschopným prvohierarchom toho stupňa znacharstva, ktorú obišli stranou pri zasvätení do globálnych plánov, aby sa tá, zostávajúc v Egypte, nemotala pod nohami kandidátov na neobmedzenú svetovládu.

Možno pre nechápanie podstaty a efektívnosti tandemového princípu vypracovania riešenia a jednotnosti (velenia) pri jeho realizácii v živote *(jednotnosť velenia — princíp budovania výkonných štruktúr: prejavilo sa to v jedinečnosti faraóna a predstaviteľov rôznych hodností v úradníckej hierarchii)*, pre nezasvätenosť do účelnosti vybudovania *systému riadenia Egyptom pri zmene pokolení*, v moci ktorého Egypt žil v priebehu niekoľkých tisícročí — sa reálny Herihor *(individualista podľa svojich mravných ideálov a «Ja-centrik» podľa svojho videnia sveta)* sám upol k individuálnej vyššej štátnej moci a zaujal funkciu faraóna.

Toto mu bolo umožnené žrečeským *neformálnym* systémom «2 × (1 + 10)» *(smerujúcim k neobmedzenej globálnej vnútrosociálnej moci)* preto, lebo viac už nepotreboval, aby mocenské štruktúry Egypta svojimi možnosťami prevyšovali mocenské štruktúry ostatných štátov. Z pohľadu *neformálnej* štruktúry «2 × (1 + 10)», z ktorej sa stala nadštátna a medzinárodná, všetky štáty mali voči nej zaostávať v efektívnosti mocenských štruktúr, a ich kultúry mali byť v tomto zmysle unifikované. V Egypte prechod k monarchii, v ktorej monarcha stojí v systéme spoločenskej hierarchie nad služobníkmi kultu, stále nazývaných «žrečestvom», riešil práve túto úlohu. Znamenalo to stratu stability systému spoločenského samoriadenia staroegyptského regionálneho davo-„elitarizmu", systému ktorý dovtedy podporoval život egyptskej regionálnej civilizácie v priebehu viac než 2000 rokov, a vyviedol ju dokonca z vojenských a sociálnych katastrof (katastrof riadenia) bez straty svojráznosti vlastnej kultúry, ktorej zostatkami sa nadchýna súčasný svet prevažne *mravne ľahostajne*

(viď prácu VP ZSSR „Sinajský «pochod»„, ktorá je v šírenej Informačnej báze súčasťou zborníku „Intelektuálna pozícia", № 2, r. 1997).

No naznačiac túto pravdu, B.Prus nezacitoval Biblickú sociologickú doktrínu, podľa ktorej nie je úžernícka moc nad štátmi a národmi údelom Feničanov, odídených z historickej scény, ale údelom historicky reálneho a súčasného B.Prusovi aj nám židovstva, predkovia ktorého odmietli misiu osvietenia všetkých národov pravou relígiou, ktorá im bola ponúknutá cez Mojžiša, aby aj sami zostali ochránení pred despotizmom egyptskej hierarchie, ktorá si vyvolila židovstvo ako nástroj realizácie svetovej nadvlády.

Tým samotným, nezávisle od zámerov B.Prusa, sa táto doktrína úžerníckeho parazitizmu *v zamlčaní stotožnila* s učením Mojžiša, proroka Najvyššieho Boha, k čomu neexistujú žiadne náboženské a historické dôvody. A súcitný postoj čitateľa k nevinne zomrelej Sáre a jej synovi sa tiež v zamlčaní má rozšíriť aj na celú židovskú diaspóru, realizujúcu túto doktrínu úžerníckej tyranie v priebehu histórie.

[1] Podľa súčasnej chronológie a značenia ide pravdepodobne o Ramzesa XI. – pozn. prekl.

[2] A rovno aj počiatok histórie dnešnej biblickej civilizácie — skryť vo vodách Léthé (rieky zabudnutia všetkej minulosti v starogréckej mytológii).

(Konce do vody – ustálený ruský frazeologizmus v zmysle „zamiesť stopy". Ak je na jednom konci lana ťažký kameň a na druhom nepohodlná osoba, tak potopením oboch koncov lana v rieke sa odstránia stopy.*)*

iba ako múzejnými relikviami, nechápajúc ani jej podstatu, ani vplyv na históriu, súčasnosť a perspektívy dnešnej globálnej civilizácie.

Takto staroegyptský žrečeský systém «2 × (1 + 10)» — vďaka tandemovému princípu dokonalejší a bezchybnejší pri vypracovaní rozhodnutí, než „nepárne“ systémy — prestal vládnuť nad samovládou jeho kráľov a nejaký čas existoval v skrytej forme v prostredí židov. Neskôr sa prejavil otvorene svojou vrcholovou časťou v osobe dvoch vyšších rabínov stojacich na čele Veľkej Synagógy v staroveku približne od r. 230 pred n.l. počas celej histórie, až kým aj Staroveká Judea nebola po prvom príchode Krista nútená si zahrať staroegyptskú „hru“ «konce-začiatky do vôd Léthy».

A to je zhruba aj všetko, čo možno odhaliť zo všeobecne dostupnej histórie o úlohe tandemového princípu v minulosti. Predtým, než prejdeme k analýze jeho možností v súčasnosti a v perspektíve, treba poznamenať, že psychika žrecov a znacharov z čias egyptského staroveku, konajúcich na základe tandemového princípu, sa zjavne odlišovala od psychiky druhej časti zasvätených, ľudí podobných Herihorovi, ktorý uprednostnil realizovať riadenie na základe individuálnych možností; a okrem toho, aj psychika zvyšného obyvateľstva, nepatriaceho k štruktúram systému zasvätení do rôznorodého «ezoterizmu», sa z väčšej časti odlišovala od psychiky prvohierarchov[1], ktorí boli schopní realizovať princíp *«jeden um — dobre, no dva — lepšie»*.

Práve kvôli osobitostiam režimu psychiky a sebadisciplíny, ktorou disponovalo najvyššie žrečestvo, a ktoré si osvojilo tandemový princíp intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti, nebol voči nim použiteľný (populárny pre dav minulosti i súčasnosti) prístup podplatenia alebo silového či iného vydierania svojho oponenta v prípade nesúhlasu s jeho názormi. A tí, ktorí si myslia, že uprostred akcieschopného najvyššieho žrečestva bolo podplatenie jedného prvohierarchu druhým možné, by si mali dať odpoveď na otázky: čím sa mohli navzájom podplatiť ľudia, ktorých slovo bolo reálne mocnejšie, než slovo faraóna, ktorí boli od detstva vychovávaní tak, aby neboli otrokmi inštinktov a kultúrou podmienených vášní[2], dokonca ak búrkou skazených vášní bola zachvátená takmer celá im podriadená spoločnosť? aké mohli medzi nimi vzniknúť osobné roztržky, ak ich *obmedzené* fyziologické i kultúrou podmienené *(v dôsledku výchovy)* potreby mohli byť garantovane uspokojené celou mocou egyptského štátu[3], nie malou dokonca ani v súčasnom chápaní, tým skôr že roztržky by zničili akcieschopnosť štruktúry «2 × (1 + 10)», ktorá im v živote zabezpečovala všetko, robiac ich takmer úplne nezávislými od spoločnosti a jej „názoru“, ktorý oni sami aj v mnohom formovali?

Znamená to však, že tandemový princíp, ktorý je sám základom pre odstránenie a vyriešenie rôznych druhov „nedorozumení“, potrebuje sám pre svoju realizáciu jasné chápanie určitých vecí a vedomý dobrovoľný súhlas s takýmto chápaním správania každého z účastníkov tandemu.

V prvom rade treba pochopiť a zmieriť sa s tým, že vymyslená *(o čom bolo povedané skôr)* koncepcia individuálneho *„autorského práva“*, *„práva na duchovné vlastníctvo“*, ktorá sa na Západe tradične bez rozmýšľania považuje obyvateľmi[4] za jeden zo základov ich civilizácie, prekáža realizácii slobodnej intelektuálnej činnosti a zdokonaľovaniu duchovnej kultúry v spoločnosti aj ako celok, aj čiastkovo na základe tandemového princípu.

Tandemová intelektuálna a celková psychická činnosť sa zakladá vo všetkých bez výnimky prípadoch *na priznaní objektívnosti* faktu samostatnej existencie všetkých tandemových výtvorov *a podriadení* svojho správania každého z účastníkov tandemu tomuto nadradenému faktu. To, čo vzniká vo výsledku intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti na základe tandemového princípu, nie

[1] Vedomosti, ktorými disponovali predstavitelia rôznych spoločenských skupín, vyjadrené v tej či onej terminológii a symbolike — boli celkovo len „venom“ k režimu psychiky. Preto možnosť alebo nemožnosť realizovania tandemového princípu v intelektuálnej činnosti vôbec nespočíva v požadovanom vzdelaní rôznych sociálnych skupín.

[2] Práve kvôli tejto príčine zápletka filmu „Múmia“ *(konflikt medzi najvyšším žrecom a faraónom kvôli sexuálnej pripútanosti k žene)*, premietanom na plátnach celého sveta v posledných rokoch 20. storočia, nie je adekvátna ani z historického, ani z psychologického hľadiska.

[3] Od čias prastarého kráľovstva, t.j. samotného začiatku dnes známej histórie civilizácie Egyptu, existoval v Egypte «Dom života» — žrečeská štruktúra, obrazne povedané – spájajúca v sebe informačné možnosti dnešnej Akadémie vied ZSSR a mocenské možnosti tajných služieb. Na prvé požiadanie Domu života, bol hospodársky systém Egypta povinný ho zabezpečiť všetkým o čo požiadal v potrebnom množstve bez akýchkoľvek sporov.

[4] A niekto ju zákulisne dovádza do absurda, stimulujúc tvorbu takých zákonov o „autorských a príbuzných právach“, že ak si zanôtime popod nos obľúbenú melódiu alebo hromadne zaspievame cez sviatky obľúbenú pieseň, môžu nás posadiť pre narušenie «autorských a príbuzných» práv.

je produktom niektorého jedného z účastníkov tandemu a nemôže byť objektom „duševného vlastníctva“ kohokoľvek z nich. A v produkte tandemovej činnosti skutočne nemožno rozhraničiť „autorské práva“ každého z jej účastníkov na jednotlivé umelo vyčlenené zložky *celistvého produktu* tandemovej činnosti[1].

Posledná vec je podmienená tým, že tandemový princíp pri jeho realizácii je v mnohom podobný hre „domino“ v tom zmysle, že vklad jedného účastníka do spoločne tvoreného produktu tandemovej činnosti *(«celkové rozloženie domina» na stole)* je podmienený predchádzajúcim vkladom druhého účastníka a sám zároveň vnáša osobitú požiadavku na ďalšie vklady oboch. Práve preto tandemové výtvory disponujú samostatnosťou *bytia, pri ktorom sú prítomní účastníci tandemu*. Okrem toho, v tandeme ani jeden z jeho účastníkov neobsluhuje intelektuálnu činnosť druhého, pracujúc podľa jeho zadania[2].

Vyššie povedané slová — predstavujú kľúče k realizácii tandemového princípu v živote, ale nie pravidlá vymyslené pre nejakú intelektuálnu „hru“, ktoré možno svojvoľne meniť, vo výsledku čoho získame pravidlá inej „hry“, po čom si následne možno vybrať tú „hru“, ktorá viacej zodpovedá mravom.

Každý človek, ako súčasť Objektívnej reality, disponuje svojimi vlastnými osobnostnými špecifikami, čo dostalo názov „subjektivizmus“. V spoločenskom živote ľudí práve subjektivizmus bádateľov, vedcov, projektantov je zdrojom objavenia sa v kultúre nových vedomostí a zručností. No zároveň je aj základným zdrojom chýb, prameniacich z rôznych druhov obmedzeností a nedostatočnosti subjektu. Ak voľakto vyjadruje názor, ktorý sa nezhoduje s všeobecne akceptovaným, prevládajúcim názorom, tak často mu oponujú slovami: „Ále... To je len *tvoj* názor...“ Napriek tomu, vo väčšine prípadov, tí, čo podobným spôsobom oponujú druhým, že je to len *ich* názor, dávajú prednosť nezamýšľať sa nad obsahom tohto názoru ani nad tým, nakoľko adekvátne (obrazom i mierou) je v ňom vyjadrený objektívny priebeh udalostí Života, a v čom je vlastne subjektívny názor chybný, a hlavné: *aké špecifiká psychickej činnosti človeka, ktorý vyslovil tento názor, našli svoj prejav v týchto chybách?*

Ak si položíme práve tieto otázky, tak všetko ničiaci skepticizmus a nihilizmus «Ále... To je len tvoj názor» sa premení do jednej z dvoch zložiek tandemového princípu. A ak odpovede na tento druh otázok nebudú odmietnuté nositeľom názoru «Choď niekam... Kto si ty, aby si ma poučoval?!!», tak on tým samotným aj začne svoju časť tandemovej činnosti, vo výsledku čoho sa jeho prvotný názor môže zmeniť, no okrem toho bude nový názor sprevádzať aj určitý názor na svojho partnera, ako človeka a nositeľa určitých vedomostí, zručností, osobnej kultúry intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti.

Ak partner neodmietne tento názor v spoločne skúmanej otázke ani sprievodný názor o ňom samom, a nepreruší analýzu, tak môže zavŕšiť prvý takt tandemovej činnosti vytvorením tretieho názoru, v určitých svojich špecifikách odlišujúceho sa od východiskových názorov každého z nich v jednej a tej istej otázke. Tento tretí názor ohľadom skúmanej otázky bude nutne musieť sprevádzať

[1] Podobne ako to bolo v potvrdeniach, ktoré žiadal ruský patentový úrad ohľadom vkladov každého účastníka kolektívnej autorskej prihlášky do vynálezu. V súbore dokumentov prihlásenia vynálezu bolo aj potvrdenie, z ktorého sa bolo možné dozvedieť, že „Vašo“ predložil technický návrh; „Peťo“ vypracoval formuláciu vynálezu; „Kolja“ prehľadal archívy patentových služieb atď. A odmena za vynález musí byť rozdelená medzi účastníkmi v pomere «x : y : z».

Tento právnický nezmysel, z pohľadu právnika možno vyzerá pekne, a možno, že „Vašo“ je skutočne neprekonateľný projektant, avšak neschopný sformulovať dve slová; „Peťo“ je ako projektant príliš slabý, no je majster právnych kľúčiek, schopný dokonale právnicky odôvodniť, že koleso vymyslel on a jeho priatelia; a „Kolja“ môže presvedčivo preukázať aj s odkazmi na patentové archívy, že ako prototyp nimi vymysleného kolesa im poslúžila všeobecne známa šesťhranná matka.

No najčastejšie to bolo tak, že niekoľko ľudí, navzájom sa dopĺňajúc, podporovali jeden druhého aj pri projektovaní, aj pri formulácii, aj pri patentovom prieskume (či už taký existuje), a okrem toho do prihlášky akoby «sami» vpisovali aj niekoľko samotnej práce nezúčastnených parazitov, prevažne administratívnych osôb, od ktorých záviselo vydanie rozhodnutia o zápise. A až potom, čo sa určila zostava autorského kolektívu, formálne požiadavky potvrdenia o účasti sa uspokojili jedným človekom, kto vzal na seba administratívnu agendu pri vyslaní materiálov prihlášky vo VNIIGPE *(skratka, za ktorou sa ukrýva Štátny inštitút patentovej expertízy, ktorý stvoril a podporoval tento právny marazmus v priebehu desaťročí existencie ZSSR, podrývajúci akcieschopnosť sovietskej vedy a techniky a plodiaci v nej parazitov na riadiacich pozíciách).*

[2] Vo vyššej hierarchii Egypta celá desiatka obsluhovala činnosť svojho prvohierarchu, no žiaden z prvohierarchov neobsluhoval činnosť toho druhého.

aj potreba u každého z účastníkov tandemu zmeniť svoje sebahodnotenia vo vzťahu k niektorým svojim osobnostným kvalitám *(osobnej kultúry psychickej činnosti)*, vedomostiam, zručnostiam. Ak sú pritom dotknuté dostatočne seriózne otázky, tak je možný jak krach osobnosti, tvrdohlavej vo svojej oddanosti neadekvátnym (obrazom i mierou) názorom voči Objektívnej realite, tak aj premena takejto osobnosti.

Tandemové efekty v intelektuálnej a v celkovej psychickej činnosti, sú sami dôsledkom toho, že z pohľadu zdravého rozumu každého z účastníkov tandemu je subjektivizmus jeho partnera špeciálnym druhom „nožníc“, ktoré z výtvorov tandemovej činnosti odstrihávajú chyby vznikajúce v dôsledku subjektivizmu každého z nich; a vo vzťahu k osobe človeka je subjektivizmus jeho partnera kováčskym kladivom, a tandemové výtvory nákovou. Vo výsledku takéhoto vzájomného „kováčskeho“ opracovania sa od osobnosti odlupuje pomerne dosť všelijakého „balastu“ *chybného subjektivizmu odrážajúceho sa* v jeho osobnom vklade do produktu tandemovej činnosti v predchádzajúcich etapách tandemového procesu.

Tento proces „kováčskeho“ opracovávania je psychologicky tým viac bolestivý a nepríjemný, čím viac je osobe vlastný démonický «Ja-centrizmus» a prehnane sebaisté vyvyšovanie sa nad ostatnými[1] a čím viac si nárokuje právo na „duševné vlastníctvo“ vo vzťahu k výtvorom tandemovej činnosti a ich súčastiam. Keď sa začína opracovanie osobnosti v kováčskej dielni tandemových vzťahov, tak z niektorých odletuje toľko balastu, že z nich samých len málo zostane, a niekedy povýšená osoba sa jednoducho stratí v tomto balaste. A práve strach zo straty tváre pri takomto opracovaní, typická pre démonický individualizmus na základe «Ja-centrizmu», je hlavnou prekážkou, ktorú treba prekonať, aby sa v praxi bolo možné presvedčiť o tom, že *«jeden um — dobre, no dva — lepšie»*.

Z tohto možno pochopiť, že tandemový efekt sa prejavuje tým zreteľnejšie, čím rozdielnejšia je tá životná skúsenosť, ktorá je zaznamenaná v dušiach účastníkov tandemu a čím slobodnejšie a dobroprajnejšie sa každý z nich správa k tomu druhému. A podobne tandemový efekt mizne v situáciách, ktoré sa podobajú bájke I.A.Krylova „Kukučka a kohút“, keď „Kukučka“ chváli „Kohúta“ za to, že on chváli „Kukučku“. V prostredí individualisticky mysliacej inteligencie s režimom psychiky zombi alebo démon sa dá oveľa častejšie stretnúť s tandemami, podobnými tomu vtáčiemu, opísanému I.A.Krylovom a nadšene zaujatými do vzájomného velebenia; pričom jeden a ten istý „intelektuál“ môže byť postupne účastníkom niekoľkých tandemov vzájomného velebenia. No ak čo len jeden z účastníkov vzájomného velebenia prejde k realizácii princípov tandemovej činnosti, tak riskuje stratu svojho partnera a velebníka, pre ktorého je „kováčske opracovanie“ jeho prehnaného sebahodnotenia nepríjemné a potupné.

Intelektuálna činnosť v tandeme prebieha ako priama komunikácia ľudí, v ktorej dochádza k ústnej alebo písomnej výmene subjektívnej informácie medzi nimi. Táto výmena je tým efektívnejšia, čím viac je sústredená pozornosť každého z nich na jeho partnera. Takáto informačná výmena môže trvať bez prerušenia pomerne dlho; môže byť obnovená po opakovaných prerušeniach, ktoré môžu na roky prerušiť posúdenie nejakej konkrétnej problematiky. Dlhé trvanie taktu tandemovej činnosti a charakter informačnej výmeny medzi ľuďmi dáva odpoveď na otázku, prečo «tretí je navyše» a prečo sú nadbytočné štvrté a ďalšie umy.

V najviditeľnejšej forme informačná výmena medzi ľuďmi prebieha ako debata. Človek môže rozprávať, obracajúc sa aj k <u>jedinému</u> *spolubesedujúcemu*, aj k <u>množstvu</u> *poslucháčov*. No prevažná väčšina ľudí dokáže sledovať a analyzovať prúd myšlienok v rozprávaní iba jedného spolubesedníka. Tretí, snažiaci sa stať účastníkom debaty, odvádza na seba pozornosť poslucháča, čím zároveň rozbíja tandemový proces. To ale neznamená, že vo všetkých bez výnimky prípadoch musí byť tretí odsunutý za hranice oblasti debaty, no ak sám chápe tandemový princíp, tak pokiaľ je prítomný pri tandemovej činnosti druhých, je povinný urobiť sa nepozorovane priehľadným pre nich alebo splynúť s pozadím okolitej situácie. Ale to je len jedno obmedzenie uložené na tretieho účastníka tandemovým princípom.

[1] Analýza listov V.I.Uľjanova (Lenina) a L.D.Bronsteina (Trockého) ukazuje, že ak by boli schopní prekonať ich vlastné vodcovské ambície a vzájomné urážky, ktorými sa navzájom zahŕňali v priebehu viac ako desať rokov, tak na základe toho, čo napísal každý z nich sám od seba, v tandemovej činnosti sa mohli oslobodiť od chýb vytvorených ich subjektivizmom, a spoločne vyviesť komunistické hnutie v Rusku a vo Svete z prokrustovho lôžka scenára biblického projektu vybojovania svetovej nadvlády metódou «kultúrnej spolupráce».

Viac o tom v práci VP ZSSR „Rozhermetizácia“, 5. kap., § 8. Trockizmus-“leninizmus“ preberá „moc“.

Druhá okolnosť sa prejavuje trochu iným spôsobom. Isteže, triumvirát, tak ako každý početnejší „výbor“ až po parlament alebo zjazd, môže pracovať v polytandemovom režime, keď jeho účastníci striedavo vytvárajú tandemy v rôznej zostave. No vo väčšine prípadov to vedie len k spomaleniu práce „výboru“ bez podstatnejšieho efektu v podobe vypracovaného riešenia. Príčina toho spočíva v tom, že prevažná väčšina tandemov (vytváraných účastníkmi „výborov“), zaoberajúcich sa nejakým konkrétnym problémom, vykazuje približne rovnakú efektívnosť. No postupom času sa vo vzťahu ku každému problému objaví niekoľko efektívnejších v danej oblasti tandemov, z ktorých jeden je v stave zameniť celý súbor ostatných[1]. Okrem toho, v mnohopočetnom „výbore“ zďaleka nie pri každom spárovaní účastníkov možno rýchlo vytvoriť funkčné tandemy, čo vedie k frakčným roztržkám, známym v každom parlamente, dodatočným stratám času a k zníženiu kvality „výborom“ vypracovaného riešenia.

Polytandemový princíp je efektívny pri spracovaní celého spektra problémov, ktorých okruh a hĺbka chápania presahujú hranice možností jedného človeka. To nás privádza k ešte jednej osobitosti tandemového princípu, ktorá má rozhodujúci význam práve v polytandemovom variante pri spracovaní celého spektra problémov: účastník tandemového procesu nemá právo klamať, pretože zďaleka nie všetko, čo povie, si môžu ostatní účastníci polytandemového procesu overiť; avšak vyslovený vedome lživý názor, ktorý je druhým účastníkom polytandemového procesu prijatý ako istinný, sa môže stať základom pre vypracovanie hlboko chybného riešenia, s veľmi vážnymi následkami.

Ak budeme skúmať nejaké konkrétne tematické spektrum množiny problémov, tak cez polytandemový princíp možno uskutočniť jeden zo spôsobov vzájomnej spolupráce individuálnej psychiky (a intelektu, konkrétne) s kolektívnou psychikou (a kolektívnym intelektom), súčasťou ktorej je jednotlivec — účastník tandemu. Z toho dôvodu, tí, ktorým bezmedzný egoistický individualizmus neumožňuje konať na základe tandemového princípu, by mali o súbornosti a kolektivizme radšej pomlčať. Kým sa jednotlivec nenaučí jednať na základe tandemového princípu v jeho vzťahoch s druhými ľuďmi, tak bude miesto súbornosti v Svätom Duchu plodiť viac či menej jasne vyjadrenú kolektívnu schizofréniu; šírenie úmyselnej lži vo vzťahu ku kolektívnej psychike je jedným zo spôsobov jej schizofrenickej fragmentácie[2]. V tandemových výtvoroch prakticky vyjadrené osvojenie si tandemového princípu činnosti je prvou prekonanou hranicou, ktorá odkrýva cestu k súbornému životu jednotlivcov.

Ak sa pozrieme na existenciu druhu Homo Sapiens, tak vďaka dvojpohlavnosti druhu je *tandemový princíp, založený na zmysluplnom vzťahu muža a ženy k životu (čo nemožno bez intelektuálnej činnosti oboch)*, alternatívou života druhu a jeho populácie pod vedením živočíšnych inštinktov a ich kultúrnych obalov a rozšírení. Inými slovami:

> Tandemový princíp intelektuálnej a celkovej psychickej činnosti je geneticky naprogramovaná norma pre ľudí, no vyžadujúca si aspoň snahu z ich strany o dosiahnutie Ľudského typu režimu psychiky.

A preto vo vzťahoch muža a ženy nie je možný, ak oni vo svojom manželskom partnerovi (skutočnom alebo potencionálnom) nevidia človeka, ktorý možno ešte Ľudský režim nedosiahol, no ktorému treba pomôcť odhaliť v Živote plnosť Ľudskej dôstojnosti. Ak toto chýba, tak vo vzťahoch muža a ženy, ako aj vo všetkých ostatných rodinne a sexuálne nepodmienených prípadoch, sú tandemové efekty nedosiahnuteľné tým viac, čím viac sa každá zo strán snaží ovládať a vlastniť tú druhú stranu i všetky tandemové výtvory ako svoju neoddeliteľnú súčasť a vlastníctvo. Hlavným tandemovým výtvorom v živote muža a ženy sú ich deti, a základný obsah tandemového procesu v ich vzťahoch je — počatie, porodenie, výchova detí tak, aby ich ďalšia sebavýchova počas celého života bola blahodarná pre spoločnosť i biosféru, prebiehajúc v riečišti Božieho Zámeru.

---

[1] Je rozumné predpokladať, že prvohierarcha každej staroegyptskej desiatky s ňou pracoval v polytandemovom režime, a každý z jeho účastníkov sa špecializoval v nejakej konkrétnej oblasti ľudskej činnosti.

Hlasovalo sa, ak sa vôbec niekedy hlasovalo, len ohľadne všeobecných otázok, ktoré tak či onak chápali všetci.

[2] Práve z tohto dôvodu je každá lož pracovníka štátneho aparátu alebo súkromného podnikateľa alebo iného administrátora — zločinom s vopred nepredvídateľnými následkami, hodné, ak aj nie trestu smrti, tak nemilosrdného odstránenia zo sféry spoločenského riadenia do inej oblasti, kde od jeho lži bude závisieť minimálne množstvo ľudí.

V špecifických vzťahoch muža a ženy je vyjadrená len *určitá úzka oblasť* oveľa širšieho poľa tandemových efektov ľudí, *ktorá si vyžaduje zmysluplný prístup* ku všetkému, čo je v nej možné, prípustné i neprípustné, a tiež reálne prebiehajúce. Preto dvojici, ktorá si to praje a ktorých vzájomné vzťahy nie sú ešte celkom zladené, zostáva pri prechode od života pod vedením inštinktov k zmysluplnému životu — stať sa párom *(v danom kontexte — nie v zmysle dvojice ľudí všeobecne, ale v zmysle dvojice, ktorá harmonicky ladí vlastnosťami svojich charakterov a osobnými možnosťami s Objektívnou realitou).* No aby sa stali takýmto *párom*, tak budú si musieť v tandemovej intelektuálnej činnosti vypracovať jednotu názorov v mnohých otázkach ich osobných vzťahov a života všeobecne, jak spomedzi otázok, ktorých sme sa dotkli v aktuálnej práci, tak aj spomedzi tých, ktoré tu zostali nepreskúmané. A až potom bude ich život plne v súlade, ak sa každý z nich bude vo svojom živote držať spoločne vypracovaného jednotného názoru, a ten bude v súlade s Božím Zámerom, biosférou Zeme i Kozmom[1].

Tri druhy «mystiky» — viditeľné «mystérium» Života

Aj na základe životných faktov jednotlivých osôb, rodín, rodov, celých národov a regionálnych civilizácií — *v závislosti od toho, ako u nich prebieha priamy dialóg s Bohom v Jazyku Života i nepriamy v komunikácii s druhými ľuďmi* — možno odhaliť tri druhy «mystiky»[2], v ktorej sa prejavuje Vyšší Zámer:

- Akákoľvek činnosť, zameraná priamo na premenu antropoidnosti na Ľudskosť nachádza jasne citeľnú i skrytú priamu aj nepriamu podporu Zhora až do tej miery, že tá sama nesie Životom tých, *ktorí sa jej venujú podľa svedomia a bez pokrytectva*, a odstraňuje z ich cesty všetky bariéry a prekážky v ich činnosti: *hľadajte len Pravdu Božiu, pracujte na jej stelesnení v Živote, a všetko ostatné sa vám pridá.*
- Tá činnosť, ktorá nie je bezprostredne zameraná proti prvému druhu, no aj tak je zameraná na deformáciu cesty ľudstva alebo na jeho znevoľnenie v stave antropoidnosti, sa Zhora nepretína, ak spoločnosť už dozrela do stavu, že si dokáže uvedomiť a pochopiť jej škodlivosť.

  V tomto prípade ona prebieha v hraniciach dopustenia až do doby, kým jej škodlivosť nebude rozpoznaná, pochopená, a kým jej nebude postavená životu adekvátna alternatíva. Ak spoločnosť odmieta navrhnutú funkčnú alternatívu, ktorá sa zhoduje s orientáciou Zámeru, tak Zhora bude spoločnosti daná možnosť presvedčiť sa o tom, že navrhnutá alternatíva je *dobro*, a jej odmietanie *nešťastie*[3].

  Ak spoločnosť nedozrela do stavu, aby si dokázala uvedomiť a pochopiť škodlivosť nejakej činnosti, tak Zhora sú tak či onak prerušované samotné možnosti venovať sa jej alebo pokúšať sa o ňu.

  A hoci v tomto odseku bola reč o spoločnosti, no spoločnosť, to sú predsa ľudia, a dopustenie vo vzťahu k spoločnosti — to je súhrnné spektrum dopustenia voči *každému človeku osobne*, ktorí túto spoločnosť tvoria.

- Tá činnosť, ktorá je zameraná proti tým, *ktorí úprimne a nezištne pracujú podľa svedomia na realizácii cieľov Vyššieho Zámeru*, je odkláňaná Zhora na nesprávne ciele alebo je prerušená iným spôsobom, občas aj s životom tých, čo sa tejto činnosti venujú.

---

[1] Opis tandemového princípu je uvedený podľa textu práce „Od antropoidnosti k Ľudskosti“ s určitými spresneniami a doplneniami.

[2] Šťastia alebo smoly, zdanlivo ničím neodôvodnené, no reálne odôvodnené rozdielmi v mravnosti, ktorá určuje: videnie sveta, výber cieľov činnosti, jej charakter a výsledky; a tiež odôvodnené eticky, jak vnútrospoločensky, tak aj náboženský.

[3] Tak aj my teraz, počas perestrojky a reforiem sa presviedčame, že minulý súhlas s uzneseniami XX. zjazdu KSSZ, ktorý oklebetil J.V.Stalina i celú jeho epochu, a ľahostajnosť k rozhodnutiam tohto zjazdu — sú plodmi judášovho hriechu, ktoré následky teraz žneme. V tejto súvislosti odporúčame porovnať politiku trockistov 2. pokolenia v KSSZ čias N.S.Chruščova a mizerných imitátorov J.V.Stalina z čias L.I.Brežneva, s tým, čo bolo napísané samotným J.V.Stalinom v jeho závete — „Ekonomických problémoch socializmu v ZSSR“ (september r. 1952).

Menovaná práca J.V.Stalina je podrobne preskúmaná v knihe „Ford a Stalin: O tom, ako žiť Ľudsky“.

Pritom jedni odporcovia Zámeru môžu zakúšať zúrivosť iných, ničiac sa navzájom, takže nečestní v tomto procese môžu byť použití aj ako nástroj realizácie verdiktov Zhora[4].
Iní odporcovia sa môžu zaoberať nezmyselnou zbytočnosťou, ktorá neškodí realizácii Zámeru.
Činnosť tretích bude vložená do riečišťa Zámeru, napriek ich démonickej vôli jednoducho preto, lebo každý, kto pracuje na svoje záujmy v miere svojho chápania problematiky, tak v miere rozdielu v chápaní môže pracovať na tých, ktorí vedia a chápu viac a lepšie, než on. A Boh — Tvorca a Všedržiteľ — nemá konkurenciu v poznaní a chápaní všetkého a všetkých.

[4] Príkladom čoho sa stal aj osud Jána Krstiteľa, popraveného na žiadosť nemravnej Salome. Zdôvodnenie tohto tvrdenia nájdete v práci VP ZSSR „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezhraničnej viery“.

•

Záver

«Mystika» má v Živote miesto spoločne so všetkým «prirodzeným». A tri menované druhy «mystiky» je človek schopný rozpoznať, a «subjektívna dialektika» človeka veriaceho Bohu je osvedčeným prostriedkom, ktorý umožňuje každému a všetkým mať dočinenia iba s prvým z nich — s mystériom Božej Priazne.

9. marec — 10. september 2001
Spresnenia: 18. — 25. apríl,
4. máj — 2. jún,
10. — 15. november 2003;
20. apríl 2005.
Preklad: marec 2017